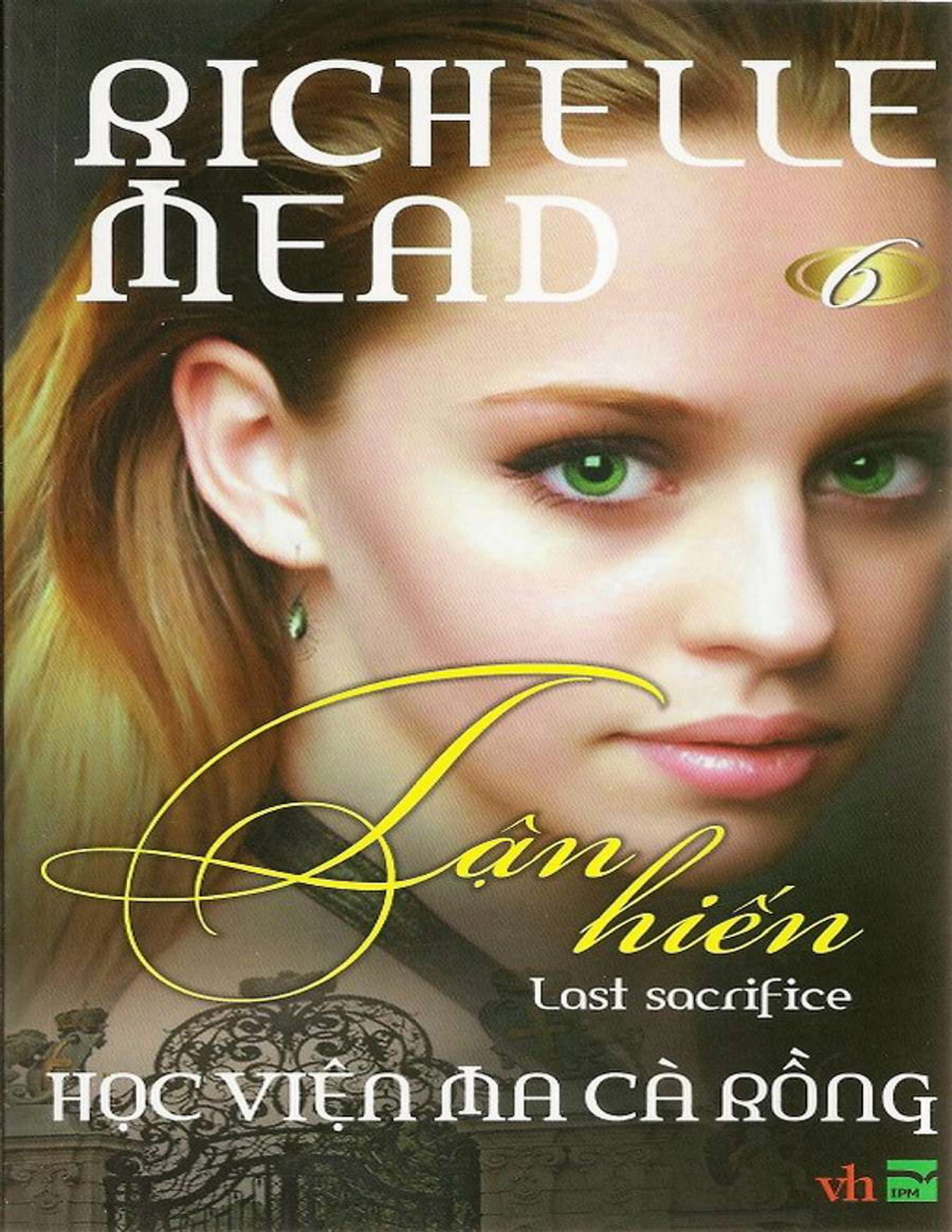
RICHELLE MEAD
6
Tận hiến
Last sacrifice
HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG
vh
IPM

[ebook©vctvegroup]

HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG
TẬN HIẾN - TẬP 6

—★—

Tác giả: Richelle Mead
Người dịch: Nguyễn Vũ Thủy Tiên
Phát hành: IPM
Nhà xuất bản Văn Học 2011

https://thuviensach.vn

Một

TÔI KHÔNG THÍCH CHUỒNG CỦI.

Thậm chí tôi còn ghét tới vườn thú. Lần đầu tiên đến đấy, tôi suýt nữa bị hoảng loạn không gian hẹp khi nhìn những con vật tội nghiệp trong chuồng. Thật khó lòng tưởng tượng ra sinh vật nào sống nổi với tình cảnh đó. Đôi khi tôi thương xót các phạm nhân bị giam cầm chung thân nơi ngục tối. Tất nhiên, tôi chưa bao giờ ngờ rằng *mình* sẽ phải sống nốt quãng đời còn lại ở phòng giam.

Nhưng gần đây số phận dường như đang dồn tôi tới những tình huống không ngờ nổi, vì hiện giờ tôi đang bị giam giữ.

“Này!” Tôi kêu lên và nắm lấy những chấn song sắt ngăn cách mình với thế giới bên ngoài. “Tôi phải ở đây bao lâu nữa? Khi nào mở phiên tòa? Các người không thể nhốt tôi trong hầm ngục này mãi được!”

Thực ra đây cũng không hẳn là một hầm ngục tăm tối đầy xiềng xích han rỉ. Tôi đang ở trong một căn phòng nhỏ với bốn bức tường ảm đạm, sàn nhà ảm đạm, và… mọi thứ ảm đạm. Đơn điệu. Khắc nghiệt. Lạnh lẽo. Thực sự nó còn đáng thất vọng hơn bất kì hầm ngục ẩm ướt nào. Các chấn song khiến tôi khó chịu. Tôi nhìn thấy vai một người đàn ông đang nghiêm mình đứng gác ở phía cửa ra vào và đoán chừng còn tới bốn giám hộ khác chỗ hành lang, ngoài tầm mắt tôi. Tôi cũng biết sẽ không ai hồi đáp, nhưng điều đó không ngăn được tôi dằng dai đòi câu trả lời trong suốt hai ngày qua.

Khi được đáp lại bằng sự im lặng thường thấy, tôi thở dài và sụp xuống chiếc phản đằng góc phòng giam. Cũng giống như mọi thứ trong ngôi nhà mới này, chiếc phản trông ảm đạm và khô cứng. Phải. Tôi thực lòng mong muốn được giam trong hầm ngục thật hơn. Có chuột bọ và mạng nhện, chí ít còn có thứ để nhìn. Tôi ngước lên, lập tức cảm thấy mất

https://thuviensach.vn

phương hướng như mọi lần: trần nhà và bốn bức tường siết chặt lấy tôi. Cảm giác tức thở. Dường như mọi bức tường của căn phòng đang bóp dần vào tôi cho tới khi không còn khoảng cách, không còn không khí nữa…

Tôi ngồi bật dậy, thở hổn hển. *Thôi nhìn tường với trần nhà đi, Rose,* tôi tự mắng mình, rồi nhìn xuống đôi tay đang nắm chặt, cố tìm hiểu xem tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này.

Câu trả lời đầu tiên quá rõ ràng: có kẻ đã vu cho tôi một tội ác mà tôi không hề phạm, một tội ác không hề nhỏ nhoi. Người ta đã mở phiên điều trần để kết luận tôi phạm tội ác ghê gớm nhất đối với một Moroi hay ma cà rồng lai. Tội mưu sát. Nói vậy không có nghĩa tôi chưa từng giết chóc. Tôi đã giết, cũng đã phá lệ (và cả luật) rất nhiều lần. Nhưng sát nhân máu lạnh không phải vai diễn của tôi. Nhất là trong vụ ám hại nữ hoàng.

Thực ra thì Tatiana và tôi chưa bao giờ thân thiện. Bà là một người thống trị đầy toan tính của Moroi - một chủng tộc ma cà rồng sống, điều khiển pháp thuật, không giết chóc vì máu. Mối quan hệ giữa Tatiana và tôi vẫn luôn căng thẳng vì nhiều lí do. Một trong số đó là việc tôi hẹn hò với Adrian cháu trai yêu của bà. Một lí do khác là sự bất đồng ý kiến trong chính sách chiến đấu chống Strigoi - những ma cà rồng độc ác đội mồ sống dậy, những kẻ rình mò chúng tôi. Tatiana đã chơi khăm tôi nhiều lần, mặc dầu vậy tôi chưa bao giờ mong bà chết. Song rõ ràng là có kẻ muốn lấy mạng bà, kẻ đó đã cố tình để lại những dấu vết lộ liễu dẫn tới tôi, tồi tệ nhất là dấu tay chi chít trên chiếc cọc bạc đâm vào tim Tatiana. Chiếc cọc là *của tôi,* cố nhiên phải hằn dấu tay tôi, nhưng dường như chẳng ai đếm xỉa tới lẽ tất dĩ ngẫu ấy.

Tôi lại thở dài, thò tay vào túi lôi ra một mẩu giấy nhàu nát. Đây là thứ duy nhất để đọc. Tôi nắm thật chặt, không cần phải nhìn những dòng chữ vì đã nhớ quá rõ. Nội dung bên trong khiến tôi tự hỏi mình đã biết gì về Tatiana. Nó khiến tôi phải lật lại nhiều vấn đề.

Thất vọng vì hoàn cảnh xung quanh, tôi thoát ra, đi tới một nơi khác: Lissa, bạn thân của tôi. Lissa là một Moroi, nhờ có chung mối liên kết tâm linh, tôi có thể thâm nhập vào tâm trí cô và nhìn thế giới qua đôi mắt cô.

https://thuviensach.vn

Moroi nào cũng sở hữu một loại pháp thuật nguyên tố. Nguyên tố của Lissa là linh hồn, gắn liền với tâm linh và năng lực chữa trị. Đây là một loại năng lực hiếm có trong giới Moroi, bởi bình thường họ hay sở hữu các nguyên tố mang tính vật lí hơn. Hiện giờ chúng tôi vẫn chưa biết nhiều về khả năng kì diệu của linh hồn. Lissa đã sử dụng linh hồn để đưa tôi từ cõi chết trở về, mối liên kết giữa hai bên hình thành từ đó.

Việc đi vào tâm trí Lissa đưa tôi ra khỏi nhà ngục, nhưng không giải quyết được vấn đề của tôi. Lissa đang cố gắng để chứng minh rằng tôi trong sạch, từ lúc nghe buổi điều trần công bố toàn những chứng cứ bất lợi. Chiếc cọc bạc sử dụng trong vụ giết người chỉ là sự khởi đầu. Trong phiên điều trần, phía đối thủ đã rất nhanh nhảu nhắc mọi người nhớ tới mối xung đột giữa tôi và nữ hoàng, thậm chí còn tìm ra nhân chứng xác nhận tung tích của tôi trong thời gian xảy ra vụ sát nhân. Sự xác nhận khiến tôi không có chứng cứ ngoại phạm. Hội đồng quyết định chừng đó là đủ để đưa tôi ra một phiên tòa chính thức - nơi tôi sẽ phải nhận sự trừng phạt thích đáng.

Lissa đang nỗ lực tuyệt vọng để gây chú ý và thuyết phục mọi người rằng tôi bị vu khống. Nhưng gần như chẳng ai chịu lắng nghe cô, vì cả hội đồng hoàng gia Moroi đang bận rộn chuẩn bị cho tang lễ trọng thể của Tatiana. Cái chết của nữ hoàng đương nhiệm là một chuyện trọng đại. Moroi và ma cà rồng lai - nửa ma cà rồng như tôi - từ khắp nơi trên thế giới kéo đến hoàng cung để tham dự tang lễ. Thức ăn, hoa quả, trang trí, và cả các nhạc công… Quá trọng thể. Nếu Tatiana có gia đình, không biết sự kiện có diễn ra linh đình thế này không. Quay cuồng trong các hoạt động ồn ào, không ai thèm nghĩ đến tôi. Người ta chỉ cần biết giờ đây tôi đã bị giam vào ngục, không thể giết ai được nữa. Kẻ ám sát nữ hoàng đã bị bắt. Công lí đã được thực thi. Kết thúc vụ án.

Tôi chưa kịp nhìn kĩ khung cảnh xung quanh Lissa thì một tiếng động trong tù khiến tôi giật mình quay lại hiện tại. Có người vừa vào, đang nói chuyện với canh ngục, xin phép được gặp tôi. Người đầu tiên tới thăm tôi sau nhiều ngày. Tim đập thình thịch, tôi nhảy ra chỗ chấn song, hi vọng có người đến thông báo rằng mọi chuyện chỉ là một sự nhầm lẫn kinh khủng.

https://thuviensach.vn

Vị khách hôm nay *không hẳn* là người tôi mong đợi.

“Ông già”, tôi mệt mỏi. “Ông làm gì ở đây?”

Abe Mazur đứng trước mặt tôi. Vẫn như mọi ngày, trông ông rất bắt mắt. Đang là giữa mùa hè - nóng nực và ẩm ướt, vì chúng tôi đang ở giữa vùng đồng quê Pennsylvania - mà ông vẫn mặc một bộ com lê tề chỉnh. Một bộ đồ lòe loẹt cắt may công phu cùng chiếc cà vạt lụa tím rực rỡ và chiếc khăn quàng tiệp màu hơi quá lố. Những món trang sức bằng vàng lóe lên nền da sẫm, hình như ông còn mới cắt tỉa lại bộ râu đen ngắn.

Abe là một Moroi, và dù không thuộc hoàng tộc, ông vẫn đầy quyền lực.

Và cũng thật tình cờ, ông là bố tôi.

“Ta là luật sư của con”, Abe vui vẻ. “Ta tới tư vấn pháp luật cho con chứ gì nữa”.

“Bố không phải luật sư”, tôi nhắc. “Mấy lời khuyên của bố cũng chẳng tác dụng bao lăm”. Tôi thật nhỏ nhen. Abe - dù không được đào tạo về pháp luật - đã đứng ra bảo vệ cho tôi trong phiên điều trần. Nhưng rõ ràng là giờ đây tôi đang bị giam cầm và sắp phải ra phiên tòa chính thức với tương lai chẳng mấy sáng sủa. Dù sao, trong hoàn cảnh đơn độc hiện tại, tôi nhận ra Abe nói đúng một điều: Không có luật sư nào, dù tài ba đến đâu đi nữa, có thể cứu được tôi trong phiên điều trần ấy. Tôi phải cảm ơn ông vì đã bước vào phi vụ thua chắc này, dù vậy, xem xét mối quan hệ sơ sài giữa hai cha con, tôi vẫn chưa hiểu động cơ của ông. Giả thiết lớn nhất hiện giờ là Abe không tin tưởng vào hoàng tộc và cảm thấy trách nhiệm phụ huynh. Chỉ có thế thôi.

“Ta đã thể hiện rất tuyệt”, Abe cãi lại. “Còn bài diễn văn biểu cảm của con về đề tài *Nếu tôi là kẻ sát nhân* chẳng có nghĩa lí gì. Nhồi nhét hình ảnh đó vào đầu các thẩm phán không phải là một hành động khôn ngoan”.

Tôi làm ngơ lời châm chọc, khoanh tay ngang ngực. “Vậy bố tới để nói thế này sao? Con biết đây không phải cuộc viếng thăm của người thân. Bố chẳng làm gì mà không có lí do”.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là không. Tại sao phải làm việc không mục đích chứ?”

“Đừng bắt đầu lối lập luận vòng vo của bố nữa”.

Abe nháy mắt. “Con không cần phải ghen tị đâu. Nếu con cố gắng và tập trung, có lẽ con sẽ được thừa hưởng kĩ năng lập luận xuất chúng của ta đấy”.

“Abe”, tôi gằn giọng. “Đủ rồi”.

“Được thôi, được thôi”, ông đáp. “Ta tới báo rằng phiên tòa của con đã bị đẩy lên sớm hơn”.

“S… sao cơ? Tin tốt lành đấy chứ!” Ít ra thì có mình tôi nghĩ vậy. Vẻ mặt Abe thể hiện khác hẳn. Lần trước tôi nghe tin còn nhiều tháng nữa mới tới phiên tòa. Chỉ riêng ý nghĩ bị giam trong căn phòng này chừng ấy thời gian cũng đủ khiến tôi mắc chứng hoảng loạn không gian hẹp rồi.

“Rose, con thừa biết phiên tòa sẽ chẳng khác gì phiên điều trần. Chứng cứ tương tự, tuyên án tương tự”.

“Vâng, nhưng chí ít trước đó ta còn xoay xở được, đúng không? Tìm ra chứng chứ ngoại phạm chẳng hạn?” Đột nhiên tôi hiểu ra vấn đề. “Bố nói *Đẩy lên sớm hơn*, tức là sớm chừng nào?”

“Lí tưởng nhất là chờ tới lúc có nữ hoàng hoặc hoàng đế mới lên ngôi. Con biết đấy, đây cũng như là một hoạt động tưởng nhớ người cầm quyền quá cố”.

Giọng Abe nhăn nhở, nhưng khi nhìn thẳng vào ánh mắt u tối của ông, tôi nhận ra ý nghĩa thực sự của lời nói. Đầu tôi quay cuồng với các con số. “Lễ tang diễn ra trong tuần này, tuần sau là đợt bầu cử… Ý bố là con sẽ phải ra tòa và bị xét xử trong vòng hai tuần nữa?”

Abe gật đầu.

Tôi lại lao vào chấn song, tim đập thình thịch. “*Hai tuần?* Bố nói thật không đấy?”

Khi nghe tin phiên tòa được đẩy lên sớm hơn, tôi tưởng vẫn phải mất chừng một tháng nữa. Đủ thời gian để tìm ra chứng cứ mới. Làm thế nào để thực hiện được điều đó? Không rõ. Nhưng giờ thì thời gian đang trôi đi vùn

https://thuviensach.vn

vụt trước mắt. Hai tuần không đủ được, nhất là trong lúc hoàng cung đang diễn ra quá nhiều sự kiện. Mới đây thôi, tôi buồn bực vì khoảng thời gian dài đằng đẵng mình phải trải qua. Giờ tôi lại có quá ít thời gian, và câu trả lời tiếp theo còn khiến mọi sự tồi tệ hơn.

"Bao lâu?" Tôi cố kìm sự run rẩy trong giọng nói. "Bao lâu sau khi tuyên án thì họ… thi hành án?"

Tôi vẫn chưa biết mình thừa hưởng gì từ Abe, nhưng chí ít cả hai chung một điểm: khả năng mang đến tin xấu cho người khác.

"Có lẽ là ngay lập tức".

"Ngay lập tức". Tôi lùi lại, suýt ngã ngồi lên giường, toàn thân nóng bừng bừng. "Ngay lập tức? Thế à? Hai tuần. Trong hai tuần nữa, có thể con sẽ… chết".

Đây là vấn đề cốt tử, vấn đề vẫn treo lơ lửng trên đầu tôi ngay từ lúc tôi hiểu mình bị vu khống với đầy đủ bằng chứng. Kẻ sát hại nữ hoàng không được tống vào tù. Mà bị *tiêu diệt.* Rất ít tội lỗi trong thế giới Moroi và ma cà rồng lai phải áp dụng hình phạt này. Chúng tôi muốn thể hiện sự văn minh trong thi hành công lí, thể hiện sự ưu việt so với bọn Strigoi khát máu. Nhưng một số tội ác, trước nhãn quan pháp luật, xứng đáng phải chịu tử hình. Một vài kẻ đáng bị tử hình, ví dụ những kẻ sát nhân phản nghịch. Hiện thực vừa tác động lên tâm trí, tôi đã thấy mình run rẩy, nước mắt chỉ chực trào ra.

"Không đúng!" Tôi kêu lên. "Thật không công bằng, bố biết mà!"

"Quan điểm của ta đâu có nghĩa lí gì", Abe bình tĩnh đáp. "Ta chỉ là kẻ đưa tin".

"Hai tuần", tôi nhắc lại. "Hai tuần thì làm được gì? Con nghĩ… bố có manh mối chứ? Hay… hay… đến lúc đó bố sẽ tìm ra được? Đấy là khả năng đặc biệt của bố mà". Tôi huyên thuyên, biết giọng mình điên cuồng và tuyệt vọng. Tất nhiên, bởi vì tôi đang điên cuồng và tuyệt vọng.

"Rất khó để hoàn thành được chừng ấy việc", Abe giải thích, "hoàng cung bây giờ quá bận rộn với tang lễ và cuộc tuyển cử. Mọi việc rất rối

https://thuviensach.vn

loạn - vừa có lợi vừa bất lợi”.

Tôi biết quá trình chuẩn bị qua con mắt của Lissa. Tôi nhìn thấy sự hỗn độn bao trùm. Tìm ra chứng cứ trong mớ hỗn độn này không chỉ khó khăn. Mà còn bất khả.

Hai tuần. Hai tuần nữa, và mình sẽ chết.

“Không được”, giọng tôi vỡ òa. “Con không… không thể chết như thế được”.

“Ồ?” Abe nhướn mày. “Thế con có thể chết thế nào?”

“Trong chiến trận”. Một giọt nước mắt tràn ra, tôi vội vàng lau đi. Tôi vẫn luôn mang hình tượng cứng cỏi và không muốn mất hình tượng đó, dù bây giờ nó chẳng có nghĩa lí gì. “Khi chiến đấu. Bảo vệ người con yêu quý. Chứ… chứ không phải trong một vụ mưu hại”.

“Đây cũng là một kiểu chiến trận”, Abe trầm ngâm. “Chỉ khác là không phải về mặt thể xác. Hai tuần vẫn là hai tuần. Có tệ lắm không? Có. Nhưng vẫn hơn một tuần. Và chẳng có gì là không thể. Biết đâu chứng cứ mới sẽ được đưa ra. Con hãy đợi mà xem”.

“Con ghét chờ đợi. Căn phòng này… quá nhỏ. Con không thở được. Nó sẽ giết con trước khi các đao phủ kịp thi hành án”.

“Ta không tin”, vẻ mặt Abe vẫn lạnh lùng, không mảy may thương hại. Một tình yêu cứng rắn! “Con kiên cường chiến đấu với cả đám Strigoi mà không chịu đựng nổi một căn phòng nhỏ ư?”

“Còn hơn thế nữa! Con phải chờ đợi từng ngày trong cái hố này, biết rằng đồng hồ đang điểm từng giây tới cái chết của mình mà không thể làm gì để ngăn nó lại”.

“Đôi khi bài thử thách sức mạnh lớn nhất của ta là những tình huống không nguy hiểm rõ ràng. Đôi khi sống sót mới là điều khó nhất”.

“Ôi. Không. *Không*”. Tôi tránh ra, bước vòng vòng. “Đừng sử dụng mấy lời cao quý chết tiệt ấy nữa. Bố nói chẳng khác gì Dimitri lúc anh ấy dạy con những bài học cuộc sống sâu sắc của mình”.

https://thuviensach.vn

“Anh ta đã sống sót sau hoàn cảnh này. Anh ta cũng đang vượt qua nhiều chuyện khác”.

Dimitri.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố bình tĩnh trước khi trả lời. Trước khi rơi vào mớ rắc rối của vụ ám sát, Dimitri là chuyện phức tạp nhất đời tôi. Một năm trước - vậy mà cứ như đã rất lâu rồi - anh là giáo viên của tôi trong học viện, huấn luyện tôi thành giám hộ bảo vệ Moroi. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ, còn hơn thế nữa, chúng tôi yêu nhau, một tình yêu bị cấm đoán. Chúng tôi đã cố gắng, và tìm ra cách để hai đứa được bên nhau. Hi vọng tiêu tan khi Dimitri bị cắn và biến thành Strigoi. Đó là cơn ác mộng thực sự của tôi. Rồi như một điều kì diệu khó tin, Lissa đã dùng năng lực linh hồn để biến Dimitri trở lại thành ma cà rồng lai. Nhưng không may, tất cả không thể trở về như trước vụ tấn công của Strigoi được nữa.

Tôi trừng mắt nhìn Abe. “Dimitri sống sót, nhưng anh ấy đang rất tuyệt vọng! Giờ anh ấy vẫn thế. Tuyệt vọng vì mọi chuyện”.

Dimitri bị ám ảnh bởi những tội ác dã man mà anh đã phạm phải khi còn là Strigoi. Anh không thể tha thứ cho bản thân và thề không yêu ai nữa. Việc tôi hẹn hò với Adrian cũng không thay đổi được gì. Sau rất nhiều nỗ lực tuyệt vọng, tôi đành phải chấp nhận rằng chuyện hai đứa đã kết thúc. Tôi đi tiếp, hi vọng sẽ vun đắp được tình cảm thực sự với Adrian.

“Đúng thế”. Abe khô khan. “Anh ta tuyệt vọng, còn con là tấm gương hạnh phúc tươi vui”.

Tôi thở dài. “Nhiều lúc nói chuyện với bố chẳng khác nào tự nói với mình: vô cùng khó chịu. Bố còn lí do gì để ở đây không? Ngoài việc thông báo tin xấu? Thà con bị bỏ rơi còn vui hơn”.

Mình không thể chết thế này. Không thể giương mắt chờ nó tới. Cái chết của mình không thể giống như lịch hẹn đánh dấu sẵn được.

Abe nhún vai. “Ta muốn gặp con. Và cả sắp đặt cho con nữa”.

Đúng, tôi nhận ra. Abe vẫn luôn nhìn vào mắt tôi mỗi khi nói chuyện, chứng tỏ ông dồn mọi sự chú ý vào tôi. Những câu giễu cợt của chúng tôi

https://thuviensach.vn

không khiến các giám hộ bận tâm. Nhưng đôi lúc, tôi thấy ánh mắt của Abe quét quanh, nhìn kĩ hành lang, phòng giam và những chi tiết ông quan tâm. Không phải vô cớ mà Abe có ngoại hiệu *zmey* - rắn độc. Ông luôn tính toán, luôn tìm kiếm lợi thế. Xem ra xu hướng mưu đồ điên rồ là một đặc điểm di truyền trong gia đình tôi.

"Ta cũng muốn giúp con giết thời gian nữa". Abe mỉm cười, lấy ra mấy tờ tạp chí và sách đưa qua song sắt. "Biết đâu chừng mấy thứ này sẽ giúp con khá hơn".

Tôi nghĩ không một loại hình giải trí nào có thể giúp tôi chấp nhận một cách dễ dàng cái chết trong hai tuần tới. Tạp chí là về thời trang và tạo mẫu tóc. Cuốn sách là *Bá tước Monte Cristo.* Tôi giơ lên, định pha trò cười, muốn làm gì đó để hoàn cảnh bớt vẻ thực tế hơn.

"Con xem phim rồi. Nghệ thuật hình tượng tinh vi của bố không tinh vi lắm đâu. Trừ phi bố giấu gì đó bên trong".

"Sách vẫn luôn hay hơn phim". Abe chuẩn bị quay lưng đi. "Có lẽ lần sau chúng ta sẽ bàn luận văn chương".

"Khoan đã". Tôi ném chồng sách báo lên giường. "Trước khi bố đi… Trong vụ này, không ai nói đến chuyện tìm ra kẻ sát nhân thực sự". Thấy Abe im lặng, tôi chăm chú quan sát ông. "Bố *tin* là con không làm chuyện này chứ?" Tôi vẫn cho rằng ông nghĩ tôi có tội và chỉ đang tìm cách giúp đỡ. Phong cách của Abe thường là thế.

"Ta tin con gái rượu của ta đủ sức giết người", Abe đáp. "Nhưng không phải vụ này".

"Vậy ai?"

"Chuyện đó", ông đáp trước khi quay đầu bước đi, "ta vẫn còn đang tìm hiểu".

"Nhưng bố nói chúng ta sắp hết thời gian rồi! Abe!" Tôi không muốn ông đi, không muốn ở lại một mình đối mặt với nỗi sợ hãi. "Không thể nào khác được đâu!"

"Nhớ những điều ta nói trong phòng xử án đấy", ông nói vọng lại.

https://thuviensach.vn

Abe đi khuất khỏi tầm mắt. Tôi ngồi xuống giường, hồi tưởng cái ngày ở phòng xử án. Sau khi phiên điều trần kết thúc, Abe đã nói - rất sắt đá - rằng tôi sẽ không bị xử tử hay phải ra tòa. Abe Mazur không phải người hứa lèo, nhưng tôi bắt đầu ngờ rằng khả năng của ông chỉ có giới hạn, nhất là khi thời gian đã được vạch sẵn.

Tôi lại lôi mẩu giấy nhàu nát trong túi và mở ra. Tôi nhận được nó cũng ở phòng xử án, một cách kín đáo từ Ambrose - người phục vụ kiêm đồ chơi của Tatiana.

Rose,

Nếu ngươi đang đọc lá thư này thì tức là có chuyện kinh khủng đã xảy ra. Chắc ngươi ghét ta lắm, nhưng ta không trách ngươi. Chỉ cần ngươi tin rằng so với việc những kẻ khác dự tính, thì việc ta làm trong điều luật về độ tuổi giám hộ là có lợi hơn hẳn cho dòng giống của các ngươi. Có vài Moroi muốn bắt buộc tất cả *các ma cà rồng lai phải làm giám hộ, bằng cách cưỡng ép, dù họ có muốn hay không. Điều luật độ tuổi đã kiềm chế bè cánh đó lại.*

Tuy nhiên, ta viết thư này là để cho ngươi biết một bí mật mà ngươi phải giải quyết, một bí mật mà càng ít người được chia sẻ thì càng tốt. Vasilisa cần giành lấy vị trí trong hội đồng, và điều đó là khả thi. Con bé không phải là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Còn một sinh mạng khác, một đứa con bất hợp pháp của Eric Dragomir. Ta không biết gì hơn, nhưng nếu ngươi có thể tìm ra đứa con trai hay con gái ấy, coi như ngươi trao cho Vasilisa quyền lực mà con bé xứng đáng nhận được. Dù có tội lỗi gì và tính khí nguy hiểm đến đâu đi nữa, ngươi cũng là người duy nhất ta có thể giao nhiệm vụ này. Hãy khẩn trương hoàn thành.

—Tatiana Ivashkov

Những lời lẽ này chưa từng thay đổi sau hàng trăm lần tôi đọc nó, cũng như những câu hỏi mà nó khơi lên. Lời nhắn này có thật không? Có phải Tatiana đã viết nó? Liệu có phải bà ta - dù luôn tỏ vẻ ác ý - đã tin tưởng phó thác cho tôi thông tin nguy hiểm này? Có mười hai gia đình hoàng tộc quyết định cho Moroi, nhưng hiện giờ chỉ được coi như mười

https://thuviensach.vn

một. Lissa là người cuối cùng trong dòng họ, và vì không có thành viên khác trong gia đình Dragomir, theo luật lệ của Moroi thì cô không có quyền ngồi bỏ phiếu trong hội đồng ra quyết định. Một số điều luật thật tồi tệ, nếu lời nhắn này là thực thì sẽ còn nhiều chuyện tồi tệ hơn. Lissa có thể chống lại chúng - và có kẻ không thích điều đó, những kẻ săn sàng giết chóc.

Một người nữa trong gia đình Dragomir.

Một người nữa trong gia đình Dragomir có nghĩa là Lissa sẽ được bỏ phiếu. Một phiếu trong hội đồng hoàng gia có thể thay đổi rất nhiều. Nó sẽ thay đổi cả thế giới Moroi. Nó có thể thay đổi cả thế giới của tôi, - trong chuyện phán xét tôi có tội hay không. Tất nhiên, nó cũng thay đổi cả thế giới của Lissa. Từ trước tới giờ cô vẫn tưởng mình đơn độc. Thế nhưng… tôi không rõ Lissa có chào đón một người anh em cùng cha khác mẹ không. Tôi chấp nhận cha mình là một kẻ vô lại, nhưng Lissa luôn tôn thờ cha mình, tin tưởng tuyệt đối vào ông. Tin này có thể khiến cô bị sốc, và dù tôi đã rèn luyện cả đời để giữ cô tránh khỏi những mối hiểm nguy thực thể, giờ tôi bắt đầu tin còn có những chuyện khác cần phải bảo vệ cô.

Nhưng đầu tiên, *tôi* cần biết sự thật. Tôi cần biết liệu lời nhắn này có phải của Tatiana hay không. Tôi tin chắc mình sẽ tìm ra, nhưng phải dùng tới cách tôi rất ghét.

Được rồi, tại sao lại không chứ? Giờ tôi đâu còn việc gì khác.

Tôi đứng dậy, quay lưng về phía chấn song và nhìn vào bức tường trống trơn, lấy đó làm điểm tập trung. Tôi gồng người, nhớ rằng mình đủ sức kiểm soát, rồi hạ hàng rào tinh thần vẫn luôn dựng lên trong tiềm thức. Một sức ép nặng nề thoát khỏi tôi, như không khí xì khỏi quả bóng.

Và đột nhiên, xung quanh tôi toàn những bóng ma.

https://thuviensach.vn

Hai

VẪN NHƯ MỌI LẦN, SỰ VIỆC DIỄN RA RẤT LỘN XỘN. Những khuôn mặt và hình đầu lâu trong mờ, hơi phát sáng lơ lửng quanh tôi. Họ bị tôi thu hút, xúm lại như đám mây, như muốn bày tỏ với tôi điều gì. Hẳn họ thực sự có điều muốn nói. Những bóng ma lảng vảng trên thế giới này đều không thể an nghỉ, đều là những linh hồn không thể siêu thoát. Sau khi được Lissa đưa về từ cõi chết, tôi vẫn giữ mối liên kết với thế giới bên kia. Tôi đã mất nhiều công sức và phải nỗ lực tự kiềm chế để ngăn chặn các bóng ma đi theo mình. Các vòng pháp thuật bảo vệ cung điện Moroi đã giữ tôi tránh khỏi các linh hồn, song lần này, tôi muốn gặp họ. Dù mở đường cho họ, lôi kéo họ tới… là một việc rất nguy hiểm, nhưng điều gì đó mách bảo tôi rằng, nếu có một linh hồn không thể an nghỉ, thì chắc chắn phải là một nữ hoàng bị sát hại trên giường ngủ của chính mình. Tôi không nhìn thấy gương mặt quen thuộc nào trong đám đông này, nhưng chưa chịu bỏ cuộc.

“Tatiana”, tôi thì thầm, tập trung suy nghĩ về gương mặt nữ hoàng quá cố. “Tatiana, hãy tới đây”.

Tôi đã từng dễ dàng triệu tập một hồn ma: Mason, bạn tôi, cậu đã bị Strigoi giết hại. Dù không thân thiết với Tatiana như với Mason, tôi vẫn có mối quan hệ với bà. Ban đầu, chẳng có chuyện gì xảy ra. Vẫn những gương mặt mờ nhạt bao trùm lấy tôi trong phòng giam, và tôi bắt đầu thất vọng. Rồi đột nhiên, Tatiana đã ở đấy rồi.

Bà mặc trang phục như lúc bị sát hại, chiếc váy ngủ dài và áo khoác đẫm máu. Trông bà mờ nhạt và lập lòe như một chiếc ti vi bị lỗi màn hình. Dù sao, chiếc vương miện trên đầu và tư thế cao quý của bà vẫn nguyên vẻ vương giả như tôi từng biết. Hiện hình xong, bà không nói không rằng, chỉ

https://thuviensach.vn

nhìn bằng đôi mắt u tối như xuyên thẳng vào tâm hồn tôi. Tôi thấy một luồng cảm xúc dâng lên trong ngực. Phản ứng ngang ngạnh thường thấy mỗi khi gặp Tatiana - giận dữ và oán trách - bùng lên. Rồi đột nhiên nó chìm xuống trong làn sóng thương xót. Dù là ai thì cũng không đáng phải chết theo cách thức như bà.

Tôi ngập ngừng, lo sợ các giám hộ sẽ nghe thấy tiếng mình. Song tôi có cảm giác âm lượng giọng nói không quan trọng, vả lại chẳng ai có thể nhìn thấy những gì tôi đang thấy. Tôi giơ mẩu giấy lên.

“Bà viết cái này phải không?” Tôi thì thào. “Có đúng thế không?”

Tatiana vẫn nhìn. Bóng ma của Mason cũng từng hành động tương tự. Triệu tập hồn ma là một chuyện; giao tiếp với họ lại là chuyện hoàn toàn khác.

“Tôi phải biết. Nếu có một người nữa của dòng họ Dragomir, tôi sẽ đi tìm”. Giờ nhắc tới khả năng tôi không tìm được ai hay thứ gì nữa cũng vô ích. “Nhưng bà phải nói. Bà viết thư này phải không? Có đúng thế không?”

Đáp lại tôi vẫn là cái nhìn phát bực đó. Sự thất vọng dâng lên, những linh hồn xung quanh bắt đầu khiến tôi đau đầu. Dù đã chết, xem ra Tatiana vẫn khó chịu như hồi còn sống.

Tôi đang định lập lại bức tường ngăn những bóng ma thì Tatiana hơi cử động. Một cái gật đầu rất khẽ, khó mà nhận thấy. Ánh mắt kiên định của bà từ từ chuyển xuống mẩu giấy nơi tay tôi, rồi bà biến mất.

Tôi lập tức dựng lại hàng rào, tập trung toàn bộ ý chí để thoát khỏi những bóng ma. Cơn đau đầu không biến mất ngay, nhưng những khuôn mặt dần tan đi. Tôi ngồi sụp xuống giường, ngây người nhìn mẩu giấy. Câu trả lời của tôi đấy! Lời nhắn là thật. Tatiana đã đích thân viết. Không hiểu sao, tôi tin bóng ma của bà chẳng có lý do gì để nói dối.

Tôi nằm dài ra giường, ngả đầu xuống gối chờ cơn đau tan đi. Tôi nhắm mắt và dùng mối liên kết tâm linh để trở lại xem Lissa đang làm gì. Từ lúc tôi bị bắt, cô vẫn bận rộn đi nài nỉ và biện hộ thay cho tôi, vì thế tôi tưởng mình sẽ gặp cảnh tương tự. Nhưng không, cô đang… đi chọn váy.

https://thuviensach.vn

Tôi suýt nữa oán trách hành động phù phiếm của Lissa, rồi chợt nhận ra cô đang tìm tang phục. Đây là một cửa hàng sâu trong cung điện, nơi chuyên phục vụ các gia đình hoàng tộc. Thật ngạc nhiên, Adrian đi cùng cô. Nhìn gương mặt đẹp đẽ quen thuộc của anh, tôi thấy nỗi sợ vơi đi phần nào. Đọc nhanh tâm trí Lissa, tôi biết lí do anh ở đây: cô đã thuyết phục anh tới bởi không muốn anh lẻ loi một mình.

Tôi hiểu. Giờ Adrian đang say khướt. Thật kỳ diệu là anh còn đứng được, mà thực ra, tôi ngờ rằng anh đứng được là nhờ bức tường đỡ sau lưng. Mái tóc nâu của anh rối bời, không phải kiểu rối cầu kỳ anh vẫn dày công chăm sóc. Đôi mắt xanh thẫm đỏ vằn. Cũng như Lissa, Adrian là người dùng linh hồn. Anh có một năng lực mà Lissa chưa luyện được: đến thăm giấc mơ của người khác. Từ lúc bị bắt giam, tôi vẫn mong anh tới thăm, nhưng giờ đã hiểu tại sao không thấy. Chất cồn làm linh hồn mất tác dụng. Ở một khía cạnh nào đó thế cũng tốt. Việc lạm dụng linh hồn gây nên một thứ bóng tối khiến người sử dụng phát điên. Nhưng say sưa rượu chè cũng không lành mạnh hơn là mấy.

Nhìn Adrian qua ánh mắt Lissa, tôi cảm thấy bối rối mâu thuẫn gần như lúc gặp Tatiana. Tôi lấy làm buồn cho anh. Rõ ràng anh đang lo lắng và phiền muộn vì tôi, những sự kiện giật gân tuần trước đã làm anh choáng váng chẳng kém gì mọi người. Anh cũng đã mất bà cô, một người dù có thái độ cộc cằn nhưng anh vẫn yêu thương.

Thế nhưng, bất chấp những điều đó, tôi vẫn thấy… khinh bỉ. Có lẽ tôi hơi bất công, nhưng tôi không thể đừng được. Tôi quan tâm tới Adrian đủ để hiểu anh đang phiền muộn, nhưng có nhiều cách đối mặt với mất mát hơn thế này. Hành động của anh gần như hèn nhát. Anh đang trốn tránh các vấn đề bằng cách đắm chìm trong rượu chè, hoàn toàn ngược với bản tính của tôi. Còn tôi? Tôi sẽ không để cho tình cảnh chiến thắng mình mà không đấu tranh.

“Nhung”, người bán hàng khẳng định với Lissa. Cái bà Moroi nhăn nheo ấy giơ lên một chiếc váy lùng bùng dài tay. “Nhung là vật liệu truyền thống cho các tang lễ hoàng gia”.

https://thuviensach.vn

Cùng đoạn cuối hồi kèn hiệu, đám tang của Tatiana sẽ có phần tiễn đưa, theo đó đại diện của các gia tộc sẽ đi bên linh cữu. Xem chừng không ai khó chịu về việc Lissa hoàn thành sứ mệnh này thay cho gia đình. Nhưng còn quyền bỏ phiếu? Đó lại là chuyện khác.

Lissa nhìn chiếc váy. Trông giống trang phục cho lễ Halloween hơn là lễ tang. “Không phù hợp chút nào”, Lissa nói. “Mà lại còn ẩm nữa”.

“Truyền thống cần phải có sự hi sinh”, người bán hàng nói giọng rất kịch. “Các bi kịch cũng vậy”.

Adrian há miệng, rõ ràng đã định buông ra một lời nhận xét nhạo báng không thích đáng. Lissa lắc đầu thật nhanh ngăn anh lại. “Ở đây không có chiếc váy nào cộc tay à?”

Người bán hàng tròn mắt. “Chẳng ai mặc váy hai dây đi dự tang lễ hoàng gia cả. Như thế không thích hợp”.

“Còn quần soóc thì sao?” Adrian hỏi. “Đeo thêm cà vạt nữa, được không? Vì tôi đang định mặc bộ đó”.

Người đàn bà lộ vẻ kinh hoảng. Lissa bắn cho Adrian cái nhìn khinh bỉ, không phải vì lời nhận xét - cô thấy nó hơi hơi thú vị - mà vì cô thấy ghét tình trạng say sưa triền miên của anh.

“Ồ, vì không ai coi tôi là một hoàng thân đủ lông đủ cánh”, Lissa vừa nói vừa trả chiếc váy lại. “Nên chẳng có lí do gì tôi phải đóng vai trò đó. Cho tôi xem váy hai dây và váy cộc tay đi”.

Người bán hàng nhăn nhó nhưng vẫn nghe lời. Bà ta không ngại tư vấn trang phục cho hoàng thân, nhưng cũng chẳng dám ra lệnh cho họ phải mặc gì hay phải làm gì. Đó là một phần của sự cách biệt tầng lớp trong thế giới ma cà rồng. Bà ta bước sang bên kia phòng, tìm những chiếc váy được yêu cầu, vừa lúc bạn trai của Lissa và Tasha bước vào.

Tôi nghĩ Christian Ozera là người Adrian nên bắt chước. Chỉ riêng ý nghĩ đó thôi cũng đã vô cùng đáng ngạc nhiên. Thời thế đã thay đổi từ lúc tôi coi Christian là hình mẫu. Nhưng đúng là như thế. Tôi đã chứng kiến Christian sát cánh bên Lissa tuần qua, cậu ta đã vững vàng làm mọi việc

https://thuviensach.vn

trong khả năng để giúp đỡ cô trước vụ ám sát Tatiana và vụ bắt giữ tôi. Vẻ mặt Christian hiện giờ đang thể hiện rõ cậu ta có điều quan trọng cần truyền đạt.

Người cô ăn to nói lớn của Christian, Tasha Ozera, là một tấm gương nữa về sức mạnh và tinh thần bất khuất trước áp lực. Sau khi cha mẹ Christian biến đổi thành Strigoi và tấn công để lại vết sẹo bên má cô, cô đã một tay nuôi nấng cậu. Moroi vẫn luôn phụ thuộc vào sự bảo vệ của các giám hộ, nhưng sau vụ đó, Tasha đã quyết định giải quyết mọi việc bằng bàn tay của chính mình. Cô học cách chiến đấu, luyện tập mọi phương thức từ cận chiến tới dùng vũ khí và trở nên khá lợi hại. Cô cũng luôn thúc đẩy các Moroi khác học cách chiến đấu.

Lissa buông chiếc váy đang ngắm nghía, hớn hở quay sang Christian. Ngoài tôi ra, cô không tin tưởng ai hơn Christian. Cậu ta đã trở thành chỗ dựa vững chắc giúp cô vượt qua tất cả những chuyện này.

Christian nhìn quanh gian hàng, có vẻ không hứng thú lắm khi thấy toàn là váy vóc. “Hai người đi mua sắm à?” Cậu ta hỏi, liếc nhìn từ Lissa tới Adrian. “Tung tăng ghê nhỉ?”

“Này, nếu cậu thay đổi tủ áo thì cũng tốt đấy”, Adrian đáp. “Hơn nữa, tôi nghĩ cậu mặc váy yếm chắc đẹp lắm”.

Lờ đi những câu nói mỉa mai của bọn con trai, Lissa tập trung vào hai người nhà Ozera. “Mọi người tìm ra gì rồi?”

“Người ta đã quyết định không hành động”, Christian đáp. Môi cậu ta cong lên khinh bỉ. “À, không dùng đến hình phạt hành động”.

Tasha gật đầu. “Chúng ta đang cố gắng bào chữa rằng anh ấy chỉ nghĩ Rose gặp nguy hiểm và nhảy vào trước khi biết chuyện gì đang xảy ra”.

Tim tôi ngừng đập. Dimitri. Mọi người đang nói về Dimitri.

Trong khoảnh khắc, tôi không còn ở bên Lissa nữa. Tôi không còn ở trong phòng giam nữa. Tôi trở về lúc mình bị bắt giữ. Tôi đã tranh cãi với Dimitri trong quán cà phê, mắng mỏ anh vì không chịu nói chuyện với tôi, không chấp nhận nối lại mối quan hệ xưa giữa hai đứa. Khi ấy tôi đã quyết

https://thuviensach.vn

định chấm dứt với anh, cho rằng mọi chuyện đã thực sự kết thúc và tôi sẽ không để anh làm tan nát trái tim mình thêm lần nào nữa. Đúng lúc đó các giám hộ kéo tới bao vây, dù đã tuyên bố khoảng thời gian làm Strigoi giết chết tình yêu trong anh, Dimitri vẫn bảo vệ tôi bằng phản xạ nhanh như chớp của mình. Chúng tôi bị áp đảo số lượng, nhưng anh mặc kệ. Vẻ mặt Dimitri - và sự thấu hiểu huyền bí của tôi với anh - đã cho tôi biết mọi điều tôi cần. Tôi đang đối mặt với nguy hiểm. Anh phải bảo vệ tôi.

Và anh đã bảo vệ tôi. Anh đã chiến đấu như hồi còn là vị thánh ở học viện Thánh Vladimir, khi anh dạy tôi chiến đấu với Strigoi. Anh đã vô hiệu hóa nhiều giám hộ trong quán cà phê đó hơn sức một người làm được. Điều duy nhất chấm dứt hành động của Dimitri - tôi tin chắc anh sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng - chính là sự ngăn cản của tôi. Tôi không hiểu chuyện gì xảy ra, hay tại sao các giám hộ muốn bắt giữ mình. Nhưng tôi nhận thấy Dimitri đang đối mặt với nguy cơ gây tổn hại tới địa vị mong manh của anh trong hoàng cung. Chưa bao giờ có chuyện một Strigoi được biến đổi trở lại, và vẫn còn nhiều người không tin tưởng anh. Tôi đã năn nỉ Dimitri dừng lại, sợ hậu quả xảy đến với anh hơn với chính tôi. Tôi không hề biết điều gì đang chờ đón mình.

Dimitri đã có mặt trong buổi điều trần - với người áp tải - nhưng từ đó đến nay cả tôi lẫn Lissa đều không gặp anh. Lissa đã cố gắng thanh minh cho hành động của anh, lo anh bị nhốt lần nữa. Còn tôi? Tôi cố không nghĩ quá nhiều về những việc Dimitri đã làm. Vụ bắt giữ tôi và bản án tử hình phía trước mới là điều cần nghĩ. Thế nhưng… tôi vẫn băn khoăn. Tại sao anh xử sự như thế? Tại sao anh liều mạng vì tôi? Có phải đó chỉ là phản ứng tự vệ bản năng? Có phải anh làm thế vì Lissa, vì người anh thề sẽ giúp đỡ vì đã cứu rỗi anh? Hay anh làm thế vì vẫn còn tình cảm dành cho tôi?

Tôi chưa có câu trả lời, nhưng thấy anh trở về là Dimitri dữ dội trong quá khứ, lòng tôi dội lên những cảm xúc mà tôi vẫn cố gắng vượt qua trong vô vọng. Tôi luôn tự nhủ rằng sẽ rất mất thời gian để phục hồi sau một mối quan hệ tan vỡ. Những cảm xúc vương vấn là điều tự nhiên. Nhưng thật

https://thuviensach.vn

không may, muốn vượt qua được tình cảm dành cho người sẵn sàng lao vào nguy hiểm vì mình còn mất thời gian hơn nhiều.

Dù sao những lời Christian và Tasha nói cũng khơi trong tôi hi vọng về số phận Dimitri. Dù sao tôi cũng không phải là người duy nhất bước trên ranh giới mong manh giữ sự sống và cái chết. Những kẻ vẫn tin Dimitri là Strigoi chỉ mong được thấy chiếc cọc bạc đâm lên ngực anh.

"Bọn họ đang giam giữ anh ấy", Christian nói. "Nhưng không phải trong ngục. Dimitri chỉ bị nhốt trong phòng với vài giám hộ canh gác. Người ta không muốn anh ấy đi ra ngoài trong lúc mọi chuyện chưa lắng xuống".

"Thế vẫn còn tốt hơn bỏ tù", Lissa thừa nhận.

"Nhưng vẫn lố bịch", Tasha nóng nảy, gần như tự nói với mình chứ không phải với mọi người. Cô và Dimitri đã là bạn thân lâu năm, thậm chí cô từng muốn đưa mối quan hệ lên cao hơn một bậc. Giờ cô đã quay lại bằng lòng với tình bạn, nỗi giận dữ trước sự bất công dành cho Dinaitri của cô cũng mạnh mẽ như của chúng tôi. "Đáng lẽ phải thả anh ấy ra ngay khi anh ấy trở về là ma cà rồng lai. Sau khi cuộc bầu cử kết thúc, cô sẽ đảm bảo tự do cho anh ấy".

"Chuyện kì lạ là…" Đôi mắt xanh nhạt của Christian nheo lại suy tư. "Bọn anh nghe nói Tatiana đã bảo mọi người trước khi, trước khi bị…" Christian ngập ngừng liếc nhìn Adrian. Sự ngập ngừng này chẳng giống một Christian vẫn luôn nói thẳng ý nghĩ của mình chút nào.

"Trước khi bà ấy bị sát hại", Adrian nói hờ hững, không nhìn ai cả. "Tiếp đi".

Christian nuốt khan, "ừm, phải. Có vẻ như, dù không công khai, nhưng Tatiana đã tuyên bố bà tin Dimitri thực sự đã trở về là ma cà rồng lai. Bà dự định giúp Dimitri được thừa nhận rộng rãi hơn sau khi chuyện kia lắng xuống". "Chuyện kia" mà Christian nhắc đến chính là điều luật về độ tuổi trong mẩu tin nhắn của Tatiana, điều luật quy định ma cà rồng lai đủ mười sáu tuổi sẽ bị buộc phải tốt nghiệp và bắt đầu bảo vệ Moroi. Điều luật

https://thuviensach.vn

này làm tôi tức giận, nhưng cũng như nhiều chuyện khác, giờ tôi phải tạm gác lại.

Adrian phát ra một âm thanh kì lạ, giống như đằng hắng. “Không có chuyện đó”.

Christian nhún vai. “Nhiều cố vấn của bà nói thế. Chỉ là tin đồn thôi mà”.

“Ban đầu tôi cũng không tin”, Tasha nói với Adrian. Cô chưa bao giờ tán thành các chính sách của Tatiana và kịch liệt phản đối không chỉ một lần. Còn sự nghi ngờ của Adrian không mang tính chất chính trị. Anh chỉ kết luận từ những gì đã biết về tính tình của bà cô mình. Bà chưa từng tỏ ý muốn giúp Dimitri lấy lại địa vị cũ.

Adrian không nói gì thêm, nhưng tôi biết câu chuyện đang khơi lên một chút ghen tuông trong lòng anh. Tôi đã khẳng định Dimitri chỉ là quá khứ, và tôi đã sẵn sàng tiếp tục, nhưng Adrian - cũng như tôi - chắc chắn vẫn tự hỏi có động lực nào đằng sau hành vi bảo vệ hào hiệp của Dimitri.

Lissa đang định suy đoán các phương thức giúp Dimitri khỏi bị giam lỏng thì người bán hàng quay lại với một ôm nặng toàn những bộ váy cô không vừa ý. Cô cắn môi im lặng, cho rằng nên tính chuyện Dimitri sau. Thay vào đó, cô uể oải chuẩn bị thử đồ và đóng vai một cô gái quý tộc ngoan hiền.

Adiran hào hứng khi thấy những chiếc váy. “Có chiếc váy yếm nào không?”

Tôi trở về phòng giam của mình, nghiền ngẫm những vấn đề càng lúc càng chồng chất. Tôi lo lắng cho cả Adrian lẫn Dimitri. Tôi lo lắng cho bản thân. Tôi cũng lo về người con bí ẩn bị thất lạc của dòng họ Dragomir. Có lẽ câu chuyện này là thực, nhưng tôi chẳng làm được gì, thật đáng thất vọng. Tôi cần phải hành động để giúp Lissa. Tatiana đã viết trong thư rằng phải cẩn thận về việc tiết lộ sự việc cho bất kì ai. Liệu tôi có thể gửi gắm nhiệm vụ cho người khác? Tôi muốn tự mình đứng ra gánh vác, nhưng những chấn song và bốn bức tường ngột ngạt xung quanh tuyên bố rằng

https://thuviensach.vn

trong thời gian tới tôi không thể chịu trách nhiệm về bất kì thứ gì, kể cả mạng sống của mình.

Hai tuần.

Cần phân tán tư tưởng, tôi đành đọc cuốn sách của Abe, nó mô tả chính xác câu chuyện về sự cầm tù oan uổng mà tôi vẫn biết. Cuốn sách khá hay, nó dạy tôi biết rằng giả vờ chết để bỏ trốn không phải là một phương pháp có nhiều khả năng thành công. Cuốn sách cũng đột nhiên khơi lên những kí ức cũ. Tôi lạnh người nhớ lại những tiên đoán của một Moroi bói bài *ta rô* tên là Rhonda, cô của Ambrose. Bà rút cho tôi một lá bài có hình người phụ nữ khóc dưới bức tường kiếm. *Sự cầm tù sai trái. Kết tội. Vu khống.* Chết tiệt. Tôi bắt đầu thấy ghét mấy lá bài. Tôi vẫn khăng khăng cho rằng tất cả chỉ là trò mê tín dị đoan, nhưng chúng lại có xu hướng trở thành hiện thực. Phần cuối lời phán có nhắc tới một chuyến đi, nhưng đi đâu? Tới nhà ngục thực sự? Hay tới đài hành quyết?

Những câu hỏi không lời đáp. Chào mừng tới thế giới của tôi! Không còn lựa chọn nào khác, tôi cho rằng mình cần phải nghỉ ngơi. Nằm dài ra trên giường, tôi cố quên đi những mối lo thường trực. Thật không dễ dàng gì. Mỗi lần nhắm mắt lại, tôi lại thấy một thẩm phán gõ búa, phán tôi tội chết. Tôi thấy tên mình trên sách lịch sử, không phải với vai trò người hùng, mà là kẻ phản nghịch.

Tôi nằm đó, gặm nhấm nỗi sợ hãi và nghĩ tới Dimitri. Tôi mường tượng ra ánh mắt kiên định và dường như nghe thấy tiếng anh dạy bảo. *Đừng lo về những chuyện em không thể thay đổi. Cứ nghỉ ngơi để sẵn sàng cho trận chiến ngày mai.* Lời khuyên tưởng tượng khiến tôi bình tĩnh hơn. Cuối cùng giấc ngủ kéo đến, nặng nề và mê mệt. Cả tuần vừa qua tôi đã trằn trọc nhiều, nên tôi mong đợi sự nghỉ ngơi thực sự.

Rồi… tôi choàng tỉnh.

Tôi ngồi bật dậy trên giường, tim đập thình thịch. Nhìn quanh, tôi tưởng có nguy hiểm, mối nguy khiến tôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc ngủ sâu ấy, nhưng không có gì cả. Tối đen. Im lìm. Tiếng ghế kêu khe khẽ trong hành lang cho tôi biết các giám hộ vẫn còn đó.

https://thuviensach.vn

Mối liên kết. Mối liên kết đã đánh thức tôi. Tôi cảm thấy một thứ gì đó bùng lên mãnh liệt… thứ gì? Sự cuồng nhiệt. Lo lắng. Sự phấn khích. Một cơn hoảng loạn dâng trào trong lòng, tôi liền đào sâu vào tư tưởng Lissa, cố tìm hiểu xem chuyện gì đã gây ra cơn sóng cảm xúc trong cô.

Nhưng tôi… không thấy gì cả.

Mối liên kết đã biến mất.

https://thuviensach.vn

Ba

KHÔNG, KHÔNG HẲN LÀ BIẾN MẤT.

Mà là câm lặng. Gần giống ngay sau khi Lissa biến Dimitri trở lại thành ma cà rồng lai. Lúc đó pháp thuật quá mạnh nên đã "đốt cháy" mối liên kết của chúng tôi. Nhưng lần này không có sự bùng nổ pháp thuật. Có vẻ như sự trống rỗng này là chủ ý của Lissa. Cũng như mọi lần, tôi vẫn có cảm giác về cô: vẫn sống, vẫn ổn. Vậy thứ gì đã ngăn cách tôi cảm nhận cô sâu hơn? Cô không ngủ, vì tôi thấy sự tỉnh táo ở bên kia bức tường. Linh hồn chắn giữa, giấu Lissa khỏi tôi… Và cô đã làm điều đó.

Chuyện quái gì thế này? Tôi gần như mặc định mối liên kết chỉ hoạt động một chiều. Tôi cảm nhận được Lissa, cô không cảm nhận được tôi. Như thế, tôi có thể kiểm soát khi nào mình muốn xâm nhập vào tâm trí cô. Bình thường, tôi cố giữ khoảng cách (trừ lúc bị bắt giữ trong tù), để bảo vệ sự riêng tư cho cô. Lissa không có khả năng kiểm soát tương tự, sự phụ thuộc này nhiều lúc khiến cô tức giận. Đôi khi cô sử dụng năng lực để tránh né tôi, nhưng rất hiếm khi, rất khó khăn và cần phải nỗ lực khá chật vật. Lần này cô đã điều khiển được, và tình trạng kéo dài giúp tôi cảm nhận được sự mệt mỏi của Lissa. Ngăn tôi lại không dễ dàng gì, nhưng cô đã thành công. Tất nhiên, tôi không cần biết cô làm thế nào. Tôi cần biết *tại sao*.

Có lẽ đây là ngày tồi tệ nhất trong khoảng thời gian bị cầm tù. Lo lắng cho bản thân là một chuyện. Còn cho Lissa? Thật đau khổ. Nếu phải lựa chọn giữa bản thân và cô, tôi sẵn sàng đi thẳng tới đoạn đầu đài. Tôi phải tìm hiểu chuyện đang xảy ra. Phải chăng cô đã nghe ngóng được điều gì? Phải chăng hội đồng hoàng gia đã quyết định không xét xử mà tiêu diệt tôi luôn? Phải chăng Lissa đang cố che chắn thông tin ấy với tôi? Lissa càng

https://thuviensach.vn

dùng pháp thuật, mạng sống của cô càng bị đe dọa. Dựng nên bức tường tâm lí này hao tổn rất nhiều năng lực. Nhưng tại sao? Tại sao cô lại liều lĩnh thế?

Tôi sửng sốt nhận ra để theo sát cô, tôi đã dựa dẫm quá mức vào mối liên kết. Tôi không bao giờ mong chờ tư tưởng của người khác đến trong đầu mình, đúng như thế. Dù đã học được cách kiểm soát, đôi lúc cảm xúc của Lissa vẫn tràn sang tôi trong những khoảnh khắc tôi không muốn nếm trải. Những chuyện đó giờ không quan trọng, an nguy của cô mới là chuyện đáng quan tâm. Bị chặn lại giống như bị chặt mất một chi.

Suốt ngày hôm đó tôi tìm mọi cách để trở lại tâm trí Lissa. Mỗi lần thử tiếp cận, tôi lại bị ngăn chặn. Tôi muốn phát rồ. Không có vị khách nào tới viếng thăm, và sách báo đã mất sức hấp dẫn. Cảm giác chim lồng cá chậu lại tràn về, tôi tốn không ít thời gian gào thét với giám hộ gác cửa, chẳng vì lí do gì. Hôm sau người ta sẽ cử hành tang lễ cho Tatiana, đồng hồ đang điểm từng giây tới phiên tòa xét xử tôi.

Cuối cùng, đến giờ đi ngủ, bức tường trong mối liên kết hạ xuống, vì Lissa đã ngủ. Mối liên kết rất vững vàng, nhưng tâm trí cô đóng kín trong vô thức. Tôi không tìm được câu trả lời. Bị bỏ lại một mình, tôi cũng đi ngủ, không biết sáng hôm sau còn bị ngăn cách nữa hay không.

Không. Chúng tôi lại kết nối, tôi tiếp tục được nhìn thế giới qua đôi mắt Lissa. Cô dậy sớm, chuẩn bị cho tang lễ. Tôi không thấy bất kì dấu hiệu nào của lí do khiến tôi bị ngăn chặn hôm trước. Lissa cho tôi trở lại tâm trí cô, như mọi ngày. Tôi tưởng đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Không… Vẫn còn điều gì đó. Gần như thế. Trong tâm trí Lissa, tôi cảm thấy có những ý nghĩ cô vẫn giấu giếm. Rất khó nắm bắt chúng. Mỗi lần tôi cố gắng tiếp cận, chúng lại trượt khỏi tay tôi. Tôi ngạc nhiên vì cô vẫn đủ sức làm thế, và càng khẳng định chắc chắn rằng hôm trước cô đã cố ý chặn tôi. Có chuyện gì? Tại sao cô phải giấu tôi? Tôi biết làm gì trong cái hố địa ngục này? Nỗi bất an trong tôi dâng tràn. Chuyện kinh khủng nào mà tôi chưa biết đây?

https://thuviensach.vn

Tôi theo dõi Lissa chuẩn bị, thấy không có dấu hiệu gì bất thường. Chiếc váy cô chọn có tay vỏ hến, dài tới đầu gối. Tất nhiên là màu đen. Tuy không hề giống một chiếc váy dự tiệc, nhưng Lissa tin chắc sẽ có nhiều người nhíu mày. Nếu vào hoàn cảnh khác, chắc chắn tôi sẽ lấy làm thích thú. Lissa quyết định thả tóc xõa. Cô ngắm mình trong gương, những sợi tóc vàng nhạt sáng rực trên nền váy đen.

Christian gặp Lissa bên ngoài. Cậu ta cũng đã đóng bộ tử tế, tôi phải thừa nhận không giống ngày thường chút nào, với áo sơ mi và cà vạt. Cậu tránh dùng áo khoác, vẻ mặt pha trộn giữa căng thẳng, giấu giếm và nét mỉa mai đặc trưng. Nhưng khi thấy Lissa, thần thái Christian thay đổi trong khoảnh khắc, rạng rỡ và ngưỡng mộ ngắm nhìn cô. Cậu mỉm cười ôm nhẹ Lissa. Cái chạm nhẹ mang đến cho cô cảm giác bình yên và dễ chịu, xoa dịu nỗi bồn chồn trong lòng cô. Họ quay lại với nhau sau một thời gian chia tay, quãng thời gian khiến cả hai người cùng đau khổ.

“Sẽ ổn thôi”, Christian thì thầm, vẻ lo lắng trở lại. “Chúng ta sẽ thành công. Sẽ làm được thôi”.

Lissa không đáp lại, nhưng ôm cậu ta chặt hơn trước khi lùi ra. Hai người cùng im lặng đi tới nơi bắt đầu tang lễ. Tôi cho rằng sự thể thật đáng ngờ. Lissa nắm tay Christian và thấy mình được tiếp thêm sức mạnh từ bàn tay ấy.

Quy trình tang lễ của một quốc vương Moroi không thay đổi gì suốt nhiều thế kỉ nay, dù hoàng cung có ở Rumani hay ở Pennsylvania. Đó là phong cách của Moroi. Họ pha trộn truyền thống và hiện đại, pháp thuật với công nghệ.

Quan tài của nữ hoàng được đoàn hộ tang đưa ra ngoài lâu đài, được rước qua sân bằng những nghi lễ trọng thể tới nhà thờ uy nghi của hoàng cung. Ở đó, một nhóm người được tuyển chọn sẽ vào dự lễ nguyện. Sau cùng, Tatiana được chôn cất trong sân nhà thờ, bên cạnh những quốc vương và hoàng thân quan trọng khác.

Con đường đi của quan tài rất dễ nhận biết. Những cây cột mắc cờ lụa đỏ và đen đứng hai bên. Cánh hoa hồng rải kín mặt đất nơi quan tài sẽ qua.

https://thuviensach.vn

Hai bên đường, người ta xúm lại, mong được nhìn nữ hoàng quá cố một lần cuối cùng. Nhiều Moroi đến từ phương xa, người tới dự tang lễ, người tới xem cuộc tuyển cử diễn ra trong vài tuần tới.

Đoàn tiễn đưa của hoàng gia - đa số mặc trang phục bằng nhung mà người bán hàng tán thành - đã sẵn sàng đi vào cung điện. Lissa dừng lại bên ngoài để chia tay với Christian vì cậu ta chưa bao giờ có tên trong danh sách đại diện gia đình trong sự kiện trang trọng như thế này. Cô ôm thật chặt và hôn nhẹ Christian. Khi tách nhau ra, trong ánh mắt cậu ta lóe lên một tia nhìn thấu hiểu - về bí mật cô vẫn giấu kín với tôi.

Lissa đi xuyên qua đám đông đang tụ tập, tới lối vào và tìm ra nơi bắt đầu nghi thức. Tòa nhà này không giống các lâu đài hay cung điện cô ở châu Âu. Mặt tiền đá lớn và những cửa sổ cao rất hợp với các tòa kiến trúc khác trong hoàng cung, nhưng một số chi tiết khác - như chiều cao, bậc thềm cẩm thạch lớn - lại khôn khéo làm nổi bật cung điện lên trên các tòa nhà khác. Một cái kéo nhẹ khiến Lissa dừng lại, suýt nữa làm cô đâm sầm vào một Moroi già nua.

“Vasilisa?” Đó là Daniella Ivashkov, mẹ của Adrian. Daniella không tệ như đa số hoàng thân khác, thậm chí bà còn đồng ý cho tôi hẹn hò cùng Adrian - chí ít là trước khi tôi bị kết tội sát nhân. Đa phần sự chấp nhận của Daniella là do bà tin đằng nào tôi và Adrian cũng chia tay sau khi tôi nhận nhiệm vụ giám hộ. Daniella cũng đã thuyết phục người anh họ của mình, Damon Tarus, làm luật sư cho tôi - và tôi đã cự tuyệt để chọn Abe làm người đại diện cho mình trước pháp luật. Tôi vẫn không chắc lựa chọn ấy khôn ngoan hay không, nhưng có lẽ nó đã phá hoại ấn tượng tốt đẹp về tôi trong Daniella, tôi lấy làm tiếc vì điều đó.

Lissa cười lo lắng. Cô đang nôn nóng tham gia buổi lễ và kết thúc mọi thứ. “Chào bác”, cô nói.

Daniella mặc cả bộ nhung đen, thậm chí còn đeo một chiếc kẹp tóc đính kim cương lấp lánh trên mái tóc sẫm màu. Sự lo lắng và buồn bực hiện rõ gương mặt xinh đẹp của bà. “Cháu có thấy Adrian đâu không? Ta chẳng tìm thấy nó gì cả. Mọi người đã vào kiểm tra phòng nó rồi”.

https://thuviensach.vn

“Ồ”. Lissa nhìn lảng đi nơi khác.

“Sao thế?” Daniella gần như lắc mạnh người Lissa. “Cháu biết gì à?”

Lissa thở dài. “Cháu không rõ Adrian ở đâu, nhưng hôm qua cháu thấy anh ấy đi chơi về”. Cô ngập ngừng, như rất ngại nói tiếp. “Anh ấy… say lắm. Chưa bao giờ cháu thấy anh ấy say thế. Anh ấy đi cùng với mấy cô gái, cháu cũng không biết nữa. Cháu xin lỗi, bác Ivashkov. Có lẽ anh ấy… gục ở đâu đó”.

Daniella vung tay thất vọng, tôi thông cảm với sự không bằng lòng của bà. “Mong là không ai để ý. Có lẽ nên nói là… nó quá đau buồn. Bao nhiêu chuyện đang diễn ra. Chắc không ai biết đâu. Cháu sẽ nói với mọi người thế chứ? Cháu sẽ nói là nó rất đau buồn chứ?”

Tôi thích Daniella, nhưng ám ảnh hình tượng của bà bắt đầu làm tôi khó chịu. Tôi biết bà yêu con trai, nhưng nỗi lo lớn nhất của bà hiện giờ chẳng mấy liên quan tới sự an nghỉ vĩnh hằng của Tatiana, mà chỉ liên quan tới chuyện nghi thức ngoại giao. “Tất nhiên ạ”, Lissa đáp. “Cháu cũng không muốn ai… À, cháu không thích chuyện đó lộ ra”.

“Cảm ơn, giờ cháu đi đi”. Daniella hướng ra phía cửa, vẫn có vẻ lo lắng. “Cháu phải tới vị trí của mình”. Lissa ngạc nhiên thấy Daniella vỗ nhẹ lên cánh tay mình. “Đừng căng thẳng. Cháu sẽ làm tốt thôi. Cứ ngẩng cao đầu lên”.

Các giám hộ trực trước cửa nhận ra Lissa là người có quyền được tham dự và cho phép cô vào trong. Ở đó, giữa sảnh chính, là linh cữu của Tatiana. Lissa sững người, đột nhiên thấy choáng ngợp, suýt quên mất mình đang làm gì.

Chỉ riêng chiếc quan tài đã là một tác phẩm nghệ thuật. Nó được làm từ gỗ đen đã đánh bóng sáng loáng. Hai bên quan tài được tô điểm bằng tranh vẽ cảnh những khu vườn tinh tế bằng nhiều màu sắc ánh kim sống động. Vàng lấp lánh khắp nơi, cả trên những chiếc cọc mà đoàn hộ tang sẽ cầm. Những chiếc cọc này phủ dây hoa hồng tím nhạt. Xem ra gai nhọn và lá cây sẽ gây khó khăn nếu người hộ tang muốn giữ chặt, nhưng vấn đề đó họ phải tự giải quyết.

https://thuviensach.vn

Trong quan tài, nằm trên một chiếc giường nhiều hoa hồng tím hơn nữa là Tatiana. Thật kì lạ! Tôi vẫn thường xuyên thấy xác chết. Chết tiệt, tôi còn tạo ra xác chết. Nhưng nhìn thấy một cái xác được chăm chút, nằm yên bình giữa sự trang hoàng như thế này… thật đáng sợ. Lissa cũng thấy kì lạ, nhất là vì cô không hay đối mặt với cái chết như tôi.

Tatiana mặc một chiếc váy lụa dài tím đậm - màu truyền thống cho tang lễ hoàng gia. Tay áo dài được trang hoàng bằng những hình họa ngọc trai tinh xảo. Tôi vẫn hay thấy Tatiana mặc đồ màu đỏ - màu sắc gắn liền với gia tộc Ivashkov - và thấy mừng vì màu tím truyền thống này. Một chiếc váy đỏ có lẽ sẽ gây ấn tượng quá mạnh mẽ về hình ảnh đẫm máu của Tatiana trong phiên điều trần của tôi, hình ảnh mà tôi vẫn cố không nghĩ tới. Trên cổ bà đeo một sợi dây chuyền đá quý và ngọc trai, một chiếc vương miện vàng đính kim cương và thạch anh tím nằm trên mái tóc điểm bạc. Người ta đã dày công điểm trang cho Tatiana, nhưng vẫn không che nổi nước da trắng nhợt. Bình thường Moroi rất nhợt nhạt. Khi chết đi, họ trắng như phấn - như Strigoi. Hình ảnh đó khiến Lissa choáng váng đến nỗi cô hơi lảo đảo và phải quay đi nơi khác. Hương hoa hồng nồng nàn trong không khí, nhưng giữa hương thơm ngọt ngào ấy vẫn vẩn lên một mùi thối rữa.

Người điều hành đám tang nhận ra Lissa và yêu cầu cô về chỗ, sau khi than thở về lựa chọn trang phục của cô. Những lời lẽ gay gắt khiến Lissa quay lại thực tại, cô ngồi xuống với năm hoàng thân khác ở một bên linh cữu, cố không nhìn kĩ thi hài của nữ hoàng mà hướng ánh mắt đi nơi khác. Đoàn hộ tang nhanh chóng xuất hiện và nâng gánh nặng của mình lên, sử dụng những chiếc cọc phủ dây hoa hồng để nâng quan tài lên vai họ và từ từ rước ra đám đông đang chờ đợi. Tất cả đoàn hộ tang đều là ma cà rồng lai. Họ mặc lễ phục, ban đầu tôi hơi ngạc nhiên, nhưng rồi nhận ra tất cả đều là giám hộ trong hoàng cung. Trừ một người. Ambrose. Anh vẫn đẹp trai như thường lệ, mắt nhìn thẳng, vẻ mặt nghiêm nghị không hề biểu cảm.

Không biết Ambrose có đau buồn vì cái chết của Tatiana không. Tôi đã quá chú tâm tới vấn đề của riêng mình nên quên bẵng một mạng sống

https://thuviensach.vn

vừa bị cướp đi, một con người được yêu quý. Ambrose đã bênh vực cho Tatiana khi tôi nổi giận vì điều luật độ tuổi. Nhìn anh qua con mắt Lissa, tôi ước gì được nói chuyện riêng với anh. Chắc hẳn anh biết nhiều hơn lá thư nhét vội vào tay tôi trong phòng xử án. Chắc chắn anh không chỉ là một chân chạy vặt.

Đoàn rước tiếp tục đi, kết thúc suy tư của tôi về Ambrose. Phía trước linh cữu là những người thuộc đội nghi thức. Hoàng thân quốc thích mặc trang phục cầu kì, sáng lấp lánh. Các giám hộ mặc đồng phục cầm cờ. Nhạc công thổi sáo đi cuối cùng, cất lên những tiếng đau đớn. Về phần mình, Lissa thể hiện bản thân trước công chúng rất thành công, đi từng bước chậm rãi, vững vàng đầy duyên dáng và cao quý, ánh mắt nhìn thẳng tự tin. Tôi không nhìn thấy toàn thân cô, nhưng tất nhiên tôi biết người xem thấy gì. Lissa xinh đẹp và vương giả, xứng đáng thừa kế di sản của gia đình Dragomir, mong sao càng lúc càng có người nhận ra điều đó, như thế sẽ giúp chúng tôi bớt được nhiều phiền toái nếu có người thay đổi điều luật bỏ phiếu qua các quy trình tiêu chuẩn, nhờ đó bớt cho chúng tôi nhiệm vụ tìm kiếm một người em thất lạc.

Đi hết quãng đường tiễn đưa mất rất nhiều thời gian. Dù mặt trời đã bắt đầu lặn, sức nóng ban ngày vẫn vương trong không khí. Lissa bắt đầu đổ mồ hôi, nhưng biết sự khó chịu của cô hiện tại chẳng thấm vào đâu so với đoàn hộ tang. Nếu đám đông đứng xem thấy nóng, họ cũng không thể hiện ra. Họ vươn cổ mong được ngắm nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt. Lissa không mấy quan sát người xem, nhưng từ vẻ mặt họ, tôi thấy linh cữu không phải thứ người ta chú ý nhất. Người ta cũng nhìn cả Lissa. Những lời đồn đoán về chuyện Lissa đã làm với Dimitri đã lan khắp thế giới Moroi, bên cạnh những người nghi ngờ khả năng chữa trị của cô, còn rất đông người đem lòng tin tưởng. Tôi thấy những khuôn mặt đầy ngưỡng mộ trong đám đông, và trong khoảnh khắc, tôi tự hỏi, họ tới đây để *thực sự* ngắm ai: Lissa hay Tatiana?

Cuối cùng, đường nét của nhà thờ cũng xuất hiện trong tầm mắt, Lissa lấy làm mừng. Nắng nôi không giết Moroi như với Strigoi, nhưng sức nóng

https://thuviensach.vn

và ánh sáng vẫn khiến ma cà rồng khó chịu. Lễ tiễn đưa sắp kết thúc, và Lissa, một trong những người được phép vào nhà thờ dự lễ, sẽ sớm được tận hưởng điều hòa không khí.

Trong lúc quan sát xung quanh, tôi không thể không nghĩ tới sự trớ trêu của cuộc đời mình. Một khoảng sân rộng bên cạnh nhà thờ có hai bức tượng khổng lồ của những quốc vương Moroi huyền thoại, một vị vua và một nữ hoàng đã có công xây dựng quốc gia Moroi phồn thịnh. Dù cách nhà thờ khá xa, những bức tượng vẫn sừng sững đến đáng ngại, dường như chúng đang quan sát chăm chú mọi việc. Gần bức tượng nữ hoàng là một mảnh vườn tôi biết rất rõ. Tôi đã phải vun xới nó như hình phạt vì cái tội bỏ trốn tới Las Vegas. Mục tiêu thực sự của hành trình ấy - một bí mật không ai biết - chính là để giải thoát Victor Dashkov khỏi ngục tù. Victor vốn là một kẻ thù lâu năm của chúng tôi, nhưng ông ta và người em trai là Robert, một người dùng linh hồn, có những thông tin chúng tôi cần để cứu Dimitri. Chẳng may mà giám hộ nào phát hiện ra tôi đã thả Victor - và để lạc mất ông ta - chắc hẳn hình phạt sẽ còn nặng hơn ngồi bàn giấy hay đi cuốc đất. Ít ra thành quả làm vườn của tôi cũng khá đẹp, tôi cay đắng nghĩ. Nếu bị xử tứ, tôi sẽ để lại một dấu ấn lâu dài trong hoàng cung.

Trước khi vào nhà thờ, Lissa hướng ánh mắt lâu hơn tới một bức tượng. Cô đang toát mồ hôi hột, và tôi nhận ra không phải chỉ vì nóng. Cô còn lo lắng nữa. Nhưng tại sao? Tại sao cô lại bồn chồn đến thế? Đây chỉ là một nghi thức. Tất cả những gì cô cần làm là đi theo. Tuy nhiên… có chuyện khác đang khiến cô bận tâm. Cô vẫn giữ kín một số suy nghĩ với tôi, nhưng nỗi lo lắng đã tiết lộ chút ít.

Gần quá, gần quá. Đoàn đang đi nhanh quá.

Nhanh? Tôi đâu thấy vậy. Tôi chẳng bao giờ đủ sức đi những bước chậm chạp thế này. Thực lòng tôi rất thương những người hộ tang. Nếu là một trong số họ, tôi sẽ ném nghi lễ sang một bên và bắt đầu chạy bộ tới điểm đích. Tất nhiên như thế sẽ đánh động đến thi hài. Người điều hành tang lễ còn buồn bực vì chiếc váy của Lissa, chẳng biết bà ta sẽ làm gì nếu Tatiana bị rơi ra khỏi quan tài.

https://thuviensach.vn

Nhà thờ càng lúc càng hiện ra rõ hơn, những mái vòm lấp lóa màu cam và hổ phách trong ráng chiều. Lissa vẫn còn cách vài mét, nhưng đã nhìn rõ vị cha xứ đứng phía trước. Áo khoác của ông lóng lánh, được may bằng gấm thêu kim tuyến nặng nề, dài lụng thụng. Trên đầu ông là một chiếc mũ tròn với chữ thập cũng bằng vàng. Ông ta không đúng mực lắm khi ăn diện hơn nữ hoàng, nhưng chắc chỉ vào những dịp trọng đại các cha xứ mới ăn mặc như vậy. Hẳn Chúa sẽ để mắt tới. Cha xứ giơ tay lên đón chào, phô thêm lớp vải dày cộp. Cả đám đông lẫn tôi không thể không chăm chú nhìn cảnh tượng lóa mắt đó.

Bởi vậy không cần diễn tả cũng biết chúng tôi bất ngờ thế nào khi những bức tượng nổ tung.

https://thuviensach.vn

Bốn

TÔI NÓI NỔ TUNG, có nghĩa chúng *nổ tung*.

Khói lửa mịt mù bùng lên như cánh hoa mới nở, các vị quốc vương tội nghiệp tan rã thành đá vụn. Trong khoảnh khắc, tôi sững sờ. Giống như đang tận mắt xem một cuốn phim hành động, vụ nổ gây chấn động không khí và khiến mặt đất rung chuyển. Ngay lập tức, phản xạ giám hộ trỗi dậy. Sự tính toán và suy xét chiếm lĩnh tâm trí tôi. Tôi nhận ra đa số vật liệu của bức tượng bay về phía ngoài khu vườn. Những mảnh đá nhỏ và bụi rơi ào ào xuống đoàn tang lễ, nhưng không có mảnh đá lớn nào lao vào Lissa hay người đứng gần cô. Vì cả hai bức tượng nổ tung gần như đồng thời, phải thừa nhận kẻ gây nổ đã tính toán rất chính xác.

Ngoài khói, những cột lửa khổng lồ cuồn cuộn cũng khá đáng sợ. Đoàn người tán loạn tìm đường bỏ chạy. Họ chọn các hướng thoát khác nhau, gây ùn tắc và chen lấn. Cả đoàn hộ tang cũng đặt gánh nặng quý giá của mình xuống để tháo thân. Ambrose là người cuối cùng hành động như thế với cái miệng há hốc ngạc nhiên và đôi mắt mở to trừng trừng nhìn Tatiana, nhưng một cái nhìn khác hướng về những bức tượng khiến anh biến vào đám đông. Một vài giám hộ cố gắng giữ trật tự, xua mọi người về lối đám tang đang đi, nhưng không mấy thành công. Mọi người đang hoảng loạn, không còn đủ sức suy nghĩ đúng đắn nữa.

Ồ, mọi người, trừ Lissa.

Tôi kinh ngạc nhận ra cô *không* hề ngạc nhiên.

Lissa biết trước vụ nổ.

Lissa không quay đi ngay, mặc cho thiên hạ hối hả chen lấn xô đẩy mình. Cô đứng sững tại chỗ nhìn hai bức tượng nổ tung, ngắm chúng và sự hỗn loạn mà vụ nổ gây ra. Đặc biệt, cô lộ vẻ lo lắng cho ai đó có thể bị

https://thuviensach.vn

thương vì vụ nổ. Nhưng không. Như tôi thấy, xem chừng không có thương vong gì. Nếu có, chắc chắn chỉ vì chen lấn.

Thỏa mãn, Lissa quay sang bước đi theo mọi người. (Cô bước đi, còn người ta chạy). Cô chỉ vừa đi được một khoảng ngắn thì thấy một toán đông giám hộ lao về phía nhà thờ, mặt tối sầm. Một vài người dừng lại dẫn đường cho đám đông hoảng loạn, còn đa số chạy tới hiện trường vụ nổ để kiểm tra tình hình.

Lissa lại dừng bước, bị người đi sau đụng vào, nhưng gần như không cảm thấy gì. Cô chăm chú quan sát các giám hộ, ghi nhớ số lượng và lại quay đi. Ý nghĩ bị che giấu của cô bắt đầu bộc lộ. Cuối cùng tôi cũng thấy được những mảnh kế hoạch cô giấu giếm tôi. Cô đang hài lòng. Cả lo lắng nữa. Nhưng nhìn chung, cô thấy…

Tiếng động trong nhà tù kéo tôi trở về thực tại. Sự tĩnh lặng thường nhật trong khu giam giữ bị phá tan bởi tiếng gầm gừ và kêu la. Tôi nhảy dựng lên, áp sát chấn song, cố tìm cách xem xem đang có chuyện gì. Không lẽ tòa nhà này cũng sắp nổ tung? Phòng giam của tôi đối diện với bức tường hành lang, không nhìn được phần còn lại của nó và lối vào. Dù vậy, tôi vẫn thấy các giám hộ thường đứng canh ở phía cuối hành lang lao qua tôi, thẳng tiến tới chỗ xảy ra vụ lộn xộn.

Không biết sự biến này tác động thế nào đến mình, tôi căng người chờ đợi, dù là bạn hay thù. Theo suy đoán của tôi, có thể một phe nhóm chính trị tấn công hoàng cung để tuyên bố chống lại chính phủ Moroi. Nhìn quanh phòng giam, tôi thầm chửi thề, ước sao có món đồ tự vệ. Nhưng tôi chỉ đang nắm trong tay cuốn sách của Abe, một thứ hoàn toàn vô tác dụng. Nếu thật sự lợi hại như vẫn hay ra vẻ, đáng lẽ ông phải kẹp một cái giũa vào đây mới đúng. Hoặc đưa cho tôi một cuốn sách to hơn, như *Chiến tranh và Hòa bình* chẳng hạn.

Tiếng vật lộn tắt dần và tiếng chân thình thịch lao tới chỗ tôi. Tôi nắm chặt tay, lùi lại vài bước, sẵn sàng tự vệ trước bất kì kẻ nào.

“Bất kì kẻ nào” hóa ra lại là Eddie Castile. Và Mikhail Tanner.

https://thuviensach.vn

Những gương mặt thân quen *không* phải điều tôi mong chờ. Eddie là một người bạn lâu năm ở học viện Thánh Vladimir, một tân giám hộ như tôi, đã cùng tôi từng trải nhiều hoạn nạn, trong đó có cả vụ vượt ngục của Victor Dashkov. Mikhail lớn hơn chúng tôi, khoảng tầm hai mươi lăm, đã giúp chúng tôi cứu Dimitri, hi vọng Sonya Karp - người anh yêu, tự nguyện biến đổi thành Strigoi - cũng sẽ được cứu rỗi. Tôi nhìn qua nhìn lại hai gương mặt quen thuộc.

"Chuyện gì thế này?" Tôi lục vấn.

"Rất vui được gặp cậu", Eddie đáp. Cậu đang toát mồ hôi và hăng hái chiến đấu, dăm ba vết bầm trên mặt cho thấy cậu ta đã hứng vài cú đấm. Tay cậu ta cầm một thứ vũ khí tôi vẫn nhìn thấy trong kho vũ khí của giám hộ: một dụng cụ dạng dùi cui dùng để vô hiệu hóa người khác nhưng không giết chết người. Mikhail thì cầm một thứ quý giá hơn: thẻ khóa và chìa khóa kĩ thuật để mở cửa phòng giam tôi.

Các bạn tôi đang thực hiện một vụ cướp ngục. Thật không thể tin được. Điên rồ thường chỉ là đặc tính *của tôi* thôi.

"Chẳng lẽ mọi người…" Tôi nhíu mày. Ý tưởng trốn thoát khiến tôi sung sướng, nhưng các khâu hậu vượt ngục khiến tôi tỉnh táo hơn. Rõ ràng họ chịu trách nhiệm về vụ ẩu đả với các giám hộ như tôi vừa nghe. Xuống tới đây cũng không hề dễ dàng gì. "Chẳng lẽ mọi người hạ hết giám hộ trong tòa nhà này?"

Mikhail mở xong khóa cửa, tôi vội vàng ra ngoài. Sau khi bị chèn ép đến tức thở suốt nhiều ngày, tôi tưởng như mình đang bước lên vách núi gió lộng và không gian bao la.

"Rose, trong tòa nhà này không có giám hộ. À, có một người. Và mấy người đây thôi". Eddie trỏ về phía diễn ra vụ ẩu đả vừa rồi, chắc có mấy người đang nằm bất tỉnh ở đó. Chắc chắn bạn tôi không giết ai.

"Số còn lại đang kiểm tra hiện trường vụ nổ", tôi nhận ra. Các mảnh ghép bắt đầu tập hợp, bao gồm cả vẻ bình thản của Lissa trước vụ ầm ĩ. "Ôi không! Các cậu và Christian đã cho nổ tung các công trình cổ của Moroi".

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên là không”, Eddie nói. Cậu ta lộ vẻ ngạc nhiên vì tôi nhầm lẫn đến vậy. “Người dùng lửa khác sẽ biết nếu Christian làm thế”.

“Ồ, đúng”. Có lẽ tôi nên tin tưởng hơn vào sự sáng suốt của mọi người.

Hoặc có lẽ không.

“Chúng tôi dùng C4”, Mikhail giải thích.

“Mọi người kiếm đâu…”

Tôi cứng lưỡi khi nhìn thấy người đứng đầu bên kia hành lang. Dimitri.

Tôi vô cùng thất vọng vì trong thời gian bị giam cầm không được biết tình hình anh. Báo cáo của Christian và Tasha chỉ như một lời chế giễu. Và câu trả lời ở đây. Dimitri đứng gần lối vào, sừng sững gần hai mét như bất kì vị thánh nào. Đôi mắt nâu sắc sảo quan sát mọi việc trong giây lát, cơ thể khỏe mạnh cứng cáp của anh căng lên sẵn sàng đối mặt với hiểm nguy, vẻ mặt anh chăm chú, đầy đam mê, khiến tôi không thể tin nổi có ai nghĩ anh đã từng là Strigoi. Dimitri cháy hừng hực sức sống. Nhìn anh bây giờ, tôi nhớ lại lúc anh đứng che chở khi tôi bị bắt. Giờ anh vẫn mang vẻ mặt ấy. Vẻ mặt tôi đã thấy không biết bao nhiêu lần. Đó là người được kính trọng và sợ hãi. Đó là người tôi từng yêu.

“Anh cũng ở đây à?” Tôi cố nhắc bản thân rằng tình yêu bị vùi dập không phải là thứ quan trọng nhất cần thay đổi. “Em tưởng anh bị giam lỏng?”

“Anh ấy bỏ trốn”, Eddie ranh ma đáp. Tôi nhận ra sự thật: cậu ta và Mikhail đã *giúp* Dimitri trốn thoát. “Người ta nghĩ một kẻ vẫn-còn-là-Strigoi rất có khả năng làm vậy, đúng không?”

“Em cũng mong anh ta tới giải thoát cho mình mà”, Mikhail hùa thêm. “Nhất là tuần trước Dimitri đã chiến đấu vì em mạnh mẽ như thế. Thực ra mọi người cứ tưởng anh ta sẽ *đơn thương độc mã* tới cứu em. Chứ không phải với bọn anh”.

https://thuviensach.vn

Dimitri vẫn im lặng. Ánh mắt anh, dù vẫn thận trọng cảnh giác xung quanh, đôi lúc xem xét tôi. Anh muốn thấy tôi vẫn ổn và không bị thương. Có lẽ anh thấy yên tâm vì tôi vẫn ổn.

"Đi thôi", cuối cùng Dimitri nói. "Chúng ta không có thời gian đâu". Đó là một cách nói giảm, nhưng có một chuyện khiến tôi bất an trong kế hoạch "tuyệt vời" này của các bạn.

"Không đời nào người ta nghĩ *anh ấy* hành động một mình!" Tôi kêu lên, nhận ra ngụ ý của Mikhail. Mọi người đang định gài Dimitri làm người có tội trong vụ đào thoát này. Tôi khoát tay về phía những giám hộ bất tỉnh dưới chân cả bọn. "Họ đã thấy mặt mọi người rồi".

"Không hẳn", một giọng nói khác vang lên. "Chưa chắc họ đã nhận ra sau khi bị linh hồn gây chứng quên. Đến lúc tỉnh lại, kẻ duy nhất họ nhớ được chỉ là một gã người Nga mù mờ. Không có ý nói kháy đâu".

"Không sao", Dimitri đáp khi Adrian bước qua cửa vào.

Tôi tròn mắt, cố không há hốc miệng. Họ hợp tác với nhau, hai người đàn ông của đời tôi. Adrian không hề có vẻ sẵn sàng lao vào đánh giáp lá cà, nhưng vẫn cảnh giác và nghiêm túc như những đấu sĩ nơi đây. Đôi mắt đẹp của anh trong sáng và chứa đầy nét ranh mãnh mà tôi tin chắc sẽ xuất hiện nếu anh cố gắng. Đồng thời tôi nhận ra: Adrian không mảy may say sưa. Chẳng lẽ biểu hiện tôi thấy hôm trước chỉ là một âm mưu? Hay anh đã cố ép mình tỉnh táo? Dù sao đi nữa, tôi vẫn thấy mình dần mỉm cười.

"Lissa vừa nói dối mẹ anh", tôi nói. "Lẽ ra anh phải say khướt ở đâu chứ!"

Adrian đáp lại bằng nụ cười giễu cợt đặc trưng. "Ờ, phải, lẽ ra làm thế thông minh hơn, vui hơn nữa. Hi vọng mọi người đều nghĩ anh đang ở nơi khác".

"Ta phải đi thôi", Dimitri bắt đầu nôn nóng.

Chúng tôi quay về phía anh. Những câu đùa cợt tắt ngấm. Thái độ của Dimitri như tuyên bố anh sẵn sàng làm mọi việc và luôn dẫn ta tới thành công, khiến mọi người muốn theo anh vô điều kiện. Vẻ mặt Mikhail và

https://thuviensach.vn

Eddie - khi trở nên nghiêm túc - cho thấy họ cảm nhận tương tự. Tôi nghĩ rằng điều đó rất tự nhiên. Thậm chí cả Adrian cũng tỏ ra tin tưởng Dimitri, trong khoảnh khắc, tôi ngưỡng mộ anh vì đã gạt nỗi ghen tuông sang một bên và liều mình như thế. Nhất là khi anh đã từng hơn một lần khẳng định không muốn dính líu đến những cuộc phiêu lưu nguy hiểm hay sử dụng năng lực linh hồn làm việc mờ ám. Ví dụ như hồi ở Las Vegas, anh chỉ đóng vai trò người theo dõi. Tất nhiên, gần như mọi lúc anh đều say, nhưng say hay không cũng chẳng mấy khác biệt.

Tôi bước vài bước tới trước, đột nhiên Adrian giơ tay ngăn tôi lại. "Khoan, trước khi đi với bọn anh, em phải biết một chuyện". Dimitri định phản đối, ánh mắt rực lên nóng nảy.

"Cô ấy *cần biết*", Adrian nhấn mạnh, kiên định nhìn Dimitri. "Rose, nếu ra khỏi đây… có nghĩa em gần như đã khẳng định tội lỗi của mình. Em sẽ là tội phạm bỏ trốn. Nếu các giám hộ tìm ra em, họ sẽ không cần phiên tòa hay phán quyết nào hết, họ sẽ giết em ngay lập tức".

Bốn đôi mắt nhìn tôi. Sức nặng của hiện thực trĩu xuống. Nếu bây giờ tôi trốn chạy và bị bắt giữ, chắc chắn tôi sẽ chết. Nếu ở lại, tôi có cơ hội mong manh rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi trước phiên tòa, mọi người sẽ tìm ra chứng cứ ngoại phạm để cứu tôi. Điều đó không phải bất khả thi. Nhưng nếu không có gì cả, tôi cũng gần như nắm chắc cái chết. Lựa chọn nào cũng là một canh bạc. Lựa chọn nào cũng có khả năng rất cao là tôi không thể sống sót.

Adrian trông cũng mâu thuẫn như chính tôi. Hai bên cùng biết tôi không có lựa chọn tối ưu nào. Anh đang lo lắng và mong tôi biết mình đang liều lĩnh. Nhưng Dimitri… Với anh, không có sự tranh cãi nào cả. Tôi nhìn thấy sự quả quyết trên nét mặt anh. Anh là tấm gương tuân thủ quy tắc và làm điều chính nghĩa. Nhưng lần này? Với tỉ lệ rủi ro cao như thế? Có lẽ thà liều mạng làm tội phạm bỏ trốn, và nếu phải đối mặt với cái chết, thì tôi cũng được đối mặt với nó.

Cái chết của mình không thể giống như lịch hẹn đánh dấu sẵn được.

"Đi thôi", tôi quả quyết.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi hối hả ra khỏi tòa nhà, nóng lòng thực hiện kế hoạch. Tôi không thể không nhận xét với Adrian, "Chắc anh phải sử dụng rất nhiều năng lực linh hồn để khiến các giám hộ gặp ảo giác".

"Phải", anh thừa nhận. "Đã lâu lắm rồi anh không đủ sức làm thế. Chắc Lissa thì có thể khiến cả tá giám hộ nghĩ họ nhìn thấy ma. Còn anh? Chỉ làm vài người quên đi Mikhail và Eddie. Thế nên chúng ta mới cần một người dễ nhớ để thu hút sự chú ý, và Dimitri là kẻ giơ đầu chịu báng lí tưởng".

"Vậy à, cảm ơn anh". Tôi siết nhẹ tay Adrian. Khi hơi ấm truyền qua chúng tôi, tôi không muốn nói với anh rằng tôi còn lâu mới được tự do. Câu nói ấy sẽ phá hỏng mất bản hùng ca của anh. Tuy còn nhiều trở ngại trước mặt, tôi vẫn cảm ơn anh đứng ra thế này và tôn trọng quyết định đi theo kế hoạch vượt ngục.

Adrian nhìn tôi thật lâu. "Ờ, lẽ ra anh phải điên khùng mới đúng nhỉ?" Một tia nhìn yêu thương ánh lên trong mắt anh. "Không có nhiều thứ anh không dám làm vì em. Anh càng ngớ ngẩn càng tốt".

Tới sảnh chính, tôi nhận ra Eddie đã nói đúng về sự canh gác của giám hộ. Hành lang và các phòng gần như bị bỏ trống. Không tốn thời gian nhìn lại, chúng tôi vội vàng ra cửa, không khí trong lành khiến toàn thân tôi đầy sức lực.

"Giờ thì sao?" Tôi hỏi những kẻ giải cứu mình.

"Giờ ta tới chỗ xe đi trốn", Eddie đáp.

Ga ra ô tô không xa, nhưng cũng chẳng gần. "Chúng ta phải đi qua rất nhiều khu đất trống", tôi nhận xét. Tôi không nói gì tới vấn đề hiển nhiên: bị hạ sát nếu bị phát hiện.

"Anh sẽ sử dụng linh hồn khiến chúng ta trông mờ ảo và khó nhận ra", Adrian trả lời. Lại một bài thử thách pháp thuật khác. Anh khó lòng làm được hơn nữa. "Sẽ không ai nhận ra chúng ta, trừ phi họ dừng lại nhìn trực diện".

https://thuviensach.vn

“Mà họ sẽ không nhìn ngắm gì đâu”, Mikhail xen vào. “Chưa chắc đã có người bận tâm đến chúng ta. Trong lúc hỗn loạn này, ai nấy còn lo cho bản thân đến nỗi không rảnh mà chú ý tới thiên hạ”.

Nhìn bao quát xung quanh, tôi thừa nhận anh nói đúng. Nhà tù cách nhà thờ khá xa, nhưng hiện giờ, những người có mặt tại hiện trường vụ nổ đã tới tận đây. Có người chạy tới trú trong căn hộ của mình. Có người tìm giám hộ, mong được bảo vệ. Và có người… có người đi cùng hướng với chúng tôi, tới ga ra.

“Người ta hoảng đến nỗi tìm cách trốn khỏi hoàng cung”, tôi nhận ra. Nhóm chúng tôi đang đi thật nhanh cùng Adrian, anh không mạnh mẽ được như ma cà rồng lai. “Ga ra sẽ rất đông người”. Phương tiện chính thức của cung điện và xe cộ của khách viếng thăm đều được xếp ở cùng một khu.

“Hỗn loạn. Như thế thuận lợi hơn”, Mikhail đáp.

Mải mê với hiện thực của bản thân mình, tôi không thể thâm nhập hoàn toàn vào tâm trí Lissa. Một cái lướt nhẹ qua mối liên kết cho tôi biết cô vẫn được an toàn phía bên kia cung điện.

“Lissa đóng vai trò gì trong vụ này?” Tôi hỏi.

Xin hãy tin tôi, tôi rất mừng vì cô không liên quan tới vụ giải cứu điên rồ này. Nhưng như Adrian đã nói, năng lực linh hồn của Lissa còn làm được nhiều thứ hơn anh trong vụ việc. Giờ nhìn lại mọi việc, rõ ràng Lissa biết về kế hoạch cướp ngục. Đó là bí mật cô vẫn giấu kín.

“Lissa cần được giữ trong sạch. Cô ấy không thể bị dính líu tới vụ nổ hay vụ vượt ngục”, Dimitri trả lời, ánh mắt kiên định hướng về mục tiêu. Giọng nói của anh chắc nịch. Anh vẫn coi Lissa là vị cứu tinh. “Cô ấy phải luôn có mặt cùng với các hoàng thân khác. Christian cũng thế”. Anh gần như mỉm cười. Gần như. “Hai người đó chắc chắn là nghi phạm đầu tiên nếu có vụ nổ nào xảy ra”.

“Nhưng các giám hộ sẽ thôi nghi ngờ khi nhận ra vụ nổ không phải do pháp thuật gây ra”, tôi trầm tư. Tôi nhớ lại những lời Mikhail vừa nói. “Mà

https://thuviensach.vn

này, mọi người *kiếm đâu* ra C4? Thuốc nổ dùng trong quân đội thì hơi quá, ngay cả với các anh".

Không ai trả lời tôi vì đột nhiên ba giám hộ nhảy ra chặn đường. Rõ ràng họ không đổ hết về phía nhà thờ. Dimitri và tôi lao tới trước đội hình, phối hợp như vẫn thường sát cánh bên nhau. Adrian nói ảo giác anh giăng ra sẽ không có tác dụng nếu có người nhìn trực diện. Tôi muốn đảm bảo rằng tôi và Dimitri là những người đầu tiên đối mặt với các giám hộ, hi vọng họ không nhận ra người đứng phía sau. Tôi không chần chừ lao tới trước, bản năng bảo vệ dâng lên. Nhưng trong một phần triệu giây, ý nghĩa thực sự của những việc tôi đang làm mới thực sự thấm thía.

Tôi đã từng chiến đấu với các giám hộ và cảm thấy rất có lỗi. Tôi đã hạ những người ở nhà ngục Tarasov, cũng như giám hộ của nữ hoàng trước lúc bị bắt. Nhưng khi đó tôi không biết gì nhiều về họ. Biết họ là đồng nghiệp cũng đủ tồi tệ rồi… nhưng còn bây giờ? Giờ tôi đang đối mặt với thử thách khó khăn nhất trong đời, dù nó có vẻ rất cỏn con. Chiến đấu với ba giám hộ là một việc nhẹ nhàng khi tôi phối hợp với Dimitri. Vấn đề là, tôi *biết* các giám hộ này. Hai người trong số họ tôi thường xuyên gặp mặt từ sau khi tốt nghiệp. Họ làm việc trong hoàng cung và đối xử với tôi rất tốt.

Giám hộ thứ ba không phải chỉ là người tôi biết, cô còn là bạn. Meredith, một trong số nữ sinh ít ỏi của học viện Thánh Vladimir. Tôi nhận ra một tia chần chừ trong mắt cô, cảm xúc tương tự với tôi. Cô cũng thấy áy náy. Nhưng giờ cô đã là giám hộ, và cũng như tôi, suốt cuộc đời cô đã được khắc ghi hai chữ nhiệm vụ. Cô tin rằng tôi là tội phạm. Cô thấy tôi đang tự do và vào tư thế chiến đấu. Nhiệm vụ của cô là hạ tôi, thực lòng, tôi cũng không mong gì khác. Nếu vai trò hiện giờ thay đổi, có lẽ tôi cũng làm vậy. Đây là sự sống và cái chết.

Dimitri lao vào hai người còn lại, lợi hại như mọi lần. Meredith và tôi đối mặt với nhau. Ban đầu cô định hạ tôi bằng sức nặng cơ thể, có lẽ mong ghìm tôi lại chờ người hỗ trợ. Chỉ có điều tôi mạnh hơn. Lẽ ra cô phải biết thế. Chúng tôi đã đối mặt với nhau trong phòng tập của học viện bao nhiêu

https://thuviensach.vn

lần rồi? Gần như lần nào tôi cũng thắng. Đây không phải một trò chơi, không phải là màn đấu tập. Tôi phản công, đấm vào một bên cằm Meredith, lòng thầm hi vọng mình không làm vỡ răng hay má cô. Meredith nén đau lao tới, nhưng một lần nữa tôi mạnh hơn. Tôi túm lấy vai cô ném xuống. Meredith đập mạnh đầu xuống đất nhưng không ngất. Tôi không biết nên mừng hay lo. Tôi vẫn giữ tay, siết chặt quanh cổ Meredith, chờ tới khi hai mắt cô nhắm lại. Tôi thả ngay ra khi tin chắc cô đã bất tỉnh, tim quặn lên trong ngực.

Liếc về phía Dimitri, tôi thấy anh cũng đã hạ được đối thủ của mình. Cả nhóm tiếp tục đi như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi liếc nhìn Eddie, sắc mặt đau khổ. Cậu ta cũng có vẻ đau đớn nhưng vẫn trấn an tôi.

"Cậu đã làm việc phải làm. Cô ấy sẽ ổn thôi. Bị hạ, nhưng không sao".

"Tớ đã đánh rất mạnh".

"Bác sĩ sẽ giải quyết các vết thương. Chậc, bọn mình bị như thế bao nhiêu lần rồi?"

Hi vọng Eddie nói đúng. Ranh giới đúng sai đang càng lúc càng nhập nhèm. Điều may mắn nhất hiện giờ là Meredith quá chú tâm tới tôi nên có lẽ không nhận ra bọn Eddie. Họ đã tránh vụ chiến đấu, hi vọng giữ vững tấm màn do linh hồn của Adrian tạo ra trong lúc tôi và Dimitri thu hút sự chú ý.

Cuối cùng chúng tôi cũng tới ga ra, nơi đây đang hỗn loạn hơn bình thường. Một số Moroi đã lái xe đi. Một hoàng thân đang cuống quýt vì giám hộ của cô giữ chìa khóa xe, mà giờ không biết anh ta ở đâu. Cô gào thét với những người qua đường xem liệu có ai phá khóa xe giúp cô không.

Dimitri dẫn chúng tôi thẳng tiến, không hề nao núng. Anh biết chắc chúng tôi đang đi tới đâu. Tôi nhận ra kế hoạch đã được sắp xếp tỉ mỉ. Có lẽ hầu hết vừa được vạch ra ngày hôm qua. Tại sao Lissa lại giấu tôi? Cho tôi biết trước kế hoạch có phải tốt hơn không?

Chúng tôi hối hả đi trong dòng người, về phía xa nhất của ga ra. Ở đó, một chiếc Honda Civic màu nâu xám trông như đang sẵn sàng vọt đi. Một

https://thuviensach.vn

người đứng gần chiếc xe, tay khoanh ngang ngực, xem xét tấm chắn gió. Nghe tiếng chân, ông quay lại.

"Abe!" Tôi thốt lên.

Ông bố lẫy lừng của tôi quay lại, nở một nụ cười quyến rũ đủ sức lừa kẻ sơ hở vào địa ngục.

"Ông làm gì ở đây?" Dimitri chất vấn. "Ông sẽ bị cho vào danh sách nghi ngờ mất! Lẽ ra ông phải ở lại với mọi người".

Abe nhún vai, không thèm bận tâm tới cơn giận của Dimitri. Tôi chẳng mong cơn giận đó hướng về phía mình. "Vasilisa đảm bảo là sẽ có một vài người thề thốt thấy ta trong những thời khắc đáng ngờ", ông hướng ánh mắt đen sang tôi. "Vả lại, ta không thể đi mà chưa chào con được, đúng không?"

Tôi lắc đầu bực dọc. "Tất cả những chuyện này là thuộc kế hoạch làm luật sư cho con sao? Con không nhớ là các khoá đào tạo luật lại bao gồm cả một vụ đào thoát ầm ĩ".

"À, ta tin chắc nó không nằm trong các khóa đào tạo của Damon Tarus". Nụ cười của Abe không hề héo đi. "Ta đã nói rồi, Rose. Con sẽ không bao giờ bị hành quyết hay bị xét xử, nếu ta có thể chống lại". Ông dừng lại. "Mà đó lại là điều nằm trong khả năng của ta".

Tôi ngập ngừng nhìn chiếc xe. Dimitri đứng bên cạnh cùng chùm chìa khóa, dáng điệu nôn nóng. Lời Adrian nói vang vọng trong tâm trí tôi.

"Nếu bỏ trốn thì con sẽ càng giống có tội hơn".

"Người ta đã nghĩ con có tội rồi", Abe đáp. "Lãng phí thời gian trong căn phòng giam cũng chẳng thay đổi được gì cả. Hành động này sẽ đảm bảo rằng giờ đây chúng ta có nhiều thời gian để làm việc cần thiết hơn khi đoạn đầu đài không lù lù trước mặt".

"Vậy chính xác là bố đang định làm gì?"

"Chứng minh em vô tội", Adrian đáp. "Tức là chứng minh em không giết bà cô anh. Anh đã biết từ lâu là em không hoàn toàn vô tội".

https://thuviensach.vn

“Sao thế, mọi người định phá hủy chứng cứ à?” Tôi làm ngơ lời nói kháy của Adrian.

“Không”, Eddie đáp. “Chúng ta phải tìm ra kẻ sát nhân thực sự”.

“Mọi người không nên dính vào chuyện này, giờ tớ đã tự do rồi, đây là chuyện của tớ. Chẳng phải vì thế nên mọi người mới giải cứu cho tớ sao?”

“Vấn đề này không thể giải quyết chừng nào con còn ở hoàng cung”, Abe lên tiếng. “Chúng ta cần con cao chạy xa bay và được an toàn”.

“Vâng, nhưng con…”

“Ta đang lãng phí thời gian tranh cãi”, Dimitri nói. Anh chăm chú quan sát các ga ra kế bên. Đám đông vẫn hỗn loạn, chìm trong nỗi sợ của riêng họ nên chưa chú ý tới chúng tôi. Điều đó giúp Dimitri bớt lo lắng. Anh đưa tôi một chiếc cọc bạc, và tôi không hỏi lí do. Đây là vũ khí, là thứ tôi không thể từ chối. “Anh biết bây giờ mọi việc đang rất lộn xộn, nhưng em sẽ ngạc nhiên vì các giám hộ chỉnh đốn rất nhanh. Khi đó, họ sẽ phong toả nơi này”.

“Họ đâu cần làm vậy”, tôi chậm chạp đáp, đầu óc quay cuồng. “Chúng ta khó mà ra khỏi hoàng cung. Xe sẽ bị chặn lại, dù có tới được cổng đi nữa. Chắc chắn sẽ có một dãy dài xe xếp hàng chờ ra”.

“À, vụ đó…” Abe lơ đãng nhìn đầu ngón tay. “Ta đủ thẩm quyền đảm bảo rằng sẽ có một ‘cánh cổng’ mới sắp mở ra ở mé tường phía nam”.

Sự thực đã sáng tỏ. “Chúa ơi. Bố là người tuồn C4 vào đây”.

“Con nói nghe dễ nhỉ!” Ông nhíu mày. “Thứ ấy rất khó kiếm”.

Dimitri đã hết kiên nhẫn. “Mọi người! Rose phải đi *ngay.* Cô ấy đang gặp nguy hiểm. Tôi sẽ lôi cô ấy đi nếu cần thiết”.

“Anh không cần phải đi với em”, tôi phản ứng, xù lông lên trước sự tự tin của anh. Kí ức ập về, những cuộc cãi vã lúc trước, khi Dimitri nói anh không thể yêu tôi và thậm chí không cả muốn làm bạn. “Em sẽ tự lo cho mình. Mọi người không nên dính vào rắc rối. Đưa chìa khóa cho em”.

Dimitri nhìn tôi ngán ngẩm như muốn nói tôi thật nực cười. Tôi có cảm giác mình đang quay lại lớp học trong học viện Thánh Vladimir.

https://thuviensach.vn

“Rose, giờ anh còn lâm vào rắc rối nào hơn thế này được nữa? Phải có người chịu tội vì đã cứu em, anh là lựa chọn tốt nhất”. Tôi không chắc lắm. Nếu Tatiana thực sự đã có động thái chứng tỏ mọi người rằng Dimitri không phải mối họa, thì vụ đào thoát này sẽ phá hủy tất cả.

“Đi đi”, Eddie lên tiếng, và đột ngột ôm tôi thật nhanh. “Chúng ta sẽ liên lạc qua Lissa”. Tôi nhận ra mình đang cầm chắc phần thua trong cuộc tranh cãi với mọi người. Thực sự đã đến lúc phải đi.

Tôi cũng ôm Mikhail, thì thầm vào tai anh, “Cảm ơn anh. Cảm ơn anh vì đã giúp đỡ. Em thề chúng ta sẽ tìm ra cô ấy. Chúng ta sẽ tìm ra Sonya”. Anh lại mỉm cười buồn rầu không đáp.

Adrian là người khó bỏ lại phía sau nhất. Tôi biết chuyện này cũng rất khó khăn với anh, dù nụ cười của anh vẫn bình thản. Anh không thể vui vì tôi bỏ trốn cùng Dimitri. Cái ôm của chúng tôi kéo dài hơn, anh hôn tôi thật nhẹ lên môi. Tôi suýt bật khóc vì sự dũng cảm của anh đêm nay. Tôi mong anh đi cùng mình nhưng biết anh sẽ an toàn hơn nếu ở đây.

“Adrian, cảm ơn anh vì…”

Anh giơ tay lên. “Chúng ta chưa xa nhau đâu, ma cà rồng lai bé nhỏ. Anh sẽ gặp em trong mơ”.

“Nếu anh giữ mình tỉnh táo”.

Anh nháy mắt. “Vì em anh sẽ cố”.

Một tiếng nổ lớn cắt ngang câu chuyện, ánh sáng bùng lên phía bên phải. Người đứng gần ga ra kêu gào.

“Đấy, thấy chưa?” Abe hỏi, rất hài lòng. “Một cánh cổng mới. Vừa đúng lúc”.

Tôi miễn cưỡng ôm Abe và ngạc nhiên thấy ông không buông ra ngay. Ông mỉm cười… âu yếm với tôi. “À, con gái của ta”, ông nói. “Mười tám tuổi, bị kết án sát nhân, phạm tội nghiêm trọng và tiêu diệt được một số lượng Strigoi đông đảo hơn bất kì giám hộ nào mà thiên hạ biết được”. Ông ngừng lại. “Ta không thể tự hào hơn”.

https://thuviensach.vn

Tôi đảo mắt. “Tạm biệt ông già. Cảm ơn”. Tôi không muốn hỏi về chuyện “phạm tội”. Abe không phải kẻ khờ khạo. Sau khi nhà ngục tôi hỏi thăm bị đột nhập, chắc chắn ông đã phát hiện ra kẻ đứng sau vụ đào thoát của Victor Dashkov.

Và như thế, tôi cùng Dimitri lên xe, lao vút qua “cánh cổng mới” của Abe. Tôi tiếc vì không thể tạm biệt Lissa. Chúng tôi chưa bao giờ thực sự xa nhau nhờ mối liên kết, nhưng điều đó không thể thay thế sự gặp mặt trực tiếp. Dù sao cũng đáng khi biết cô được an toàn và không dính dáng tới vụ vượt ngục của tôi. Hi vọng thế!

Giống như mọi lần, Dimitri là người lái xe, tôi thấy thật không công bằng. Khi tôi còn là học sinh đã đành, nhưng hiện nay? Chẳng lẽ anh *không bao giờ* chịu buông vô lăng ra? Dù sao bây giờ cũng không phải lúc bàn chuyện này, nhất là khi tôi không định đi với anh lâu hơn.

Vài người đã tới xem nơi bức tường nổ, nhưng chưa có viên chức nào xuất hiện. Dimitri lao vụt qua lỗ hổng ấn tượng không kém lúc Eddie phóng xe ra khỏi cổng ngục Tarasov, chỉ có điều chiếc Civic đi trên địa hình gồ ghề đầy cỏ không khỏe bằng xe thể thao ở Alaska. Vấn đề của việc tạo ra một lối thoát riêng là không đến được con đường tử tế. Điều đó nằm ngoài tầm với của cả Abe.

“Tại sao lại chạy trốn với Civic?” Tôi hỏi. “Nó không phù hợp với đường trường”.

Dimitri không nhìn tôi mà tiếp tục tập trung quan sát khoảng đất phía trước để tìm một nơi dễ đi hơn. “Vì Civic là loại xe thông dụng nhất, không gây chú ý. Và nó chỉ là xe bỏ trốn. Ngay khi ra đường trống, chúng ta sẽ đi khỏi hoàng cung càng xa càng tốt rồi bỏ chiếc xe lại, tất nhiên”.

“Bỏ…” Tôi lắc đầu cho qua. Chúng tôi tới một con đường đất với cảm giác đây là bề mặt bằng phẳng nhất trên đời sau bước khởi hành gập ghềnh. “Thôi được, giờ thoát khỏi hoàng cung rồi, em muốn anh biết ý định của em: Anh không cần đi cùng em. Em đánh giá cao sự giúp đỡ của anh trong vụ vượt ngục. Thực sự đấy! Nhưng việc đi cùng em sẽ bất lợi cho anh. Người ta sẽ săn lùng em hơn anh. Nếu bỏ trốn, anh có thể sống ở bất cứ

https://thuviensach.vn

đâu, trà trộn với con người chứ không bị đối xử như con vật trong phòng thí nghiệm nữa. Thậm chí anh có thể lẻn về hoàng cung. Tasha sẽ che chở cho anh".

Dimitri không nói không rằng một hồi lâu. Tôi gần như phát điên. Tôi không phải người giỏi chịu đựng sự im lặng. Nó khiến tôi muốn ba hoa để khỏa lấp sự trống trải. Hơn nữa, càng ngồi trên xe lâu, tôi càng nhận ra *mình đang ở một mình với Dimitri.* Tuyệt đối một mình với anh lần đầu tiên từ sau khi anh trở về là ma cà rồng lai. Tôi thấy mình ngốc nghếch, nhưng dù hiểm nguy trước mặt… tôi vẫn choáng ngợp vì anh. Sự hiện diện của anh có gì đó thật mạnh mẽ. Dù bị anh làm cho tức giận, tôi vẫn thấy anh hấp dẫn. Có lẽ dòng máu nóng đang dâng lên đã khiến tôi lẩn thẩn.

Dù sao đi nữa, tôi bị hấp dẫn không phải chỉ vì phương diện thể xác, dù nó thực sự hấp dẫn. Mái tóc, gương mặt, sự gần gũi, mùi hương… tôi cảm nhận được tất cả, và máu tôi sôi lên. Nhưng Dimitri bên trong - Dimitri dẫn đầu đội quân giải cứu - cũng mê hoặc tôi không kém. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra sức mê hoặc mạnh mẽ ấy từ đâu tới: tôi đang nhìn Dimitri ngày xưa, người tôi đã lo là sẽ biến mất vĩnh viễn. Nhưng không. Anh đã trở lại.

Cuối cùng, Dimitri cũng trả lời, "Anh sẽ không bỏ em. Không một tranh cãi nào theo logic-của-Rose được chấp nhận cả. Nếu em tìm cách trốn khỏi anh, anh sẽ tìm ra em".

Tôi tin chắc anh có thể, và điều đó khiến tình thế càng trở nên khó xử hơn. "Nhưng tại sao? Em không muốn anh đi cùng em". Tôi vẫn thấy sự hấp dẫn còn lại từ anh, phải, nhưng điều đó không thay đổi sự thực là anh đã khiến tôi đau đớn vì đã làm tan vỡ mọi chuyện giữa hai đứa. Anh đã cự tuyệt tôi, và tôi phải kiên quyết hơn nếu muốn tiếp tục với Adrian. Giờ đây, việc giải oan cho bản thân và sống một cuộc đời bình thường đã trở nên xa vời, nhưng nếu điều đó thành sự thực, tôi muốn trở về với Adrian đang dang rộng vòng tay.

"Ý muốn của em không quan trọng", Dimitri nói. "Ý muốn của anh cũng vậy". Ôi! "Lissa nhờ anh bảo vệ em".

https://thuviensach.vn

“Này, em không cần ai…”

“Và”, Dimitri nói tiếp, “anh sẽ thực hiện những điều anh nói với cô ấy. Anh đã thề sẽ phục vụ và giúp đỡ Lissa suốt phần đời còn lại, làm bất kì điều gì cô ấy yêu cầu. Nếu cô ấy muốn anh trở thành vệ sĩ của em, anh sẽ làm”. Anh nhìn tôi đầy nguy hiểm. “Còn lâu em mới thoát được khỏi anh”.

https://thuviensach.vn

Năm

THOÁT KHỎI DIMITRI KHÔNG CHỈ là thoát khỏi tình yêu trắc trở trong quá khứ. Tôi thực sự không muốn anh gặp rắc rối vì mình. Nếu bị các giám hộ tìm ra, số phận của tôi có lẽ chẳng khác gì so với nguy cơ tôi vẫn phải đối mặt. Nhưng Dimitri? Anh đang từng bước được chấp nhận. Bây giờ khả năng ấy đã bị phá hỏng hoàn toàn, nhưng cơ hội sống của anh chưa hết. Nếu không muốn sống trong hoàng cung hay trà trộn với con người, anh có thể trở về Siberia với gia đình. Ở chốn hoang vu, sẽ khó có ai tìm ra anh. Sự thân thiết của cộng đồng sẽ khiến người dân tìm cách che giấu nếu có kẻ muốn săn lùng anh. Ở bên tôi chắc chắn là lựa chọn sai lầm. Tôi phải thuyết phục Dimitri.

“Anh biết em nghĩ gì”, Dimitri nói, sau khi chúng tôi đi được khoảng một tiếng.

Chúng tôi không trao đổi nhiều, ai cũng mải mê với những ý nghĩ của riêng mình. Sau khi vượt qua những con đường đất, cuối cùng chúng tôi cũng rẽ vào quốc lộ và băng băng lao tới… ồ, tôi cũng không biết tới đâu nữa. Tôi vẫn nhìn qua cửa xe, suy ngẫm về những thảm họa bao vây quanh mình và tìm cách tự giải quyết mọi chuyện.

“Gì cơ?” Tôi liếc nhìn anh.

Tôi tưởng như có một nụ cười mỉm phớt qua trên môi anh, một điều thật kì cục giữa tình huống tồi tệ nhất anh gặp phải từ sau khi trở lại làm ma cà rồng lai.

“Nhưng không được đâu”, anh nói thêm. “Em định tìm cách trốn khỏi anh, khi chúng ta dừng lại đổ xăng. Em nghĩ lúc đó sẽ có cơ hội bỏ chạy”.

Thật điên rồ là tôi *đã* nghĩ khá nhiều về phương án này. Dimitri ngày xưa là một người bạn đường tuyệt vời, nhưng tôi không chắc mình thích

https://thuviensach.vn

thú vì năng lực suy đoán ý nghĩ của anh cũng quay trở lại.

"Thật lãng phí thời gian". Tôi khoát tay quanh chiếc xe.

"Ồ? Em nghĩ có việc gì hay hơn bỏ trốn khỏi những người muốn giam giữ và xử tử em sao? Đừng nói với anh chuyện này quá nguy hiểm với anh nữa".

Tôi trừng mắt. "Không chỉ anh đâu. Bỏ trốn là việc của em. Em phải tham gia giải oan cho bản thân mình, chứ không phải đi trốn ở nơi xa xôi hẻo lánh như nơi anh đang muốn đưa em tới. Câu trả lời nằm ở hoàng cung".

"Rất nhiều bè bạn em đang tìm cách giúp đỡ. Họ sẽ an tâm hơn nếu biết em được an toàn".

"Tại sao không ai cho em biết chuyện này… À, ý em là, sao Lissa không cho em biết? Tại sao cô ấy phải giấu? Nếu em sẵn sàng thì chẳng phải sẽ tốt hơn ư?"

"Bọn anh chiến đấu chứ không phải em", Dimitri đáp. "Bọn anh sợ nếu em biết, ngộ nhỡ em lại để lộ thông tin".

"Chẳng đời nào em làm thế!"

"Không cố ý, đúng! Nhưng nếu em căng thẳng và lo lắng… các giám hộ có thể nhận ra các dấu hiệu".

"Ồ, giờ chúng ta đã ra ngoài rồi, anh nói xem ta đang đi đâu đây? Em nói đúng chứ? Một nơi hẻo lánh điên rồ nào hả?"

Không trả lời.

Tôi nheo mắt nhìn anh. "Em ghét bị đứng ngoài rìa".

Nụ cười nhỏ của anh hơi mở rộng ra. "Ồ, anh có giả thuyết là em càng không biết thì sẽ càng bám lấy anh".

"Thật lố bịch", tôi phản đối, nhưng thực sự đó không phải một giả thuyết vô căn cứ. Tôi thở dài. "Mọi chuyện rối rắm như thế này từ bao giờ vậy? Mọi người trở thành những nhà quân sự từ hồi nào thế? Em mới là người nghĩ ra những kế hoạch điên rồ bất khả thi chứ. Lẽ ra em là đại tướng trong chuyện này. Giờ em chỉ là một trung úy".

https://thuviensach.vn

Anh định nói gì đó nhưng đột nhiên dừng lại vài giây, vẻ mặt trở nên cảnh giác đầy nguy hiểm. Anh chửi thề bằng tiếng Nga.

“Có chuyện gì thế?” tôi hỏi. Thái độ của anh lan sang, và tôi lập tức quên hết mọi ý tưởng về các kế hoạch điên rồ.

Trong ánh đèn nhấp nhoáng từ những chiếc xe đang lao tới, tôi nhận thấy ánh mắt anh liếc nhìn gương chiếu hậu. “Chúng ta bị bám đuôi. Không ngờ lại nhanh thế này”.

“Anh chắc không?” Trời đã tối, số lượng xe trên đường cao tốc đã tăng lên. Tôi không biết liệu có ai nhận ra được một chiếc xe khả nghi trong đám đông kia không, nhưng… anh là Dimitri.

Anh lại chửi thề và đột nhiên, bằng một động tác khiến tôi phải bám vào bảng đồng hồ, anh cắt ngọt ngang qua hai làn đường, gần như đụng vào chiếc xe tải nhẹ đang bấm còi ầm ĩ. Ở ngay đó có một lối rẽ, và anh quặt sang, suýt nữa thì quật mạnh vào thanh chắn đường. Tôi nghe thấy tiếng còi tiếp tục vang lên, và nhìn lại, tôi thấy ánh đèn một chiếc xe khác cũng vừa thực hiện một thao tác điên rồ tương tự để rẽ theo chúng tôi.

“Chắc hẳn hoàng cung đã ra thông báo gấp”, Dimitri nhận xét. “Và cắt người theo dõi đường quốc lộ”.

“Chúng ta nên đi đường trong”.

Anh lắc đầu. “Quá chậm. Mọi chuyện sẽ không thành vấn đề nếu chúng ta đổi xe, nhưng giờ bị phát hiện quá sớm. Chúng ta phải kiếm xe mới ở đây. Đây là thành phố lớn nhất chúng ta sẽ gặp trước khi qua biên giới Maryland”.

Một tấm biển thông báo chúng tôi đang ở Harrisburg, Pennsylvania. Khi Dimitri điệu nghệ lái xe luồn lách vào con đường đông nghịt bận rộn, tôi nhận ra kẻ bám đuôi cũng bắt chước mọi hành vi của chúng tôi. “Anh định kiếm xe mới để làm gì?” Tôi thận trọng hỏi.

“Nghe thật kĩ nhé”, Dimitri phớt lờ câu hỏi của tôi. “Việc quan trọng, *cực kì* quan trọng là phải làm theo lời anh. Không được biến báo. Không được tranh cãi. Trong chiếc xe kia có giám hộ, chắc chắn bây giờ họ đã báo

https://thuviensach.vn

cho các giám hộ khác quanh đây, có khả năng cả cảnh sát của con người nữa".

"Bị cảnh sát bắt thì sẽ rắc rối lắm à?"

"Các nhà giả kim sẽ giải quyết và đảm bảo để giao nộp ta về cho Moroi".

Nhà giả kim. Tôi nên biết họ sẽ liên quan mới đúng. Họ là một cộng đồng người bí mật giúp đỡ Moroi và ma cà rồng lai, đưa chúng tôi tránh khỏi loài người. Tất nhiên, các nhà giả kim không làm vậy vì lòng tốt. Họ nghĩ chúng tôi tăm tối và phi tự nhiên, chủ yếu họ muốn chúng tôi đứng bên lề xã hội loài người. Chắc hẳn họ sẽ sẵn lòng hỗ trợ Moroi về vụ một "tội phạm" bỏ trốn như tôi.

Dimitri tiếp tục, giọng trở nên cứng cỏi và mệnh lệnh, dù không nhìn tôi. Đôi mắt anh đang bận quét ngang hai bên lề đường. "Dù em nghĩ gì về lựa chọn mọi người đã quyết định cho em, dù em không vui vì tình thế này đi nữa, thì em cũng biết - anh tin là em biết - rằng anh chưa bao giờ làm em thất vọng khi mạng sống chúng ta như chỉ mành treo chuông. Em đã từng tin anh. Giờ hãy tin anh".

Tôi muốn vạch ra rằng lời anh không hoàn toàn đúng. Anh *đã từng* làm tôi thất vọng. Khi anh bị Strigoi hạ, khi anh thể hiện rằng anh không hoàn hảo, anh đã làm tôi thất vọng và tan vỡ hình ảnh một Dimitri thần thánh bất khả chiến bại. Nhưng cuộc sống của tôi? Không, anh vẫn luôn giữ an toàn cho tôi. Dù đã trở thành Strigoi, tôi cũng chưa bao giờ tin anh có thể giết tôi. Đêm học viện bị tấn công, trước khi anh bị biến đổi, anh cũng từng ra lệnh cho tôi phục tùng mà không hỏi gì thêm. Điều đó có nghĩa phải bỏ anh lại đối mặt với Strigoi, nhưng tôi đã nghe theo.

"Được rồi", tôi nói khẽ. "Em sẽ làm theo lời anh. Chỉ nhớ là đừng có coi thường em. Giờ em không còn là học sinh của anh nữa. Em đã bình đẳng với anh rồi".

Dimitri ngừng quan sát hai bên đường đủ lâu để nhìn tôi ngạc nhiên. "Em lúc nào cũng bình đẳng với anh, Roza".

https://thuviensach.vn

Biệt danh thân mật bằng tiếng Nga khiến tôi ngẩn người không biết phản ứng ra sao, nhưng không quan trọng. Một giây sau anh đã trở về với dáng vẻ nghiêm túc. “Đó! Em thấy biển hiệu rạp chiếu phim không?”

Tôi nhìn con đường. Có quá nhiều nhà hàng và cửa hiệu đến nỗi các tấm biển tạo thành màn sương lấp lánh giữa đêm khuya. Cuối cùng tôi mới nhìn ra thứ anh chỉ. RẠP CHIẾU PHIM WESTLAND.

“Có”.

“Chúng ta sẽ gặp nhau ở đấy nhé!”

Tách nhau ra? Tôi muốn tách ra, nhưng không phải trong tình huống này. Khi đối mặt với hiểm nguy, chia nhóm là một ý tưởng quá tệ. Nhưng tôi đã hứa không cự cãi, nên đành tiếp tục nghe.

“Nửa tiếng nữa anh sẽ đến rạp, em gọi cho số này, và đi một mình đi”. Dimitri đưa tôi một mẩu giấy nhỏ trong túi áo khoác, trên nguệch ngoạc một số điện thoại, số lạ.

Nửa tiếng nữa anh sẽ đến rạp. Câu nói gây sốc đến nỗi lần này tôi không thể không phản đối. “Ý anh nói sau… á!”

Dimitri đột ngột đổi hướng, vượt đèn đỏ và lướt vụt qua mấy chiếc xe khác. Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, nhưng lần này cái đuôi của chúng tôi không kịp trở tay. Tôi thấy kẻ truy đuổi phanh kít trên đường đến tóe lửa trong lúc tìm lối quay lại.

Dimitri lái vào khu để xe của một trung tâm mua sắm. Nơi này đầy ô tô, tôi nhìn đồng hồ để xác định thời gian trong thế giới loài người. Gần tám giờ tối. Sáng sớm của Moroi, giờ vui chơi giải trí của con người. Dimitri lái qua vài lối vào của trung tâm và cuối cùng chọn một cửa, đỗ xe ở nơi dành cho người khuyết tật. Nhanh như chớp, anh ra khỏi xe, tôi theo sau cũng nhanh không kém.

“Chúng ta xé lẻ ở đây”, anh vừa nói vừa rảo bước về hướng cửa ra. “Đi nhanh, nhưng khi vào trong rồi thì đừng chạy. Đừng gây chú ý. Nhớ hòa lẫn vào dòng người. Lang thang một chút rồi quay ra theo bất kì lối nào

https://thuviensach.vn

không phải lối này. Đi theo một nhóm người rồi ra rạp chiếu phim". Chúng tôi bước vào trung tâm. "Đi đi!"

Như sợ tôi không thể bước đi, Dimitri đẩy nhẹ tôi về phía cầu thang cuốn và đi lên tầng một. Một phần trong tôi chỉ muốn đứng sững mà nhìn, choáng váng vì quá nhiều người, đèn đuốc và hoạt động. Tôi nhanh chóng gạt phần đó sang một bên và bắt đầu đi lên cầu thang cuốn. Phản xạ nhanh và phản ứng tức thời là những gì tôi được huấn luyện. Tôi đã rèn giũa chúng trong trường học, trong các chuyến đi, và với Dimitri.

Mọi kiến thức lẩn trốn đã học ùa về. Tôi chỉ mong được nhìn quanh xem mình có bị theo dõi không, nhưng chắc chắn làm thế sẽ gây chú ý. Tôi phải hình dung rằng mình đi trước những kẻ theo đuổi tôi đã khoảng hai phút. Có lẽ họ đã phải quay xe để tới trung tâm thương mại, khoanh vùng để tìm chiếc xe, coi như họ đã biết chúng tôi đi vào trung tâm. Tôi không nghĩ Harrisburg có nhiều Moroi để triệu tập được nhiều giám hộ ngay lập tức. Những người có mặt sẽ phải chia nhóm, một số tìm trong trung tâm, một số canh gác cửa ra vào. Nơi này có quá nhiều cửa nên họ không thể canh hết được, lựa chọn trốn thoát của tôi hoàn toàn là hên xui.

Tôi đi nhanh hết mức trong phạm vi có thể, len qua những cặp đôi, những gia đình tản bộ và bọn trẻ đang cười đùa. Tôi ghen tị với nhóm cuối cùng. Cuộc sống của họ thật quá dễ dàng. Tôi cũng đi qua những gian hàng trong trung tâm, những cái tên đã từng ghi nhớ nhưng không còn sâu sắc nữa: Ann Taylor, Abercrombie, Forever 21… Phía trước, tôi thấy khu trung tâm với nhiều lối đi rẽ sang các bên. Tôi phải lựa chọn.

Đi qua một gian hàng đồ trang sức, tôi len vào giả vờ ngắm nghía dây buộc tóc. Đồng thời, tôi kín đáo nhìn lại gian chính của trung tâm. Không có gì quá lộ liễu. Không ai dừng bước, không ai đi theo tôi vào gian hàng. Bên cạnh khu để dây buộc tóc là khu chứa đồ giảm giá. Trong số đó có chiếc mũ bóng chày "nữ tính" màu hồng chói đính ngôi sao bằng đá thạch anh màu cầu vồng. Kinh khủng.

Tôi mua mũ, mừng thầm vì các giám hộ đã không lấy đi số tiền ít ỏi tôi có lúc bị bắt giữ. Chắc họ nghĩ chừng ấy không đủ để mua chuộc ai. Tôi

https://thuviensach.vn

cũng mua một chiếc buộc tóc, và vẫn không ngừng quan sát lối vào gian hàng. Trước khi đi, tôi buộc tóc cao hết mức và đội mũ lên. Thật ngớ ngẩn vì phải hạ mình hóa trang, nhưng mái tóc tôi là đặc điểm nhận dạng dễ dàng. Màu nâu đậm gần như đen, và lâu ngày không cắt khiến giờ nó dài tới giữa lưng. Thực sự, với mái tóc ấy và chiều cao của Dimitri, chúng tôi sẽ trở thành một cặp lộ liễu nếu đi vào nơi đây.

Tôi lại hòa vào dòng người mua sắm và nhanh chóng tiến tới trung tâm khu mua sắm. Không muốn thể hiện sự chần chừ, tôi rẽ trái đi vào gian hàng Macy's. Trên đường đi, tôi thấy ngượng vì chiếc mũ trên đầu và chỉ ước gì mình có thêm chút thời gian kiếm được một chiếc hay ho hơn. Mấy phút sau, khi phát hiện ra một giám hộ, tôi thấy mừng vì khả năng lựa chọn thời trang nhanh chóng của mình.

Anh ta đang đứng gần mấy chiếc xe chứa đồ vẫn thường xuất hiện trong các siêu thị, giả vờ thích thú với các bao điện thoại. Tôi nhận ra anh ta trước vì dáng người và cách giả bộ thích thú nhìn một chiếc bao điện thoại màu ngựa vằn trong lúc vẫn quan sát xung quanh. Hơn nữa, ma cà rồng lai luôn nhận ra đồng loại trong dòng người nếu nhìn kĩ. Ma cà rồng lai và con người gần như giống hệt nhau, nhưng tôi có khả năng nhận ra đồng loại mình.

Tôi cố không nhìn trực diện anh ta và cảm thấy ánh mắt anh ta quét qua mình. Một kẻ lạ mặt, điều đó cũng có nghĩa anh ta không biết tôi. Có lẽ anh ta mới nhìn qua tấm ảnh và hi vọng mái tóc là đặc điểm nhận dạng dễ nhất. Ra vẻ thản nhiên, tôi đi ngang qua, nhìn cửa sổ để giữ lưng mình về phía anh ta nhưng không gây nghi ngờ là tôi đang chạy trốn. Suốt khoảng thời gian đó, tim tôi đập thình thịch. Giám hộ sẽ giết tôi tại chỗ. Liệu họ có hành động ngay giữa trung tâm mua sắm? Tôi không muốn biết.

Khi băng qua mấy chiếc xe, tôi bước nhanh hơn một chút. Gian hàng Macy's có cửa ra ngoài riêng, giờ tôi đang phải đánh bạc xem ra ngoài có thuận lợi hay không. Tôi rẽ vào gian hàng, bước xuống cầu thang tự động và tiến về phía lối ra ở tầng một, ngang qua những chiếc mũ nồi và mũ phớt

https://thuviensach.vn

xinh xắn. Tôi dừng lại gần đấy, không phải vì muốn nâng cấp chiếc mũ của mình, mà để mình hòa vào một nhóm các cô gái cũng đang đi ra.

Chúng tôi cùng bước khỏi gian hàng, đôi mắt tôi nhanh chóng thích ứng với sự thay đổi ánh sáng. Xung quanh rất nhiều người, nhưng tôi không thấy mối đe dọa nào. Các cô gái dừng lại nói chuyện, cho tôi cơ hội tìm phương hướng trước khi hoàn toàn lạc lối. Bên phải là con đường đông đúc Dimitri và tôi vừa đi vào, và từ đó, tôi biết lối tới rạp chiếu phim. Tôi thở phào nhẹ nhõm và đi ngang khu để xe, vẫn thận trọng quan sát tứ phía.

Càng đi xa trung tâm mua sắm, khu đỗ xe càng vắng. Các cột đèn khiến nơi này không tối đen, nhưng cảm giác mỗi lúc một tĩnh lặng khiến tôi rờn rợn. Mong muốn đầu tiên của tôi là đi thẳng ra đường và bước trên vỉa hè ra thẳng rạp chiếu phim. Nơi đó sáng trưng và có người. Nhưng một lát sau, tôi cho rằng như thế quá lộ liễu. Tôi cũng tin chắc là đi qua khu để xe tới rạp chiếu phim sẽ nhanh hơn nhiều.

Nhận định của tôi chính xác - gần như chính xác. Vì lúc bóng dáng rạp chiếu phim hiện ra, là lúc tôi phát hiện mình bị theo dõi. Không xa phía trước là một bóng đèn đường không bình thường. Bóng đổ của nó quá to. Có người nấp sau chân cột. Tôi ngờ rằng có một giám hộ đã tình cờ chọn nơi này, hi vọng tôi hay Dimitri sẽ đi qua. Chắc hẳn hắn ta đã thấy tôi và vòng qua đón đầu hòng tập kích.

Tôi vẫn đi, không để lộ là mình đi chậm lại, dù mọi cơ bắp trong người đang căng ra sẵn sàng tấn công. *Tôi* phải là người tấn công trước. Tôi phải là người kiểm soát.

Thời cơ đã tới, có lẽ chỉ vài giây trước khi kẻ tập kích định hành động. Tôi nhảy sang, quật anh ta - hóa ra là một ma cà rồng lai lạ mặt - vào chiếc ô tô gần đó. Đúng! Tôi đã khiến anh ta bất ngờ. Tất nhiên, cả hai chúng tôi cùng bất ngờ khi còi báo động của chiếc xe vang lên, xé toạc màn đêm. Tôi nheo mày, cố làm ngơ tiếng kêu chói tai cùng lúc đấm mạnh vào bên trái quai hàm kẻ đuổi bắt mình. Tôi phải đảm bảo ghìm anh ta lại.

Cú đâm của tôi khiến anh ta đập đầu vào xe, nhưng với sức chịu đựng đáng nể, anh ta lập tức xô lại nhằm vùng thoát khỏi tôi. Anh ta khỏe hơn,

https://thuviensach.vn

và tôi hơi loạng choạng, dù chưa tới mức mất thăng bằng. Thiếu sức mạnh, tôi bù đắp lại bằng tốc độ. Tôi né mọi đòn tấn công hướng về mình, nhưng không thấy thỏa mãn. Cái còi báo động ngớ ngẩn vẫn kêu inh ỏi, cuối cùng nó cũng khiến giám hộ khác, hoặc con người có thẩm quyền chú ý.

Tôi lao qua bên kia xe, người giám hộ đuổi theo, dừng lại khi hai chúng tôi đứng đối diện nhau. Tình huống này giống như hai đứa trẻ chơi trò tránh nhau. Chúng tôi bắt chước y hệt hành động của đối phương, còn anh ta cố đoán hướng tôi sắp đi. Trong ánh sáng mờ mờ, tôi thấy một vật đáng ngạc nhiên lấp ló nơi thắt lưng anh ta: một khẩu súng. Máu tôi đông cứng lại. Giám hộ được huấn luyện sử dụng súng nhưng hiếm khi mang chúng theo. Cọc bạc là lựa chọn hàng đầu của chúng tôi. Chúng tôi có nghĩa vụ tiêu diệt Strigoi, rõ ràng súng ống vô tác dụng với chúng. Nhưng còn với tôi? Có. Khẩu súng sẽ đơn giản hóa công việc phải làm, nhưng tôi có cảm giác anh ta còn chần chừ chưa muốn dùng. Tiếng còi báo động của xe có thể giải thích bằng việc có người vô ý tiến lại quá gần, nhưng còn tiếng súng? Chắc chắn nó sẽ dẫn tới cảnh sát. Người này sẽ không nổ súng nếu còn lựa chọn - nhưng *sẽ* nổ súng nếu không còn khả năng nào khác. Phải kết thúc vụ này sớm.

Cuối cùng tôi đi về phía đầu xe. Người giám hộ định chặn tôi lại, nhưng đột nhiên tôi nhảy lên mui xe (thực ra lúc này chiếc còi báo động làm sao kêu to hơn được nữa). Trong khoảnh khắc chiếm ưu thế tôi tung người lao khỏi chiếc xe lên mình anh ta, xô anh ta ra đất. Tôi hạ cánh trên bụng người giám hộ và giữ bằng sức nặng toàn thân trong khi hai tay vòng ra giữ thật chặt cổ anh ta. Anh ta vùng vẫy, cố lật tôi ra và suýt nữa đã thành công. Cuối cùng, sự thiếu dưỡng khí đã chiến thắng. Anh ta ngừng động đậy và chìm vào mê man. Tôi thả ra.

Trong khoảnh khắc, tôi nhớ lại lúc chạy trốn khỏi hoàng cung, khi dùng kĩ xảo tương tự để hạ Meredith. Tôi thấy cô nằm trên đất và cảm nhận được cùng một nỗi ân hận. Rồi tôi rũ bỏ nó. Meredith không sao.

Meredith không ở đây. Chuyện đó không quan trọng. Chuyện quan trọng là anh chàng này đã không còn là mối nguy hiểm, và tôi phải đi.

https://thuviensach.vn

Ngay lập tức.

Không ngoái đầu nhìn lại xem có ai khác tới không, tôi cắt ngang qua khu đậu xe để tới rạp chiếu phim. Tôi dừng lại khi đứng cách xa chiếc xe đang kêu ầm ĩ một đoạn, chọn một chiếc xe khác làm nơi ẩn nấp. Chưa có ai đến gần người giám hộ kia, nhưng phía trước khu đậu xe, gần trung tâm mua sắm đã hơi xôn xao. Tôi không muốn lảng vảng quanh đây để nhìn kĩ hơn. Dù thế nào đi nữa, chắc chắn cũng không có lợi cho tôi.

Vài phút sau tôi tới rạp chiếu phim, hết hơi vì lo lắng hơn là vì kiệt sức. Khả năng chạy đường trường của tôi đã được rèn giũa, nhờ công của Dimitri. Nhưng Dimtri *ở đâu?* Những người đi xem phim xung quanh nhìn bộ dạng lếch thếch của tôi bằng ánh mắt kì lạ trong lúc chờ vé hay bàn tán về bộ phim vừa xem. Tôi không thấy dấu hiệu nào của Dimitri.

Tôi không có đồng hồ. Từ lúc chúng tôi tách ra đến giờ là bao lâu rồi? Chắc chắn không chỉ nửa tiếng. Tôi đi quanh rạp chiếu phim, trà trộn trong đoàn người, cố tìm kiếm dấu vết của Dimitri hay kẻ theo đuổi. Không có gì cả. Từng phút nặng nề trôi. Tôi bồn chồn, thò tay vào túi và chạm vào mẩu giấy ghi số điện thoại. *Đi đi,* Dimitri bảo tôi. *Đi và gọi số này.* Tất nhiên tôi không có điện thoại di động, nhưng đó là vấn đề cỏn con nhất bây giờ…

“Rose!”

Một chiếc xe dừng lại bên lề đường nơi để người đi xuống. Dimitri đang thò đầu khỏi cửa xe, và tôi suýt khuỵu xuống vì mừng. Thôi được, không hẳn là như thế. Thực tế tôi không lãng phí một giây nào, hối hả tới chỗ anh và nhảy vào ghế ngồi. Dimitri lẳng lặng nhấn ga và lái xe đi khỏi rạp chiếu phim, vào trục đường chính.

Ban đầu chúng tôi không nói gì. Anh đang rất căng thẳng, chừng như một sự khiêu khích nhỏ nhất cũng có thể khiến anh nổi cáu. Anh lái xe nhanh hết mức có thể trong chừng mực không gây sự chú ý của cảnh sát, luôn luôn liếc nhìn gương chiếu hậu.

“Có ai phía sau ta không?” Cuối cùng tôi hỏi, khi anh lái xe vào đường cao tốc.

https://thuviensach.vn

“Hình như không. Chắc phải mất một lúc họ mới phát hiện ra chúng ta ngồi xe nào”.

Lúc nhảy vào xe tôi không để ý lắm, giờ mới tôi mới nhận ra mình đang ngồi trong một chiếc Honda Accord, một loại xe thông dụng khác. Tôi cũng nhận ra không có chìa khóa ở ổ cắm.

“Anh phá khóa xe này à?” Rồi tôi đặt lại câu hỏi. “Anh *trộm* xe này à?”

“Em có chuẩn mực đạo đức hay nhỉ”, Dimitri quan sát. “Vượt ngục không sao. Nhưng trộm xe, thì em nổi cáu”.

“Em ngạc nhiên hơn là cáu”. Tôi dựa lưng vào ghế, thở dài. “Em sợ… à, có lúc ở đó, em sợ anh không tới. Em sợ người ta bắt được anh”.

“Không. Anh gần như dành hết thời gian để lẻn ra ngoài và kiếm một chiếc xe phù hợp”.

Vài phút im lặng. “Anh không hỏi có chuyện gì xảy ra với em”. Tôi cảm thấy hơi tự ái.

“Không cần thiết. Em ở đây. Thế là đủ”.

“Em đã phải chiến đấu”.

“Anh thấy rồi. Tay áo của em bị rách”.

Tôi nhìn xuống. Đúng, rách tay áo. Tôi cũng mất chiếc mũ trong lúc cuống cuồng bỏ chạy. Không có tổn thất gì lớn. “Anh không muốn biết chi tiết sao?”

Ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng con đường phía trước. “Anh biết rồi. Em hạ đối thủ. Em đã làm nhanh và làm tốt. Vì em rất mạnh”.

Tôi suy ngẫm lời anh nói một lát. Tất cả đều có vẻ là điều hiển nhiên, đều mang tính chất công việc… thế nhưng những lời nhận xét của anh khiến tôi hơi mỉm cười. “Được rồi. Giờ thì sao đây, đại tướng? Anh có nghĩ người ta sẽ rà soát bản báo cáo xe bị trộm và tìm ra biển số xe của chúng ta không?”

“Có lẽ. Nhưng lúc đó chúng ta đã có xe mới rồi, một chiếc xe họ sẽ không dò ra”.

https://thuviensach.vn

Tôi nhíu mày. “Anh định làm thế nào?”

“Vài giờ tới chúng ta sẽ gặp một người”.

“Chết tiệt! Em *thực sự* ghét phải là người cuối cùng biết mọi chuyện”.

‘Vài giờ’ sau chúng tôi tới Roanoke, Virginia. Hầu hết quãng đường chúng tôi đi đều yên ổn. Nhưng khi thành phố tiến vào tầm mắt, tôi nhận ra Dimitri nhìn biển chỉ lối ra cho tới khi tìm thấy ngả rẽ anh muốn. Lái xe khỏi đường quốc lộ, anh tiếp tục kiểm tra xem có bị theo dõi không nhưng không thấy gì. Chúng tôi lại đi vào một con đường đông đúc, và anh lái xe vào một cửa hàng McDonald’s nổi bật trong số các cửa hàng.

“Em không nghĩ giờ lại là lúc nghỉ ăn uống đâu?” Tôi hỏi.

“Đây”, Dimitri đáp, “là nơi chúng ta bắt chuyến xe tiếp”.

Dimitri lái quanh khu đậu xe của nhà hàng, quét mắt tìm kiếm, dù ban đầu tôi không nghĩ ra. Tôi nhận ra chỉ trước anh một khoảnh khắc. Trong góc xa của bãi để xe, tôi thấy một người con gái dựa lưng vào chiếc xe thể thao, quay lưng về phía chúng tôi. Tôi không nhìn thấy gì nhiều ngoài chiếc váy sẫm màu và mái tóc vàng rối tung gần chạm vai.

Dimitri dừng xe ở cạnh cô, và tôi lao ra ngay khi anh nhấn phanh. Tôi nhận ra trước khi cô quay đầu lại.

“Sydney?” Cái tên bật ra như một câu hỏi, dù tôi tin chắc đó là cô.

Cô quay đầu, và tôi nhận ra một gương mặt quen thuộc - của con người - với đôi mắt nâu có thể chuyển sang màu hổ phách trong ánh nắng và một hình xăm màu vàng nhạt trên má.

“Chào, Rose”, cô đáp với nụ cười buồn rầu trên môi, tay giơ một chiếc túi McDonald’s. “Chắc cậu đói lắm”.

https://thuviensach.vn

Sáu

THỰC SỰ, KHI NGHĨ LẠI, việc Sydney xuất hiện không có gì kì lạ hơn những chuyện xảy ra như cơm bữa gần đây với tôi. Sydney là một nhà giả kim, chúng tôi gặp nhau ở Nga khi tôi lên đường tìm giết Dimitri. Cô xấp xỉ tuổi tôi và ghét bị phân công tới chỗ ấy, dù vậy tôi vẫn đánh giá cao sự trợ giúp của cô. Như Dimitri đã nói lúc trước, các nhà giả kim chắc sẽ muốn bắt giữ tôi giúp Moroi. Nhưng nhìn vẻ căng thẳng của cả cô lẫn Dimitri trong xe, rõ ràng Sydney là đồng phạm trong vụ bỏ trốn.

Tôi cố gắng hết sức để tạm gác những câu hỏi của mình sang một bên. Chúng tôi vẫn đang trong quá trình chạy trốn, và vẫn bị truy đuổi. Xe của Sydney là chiếc Honda CRV mới cứng mang biển Lousiana và gắn mác cho thuê.

"Cái quỷ gì thế *này?*" Tôi hỏi. "Không lẽ vụ vượt ngục mạo hiểm này do Honda tài trợ?" Không thấy câu trả lời, tôi chuyển sang câu hỏi tiếp theo. "Mọi người đang định tới New Orleans à?" New Orleans là trạm hoạt động mới của Sydney. Lúc này đi dạo chơi ngắm cảnh là điều cuối cùng nên nghĩ tới, nhưng nếu phải bỏ trốn, có lẽ ta nên tới một nơi thú vị.

"Không", Sydney đáp. "Chúng ta sẽ đi Tây Virginia".

Tôi liếc nhanh Dimitri, đang ngồi ghế sau, hi vọng anh phủ nhận. Nhưng không.

"Tớ cho rằng 'Tây Virginia' có nghĩa là 'Hawaii', hoặc nơi nào đó hay ho gần như thế".

"Nói thật, tớ nghĩ giờ cậu nên tránh xa những thứ hay ho", Sydney thẳng thắn. Thiết bị định vị toàn cầu chỉ cho cô lối rẽ, đưa chúng tôi vào đường 1-81. Cô hơi nhíu mày. "Vả lại Tây Virginia cũng rất đẹp".

https://thuviensach.vn

Tôi nhớ ra cô là người Utah và không biết gì hơn. Đã thôi tìm kiếm sự chủ động trong vụ đào thoát này, tôi chuyển sang những câu hỏi hiển nhiên khác.

"Sao cậu lại giúp bọn tớ?"

Tôi có cảm giác Sydney nhăn nhó trong bóng tối. "Cậu nghĩ vì sao?"

"Abe".

Cô thở dài. "Tớ đang tự hỏi liệu New Orleans có đáng không".

Gần đây tôi đã lờ mờ nhận ra Abe - với ảnh hưởng bí ẩn và sâu rộng - đã đưa Sydney khỏi Nga. Tôi không biết ông làm thế nào. Điều duy nhất tôi biết là hành động ấy khiến Sydney mắc một món nợ không có hồi kết với ông, cho ông sử dụng nó để thực hiện mục đích của mình. Đôi khi, tôi tự hỏi liệu có thỏa thuận nào xa hơn thay đổi phân công công việc, như ông đã làm gì đó mà cả hai người đều chưa nói cho tôi hay. Dù sao tôi cũng muốn trách cô vì đã không lường trước hậu quả của việc thỏa thuận với ác quỷ, nhưng về sau tôi nghĩ lại. Với một đám giám hộ đang truy đuổi sau lưng, chế nhạo người đang giúp mình không phải là một ý hay. Tôi hỏi một câu khác.

"Được rồi. Thế tại sao chúng ta lại tới Tây Virginia?"

Sydney mở miệng định trả lời, nhưng Dimitri ngăn lại. "Chưa tới lúc".

Tôi quay sang trừng mắt nhìn anh. "Em bực mình rồi đấy! Chúng ta đã bỏ chạy được sáu giờ rồi mà em vẫn chưa biết hết các chi tiết. Em hiểu chúng ta phải trốn khỏi các giám hộ, nhưng tại sao lại phải tới Tây Virginia? Chẳng lẽ chúng ta cần một túp lều làm đại bản doanh hoạt động à? Trên một vách núi sâu hun hút?"

Sydney thở dài theo kiểu đặc trưng của cô. "Không lẽ cậu biết hết *về* Tây Virginia thật à?"

Tôi không thích cô và Dimitri vào hùa với nhau che giấu mọi chuyện với tôi. Tất nhiên, với Sydney, sự dè dặt kín đáo của cô có nhiều nguyên nhân. Có thể là do mệnh lệnh của Abe. Có thể vì cô không thích nói chuyện với tôi. Vì hầu hết các nhà giả kim coi ma cà rồng lai và ma cà rồng là hậu

https://thuviensach.vn

duệ của quỷ sa tăng, họ không muốn thân thiện với chúng tôi. Đồng hành với tôi trên đường tới Siberia đã thay đổi đôi chút quan điểm của cô. Hi vọng thế! Đôi khi tôi có cảm giác vấn đề chỉ ở chỗ Sydney không mấy hòa đồng.

"Cậu biết bọn tớ bị mắc bẫy, đúng không?" Tôi hỏi. "Bọn tớ chẳng làm gì cả. Người ta đổ cho tớ sát hại nữ hoàng, nhưng…"

"Tớ biết", Sydney ngắt lời. "Tớ đã nghe hết chuyện rồi. Tất cả các nhà giả kim đều biết. Hai người đang đứng đầu danh sách truy nã gắt gao nhất". Cô cố giữ giọng điệu công việc nhưng không thể che giấu nổi sự bất an. Tôi có cảm giác Dimitri khiến cô lo lắng hơn là tôi, dễ hiểu thôi, vì anh cũng khiến cho không ít người trong số chúng tôi lo lắng.

"Tớ không sát hại nữ hoàng". Tôi khẳng định. Không hiểu sao việc Sydney tin hay không lại rất quan trọng.

Sydney không công nhận lời khẳng định của tôi. Thay vào đó, cô nói, "Cậu ăn đi. Đồ ăn nguội hết rồi. Chúng ta còn phải đi hơn ba tiếng nữa và sẽ không dừng lại, trừ lúc đổ xăng".

Tôi nhận ra dấu hiệu kết thúc và sự logic trong giọng nói của Sydney. Cô không muốn nói nữa. Bên trong chiếc túi, tôi thấy hai phần khoai tây chiên lớn và ba chiếc bánh kẹp thịt. Cô vẫn nhớ sở thích của tôi. Tôi cố cưỡng sự cám dỗ được nhét đầy khoai tây vào miệng để đưa một chiếc bánh cho Dimitri.

"Anh ăn không? Phải giữ sức chứ".

Dimitri chần chừ vài giây rồi nhận lấy. Anh nhìn nó rất kì diệu, tôi chợt nhận ra ăn thức ăn vẫn là một điều mới mẻ đối với anh sau mấy tháng gần đây. Strigoi chỉ cần máu. Tôi đưa thêm cho anh một ít khoai tây chiên và quay lên ăn sống nuốt tươi số còn lại. Tôi không buồn mời Sydney. Cô nổi tiếng vì khảnh ăn, và hơn nữa tôi nghĩ cô đã ăn trước trong lúc đợi chúng tôi.

"Cái này dành cho em thì phải", Dimitri vừa nói vừa đưa cho tôi một chiếc ba lô nhỏ. Tôi mở ra và thấy mấy bộ quần áo, cùng đồ vệ sinh cá

https://thuviensach.vn

nhân. Tôi kiểm tra lại mấy bộ đồ.

"Quần soóc, áo sơ mi, váy. Em không đánh nhau trong mấy bộ đồ này được. Em cần quần jeans". Chiếc váy rất đáng yêu, tôi phải thừa nhận vậy: váy dạo phố mỏng nhẹ in hoa đen, trắng và xám. Nhưng khó vận động.

"Cậu bày tỏ lòng biết ơn thế đấy", Sydney lên tiếng. "Chuyện xảy ra hơi nhanh. Tớ chỉ kịp vơ được chừng này thôi".

Liếc về phía sau, tôi thấy Dimitri mở túi của mình. Nó cũng có trang phục cơ bản như tôi và cả…

"Áo khoác?" Tôi kêu lên khi thấy anh lôi ra chiếc áo khoác da dài. Nó hợp với thân hình đầy thách thức của anh làm sao! "Cậu kiếm được áo khoác cho anh ấy mà không kiếm được quần jeans cho tớ sao?"

Sydney có vẻ không bận tâm tới cơn giận của tôi. "Abe nói áo khoác cần thiết. Hơn nữa, nếu mọi việc diễn ra theo đúng dự tính, cậu sẽ không phải đánh đấm gì đâu". Tôi không thích sự ám chỉ trong lời cô. *Xa xôi và an toàn.*

Nhận ra mình đang có những người bạn đồng hành im lặng nhất thế giới, tôi biết không nên chờ đợi một cuộc đối thoại thực sự trong vòng ba giờ tới. Tôi nghĩ có lẽ nên kiểm tra tình hình Lissa. Tôi vẫn còn căng thẳng vì vụ vượt ngục của chính mình nên không dành nhiều thời gian trong tâm trí cô, lần này tôi chỉ xem xét sơ qua tình hình trong hoàng cung.

Đúng như Dimitri dự đoán, các giám hộ đã chỉnh đốn rất nhanh. Hoàng cung bị phong tỏa, những người có liên quan đến tôi đều bị thẩm vấn kĩ càng. Vấn đề là tất cả đều có bằng chứng ngoại phạm. Mọi người đều thấy tòng phạm của tôi ở đám ma, hay trong trường hợp của Abe, *nghĩ* rằng họ đã thấy. Vài cô gái còn thề đã ở cạnh Adrian, tôi cho rằng đó là hậu quả của phép ép buộc. Tôi nhận ra sự hài lòng của Lissa thông qua mối liên kết trong khi sự thất vọng của các giám hộ tăng lên vùn vụt.

Dù không biết bao giờ tôi quay lại kiểm tra tình hình, cô vẫn gửi cho tôi một thông điệp qua mối liên kết: *Đừng lo, Rose. Tớ sẽ thu xếp mọi chuyện. Mọi người sẽ giải oan cho cậu.*

https://thuviensach.vn

Tôi sụm xuống trong ghế ngồi, không biết nên nghĩ gì về tình thế hiện tại. Suốt cuộc đời tôi vẫn luôn chăm sóc Lissa. Tôi bảo vệ cô khỏi nguy hiểm và hi sinh để giữ cô tránh xa các mối đe dọa. Giờ vai trò bị đảo ngược. Cô đã quyết tâm cứu Dimitri thay tôi, và tôi đang nằm dưới sự che chở của cô - cũng như của mọi người - trong vụ đào tẩu này. Mọi chuyện đi ngược lại bản năng và khiến tôi lo lắng. Tôi không quen được người khác bảo vệ, chứ đừng nói đến Lissa.

Các cuộc phỏng vấn tiếp tục, vẫn chưa tới lượt Lissa, nhưng không hiểu sao tôi biết bạn bè mình sẽ thoát khỏi rắc rối. Họ sẽ không bị trừng phạt vì cuộc vượt ngục của tôi, trong lúc này, tôi thực sự là người duy nhất gặp nguy hiểm - tôi thích thế hơn.

Chắc Tây Virginia cũng đẹp như Sydney tuyên bố, nhưng tôi không nhìn ra được vì chúng tôi đến nơi vào lúc nửa đêm. Tôi chỉ có cảm giác đi lướt qua những vùng đồi núi, thấy mình đi lên đi xuống những đoạn đường ngoằn ngoèo và đường hầm. Sau gần như chính xác ba tiếng, xe đi tới một thị trấn nhỏ có một cột đèn giao thông và một nhà hàng chỉ ghi chữ QUÁN ĂN. Quan trọng nhất là đã hơn một tiếng đồng hồ mà trên đường không hề có xe cộ. Chúng tôi không bị bám đuôi.

Sydney lái xe vào một tòa nhà treo biển NHÀ NGHỈ. Có vẻ nơi này người ta thích chọn những cái tên ngắn ngọn. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu thị trấn này tên là THỊ TRẤN. Khi đi qua khu để xe của nhà nghỉ, tôi ngạc nhiên thấy chân mình rất đau. Mọi thớ thịt trên người tôi đau như dần, và giấc ngủ nghe thật tuyệt diệu. Cuộc phiêu lưu này đã kéo dài hơn một ngày rưỡi.

Sydney đặt phòng bằng tên giả, người phục vụ buồn ngủ chẳng hỏi han gì thêm. Chúng tôi đi vào hành lang không hẳn là bẩn thỉu nhưng chắc chắn các hoàng thân sẽ không bao giờ tới gần. Một chiếc xe dọn phòng đứng sát tường, như thể có người bỏ dở công việc và vứt nó lại. Sydney dừng bước trước một căn phòng và đưa chìa khóa cho chúng tôi. Tôi nhận ra cô đang đi sang phòng khác.

“Chúng ta không ở cùng phòng sao?” Tôi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thôi nào, nếu hai người bị tóm thì tớ chẳng muốn ở gần đâu”, cô mỉm cười đáp lại. Tôi có cảm giác cô cũng không muốn ngủ cùng phòng với ‘tạo vật đen tối của bóng đêm’. “Nhưng tớ vẫn ở gần đây. Sáng mai ta sẽ nói chuyện”.

Tôi nhận ra một điều khác. Liếc nhìn Dimitri, tôi hỏi, “Bọn tớ ở chung phòng à?”

Sydney nhún vai. “Thế thì càng tiện tự vệ chứ sao”.

Cô bỏ chúng tôi lại đột ngột như mọi lần, Dimitri và tôi nhìn nhau thật nhanh trước khi vào phòng. Giống như cả nhà nghỉ, mọi thứ không lộng lẫy mà chỉ vừa đủ. Thảm trải sàn cũ mòn nhưng không sứt mẻ, tôi đánh giá cao nỗ lực yếu ớt nhằm trang trí căn phòng bằng một bức tranh vẽ quả lê xấu xí. Cánh cửa sổ nhỏ trông hết sức buồn rầu. Chỉ có một chiếc giường.

Dimitri khóa và chốt cửa cẩn thận rồi ngồi vào chiếc ghế duy nhất trong phòng. Chiếc ghế bằng gỗ và lưng tựa thẳng, nhưng anh làm như nó là chiếc ghế êm ái nhất trên đời. Anh vẫn mang vẻ nghiêm nghị, nhưng tôi nhận ra thoáng mệt mỏi căng thẳng. Anh cũng vừa trải qua một đêm dài.

Tôi ngồi lên cạnh giường. “Giờ thì sao?”

“Giờ thì chờ”, anh đáp.

“Chờ gì?”

“Chờ Lissa và mọi người giải oan cho em và tìm ra kẻ giết nữ hoàng”.

Tôi mong chờ lời giải thích cụ thể hơn, nhưng những gì tôi nhận được là sự im lặng. Nghi ngờ dâng lên trong tôi. Đêm nay tôi đã kiên nhẫn hết mức, tưởng rằng Dimitri sẽ dẫn tôi lao vào một nhiệm vụ bí ẩn giúp phá giải vụ án. Khi anh nói chờ đợi, chắc chắn ý anh là chúng tôi sẽ chỉ… khoan, chờ đợi?

“*Chúng ta* sẽ làm gì?” Tôi cật vấn. “Chúng ta sẽ giúp gì cho họ?”

“Mọi người đã nói rồi: Em sẽ không thể đi tìm chứng cứ trong hoàng cung. Em phải lánh thật xa. Em phải được an toàn”.

Tôi há hốc miệng khoát tay quanh căn phòng buồn tẻ. “Cái gì, là thế này sao? Mọi người định giấu em ở đây hả? Em tưởng… em tưởng ở đây

https://thuviensach.vn

có manh mối. Có gì đó hữu ích".

"Thế này *là* hữu ích rồi", Dimitri đáp, vẻ bình tĩnh chết tiệt. "Sydney và Abe đã nghiên cứu nơi đây và cho rằng nó đã đủ xa xôi để tránh bị phát hiện".

Tôi đứng bật dậy. "Được rồi, đồng chí. Có một vấn đề nghiêm trọng trong logic của anh. Mọi người cứ làm như gạt em ra rìa chính là *giúp đỡ*".

"Vấn đề nghiêm trọng ở đây chính là chúng ta cứ nói đi nói lại chuyện này. Câu trả lời cho vụ giết Tatiana nằm ở hoàng cung, và các bạn em đang ở đấy. Họ sẽ điều tra".

"Em không muốn lao vào một cuộc truy bắt giật gân và nhảy từ bang này sang bang khác chỉ để chui rúc trong cái nhà nghỉ chết tiệt này! Anh muốn lánh thật xa ở nơi này đến bao giờ?"

Dimitri khoanh tay ngang ngực. "Chừng nào cần thiết. Chúng ta đủ tiền ở đây vô hạn định".

"Em có lẽ đủ đồ trong túi để ở đây vô hạn định! Nhưng chuyện này sẽ không xảy ra. Em phải hành động. Em không thể ở đây chờ đợi được".

"Sống sót không dễ dàng như em nghĩ đâu".

"Chúa ơi", tôi rên rỉ. "Chắc anh đã tụ tập với Abe phải không? Anh biết không, khi anh là Strigoi, anh đã bảo em tránh xa ông ấy. Có lẽ anh nên nghe lời khuyên của chính mình mới đúng".

Tôi hối hận vì những lời vừa buột ra khỏi miệng và nhìn thấy ánh mắt anh ánh lên sự tổn thương sâu sắc. Trong vụ đào tẩu, anh hành động y như Dimitri ngày xưa, nhưng khoảng thời gian làm Strigoi vẫn dằn vặt anh.

"Em xin lỗi. Em không có ý…"

"Chúng ta kết thúc cuộc nói chuyện ở đây", Dimitri phũ phàng. "Lissa nói chúng ta phải ở đây, vì thế chúng ta sẽ ở đây".

Cơn giận trùm lên sự hối lỗi của tôi. *Thế* nên anh mới làm chuyện này? Vì Lissa yêu cầu anh?"

"Tất nhiên. Anh đã thề sẽ phục vụ và giúp đỡ cô ấy".

https://thuviensach.vn

Tôi nổi điên. Chuyện đã đủ tồi tệ khi Lissa cứu anh trở về làm ma cà rồng lai, Dimitri nghĩ bám lấy cô và xa lánh tôi cũng được. Cho dù *tôi* là người đã đến Siberia và dù *tôi* là người đã tìm ra cách biến đổi Strigoi từ Robert, em trai Victor… thì rốt cuộc những điều đó chẳng nghĩa lí gì. Chỉ có việc Lissa dùng cọc bạc là có ý nghĩa thôi, và giờ đây Dimitri nâng cô lên thành một vị nữ thánh, thành người mà anh thề nguyện sẽ suốt đời phụng sự.

"Quên chuyện đó đi", tôi nói. "Em sẽ *không ở* đây".

Tôi bước ba bước tới cửa và vừa chạm vào tay nắm thì trong tích tắc, Dimitri đã bật khỏi ghế và xô tôi vào tường. Thực ra khoảng thời gian anh phản xạ khá chậm. Tôi tưởng anh đã chặn tôi lại ngay từ bước chân thứ hai.

"Em *sẽ ở* đây", anh dõng dạc, ghì chặt cổ tay tôi. "Dù em muốn hay không".

Lúc này, tôi có ít lựa chọn. Dĩ nhiên tôi *có thể ở* đây. Tôi có thể ở hàng tuần, hàng tháng, thậm chí ở trong nhà nghỉ này cho đến khi Lissa minh oan cho tôi. Chắc chắn Lissa có thể mang sự trong sạch lại cho tôi và tôi sẽ không bị đầu độc bởi những bữa ăn rẻ tiền. Đây là lựa chọn an toàn nhất. Cũng là lựa chọn ngán ngẩm nhất với tôi.

Một lựa chọn khác là chiến đấu với Dimitri. Chuyện này không an toàn cũng chẳng dễ dàng. Nó còn đặc biệt khó khăn vì tôi phải chiến đấu vừa đủ để thoát ra vừa không sát hại hoặc gây sát thương nghiêm trọng cho cả hai.

Hoặc có lẽ tôi chỉ việc gạt sự thận trọng sang một bên và chiến đấu hết mình. Chết tiệt, người đàn ông này đã từng chiến đấu với Strigoi và một nửa giám hộ hoàng cung. Anh bắt tôi vận dụng mọi thứ mình có. Chúng tôi đã từng chiến đấu với một vài kẻ thù khó nhằn trong trận chiến ở học viện Thánh Vladimir. Liệu đánh hết sức có đủ để tôi trốn thoát không? Giờ là lúc tìm câu trả lời.

Tôi huých gối vào bụng anh, làm anh bất ngờ. Dimitri tròn mắt ngạc nhiên, có vẻ hơi đau và để lộ kẽ hở để tôi thoát khỏi sự khống chế. Kẽ hở chỉ đủ cho tôi lao tới ngưỡng cửa. Trước khi kịp chạm tới tay nắm cửa, tôi

https://thuviensach.vn

đã bị Dimitri chộp lại. Anh ghì chặt rồi ném tôi lên giường, vừa dùng sức nặng đè lên vừa ngăn tôi thực hiện bất cứ đòn tấn công bất ngờ nào nữa. Đây luôn là vấn đề lớn nhất của tôi trong chiến trận: đối thủ của tôi, thường là đàn ông, khỏe hơn và nặng cân hơn tôi. Tốc độ là ưu thế lớn nhất của tôi trong những tình huống ấy, nhưng khi bị khóa đè thì né tránh cũng không khả thi. Dù vậy, tôi vẫn ra sức giãy giụa gây khó khăn cho Dimitri.

"Thôi đi", anh nói bên tai tôi, đôi môi gần như chạm vào vành tai. "Biết điều một lần đi. Em không thể thắng anh".

Cơ thể anh ấm áp và mạnh mẽ ghì chặt tôi, tôi thề sau này sẽ khiển trách chính cơ thể mình. *Thôi ngay,* tôi nghĩ. *Tập trung tìm cách ra khỏi đây chứ không phải cảm giác của anh ấy.*

"Em không phải là người không biết điều", tôi gầm gừ, cố quay mặt nhìn thẳng vào anh. "Anh mới là người theo đuổi những lời thề đạo đức vô nghĩa. Em thừa biết anh chẳng hề thích ngồi không. Giúp em đi! Giúp em tìm ra kẻ giết người và làm điều gì đó có ích". Tôi thôi giãy giụa và vờ như cuộc tranh cãi đã khiến tôi xao lãng.

"Anh không thích ngồi không, nhưng anh cũng không thích lao vào một điệp vụ bất khả thi!"

"Những điệp vụ bất khả thi là chuyên môn của chúng ta", tôi chỉ ra. Trong khi đó, tôi cố gắng ước chừng lực đè của anh lên người tôi. Dimitri chưa hề nới lỏng, nhưng tôi hi vọng cuộc nói chuyện sẽ đánh lạc hướng anh. Bình thường Dimitri thật sự giỏi đến mức không thể mất tập trung. Nhưng tôi biết anh đã mệt. Và có thể, chỉ có thể thôi, anh sẽ hơi bất cẩn vì đối thủ là tôi chứ không phải là Strigoi.

Không.

Tôi bất ngờ vùng lên, gắng sức tách và trườn ra khỏi người anh. Tôi chỉ kịp lật người lên là bị Dimitri giữ lại, giờ đây tôi đang nằm ngửa trên giường, ở quá gần anh… khuôn mặt anh, đôi môi anh… hơi ấm của làn da anh trên người tôi. Dường như tất cả những gì tôi đạt được là đặt mình vào trạng thái bất lợi hơn. Trông anh rõ ràng không hề bị ảnh hưởng bởi sự gần gũi thể xác của chúng tôi. Anh giữ vẻ sắt đá kiên quyết, dù cho tôi thật

https://thuviensach.vn

ngốc nghếch, dù cho tôi biết mình không nên để ý đến việc anh đang nằm trên người tôi… thì, tôi vẫn để ý.

"Một ngày", anh nói. "Em không thể đợi một ngày ư?"

"Có thể, nếu chúng ta đến một khách sạn tốt hơn. Với cáp treo".

"Bây giờ không phải lúc đùa đâu, Rose".

"Thế thì hãy để em hành động. Bất cứ việc gì".

"Anh. Không thể".

Nói ra điều đó rõ ràng khiến anh đau đớn, và tôi nhận ra một điều. Tôi đã quá tức giận với anh, quá giận dữ vì anh cố bắt tôi ngồi không và giữ an toàn. Nhưng anh cũng không hề thích thế. Sao tôi có thể quên được chúng tôi hết sức giống nhau? Cả hai đều khao khát được hành động. Cả hai đều muốn tỏ ra hữu dụng, muốn giúp đỡ những người chúng tôi quan tâm. Chỉ có ràng buộc với Lissa mới khiến anh ở đây làm công việc trông trẻ này. Anh cho rằng việc quay về hoàng cung là nguy hiểm cho tôi, nhưng tôi có cảm giác nếu không phải là người lãnh trách nhiệm với tôi, hoặc là người *cho rằng* mình có trách nhiệm với tôi, thì anh cũng lao ngay về rồi.

Tôi nhìn anh dò xét, đôi mắt đen và vẻ mặt cương nghị thả lỏng hơn bởi một lọn tóc nâu vừa tuột khỏi cột tóc đuôi ngựa. Lúc này lọn tóc buông xuống trước mặt anh, gần như chạm vào mặt tôi. Tôi có thể cố thoát ra lần nữa, nhưng không còn hi vọng thành công. Dimitri quá mạnh và quá quyết tâm giữ tôi được an toàn. Tôi nghĩ cũng chẳng ích gì khi chỉ ra rằng chính anh cũng muốn quay về hoàng cung. Dù đúng hay sai, chắc anh đang đợi tôi tranh cãi với anh bằng logic của Rose. Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là Dimitri. Anh tính trước *mọi chuyện.*

Thực ra thì, chỉ *gần như* mọi chuyện.

Một ý nghĩ vụt qua đầu tôi, quá nhanh khiến tôi không kịp dừng lại để phân tích. Tôi chỉ hành động. Cơ thể tôi bị giữ chặt, nhưng đầu và cổ tôi vẫn đủ sức để ngóc dậy. Và tôi hôn anh.

Môi tôi chạm môi anh, và tôi nhận ra vài điều. Thứ nhất, việc khiến anh hoàn toàn ngạc nhiên là khả thi. Dimitri bất động, ngỡ ngàng trước sự

https://thuviensach.vn

xoay chuyển tình thế đột ngột. Tôi cũng nhận ra rằng anh vẫn là một người hôn giỏi như xưa. Lần trước chúng tôi hôn nhau khi anh còn là Strigoi. Khi ấy có một sự gợi cảm kì lạ, nhưng vẫn không thể sánh được với sức nóng và năng lượng của người sống. Bờ môi anh vẫn giống hồi chúng tôi ở học viện Thánh Vladimir, vừa mềm mại vừa cháy bỏng. Một luồng điện chạy giần giật qua người tôi khi anh hôn đáp lại. Cảm giác vừa dễ chịu vừa sung sướng.

Và đó là điều thứ ba tôi phát hiện ra. *Anh hôn đáp lại tôi.* Có thể, chỉ có thể thôi, Dimitri không quyết tâm như anh vẫn thể hiện. Chắc hẳn sau mọi tội lỗi và quyết tâm không thể yêu trở lại, anh vẫn muốn tôi. Tôi nên mừng vì biết được điều đó. Nhưng tôi không có thời gian.

Thay vì thế, tôi đấm anh.

Thật thế: tôi đã đấm rất nhiều người đàn ông đang hôn tôi nhưng chưa bao giờ đấm một người tôi *muốn* tiếp tục hôn. Dimitri vẫn giữ chặt tôi, nhưng nỗi bàng hoàng của nụ hôn đã khiến anh mất cảnh giác. Nắm đấm của tôi tung ra và dính lấy một bên mặt anh. Không lỡ một nhịp, tôi lấy hết sức bình sinh hất anh ra và lao khỏi giường về phía cửa. Khi mở cửa, tôi nghe thấy tiếng anh lồm cồm đứng dậy. Tôi chạy ào ra khỏi phòng và đóng sầm cửa trước khi kịp thấy anh sẽ làm gì tiếp. Tôi không cần thấy. Anh đang đuổi theo tôi.

Trong khoảnh khắc lưỡng lự, tôi đẩy chiếc xe dọn phòng tới trước cửa và chạy hết tốc lực xuống sảnh. Vài giây sau, cánh cửa mở ra, tôi nghe thấy tiếng hét bực tức - cũng là một từ rất xấu trong tiếng Nga - khi anh lao vào chiếc xe. Anh chỉ mất chút thời gian để xô nó sang một bên, nhưng tôi chỉ cần có thế, để nhanh như chớp bước hết làn cầu thang và chạy tới tiền sảnh sơ sài với một nhân viên trực đang buồn chán đọc một cuốn sách. Anh ta suýt nhảy cẫng lên khi tôi lao đến.

“Có một kẻ đang đuổi theo tôi!” tôi nói rồi đi thẳng ra cửa.

Trông anh chàng nhân viên không giống một người sẽ cố ngăn cản Dimitri, và tôi có cảm giác Dimitri sẽ không dừng lại dù anh chàng nhân viên có yêu cầu. Trong tình huống xấu nhất, anh ta sẽ gọi cảnh sát. Trong

https://thuviensach.vn

thị trấn này, từ CẢNH SÁT có lẽ bao gồm một người đàn ông và một con chó.

Dù thế nào, đó cũng không còn là mối lo của tôi nữa. Tôi đã trốn thoát khỏi nhà khách và giờ đây đang ở giữa một phố núi lặng thinh, những con đường đều chìm trong bóng tối. Dimitri có thể ở ngay sau tôi, nhưng khi liều mình lẩn vào khu rừng phụ cận, tôi biết mình sẽ dễ thoát khỏi anh hơn trong bóng đêm.

https://thuviensach.vn

Bảy

VẤN ĐỀ LÀ, TẤT NHIÊN, chẳng mấy chốc tôi cũng lạc trong bóng tối.

Sau nhiều năm sống ở Montana hoang dã, tôi đã quen với cảnh màn đêm nuốt chửng người đi đường ngay sau khi bước ra khỏi nơi có dấu hiệu mờ nhạt nhất của nền văn minh. Tôi cũng đã quen với cảnh lang thang trong những ngõ ngách của rừng già. Nhưng địa hình nơi học viện Thánh Vladimir đã rất quen thuộc. Còn khu rừng của Tây Virginia hoàn toàn xa lạ, và tôi mất phương hướng hoàn toàn.

Sau khi tin chắc mình đã đi cách nhà nghỉ một đoạn đủ xa, tôi dừng lại nhìn quanh. Côn trùng ban đêm kêu rả rích, không khí mùa hè ẩm ướt ngột ngạt. Nhìn qua những tán cây, tôi thấy bầu trời lấp lánh sao, không vương chút ánh đèn thành phố. Tôi cảm thấy mình như kẻ sống sót nơi hoang dã, liền chăm chú quan sát để tìm ra chòm sao Đại Hùng, từ đó chỉ ra hướng nào là hướng bắc. Dãy núi Sydney dẫn chúng tôi vượt qua lúc trước nằm ở hướng đông, nên hiển nhiên tôi không muốn đi về hướng cũ nữa. Nếu tiếp tục đi về hướng bắc, may ra tôi sẽ gặp một đường quốc lộ và đi nhờ xe hoặc đi bộ để trở về với thế giới văn minh. Kế hoạch không kín kẽ cho lắm, nhưng không phải là kế hoạch tệ nhất tôi từng vạch ra, từ xưa đến nay.

Tôi không ăn vận để đi bộ đường dài, nhưng khi mắt dần quen với bóng tối, tôi đã tránh được hầu hết cây cối và chướng ngại vật. Ra khỏi thị trấn bằng đường nhỏ thì nhanh hơn, nhưng đó cũng là điều Dimitri cho rằng tôi sẽ lựa chọn.

Tôi bước tiếp về hướng bắc theo một nhịp độ vững vàng trong tiềm thức. Tôi nhận thấy đây là thời điểm thuận lợi để tới thăm Lissa, vì tôi có nhiều thời gian và không bị các giám hộ truy bắt. Tôi trượt vào tâm trí cô

https://thuviensach.vn

và thấy cô đang ở sâu trong tổng hành dinh giám hộ, ngồi giữa một phòng lớn xếp đầy ghế. Có Moroi khác ngồi cạnh cô, Christian và Tasha.

"Họ sẽ thẩm vấn các cháu rất gay gắt", Tasha thì thầm. "Nhất là *cháu* đấy". Câu nói hướng về phía Christian. "Cháu sẽ là nghi phạm đầu tiên của cô nếu có thứ gì đó nổ tung một cách khả nghi". Dường như đây là quan điểm chung của mọi người. Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, tôi tin Tasha cũng ngạc nhiên vì vụ đào tẩu chẳng khác gì mình. Thậm chí dù bạn bè tôi chưa tiết lộ toàn bộ câu chuyện, hẳn cô đã lắp ghép mọi tình tiết lại với nhau - hay ít nhất, tìm ra kẻ đứng sau vụ này.

Christian nở một nụ cười quyến rũ hết mức có thể, như đứa trẻ con cố gắng tránh một trận đòn. "Giờ chắc họ đã biết vụ nổ không do pháp thuật gây ra rồi", cậu ta đáp. "Các giám hộ hẳn đã tra xét từng tấc đất quanh các pho tượng". Christian không nói dài dòng ở nơi công cộng này, nhưng Lissa đang thầm suy nghĩ. Các giám hộ giờ đã biết vụ nổ không do pháp thuật nguyên tố gây ra. Và dù bạn bè tôi là những nghi can lớn nhất, nhà cầm quyền sẽ phải băn khoăn - như tôi đã từng - rằng làm thế nào một đám trẻ con lại kiếm được thuốc nổ C4.

Lissa gật đầu đồng tình và đặt tay lên tay Christian. "Chúng cháu sẽ không sao đâu".

Tư tưởng Lissa hướng sang tôi và Dimitri, tự hỏi chúng tôi có thành công như kế hoạch không. Cô không thể tập trung tìm kiếm thủ phạm sát hại Tatiana chừng nào chưa biết chúng tôi đã an toàn. Cũng như tôi, vụ đào tẩu là một lựa chọn khó khăn: trả tự do cho tôi sẽ gây ra nhiều nguy hiểm hơn là giam giữ tôi lại. Cảm xúc của cô dâng lên, nóng nảy và hoang dại hơn tôi mong muốn. *Quá nhiều linh hồn,* tôi nhận ra. *Lissa đang sử dụng quá nhiều linh hồn.* Hồi còn ở trường, cô từng hạn chế linh hồn bằng thuốc chống trầm uất và sau đó là nhờ khả năng tự chủ. Nhưng đôi khi, trong những hoàn cảnh mỗi lúc một phức tạp, Lissa tự cho phép mình sử dụng càng lúc càng nhiều pháp thuật hơn. Gần đây cô đã sử dụng một lượng cực lớn, và chúng tôi dần coi đó là việc hiển nhiên. Không sớm thì muộn, sự phụ thuộc vào linh hồn sẽ chiếm hữu cô. Chiếm hữu chúng tôi.

https://thuviensach.vn

“Công chúa?” Cánh cửa đối diện chỗ Lissa ngồi mở ra, và một giám hộ xuất hiện. “Chúng tôi đã sắp xếp xong cho cô”.

Người giám hộ bước sang một bên, và trong phòng, Lissa nghe một giọng nói quen thuộc vang lên. “Rất hân hạnh được nói chuyện với ông, Hans. Hẹn ông lần sau nhé”. Sau đó Abe xuất hiện, khệnh khạng đi ra ngoài như mọi lần. Ông đi qua chỗ giám hộ canh cửa và mỉm cười với Lissa và cô cháu nhà Ozera vẻ đắc thắng. Không nói gì, ông đi thẳng qua chỗ bọn họ ra ngoài.

Lissa suýt mỉm cười nhưng cố nén lại, nghiêm mặt bước vào phòng cùng những người bạn đồng hành. Cánh cửa sau họ đóng lại, và Lissa thấy mình đang đứng trước ba giám hộ ngồi sau bàn. Một trong số đó tôi đã từng nhìn thấy nhưng chưa quen. Hình như họ của anh ta là Steele. Hai người còn lại tôi biết rất rõ. Một là Hans Croft, người điều hành giám hộ ở hoàng cung. Bên cạnh ông - thật ngạc nhiên - là Alberta, người chịu trách nhiệm về giám hộ và học viên của học viện Thánh Vladimir.

“Hay nhỉ”, Hans lầm bầm. “Cả một đoàn tùy tùng”. Christian nằng nặc đòi có mặt khi Lissa bị thẩm vấn, và Tasha nằng nặc đòi ở cạnh Christian. Nếu Abe biết về giờ thẩm vấn, có lẽ ông cũng tham gia, và đương nhiên mẹ tôi cũng vậy… Hans không nhận ra ông ta vừa tránh khỏi một bữa tiệc gia đình.

Lissa, Christian và Tasha ngồi đối diện với các giám hộ. “Giám hộ Petrov”, Lissa lên tiếng, phớt lờ sự phản đối của Hans. “Cô có việc gì ở đây?”

Alberta hơi mỉm cười với Lissa nhưng vẫn giữ dáng vẻ giám hộ chuyên nghiệp. “Ta ở đây dự đám tang, và giám hộ Croft cho rằng ông ấy cần quan điểm của người ngoài trong cuộc thẩm vấn này”.

“Với tư cách là người quen và, ờ, bạn thân của Hathaway”. Hans là người luôn đi thẳng vào vấn đề. Bình thường thái độ của ông khiến tôi bực mình - đó là phản ứng thông thường khi tôi đối mặt với những nhân vật có quyền - nhưng tôi thực sự kính trọng cách ông điều hành nơi này. “Cuộc gặp này chỉ dành cho *cô*, thưa công chúa”.

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi sẽ không nói gì đâu”, Christian lên tiếng.

Lissa gật đầu và giữ vẻ mặt bình thản, lịch sự, dù giọng nói hơi run. “Tôi muốn giúp đỡ… Tôi đã… tôi không biết nữa. Tôi đã rất choáng váng trước những sự việc vừa rồi”.

“Tôi biết”, Hans đáp lạnh lùng. “Cô ở đâu khi vụ nổ xảy ra?”

“Cùng đoàn đưa tang”, Lissa trả lời. “Tôi thuộc thành phần đưa tiễn”.

Steele nhìn chồng giấy trước mặt. “Đúng vậy. Có rất nhiều nhân chứng”.

“Rất tiện. Còn *sau vụ nổ?”* Hans hỏi tiếp. “Khi đám đông hỗn loạn, cô đã đi đâu?”

“Về tòa nhà hội đồng. Mọi người đều gặp nhau ở đó, tôi nghĩ tòa nhà hội đồng là nơi an toàn nhất”. Tôi không nhìn được gương mặt Lissa nhưng tin chắc cô đang giả vờ run sợ. “Tôi đã rất sợ khi mọi chuyện trở nên hỗn loạn”.

“Chúng ta cũng có nhân chứng khẳng định điều này”, Steele nói.

Hans gõ gõ tay lên bàn. “Cô có biết trước chút gì về chuyện này không? Vụ nổ? Vụ vượt ngục của Hathaway?”

Lissa lắc đầu. “Không! Tôi hoàn toàn không biết gì. Tôi còn không biết có ai vượt khỏi nhà giam được không nữa. Tôi tưởng nơi đó canh phòng quá cẩn mật”.

Hans phớt lờ lời nói kháy về sự điều hành của mình. “Cô có cái gọi là mối liên kết đúng không? Cô không nhận ra được điều gì qua nó sao?”

“Tôi không đọc được tâm trí cô ấy”, Lissa giải thích. “Cô ấy đọc được ý nghĩ của tôi nhưng ngược lại thì không thể”.

“Điều đó”, Alberta cuối cùng cũng lên tiếng, “là sự thực”.

Hans không phản đối nhưng vẫn chưa tin sự vô tội của Lissa. “Cô phải biết là, nếu bị phát hiện bao che - hay tòng phạm - cô sẽ phải chịu hình phạt nặng không kém Hathaway. *Tất cả* các người. Dù là hoàng tộc cũng không được giảm tội”.

Lissa cụp mắt xuống, ra vẻ sợ hãi trước lời đe dọa.

https://thuviensach.vn

“Tôi không thể tin… Tôi không thể tin cô ấy sẽ làm vậy. Cô ấy là bạn tôi. Tôi tưởng mình hiểu cô ấy. Tôi không ngờ cô ấy sẽ làm chuyện như thế này… Tôi không bao giờ ngờ cô ấy lại giết người”. Nếu không phải nhờ tình cảm trong mối liên kết, có lẽ tôi sẽ thấy bị tổn tương. Tôi biết sự thật. Cô đang diễn, cố tách xa khỏi tôi. Rất thông minh.

“Thật sao? Vì cách đây không lâu cô đã thề sống thề chết là cô ta vô tội cơ mà”, Hans chỉ ra.

Lissa ngẩng lên, mắt mở to. “Tôi tưởng thế! Nhưng rồi… rồi tôi nghe những gì cô ấy đã làm với các giám hộ khi bỏ trốn…” Lần này Lissa diễn không đạt lắm. Cô vẫn cần phải ra vẻ thấy tôi có tội, nhưng tin tức về tình trạng của Meredith đã lọt tới tai cô - điều này khiến cô kinh ngạc. Cả tôi cũng vậy, nhưng giờ tôi mừng vì Meredith không làm sao.

Hans vẫn rất hoài nghi trước sự thay đổi của Lissa nhưng bỏ qua. “Còn Belikov thì sao? Cô đã thề thốt rằng hắn không còn là Strigoi nữa, nhưng rõ ràng có vấn đề”.

Christian cựa quậy bên Lissa. Là người ủng hộ Dimitri, cậu ta khó chịu chẳng kém gì chúng tôi khi nghe những điều nghi ngờ và kết tội anh. Lissa nói trước khi Christian kịp lên tiếng.

“Anh ấy không phải Strigoi!” Lòng thương xót dành cho tôi biến mất, thay vào đó là bản năng bảo vệ Dimitri dâng lên dữ dội. Cô không ngờ sẽ có người đặt câu hỏi về anh. Cô chỉ chuẩn bị tâm lí bảo vệ tôi và chứng cứ ngoại phạm của mình. Hans có vẻ hài lòng trước phản ứng này và thận trọng quan sát cô.

“Vậy cô giải thích thế nào về sự liên quan của hắn trong vụ này?”

“Nếu còn là Strigoi, anh ấy sẽ không hành động như vậy”, Lissa cố giữ kiềm chế. Tim cô đập thình thịch. “Anh ấy đã trở về. Giờ không còn chút Strigoi nào nữa”.

“Nhưng hắn đã tấn công rất nhiều giám hộ, không chỉ một lần”.

Có vẻ như Tasha muốn xen vào bảo vệ cho Dimitri, nhưng cắn môi lại. Thật ấn tượng! Người nhà Ozera luôn muốn nói thẳng điều mình nghĩ, chứ

https://thuviensach.vn

không phải lúc nào cũng lịch sự.

“Anh ấy làm vậy không phải vì vẫn còn là Strigoi”, Lissa nhắc lại. “Anh ấy chẳng giết giám hộ nào. Không một người nào. Rose đã làm chuyện đó… ồ, tôi không biết tại sao. Cô ấy ghét Tatiana. Ai cũng biết điều đó. Nhưng Dimitri… Tôi nói rồi, là Strigoi hay không chẳng liên quan gì hết. Anh ấy giúp Rose vì ngày xưa là giáo viên của cô ấy. Anh ấy nghĩ Rose gặp rắc rối lớn”.

“Một giáo viên làm vậy cũng vẫn quá mức, nhất là một người - trước khi biến đổi thành Strigoi - vẫn được ca ngợi là bình tĩnh và lí trí”.

“Phải, nhưng anh ấy không suy nghĩ chín chắn được vì…”

Lissa ngưng bặt, đột nhiên rơi vào tình trạng bối rối. Hans dường như đã sớm nhận ra trong cuộc thẩm vấn này rằng nếu Lissa có dính líu tới các sự việc gần đây - tôi tin là ông vẫn chưa chắc chắn - thì cô sẽ có chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Nhưng nói chuyện với cô sẽ tạo cơ hội cho ông theo đuổi một câu hỏi lớn khác: sự liên can của Dimitri. Dimitri đã hi sinh bản thân mình để hứng chịu tội lỗi, dù như vậy người ta sẽ không tin tưởng anh nữa. Lissa nghĩ cô sẽ thuyết phục mọi người tin rằng hành động của anh chỉ là bản năng bảo vệ của người giáo viên cũ, nhưng rõ ràng không ai tin.

“Hắn không suy nghĩ chín chắn được vì…?” Hans ép, ánh mắt sắc bén. Trước vụ ám sát, Hans đã thực sự tin rằng Dimitri đã trở về là ma cà rồng lai. Không hiểu sao tôi nghĩ ông vẫn tin, nhưng tôi cũng cảm thấy có chuyện lớn vẫn lơ lửng trên đầu anh.

Lissa im lặng. Cô không muốn người ta nghĩ Dimitri là Strigoi. Cô muốn thiên hạ tin tưởng năng lực cứu vớt những kẻ đội mồ sống dậy của mình. Nhưng nếu lí do Dimitri giúp học trò không đủ sức thuyết phục, sự nghi ngờ sẽ lại dâng lên.

Nhìn những người thẩm vấn mình, Lissa chợt gặp ánh mắt của Alberta. Người giám hộ kì cựu không nói gì. Bà giữ vẻ mặt trung lập, chăm chú mà các giám hộ đã thành thạo. Bà cũng thể hiện vẻ khôn ngoan, và Lissa thoáng cho phép linh hồn nhìn ra linh khí của Alberta. Quầng sáng có

https://thuviensach.vn

màu sắc tươi sáng, vững vàng đầy năng lượng, và trong đôi mắt bà, Lissa thề rằng cô thấy một thông điệp, một sự thấu hiểu.

Cho họ biết, thông điệp đó như muốn nói. *Việc này sẽ rất rắc rối - nhưng không tệ như hiện tại đâu.* Lissa chăm chú nhìn, tự hỏi liệu có phải cô đang tự phản chiếu ý nghĩ của mình lên Alberta không. Nhưng ai nghĩ ra ý tưởng đó cũng được. Lissa biết đây là việc nên làm.

"Dimitri giúp Rose vì… Vì họ có quan hệ với nhau".

Đúng như tôi đoán. Alberta không ngạc nhiên mà có vẻ nhẹ người khi nghe sự thực. Hans và Steele lại thấy bất ngờ. Tôi mới thấy Hans bất ngờ vài lần.

"Cô nói 'có quan hệ' nghĩa là…" Ông tạm dừng để sắp xếp từ ngữ. "Tức là quan hệ tình cảm?"

Lissa gật đầu và cảm thấy mình thật tệ. Cô đã tiết lộ một bí mật trọng đại, một bí mật cô đã thề sẽ giữ giúp tôi, nhưng tôi không trách. Trong tình cảnh này. Tình yêu - tôi hi vọng - sẽ giúp bào chữa cho hành động của Dimtri.

"Anh ấy yêu Rose", Lissa nói. "Rose yêu anh ấy. Nếu anh ấy giúp Rose đào tẩu…"

"Hắn *đã* giúp cô ta bỏ trốn", Hans ngắt lời. "Hắn đã tấn công nhiều giám hộ và cho nổ tung những bức tượng cổ vô giá mang từ châu Âu sang!"

Lissa nhún vai. "Ồ, tôi nói rồi. Dimitri không hành động chín chắn. Anh ấy muốn giúp Rose và có lẽ nghĩ Rose vô tội. Anh ấy sẽ làm mọi việc vì Rose, mà không có gì liên quan tới Strigoi cả".

"Tình yêu cũng chỉ đến thế thôi". Hans hiển nhiên không phải người lãng mạn.

"Cô ta chưa thành niên!" Steele kêu lên. Anh ta không bỏ qua chi tiết đó.

"Cô ấy mười tám rồi", Lissa sửa lại.

https://thuviensach.vn

Hans nhìn cô gay gắt. “Tôi biết làm toán, thưa công chúa. Trừ phi họ xây dựng được một tình yêu đẹp đẽ đầy xúc động trong vòng vài tuần qua - khi hắn gần như bị cô lập - còn nếu không chắc chắn những chuyện xảy ra ở trường sẽ bị phát hiện và báo cáo”.

Lissa không nói gì, nhưng trong tầm nhìn của cô, Tasha và Christian đang cố giữ vẻ mặt bình thản, nhưng chắc chắn tin này không hề khiến họ bất ngờ, càng khiến Hans thêm nghi ngờ về chuyện mờ ám đã xảy ra. Tôi cảm thấy hơi ái ngại, không ngờ Tasha cũng biết chuyện Dimitri và tôi. Liệu cô có biết một phần lí do Dimitri từ chối cô là do tôi? Nếu cô biết thì bao nhiêu người biết? Chắc là Christian đã tiết lộ cho cô, nhưng không hiểu sao tôi tin rằng nhiều người khác đã tự phát hiện ra. Sau vụ tấn công vào học viện, phản ứng của tôi hẳn đã là một manh mối rõ ràng về tình cảm của tôi với Dimitri. Bây giờ kể cho Hans nghe cũng chẳng phải chuyện lớn. Bí mật này sẽ không còn là bí mật lâu nữa.

Alberta hắng giọng, lên tiếng. “Tôi nghĩ chúng ta có nhiều chuyện quan trọng hơn phải lo chứ không phải chuyện một tình yêu có thực hay không”.

Steele nhìn bà ngờ vực rồi đập tay xuống bàn. “Chuyện này rất nghiêm trọng. *Bà* có biết chuyện này không?”

“Tôi chỉ biết là chúng ta đang lạc đề thôi”, bà đáp, khéo léo tránh khỏi câu hỏi. Alberta lớn hơn Steele khoảng hai mươi tuổi, và cái nhìn nghiêm khắc của bà như nói anh ta là đứa trẻ con lãng phí thời gian. “Tôi tưởng chúng ta ở đây để điều tra xem cô Hathaway có tòng phạm hay không, chứ không phải đào bới quá khứ. Hiện tại người duy nhất chúng ta tin chắc có liên quan là Belikov, và anh ta làm thế vì tình cảm lệch lạc. Anh ta trở thành kẻ kém cỏi và thiếu suy nghĩ là bởi yếu lòng, chứ không phải bởi anh ta là Strigoi”.

Tôi không thể ngờ quan hệ của mình với Dimitri là “tình cảm lệch lạc”, nhưng quan điểm của Alberta đã được thừa nhận, vẻ mặt của Hans và Steele cho tôi thấy chẳng mấy chốc cả thế giới này sẽ biết chuyện của chúng tôi, nhưng mối tình chẳng là gì so với vụ sát nhân. Nếu Dimitri được

https://thuviensach.vn

khẳng định không còn là Strigoi, cũng có nghĩa nếu bị bắt anh sẽ bị tống giam chứ không bị cắm cọc vào tim. Một may mắn nho nhỏ.

Cuộc thẩm vấn Lissa diễn ra thêm một lúc nữa rồi các giám hộ phán quyết rằng cô không liên quan gì tới vụ đào tẩu của tôi (theo những gì họ chứng minh được). Cô đã diễn tốt vai một người ngạc nhiên và bối rối, thậm chí còn rớm nước mắt khi nói chuyện đã hiểu lầm tôi. Cô cũng thêm một chút linh hồn để khuấy động - không đủ sức tẩy não người ta, nhưng đủ để khiến cơn giận vừa rồi của Steele chuyển thành thương hại. Hans khó đoán hơn, nhưng khi cả nhóm ra ngoài, ông nhắc Tasha và Christian rằng sẽ nói chuyện riêng với từng người mà không có đoàn tùy tùng đi kèm.

Lúc ấy, người ngồi trên chiếc ghế nóng sắp tới đã chờ ngoài hành lang: Eddie. Lissa nở nụ cười xã giao với Eddie như với bất kì ai. Không có manh mối nào cho thấy họ là tòng phạm. Eddie gật đầu đáp lại và đi vào phòng phỏng vấn khi nghe tiếng gọi. Lissa hơi lo lắng, nhưng tôi biết khả năng kiềm chế của giám hộ sẽ đảm bảo cho cậu ta bám sát câu chuyện. Có thể Eddie không rơi nước mắt được như Lissa, nhưng hẳn sẽ diễn được vẻ ngạc nhiên trước vụ "tạo phản" của tôi.

Tasha rời nhóm Lissa và Christian ngay sau khi ra ngoài, không quên nhắc họ cẩn thận. "Giờ tạm thời cháu đã qua vụ này, nhưng cô nghĩ các giám hộ chưa hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ về cháu. Nhất là Hans".

"Thôi nào, cháu tự lo được cho mình mà", Christian cự nự.

Tasha đảo mắt. "Phải. Cô biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cháu ở một mình".

"Cô à, đừng cáu vì bọn cháu không kể với cô chứ", Christian kêu lên. "Chúng cháu không có thời gian, mà vụ này chỉ nên liên lụy chừng ấy người thôi. Hơn nữa, cô đã hoàn thành vai trò trong kế hoạch điên rồ lúc trước rồi".

"Đúng vậy", Tasha thừa nhận. Cô chưa từng là mẫu người tuân thủ các quy tắc. "Chỉ có điều mọi việc đã trở nên quá phức tạp. Rose đang trên đường trốn chạy. Và Dimitri…" Cô thở dài, và tôi không cần nghe hết cũng biết được tâm trạng của cô. Ánh mắt cô rầu rĩ, khiến tôi có cảm giác ân hận.

https://thuviensach.vn

Cũng như mọi người chúng tôi, Tasha muốn danh tiếng của Dimitri được khôi phục. Với hành vi giải thoát cho kẻ bị kết tội sát hại nữ hoàng, anh đã phá hủy hoàn toàn mọi cơ hội được chấp nhận. Tôi *thực sự* mong rằng anh không bị liên lụy và hi vọng kế hoạch trốn chạy của tôi hiện giờ đã có tác dụng.

"Mọi chuyện sẽ đâu vào đấy thôi", Christian nói. "Cô cứ chờ xem". Trông cậu ta không có vẻ tự tin lắm, và Tasha mỉm cười đáp lại.

"Hãy cứ cẩn thận. Xin cháu đấy. Cô không muốn thấy cháu trong phòng giam. Cô không có thời gian thăm tù trong lúc mọi chuyện như thế này", vẻ vui thích của Tasha tắt hẳn, và cái tôi lớn tiếng của cô xuất hiện. "Gia đình chúng ta thật nực cười, cháu biết không. Cháu có tin họ đang bàn tính để tiến cử Esmond không? Chúa ơi! Chúng ta phải trải qua hết bi kịch này tới bi kịch khác. Ít ra cũng phải kiếm chác được gì từ đống hỗn độn này chứ".

"Cháu không biết Esmond", Christian đáp.

"Thằng ngốc", Tasha thản nhiên nói. "Ý cô nói hắn. Không phải cháu. Cần phải có người giảng cho họ nghe chuyện đạo lí trước khi họ tự bêu xấu mình".

Christian cười toe. "Để cháu đoán xem: cô là người thực hiện việc đó à?"

"Tất nhiên", Tasha đáp, đôi mắt ánh lên tinh nghịch. "Cô đã vạch ra một danh sách ứng cử viên lí tưởng. Dòng họ ta chỉ cần được thuyết phục một chút sẽ ngộ ra các ứng cử viên đó lí tưởng như thế nào".

"Những kẻ kia thật đáng thương nếu cứ tiếp tục hằn học với cô cháu anh", Christian nhận xét, mắt nhìn cô mình bước đi. Vết nhơ do cha mẹ Christian để lại do cố ý biến đổi thành Strigoi vẫn còn vương lại suốt bao năm nay. Tasha chấp nhận tình hình với thái độ lịch thiệp - ngoại trừ những lời cằn nhằn - cốt để được tham gia vào những quyết định trọng đại của gia tộc Ozera. Christian thì không cố gắng hòa nhập như vậy. Bị đối xử không bằng các Moroi bình thường, không có quyền được nhận giám hộ và những

https://thuviensach.vn

quyền lợi mà hoàng tộc vẫn có đã đành, nhưng còn từ chính gia tộc mình? Thật quá phũ phàng. Cậu ta quyết không chịu giả vờ chấp nhận thái độ ấy.

"Sau này họ sẽ hiểu ra thôi", Lissa an ủi, nghe lạc quan hơn chính bản thân cô.

Christian chỉ trả lời bằng một cái nuốt khan, rồi nhận thấy một người đồng hành khác đi tới: bố tôi. Sự xuất hiện đột ngột của Abe khiến cả hai người bạn tôi giật mình, còn tôi thì không. Có lẽ ông đã biết về cuộc thẩm vấn Lissa và lảng vảng ở quanh tòa nhà chờ đợi để được nói chuyện với cô.

"Trời đẹp quá", Abe nhã nhặn, nhìn cây cối hoa cỏ xung quanh như thể họ đang đi dạo mát trong hoàng cung. "Nhưng khi mặt trời lên sẽ nóng như thiêu".

Bóng tối đang gây cho tôi bao khó khăn trong khu rừng Tây Virginia lại là khoảng thời gian "giữa trưa" dễ chịu với những người sống theo lịch trình của ma cà rồng. Lissa nhìn Abe chăm chú. Bằng ánh mắt đã quen với bóng tối, cô không khó khăn nhận ra màu áo xanh lục tươi bên trong lớp áo khoác thể thao màu be. Thậm chí người mù cũng nhìn được ra ông trong trang phục đó.

Lissa nhăn nhó trước sự thoải mái giả tạo của Abe. Đây là một thói quen của ông, mở đầu bằng những câu chuyện nhẹ nhàng trước khi đi sâu vào những vấn đề hiểm ác. "Bác đến đây đâu phải để nói chuyện trời đất".

"Chỉ muốn tỏ ra văn minh một chút thôi". Abe im lặng khi thấy hai cô gái Moroi đi ngang qua. Khi họ bước khỏi tầm nghe, ông hạ giọng hỏi, "Ta nghĩ cuộc gặp nho nhỏ của cháu không vấn đề gì đúng không?"

"Ổn cả", Lissa đáp, không buồn kể chi tiết cho ông nghe về vụ "tình cảm lệch lạc". Cô thừa biết ông chỉ cần quan tâm tới việc không ai trong số tòng phạm bị phát giác.

"Các giám hộ giờ đang thẩm vấn Eddie", Christian lên tiếng. "Sau đó là cháu, nhưng có lẽ chỉ đến chừng đó thôi".

Lissa thở dài. "Thực ra cháu nghĩ phần thẩm vấn này còn dễ dàng hơn nhiều so với những gì sắp diễn ra". Ý cô là tìm ra kẻ sát hại Tatiana.

https://thuviensach.vn

“Bước từng bước một”, Abe thì thầm. “Tốt nhất đừng để bị bức tranh toàn cảnh làm ta choáng ngợp. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đầu”.

“Thế mới là vấn đề”, Lissa đáp, bực dọc đá một nhánh cây nằm ngang trên con đường sỏi trước mặt. “Cháu không hề biết nên bắt đầu *từ đâu*. Kẻ giết Tatiana quả đã quá giỏi che giấu dấu vết và đổ cho Rose”.

“Bước từng bước một”, Abe nhắc lại.

Ông nói bằng giọng gian xảo vẫn khiến tôi không ưa, còn lần này với Lissa, cô thấy khó chịu. Cho tới giờ, cô vẫn tập trung toàn bộ sức lực để đưa tôi khỏi nhà tù tới nơi an toàn. Đó là mục tiêu hành động và giữ cô tiếp tục đứng vững đối mặt với tàn cuộc của vụ đào tẩu.

Giờ, sau khi căng thẳng đã qua, áp lực của mọi việc bắt đầu dồn xuống. Christian nhận ra sự bực dọc của Lissa liền đặt tay lên vai cô. Cậu ta quay sang chỗ Abe, vẻ nghiêm túc hiếm thấy.

“Bác có ý tưởng nào không?” Christian hỏi. “Tất nhiên giờ chúng ta chưa có chứng cứ cụ thể nào”.

“Chúng ta có những giả định hợp lí”, Abe đáp. “Tỉ dụ kẻ sát hại Tatiana có khả năng tới phòng riêng của bà ta. Không nhiều người lắm đâu”.

“Nhưng cũng chẳng ít ỏi gì”, Lissa bấm bấm đầu ngón tay. “Cận vệ hoàng gia, bạn bè và gia đình bà… mà như thế chỉ là giả định không ai thay đổi bản báo cáo của các giám hộ về những người tới thăm vào tối xảy ra vụ việc. Chúng ta thừa biết rằng một số cuộc viếng thăm không bao giờ được ghi lại. Có lẽ Tatiana vẫn luôn có những cuộc gặp bí mật”.

“Nhưng không phải là gặp gỡ công việc trên giường ngủ, trong bộ đồ ngủ”, Abe trầm ngâm. “Tất nhiên, nó phụ thuộc vào loại hình công việc, ta nghĩ thế”.

Lissa khựng lại, sững sờ nhận ra. “Ambrose”.

“Ai?”

“Anh ta là một ma cà rồng lai… rất đẹp trai… Anh ta và Tatiana có, ừm…”

https://thuviensach.vn

“Quan hệ?” Christian mỉm cười nhắc lại cuộc phỏng vấn.

Giờ tới lượt Abe dừng bước. Lissa làm theo ngay, và bắt gặp ánh mắt của ông. “Ta đã từng gặp hắn. Hắn là một kiểu đồ chơi vậy”.

“Anh ta được phép tới phòng ngủ của Tatiana”, Lissa nói. “Nhưng cháu không thể… cháu không biết nữa. Cháu không thể tưởng tượng anh ta làm chuyện đó”.

“Đừng trông mặt mà bắt hình dong”, Abe đáp. “Hắn đã rất chú ý tới Rose lúc ở trong phòng xử án”.

Lissa càng ngạc nhiên hơn. “Bác nói gì thế?”

Abe gõ gõ tay vào cằm đầy ma mãnh. “Hắn nói chuyện với con bé… hay ra hiệu gì đó. Ta không biết chắc, nhưng chúng có trao đổi”.

Abe quả thực thông minh và tinh ý. Ông đã để ý thấy Ambrose đưa mẩu giấy cho tôi nhưng chưa hắn đã biết mọi chuyện.

“Vậy chúng ta cần nói chuyện với hắn”, Christian chen vào.

Lissa gật đầu. Những cảm xúc mâu thuẫn dâng lên trong lòng cô. Cô hào hứng vì có một manh mối - nhưng buồn vì Ambrose dịu dàng, tử tế có khả năng là một nghi can.

“Ta sẽ sắp xếp”, Abe nhẹ nhàng nói.

Tôi thấy mắt Lissa nhìn ông trừng trừng. Không biết vẻ mặt cô thế nào, nhưng tôi nhận ra Abe miễn cưỡng lùi lại một bước, mắt ánh lên một tia nhìn ngạc nhiên. Thậm chí cả Christian cũng giật mình. “Cháu sẽ đi theo lúc bác sắp xếp”, giọng Lissa sắt đá. “*Đừng* chơi trò hành hạ điên rồ của bác khi vắng mặt cháu”.

“Cháu muốn ở đó xem hành hạ sao?” Abe trấn tĩnh lại.

“Sẽ không có chuyện hành hạ nào hết. Chúng ta sẽ nói chuyện với Ambrose như những người văn minh, bác hiểu chứ?” Lissa kiên định nhìn Abe, cuối cùng ông nhún vai ưng thuận, như thể việc bị một cô gái chưa đến nửa tuổi mình áp đảo cũng chẳng thấm vào đâu.

“Được thôi. Chúng ta sẽ cùng tiến hành”.

https://thuviensach.vn

Lissa vẫn còn ngờ vực sự hợp tác của Abe, và ông nhanh chóng nhận ra.

"Chúng ta *sẽ* cùng làm", Abe vừa nói vừa đi tiếp. "Đây là lúc - ờ, cũng như mọi lúc - thực hiện điều tra, hoàng cung sẽ lại hỗn loạn khi cuộc bầu cử quốc vương diễn ra. Mọi người sẽ lại bận rộn, và sẽ có đông người đổ về nơi này".

Một cơn gió ẩm ướt thổi qua tóc Lissa. Cơn gió mang theo cái nóng, và cô biết Abe nói đúng về lúc mặt trời mọc. "Có lẽ nên đi ngủ sớm".

"Bao giờ thì tới cuộc bầu cử?" cô hỏi.

"Ngay sau khi người ta cho Tatiana yêu quý yên nghỉ. Những chuyện này sẽ diễn tiến rất nhanh. Người ta cần chính phủ được khôi phục. Bà ta sẽ được chôn cất vào ngày mai, sau lễ tang và lễ tưởng niệm, nhưng không có lễ đưa tiễn. Nhân dân vẫn còn lo sợ".

Tôi thấy hơi cảm thương vì Tatiana không được nhận một tang lễ hoàng gia, nhưng bù lại mà kẻ sát nhân thực sự bị tóm thì hẳn bà sẽ thích hơn.

"Ngay sau khi chôn cất xong và bắt đầu cuộc bầu cử", Abe tiếp tục, "các gia đình muốn đề cử người giữ vương vị sẽ ra mặt - tất nhiên họ sẽ làm thế. Hai đứa chưa bao giờ được chứng kiến bầu cử quốc vương đúng không? Rất ấn tượng. Tất nhiên, trước khi được bỏ phiếu, các ứng cử viên phải trải qua sát hạch".

Abe nói "sát hạch" với vẻ mập mờ, nhưng Lissa nghĩ về chuyện khác. Tatiana là nữ hoàng duy nhất mà cô biết, và sự thay đổi ngôi vị khiến cô choáng váng. "Quốc vương hay nữ hoàng mới sẽ ảnh hưởng đến mọi sự kiện - dù tốt hay xấu hơn. Hi vọng người ta tìm được một người tốt. Một người trong gia đình Ozera. Một người của Tasha chẳng hạn". Lissa liếc nhìn Christian đầy hi vọng khiến cậu ta chỉ biết nhún vai. "Hay Ariana Szelsky. Cháu thích bà ấy. Dù cháu muốn ai thì cũng thế cả thôi", Lissa cay đắng. "Vì cháu không bỏ phiếu được". Phiếu bầu của hội đồng hoàng gia sẽ quyết định người chiến thắng, vì thế giờ cô lại phải đứng ngoài các diễn biến pháp lí của Moroi.

https://thuviensach.vn

“Người ta sẽ phải tốn công chọn người để đề cử”, Abe giảng giải, tránh lời nhận xét cuối cùng của Lissa. “Gia tộc nào cũng muốn có người để làm tăng lợi ích cho gia tộc, nhưng cũng phải có cơ hội nhận phiếu bầu từ…”

“Ối!”

Tôi bị kéo mạnh khỏi thế giới đầy toan tính của Moroi và trở về Tây Virginia hoang dã một cách đau đớn. Một vật chắc nịch và dữ dội đập tôi xuống nền đất cứng, lá và cành cây cọ vào mặt tôi. Đôi tay mạnh mẽ giữ tôi thật chặt, và giọng Dimitri vang lên trong tai tôi.

“Lẽ ra em nên trốn trong thị trấn”, anh có vẻ thích thú. Sức nặng và tư thế của anh khiến tôi không cựa quậy được. “Đó là nơi cuối cùng anh tìm kiếm. Thực ra anh biết chắc em sẽ đi đâu”.

“Sao cũng được. Đừng ra vẻ khôn ngoan”, tôi nghiến răng đáp, cố vùng khỏi tay anh. Chết tiệt. Anh *rất* khôn ngoan. Và một lần nữa, sự gần gũi khiến tôi mất phương hướng. Vừa rồi nó cũng ảnh hưởng tới anh, nhưng giờ chắc anh đã học được bài học cho mình. “Anh chỉ may mắn đoán trúng thôi”.

“Anh không cần may mắn, Roza. Anh sẽ luôn tìm thấy em. Vì thế mọi thứ chỉ phụ thuộc vào việc em muốn tình huống khó khăn đến đâu thôi”. Giọng anh nghe như một cuộc đối thoại bình thường, khiến tình cảnh chúng tôi gặp phải càng kì cục hơn. “Chúng ta có thể lặp đi lặp lại chuyện này, nếu không em hãy làm chuyện hợp lí là ở yên cùng anh với Sydney”.

“Như thế không phải là hợp lí. Lãng phí mới đúng”.

Dimitri đẫm mồ hôi, vì trời nóng và chắc chắn vì đã phải chạy nhanh để bắt kịp tôi. Adrian dùng thứ nước hoa khiến tôi lâng lâng, hương thơm tự nhiên từ làn da ấm nóng của Dimitri cũng khiến tôi ngây ngất. Thật kì lạ, tôi có thể nhận ra những chi tiết nhỏ nhặt này - và bị chúng hấp dẫn - dù đang cáu kỉnh vì bị Dimitri giam cầm. Sự tức giận cũng là điểm khiến tôi bị kích thích.

https://thuviensach.vn

“Anh phải giải thích cho em bao nhiêu lần nữa em mới hiểu được logic của việc chúng ta đang làm?” Dimitri bực dọc nói.

“Tới chừng nào anh bỏ cuộc”. Tôi đẩy thật mạnh, muốn thoát ra, nhưng chỉ khiến hai người áp sát vào nhau hơn. Có lẽ lần này nụ hôn sẽ không có tác dụng nữa.

Dimitri kéo tôi đứng dậy, giữ chặt tay tôi sau lưng. Tôi có thêm một chút không gian để hành động hơn lúc nằm trên đất, nhưng không đủ để thoát ra. Anh chầm chậm ép tôi quay lại hướng tôi vừa đi qua.

“Em sẽ *không* để anh và Sydney liều mạng vì mình. Em sẽ tự lo cho bản thân, thả em ra!” Tôi lê chân đi. Thấy một thân cây cao gầy, tôi giơ chân ra móc vào cành cây, khiến cả hai phải dừng lại.

Dimitri rên lên rồi hơi buông tay để kéo tôi khỏi cành cây. Tôi nắm lấy cơ hội bỏ trốn nhưng chưa chạy nổi hai bước đã bị anh tóm lại.

“Rose”, Dimitri mệt mỏi nói. “Em không thắng được đâu”.

“Mặt anh thế nào rồi?” Tôi hỏi. Tôi không nhìn được dấu vết nào trong khu rừng thiếu sáng này nhưng biết chắc cú đấm của tôi sẽ để lại vết thâm sáng hôm sau. Thật lãng phí vì phá hoại gương mặt anh như vậy, dù anh sẽ hồi phục, cú đấm cũng sẽ dạy anh một bài học vì dám lộn xộn với Rose Hathaway.

Hoặc không. Dimitri lại tiếp tục kéo tôi đi. “Anh sắp vác em lên vai rồi đấy”, anh cảnh báo.

“Anh cứ thử xem”.

“Em nghĩ Lissa sẽ thấy sao nếu em bị giết hả?” Dimitri nắm chặt tay hơn, dù anh sắp xốc tôi lên vai thật, tôi vẫn thấy như anh muốn thức tỉnh mình. Anh đang rất thất vọng. “Em có tưởng tượng được nếu mất em thì cô ấy sẽ ra sao không?”

Trong khoảnh khắc, tôi không còn khả năng bật lại. Tôi không muốn chết, nhưng liều mạng đúng là: liều mạng của *tôi*. Chứ không phải của ai khác. Dù vậy, tôi vẫn biết anh nói đúng. Lissa sẽ bị hủy hoại nếu tôi gặp chuyện không hay. Thế nhưng… tôi vẫn phải liều.

https://thuviensach.vn

“Tin tưởng em chút đi, đồng chí. Em sẽ không bị giết đâu”, tôi bướng bỉnh. “Em sẽ sống”.

Dimitri không mong câu trả lời đó. Anh hơi lỏng tay ra. “Có nhiều cách để giúp cô ấy hơn là làm những chuyện điên rồ em đang nghĩ tới”.

Tôi nhũn người ra. Dimitri khựng lại ngạc nhiên vì tôi không còn chống cự nữa. “Có chuyện gì vậy?” anh hỏi, vừa bối rối vừa ngờ vực.

Tôi nhìn vào bóng đêm, nhưng không tập trung vào điểm gì. Thay vào đó, tôi nhớ lại Lissa và Abe trong hoàng cung, nhớ lại cảm giác bất lực và mong muốn được bỏ phiếu của cô. Tôi nhớ ra lời nhắn của Tatiana, và trong tích tắc, tưởng như tiếng nói của bà vang lên trong đầu tôi. *Con bé không phải người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Còn sinh mạng khác.*

“Anh nói đúng”, tôi lên tiếng.

“Đúng về…?” Dimitri hoàn toàn bối rối. Đó là phản ứng chung của mọi người khi tôi đồng tình với một điều có lí.

“Chạy về hoàng cung sẽ không giúp được gì cho Lissa”.

Im lặng. Tôi không biết vẻ mặt Dimitri thế nào, nhưng chắc chắn vô cùng ngạc nhiên.

“Em sẽ quay lại nhà nghỉ với anh, và không bỏ chạy về hoàng cung nữa”. Một Dragomir khác. Cần phải tìm ra một người nữa trong gia tộc Dragomir. Tôi hít thật sâu. “Nhưng em sẽ không ngồi đó vô ích đâu. Em *sẽ* giúp Lissa một chuyện, anh và Sydney phải giúp em”.

https://thuviensach.vn

Tám

HÓA RA TÔI ĐÃ SAI vì cho rằng phòng cảnh sát địa phương chỉ gồm có một anh chàng cùng một con chó. Khi cùng Dimitri trở về nhà nghỉ, chúng tôi thấy ánh sáng xanh đỏ lấp lóe trong bãi đậu xe và mấy người ngoài đứng xem sự việc đang diễn ra.

"Cả thị trấn nháo nhào lên rồi", tôi nhận xét.

Dimitri thở dài. "Chắc em nói gì với nhân viên lễ tân đúng không?"

Chúng tôi dừng lại cách nhà nghỉ một đoạn, nấp trong bóng tối của một tòa nhà đổ nát. "Em tưởng làm thế này sẽ kìm chân anh".

"Làm thế này sẽ kìm chân chúng ta". Đôi mắt Dimitri quét quanh khung cảnh, xem xét từng chi tiết trong ánh đèn lấp lóe. "Xe của Sydney không còn đó nữa. Ít ra như thế cũng tốt".

Sự ngạo mạn lúc trước của tôi tắt ngấm. "Thật sao? Chúng ta mất phương tiện di chuyển rồi!"

"Sydney sẽ không bỏ chúng ta đâu, nhưng cô ấy thừa thông minh để biết đường bỏ đi trước khi cảnh sát tới gõ cửa phòng mình". Anh quay người quan sát con đường chính của thị trấn. "Đi thôi. Chắc cô ấy ở gần đây, có khả năng cảnh sát sẽ bắt đầu tìm kiếm nếu họ cho rằng có một cô gái yếu đuối đang bị truy đuổi". Từ yếu đuối anh dùng đầy ẩn ý.

Dimitri quyết định đi về phía con đường đã từng dẫn chúng tôi vào thị trấn, cho rằng Sydney sẽ muốn đưa chúng tôi rời khỏi đây vì giờ tôi đã phá tung lớp vỏ bọc của cả nhóm. Gây chuyện dính dáng tới cảnh sát khiến mọi việc phức tạp hơn, nhưng tôi không mấy ân hận vì hành động của mình. Tôi hào hứng với kế hoạch vừa xuất hiện trong đầu mình ngoài bìa rừng và

https://thuviensach.vn

như mọi lần, mong muốn được thực thi ngay lập tức. Nếu chuyện vừa rồi khiến chúng tôi phải ra khỏi thị trấn thì càng tốt.

Linh cảm về Sydney của Dimitri đã đúng. Khoảng hơn nửa dặm ngoài thị trấn, chúng tôi thấy chiếc xe CRV đỗ bên lề đường. Máy tắt, đèn tắt, nhưng tôi vẫn nhìn ra biển số của bang Lousianna. Tôi đi về phía cửa sổ chỗ tay lái, gõ nhẹ lên kính. Sydney giật mình. Cô hạ cửa xuống, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

"Cậu làm cái gì thế? Mà thôi. Bỏ qua đi. Lên xe".

Dimitri và tôi nghe theo. Tôi tưởng như mình là đứa trẻ hư dưới ánh mắt bất bình của Sydney. Cô lẳng lặng khởi động xe và hướng về phía chúng tôi vừa đi tới, sau đó hòa vào đường cao tốc nhỏ dẫn ra đường quốc lộ. Đầy hứa hẹn. Chỉ có điều, khi đi được vài dặm, cô lại dừng xe, lần này cô rẽ vào một lối ra tối tăm trông như chẳng có gì.

Sydney tắt máy, quay sang chỗ tôi đang ngồi. "Cậu bỏ chạy đúng không?"

"Phải, nhưng tớ có…"

Sydney giơ tay ngăn tôi lại. "Không, đừng. Chưa phải lúc. Tớ chỉ hi vọng cậu đã thực hiện vụ này mà không khiến các nhà cầm quyền chú ý".

"Anh cũng vậy", Dimitri lên tiếng.

Tôi nhăn mặt với cả hai người. "Thôi nào, tớ về rồi mà?" Dimitri nhướn một bên mày, như muốn hỏi mức độ tự nguyện của tôi. "Và giờ tớ biết là chúng ta cần giúp Lissa".

"Việc chúng ta phải làm là", Sydney đáp, "tìm một chỗ an toàn để ẩn nấp".

"Cứ quay về nơi văn minh, chọn lấy một khách sạn. Khách sạn có phục vụ phòng. Chúng ta sẽ biến nó thành căn cứ hoạt động khi tiến hành kế hoạch tiếp theo".

"Chúng tớ đã nghiên cứu rất kĩ thị trấn đó! Giờ không thể đi bừa tới nơi nào khác được, ít ra là nơi nào đó lân cận. Tớ nghĩ họ chưa ghi được biển số xe, nhưng có khả năng họ sẽ gọi điện tìm kiếm loại xe này. Nếu họ

https://thuviensach.vn

tìm ra, và miêu tả nhân dạng chúng ta, thông tin sẽ được chuyển tới cảnh sát liên bang, tới chỗ các nhà giả kim và rồi…”

“Bình tĩnh nào”, Dimitri chạm nhẹ tay Sydney. Hành động của anh không có vẻ thân mật, nhưng tôi vẫn thấy lóe lên cảm giác ghen tuông, nhất là sau khi nhận được tình cảm phũ phàng mà anh sử dụng để kéo tôi ra khỏi rừng. “Chúng ta chưa biết chuyện nào trong số đó sẽ xảy ra. Sao em không gọi cho Abe?”

“Rồi”, Sydney ủ rũ. “Tôi muốn làm thế lắm. Báo cáo với ông ấy rằng tôi đã làm hỏng kế hoạch trong vòng chưa đầy hai mươi tư giờ”.

“À”, tôi lên tiếng, “nếu có thể giúp được gì cho cậu, tớ muốn thông báo là dù sao kế hoạch cũng sắp sửa thay đổi…”

“Trật tự”, Sydney gắt. “Cả hai người. Để tớ nghĩ”.

Tôi và Dimitri nhìn nhau không nói gì. Khi tôi nói mình biết cách giúp Lissa, anh đã thấy chú ý. Tôi hiểu anh muốn biết chi tiết, nhưng tạm thời cả hai chúng tôi đều phải chờ Sydney.

Cô bật chiếc đèn tròn lên và lấy ra bản đồ bang. Sau khi nghiên cứu một lúc, cô gập nó lại, thẫn thờ nhìn ra xa. Tôi không nhìn rõ mặt Sydney, nhưng có lẽ cô đang nhíu mày. Cuối cùng cô thở dài vẻ buồn khổ, tắt đèn, khởi động xe. Tôi thấy Sydney bấm địa danh *Altswood, Tây Virginia* vào máy định vị toàn cầu.

“Ở Altswood có cái gì?” Tôi hỏi, hơi thất vọng vì cô không chọn địa danh nào đại loại như *thành phố Atlantic*.

“Chẳng có gì cả”, Sydney đáp gọn lỏn và vòng xe quay lại đường. “Nhưng đây là điểm gần nhất với đích đến của chúng ta mà máy định vị toàn cầu có thể tìm ra được”.

Chiếc đèn của xe đối diện lướt qua thoáng chiếu sáng gương mặt Dimitri, và tôi nhận ra anh cũng đang muốn hỏi. Thế đấy! Tôi không phải là người duy nhất bị cho ra rìa. Máy định vị toàn cầu chỉ ra cần phải mất một tiếng rưỡi để tới đích. Dimitri không hỏi gì Sydney mà quay sang tôi.

https://thuviensach.vn

“Vậy Lissa đang gặp chuyện gì? Kế hoạch to tát của em là gì?” Dimitri liếc nhìn Sydney. “Rose nói chúng ta có việc quan trọng cần làm”.

“Em cũng đoán vậy”, Sydney lạnh lùng. Dimitri nhìn tôi chờ đợi.

Tôi hít một hơi thật sâu. Đã đến lúc tiết lộ bí mật tôi vẫn giữ từ lúc biết đến nay. “Ờ, ừm, có vẻ như Lissa có một đứa em. Tớ nghĩ ta nên tìm ra cậu ấy”.

Tôi cố giữ giọng bình thản và tự nhiên. Còn bên trong, tim tôi chao đảo. Dù có thừa thời gian để tiêu hóa mẩu tin nhắn của Tatiana, nhưng nói ra thành tiếng khiến mọi chuyện *thực* hơn bao giờ hết. Tôi thấy choáng váng trước tác động của thông tin này và khả năng nó sẽ thay đổi mọi thứ chúng tôi tin tưởng.

Tất nhiên, sự choáng váng của tôi còn thua xa hai người còn lại. Một điểm cho Rose và cho yếu tố bất ngờ. Sydney không cố che đậy sự kinh ngạc, há hốc miệng. Thậm chí Dimitri cũng có vẻ sững sờ.

Sau khi hoàn hồn, hai người dường như chuẩn bị phản đối. Có thể họ sẽ đòi chứng cứ hay chỉ đơn thuần cho ý tưởng đó là nực cười. Tôi hành động ngay trước khi cuộc tranh cãi bắt đầu. Tôi giơ mẩu giấy của Tatiana ra, đọc to lên và đưa cho Dimitri xem. Tôi kể cho hai người nghe về cuộc gặp với những hồn ma, khi linh hồn không thể an nghỉ của nữ hoàng khẳng định với tôi rằng tin nhắn là sự thực. Dù vậy, những người bạn đồng hành của tôi vẫn còn ngờ vực.

“Em chẳng có chúng cứ nào cho thấy Tatiana viết mẩu giấy này”, Dimitri nói.

“Các nhà giả kim không hề ghi chép gì về một người khác trong gia tộc Dragomir”, Sydney thêm vào.

Hai người cùng nói những điều tôi biết trước. Dimitri là người luôn sẵn sàng đối mặt với cạm bẫy lừa lọc. Anh nghi ngờ mọi thứ thiếu chứng cứ. Sydney sống trong thế giới đầy tư liệu và thông tin, hoàn toàn tin tưởng vào các nhà giả kim cùng thông tin của họ. Nếu các nhà giả kim không tin, cô cũng vậy. Chứng cứ về các hồn ma của tôi không thuyết phục nổi ai.

https://thuviensach.vn

“Không có lí do gì mà hồn ma của Tatiana lại lừa tớ”, tôi cãi. “Các nhà giả kim không phải là biết tuốt. Mẩu tin nhắn cho biết đây là một bí mật được giữ kín với các Moroi, chẳng có gì ngạc nhiên nếu nó cũng là bí mật với các nhà giả kim”.

Sydney nhăn nhó, không thích lời nhận xét “biết tuốt”, nhưng vẫn im lặng. Dimitri tiếp tục, không chấp nhận tin tưởng bất cứ điều gì nếu không có thêm chứng cứ.

“Hồi trước em bảo không phải lúc nào hồn ma cũng truyền đạt được thông tin cần thiết. Có khả năng em đã hiểu sai ý bà ấy”.

“Em không biết…” Tôi nhớ lại gương mặt nghiêm nghị trong mờ của Tatiana. “Em nghĩ bà ấy đã viết lời nhắn này. Linh cảm mách bảo em như vậy”. Tôi nhíu mày. “Anh đã biết là linh cảm của em từng chính xác. Lần này hãy tin em được không?”

Dimitri nhìn tôi vài giây, và tôi đáp lại bằng ánh mắt đầy tin tưởng. Bằng phương thức huyền bí đó, tôi biết chuyện gì đang diễn ra. Tình thế rất gượng gạo, nhưng anh biết tôi nói đúng về linh tính của mình. Trong quá khứ nó đã đúng. Dù anh đã từng trải qua chuyện gì, dù giữa chúng tôi gặp bao đau khổ, anh vẫn hiểu tôi đủ để tin vào điều này.

Anh chậm chạp, gần như miễn cưỡng gật đầu. “Nhưng nếu quyết định tìm kiếm người em ruột này, chúng ta sẽ đi ngược lại điều Lissa yêu cầu là phải ở yên một chỗ”.

“Anh tin mẩu giấy sao?” Sydney kêu lên. “Anh *nghĩ* tới chuyện nghe theo à?”

Một tia giận dữ lóe lên nhưng tôi cố che giấu đi. Tất nhiên. Tất nhiên sẽ có chướng ngại vật: Dimitri không thể cưỡng lại lệnh của Lissa. Sydney sợ Abe, tôi hiểu điều đó, nhưng nỗi băn khoăn của Dimitri vẫn là lời thề hiệp sĩ anh đã trao cho Lissa. Tôi lại hít thật sâu. Nói thẳng vào mặt anh rằng tôi thấy anh đang cư xử thật nực cười sẽ không giúp tôi đạt được điều mong muốn.

https://thuviensach.vn

“Thực sự là có. Nếu thực sự chứng minh được Lissa không phải là người cuối cùng trong gia tộc, chúng ta sẽ giúp được cô ấy rất nhiều. Chúng ta không thể bỏ qua cơ hội này được, và nếu em tìm cách khiến chúng ta không gặp rắc rối trong quá trình hành động”, tôi cố không nhăn mặt khi nói vậy “thì sẽ không có vấn đề gì cả”.

Dimitri suy nghĩ một lúc. Anh hiểu tôi. Anh cũng hiểu tôi sẽ sử dụng những lí lẽ vòng vo cần thiết để đạt được mong muốn.

“Được rồi”, cuối cùng anh nói. Tôi thấy dáng vẻ anh thay đổi. Quyết định đã đưa ra, và giờ anh gắn chặt với nó. “Nhưng ta sẽ bắt đầu từ đâu? Em không có manh mối nào khác ngoài một mẩu tin nhắn bí ẩn”.

Câu hỏi quen thuộc khiến tôi nhớ lại cuộc nói chuyện của Lissa và Christian với Abe khi họ nghĩ xem nên bắt đầu điều tra từ đâu. Lissa và tôi sống hai cuộc đời song song, cả hai đều đang theo đuổi một bài toán hóc búa với những dấu vết mơ hồ. Nhắc lại đoạn đối thoại của họ, tôi cố lặp lại lí lẽ của Abe: nếu không có manh mối, hãy bắt đầu với những kết luận hiển nhiên.

“Tất nhiên đây là một bí mật”, tôi nói. “Một bí mật lớn. Bí mật mà người ta chắc chắn muốn che đậy, đến mức người ta tìm cách đánh cắp các báo cáo về nó để khiến gia tộc Dragomir bị mất quyền lực”. Có kẻ đã đột nhập vào tòa nhà của các nhà giả kim và lấy đi những giấy tờ về chuyện Eric Dragomir gửi tiền cho một phụ nữ bí ẩn. Tôi chỉ ra cho hai người bạn đồng hành rằng có khả năng người phụ nữ này là mẹ đứa con rơi của ông. “Cậu nên xem xét vụ đó kĩ hơn”. Tôi hướng tới Sydney. Có lẽ cô không quan tâm tới một người khác của gia đình Dragomir, nhưng các nhà giả kim vẫn muốn biết kẻ nào đã đánh cắp thông tin của họ.

“Oa, này. Tại sao tớ không được tham dự vào quá trình quyết định nhỉ?” Sydney vẫn chưa hoàn hồn khi câu chuyện đột nhiên diễn biến mà không có cô. Sau sự cố đêm nay, cô có vẻ không hài lòng lắm vì bị dính líu tới những mưu đồ liều lĩnh của tôi nữa. “Có thể làm trái lệnh Lissa không là vấn đề gì với hai người, nhưng *tớ* phải chống đối Abe. Ông ta không hiền hậu đến mức đó đâu”.

https://thuviensach.vn

Rất có lí. “Tớ sẽ lấy danh nghĩa con gái để giúp cậu”, tôi trấn an cô. “Hơn nữa ông già đó *thích* bí mật. Chắc hẳn ông ta sẽ hứng thú với vụ này, tin tớ đi. Vả lại giờ chúng ta đã tìm ra manh mối lớn nhất rồi. Ý tớ là, nếu Eric đưa tiền cho một người phụ nữ nặc danh, vậy chẳng phải đó là người tình và đứa con bí mật của ông ấy hay sao?”

“Nặc danh mới là từ khóa”, Sydney đáp, vẫn còn ngờ vực “lòng nhân từ” của *Zmey*. “Dù giả thuyết của cậu là đúng - đó quả là một bước nhảy lớn - chúng ta vẫn chẳng biết người vợ bé là ai. Các tài liệu bị đánh cắp không ghi chép gì cả”.

“Chẳng lẽ không có báo cáo nào liên quan tới những tài liệu bị đánh cắp sao? Hay ta điều tra ngân hàng ông ta vẫn chuyển tiền vào?” Mối lo ngại hàng đầu của các nhà giả kim chỉ đơn thuần là về kẻ đánh cắp các bản báo cáo. Đồng nghiệp của Sydney đã biết thứ bị đánh cắp nhưng không chú ý nhiều về nội dung. Tôi sẵn lòng đánh cược rằng họ chưa tìm kiếm các tài liệu liên quan tới vấn đề trên. Và Sydney xác nhận.

“Chắc cậu chẳng biết ‘nghiên cứu tài liệu’ là gì đâu đúng không? Không hề đơn giản”, Sydney nói. “Sẽ mất thời gian đấy”.

“Ờ… Tớ nghĩ vì thế nên chúng ta phải kiếm nơi nào, ừm, an toàn, đúng không?” tôi hỏi. Nhận ra chúng tôi cần thời gian để thu xếp các bước tiếp theo, tôi thấy bất lợi vì phải trốn chui trốn lủi ở nơi xa xôi hẻo lánh.

“An toàn…” Sydney lắc đầu. “Thôi được, để xem. Hi vọng tớ không làm việc ngu ngốc”.

Tiếp sau những lời mập mờ là sự im lặng. Tôi muốn biết nơi mình đang tới nhưng cảm thấy mình không nên lạm dụng chiến thắng nho nhỏ vừa đạt được. Hay chiến thắng tôi tưởng mình đạt được. Tôi không chắc Sydney đã lên thuyền trăm phần trăm, nhưng Dimitri thì đã bị thuyết phục. Tạm thời không nên chọc tức Sydney. Tôi nhìn thiết bị định vị toàn cầu. Gần một tiếng. Đủ để quay lại kiểm tra Lissa.

Phải mất gần một phút tôi mới nhận ra Lissa đang ở đâu, có lẽ vì tôi tưởng cô đã trở về phòng. Nhưng không, cô đang ở nơi tôi mới tới một lần: nhà cha mẹ Adrian. Quá ngạc nhiên. Nhưng sau vài phút, tôi đọc được lí do

https://thuviensach.vn

trong đầu Lissa. Căn phòng cô đang trú ngụ thuộc nhà khách, do sự hoảng loạn sau vụ đào tẩu của tôi, cả tòa nhà đang hỗn loạn với những vị khách tìm đường bỏ chạy. Dinh thự của gia đình Ivashkov, nằm trong khu định cư, tĩnh lặng hơn nhiều, mặc dù không phải ở đó không có những người hàng xóm cũng đang tìm đường tháo chạy.

Adrian ngồi trên ghế tùy tiện gác chân lên chiếc bàn cà phê đắt tiền do các nhà thiết kế nội thất lựa chọn giúp mẹ anh. Lissa và Christian vừa tới, Lissa nhận ra ngay mùi thuốc vương trong không khí khiến cô tin chắc Adrian đang lén lút quay lại với thói xấu lúc trước.

“Nếu chúng ta may mắn”, Adrian nói với Lissa và Christian, “thì các vị phụ huynh sẽ bận rộn một lúc lâu và cho chúng ta chút ít thời gian yên tĩnh. Vụ thẩm vấn của em có căng không?”

Bọn Lissa ngồi trên một chiếc đi văng trông đẹp đẽ hơn là tiện lợi. Cô ghé lại chỗ Adrian, thở dài. “Không đến nỗi. Em không biết liệu người ta có hoàn toàn tin tưởng rằng em không hề liên quan tới vụ đào tẩu của Rose hay không… nhưng chắc chắn họ không có chứng cứ”.

“Chúng ta gặp nhiều rắc rối với cô Tasha hơn”, Christian lên tiếng. “Cô rất bực vì chúng ta không tiết lộ chuyện gì đang xảy ra. Chắc cô muốn tự mình làm nổ tung mấy pho tượng”.

“Em nghĩ cô buồn bực vì Dimitri bị liên lụy mới đúng”, Lissa chỉnh. “Cô ấy nghĩ chúng ta phá hoại cơ hội để Dimitri được chấp nhận trở lại”.

“Tasha nghĩ đúng”. Adrian cầm chiếc điều khiển từ xa, bật chiếc ti vi plasma màn hình rộng lên. Anh tắt tiếng và lơ đãng chuyển kênh. “Nhưng không ai ép anh ta cả”.

Lissa gật đầu nhưng thầm hỏi không biết có phải cô đã vô tình ép buộc Dimitri hay chăng. Lời thề tận hiến của anh dành cho cô ai cũng biết. Christian dường như nhận ra ngay nỗi lo của cô.

“Này, dù sao đi nữa, anh ấy sẽ chẳng bao giờ…”

Một tiếng gõ cửa ngắt lời cậu ta.

“Chết tiệt”, Adrian bực dọc đứng dậy. “Yên tĩnh là thế này đây”.

https://thuviensach.vn

“Cha mẹ anh sẽ chẳng gõ cửa đâu”, Christian nhận xét.

“Phải, nhưng có thể đó là một người bạn của họ muốn ngồi lê đôi mách về những kẻ sát nhân trẻ tuổi”, Adrian đáp lại.

Lissa nghe tiếng cửa mở và tiếng thì thầm. Một lát sau, Adrian quay lại cùng một Moroi mà Lissa không quen.

“Thôi nào”, anh chàng nọ vừa nói vừa nhìn quanh bối rối, “tôi quay lại sau được mà”. Nhìn thấy Lissa và Christian, anh ta ngẩn người.

“Không, không”, Adrian đáp. Anh thay đổi từ gắt gỏng sang thân mật nhanh như người ta bật công tắc. “Tôi nghĩ vài phút nữa bà ấy sẽ về. Mọi người có quen nhau không?”

Anh chàng gật đầu, mắt nhìn từng người. “Tất nhiên là có”.

Lissa nhíu mày. “Tôi đâu có quen anh”.

Nụ cười không hề tắt trên môi Adrian, và Lissa nhận thấy có chuyện quan trọng đang diễn ra. “Đây là Joe. Joe là người giữ cửa đã giúp chứng minh anh không ở bên Rose khi bà Tatiana bị giết. Anh ta là người làm việc trong tòa nhà của Rose”.

Cả Lissa và Christian ngồi thẳng dậy. “Thật may vì anh đã xuất hiện trước phiên điều trần”, Christian thận trọng. Đã có lúc mọi người hoảng hốt vì khả năng Adrian bị dính líu tới tôi, nhưng Joe đã xuất hiện đúng lúc để chứng thực thời điểm cả tôi và Adrian ở trong tòa nhà.

Joe lùi mấy bước về phía bậc thềm. “Tôi phải đi thật đây. Cứ bảo bà Ivashkov là tôi đã tới - và tôi sẽ rời khỏi hoàng cung. Nhưng mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa”.

“Cái gì đã được sắp xếp?” Lissa hỏi rồi từ từ đứng dậy.

“Bà ấy… bà ấy sẽ biết”. Tôi biết Lissa không có vẻ đe dọa. Cô dễ thương, mảnh dẻ và xinh đẹp, nhưng nỗi sợ trên gương mặt Joe đã nói lên tất cả. Hẳn Lissa đang nhìn anh ta bằng ánh mắt đáng sợ. Chuyện này khiến tôi nhớ lại cuộc gặp lúc trước với Abe. “Thật đấy”, Joe hấp tấp. “Tôi phải đi đây”.

https://thuviensach.vn

Anh ta định bước đi, nhưng đột nhiên tôi thấy linh hồn dâng lên trong Lissa. Joe dừng lại, cô từ từ tới bên anh ta.

“Anh cần nói gì với bà Ivashkov?” Lissa chất vấn.

“Em gái, bình tĩnh nào”, Adrian thì thầm. “Em không cần nhiều linh hồn như vậy để có được câu trả lời đâu”.

Lissa đang sử dụng phép ép buộc lên Joe, nhiều tới mức khiến anh ta biến thành con rối bị giật dây.

“Tiền”, Joe há hốc miệng, mắt mở to. “Tiền bạc đã được sắp xếp xong”.

“Tiền gì?”

Joe ngập ngừng, như muốn chống cự, nhưng mau chóng bỏ cuộc. Anh ta không thể chống lại mức độ ép buộc của người dùng linh hồn. “Số tiền… số tiền để chứng thực… nơi *cậu ấy* đã ở”. Joe hất hàm về phía Adrian.

Vẻ mặt tỉnh bơ của Adrian thoáng nét nao núng. “Anh nói nơi tôi ở là sao? Đêm nữ hoàng chết sao? Anh nói là…”

Christian nhận ra điều Adrian không thấy. “Có phải bà Ivashkov trả tiền cho anh để anh nhận đã thấy Adrian?”

“Tôi *đã* thấy cậu ấy”, Joe kêu lên. Anh ta đang toát mồ hôi. Adrian nói đúng: Lissa đang sử dụng quá nhiều linh hồn. Nó khiến Joe đau đớn. “Tôi chỉ… tôi chỉ… không nhớ rõ thời gian… Tôi không nhớ tí gì về thời điểm. Tôi cũng nói vậy với gã kia. Bà ấy trả tiền cho tôi thêm khoảng thời gian vào”.

Adrian không thích điều này chút nào. Nhưng thật may anh vẫn bình tĩnh. “Anh bảo ‘nói với gã kia’ là sao?”

“Còn ai nữa?” Lissa nhắc lại. “Còn ai ở với bà ấy nữa?”

“Không ai cả! Bà Ivashkov chỉ muốn chắc chắn con trai mình không bị liên lụy. Tôi đã bịa ra chi tiết giúp bà ấy. Chỉ có kẻ kia… kẻ đến sau… là muốn biết khi nào Hathaway trở về”.

Ngoài hành lang có tiếng “cạch”, và tiếng cửa mở. Lissa tiến tới trước, tăng mức độ ép buộc. “Ai? Kẻ đó là ai? Hắn muốn gì?”

https://thuviensach.vn

Joe có vẻ đau đớn tột độ. Anh ta nuốt khan. “Tôi không biết hắn là ai! Chưa bao giờ gặp. Moroi. Chỉ muốn tôi chứng thực thấy Hathaway lúc nào. Trả nhiều tiền hơn bà Ivashkov. Không hại gì…” Joe nhìn Lissa tuyệt vọng. “Giúp cả hai người họ đều không có hại gì… Vì Hathaway đã làm chuyện đó…”

“Adrian?” Tiếng Daniella vang lên trong hành lang. “Con có nhà không?”

“Thôi đi”, Adrian hạ giọng nhắc Lissa. Lời nói của anh không pha chút đùa cợt nào.

Giọng Lissa vẫn nhẹ nhàng, cô chỉ chú ý tới Joe. “Trông hắn thế nào? Tên Moroi đó ấy? Miêu tả đi”.

Tiếng giày cao gót nện trên sàn gỗ vọng tới.

“Chẳng giống ai cả!” Joe đáp. “Tôi thề! Bình thường. Không có gì đặc biệt. Trừ bàn tay… hãy để tôi đi…”

Adrian xô Lissa sang một bên, cắt đứt liên hệ giữa cô và Joe. Joe gần như sụp xuống nền nhà rồi bỗng cứng người lại khi bắt gặp ánh mắt Adrian. Lại một lần chịu phép ép buộc, nhưng ít hơn mức độ Lissa đã làm.

“Hãy quên chuyện này đi”, Adrian rít lên. “Chúng ta chưa từng nói chuyện với nhau”.

“Adrian, con…”

Daniella dừng bước trước cửa phòng và nhận ra khung cảnh kì lạ. Christian vẫn ngồi trên sô pha, nhưng Adrian và Lissa chỉ cách Joe vài tấc, áo anh ta đang đẫm mồ hôi.

“Có chuyện gì vậy?” Daniella kêu lên.

Adrian lùi lại và nở nụ cười khiến bao cô gái chết mê chết mệt. “Anh ta tới gặp mẹ đấy! Chúng con bảo anh ta chờ mẹ về. Giờ chúng con đi ra ngoài đây”.

Daniella nhìn con mình và Joe. Bà tỏ vẻ lo lắng vì tình cảnh hiện tại và thấy bối rối. Lissa ngạc nhiên khi nghe mấy tiếng “đi ra ngoài” nhưng nghe theo sự dẫn dắt của Adrian. Christian cũng vậy.

https://thuviensach.vn

“Rất vui được gặp bác”, Lissa nở nụ cười chẳng thua kém Adrian. Joe ngây người. Sau mệnh lệnh cuối cùng của Adrian, người gác cổng tội nghiệp này chắc cũng chẳng nhớ nổi tại sao mình tới nhà Ivashkov.

Lissa và Christian hối hả đi theo Adrian trước khi Daniella kịp nói gì. “Chuyện quái gì thế?” Christian hỏi ngay sau khi ra ngoài. Tôi không biết cậu ta hỏi về phép ép buộc đáng sợ của Lissa hay hỏi về điều Joe vừa tiết lộ.

“Không chắc”, Adrian đăm chiêu. Nụ cười tươi tỉnh biến mất. “Nhưng ta phải đi gặp Mikhail”.

“Rose!”

Giọng Dimitri nhẹ nhàng đưa tôi quay lại với anh, Sydney và chiếc xe. Chắc anh đã nhận ra vẻ mặt tôi và biết tôi vừa ở đâu.

“Mọi việc ở đấy ổn chứ?”

Tôi biết “ở đấy” có nghĩa là hoàng cung chứ không phải ở ghế sau. Tôi gật đầu, dù “ổn” không phải là từ đúng với những gì tôi vừa chứng kiến. Tôi *vừa* chứng kiến chuyện gì? Một lời chứng sai sự thực. Sự thừa nhận mâu thuẫn với chứng cứ chống lại tôi. Tôi không quan tâm việc Joe nói dối để giữ an toàn cho Adrian. Adrian không liên quan tới vụ ám sát Tatiana. Tôi muốn anh được tự do và trong sạch. Nhưng phần còn lại? Một Moroi “bình thường” đã trả tiền để Joe nói dối về hành tung của tôi, khiến tôi không có chứng cứ ngoại phạm trong vụ giết người?

Trước khi tôi kịp phân tích tình hình, chiếc xe đã dừng lại. Nén thông tin về Joe lại trong đầu, tôi cố tiếp thu hoàn cảnh hiện tại. Chiếc máy tính xách tay của Sydney sáng lên phía ghế trước trong lúc cô lướt xem.

“Chúng ta đang ở đâu đây?” Tôi nhòm qua cửa xe. Trong ánh đèn xe, tôi nhìn thấy một trạm xăng ủ dột đã đóng cửa.

“Altswood”, Dimitri đáp.

Theo ước tính của tôi, nơi này chẳng có gì ngoài một trạm xăng. “Nó khiến thị trấn chúng ta vừa qua trông như New York vậy”.

https://thuviensach.vn

Sydney đóng máy. Cô chuyền nó về phía sau, tôi liền đặt xuống chiếc ghế bên cạnh mình, gần mấy ba lô không hiểu làm thế nào mà cô kịp vơ đi khi rời khỏi nhà nghỉ. Sydney lái xe khỏi bãi đỗ xe. Cách đấy không xa, tôi thấy đường cao tốc và tưởng cô sẽ đi về hướng đó. Nhưng không, cô lái xe vượt qua trạm xăng, đi sâu vào bóng tối. Cũng giống như nơi trước, chúng tôi bị rừng núi bao quanh. Chiếc xe đi như rùa bò cho tới khi Sydney nhìn thấy một con đường sỏi nhỏ xíu dẫn sâu vào rừng. Con đường chỉ đủ rộng cho một chiếc xe đi vào, nhưng không hiểu sao tôi nghĩ chúng tôi sẽ gặp xe cộ ở đây. Một con đường tương tự như thế dẫn chúng tôi đi mỗi lúc một sâu hơn, dù không trông thấy nét mặt Sydney, tôi biết cô đang lo lắng rõ rệt.

Những phút dài nặng nhọc trôi qua, con đường hẹp dần mở ra một khoảng đất trống rộng rãi. Những phương tiện giao thông khác - rất cũ kĩ - đều đậu ở đó. Thật là một điểm đỗ xe kì lạ, vì xung quanh tôi chỉ toàn rừng rậm tối đen. Sydney tắt máy.

“Chúng ta tới nơi cắm trại rồi sao?” Tôi hỏi.

Sydney không trả lời. Cô nhìn Dimitri. “Anh có giỏi như người ta nói không?”

“Cái gì?” Dimitri giật mình.

“Chiến đấu. Người ta vẫn hay truyền tụng về khả năng của anh. Đúng thế không? Anh có giỏi không?”

Dimitri cân nhắc. “Cũng khá”.

Tôi nhăn mặt. “*Rất* giỏi”.

“Hi vọng thế là đủ”, Sydney vừa nói vừa với tay lấy nắm cửa.

Tôi cũng mở cửa xe. “Cậu không hỏi tớ à?”

“Tớ biết cậu rất nguy hiểm từ lâu rồi. Tớ đã được chứng kiến”.

Lời khen của Sydney khiến tôi dễ chịu. Chúng tôi đi ngang qua khu đỗ xe quê mùa. “Sao lại dừng ở đây?”

“Vì từ giờ trở đi chúng ta phải đi bộ”. Sydney bật đèn pin và chiếu nó quanh khu đỗ xe. Cuối cùng ánh đèn quét qua một lối mòn giữa rặng cây.

https://thuviensach.vn

Lối đi này nhỏ và rất khó theo dõi giữa đám cỏ dại và cây cối bò lan. “Kia rồi”. Sydney đi về phía nó.

“Chờ chút”, Dimitri lên tiếng. Anh đi phía trước cô, dẫn đường, còn tôi lập tức giữ vị trí phía sau. Đây là công thức bảo vệ tiêu chuẩn. Chúng tôi đang che chắn cho Sydney như với một Moroi. Ý nghĩ về Lissa lúc trước biến mất khỏi đầu tôi. Giờ tôi chỉ tập trung tới tình hình trước mắt, mọi giác quan cảnh giác trước những mối nguy hiểm tiềm tàng. Tôi nhận ra Dimitri cũng đang ở trạng thái tương tự, cả hai chúng tôi cùng nắm chặt cọc trong tay.

“Chúng ta đang đi đâu?” Tôi hỏi trong lúc cả nhóm thận trọng tránh rễ cây và ổ gà trên đường. Cành cây cà vào tay tôi.

“Tới chỗ những người tớ đảm bảo sẽ không giao nộp cậu”, Sydney đáp, giọng cương quyết.

Tôi định hỏi thêm nhiều nhưng đột nhiên ánh sáng mạnh khiến tôi lóa mắt. Đôi mắt tôi đã quen với bóng tối, và ánh sáng lóe lên quá đột ngột khiến tôi không kịp điều chỉnh. Giữa đám cây có tiếng sột soạt, và tôi có cảm giác nhiều cơ thể bao quanh chúng tôi. Khi lấy lại được thị giác, tôi thấy xung quanh toàn là ma cà rồng.

https://thuviensach.vn

Chín

MAY THAY, ĐÓ LÀ NHỮNG GƯƠNG MẶT MOROI.

Điều đó không ngăn được tôi nâng cao chiếc cọc và dịch chuyển gần vào chỗ Sydney hơn. Không ai tấn công chúng tôi, vì vậy tôi giữ nguyên tư thế - không phải vì đó là vấn đề. Nhìn kĩ tình thế hơn, tôi thấy nhóm mình bị khoảng mười người bao vây. Chúng tôi đã khẳng định với Sydney về khả năng của mình, đúng vậy: Dimitri và tôi đủ sức hạ gục một nhóm người như thế này, cho dù không gian chiến đấu bất lợi sẽ gây nhiều khó khăn. Tôi cũng nhận ra nhóm này không phải chỉ có Moroi. Những người gần chúng tôi nhất là Moroi, nhưng phía xa hơn là ma cà rồng lai. Nguồn ánh sáng tôi tưởng phát ra từ đuốc hay đèn pin thực ra đến từ một quả cầu lửa trên tay một Moroi.

Một người đàn ông Moroi tiến về phía trước. Ông ta tầm tuổi Abe, có bộ râu rậm màu nâu và cầm chiếc cọc bạc trên tay. Tôi nhận ra chiếc cọc đó trông thô kệch hơn so với chiếc cọc tôi cầm, nhưng mũi nhọn vẫn đầy đe dọa. Cái nhìn của ông ta lướt qua tôi và Dimitri, rồi chiếc cọc hạ xuống. Sydney trở thành mục tiêu quan sát của ông ta, và đột nhiên ông với tay về phía cô. Dimitri và tôi dịch chuyển định cản, nhưng một đôi tay khác đã ngăn *chúng tôi* lại. Tôi định chống cự thì Sydney nghèn nghẹn nói, “Khoan”.

Moroi kia nắm lấy cằm Sydney và nghiêng đầu cô cho ánh sáng chiếu lên má, soi rõ hình xăm vàng. Rồi ông ta thả ra, bước lùi lại.

“Cô bé hoa loa kèn”, ông ta gằn giọng.

Những người còn lại hơi thả lỏng người, dù vẫn chĩa mũi cọc về phía chúng tôi, vẻ sẵn sàng tấn công nếu bị khiêu khích. Vị Moroi trưởng nhóm hướng sự chú ý từ Sydney sang tôi và Dimtri.

https://thuviensach.vn

“Hai người tới đây nhập nhóm với chúng ta?” ông ta cảnh giác hỏi.

“Chúng tôi cần chỗ trú ẩn”, Sydney đáp, nhẹ nhàng chạm tay lên cổ. “Chúng tôi bị truy đuổi, bởi, bởi… Những Kẻ Vấy Bẩn”.

Người phụ nữ giữ ngọn lửa tỏ vẻ hoài nghi. “Trông giống gián điệp của Những Kẻ Vấy Bẩn hơn”.

“Nữ hoàng Vấy Bẩn đã chết”, Sydney nói tiếp, hất hàm về phía tôi. “Họ nghĩ cô ta làm điều đó”.

Tính tò mò trong tôi suýt trỗi dậy nhưng tôi im lặng ngay, tôi đủ khôn ngoan để biết rằng tình huống kì lạ này nên để cho Sydney xử lí. Tôi không hiểu Sydney nói gì. Khi cô nói Những Kẻ Vấy Bẩn truy đuổi chúng tôi, tôi tưởng cô muốn thuyết phục nhóm người này rằng chúng tôi bị Strigoi săn lùng. Giờ, sau khi cô nhắc tới nữ hoàng, tôi không dám chắc nữa. Tôi cũng không biết tiết lộ danh tính mình với tư cách nghi phạm sát nhân là thông minh. Tôi tưởng ông Râu Rậm sẽ giao nộp tôi để lĩnh thưởng. Nhìn bộ quần áo trên người ông, hẳn ông không bỏ lỡ cơ hội này.

Thật ngạc nhiên, câu nói của Sydney khiến ông mỉm cười. “Và thế là kẻ tiếm quyền lên ngôi. Đã có người kế vị chưa?”

“Chưa”, Sydney trả lời. “Bọn họ sẽ sớm tổ chức bầu cử để chọn lựa”.

Nụ cười trong nhóm người tắt ngấm, thay vào đó là vẻ mặt khinh bỉ và những lời thì thầm không tán thành về cuộc bầu cử. Tôi không thể kìm nổi nữa. “Người ta còn bầu chọn bằng cách nào khác nữa?”

“Theo cách đích thực”, một ma cà rồng lai gần đó lên tiếng. “Cách mà từ xưa tới nay người ta vẫn dùng. Trong một trận tử chiến”.

Tôi chờ câu mở nút, nhưng có vẻ anh chàng hoàn toàn nghiêm túc. Tôi muốn hỏi Sydney rằng cô đang đưa chúng tôi đến đâu, nhưng đến lúc này, có vẻ chúng tôi đã vượt qua kì kiểm tra. Trưởng nhóm quay người bước đi, cả nhóm làm theo, dẫn chúng tôi đi cùng. Nghe họ nói chuyện, tôi không thể không nhíu mày suy nghĩ, không phải vì có khả năng mạng sống chúng tôi bị đe dọa. Tôi tò mò vì âm điệu giọng nói của họ. Nhân viên lễ tân của nhà nghỉ có trọng âm nặng của miền nam, đặc trưng của vùng này. Còn

https://thuviensach.vn

những người ở đây, dù giọng gần giống, nhưng có những kiểu phát âm khác lẫn vào. Chúng khiến tôi liên tưởng tới giọng nói của Dimitri.

Tôi căng thẳng đến mức gần như không thể nhớ được chúng tôi đi bộ bao lâu. Rốt cuộc, con đường dẫn tới một nơi trông như khu cắm trại bí mật. Một đống lửa lớn cháy rừng rực một khu đất trống với nhiều người ngồi xung quanh. Một bên là những khối kiến trúc rải rác, trải dài vào rừng theo một lối mòn rộng. Nó chưa đủ rộng để trở thành một con đường, nhưng cũng đủ gợi cảm giác về một thị trấn, hay ít ra là một ngôi làng. Nhà cửa nhỏ bé tồi tàn nhưng vững chắc. Phía bên kia đống lửa, mặt đất dâng lên dựng đứng thành dãy Appalachian, che khuất những ngôi sao. Trong ánh sáng bập bùng, tôi lờ mờ thấy sườn núi đan xen giữa đá tảng và cây cối lơ thơ, thấp thoáng bóng những cái hố tối đen.

Ánh mắt tôi quay lại phía sự sống. Khi đoàn hộ tống dẫn chúng tôi vào, đám đông, chừng vài chục người, đang tụ tập quanh đống lửa hoàn toàn im lặng. Ban đầu tôi chỉ nhìn thấy số lượng, đó là bản năng chiến binh trong tôi, đếm số địch thủ và lên kế hoạch tấn công. Rồi lại như lần trước, tôi nhìn kĩ từng gương mặt. Moroi lẫn với ma cà rồng lai. Và - tôi ngạc nhiên nhìn ra - con người.

Những người này không phải người cung cấp. Không phải theo những gì tôi biết về người cung cấp. Dù trong bóng tối, tôi vẫn nhận ra những vết răng trên cổ những người này, nhưng theo vẻ mặt tò mò của họ, tôi biết họ không phải thường xuyên cho máu. Họ không say. Họ lẫn giữa Moroi và ma cà rồng lai, ngồi, đứng, nói chuyện, ôm vai bá cổ, cả nhóm thống nhất trong một cộng đồng. Không hiểu những người này có giống các nhà giả kim chăng? Có lẽ họ có mối quan hệ lợi ích với chủng tộc chúng tôi.

Đội hình chặt chẽ bao quanh chúng tôi tản ra, tôi ghé sát chỗ Sydney. “Mấy cái chuyện này là thế quái nào vậy?”

“Những Kẻ Gìn Giữ”, Sydney hạ giọng đáp.

“Những Kẻ Gìn Giữ? Có nghĩa là gì?”

“Có nghĩa là”, Moroi râu rậm đáp, “không giống các người, chúng ta vẫn giữ truyền thống xưa, truyền thống mà chúng ta nên giữ”.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn "Những Kẻ Gìn Giữ" trong bộ dạng lếch thếch và những đứa trẻ bẩn thỉu chân trần. Từ khoảng cách với thế giới văn minh - và bóng tối mịt mù phía xa ngọn lửa - tôi tin chắc nơi này chưa có điện. Tôi suýt buột miệng nói người ta không nên sống trong điều kiện như thế này. Nhưng chợt nhớ lại vẻ tùy tiện khi những người này nói chuyện tử chiến, tôi quyết định giữ quan điểm cho riêng mình.

"Họ ở đây làm gì thế Raymond?" một người phụ nữ ngồi bên đống lửa hỏi. Bà ta là con người nhưng nói chuyện với Moroi râu rậm rất bình thường và thân mật. Bà không có vẻ mơ màng một người cung cấp thường hướng tới Moroi. Thậm chí còn không giống những cuộc nói chuyện trầm lặng mà nòi giống tôi thường thực hiện với các nhà giả kim. "Họ sẽ nhập bọn với chúng ta phải không?"

Raymond lắc đầu. "Không. Những Kẻ Vấy Bẩn truy đuổi họ vì ám sát nữ hoàng".

Sydney thúc khuỷu tay trước khi tôi kịp phản bác lời tuyên bố. Tôi nghiến răng chờ bị bao vây. Nhưng không, tôi ngỡ ngàng thấy đám người nhìn mình ngưỡng mộ, không khác mấy so với đoàn tiếp đón chúng tôi.

"Chúng ta cho họ ẩn nấp", Raymond giải thích. Ông tươi cười với chúng tôi, dù tôi không biết sự chào đón của ông là do chúng tôi là kẻ giết hại nữ hoàng hay chỉ vì ông thích được chú ý. "Dù vậy, các người đều *được* chào đón gia nhập chúng ta và sống ở nơi đây. Chúng ta vẫn còn chỗ trong hang".

Hang? Tôi ngẩng đầu nhìn vách đá phía sau ngọn lửa, chợt nhận ra miệng hang tối đen. Trong lúc tôi nhìn, có vài người rút khỏi màn đêm, bò ra khỏi hang và biến mất trong rừng núi sâu thẳm.

Tôi cố nén sự kinh hoàng trên mặt. Sydney nói, "Chúng tôi chỉ cần ở đây…" Cô ngập ngừng, một điều hoàn toàn bình thường trước kế hoạch mơ hồ chúng tôi vừa có. "Một vài ngày, có lẽ vậy".

"Các người có thể ở với gia đình ta", Raymond đáp. "Kể cả cô". Câu này hướng tới Sydney, và ông ta làm như đó là một ân huệ.

https://thuviensach.vn

“Cảm ơn”, Sydney trả lời. “Chúng tôi rất biết ơn nếu được qua đêm trong *nhà* ông”. Tôi nhận ra lời nhấn cuối cùng được dành cho tôi. Khối nhà bằng gỗ dọc theo lối mòn bụi bặm không hề sang trọng chút nào, nhưng tôi sẵn sàng chọn nó chứ không phải cái hang.

Ngôi làng, hay thị tộc, hay bất cứ thứ gì này đang càng lúc càng phấn khích trước sự mới lạ của chúng tôi. Người ta oanh tạc chúng tôi với hàng loạt câu hỏi, từ những thứ bình thường như tên tuổi, nhưng nhanh chóng chuyển sang chủ đề chúng tôi đã giết Tatiana như thế nào.

Tôi được cứu khỏi câu hỏi khi người phụ nữ lúc trước nói chuyện với Raymond tiến tới dẫn ba chúng tôi đi. “Đủ rồi”, bà gay gắt nói với mấy người còn lại. “Giờ muộn rồi, tôi nghĩ các vị khách đã đói”.

Tôi đói gần chết, nhưng không biết có đến mức sẵn sàng ăn món thịt thú có túi hầm và những thứ được chuyền qua trước mặt. Tuyên bố của người phụ nữ gặp phải sự phản đối, nhưng bà đảm bảo rằng họ có thể gặp mặt chúng tôi vào hôm sau. Nhìn quanh, tôi thấy màu tím nhạt bên phía trời đông. Bình minh. Một nhóm Moroi bám lấy “truyền thống” tất nhiên sẽ sống theo lịch trình về đêm, có nghĩa chỉ còn vài giờ nữa những người này sẽ lên giường đi ngủ.

Người phụ nữ giới thiệu tên bà là Sarah và dẫn chúng tôi đi trên lối mòn. Raymond gọi với theo rằng ông sẽ gặp chúng tôi. Trên đường đi, tôi thấy nhiều người ở gần những ngôi nhà tả tơi, lụp xụp, chuẩn bị đi ngủ hoặc bị tiếng ồn ào đánh thức. Sarah liếc nhìn Sydney.

“Cô có mang theo gì không?”

“Không”, Sydney đáp. “Tôi chỉ đưa họ tới đây”.

Sarah có vẻ không hài lòng nhưng vẫn gật đầu. “Một nhiệm vụ quan trọng”.

Sydney nhíu mày, cảm thấy không vui. “Đã bao lâu rồi kể từ khi người của chúng tôi mang đồ tới đây?”

“Vài tháng”, Sarah đáp sau vài giây suy nghĩ.

Vẻ mặt Sydney tối đi, nhưng cô không nói gì thêm.

https://thuviensach.vn

Sarah dẫn chúng tôi vào một ngôi nhà rộng rãi khang trang hơn số còn lại, dù chỉ làm từ ván gỗ chưa sơn. Bên trong tối om, và chúng tôi phải chờ Sarah thắp ngọn đèn dầu cũ kĩ lên. Tôi đã đúng. Không có điện. Đột nhiên tôi nghĩ tới chuyện đường ống nước.

Sàn nhà làm bằng gỗ cứng giống các bức tường và phủ đầy thảm rộng hoa văn sáng màu. Chúng tôi dường như đang ở trong một căn phòng tích hợp bếp - phòng khách - phòng ăn. Ở giữa phòng là một lò lửa lớn, một chiếc bàn gỗ và ghế ngồi ở một phía, còn bên kia là một chiếc nệm lớn mà tôi cho là ghế sô pha. Nhiều bó cây khô treo gần lò lửa, khiến căn phòng ngập trong mùi hương thơm nồng pha lẫn mùi gỗ cháy. Có ba cánh cửa ở phía xa, Sarah hất hàm hướng về một trong số đó.

“Các cô ngủ trong phòng cho nữ”.

“Cảm ơn”, tôi đáp, không chắc mình muốn thấy gì trong căn phòng khách ở đây. Tôi thấy rất nhớ cái NHÀ NGHỈ vừa rồi. Tôi nhìn Sarah tò mò. Bà trạc tuổi Raymond, mặc một chiếc váy xoàng xĩnh màu xanh dài tới gối. Mái tóc vàng chải lật và buộc sau gáy, bà cũng thấp như mọi con người khác. “Bà là quản gia của Raymond à?” Quản gia là vị trí duy nhất mà tôi sắp xếp được cho bà. Trên cổ bà có vài vết cắn nhưng hiển nhiên bà không phải người cung cấp. Ít ra không phải là người cung cấp toàn thời gian. Có lẽ ở đây người cung cấp kiêm luôn công việc người ở.

Sarah mỉm cười. “Tôi là vợ ông ấy”.

Tôi quả đã tiến bộ trong khả năng kiểm soát bản thân khi thốt ra được một lời hồi đáp. “Ồ”.

Ánh mắt Sydney nhìn tôi sắc lẻm, cảnh báo: *Bỏ qua đi.* Tôi lại ngậm miệng và khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Nhưng chỉ có điều tôi không hiểu. Ma cà rồng lai và Moroi luôn ở cạnh nhau. Ma cà rồng lai phải làm vậy. Những mối quan hệ lâu dài hơn đều khá ầm ĩ - nhưng không hẳn là không bao giờ xảy ra.

Nhưng Moroi và con người? Không thể hiểu nổi. Hai giống nòi này đã không ở cạnh nhau nhiều thế kỉ. Họ đã từng cùng nhau sinh ra ma cà rồng

https://thuviensach.vn

lai, nhưng thế giới càng hiện đại, Moroi càng tránh xa khỏi con người (tức không gần gũi tình cảm nữa). Chúng tôi vẫn sống lẫn trong loài người, tất nhiên. Moroi và ma cà rồng lai làm việc bên cạnh con người, mua nhà cửa cạnh con người, và thực hiện những cuộc sắp đặt kì lạ như với các nhà giả kim. Và tất nhiên, Moroi sống nhờ con người, vấn đề là ở đấy. Ma cà rồng giữ con người bên cạnh chỉ với vai trò người cung cấp. Đó là mức độ gần gũi duy nhất. Người cung cấp là thức ăn, hoàn toàn theo đúng nghĩa đen. Món ăn được đối xử tốt, tất nhiên, nhưng không phải loại thức ăn để làm bạn bè. Một Moroi quan hệ với một ma cà rồng lai? Rất hấp dẫn. Moroi quan hệ với ma cà rồng lai *và* uống máu? Bẩn thỉu và ô nhục. Moroi quan hệ với con người - dù có hay không uống máu? Không thể hiểu nổi.

Có những điều khiến tôi sốc và bị chấn động. Tôi rất độc lập trong quan điểm về tình yêu, nhưng ý tưởng con người kết hôn với Moroi khiến tôi choáng váng. Dù có là một kiểu người cung cấp - như Sarah - hay một người "cao cấp" hơn như Sydney cũng vậy. Con người và Moroi không ở bên nhau. Chuyện giữa họ là sai trái và cổ lỗ, chính vì thế giờ không ai làm theo nữa. Ồ, ít nhất là ở nơi tôi sinh ra.

Không như các người, chúng ta vẫn giữ truyền thống cũ.

Điều nực cười là dù tôi có nghĩ hành động của họ có sai lầm đến đâu đi nữa cũng không thể so được với cảm giác của Sydney khi sống cùng ma cà rồng. Nhưng tôi nghĩ cô đã chuẩn bị tinh thần nên mới có thể giữ được vẻ mặt bình thản như bây giờ. Cô không mù mờ như tôi và Dimitri, tôi tin rằng Dimitri cũng có cùng cảm giác với mình. Anh chỉ là giỏi che giấu sự ngạc nhiên hơn tôi mà thôi.

Tiếng động trước cửa khiến tôi giật mình. Raymond về cùng mấy người nữa. Một thằng bé ma cà rồng lai ngồi trên vai ông, một cô bé Moroi trạc tuổi thằng bé lon ton bên cạnh. Một nữ Moroi xinh đẹp độ tuổi hai mươi đi theo, và đằng sau cô là một anh chàng ma cà rồng lai chắc chỉ hơn tôi tối đa một hai tuổi, nếu không phải là bằng.

Raymond giới thiệu mọi người với nhau. Hai đứa trẻ là Phil và Molly, nữ Moroi là Paulette. Tất cả bọn họ đều sống ở đây, dù tôi không rõ mối

https://thuviensach.vn

quan hệ giữa họ, trừ anh chàng trạc tuổi tôi. Anh chàng là con trai của Raymond và Sarah, Joshua. Anh ta tươi cười với tất cả chúng tôi - đặc biệt với tôi và Sydney - và nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khiến tôi nhớ lại đôi mắt xanh trong vắt của họ Ozera. Chỉ khác là gia đình Christian thường có mái tóc đen, còn Joshua có mái tóc vàng cát xen vàng kim. Tôi phải thừa nhận đây là một sự kết hợp đầy hấp dẫn, nhưng đâu đó trong tâm trí, tôi biết anh ta được sinh ra từ một cặp con người - Moroi, không phải từ ma cà rồng lai và Moroi như tôi. Sản phẩm cuối cùng giống nhau, nhưng phương thức thì quá kì lạ.

"Ta sẽ cho họ ở trong phòng con", Sarah nói với Paulette. "Mọi người còn lại ở gác xép nhé".

Tôi mất một lúc mới nhận ra "mọi người còn lại" có nghĩa là Paulette, Joshua, Molly và Phil. Tôi nhìn lên, nhận ra nơi này quả thực có một căn gác xép rộng khoảng bằng nửa diện tích ngôi nhà. Nhưng không đủ rộng cho bốn người.

"Chúng tôi không muốn làm phiền các vị", Dimitri lên tiếng, cùng chung ý nghĩ với chúng tôi. Anh đã im lặng suốt quãng đường rừng, giữ sức để sẵn sàng chiến đấu. "Chúng tôi ở ngoài này cũng được".

"Đừng lo", Joshua đáp rồi lại mỉm cười với tôi. "Chúng tôi không sao đâu. Angeline cũng vậy".

"Ai cơ?" tôi hỏi.

"Em gái anh".

Tôi cố nén một cái nhăn nhó. Năm người chen chúc trên đó cho chúng tôi có một căn phòng. "Cảm ơn", Sydney lạnh lùng. "Chúng tôi đánh giá cao sự hiếu khách của các vị. Dù sao chúng tôi cũng sẽ không ở đây lâu đâu". Gạt sự căm ghét ma cà rồng sang một bên, các nhà giả kim luôn lựa chọn thái độ lịch sự và quyến rũ.

"Tiếc quá!"

"Đừng có à ơi nữa Josh", Sarah xen vào. "Ba người có cần ăn gì trước khi đi ngủ không? Tôi sẽ hâm lại món thịt hầm. Tối nay chúng tôi đã dùng

https://thuviensach.vn

nó với bánh mì của Paulette".

Nghe từ *thịt hầm,* nỗi sợ món thịt thú có túi dồn lên trong tôi. "Không cần đâu", tôi hấp tấp. "Chúng tôi ăn bánh mì được rồi".

"Tôi cũng vậy", Dimitri nói theo. Không hiểu anh không muốn làm phiền họ hay cũng sợ đồ ăn như tôi. Có lẽ không phải là cái thứ hai. Dimitri có vẻ là kiểu người sẵn sàng lao mình vào nơi hoang dã và sống sót nhờ bất cứ món gì.

Dường như Paillette đã làm rất nhiều bánh mì và các vị chủ nhà cho chúng tôi thưởng thức bữa ăn dã ngoại trong căn phòng nhỏ cùng với một ổ bánh lớn và một bát bơ do Sarah tự ủ. Căn phòng có kích thước xấp xỉ phòng kí túc của tôi ở học viện Thánh Vladimir, với hai tấm nệm lớn trên sàn. Trên nệm là lớp chăn bông phẳng phiu, những tấm chăn đã lâu không được dùng tới trong thời tiết mùa hè. Nhấm nháp một miếng bánh mì ngon đến ngỡ ngàng, tôi lướt tay trên một tấm chăn.

"Nó giống giống những kiểu hoa văn em thấy ở Nga", tôi nói.

Dimitri cũng chăm chú quan sát. "Giống. Nhưng không hẳn".

"Đây là sự phát triển của văn hóa", Sydney nói. Cô đang mệt nhưng không bỏ bộ mặt hiểu biết. "Các hoa văn truyền thống của Nga được mang tới đây và dần pha trộn với cách ghép vải của Mĩ".

Oa! "Ừm, hay nhỉ". Gia đình chủ nhà đã chuẩn bị đi ngủ, và tôi thận trọng nhìn cánh cửa bị nứt. Bên ngoài ồn ào và bận rộn, có lẽ chúng tôi sẽ không bị nghe trộm, nhưng tôi vẫn hạ giọng. "Cậu có định giải thích xem những người này là ai không?"

Sydney nhún vai. "Những Kẻ Gìn Giữ".

"Ờ, biết rồi. Còn bọn tớ là Những Kẻ Vấy Bẩn. Vẫn còn tốt hơn Strigoi".

"Không". Sydney dựa lưng vào bức tường gỗ. "Strigoi là Những Kẻ Lạc Lối. Các người Vấy Bẩn vì đã gia nhập thế giới hiện đại và bỏ truyền thống xưa để tạo ra những phong tục kì quái bây giờ".

https://thuviensach.vn

“Này”, tôi đốp lại. “Bọn tớ không phải những người quấn khố và cầm đàn banjo”.

“Rose”, Dimitri gay gắt nói và nhìn nhanh ra cửa. “Giữ mồm giữ miệng đấy! Dù sao chúng ta cũng mới nhìn thấy một người quấn khố”.

“Nếu cậu muốn nghe thì”, Sydney nói, “tớ nghĩ kiểu sống của các cậu hay hơn. Nhìn thấy con người sống lẫn trong này…” Vẻ mặt dễ chịu và chuyên nghiệp mà cô thể hiện trước Những Kẻ Gìn Giữ biến mất. Tính cộc cằn quay trở lại. “Thật là tởm. Không có ý nói xấu đâu”.

“Tớ cũng thấy vậy”, tôi rùng mình đáp. “Tớ nói thật đấy, tớ cũng nghĩ như cậu. Không thể tin nổi… không thể tin nổi người ta sống như thế này”.

Sydney gật đầu, hài lòng vì tôi có cùng quan điểm. “Tớ thích giống nòi các cậu sống biệt lập hơn. Có điều…”

“Có điều gì?” tôi hỏi dấn tới.

Sydney trông rất lúng túng. “Dù phía các cậu không cưới con người, nhưng vẫn giao thiệp với con người và sống trong các thành phố của con người. Những kẻ này thì không”.

“Các nhà giả kim thích thế hơn”, Dimitri suy đoán. “Phía em không đồng tình với tục lệ của nhóm người này, nhưng vẫn muốn họ lánh xa xã hội loài người?”

Sydney gật đầu. “Càng nhiều ma cà rồng sống ẩn dật nơi rừng núi càng tốt - dù kiểu sống của họ có điên rồ đi nữa. Những kẻ này giữ mình biệt lập và xua đuổi kẻ khác”.

“Bằng những biện pháp thù địch?” Tôi hỏi. Chúng tôi đã gặp một nhóm vũ trang, Sydney biết trước điều đó. Tất cả bọn họ đều sẵn sàng chiến đấu: Moroi, ma cà rồng lai và con người.

“Hi vọng là không đến nỗi thù địch”, Sydney nói lảng đi.

“Họ để em qua”, Dimitri xen vào. “Họ biết các nhà giả kim. Tại sao Sarah lại hỏi em có mang theo gì không?”

“Vì bọn em thường làm vậy. Đôi khi bên em gửi đồ tiếp tế cho những nhóm người này, thức ăn cho tất cả, thuốc men cho con người”. Một lần

https://thuviensach.vn

nữa tôi nghe được âm điệu chế nhạo trong giọng nói của Sydney, nhưng nó nhanh chóng chuyển thành bất an. “Vấn đề là, nếu Sarah nói đúng thì họ đang chờ một nhà giả kim tới. Có lẽ chúng ta đã xui xẻo khi đến đúng lúc này”.

Tôi định trấn an Sydney rằng cả nhóm sẽ chỉ phải ở lại đây vài ngày, nhưng một cụm từ lúc trước khiến tôi thắc mắc. “Khoan. Cậu vừa nói ‘những nhóm người này’ đúng không? Có bao nhiêu công xã kiểu này?” Tôi quay sang Dimitri. “Chuyện này chẳng giống các nhà giả kim chút nào nhỉ? Chỉ có vài người biết chuyện mà lại còn giấu phía bọn tớ nữa?”

Dimitri lắc đầu. “Anh cũng ngạc nhiên như em”.

“Một vài người lãnh đạo của phía cậu chắc sẽ mơ hồ biết về Những Kẻ Gìn Giữ”, Sydney đáp. “Nhưng không chi tiết. Không địa điểm. Những người này rất khéo lẩn tránh và di chuyển không báo trước. Họ tránh các vị. Họ không thích các vị”.

Tôi thở dài. “Vì thế họ sẽ không giao nộp chúng ta. Và vì thế nên họ mới vui mừng vì có thể tớ đã giết Tatiana. Dù sao cũng phải cảm ơn điều đó”.

Sydney không hề tỏ vẻ thương hại. “Điều này cho chúng ta sự bảo vệ. Như thế này đây”. Cô nén một tiếng thở dài. “Còn bây giờ? Tớ mệt lắm rồi. Nếu không được ngủ tớ sẽ không đủ sức theo kế hoạch điên rồ của ai nữa đâu, dù của Abe hay của cậu cũng vậy”.

Tôi biết Sydney mệt, nhưng giờ mới nhận ra mức độ mệt mỏi của cô. Sydney không giống chúng tôi. Chúng tôi cần ngủ nhưng đủ sức chịu đựng để gạt nhu cầu ngủ sang một bên khi cần thiết. Sydney đã thức suốt đêm và rơi vào hoàn cảnh không mấy dễ chịu. Trông cô như sẵn sàng dựa lưng vào tường và chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào. Tôi quay sang Dimitri. Anh đang nhìn tôi.

“Phân ca?” Tôi hỏi. Tôi biết cả hai chúng tôi sẽ không ai chịu cho phép nhóm mình bị thiếu người canh gác ở nơi này, dù chúng tôi được coi như anh hùng đã giết chết nữ hoàng.

https://thuviensach.vn

Anh gật đầu. “Em trước, rồi anh…”

Cánh cửa bật mở, cả tôi lẫn Dimitri suýt nữa nhảy lên tấn công. Một cô bé ma cà rồng lai đứng đó nhìn chúng tôi trừng trừng. Cô nhỏ hơn tôi, trạc tuổi Jill Mastrano, một học sinh, người bạn ở học viện Thánh Vladimir, người muốn trở thành chiến binh Moroi. Cô bé trông cũng hao hao Jill, từ cách đứng trở đi. Cô có cơ thể mạnh khỏe rắn chắc của ma cà rồng lai, và cả thân mình gồng lên như sẵn sàng túm lấy chúng tôi. Mái tóc cô thẳng dài tới eo, màu nâu đậm với những dải vàng đồng trong ánh nắng. Cô bé có đôi mắt xanh giống Joshua.

“Hóa ra đây là các vị đại anh hùng chiếm lĩnh phòng tôi”.

“Angeline?” Tôi đoán, nhớ lại lúc trước Joshua đã nhắc tới đứa em gái.

Cô nheo mắt, không thích vì tôi biết danh tính mình. “Phải”. Angeline nhìn tôi trừng trừng, có vẻ không đồng tình với những gì vừa thấy. Ánh mắt sắc bén chuyển sang Dimitri. Tôi tưởng cô sẽ mềm lại, tưởng cô sẽ ngất ngây vì ngoại hình của anh như bất kì cô gái nào. Nhưng không. Anh cũng bị nhìn bằng ánh mắt nghi ngờ. Cô bé hướng sự chú ý sang tôi.

“Tôi không tin”, cô tuyên bố. “Chị quá mềm mỏng. Quá chỉnh tề”.

Chỉnh tề? Thật sao? Tôi không thấy vậy, ít ra là trong bộ quần bò áo phông xơ xác. Nhưng nhìn trang phục của cô, tôi phần nào hiểu được thái độ ấy. Trang phục của cô sạch sẽ, nhưng chiếc quần bò mặc quá lâu đã sờn hết hai đầu gối. Chiếc áo phông đơn điệu bạc màu dường như được khâu bằng tay. Tôi không biết có phải ban đầu chiếc áo có màu trắng hay không. So với cô, trông tôi chỉnh tề hơn nhiều. Tất nhiên, nếu có người xứng với từ chỉnh tề thì đó phải là Sydney. Trang phục của cô đủ sức đến dự một cuộc họp làm ăn, vả lại gần đây cô không hề dính líu tới các vụ đánh đấm hay vượt ngục.

Angeline không hề nhìn Sydney tới lần thứ hai. Tôi có cảm giác các nhà giả kim là một thể loại đặc biệt ở nơi này, một kiểu người khác với những người đã kết hôn cùng Những Kẻ Gìn Giữ. Các nhà giả kim mang đồ tiếp tế tới rồi đi. Họ gần như một kiểu người cung cấp với người nơi

https://thuviensach.vn

đây, và điều đó khiến người ta e ngại. Những Kẻ Gìn Giữ kính trọng kiểu người mà nền văn hóa của chúng tôi coi thường.

Dù sao đi nữa tôi cũng không biết nên nói gì với Angeline. Tôi không thích bị nói là mềm yếu hay bị nghi ngờ tinh thần chiến đấu. Cơn giận bùng lên, nhưng tôi cố không gây sự với con gái chủ nhà, cũng như không muốn bịa ra chi tiết cách thức sát hại Tatiana. Tôi chỉ nhún vai.

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong", tôi nói.

"Phải", Angelina lạnh nhạt đáp. "Đúng thế".

Angelina nhẹ nhàng bước tới ngăn cửa nhỏ trong góc và kéo ra một thứ trông giống chiếc váy ngủ. "Khôn hồn đừng có làm lộn xộn giường của tôi lên". Cô trừng mắt rồi liếc sang chỗ Sydney đang ngồi trên nệm. "Còn làm gì trên giường Paulette thì mặc kệ".

"Paulette là chị em à?" Tôi hỏi, cố gắng lắp ghép gia đình này lại với nhau.

Dường như tôi không thể tìm được câu nói nào không khiến cô tức giận. "Tất nhiên là không", Angelina gắt và đập cửa đánh sầm khi bước ra ngoài. Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Sydney ngáp và nằm dài ra giường. "Có lẽ Paulette là, ờ, tớ cũng không rõ… Vợ bé. Hay tì thiếp gì đó của Raymond".

"Cái gì?" tôi kêu lên. Một Moroi cưới con người và lấy vợ bé là Moroi. Tôi không biết mình chấp nhận được bao nhiêu điều kì lạ nữa. "Mà lại còn sống cùng gia đình ông ta nữa?"

"Đừng bắt tớ giải thích. Tớ không muốn biết gì về truyền thống quái đản của các cậu đâu".

"Đây không phải là truyền thống *của tớ*", tôi đốp lại.

Một lát sau Sarah quay lại để xin lỗi thay Angeline và hỏi xem chúng tôi có cần gì không. Chúng tôi khẳng định mình vẫn ổn và cảm ơn lòng hiếu khách của bà. Ngay sau khi bà đi, tôi và Dimitri phân công phiên gác. Tôi muốn cả hai đứa cùng tỉnh táo canh gác, nhất là khi tôi tin chắc Angeline rất có khả năng cắt cổ thiên hạ lúc người ta đang ngủ. Nhưng

https://thuviensach.vn

chúng tôi cần nghỉ ngơi và biết rằng hai đứa đều sẽ phản ứng ngay khi có kẻ xông vào phòng.

Vì thế tôi để Dimtri gác phiên đầu tiên và chui vào giường Angeline, cố không "làm lộn xộn lên". Chiếc giường êm ái đến lạ. Có thể vì tôi đã quá mệt mỏi. Tôi đủ sức quên đi những lo lắng về vụ hành hình, người em bị thất lạc và những ma cà rồng mông muội nơi này. Giấc ngủ dài buông xuống quanh tôi, tôi bắt đầu mơ… không phải một giấc mơ bình thường. Dường như thế giới trong tôi dịch chuyển, vừa hư vừa thực. Tôi đang bị kéo vào một giấc mơ do linh hồn điều khiển.

Adrian!

Ý nghĩ đó khiến tôi vui sướng. Tôi nhớ anh và rất mong được nói chuyện trực tiếp với người ở trong cung điện. Trong lúc truy tìm chẳng có mấy thời gian trò chuyện, và sau khi sa vào chốn mông muội nơi rừng rú kì lạ này, tôi rất cần được hưởng một chút bình dị và văn minh.

Thế giới của giấc mơ dần dần hình thành xung quanh tôi, mỗi lúc một rõ nét hơn. Một nơi tôi chưa từng đến, một phòng khách lịch sự với ghế bọc in họa tiết cánh hoa. Tranh sơn dầu treo đầy trên tường, và trong góc phòng đặt một chiếc đàn hạc. Từ lâu tôi đã quen rằng không thể dự đoán Adrian sẽ đưa mình tới đâu - hay anh sẽ cho tôi mặc bộ đồ gì. May sao, tôi vẫn mặc quần bò áo phông, chiếc *nazar* màu xanh đeo trên cổ.

Tôi bối rối quay lại, tìm anh mong trao cho anh một cái ôm thật chặt. Thế nhưng sau khi tìm kiếm trong phòng, tôi thấy mình không phải đang nhìn vào gương mặt Adrian.

Mà là Robert Doru.

Và Victor Dashkov bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Mười

KHI CÓ BẠN TRAI LÀ một người đi trong mơ, người ta học được vài thứ. Một trong những điều quan trọng nhất là mọi thứ trong giấc mơ đều giống hệt như trong đời thực. Ví dụ như một nụ hôn. Tôi và Adrian đã có nhiều nụ hôn trong mơ mãnh liệt đến mức đủ kích thích cơ thể tôi ham muốn thêm rất nhiều. Cho dù chưa bao giờ thực sự tấn công ai trong mơ, nhưng tôi dám cá một cú đấm ở đây cũng đau đớn như một cú đấm thực sự.

Không do dự, tôi lao về phía Victor, chưa biết nên đấm hay bóp cổ ông ta. Có vẻ như cả hai đều là ý hay. Nhưng rốt cuộc tôi không làm được gì cả. Trước khi chạm tới ông ta, tôi đâm sầm vào một bức tường vô hình - cứng như thép. Nó vừa ngăn cách tôi với Victor vừa hất mạnh tôi về phía sau. Tôi loạng choạng, cố gắng giữ thăng bằng nhưng rốt cuộc vẫn đau đớn ngã xuống sàn. Đó - giấc mơ mà cảm giác như đời thực.

Tôi lườm Robert, vừa tức giận vừa khó chịu. Tôi cố che giấu cảm xúc. “Ông là người sử dụng linh hồn với siêu năng lực sao?” Chúng tôi biết siêu năng lực là điều khả thi, nhưng kĩ năng ấy cả Lissa và Adrian đều chưa thành thục. Tôi chẳng thích thú gì với ý nghĩ Robert có thể có năng lực di chuyển đồ vật xung quanh và tạo ra những rào cản vô hình. Một bất lợi không cần thiết. Robert vẫn bí ẩn. “Ta điều khiển giấc mơ”.

Victor đang nhìn xuống tôi bằng ánh mắt tự mãn và đầy tính toán quen thuộc. Nhận ra tư thế không đàng hoàng của mình, tôi bật dậy. Tôi đứng vững chãi, cơ thể gồng lên trong thế sẵn sàng và tự hỏi liệu Robert có tiếp tục giữ bức tường đó không.

“Cháu hết tức giận chưa?” Victor hỏi. “Xử sự như một con người văn minh sẽ khiến cuộc nói chuyện của chúng ta dễ chịu hơn rất nhiều”.

https://thuviensach.vn

“Tôi không có hứng nói chuyện với ông”, tôi đốp lại. “Điều duy nhất tôi sắp làm là bắt được ông ngoài đời thực và lôi ông về chỗ nhà chức trách”.

“Tuyệt”, Victor đáp. “Chúng ta có thể chung nhau một phòng giam”.

Tôi cau mày.

“Rồi”, ông ta nói tiếp. “Ta biết tất cả chuyện đã xảy ra. Tatiana tội nghiệp. Đúng là bi kịch. Một mất mát lớn”.

Lời nhạo báng cùng giọng điệu thống thiết của ông ta làm lóe lên một ý nghĩ cảnh giác. “Ông… ông không làm gì đấy chứ?” Cuộc vượt ngục của Victor đã châm ngòi cho sự sợ hãi và hoảng loạn trong giới Moroi. Người ta tin rằng ông ta sẽ xử lí tất cả bọn họ. Hiểu rõ thực hư cuộc vượt ngục, tôi đã gạt đi những tin đồn và biết rằng ông ta chỉ đơn giản lẩn tránh. Bây giờ, nhớ ra ông ta đã từng muốn khơi mào một cuộc cách mạng trong giới Moroi, tôi tự hỏi liệu kẻ ám sát nữ hoàng có thực sự *là* tên tội phạm hiểm ác nhất chúng tôi đã biết không.

Victor khịt mũi. “Không thể nào”. Ông ta khoác tay sau lưng, dạo qua căn phòng vờ thưởng thức nghệ thuật. Một lần nữa tôi tự hỏi bức tường chắn của Robert kéo dài đến đâu. “Để đạt được mục đích ta có nhiều phương thức tinh vi hơn rất nhiều. Ta sẽ không chỉ dừng lại ở đó, cháu cũng vậy”.

Tôi định bật lại rằng chuyện với linh hồn của Lissa chẳng có gì là tinh vi thì những lời cuối cùng đột nhiên khiến tôi chú ý. “Ông nghĩ là tôi không làm chuyện đó?”

Victor đang đứng chiêm ngưỡng một người đàn ông đội mũ cầm gậy, liếc nhìn tôi. “Dĩ nhiên rồi. Cháu không bao giờ làm việc gì đòi hỏi phải nhìn xa trông rộng nhiều thế cả. Và, nếu những điều ta nghe ngóng được về hiện trường là đúng, cháu không bao giờ để lại nhiều chứng cứ như vậy”.

Lời nói có cả sự lăng mạ và cả lời khen ngợi. “Tốt thôi, cảm ơn vì lá phiếu tin tưởng của ông. Tôi đã lo là không biết ông sẽ nghĩ gì”. Nó khiến

https://thuviensach.vn

tôi mỉm cười, và tôi khoanh tay trước ngực. “Làm sao các ông biết cả những chuyện xảy ra ở hoàng cung? Ông có gián điệp à?”

“Những chuyện kiểu này lan truyền rất nhanh trong thế giới Moroi”, Victor nói. “Ta không ở biệt lập cho lắm. Ta biết về vụ ám sát gần như ngay khi nó xảy ra. Và về cả cuộc vượt ngục ấn tượng của cháu nữa”.

Sự chú ý của tôi gần như hướng cả vào Victor, nhưng tôi liếc nhanh qua Robert. Ông ta vẫn im lặng, qua cái nhìn trống rỗng và lơ đãng trong đôi mắt ấy, tôi tự hỏi liệu ông ta có thậm chí biết đến những gì đang được bàn luận xung quanh mình không. Mỗi lần nhìn Robert tôi luôn lạnh sống lưng. Ông ta là ví dụ điển hình cho linh hồn ở giai đoạn tồi tệ nhất.

“Sao ông lại quan tâm?” tôi chất vấn. “Và tại sao ông lại làm phiền giấc mơ của tôi?”

Victor tiếp tục bước, dừng lại để miết ngón tay lên bề mặt gỗ bóng láng của chiếc đàn hạc. “Bởi vì ta rất có hứng với chuyện chính sự của Moroi. Và ta muốn biết kẻ nào đã gây ra vụ ám sát và trò chơi của chúng là gì”.

Tôi nhếch mép. “Nghe cứ như ông đang ghen tị với kẻ nào khác đang giật dây thay cho ông vậy. Không phải chơi chữ đâu”.

Tay ông ta rời khỏi chiếc đàn hạc, trở về vị trí cũ, và ông ta nhìn tôi đăm đăm bằng đôi mắt sắc sảo của mình, đôi mắt màu xanh nhạt như của Lissa. “Lời bình luận dí dỏm đó sẽ không đưa cháu tới đâu đâu. Cháu có thể để chúng ta giúp cháu hoặc không”.

“Ông là kẻ *cuối cùng* tôi muốn xin sự giúp đỡ. Tôi không cần”.

“Phải. Mọi việc của cháu có vẻ suôn sẻ, giờ thì cháu đang là một kẻ chạy trốn bị truy đuổi và đang đồng hành với một người đàn ông vẫn bị nhiều người cho là Strigoi”. Victor dừng lại một cách có chủ ý. “Dĩ nhiên, ta biết là cháu không bận tâm nhiều đến chuyện đó. Cháu biết đấy, nếu ta tìm được cả hai, *ta* có thể bắn cháu và được chào đón trở lại như một người hùng”.

https://thuviensach.vn

“Đừng chắc chắn thế”. Cơn thịnh nộ cháy bùng trong tôi, cả vì lời nói bóng gió của Victor lẫn bao rắc rối trước đây ông ta đã gây cho tôi và Dimitri. Kiềm chế hết sức, tôi đốp lại giọng đầy đe dọa: “Tôi sẽ tìm ra *ông*. Và chắc là ông không sống nổi đến lúc được gặp nhà chức trách đâu”.

“Chúng ta đã xác minh rằng giết người không phải là kĩ năng của cháu”. Victor ngồi xuống một chiếc ghế đệm, tỏ vẻ thoải mái. Robert vẫn đứng, vẻ không-quan-tâm vẫn nguyên trên mặt. “Bây giờ, điều đầu tiên chúng ta cần tìm ra là tại sao lại có người muốn giết nữ hoàng quá cố của chúng ta. Bản tính gai góc của bà ta khó có thể là động cơ, dù ta biết chắc nó chẳng ảnh hưởng gì. Người ta làm những chuyện kiểu này là vì quyền lực hoặc lợi thế; để đẩy nhanh kế hoạch của họ. Theo những gì ta nghe được, hành động gây tranh cãi nhất của Tatiana gần đây là điều luật về độ tuổi - đúng thế; chính là nó. Đó là lí do khiến cháu cau có nhìn ta như thế này. Thế nên chuyện kẻ giết bà ta vì phản đối điều luật nghe có vẻ hợp lí”.

Tôi không muốn nghe theo Victor chút nào. Tôi không muốn một cuộc tranh luận hợp lí với Victor. Điều tôi muốn là chút manh mối về nơi ông ta đang trú ẩn trong đời thực, và rồi, tôi muốn thử lao vào bức tường vô hình đó một lần nữa. Cũng đáng để liều mình nếu tôi có thể phá hủy được gì đó. Thế nên tôi hơi bất ngờ với bản thân khi buột miệng, “Hoặc, kẻ làm chuyện đó dù là ai cũng muốn đẩy mạnh điều gì đó tồi tệ hơn, điều gì đó khắc nghiệt hơn với ma cà rồng lai. Họ nghĩ rằng điều luật của Tatiana quá mềm mỏng”.

Phải thừa nhận là chộp được lúc Victor Dashkov bất ngờ là một trong những niềm vui lớn nhất đời tôi. Giờ thì tôi đã thỏa mãn, thấy lông mày ông ta nhướn lên ngạc nhiên. Đúng là không dễ đề đề xuất ra một thứ mà một kẻ chủ mưu lão luyện như ông ta chưa hề nghĩ tới. “Thật thú vị”, sau cùng ông ta nói. “Có lẽ ta đã đánh giá thấp cháu, Rose ạ. Đúng là một sự suy luận thông minh”.

“Ờ, ừ… đó không hẳn là sự suy luận của tôi”.

Victor chờ đợi. Thậm chí đến Robert cũng tách khỏi trạng thái mụ mị để tập trung nhìn tôi. Đúng là sởn gai ốc.

https://thuviensach.vn

“Đó là ý của Tatiana. Ý tôi là, không phải suy luận của bà ấy. Tatiana nói thẳng với tôi, thực ra là, lời nhắn của bà để lại cho tôi nói thế”. Tại sao tôi phải huyên thuyên trước mặt những kẻ này nhỉ? Ít nhất tôi cũng một lần nữa làm Victor ngỡ ngàng.

“Tatiana Ivashkov để lại cho *cháu* một lời nhắn với thông tin tuyệt mật ư? Để làm gì?”

Tôi bặm môi và quay sang nhìn một bức tranh. Nó vẽ một nữ Moroi với đôi mắt xanh nhạt giống hệt của nhà Dashkov và Dragomir. Bỗng dưng tôi tự hỏi liệu có phải Robert đã thiết lập giấc mơ này trong một dinh thự từ thời niên thiếu của họ không. Có chuyển động bên cạnh khiến tôi ngay lập tức quay về phía hai anh em họ.

Victor đã đứng lên và bước vài bước về phía tôi, đầy tò mò và xảo quyệt. “Còn nữa. Bà ta đã nói gì với cháu? Bà ta biết mình đang gặp nguy hiểm. Bà ta biết điều luật này là một phần nguyên nhân… nhưng đó không phải là chuyện duy nhất, đúng không?”

Tôi im lặng, nhưng một ý tưởng điên cuồng bắt đầu hình thành trong tâm trí. Tôi thực sự thắc mắc liệu Victor có thể giúp tôi không. Dĩ nhiên, theo như quá khứ, đó không phải là một ý tồi khi xem xét chuyện tôi đã giúp Victor vượt ngục để có được sự giúp đỡ của ông ta.

“Tatiana nói…” Tôi có nên nói ra không? Tôi có nên tiết lộ bí mật mà ngay cả Lissa cũng không biết không? Nếu Victor biết còn một người nữa của dòng họ Dragomir, ông ta có thể sử dụng điều đó cho một trong những kế hoạch của mình. Làm thế nào? Tôi không dám chắc nhưng tôi đã học được từ lâu cách mong đợi và không mong đợi ở ông ta. Nhưng… Victor biết rất nhiều bí mật của giới Moroi. Lẽ ra tôi nên xem ông ta và Abe đấu trí. Và hiển nhiên Victor biết rất nhiều thông tin nội bộ về dòng họ Dragomir và Dashkov. Tôi nuốt khan. “Tatiana nói dòng họ Dragomir còn một người nữa. Rằng bố của Lissa có một mối quan hệ khác và nếu tôi có thể tìm ra được người đó, Lissa sẽ đoạt lại quyền lực trong hội đồng”.

Khi Victor và Robert nhìn nhau choáng váng, tôi biết là kế hoạch của mình đã thành công. Victor không nhìn thấu được tôi. Thay vào đó, tôi là

https://thuviensach.vn

người cung cấp thông tin quý giá. Chết tiết, chết tiệt, chết tiệt!

Ông ta quay lại nhìn tôi, vẻ mặt suy tư. “Vậy là. Eric Dragomir không phải là một vị thánh như anh ta vẫn thể hiện”.

Tôi nắm chặt nắm đấm. “Đừng động đến bố cô ấy”.

“Không thể ngờ. Tôi thích Eric vô cùng. Nhưng phải rồi… nếu đây là sự thật thì Tatiana đã đúng. Vasilisa có sự trợ giúp từ gia đình, và quan điểm tự do của cô ấy chắc chắn sẽ gây ra xích mích trong một hội đồng bảo thủ”. Ông ta cười thầm. “Phải, rõ ràng là điều đó làm vô số kẻ thất vọng, bao gồm cả kẻ giết người muốn đàn áp ma cà rồng lai. Ta nghĩ là hắn ta hoặc cô ta sẽ không muốn tin này lọt ra ngoài đâu”.

“Ai đó đã cố xóa dấu vết của những bản ghi chép giữa bố của Lissa với một quý bà”. Một lần nữa tôi nói mà không nghĩ và tự căm ghét bản thân vì sự thiếu cẩn trọng. Tôi không muốn anh em họ biết thêm chút thông tin nào. Tôi không muốn hành động như thể chúng tôi đang cùng nhau bàn việc ở đây vậy.

“Và hãy để ta đoán”, Victor nói. “Đó là việc cháu đang nỗ lực làm đúng không? Tìm đứa con họ Dragomir này”.

“Này, đừng có…”

“Chỉ là một biểu hiện thôi”, ông ta ngắt lời. “Nếu ta hiểu hai cháu - và ta dám chắc là ta hiểu - thì Vasilisa đang nỗ lực hết mình để minh oan cho cháu ở hoàng cung trong khi cháu và Belikov đang lao vào một cuộc phiêu lưu mùi mẫn để tìm em trai hoặc em gái cho cô ấy”.

“Ông chẳng hiểu gì về chúng tôi cả”, tôi gầm gừ. Quả thực có mùi mẫn.

Ông ta nhún vai. “Nét mặt cháu nói rõ cả rồi. Và thực ra thì đó không phải ý tồi. Cũng không phải ý hay, nhưng không tệ. Mang lại cho họ Dragomir một số lượng phiếu bầu tối thiểu, và cháu sẽ có người nói thay cho mình trước hội đồng. Hắn cháu chưa có manh mối gì hả?”

“Chúng tôi đang tìm kiếm”, tôi trả lời lảng tránh.

https://thuviensach.vn

Victor nhìn Robert. Tôi biết cả hai không có mối liên kết tâm linh nào, nhưng khi họ nhìn nhau, tôi có cảm gác họ đang cùng nghĩ đến một điều và xác nhận với nhau. Cuối cùng, Victor gật đầu và quay về phía tôi.

"Thế thì rất tốt. Chúng ta sẽ giúp cháu". Ông ta làm như thể đang phải miễn cưỡng đồng ý giúp tôi một chuyện lớn vậy.

"Chúng tôi không cần ông giúp!"

"Dĩ nhiên là có. Cháu ở ngoài tầm với rồi, Rose. Cháu đang quẩn quanh một ổ chính trị xấu xa và phức tạp, một lĩnh vực cháu không có kinh nghiệm. Chẳng có gì đáng xấu hổ vì thế cả, cũng giống như ta không hề xấu hổ khi thừa nhận rằng trong trận chiến bằng nắm đấm không lí trí và kế hoạch, cháu thực sự là nắm thế thượng phong".

Lại một lời khen mỉa mai. "Chúng tôi vẫn làm tốt. Chúng tôi có một nhà giả kim giúp đỡ". Thế đó! Ông ta phải thấy ai mới là kẻ đang nằm ngoài tầm với của ai. Và, đúng như tôi nghĩ, trông ông ta hơi bị ấn tượng. Chỉ hơi thôi.

"Tốt hơn ta mong đợi. Nhà giả kim của cháu đã tìm ra địa điểm nào hay manh mối nào chưa?"

"Cô ấy đang tìm hiểu", tôi nhắc lại.

Victor thở dài thất vọng. "Vậy là chúng ta cần có thời gian hả? Để Vasilisa điều tra hoàng cung và để cháu bắt đầu tìm kiếm đứa trẻ".

"Ông làm như ông biết mọi chuyện vậy", tôi nói gọn lỏn. "Tôi đã nghĩ chắc ông biết ít nhiều về chuyện này".

"Thật đáng chán là không". Victor không tỏ ra hoàn toàn thất vọng. "Nhưng ngay khi chúng ta có manh mối, ta đảm bảo với cháu rằng ta sẽ là người cần thiết để tháo gỡ nó". Ông ta tiến tới và vỗ nhẹ vào tay Robert. Robert nhìn ông ta trìu mến. "Chúng ta sẽ quay lại thăm cháu. Báo cho ta biết khi cháu tìm được gì hữu dụng, và rồi chúng ta sẽ gặp cháu".

Tôi trợn tròn mắt. "Ông sẽ không…" tôi ngập ngừng. Tôi đã để Victor trốn thoát ở Las Vegas. Bây giờ ông ta đang đề nghị sẽ đến gặp tôi. Tôi có thể sửa lại lỗi lầm đó và làm đúng như những gì đã đe dọa ông ta lúc trước.

https://thuviensach.vn

Tôi nhanh chóng nói át đi câu nói bị bỏ dở. “Làm sao để tôi biết có thể tin được ông?”

“Cháu không thể”, Victor huỵch toẹt. “Cháu phải hi vọng rằng kẻ thù của kẻ thù của cháu là bạn cháu”.

“Tôi luôn căm ghét câu nói đó. Ông lúc nào cũng là kẻ thù của tôi”.

Tôi hơi bất ngờ khi Robert bỗng nhiên bừng tỉnh. Ông ta nhìn tôi rồi tiến về phía trước. “Anh trai ta là một người tốt, cô bé bị hôn bóng! Nếu cô làm hại anh ấy… nếu cô làm hại anh ấy, cô sẽ phải trả giá. Và lần sau cô sẽ không quay lại. Cõi chết sẽ không cho cô cơ hội thứ hai đâu”.

Tôi biết không nên tin vào lời đe dọa của một người đàn ông điên loạn, nhưng những lời cuối cùng của ông ta làm tôi lạnh gáy. “Anh trai ông là một…”

“Đủ rồi, đủ rồi”. Một lần nữa Victor vỗ vào tay làm Robert yên lòng. Vẫn cau mày nhìn tôi, người em trai Dashkov lùi lại, nhưng tôi sẵn sàng cá rằng bức tường vô hình đã quay trở lại. “Việc này chẳng ích gì cả. Chúng ta đang lãng phí thời gian, thứ mà ta không có đủ. Chúng ta cần nhiều hơn. Hiện cuộc bầu cử người kế nhiệm sẽ bắt đầu bất cứ ngày nào, và kẻ giết Tatiana có thể nhúng tay vào nếu thực sự có một kế hoạch đang diễn tiến. Chúng ta cần làm chậm cuộc bầu cử, không chỉ cản trở kẻ ám sát, mà còn để tất cả chúng ta có thời gian hoàn thành nhiệm vụ của mình”.

Tôi thấy mệt mỏi với chuyện này. “Phải rồi? Và ông đề xuất thế nào để làm được chuyện đó?”

Victor mỉm cười. “Bằng cách đưa Vasilisa trở thành một ứng viên cho chức nữ hoàng”.

Biết rằng kẻ mà chúng tôi đang thỏa thuận là Victor Dashkov, lẽ ra tôi không nên bất ngờ với bất cứ điều gì ông ta nói. Đó là một chứng cứ rõ ràng cho mức độ điên loạn mà ông ta liên tục khiến tôi kinh ngạc.

“Chuyện đó”, tôi khẳng định, “là không thể”.

“Không hẳn”, Victor đáp lại.

https://thuviensach.vn

Tôi điên tiết vung tay lên. “Ông có để ý đến những điều chúng ta vừa nói không thế? Vấn đề ở đây là đòi được quyền lợi cho dòng họ của Lissa với giới Moroi. Cô ấy thậm chí không thể bỏ phiếu! Làm sao cô ấy có thể ứng cử vị trí nữ hoàng?”

“Thực ra thì, luật lệ nói là Lissa có thể. Theo như điều luật bầu cử, một người từ mỗi dòng họ hoàng gia có thể ứng cử chức quốc vương. Luật nói đúng như vậy thôi. Một người từ mỗi dòng họ có thể ứng cử. Không hề nhắc đến việc cần có bao nhiêu người trong dòng họ như luật bỏ phiếu trong hội đồng. Cô ấy chỉ đơn giản cần có ba phiếu đề cử, và điều luật không chỉ ra họ là người của dòng họ nào”.

Victor nói rõ ràng và mạch lạc hết mức như thể đọc ra từ một cuốn sách luật. Tôi tự hỏi liệu ông ta có thuộc mọi điều luật không. Tôi đoán nếu muốn làm việc phạm pháp thì cũng phải biết rõ luật pháp.

“Người viết điều luật hẳn phải cho rằng ứng cử viên phải có các thành viên trong dòng tộc. Họ không buồn viết ra một sự hiển nhiên thôi. Người ta sẽ nói thế nếu Lissa ứng cử. Họ sẽ phản đối”.

“Họ cứ phản đối nếu họ muốn. Những kẻ phủ nhận vị trí trong hội đồng của Lissa dựa vào một dòng luật trong sách luật nhắc đến một thành viên khác trong gia đình. Nếu đó là lí lẽ của họ, thì mọi thứ liên quan khác *phải* được tính đến, rồi họ sẽ phải làm hệt như vậy với điều luật bầu cử - thứ mà, như ta đã nói, không hề nhắc đến số thành viên trong gia đình. Đó là cái hay của kẽ hở này. Những đối thủ của Lissa đằng nào cũng không phản đối được”. Victor nhếch mép, tự tin tột bậc. “Ta đảm bảo với cháu, không một lời nào trong văn bản có thể ngăn con bé ra ứng cử”.

“Thế còn về tuổi của Lissa?” Tôi hỏi. “Các hoàng tử và công chúa ra ứng cử toàn là người lớn tuổi”. Danh hiệu hoàng tử hoặc công chúa là dành cho thành viên lớn tuổi nhất của dòng họ, và theo như truyền thống, đó là người sẽ ứng cử chức hoàng đế hoặc nữ hoàng. Dòng họ có thể quyết định đề cử người nào đó phù hợp hơn, nhưng dù vậy - theo tôi biết - đó luôn là người nào đó lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm hơn cả.

https://thuviensach.vn

“Sự hạn chế về độ tuổi duy nhất là đủ tuổi trưởng thành”, Victor trả lời. “Vasilisa mười tám rồi. Con bé đủ tuổi. Những dòng họ khác có phạm vi rộng hơn để lựa chọn, vậy nên một cách tự nhiên, họ sẽ chọn người nào từng trải nhất. Trong trường hợp của họ Dragomir? Không có lựa chọn, đúng không? Bên cạnh đó, không phải là chưa có tiền lệ về những quốc vương trẻ tuổi. Có một nữ hoàng rất nổi tiếng - Alexandra - không lớn hơn Vasilisa là mấy. Rất được yêu quý, rất phi phàm. Tượng bà được dựng cạnh nhà thờ hoàng cung”.

Tôi bồn chồn. “Thực ra thì… nó, ừm, không còn ở đó nữa. Nó đã nổ tung”.

Victor nhìn tôi chằm chằm. Có vẻ như ông ta chỉ nghe nói về cuộc chạy trốn của tôi chứ chưa biết hết toàn bộ chi tiết.

“Không quan trọng”, tôi vội nói, cảm thấy tội lỗi vì gián tiếp chịu trách nhiệm cho việc tượng một nữ hoàng nổi tiếng bị nổ tung. “Ý tưởng lợi dụng Lissa này thật nực cười”.

“Cháu sẽ không phải người duy nhất nghĩ thế”, Victor nói. “Họ sẽ phản đối. Họ sẽ tranh chấp. Cuối cùng, điều luật sẽ chiếm ưu thế. Họ sẽ phải để con bé ứng cử. Vasilisa sẽ bị sát hạch và có thể vượt qua. Sau đó, đến lúc bỏ phiếu, những luật lệ điều chỉnh các thủ tục liên quan đến các thành viên trong dòng họ sẽ đi kèm”.

Lúc này đầu tôi thực sự chao đảo. Tôi cảm thấy kiệt sức khi phải lắng nghe những thứ lỗ hổng luật pháp và thuật ngữ chuyên môn này.

“Nói thẳng ra và nói đơn giản đi”, tôi đề nghị.

“Đến giai đoạn bỏ phiếu, con bé sẽ không đủ tư cách. Vasilisa không có gia đình để đáp ứng yêu cầu cần thiết trong cuộc bầu chọn thực sự. Nói cách khác, luật lệ nói rằng con bé có thể ứng cử và có thể tham gia sát hạch. Nhưng người ta không thể thực sự bỏ phiếu cho nó bởi nó không có gia đình”.

“Nghe thật… ngu xuẩn”.

https://thuviensach.vn

“Đồng ý”. Victor tạm dừng lại. Tôi không nghĩ là cả hai từng mong đợi sự đồng thuận trong bất cứ việc gì.

“Lissa sẽ ghét lắm. Cô ấy không bao giờ muốn làm nữ hoàng”.

“Cháu không theo kế hoạch này sao?” Victor thốt lên. “Con bé sẽ không là nữ hoàng. Nó *không thể*. Đây là một điều luật tồi tệ cho một trường hợp không ai lường trước được. Quá rắc rối! Chính rắc rối này sẽ khiến cuộc bầu cử sa lầy, chúng ta sẽ có thêm nhiều thời gian để tìm đứa em của Vasilisa và vạch trần kẻ sát hại Tatiana”.

“Này! Tôi bảo ông rồi: chẳng có ‘chúng ta’ nào ở đây cả. Tôi sẽ…”

Victor và Robert nhìn nhau.

“Hãy tìm cách đề cử Vasilisa”, Victor thẳng thừng nói. “Chúng ta sẽ sớm liên lạc để bàn bạc địa điểm gặp bàn về việc tìm kiếm người nhà Dragomir”.

“Chuyện đó không…”

Tôi tỉnh giấc.

Tôi định ngay lập tức chửi thề, nhưng rồi nhận ra mình đang ở đâu, tôi nén lời nguyền rủa của mình lại. Thấy bóng Dimitri ở góc nhà, cảnh giác và cẩn trọng, tôi không muốn để anh biết tôi đã tỉnh giấc. Nhắm mắt lại, cựa mình sang một tư thế dễ chịu hơn, hi vọng một giấc ngủ thực sự không có anh em nhà Dashkov và những âm mưu lố bịch của họ. Lissa ứng cử vị trí nữ hoàng? Đúng là điên rồ. Nhưng dù sao… cũng không điên bằng hầu hết những việc tôi đã làm.

Gạt câu chuyện sang một bên, tôi thả lỏng người và cảm nhận một giấc ngủ thực sự bắt đầu kéo tôi chìm xuống. Nhấn mạnh vào chữ *bắt đầu*. Bởi bỗng dưng, tôi cảm thấy một giấc mơ linh hồn khác đang hiện ra quanh tôi.

Đêm nay là một đêm bận rộn.

https://thuviensach.vn

Mười một

TÔI CHỐNG NẠNH, ĐỢI thấy anh em nhà Dashkov xuất hiện lần nữa với "lời khuyên" phút chót. Nhưng thay vì thế, tôi thấy…

"Adrian!"

Tôi băng qua khu vườn vừa xuất hiện và ôm chầm lấy anh. Adrian ôm chặt lấy tôi và nhấc bổng tôi lên khỏi mặt đất.

"Ma cà rồng lai bé nhỏ", khi đã hạ tôi xuống, anh nói. Bàn tay anh vẫn đặt trên eo tôi. "Anh nhớ em".

"Em cũng nhớ anh". Thật thế. Mấy ngày gần đây cùng những sự việc kì quái đã khiến cuộc sống của tôi hoàn toàn chao đảo, và ở bên anh - dù chỉ trong mơ - thật dễ chịu. Tôi đứng nhón chân và hôn anh, tận hưởng khoảnh khắc ấm áp và yên bình ngắn ngủi khi hai đôi môi chạm nhau.

"Em có ổn không?" anh hỏi. "Không ai kể nhiều với anh về em. Ông già của em nói rằng em vẫn an toàn và nhà giả kim sẽ báo cho ông ta biết nếu có chuyện bất trắc".

Tôi không buồn nói với Adrian rằng điều đó không đúng, vì Abe không hề biết chúng tôi đã đến ở với những ma cà rồng trong rừng sâu.

"Em ổn", tôi trấn an Adrian. "Chủ yếu là buồn chán. Bọn em lẩn trốn trong hang ổ ở một thị trấn. Em nghĩ không ai tìm ra được đâu. Em nghĩ họ cũng không muốn tìm".

Vẻ mặt nhẹ nhõm hiện lên trên khuôn mặt điển trai của Adrian, và tôi nhận ra anh đã lo lắng đến nhường nào. "Anh mừng lắm. Rose à, em không thể tưởng tượng ra đâu. Họ không chỉ chất vấn những người có thể liên quan. Những giám hộ còn lên hàng đống kế hoạch để săn đuổi em. Ở đâu người ta cũng bàn tán về một 'đội quân chết người'".

https://thuviensach.vn

“Không sao, họ không tìm được em đâu. Em đang ở một nơi khá xa”. *Rất* xa.

“Ước gì anh có thể đi cùng em”.

Adrian vẫn lo lắng, và tôi đặt một ngón tay lên môi anh. “Không. Đừng nói thế. Tốt hơn là anh ở lại, và tốt hơn là đừng liên đới thêm với em nữa. Anh đã bị thẩm vấn chưa?”

“Rồi, họ chẳng moi được gì từ anh cả. Chứng cứ ngoại phạm quá xác đáng. Họ đưa anh vào khi anh đi tìm Mikhail bởi vì bọn anh đã nói chuyện với…”

“Em biết rồi. Joe”.

Adrian bất ngờ trong chốc lát. “Ma cà rồng lai bé nhỏ, em lại theo dõi rồi”.

“Khó mà không làm thế cho được”.

“Em biết không, dù thích việc luôn có người biết khi nào mình gặp nguy hiểm, anh vẫn mừng vì mình không kết nối với ai, anh không chắc anh muốn họ nhìn thấu vào tâm trí anh”.

“Em cũng không nghĩ có ai muốn nhìn thấu anh cả. Một người sống cuộc sống của Adrian Ivashkov là đủ mệt rồi”. Sự thích thú ánh lên trong mắt anh, nhưng nó biến mất khi tôi quay lại với công việc. “Dù sao thì, đúng thế. Em đã nghe được chuyện Lissa… ờ, chất vấn Joe. Chuyện nghiêm trọng đấy! Mikhail nói gì? Nếu Joe nói dối, một nửa bằng chứng chống lại em bị xóa bỏ”. Về mặt lí thuyết, nó cũng xóa bỏ chứng cứ ngoại phạm của Adrian.

“Ừm, không hẳn là một nửa. Sẽ tốt hơn nếu Joe khai là em ở phòng trong thời gian án mạng chứ không phải thừa nhận mình là một cục thịt không nhớ được gì. Cũng sẽ tốt hơn nếu anh ta khai nhận mà không chịu sự ép buộc của Lissa. Mikhail không thể báo cáo như vậy”.

Tôi thở dài. Chơi thân với những người sử dụng linh hồn, tôi bắt đầu coi sự cưỡng chế là chuyện thường. Thật dễ quên mất trong thế giới Moroi, phép ép buộc bị cấm kị, và sẽ khiến ta gặp rắc rối nghiêm trọng. Thực ra,

https://thuviensach.vn

Lissa sẽ không chỉ gặp rắc rối vì đã sử dụng linh hồn trái phép. Chưa biết chừng cô bị buộc tội là đã ép Joe khai nhận bất cứ điều gì mình muốn. Những lời anh ta nói ra mà có lợi cho tôi đều bị nghi ngờ. Sẽ không ai tin.

"Thêm nữa", Adrian nói thêm, vẻ mặt âu sầu, "nếu những gì Joe nói lộ ra, cả thế giới sẽ biết những hành động sai lầm vì tình mẫu tử của mẹ anh".

"Em xin lỗi", tôi đáp lại, choàng tay ôm anh. Lúc nào Adrian cũng phàn nàn về bố mẹ nhưng anh thực sự quan tâm đến mẹ mình. Khám phá ra việc mua chuộc của bà hẳn khó khăn cho anh, và tôi biết cái chết của Tatiana vẫn khiến anh đau lòng. Dường như gần đây tôi toàn ở cạnh những người đàn ông khổ não. "Dù vậy, em vẫn vui vì bà đã xóa bỏ mọi liên can cho anh".

"Mẹ anh thật ngốc nghếch. Nếu có người biết được, bà sẽ gặp rắc rối lớn".

"Thế Mikhail khuyên gì?"

"Anh ấy sẽ đi tìm Joe và bí mật tra hỏi. Bắt đầu là thế. Còn lúc này, chúng ta không làm được gì nhiều với thông tin ấy cả. Nó hữu dụng cho chúng ta… nhưng không phải cho hệ thống pháp luật".

"Phải", tôi nói, cố không mất nhuệ khí. "Thế còn hơn là không có gì".

Adrian gật đầu rồi rũ bỏ tâm trạng âu sầu theo cách của anh. Vẫn đặt tay lên người tôi, anh kéo tôi lại, mỉm cười nhìn tôi. "Nhân tiện, váy đẹp đấy!"

Chủ đề thay đổi làm tôi ngạc nhiên, dù lẽ ra lúc này tôi phải quen với cách nói chuyện của anh rồi. Nhìn theo mắt anh, tôi nhận ra mình đang mặc chiếc váy cũ, chiếc váy màu đen gợi cảm tôi mặc khi Victor đặt bùa chú ham muốn lên tôi và Dimitri. Vì Adrian không chọn quần áo trong giấc mơ cho tôi, tiềm thức của tôi đã tự chọn trang phục. Tôi ngỡ ngàng vì đã chọn chiếc váy này.

"Ồ…" Bỗng dưng tôi lúng túng mà không hiểu tại sao. "Quần áo của em tơi tả cả rồi. Chắc em muốn có một thứ ngược lại".

https://thuviensach.vn

“Em mặc đẹp đấy!” Ngón tay Adrian trượt dài trên đai váy. “*Rất* đẹp”. Dù là trong mơ, cái chạm nhẹ của ngón tay anh khiến làn da tôi kích động. “Cẩn thận đấy, Ivashkov. Chúng ta không có thời gian cho chuyện này”.

“Chúng ta đang ngủ. Chúng ta còn làm gì khác nữa?”

Sự kháng cự của tôi bị át đi bởi một nụ hôn. Tôi đắm đuối vì nó. Một tay anh trượt xuống đùi tôi, gần mép váy, và tôi phải tốn rất nhiều trí lực mới tự thuyết phục được rằng chuyện anh lật chiếc váy lên chẳng thể giải oan cho tôi. Tôi miễn cưỡng lùi lại.

“Chúng ta phải tìm ra kẻ giết Tatiana”, tôi nói, cố lấy hơi.

“Không có ‘chúng ta’ nào cả”, anh nói, lặp lại câu tôi vừa dùng với Victor. “Chỉ có anh. Lissa. Christian. Và những người bạn khác của chúng ta”. Anh vuốt tóc và lại kéo tôi tới gần, hôn lên má. “Đừng lo, ma cà rồng lai bé nhỏ. Hãy chăm sóc bản thân. Ở yên đó nhé”.

“Em không thể”, tôi đáp. “Anh quên rồi sao? Em không thể ngồi yên”. Câu nói buột ra trước khi tôi kịp ngăn mình lại. Với Dimitri tôi phản đối việc bị đặt ngoài cuộc, nhưng với Adrian, tôi cần khiến anh và những người khác ở hoàng cung nghĩ tôi đang làm ‘điều đúng đắn’.

“Em phải làm thế. Bọn anh sẽ lo cho em”. Tôi nhận ra rằng Adrian không hiểu. Anh không hiểu tôi khao khát hành động để giúp mọi người đến mức nào. Một điểm cho anh vì có những ý định tốt. Anh cho rằng chăm sóc tôi là chuyện lớn. Anh muốn tôi được an toàn. Nhưng anh không hiểu việc bị cho ra rìa khiến tôi khổ sở đến nhường nào. “Bọn anh sẽ tìm ra kẻ đó và ngăn chặn dù hắn muốn làm gì. Có thể sẽ lâu, nhưng bọn anh sẽ giải quyết được”.

“Thời gian…” tôi lầm bầm trong ngực anh rồi bỏ qua cuộc tranh luận. Nếu tôi cố thuyết phục anh rằng tôi phải giúp các bạn tôi cũng chẳng đi tới đâu, và dù sao, lúc này tôi cũng có vấn đề của riêng mình. Quá nhiều việc phải làm, quá ít thời gian. Tôi nhìn về vùng đất phía xa mà anh tạo ra. Từ nãy tôi đã thấy cây cối và hoa cỏ nhưng đến giờ mới nhận ra chúng tôi đang đứng ở sân trước nhà thờ, trước khi bị Abe công kích. Bức tượng nữ hoàng Alexandra đứng hiên ngang, mái tóc dài và đôi mắt nhân từ của bà được

https://thuviensach.vn

khắc trên đá. Lúc này việc điều tra vụ án đều phụ thuộc bạn bè tôi, nhưng Adrian nói đúng: sẽ mất một thời gian dài. Tôi thở dài. “Thời gian. Chúng ta cần thêm thời gian”.

Adrian nhẹ nhàng đẩy tôi ra. “Hả? Em vừa nói gì?” Tôi chăm chú nhìn anh, bặm môi khi hàng triệu ý nghĩ quay cuồng trong đầu. Một lần nữa tôi ngước nhìn Alexandra và ra quyết định, không biết liệu tôi có lập một kỉ lục về độ ngu ngốc khác nữa không. Tôi - quay lại nhìn Adrian và nắm chặt tay anh.

“Em nói chúng ta cần thêm thời gian. Và em biết làm thế nào để có nó… nhưng… có một chuyện anh phải làm cho em. Và anh, ừm. Có lẽ không nên nói chuyện này với Lissa vội…”

Tôi chỉ có đủ thời gian để hướng dẫn Adrian - khi đó vẫn choáng váng như tôi đã dự đoán - trước khi Dimitri đánh thức tôi dậy thay ca. Chúng tôi trao đổi ngắn gọn. Anh vẫn nghiêm nghị như thường lệ, nhưng tôi nhận ra nét mệt mỏi hằn trên khuôn mặt anh. Tôi không muốn làm phiền anh - chưa muốn - về chuyện gặp Victor và Robert. Chưa kể đến chuyện tôi vừa nhờ Adrian. Sau này còn rất nhiều thời gian để nói. Dimitri dễ dàng chìm vào giấc ngủ, và Sydney nãy giờ không động đậy. Tôi ghen tị với giấc ngủ tròn đầy của cô ấy nhưng không thể cưỡng lại một nụ cười khi căn phòng càng lúc càng sáng sủa. Cô ấy đã tình cờ bị đặt vào thời gian biểu của ma cà rồng sau chuyến phiêu lưu cả đêm của chúng tôi.

Tất nhiên, Lissa cũng sống trong thời gian biểu tương tự, có nghĩa là tôi không thể đến thăm cô trong ca trực của mình. Cũng tốt. Tôi cần cảnh giác với cộng đồng ghê rợn mà chúng tôi vừa lao vào. Chắc Những Kẻ Gìn Giữ không muốn giao nộp chúng tôi, nhưng điều đó cũng không khiến họ vô hại. Tôi cũng quên mất nỗi sợ hãi của Sydney về những chuyến thăm bất ngờ của các nhà giả kim.

Khi chiều muộn dần đến với nửa còn lại của trái đất, tôi nghe có tiếng động trong căn nhà. Tôi nhẹ nhàng chạm vào vai Dimitri, và anh tỉnh dậy ngay.

https://thuviensach.vn

“Nhẹ thôi”, tôi nói, không giấu nổi nụ cười. “Chỉ là tiếng đánh thức. Có vẻ như những người bạn lỗ mãng ngoài kia đang tỉnh giấc”.

Lần này, tiếng nói chuyện của chúng tôi khiến Sydney tỉnh giấc. Cô lăn về phía chúng tôi, mắt nheo lại vì ánh sáng chiếu qua khung cửa sổ che rối. “Mấy giờ rồi?” Sydney vươn vai.

“Không rõ”. Tôi không có đồng hồ. “Chắc là quá nửa ngày. Ba giờ? Bốn giờ?”

Cô ngồi dậy nhanh gần bằng Dimitri. “Buổi chiều ư?” Ánh nắng cho Sydney câu trả lời. “Chết tiệt, các người và lịch sinh hoạt quái quỷ của các người!”

“Cậu vừa nói ‘chết tiệt’ hả? Không phải thế là vi phạm luật của các nhà giả kim sao?” tôi đùa.

“Đôi lúc cần phải như thế”. Cô dụi mắt rồi nhìn ra cửa. Âm thanh mờ nhạt lúc trước giờ đã rõ ràng với cả Sydney. “Tớ nghĩ chúng ta cần một kế hoạch”.

“Chúng ta có một kế hoạch”, tôi nói. “Tìm em của Lissa”.

“Tớ chưa hề nhất trí”, cô nhắc nhở tôi. “Và các cậu cứ làm như tớ có thể gõ vài đường ma thuật để tìm ra mọi đáp án như những tin tặc trong phim vậy”.

“Ít nhất đó cũng là nơi để…” Một ý nghĩ nảy ra trong tôi, một ý nghĩ có thể làm rối tung mọi thứ. “Chết tiệt. Máy tính của cậu thậm chí còn không hoạt động được ở đây”.

“Nó có một cổng kết nối vệ tinh, nhưng pin máy mới đáng lo”. Sidney thở dài rồi đứng dậy, rầu rĩ phủi bộ đồ nhăn nhúm của mình. “Tớ cần một cửa hàng cà phê hoặc đại loại như vậy”.

“Hình như tớ thấy một cửa hàng trong một cái hang trên đường”, tôi nói.

Sydney suýt phá lên cười. “Hẳn phải có vài thị trấn gần đây để tớ dùng được máy tính của mình”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng mang xe ra ngoài trong hoàn cảnh này không phải là ý hay”, Dimitri nói. “Phòng trường hợp có người ở nhà nghỉ kia đọc được biển đăng kí xe”.

“Em biết rồi”, cô đáp lại dứt khoát. “Em cũng đang nghĩ cách đây”.

Dòng suy nghĩ của chúng tôi bị cắt ngang bởi một tiếng gõ cửa. Không đợi trả lời, Sarah ló đầu vào mỉm cười. “Ồ, tuyệt. Mọi người dậy cả rồi. Chúng tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng nếu các bạn muốn ăn cùng”.

Mùi hương của một bữa sáng thông thường bay qua cửa: thịt muối, trứng… Qua được đêm qua bằng bánh mì, nhưng tôi rất sẵn sàng với những món ăn thực thụ, và tôi sẵn sàng tung xúc xắc với bất cứ món gì gia đình Raymond mời.

Ở gian chính của căn nhà, chúng tôi được chứng kiến một hoạt động gia đình nhộn nhịp. Raymond đứng bếp nấu nướng trong khi Paulette dọn bàn ăn. Trên bàn đã sẵn một đĩa trứng cuộn và vài lát bánh mì của ngày hôm qua. Raymond đứng dậy từ bếp nấu, tay cầm một đĩa kim loại phủ đầy thịt muối rán giòn. Nụ cười hiện lên trên khuôn mặt râu ria của ông khi nhìn thấy chúng tôi. Càng quan sát những Kẻ Gìn Giữ này, tôi càng để ý thấy một thứ. Họ không hề giấu giếm răng nanh của mình. Từ thuở bé, những Moroi của chúng tôi được dạy cách cười và nói để hạn chế để lộ răng nanh, phòng khi đến những thành phố loài người. Khác hẳn ở đây.

“Chào buổi sáng”, Raymond cẩn thận đặt đĩa thịt muối lên một chiếc kê gỗ trên bàn và chào. “Hi vọng các bạn đều đang đói”.

“Liệu có phải, là, thịt lợn muối *thực sự* không?” Tôi thầm thì với Sydney và Dimitri. “Chứ không phải là thịt sóc hay gì gì đó?”

“Anh thấy đúng mà”, Dimitri đáp.

“Tớ cũng thế”, Sydney lên tiếng. “Dù vậy, tớ đảm bảo đó là thịt từ đàn lợn của họ chứ không phải mua từ cửa hàng”.

Dimitri bật cười với vẻ mặt tôi. “Lúc nào anh cũng thích xem những thứ làm em lo lắng. Strigoi? Không. Thức ăn đáng nghi? Có”.

“Chuyện gì về Strigoi cơ?”

https://thuviensach.vn

Joshua và Angeline bước vào. Anh ta cầm một bát quả mâm xôi, còn cô bé đang lôi lũ trẻ theo. Theo như vẻ mặt nhăn nhó và bẩn thỉu của lũ trẻ thì rõ ràng chúng muốn chạy ra ngoài tiếp. Angeline là người vừa hỏi.

Dimitri giúp tôi. "Về vài lần giết Strigoi của Rose".

Joshua đứng sững lại và nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt xanh lơ mở tròn ngạc nhiên. "Cô đã giết Những Kẻ Lạc Lối ư? À không… Strigoi ư?" Tôi công nhận nỗ lực sử dụng thuật ngữ theo kiểu chúng tôi của anh ta. "Bao nhiêu tên?"

Tôi nhún vai. "Tôi cũng không biết nữa".

"Cô có dùng dấu hiệu không?" Raymond cáu kỉnh. "Ta không nghĩ là Những Kẻ Vấy Bẩn sẽ bỏ qua thứ đó".

"Dấu hiệu… à! Có. Hình xăm của chúng tôi ư? Có chứ". Tôi quay lại và gạt tóc lên. Tôi nghe tiếng bước chân bước tới, rồi cảm thấy có ngón tay chạm vào da mình. Tôi do dự quay lại, vừa lúc thấy Joshua ngượng ngùng rụt tay về.

"Xin lỗi", anh ta nói. "Tôi chưa từng nhìn thấy dấu hiệu này. Chỉ mới thấy dấu *molnija* thôi. Đó là cách chúng tôi đếm số Strigoi mình giết. Cô có… rất nhiều".

"Dấu hiệu hình chữ S rất hiếm với *họ"*, Raymond không tán thành. Cái nhìn nhanh chóng được thay thế bởi sự ngưỡng mộ. "Còn dấu kia là dấu *zvezda"*.

Câu nói khiến Joshua và Angeline há hốc miệng, tôi ngạc nhiên hỏi "Cái gì?"

"Dấu hiệu trận chiến", Dimitri giải thích. "Ít người còn gọi nó là *zvezda* nữa. Nó có nghĩa là "ngôi sao"".

"Hừm, có lí đấy", tôi nói. Thực ra, vết xăm này có hình một ngôi sao và được trao cho người nào đã chiến đấu trong một trận chiến đủ lớn để tiêu diệt một lượng lớn Strigoi. Sau cùng, người ta chỉ có thể in lên cổ nhiều dấu *molnija* thôi.

https://thuviensach.vn

Joshua mỉm cười khiến tôi hơi rung rinh. Việc anh ta là một kẻ cuồng tín giả tạo không thể phủ nhận sự thật anh ta rất đẹp trai. “Giờ thì tôi hiểu tại sao cô lại giết được nữ hoàng của Những Kẻ Vấy Bẩn”.

“Có thể là đồ giả”, Angeline nói.

Tôi đã định phản đối chuyện giết nữ hoàng, nhưng bị sự nghi ngờ của Angeline đánh lạc hướng. “Không đâu! Tôi có được nó khi lũ Strigoi tấn công trường học. Và sau đó tôi còn tiêu diệt được rất nhiều tên khác”.

“Dấu hiệu đó không thể hiếm như vậy được”, Dimitri nói. “Hẳn mọi người ở đây đôi khi cũng có những trận chiến lớn với Strigoi chứ”.

“Không hẳn”, Joshua đáp, mắt vẫn nhìn tôi. “Hầu hết chúng tôi đều chưa bao giờ chiến đấu hay thậm chí nhìn thấy Những Kẻ Lạc Lối. Chúng không thèm để ý tới chúng tôi”.

Thật đáng ngạc nhiên. Mọi nhóm Moroi, ma cà rồng lai hay con người sống ở một nơi xa xôi đều có thể là mục tiêu của Strigoi. “Tại sao?” tôi hỏi.

Raymond nháy mắt với tôi. “Bởi vì chúng tôi chiến đấu”.

Tôi cân nhắc lời nói bí hiểm của ông ta khi cả nhà ngồi xuống bàn ăn. Một lần nữa, tôi hồi tưởng lại sự sẵn sàng chiến đấu của cả cộng đồng lúc chúng tôi đến. Thế liệu có đủ để đe dọa Strigoi? Không nhiều với chúng, nhưng có thể là quá bất tiện để xử lí. Tôi tự hỏi quan điểm Dimitri về vấn đề này. Gia đình anh sống ở một cộng đồng tách biệt với cuộc sống Moroi, nhưng không hề giống những người ở đây.

Trong lúc mọi người dùng bữa và trò chuyện, đủ mọi điều quay cuồng trong đầu tôi. Những Kẻ Gìn Giữ hỏi rất nhiều về chúng tôi và Tatiana. Người duy nhất không tham gia là Angeline. Con bé ăn ít như Sydney và luôn nhìn tôi cau có.

“Chúng tôi cần vài sự trợ giúp”, Sydney đột ngột lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Tôi không để tâm, nhưng những người khác có vẻ thất vọng. “Nơi nào gần thị trấn nhất có quán cà phê hoặc một cửa hàng ăn?”

https://thuviensach.vn

“Ồ”, Paulette đáp. “Rubysville cách đây hơn một tiếng đi đường về phía bắc. Nhưng ở đây chúng tôi có rất nhiều thức ăn cho các bạn”.

“Không phải vì thức ăn”, tôi nhanh nhảu. “Bữa ăn rất tuyệt”. Tôi nhìn Sydney. “Một tiếng không phải quá lâu, đúng không?”

Cô gật đầu rồi ngần ngừ nhìn Raymond. “Liệu… liệu chúng tôi mượn một chiếc xe được không? Tôi sẽ…” Những lời còn lại làm cô đau lòng. “Tôi sẽ để lại chìa khóa xe của mình cho đến khi chúng tôi quay lại”.

Ông ta nhướn mày. “Cô có chiếc xe rất đẹp”.

Sidney nhún vai. “Ở đây chúng tôi dùng nó càng ít càng tốt”.

Ông ta bảo chúng tôi lấy chiếc xe tải của ông và rằng “có thể” ông ta thậm chí không cần dùng đến chiếc CRV. Sydney gượng cười cám ơn ông ta, nhưng tôi biết cảnh tượng ma cà rồng vui sướng lái chiếc xe đang nhảy múa trong đầu cô.

Chúng tôi lên đường ngay sau đó để có thể trở về trước khi mặt trời lặn. Người trong thôn ra ngoài, làm những việc lặt vặt hoặc bất cứ việc gì khác trong cuộc sống của họ. Một nhóm trẻ con ngồi cạnh một ma cà rồng lai nghe đọc sách, khiến tôi tự hỏi chúng được giáo dục kiểu gì ở đây.

Tất cả Những Kẻ Gìn Giữ đều dừng việc khi chúng tôi đi qua để tò mò nhìn hoặc mỉm cười. Thỉnh thoảng tôi cười đáp lại nhưng phần lớn là nhìn về phía trước. Joshua dẫn chúng tôi tới chỗ để xe và bước cạnh tôi khi cùng đi đến đường mòn.

“Mong rằng các bạn không đi lâu”, anh ta nói. “Tôi muốn chúng ta nói chuyện nhiều hơn”.

“Chắc rồi”, tôi đáp. “Sẽ vui lắm đây”.

Mặt anh ta sáng bừng lên và hào hiệp đẩy một cành cây chắn ngang đường. “Tôi sẽ cho cô xem hang động của tôi”.

“Cái gì của anh… Đợi đã. Sao cơ? Anh không sống với bố à?”

“Bây giờ thôi. Nhưng tôi sắp có nhà riêng”. Giọng nói anh ta đầy hãnh diện. “Đương nhiên là không rộng bằng của ông ấy, nhưng đó là khởi đầu tốt. Nó được dọn gần xong rồi”.

https://thuviensach.vn

“Ừm, tuyệt quá! Nhớ cho tôi xem khi chúng tôi quay về đây”. Miệng tôi dễ dàng tuôn ra những lời đó, nhưng đầu tôi thì đang suy xét xem ngôi nhà của Raymond có thực sự “rộng” không.

Joshua chia tay khi chúng tôi đến được chỗ xe tải của Raymond, một chiếc xe chở hàng mui trần đỏ lớn với một ghế ngồi vừa đủ cho ba người chúng tôi. Vì Những Kẻ Gìn Giữ không ra khỏi rừng nhiều nên trông chiếc xe có vẻ như đã đi rất nhiều dặm. Hoặc có thể chỉ là nó bị để bám bụi đã hàng năm trời.

“Em không nên đưa đẩy với cậu ta như thế”, Dimitri nói, khi chúng tôi đã lên đường được khoảng mười phút. Thật bất ngờ Sydney để anh lái xe. Chắc cô nghĩ rằng một chiếc xe tải nam tính cần một người lái xe nam tính.

Lúc này khi đã lên đường, tâm trí tôi lại tập trung bắt tay vào việc: tìm đứa con nhà Dragomir. “Hả?”

“Joshua. Em tán tỉnh anh ta”.

“Đâu có! Chúng em chỉ trao đổi thôi”.

“Không phải em đang hẹn hò với Adrian sao?”

“Phải!” tôi thốt lên, lườm Dimitri. Mắt anh vẫn chăm chú nhìn đường. “Và đó là lí do em không tán tỉnh. Sao anh có thể nghĩ quá như thế? Joshua thậm chí còn không thích em”.

“Thực ra”, Sydney đang ngồi giữa chúng tôi xen vào, “anh ta có thích”.

Tôi quay sang Sydney ngờ vực. “Làm sao cậu biết? Anh ta viết thư cho cậu trong giờ học hay sao?”

Cô đảo mắt. “Không. Nhưng cậu và Dimitri giống như thần thánh nơi rừng sâu vậy”.

“Chúng tớ là người ngoài”, tôi nhắc lại. “Những Kẻ Vấy Bẩn”.

“Không. Cậu là người chống lại Strigoi và là kẻ giết nữ hoàng. Có thể tất cả chỉ là vì sự lôi cuốn từ phương Nam hoặc lòng hiếu khách, nhưng những người đó rất hoang dã. Họ đặc biệt coi trọng người có khả năng

https://thuviensach.vn

chiến đấu cao. Và bởi hầu hết bọn họ đều nhếch nhác, các cậu là… ừm… có thể nói các cậu là những người nổi bật nhất đi qua dạo gần đây".

"Cậu thì không nổi bật chắc?" tôi hỏi.

"Chả liên quan gì", Sydney đáp, đỏ mặt vì lời nhận xét. "Các nhà giả kim thậm chí còn không nằm trong tầm ngắm của họ. Chúng tớ không chiến đấu. Họ nghĩ chúng tớ yếu ớt".

Tôi hồi tưởng lại những vẻ mặt thích thú và phải thừa nhận rằng rất nhiều người ở đó mang vẻ buồn rầu chán nản. Hầu hết.

"Dòng họ Raymond khá dễ nhìn", tôi nhận xét. Dimitri gầm gừ, rõ ràng coi đó là một bằng cớ về việc tôi tán tỉnh Joshua.

"Ừ", Sydney đáp. "Chắc do Raymond là dòng họ quan trọng nhất nơi đây. Họ ăn ngon hơn, không phải làm việc nhiều dưới ánh nắng. Điều kiện tốt tạo ra sự khác biệt".

Chúng tôi đi tiếp, không ai đề cập đến chuyện tán tỉnh nữa. Chúng tôi nhanh chóng đến Rubysville, một nơi giống thị trấn đầu tiên một cách kì quái. Khi cả nhóm dừng lại ở một nơi có vẻ như là một trạm xăng, Sydney chạy vào trong và hỏi họ vài câu. Cô quay lại, bảo rằng có một quán cà phê để cắm sạc pin máy tính và tìm kiếm những thông tin cần thiết.

Sydney gọi cà phê, chúng tôi ngồi đó cùng cô, quá no nê với bữa sáng nên không gọi đồ ăn bổ dưỡng. Sau vài cái nhìn khinh khỉnh của cô hầu bàn, người có vẻ như tự cho chúng tôi là những kẻ lang bạt, tôi và Dimitri quyết định đi bộ quanh thị trấn. Trông Sydney cũng có vẻ dễ chịu như cô hầu bàn vì chuyện này. Hắn cô cũng không thích chúng tôi lượn lờ xung quanh.

Tôi đã bắt bẻ Sydney về Tây Virginia, nhưng phải thừa nhận phong cảnh nơi này rất đẹp. Những tán cây xum xuê lá mùa hè bao quanh thị trấn. Phía sau là dãy núi lờ mờ, rất khác với những dãy núi gần học viện Thánh Vladimir nơi tôi lớn lên. Chúng mập mạp và xanh mướt cây cối. Hầu hết những ngọn núi quanh học viện là núi đá và lởm chởm, thường phủ đầy tuyết. Một cảm giác hoài cổ lạ lùng xuất hiện trong tôi, về Montana. Có lẽ

https://thuviensach.vn

tôi không bao giờ nhìn thấy nó nữa. Nếu tôi sống phần đời còn lại trong lẩn trốn, học viện Thánh Vladimir sẽ là nơi cuối cùng tôi đến được. Nếu tôi bị bắt, thì… chắc chắn tôi không thể ngắm nhìn dãy Montana.

"Hoặc bất cứ nơi nào", tôi lẩm bẩm nói trước khi kịp nhận ra.

"Hả?" Dimitri hỏi.

"Em vừa nghĩ nếu các giám hộ tìm thấy chúng ta thì sẽ thế nào. Em chưa bao giờ nhận ra còn bao nhiêu điều em muốn làm và muốn thấy. Bỗng dưng bị đe dọa đủ đường, anh hiểu không?" Chúng tôi sang đường vừa lúc một chiếc xe bán tải màu cam đi qua. Những đứa trẻ đi nghỉ hè nói cười ầm ĩ sau xe. "Được rồi, giả sử em không được minh oan và chúng ta không bao giờ tìm ra kẻ giết người. Viễn cảnh tốt đẹp nhất là gì? Em: luôn luôn trốn chạy, luôn lẩn tránh. Đó sẽ là cuộc đời em. Em *sẽ* không sống với Những Kẻ Gìn Giữ đâu".

"Anh không nghĩ tới chiều hướng ấy", Dimitri nói. "Abe và Sydney sẽ giúp em tìm nơi an toàn".

"Có nơi nào an toàn ư? Thật chứ? Adrian nói các giám hộ đang đẩy mạnh nỗ lực để tìm chúng ta. Họ liên lạc với các nhà giả kim và cả nhà chức trách con người tìm chúng ta nữa. Dù có đi đâu, chúng ta cĩmg bị phát hiện. Rồi chúng ta lại phải lên đường. Mãi mãi sẽ như thế".

"Em sẽ sống", anh nói. "Đó mới là vấn đề. Tận hưởng cái em có, mọi thứ nhỏ nhất dù ở nơi nào em đến. Đừng chú tâm tới nơi em *không có mặt"*.

"Phải", tôi thừa nhận, cố gắng làm theo lời khuyên của Dimitri. Bầu trời dường như xanh hơn, tiếng chim cũng rộn ràng hơn. "Chắc em không nên than vãn về những nơi mơ ước em không thể đến. Em nên thấy trân trọng những nơi mình được thấy. Và em sẽ không sống trong hang đâu".

Anh nhìn tôi mỉm cười, có nét khó hiểu trong mắt anh. "Em muốn đi đâu?"

"Cái gì, ngay bây giờ ư?" Tôi nhìn quanh, xem xét những lựa chọn của cả hai. Có một cửa hàng đồ săn bắn, một hàng thuốc, và một hàng kem.

https://thuviensach.vn

Tôi thấy hàng cuối cùng là một nơi cần đến trước khi rời thị trấn.

"Không, trên thế giới cơ".

Tôi nhìn anh cẩn trọng. "Sydney sẽ tức giận nếu chúng ta bay đến Istanbul hay bất cứ nơi nào đấy".

Câu nói khiến anh phá lên cười. "Không phải là nơi anh nghĩ. Đi nào".

Tôi theo anh đi đến nơi giống như một cửa hàng đồ săn bắt và rồi nhận ra một tòa nhà nhỏ nép ngay sau nó. Đôi mắt sắc sảo của anh nhìn ra những thứ tôi bỏ lỡ - có thể vì tôi đang tập trung vào hàng kem. THƯ VIỆN CÔNG RUBSVILLE.

"Oa, này", tôi thốt lên. "Một trong những đặc quyền của việc tốt nghiệp là được tránh khỏi những nơi thế này".

"Chắc có điều hòa đấy", anh phỏng đoán.

Tôi nhìn xuống chiếc áo ba lỗ thấm đẫm mồ hôi và nhận ra một đốm hồng nhạt trên da mình. Với nước da rám nắng tự nhiên, tôi rất hiếm khi bị bỏng, nhưng đây là ánh nắng chói chang, dù lúc này đã muộn. "Dẫn đường đi", tôi bảo anh.

Thật may thư viện rất mát mẻ, dù có nhỏ hơn thư viện ở học viện Thánh Vladimir. Với thứ giác quan thần bí (hoặc có lẽ chỉ là chút kiến thức về hệ thập phân Dewey), Dimitri dẫn tôi đi qua khu vực sách du lịch, nơi có khoảng mười cuốn sách, ba trong số đó là về Tây Virginia. Anh nhăn mặt.

"Không được như anh tưởng". Anh xem qua giá sách hai lần rồi lôi ra một cuốn sách lớn, sáng màu đề *100 địa điểm du lịch trên thế giới.*

Chúng tôi ngồi khoanh chân trên sàn, anh đưa tôi cuốn sách. "Không thể đâu đồng chí", tôi nói. "Em biết sách vở là một chuyến đi trong tưởng tượng, nhưng em không nghĩ là hôm nay em có hứng".

"Cứ cầm lấy đi", anh nói. "Nhắm mắt lại, và lật đến một trang bất kì".

Có vẻ ngu ngốc so với mọi thứ khác đang diễn ra trong cuộc sống của chúng tôi, nhưng anh tỏ vẻ nghiêm túc. Chiều lòng anh, tôi nhắm mắt lại và chọn một trang ở giữa. Tôi mở trang đó ra.

https://thuviensach.vn

“Mitchell, nam Dakota?” tôi thốt lên. Nhớ ra là đang ở trong thư viện, tôi hạ giọng. “Thế giới có bao nhiêu địa điểm mà nơi đó lại lọt vào danh sách sao?”

Một lần nữa anh mỉm cười, và tôi quên mất tôi đã bỏ lỡ bao nhiêu. “Đọc đi”.

“Nằm cách xa tháp Sioux chín mươi phút đi đường, Mitchell là quê hương của Cung điện Ngô”. Tôi ngước nhìn anh ngỡ ngàng. “Cung điện Ngô?”

Anh nhích lên cạnh tôi, dựa gần vào để xem ảnh. “Anh đoán nó được làm từ vỏ hạt ngô”, anh nói. Bức ảnh có hình một cung điện kiểu Trung Đông - hoặc thậm chí kiểu Nga - với những tháp canh và mái vòm hình củ hành.

“Em cũng thế”. Tôi lưỡng lự nói thêm, “Em sẽ đến thăm. Em cá là họ bán nhiều áo phông đẹp”.

“Và”, anh nói, ánh mắt láu cá, “anh cá là chẳng có giám hộ nào tìm ta ở đó đâu”.

Tôi không giấu tiếng cười của mình, tưởng tượng cảnh chúng tôi sống như những kẻ bị truy nã nguy hiểm trong cung điện Ngô suốt phần đời còn lại. Sự thích thú của tôi khiến người trông thư viện phải nhắc nhở, rồi chúng tôi im lặng khi đến lượt Dimitri. Sao Paolo, Brazil. Rồi đến lượt tôi: Honolulu, Hawaii. Chúng tôi đưa sách qua lại, và một lúc lâu, cả hai cùng ngồi bệt trên sàn, cạnh nhau, chia sẻ những phản ứng pha trộn khi tiếp tục “chuyến du lịch trong tưởng tượng”. Cánh tay và cẳng chân chúng tôi gần như chạm nhau.

Nếu bốn mươi tám giờ trước có người bảo tôi sẽ ngồi bệt trong thư viện với Dimitri, đọc một cuốn sách du lịch, tôi sẽ bảo họ điên khùng. Gần điên khùng bằng lúc nhận ra tôi đang làm một việc hoàn toàn bình thường và không chủ định với Dimitri. Kể từ khi gặp nhau, cuộc sống của chúng tôi bao quanh bởi bí mật và hiểm nguy. Và thực ra, những thứ đó vẫn *còn* trong cuộc sống cả hai. Nhưng trong mấy tiếng tĩnh tại vừa rồi, thời gian dường như đứng lại. Chúng tôi đều thanh thản. Chúng tôi là bạn bè.

https://thuviensach.vn

“Florence, Italy”, tôi đọc. Ảnh của những nhà thờ và phòng tranh công phu in đầy trang sách. “Sydney muốn đến Florence. Thực ra là cô muốn học ở đấy. Nếu Abe ra tay giúp, em nghĩ chắc cô ấy sẽ phục vụ ông cả đời”.

“Cô ấy vẫn còn khá nghe lời”, Dimitri nhận xét. “Anh không hiểu Sydney lắm, nhưng anh chắc rằng Abe nắm giữ bí mật nào đó của cô ấy”.

“Abe giúp Sydney thoát khỏi nước Nga, trở về Mĩ”.

Anh lắc đầu. “Chắc hẳn phải hơn thế. Những nhà giả kim rất trung thành với mệnh lệnh. Họ không thích chúng ta. Cô ấy giấu chúng ta - họ đã được huấn luyện điều đó - nhưng mỗi phút sống với Những Kẻ Gìn Giữ là một phút khổ cực. Để giúp chúng ta và phản bội người quản lí, cô ấy hẳn nợ Abe một điều gì đó ghê gớm hơn”.

Cả hai dừng lại một lúc, tự hỏi sự sắp xếp bí ẩn của bố tôi với Sydney là gì. “Dù sao cũng chẳng liên quan. Cô ấy đang giúp chúng ta, đó mới là quan trọng… Và chúng ta nên quay về thôi”.

Biết Dimitri nói đúng nhưng tôi ghét phải quay về. Tôi muốn ở lại đây, trong ảo giác thanh bình và an toàn này, để được tin rằng ngày nào đó tôi có thể đến Parthenon hay thậm chí là cung điện Ngô. Tôi đưa trả anh cuốn sách. “Một lần nữa thôi”.

Anh chọn một trang bất kì và mở sách ra. Nụ cười vụt tắt. “Saint Peterburg”.

Một cảm giác hỗn độn chồng chéo trong ngực tôi. Tiếc nuối - bởi thành phố quá đẹp. Buồn bã - vì chuyến thăm của tôi đã bị vấy bẩn bởi nhiệm vụ xấu xa tôi phải làm.

Dimitri nhìn trang sách một lúc, vẻ khao khát hiện trên khuôn mặt. Lúc đó tôi mới nhận ra, dù trước đó anh đã động viên tôi, hẳn anh đang nghĩ lại những gì tôi đã làm ở Montana: những địa điểm yêu thích xưa cũ của chúng tôi giờ đây đã không còn.

Tôi dịu dàng huých anh. “Này, tận hưởng nơi chúng ta đang ở, nhớ không? Chứ không phải những nơi không thể đến”.

https://thuviensach.vn

Anh ngần ngừ gập sách lại và nhìn ra xa. “Sao em khôn ngoan thế?” anh đùa.

“Vì em có một người thầy giỏi”. Chúng tôi cười với nhau. Tôi sực hiểu ra. Suốt thời gian qua, tôi nghĩ anh giúp tôi trốn thoát do mệnh lệnh của Lissa. Nhưng hình như còn nhiều hơn thế. “Có phải đó là lí do anh trốn đi cùng em?” Tôi hỏi. “Để xem anh còn thấy được phần nào của thế giới?”

Anh ngạc nhiên trong phút chốc. “Em chẳng cần thầy giỏi mới khôn ngoan, Rose à! Tự em cũng xoay xở được. Phải, một phần vì thế. Có thể cuối cùng anh sẽ được chào đón trở về, nhưng cũng có thể không. Sau khi… sau khi làm Strigoi…” Anh hơi ấp úng, “Anh đã có cách đánh giá mới về cuộc sống. Mất thời gian đấy. Anh vẫn chưa đến đích. Chúng ta bảo cứ tập trung vào hiện tại, không phải tương lai, nhưng quá khứ vẫn ám ảnh anh. Những khuôn mặt. Những cơn ác mộng. Càng lún sâu vào thế giới của cái chết, anh càng muốn níu giữ cuộc sống. Mùi của những cuốn sách. Hương nước hoa em dùng. Hình ảnh ánh nắng khúc xạ qua cửa sổ. Thậm chí là hương vị của bữa sáng với Những Kẻ Gìn Giữ”.

“Anh thành nhà thơ rồi”.

“Không, chỉ là bắt đầu nhận ra sự thực. Anh tôn trọng luật lệ và cách vận hành của xã hội, nhưng anh không thể liều lĩnh đánh mất cuộc sống trong nhà ngục sau khi vừa tìm lại nó. Anh cũng muốn chạy trốn. Đó là lí do anh giúp em. Ngoài ra còn…”

“Cái gì?” tôi chăm chú nhìn Dimitri, ao ước anh không quá giỏi che giấu cảm xúc trên mặt. Tôi biết rõ, tôi hiểu anh. Nhưng anh vẫn đủ khả năng giấu giếm tôi.

Dimitri đứng dậy, tránh nhìn vào mắt tôi. “Không quan trọng, về chỗ Sydney xem cô ấy tìm được gì chưa… dù rằng, anh ghét phải thú nhận điều này, nhưng anh nghĩ là vô ích thôi”.

“Em biết”. Tôi đứng lên với anh, vẫn suy ngẫm về điều anh định nói. “Chắc cô ấy đã bỏ cuộc và chuyển sang chơi *dò mìn* rồi”.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi quay lại quán cà phê, dừng chân chốc lát để mua kem. Vừa ăn vừa đi quả là thử thách. Mặt trời đã xuống gần đường chân trời, vẽ mọi thứ trong màu đỏ và cam, nhưng hơi nóng vẫn còn lưu lại. *Tận hưởng đi, Rose,* tôi tự nhủ. *Những sắc màu. Hương vị của sô cô la.* Dĩ nhiên, tôi lúc nào cũng thích sô cô la. Cuộc sống không cần phải bình thường tôi mới tận hưởng được món tráng miệng.

Chúng tôi về đến quán cà phê và thấy Sydney đang lúi húi cạnh máy tính, với một chiếc bánh kem trộn táo ăn gần hết và cốc cà phê thứ tư. Chúng tôi ngồi xuống ghế cạnh cô.

"Mọi chuyện thế… Này! Cậu *đang* chơi *dò mìn"!* Tôi cố nhòm vào màn hình gần hơn, nhưng Sydney quay nó sang hướng khác. "Lẽ ra cậu phải đang tìm mối liên hệ với quý bà của Eric chứ".

"Tớ tìm rồi", cô đáp ngắn gọn.

Tôi và Dimitri nhìn nhau ngỡ ngàng.

"Nhưng tớ không biết nó có hữu dụng không".

"Cái gì cũng sẽ hữu dụng", tôi khẳng định. "Cậu tìm thấy gì?"

"Sau khi cố lần theo những bản ghi chép và giao dịch của ngân hàng - và phải nói, *không* thú vị chút nào - tớ thấy một phần thông tin nhỏ. Tài khoản ngân hàng chúng ta có bây giờ là một tài khoản mới. Nó được chuyển từ một ngân hàng khác sang khoảng năm năm trước. Tài khoản cũ vẫn là của Jane Doe, *nhưng* nó dẫn chiếu đến một người thụ hưởng ruột thịt nếu chẳng may có chuyện xảy ra với chủ tài khoản".

Tôi nghẹn thở. Những giao dịch tài chính không còn quan trọng, chúng tôi sắp tìm được một manh mối có cơ sở. "Một cái tên thật?"

Sydney gật đầu. "Sonya Karp".

https://thuviensach.vn

Mười hai

CẢ TÔI VÀ DIMITRI ĐỀU CHẾT LẶNG vì choáng váng khi nghe cái tên. Sydney nhìn cả hai rồi cười nhạt.

"Tớ đoán hai người biết cô ta là ai?"

"Dĩ nhiên", tôi thốt lên. "Cô giáo tớ. Cô ấy hóa điên và biến thành Strigoi".

Sydney gật đầu. "Tớ biết".

Mắt tôi mở tròn hơn. "Cô ấy không… cô ấy không phải là người có mối quan hệ với bố Lissa đấy chứ?" Ôi Chúa lòng lành! Đây là một trong những bước ngoặt bất ngờ nhất trong cuộc đời sóng gió của tôi. Tôi thậm chí không đoán nổi các ảnh hưởng của nó.

"Hình như không phải", Sydney đáp. "Tài khoản mở ra nhiều năm rồi thì Sonya mới được đưa vào thành người thừa hưởng. Và điều khoản chỉ phát sinh hiệu lực khi cô ấy tròn mười tám. Vậy nên, nếu chúng ta kết luận tài khoản được khởi tạo trong khoảng thời gian đứa bé sinh ra, thì cô ấy còn quá trẻ. Chắc Sonya là một người họ hàng thôi".

Nỗi kinh hoàng lúc trước của tôi có lí do để biến thành thích thú, Dimitri cũng thế. "Hẳn em có tài liệu về gia đình cô ấy", anh hỏi. "Hoặc nếu không, vài Moroi khác sẽ có. Ai thân thiết với Sonya? Cô ấy có chị gái không?"

Sydney lắc đầu. "Không. Dù sao đó cũng là một hướng đi rõ ràng. Thật không may, cô ấy có nhiều người thân lắm, *hàng tá*. Bố mẹ đều sinh ra trong những dòng họ khổng lồ, nên cô ấy có rất nhiều anh chị em họ. Thậm chí có vài người dì bằng tuổi".

https://thuviensach.vn

“Chúng ta có thể tra tìm họ, đúng không?” tôi hỏi. Cơn rùng mình vì chờ đợi chạy dọc sống lưng tôi. Thực lòng tôi không mong đợi nhiều thông tin thế này. Đúng vậy, nó nhỏ bé, nhưng hữu dụng. Nếu Sonya Karp có quan hệ với tình nhân của Eric thì chúng tôi có thể lần theo dấu vết từ cô.

“Đông đảo lắm”. Sydney nhún vai. “Ý tớ là, phải, chúng ta có thể. Sẽ mất nhiều thời gian để tìm hiểu tiểu sử của mỗi người, và ngay cả khi tìm ra - đặc biệt khi che giấu được chuyện này - cũng rất khó biết ai trong số họ là người cần tìm. Hay ai trong số họ biết danh tính cô ấy”.

Giọng Dimitri trầm ngâm. “Một người biết Jane Doe là ai”.

Cả tôi và Sydney đều nhìn anh chờ đợi.

“Sonya Karp”, anh trả lời.

Tôi vung tay lên. “Phải, nhưng chúng ta không thể nói chuyện với cô ấy. Cô ấy là manh mối bị khuyết. Mikhail Tanner mất hơn một năm săn đuổi mà không tìm được cô ấy. Nếu anh ta không thể thì chúng ta cũng không thể”.

Dimitri lảng tránh ánh mắt tôi và nhìn đăm đăm ra cửa sổ. Đôi mắt nâu tràn ngập buồn khổ, trong giây lát những suy nghĩ của anh trượt xa khỏi chúng tôi. Tôi không hiểu chuyện đang xảy ra cho lắm, nhưng khoảnh khắc thanh bình trong thư viện - nơi Dimitri đã mỉm cười và chia sẻ những giấc mơ về một cuộc sống bình thường - đã tan biến. Và không chỉ khoảnh khắc đó. Dimitri cũng tan biến. Anh trở lại với vẻ mạnh mẽ, một lần nữa vác trên vai sức nặng của cả thế giới. Sau cùng, anh thở dài rồi nhìn tôi. “Đó là vì Mikhail không có những mối liên hệ cần thiết”.

“Mikhail là bạn trai cô ấy”, tôi cãi. “Anh ấy có nhiều mối liên hệ hơn bất cứ ai”.

Dimitri không ghi nhận lời tôi nói. Thay vào đó, anh lại trầm ngâm. Tôi thấy sự quay cuồng trong mắt anh, một cuộc chiến tranh nội tâm. Cuối cùng, anh quyết định.

“Điện thoại của em ở đây có sóng không?” anh hỏi Sydney.

https://thuviensach.vn

Sydney gật đầu, với lấy ví và đưa điện thoại cho Dimitri. Anh cầm một lúc, hình như đau đớn khi phải chạm vào nó. Cuối cùng, thở dài lần nữa, anh đứng dậy bước ra cửa. Sydney và tôi nhìn nhau ngơ ngác rồi cùng chạy theo anh. Cô tụt lại sau tôi vì phải trả tiền và lấy máy tính. Tôi lao ra ngoài vừa lúc Dimitri bấm số và áp điện thoại vào tai. Một lát sau, Sydney theo kịp, hẳn là người ở đầu dây bên kia vừa trả lời.

"Boris à?" Dimitri hỏi.

Tôi chỉ hiểu đến thế bởi phần còn lại là một mớ tiếng Nga liến thoắng. Trong khi nghe anh nói, một cảm giác kì quái lan tỏa khắp người tôi. Ngôn ngữ ấy khiến tôi bối rối, lúng túng… nhưng còn nhiều hơn thế. Tôi thấy lạnh gáy. Mạch máu run lên vì sợ hãi. Âm điệu… tôi biết âm điệu đó. Nó vừa là vừa không phải là giọng Dimitri. Đó là giọng nói của những cơn ác mộng, giọng nói của băng giá và tàn nhẫn.

Dimitri đang đóng vai Strigoi.

Thực ra thì "đóng vai" là một từ quá nhẹ nhàng. Đúng hơn là giả vờ. Dù sao đi nữa nghe cũng vô cùng thuyết phục.

Đứng cạnh tôi, Sydney cau mày, nhưng tôi không nghĩ cô đồng cảm với những gì tôi trải qua. Cô chưa bao giờ thấy Dimitri trong lốt Strigoi. Cô không lưu giữ những kí ức kinh khủng. Sự thay đổi trong cử chỉ của anh hẳn quá rõ ràng, nhưng tôi nhìn mặt Sydney và nhận ra cô đang tập trung theo dõi cuộc nói chuyện. Tôi quên mất cô cũng biết tiếng Nga.

"Anh ấy nói gì vậy?" tôi thầm thì.

Cô càng cau mày, vì cuộc nói chuyện hoặc vì bị tôi phá ngang. "Anh ấy… anh ấy dường như đang nói chuyện với người nào lâu không gặp. Dimitri mắng người này vì đã bỏ bê công việc khi anh đi xa". Sydney lại im lặng, tiếp tục nghe dịch trong đầu. Có lúc giọng Dimitri thét lên giận dữ, cả tôi và Sydney rùng mình. Tôi quay sang nhìn cô dò hỏi. "Anh ấy phát cáu vì bị yêu cầu chứng minh thẩm quyền. Tớ không biết, nhưng bây giờ… có vẻ như đầu dây kia đang lạy lục".

https://thuviensach.vn

Tôi muốn biết rõ từng chữ, nhưng thật khó để Sydney vừa dịch cho tôi vừa nghe anh nói. Giọng Dimitri trở về cung bậc bình thường - dù vẫn đầy đe dọa - và trong những từ ngữ hỗn độn, tôi nghe được chữ "Sonya Karp" và "Montana".

"Anh ấy hỏi về cô Kar… Sonya?" Tôi lẩm bẩm. Cô ấy từng là giáo viên dạy tôi một thời gian dài. Giờ tôi có thể gọi cô ấy là Sonya.

"Ừ", Sydney đáp, mắt vẫn chăm chú nhìn Dimitri. "Anh ấy đang yêu cầu… ờ, bảo… người này tìm ai đó và xem liệu anh ta có thể tìm Sonya không. Người này…" Cô lại dừng để nghe. "Người anh ấy đang hỏi tìm có vẻ như quen biết rất nhiều người trong khu vực lần cuối người ta thấy Sonya".

Tôi biết "người ta" trong đoạn này nghĩa là "Strigoi". Dimitri đã nhanh chóng thăng tiến trong giới Strigoi nhờ vào ý chí và sức mạnh của anh. Hầu hết Strigoi đều hoạt động đơn lẻ, hiếm khi tập hợp nhóm, nhưng ngay cả những kẻ đơn độc cũng nhận ra những mối đe dọa và Strigoi có ảnh hưởng lớn hơn. Dimitri đang làm việc với những mối liên hệ của mình, cũng giống khi trước. Nếu có Strigoi nào nghe ngóng được về sự biến đổi của anh, và tôi tin là thế, thì chúng sẽ nhanh chóng phát tán tin tức. Khi đó, Dimitri đã đang chơi trò nhảy ngựa để tìm nguồn tin có thể cung cấp manh mối về người biết được vị trí của Sonya.

Dimitri lại trở nên tức giận và to tiếng, giọng anh trở nên (nếu còn có thể) hung hãn hơn. Bỗng dưng tôi thấy như mắc bẫy, và thậm chí Sydney lúc này trông cũng sợ hãi. Cô nuốt khan.

"Anh ấy đang bảo người kia rằng nếu tối mai không có được câu trả lời, Dimitri sẽ tìm đến xẻ thịt hắn ta và…" Sydney không buồn nói tiếp. Cô tròn mắt. "Tự tưởng tượng đi. Khá kinh khủng đấy!" Tôi thấy mừng vì không thể nghe hết cuộc nói chuyện bằng tiếng Anh.

Dimitri kết thúc cuộc gọi và trả điện thoại cho Sydney, vẻ hiểm ác biến mất trên khuôn mặt anh. Một lần nữa, anh trở lại là Dimitri của tôi, Dimitri ma cà rồng lai. Nỗi chán chường và tuyệt vọng tỏa ra từ anh, anh ngồi sụp xuống dựa vào tường quán cà phê, ngước nhìn bầu trời. Tôi biết

https://thuviensach.vn

anh đang làm gì. Anh đang cố lấy bình tĩnh, kiểm soát những cảm xúc đang giằng xé trong lòng. Dimitri vừa can dự để giúp chúng tôi lần ra manh mối … nhưng anh phải trả một cái giá khủng khiếp. Ngón tay tôi co giật. Tôi muốn vòng tay vỗ về hay ít nhất là vỗ vai anh để anh biết mình không cô độc. Nhưng, tôi kìm lại, đoán rằng anh sẽ không thích như thế.

Cuối cùng, Dimitri ngoảnh nhìn chúng tôi. Anh đã lấy lại bình tĩnh - ít nhất là ở bề ngoài. “Anh đã sai vài người đi hỏi về cô ấy”, Dimitri mệt mỏi nói. “Có thể không thành công. Strigoi hiếm khi giữ cơ sở dữ liệu. Nếu cần bảo toàn mạng sống cho bản thân, chúng mới để ý đến người khác, nhưng thi thoảng lắm! Chúng ta sẽ sớm biết liệu có gì hữu dụng không”.

“Em… oa! Cám ơn anh”, tôi ấp úng nói. Tôi biết anh không cần cảm ơn, nhưng tôi thấy mình cần nói.

Dimitri gật đầu. “Chúng ta nên trở về chỗ Những Kẻ Gìn Giữ… hay em nghĩ ở đây an toàn?”

“Em thích tránh xa tầm phủ sóng”, Sydney nói, đi về phía xe tải. “Thêm nữa, em muốn lấy lại chìa khóa xe”.

Đường về như thể dài hơn chục lần. Tâm trạng Dimitri lấp đầy phòng lái, gần như làm chúng tôi nghẹt thở vì chán nản. Đến Sydney cũng cảm nhận tương tự. Cô lại để Dimitri lái, tôi không chắc như vậy là sáng suốt. Liệu việc lái xe có khiến anh quên đi nỗi dằn vặt về Strigoi? Hay cơn thịnh nộ làm anh phân tâm và cho chúng tôi xuống hào?

Thật may mắn, chúng tôi trở về an toàn nhẹ nhàng, bình yên. Hai Kẻ Gìn Giữ đang đợi chúng tôi ở chỗ đỗ xe, một nữ Moroi và một con người, trông đều hung hãn. Tôi vẫn chưa thể quen với hình ảnh kì quặc sát cánh chiến đấu của hai giống loài, và tự hỏi liệu bọn họ có phải là một cặp chăng.

Về đến nơi, chúng tôi thấy người ta đang ngồi quanh một đống lửa rừng rực cháy, vài người đang ăn và vài người khác đang nói chuyện. Lúc ăn sáng, tôi được biết ngọn lửa luôn có mặt nơi người ta muốn giao du nhưng cũng nhiều nhà giữ lửa cho riêng gia đình họ.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi về nhà Raymond, ở nhà chỉ có Sarah và Joshua. Sarah đang rửa bát, và Joshua đang bồn chồn ngồi ghế. Ngay khi nhìn thấy tôi ở cửa, anh ta đứng bật dậy, miệng lại cười rạng rỡ như đèn pha.

“Rose! Cô đã trở lại. Chúng tôi đang bắt đầu lo lắng… ý tôi là, không phải sợ chuyện gì xảy ra, vì cô giỏi như thế kia mà, nhưng sợ cô sẽ bỏ chúng tôi mà đi”.

“Không đâu nếu thiếu xe của tôi”, Sydney nói, thả chìa khóa xe tải lên bàn. Chìa khóa chiếc CRV đã ở sẵn đấy, và cô nhẹ người khi nhặt lấy nó.

Sarah mời cả nhóm ăn phần còn lại của bữa tối, nhưng chúng tôi từ chối vì đã tích trữ sẵn đồ ăn nhanh ở cây xăng Rubysville. “Thôi được”, Sarah nói, “Nếu các bạn không ăn thì có thể tham gia với mọi người chỗ đống lửa chung. Đêm nay Jess McHale sẽ hát nếu họ chuốc đủ rượu cho cô ấy, nhưng dù say hay không, đây cũng là giọng hát hay nhất mà tôi từng nghe”.

Tôi bắt gặp ánh mắt Dimitri và Sydney trong giây lát. Phải thừa nhận, tôi hơi tò mò muốn xem nhóm người hoang dã này mở tiệc thế nào, dù sao ánh trăng và những bài dân ca cũng không thuộc món giải trí ưa thích của tôi. Dimitri vẫn mang vẻ mặt ám ảnh từ sau cuộc điện thoại.

Tôi tự hỏi liệu anh có thấy dễ chịu nếu một mình cách li trong phòng không, nhưng khi Sydney nói sẽ đi, Dimitri tự động phản ứng. “Tôi cũng đi”. Ngay lập tức tôi hiểu ý định của anh. Những ngày làm Strigoi giày vò anh. Trò chuyện với Strigoi giày vò anh. Và có lẽ - không, chắc chắn chứ - anh muốn lẩn tránh và giấu giếm nó, nhưng anh là Dimitri. Dimitri bảo vệ những người cần bảo vệ, dù việc nghe những bài hát bên đống lửa không thực sự đe dọa tính mạng, thì vẫn là một tình cảnh khá hiểm nguy với một con người như Sydney. Anh không cho phép hiểm nguy xảy ra. Thêm nữa, anh biết Sydney sẽ thấy an toàn hơn nếu có cả hai chúng tôi ngồi cạnh.

Tôi định nói sẽ đi cùng họ, nhưng Joshua nhanh nhảu lên tiếng. “Cô vẫn muốn xem hang của tôi chứ? Ngoài trời vẫn còn chút ánh sáng. Như thế cô sẽ thấy rõ hơn là phải dùng đuốc”.

https://thuviensach.vn

Vì quên mất cuộc nói chuyện lúc trước với Joshua, tôi định từ chối. Bây giờ mắt Dimitri ánh lên một vẻ như không đồng tình. Vậy đấy! Anh không muốn tôi ra ngoài với một chàng trẻ tuổi đẹp trai khác. Do Những Kẻ Gìn Giữ là đáng ngại? Hay do ghen tuông? Không, chắc chắn không phải vế thứ hai. Chúng tôi đã nói - rất nhiều, rất nhiều lần - rằng Dimitri không muốn có quan hệ tình cảm với tôi. Thậm chí lúc trước anh còn ủng hộ Adrian. Hay đây là vấn đề của bạn trai cũ? Nhớ lại lúc ở Rubysville, tôi đã tin mình và Dimitri có thể là bạn, nhưng thật khó nếu anh cho rằng có quyền kiểm soát tôi và đời sống tình cảm của tôi. Tôi biết nhiều cô gái với bạn trai cũ cứ dùng dằng như vậy. Tôi sẽ không như thế. Tôi có quyền đi chơi với bất kỳ người nào tôi muốn.

“Chắc rồi”, tôi đáp. Mặt Dimitri tối sầm. “Tôi rất sẵn lòng”.

Tôi và Joshua lên đường, để mọi người lại phía sau. Tôi lựa chọn như vậy một phần vì muốn khẳng định sự độc lập của bản thân. Dimitri đã nói chúng tôi bình đẳng nhưng anh ra hàng đống quyết định trong cuộc chạy trốn mà không hỏi qua ý tôi. Cảm giác chiếm lợi thế thật dễ chịu, thêm nữa, tôi mến Joshua và tò mò muốn biết phương thức sống của những người này. Tôi biết Sydney cũng không muốn tôi đi, nhưng Dimitri sẽ chăm sóc cô.

Dọc đường, tôi và Joshua gặp rất nhiều Kẻ Gìn Giữ. Cũng giống lúc trước, tôi bị săm soi khá nhiều. Thay vì vào con đường vào nhà cha Joshua ở, anh ta dẫn tôi đi vòng quanh một ngọn núi nhỏ. Quả núi không đến nỗi nhỏ lắm, nhưng sau thời gian sống ở dãy Rockies, mọi thứ Appalachian với tôi đều “nhỏ”. Có lẽ tôi đã thành một kẻ hợm mình chốn núi rừng.

Dù vậy, quả núi mở rộng khá xa, và chúng tôi càng lúc càng tách rời khu vực chính của Những Kẻ Gìn Giữ. Rừng thưa hơn, ánh sáng yếu ớt hơn, mặt trời đang dần khuất dưới chân trời.

“Tôi ở khá xa”, Joshua áy náy nói. “Chúng tôi càng lúc càng đông, và không đủ chỗ trong khu trung tâm thị trấn”. Tôi nghĩ “thị trấn” là một từ lạc quan nhưng không nhận xét thành tiếng. Phải! Rõ ràng tôi là một kẻ hợm hĩnh. “Nhưng vẫn có hang, nên vẫn còn chỗ”.

https://thuviensach.vn

“Hang tự nhiên chứ?” tôi hỏi.

“Một số là tự nhiên. Một số là những hang mỏ bỏ hoang”.

“Ngoài này đẹp quá”, tôi khen. Tôi thích mọi loài cây rụng lá. Chắc là do tôi nhớ Montana, nhưng những chiếc lá bản rộng ở đây khác hoàn toàn với lá thông. “Mà này, ít nhất anh cũng được hưởng nhiều sự riêng tư đấy chứ?”

“Phải”. Joshua cười đáp lại. “Tôi biết cô sẽ nghĩ vậy… Tôi không biết. Quá mộc mạc. Hoặc hoang dại. Chắc cô nghĩ chúng tôi đều thế”.

Sự tinh tường của Joshua làm tôi bất ngờ. Hầu hết Kẻ Gìn Giữ đều có cách sống phòng vệ quá mãnh liệt khiến tôi không nghĩ bọn họ cho rằng người ngoài sẽ thắc mắc, hoặc thèm quan tâm rằng người ngoài sẽ thắc mắc.

“Chỉ là sự khác biệt thôi”, tôi lịch sự. “Khác rất nhiều với cách sống của chúng tôi”. Bỗng dưng trong tôi dội lên nỗi nhớ nhung tất cả những con người và những nơi tôi phải xa cách. Lissa. Adrian. Những người bạn khác. Hoàng cung. Học viện Thánh Vladimir. Tôi nhanh chóng rũ bỏ cảm giác đó. Tôi không có thời gian để nhớ nhung, ít nhất sau đây chỉ có thể kiểm tra tình hình Lissa.

“Tôi đã từng đến những thị trấn của con người”, Joshua kể. “Và những nơi Kẻ Vấy Bẩn sống. Tôi hiểu tại sao cô thích họ”. Anh ta tỏ ra hơi ngại ngùng. “Tôi thấy điện cũng tiện”.

“Tại sao các anh không dùng điện?”

“Chúng tôi sẽ dùng nếu có thể. Chỉ vì chúng tôi ở quá xa, vả lại chẳng ai biết chúng tôi ở đây. Những người có hoa loa kèn nói tốt hơn là nên giấu chúng tôi đi”.

Trước đây tôi đã không hiểu rằng họ chỉ đơn giản chịu đựng những điều kiện sống này vì họ bị ép buộc để tự che giấu mình. Tôi tự hỏi không biết bao nhiêu lựa chọn của bọn họ bị gắn với những phong tục cổ… Và bao nhiêu bị ảnh hưởng bởi những nhà giả kim.

“Đến rồi đây”, Joshua nói, lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Anh ta trỏ một cái lỗ đen nằm trên mặt đất. Lối đi vừa đủ cho một người lớn chui vào.

“Tuyệt”, tôi nói. Trước đó tôi đã nhận ra một vài cái hang được đặt cao hơn trên núi và thấy vài người trèo chân trần lên hoặc dùng thang tự làm. Một lối vào dễ dàng có vẻ quá xa xỉ.

Joshua tỏ vẻ ngạc nhiên trước lời khen của tôi. “Thật không?”

“Thật mà”.

Chúng tôi mất quá nhiều ánh sáng. Joshua dừng lại đốt một cây đuốc, rồi dẫn tôi vào trong. Lúc đầu cả hai phải cúi người, nhưng càng vào sâu, trần hang càng rộng hơn và mở ra thành một khoảng không gian vòm rộng lớn. Nền đất cứng, những bức tường đá lởm chởm. Đây là một cái hang tự nhiên, nhưng tôi nhận ra vài nỗ lực văn minh hóa nó. Nền hang được dọn sạch và san phẳng, đá tảng và đá viên dẹp gọn ở góc hang như thể chúng được thu gom để lấy không gian. Một số đồ đạc đã được chuyển vào: một chiếc ghế gỗ nhỏ và một chiếc đệm nhìn như chỉ vừa một người ngồi.

“Chắc cô nghĩ nhà tôi nhỏ?” Joshua nói.

Đúng thế; nhưng thực ra nó còn rộng hơn phòng kí túc của tôi ở học viện Thánh Vladimir, “Ừm… phải, nhưng ý tôi là, anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám”.

“Bằng tôi”, tôi nói. Hình như điều này khiến anh ta khá vui. “Có một, ừm, một chiếc hang riêng ở tuổi mười tám quả thật khá tuyệt”. Sẽ tuyệt hơn nếu có điện, Internet và ống dẫn nước, nhưng không cần thiết phải nói ra.

Đôi mắt xanh lơ của Joshua sáng bừng lên. Tôi không thể không nhận ra vẻ tương phản đẹp tuyệt của đôi mắt trên làn da rám nắng của anh ta. Nhưng tôi gạt bỏ ý nghĩ ngay lập tức. Tôi không đến đây tìm bạn trai. Tuy nhiên tôi là người duy nhất nghĩ thế, vì Joshua đột ngột bước tới.

“Cô có thể ở lại nếu muốn”, anh ta nói. “Những Kẻ Vấy Bẩn khác sẽ không bao giờ tìm thấy cô ở đây. Chúng ta có thể cưới nhau, rồi có những đứa trẻ, chúng ta sẽ xây một căn nhà như của bố mẹ tôi và…”

https://thuviensach.vn

Chữ *cưới* khiến tôi lao thẳng ra cửa trong sự choáng váng và sợ hãi như khi bị Strigoi tấn công. Chỉ khác là tôi thường được cảnh báo trước.

"Á, á, từ từ đã". Không! Chưa ai cầu hôn tôi bao giờ. "Chúng ta mới gặp nhau thôi mà!"

May sao Joshua không đến gần hơn. "Tôi biết, nhưng đôi khi sự thể xảy đến như thế đấy".

"Cái gì đến cơ, cuộc hôn nhân giữa những người không hiểu rõ nhau á?" tôi ngờ vực hỏi.

"Phải. Hay xảy ra lắm! Và nghiêm túc mà nói, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, tôi đã biết tôi thích cô. Cô thật tuyệt vời. Cô xinh đẹp và rõ ràng là một chiến binh giỏi. Cách cô xử sự…" Anh ta lắc đầu, sự kính nể hiện rõ trên khuôn mặt. "Tôi chưa từng gặp ai như cô".

Ước gì anh ta không quá dễ thương và tốt bụng. Sự ngưỡng mộ của những kẻ xấu xa dễ xử lý hơn sự ngưỡng mộ của những người ta quý mến nhiều. Sydney bảo tôi là một chân dung nổi bật ở đây. Nói là nóng bỏng thì đúng hơn.

"Joshua. Tôi rất thích anh, nhưng", tôi vội nói thêm khi thấy hi vọng tràn lên trong anh ta, "tôi quá trẻ để kết hôn".

Joshua nhướn mày. "Không phải cô vừa nói cô đã mười tám rồi sao?"

Thôi được. Dường như tuổi tác không phải là cách từ chối hay ở đây. Ở quê Dimitri, tôi đã từng thấy những thanh niên trẻ măng mà đã con cái đầy đàn. Ở một nơi thế này, chưa chừng trẻ nhỏ còn lấy nhau rồi ấy chứ. Tôi bèn thử ở góc độ khác.

"Tôi thậm chí không biết liệu mình có muốn kết hôn với anh không?"

Điều này không làm Joshua lúng túng. Anh ta gật đầu thấu hiểu. "Thông minh. Trước tiên chúng ta có thể sống với nhau, để xem chúng ta có hợp nhau không", vẻ mặt nghiêm trọng của anh ta chuyển sang thành nụ cười. "Nhưng tôi dễ tính lắm. Tôi sẽ để cô thắng trong mọi cuộc tranh cãi".

Tôi không thể kìm được. Tôi bật cười. "Thôi được, vậy thì tôi đã thắng cuộc tranh cãi này và bảo anh rằng tôi không sẵn sàng với… bất cứ việc gì.

https://thuviensach.vn

Thêm nữa, tôi đã có bạn trai rồi".

"Dimitri?"

"Không. Một người khác. Anh ấy ở trong hoàng cung của Những Kẻ Vấy Bẩn". Tôi thậm chí không dám tin rằng mình đang dùng từ ngữ của bọn họ.

Joshua cau mày. "Thế sao anh ta không ở đây bảo vệ cô?"

"Bởi vì… hành động như thế không phải là phong cách của anh ấy. Hơn nữa tôi có thể tự bảo vệ mình". Tôi chưa bao giờ thích kiểu suy nghĩ tôi cần được bảo bọc. "Và này, ngay cả khi không có anh ấy, dù thế nào tôi cũng sẽ rời khỏi đây. Sẽ không bao giờ có chuyện gì giữa hai ta".

"Tôi hiểu rồi". Trông Joshua thất vọng nhưng dường như vẫn chấp nhận lời từ chối. "Có thể khi sắp xếp xong mọi chuyện, cô sẽ quay lại".

Tôi định bảo anh ta đừng đợi tôi và rằng anh ta nên cưới người khác (mặc dù ở tuổi anh ta chuyện cưới xin thật nực cười), nhưng rồi tôi nhận ra lời khuyên của mình hoàn toàn vô ích. Trong ảo tưởng của Joshua, bây giờ anh ta có thể cưới ai đó rồi sau này sẽ đưa thêm tôi vào hậu cung, giống như Sarah và Paulette. Thế nên tôi chỉ đơn giản nói, "Có thể". Để đổi chủ đề, tôi liếc tìm bất cứ thứ gì để đánh lạc hướng cả hai. Mắt tôi dừng lại chỗ ghế và hình chiếc lá khắc chạm trên đó. "Thật tinh xảo".

"Cảm ơn", Joshua hãnh diện nói. Tôi nhẹ người vì anh ta không theo đuổi chủ đề cũ nữa. Anh ta mân mê bàn tay lên tấm gỗ được chạm trổ công phu. Hình thiết kế trông như một sợi dây bện lá. "Tôi tự làm đấy".

"Thật ư?" Tôi hỏi, ngạc nhiên thực lòng. "Thật… thật tuyệt vời".

"Nếu cô thích nó…" Tay Joshua cử động, tôi chỉ sợ sắp có một nụ hôn hay một cái ôm. Thay vào đó, anh ta lần mò trong túi áo và lôi ra một chiếc vòng tay bằng gỗ chạm khắc tinh vi. Hình hoa văn đơn giản, uốn lượn, một kì công tinh tế và mềm mại. Mảnh gỗ được đánh bóng lóa. "Đây". Anh ta đưa tôi chiếc vòng.

"Cái này cho tôi ư?" Tôi miết tay lên mép vòng trơn tru.

https://thuviensach.vn

“Nếu em muốn. Tôi làm nó hôm nay lúc em ra ngoài. Để em sẽ nhớ đến tôi khi em ra đi”.

Tôi ngần ngại, tự hỏi liệu việc nhận chiếc vòng có khích lệ Joshua không. Không đâu, tôi quyết đoán. Tôi đã làm rõ quan điểm về cuộc hôn nhân giữa những thanh thiếu niên rồi, và dù sao thì, trông Joshua hồi hộp quá, tôi không thể chịu được ý nghĩ làm tổn thương anh ta. Tôi đeo chiếc vòng vào tay.

“Dĩ nhiên tôi sẽ nhớ anh. Cảm ơn nhé”.

Từ vẻ mặt hạnh phúc của Joshua, đủ thấy việc nhận lấy chiếc vòng tay đã bù đắp cho lời từ chối lúc trước. Anh ta cho tôi xem thêm một chút quanh hang rồi theo lời đề xuất tới chỗ đống lửa chung cùng mọi người. Chưa về tới nơi chúng tôi đã nghe tiếng nhạc vọng qua rừng cây, và dù phong cách nơi đây không hợp với tôi, vẫn có gì đó thật ấm áp và thân thiện trong cuộc sống của cộng đồng này. Tôi chưa bao giờ đi cắm trại mùa hè, nhưng tôi tưởng tượng không khí sẽ giống như bây giờ.

Sydney và Dimitri ngồi ở rìa nhóm người, chỉ im lặng quan sát, những người khác đều hát, vỗ tay, và nói chuyện. Một lần nữa, tôi sửng sốt vì cảnh ma cà rồng lai, con người và Moroi lẫn lộn với nhau. Những cặp đôi pha tạp ở khắp mọi nơi, một cặp - con người và Moroi - đang ôm hôn công khai. Lần nào hôn vào cổ cô gái, anh ta cũng cắn và hút một chút máu, tôi phải nhìn sang chỗ khác.

Tôi quay lại với các bạn. Trông thấy tôi, Sydney tỏ ra nhẹ nhõm hẳn. Vẻ mặt Dimitri kín bưng. Như thường lệ, những con mắt khác hướng theo chuyển động của tôi, thật bất ngờ, tôi thấy sự ghen tị công khai trên khuôn mặt vài chàng trai. Hi vọng họ không nghĩ tôi cùng Joshua vào hang và lột hết quần áo ra. Tôi không muốn để lại một thứ danh tiếng như thế.

“Tôi phải nói chuyện với Sydney”, quay sang Joshua, tôi nói to cho át tiếng ồn, nghĩ rằng tốt hơn nên giữ khoảng cách trước khi tin đồn xuất hiện, và quả thực trông Sydney như đang rất muốn có tôi ngồi cạnh. Joshua gật đầu, và tôi quay đi. Vừa đi được hai bước thì một nắm đấm đột ngột lao thẳng vào mặt tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi không phòng thủ, chỉ nhanh chóng quay đầu để cú đấm trượt sang má, còn hơn là kết thúc với một chiếc mũi gãy. Sau phút bàng hoàng đầu tiên, bài huấn luyện của tôi được kích hoạt. Tôi nhanh nhẹn bước sang một bên và vào thế đứng của một chiến binh. Tiếng nhạc và tiếng hát im bặt, tôi quay lại đối diện với kẻ vừa tấn công.

Angeline.

Angeline đang đứng trong tư thế tương tự như tôi, hai nắm đấm siết chặt và ánh mắt sắc nhọn nhắm vào tôi. “Thôi được”, cô ta nói. “Đã đến lúc tìm hiểu xem chị thực sự mạnh đến mức nào”.

Lẽ ra phải có ai đó, như bố hay mẹ, đến lôi cô ta đi và trừng phạt vì tội hành hung khách. Nhưng thật tuyệt vời, chẳng ai cựa quậy hay cố ngăn cô. Thực ra thì không, không hẳn thế. Có một người hành động. Dimitri đã bật dậy ngay khi thấy tôi gặp nguy hiểm. Tôi chờ anh đến và lôi Angelina đi, nhưng một nhóm Kẻ Gìn Giữ đã nhanh chóng chạy lại chỗ anh, thì thào to nhỏ không rõ những gì. Họ không thực sự ngăn cản, nhưng lời họ nói đã khiến anh đứng im. Tôi định hỏi họ nói gì, thì Angeline đã lại lao vào tôi. Xem ra tôi phải tự thân vận động.

Angeline thuộc loại lùn, ngay cả với một ma cà rồng lai, nhưng cơ thể cô tràn trề sức mạnh. Cô cũng khá nhanh, dù không đủ nhanh để ra đòn thứ hai trúng tôi. Tôi khéo léo né đòn và giữ khoảng cách, không muốn gây gổ với cô gái này. Angeline có thể gây khá nhiều thương tích trong một trận chiến, nhưng vẫn có một chút vụng về - không, thô cứng thì đúng hơn. Cô là một kẻ thích ẩu đả, một kẻ gây sự nhiều nhưng chưa được huấn luyện bài bản.

“Em điên rồi sao?” Tôi hét lên, dịch chuyển khỏi đường tấn công một lần nữa. “Dừng lại. Chị không muốn làm em đau”.

“Chắc rồi”, Angeline đáp. “Chị muốn mọi người nghĩ thế sao? Nếu chị không thực chiến thì tất cả sẽ tin rằng những dấu hiệu đó là thật”.

“Chúng *là* thật!” Lời nói bóng gió rằng tôi đã làm giả những hình xăm của mình làm tôi nổi cáu, nhưng tôi không muốn tham gia vào cuộc ẩu đả nực cười này.

https://thuviensach.vn

“Chứng minh đi”, Angeline nói, lao tới tôi lần nữa. “Chứng minh chị là người như chị nói đi”.

Tránh xa Angeline giống như khiêu vũ vậy. Tôi có thể làm thế cả đêm, song vài tiếng thét chán nản từ đám đông giục giã chúng tôi “Bắt đầu đi”.

“Chị không phải chứng minh điều gì cả”, tôi đáp.

“Thế thì đó là sự lừa dối”. Lúc này hơi thở Angelina đã nặng nề. Cô hoạt động mạnh hơn tôi nhiều. “Mọi việc Những Kẻ Vấy Bẩn các người làm đều là dối trá”.

“Không đúng”, tôi nói. Tại sao Dimitri lại để mặc chuyện này? Ở góc xa, tôi nhìn thấy anh, và anh giúp tôi bằng cách *mỉm cười.*

Trong khi đó, Angeline vẫn tiếp tục tràng đả kích và cố tấn công tôi. “Các người đều nói dối. Các người đều yếu ớt. Đặc biệt là lũ ‘hoàng tộc’ của các người. Chúng là những kẻ tồi tệ nhất”.

“Em không biết họ. Em chẳng biết gì về họ cả”.

Angeline vẫn tiếp tục nói chuyện, nhưng tôi thấy cô càng lúc càng thất vọng. Nếu tôi không biết chắc cô sẽ đánh tôi từ phía sau thì tôi đã lịch sự áp sát rồi nhẹ nhàng quay đi rồi. “Tôi đủ biết”, cô nói. “Tôi biết chúng ích kỉ, hư hỏng và không tự làm gì cho bản thân hết. Chúng không quan tâm đến ai khác. Chúng đều như thế”.

Thực ra tôi đồng tình với Angeline về vài hoàng thân nhưng không thích sự suy diễn. “Đừng nói những điều em không hiểu”, tôi ngắt lời. “Không phải tất cả bọn họ đều như thế”.

“Chúng *là vậy”*, cô nói, hài lòng khi thấy tôi nổi giận. “Ước gì chúng chết hết đi”.

Sự khiêu khích không đủ đẩy tôi vào thế tấn công nhưng lời nói thực sự đã che phủ suy nghĩ của tôi, đủ khiến tôi để cô vượt qua, một chút thôi, vòng phòng ngự của tôi. Tôi chưa bao giờ để một tên Strigoi nào làm được như thế, nhưng tôi đã đánh giá thấp cô gái hoang dại này. Chân Angeline vòng qua đá vào đầu gối tôi, và giống như ném một tia lửa vào xăng vậy. Mọi thứ nổ tung.

https://thuviensach.vn

Tôi hơi loạng choạng trước cú đánh, Angeline liền tận dụng lợi thế. Bản năng chiến đấu bùng dậy, tôi không còn lựa chọn nào khác là phản công trước khi cô động đến tôi. Lúc này người ta bắt đầu ăn mừng vì cuộc chiến đã "thực sự diễn ra". Tôi tấn công, cố khuất phục Angeline, có nghĩa là những đòn tấn công tăng lên theo cấp số nhân. Hiển nhiên, tôi vẫn giỏi hơn Angeline, nhưng để bắt được cô, tôi đặt mình trong trình độ cô. Angeline đấm tôi vài cú, không cú nào nghiêm trọng, rồi tôi đè được cô xuống sàn. Tôi tưởng đến đây là hết nhưng tôi bị đẩy ngược lại trước khi kịp khoá chặt cô hoàn toàn. Cả hai lăn lộn, Angeline cố giành được vị trí thuận lợi. Không để cô được như ý, tôi đấm vào má cô một cú mạnh hơn hẳn trước.

Tôi nghĩ cuộc chiến đã đến lúc kết thúc. Cú đấm của tôi đánh bật Angeline ra, tôi định đứng dậy, nhưng bị nắm tóc kéo xuống. Tôi vặn người thoát khỏi sự kiểm soát của cô - dù tôi biết chắc sẽ bị giật đứt tóc - lần này tôi kẹp thật chặt, đè toàn bộ sức nặng và sức mạnh lên, ấn cô xuống. Dù biết thế sẽ rất đau nhưng tôi không quan tâm lắm. Angeline đã gây sự. Thêm nữa, cuộc chạm trán này thật quá đáng. Kéo tóc đối thủ là kiểu chơi bẩn thỉu.

Angeline gắng thêm chút nữa để thoát ra, nhưng khi thấy rõ là cô không thể, những người xung quanh tôi bắt đầu huýt sáo và ăn mừng. Một lúc sau, vẻ tức giận tăm tối tan biến trên mặt Angeline, thay vào đó là sự đầu hàng. Tôi quan sát một cách dò xét, không định thôi cẩn trọng.

"Được rồi", cô ta nói. "Tôi nghĩ là được rồi đấy. Làm tới đi".

"Hả? Cái gì được?" tôi hỏi.

"Chị cưới anh trai tôi được rồi đấy".

https://thuviensach.vn

Mười ba

"CHẲNG BUỒN CƯỜI CHÚT NÀO!"

"Cậu nói đúng", Sydney đồng tình. "Chẳng buồn cười chút nào. *Nực cười* thì có".

Chúng tôi đã trở lại nhà Raymond, trong phòng riêng. Tưởng như chúng tôi không thể rời khỏi những lễ hội bên đống lửa, đặc biệt là sau khi biết được sự thật kinh khủng về tục lệ của Những Kẻ Gìn Giữ. Thực ra thì, ít nhất cũng có tôi nghĩ là nó kinh khủng. Hóa ra nếu muốn cưới ai đó ở đây, cô dâu và chú rể tương lai sẽ phải độc lập chiến đấu với người họ hàng gần gũi nhất của đối tượng và cùng giới tính với mình. Angeline đã nhận ra tình ý của Joshua từ lúc tôi đến, khi nhìn thấy chiếc vòng tay, cô kết luận rằng ở đây đã có sự sắp xếp. Thế nên cô có trách nhiệm làm rõ xem tôi có xứng đáng không. Angeline vẫn không thực sự thích hay hoàn toàn tin tưởng tôi, nhưng việc chứng minh khả năng chiến đấu của tôi đã khiến cô kính nể và đồng ý ủng hộ "lời ước hẹn" của chúng tôi. Lúc đó tôi đã phải tốn công giải thích rất nhiều để thuyết phục mọi người - bao gồm cả Joshua - rằng không có sự ước hẹn nào ở đây hết. Nếu có, theo như tôi biết, Dimitri sẽ phải lãnh trách nhiệm làm "họ hàng" của tôi và chiến đấu với Joshua.

"Thôi đi", tôi quở trách. Dimitri dựa vào tường, khoanh tay, quan sát khi tôi xoa bóp phần xương má bị Angeline đánh. Đây không phải là vết thương tệ nhất tôi từng lĩnh, nhưng ngày mai chắc chắn mặt tôi sẽ bị thâm. Một nụ cười hiện ra trên môi anh.

"Anh đã bảo em là đừng khích lệ anh ta", Dimitri bình tĩnh nói.

"Thế nào cũng được. Anh không biết sự thể xoay ra thế này. Anh chỉ không muốn em…" tôi nén lại những lời cuối. Tôi không muốn tuôn ra

https://thuviensach.vn

những điều trong đầu: rằng Dimitri ghen tuông. Hoặc ích kỉ. Hoặc bất cứ điều gì khác. Tôi chỉ biết anh đã cáu kỉnh khi thấy tôi thân thiện với Joshua… Và rất thích thú với sự tức giận của tôi khi bị Angeline tấn công. Tôi đột ngột quay sang Sydney, cô cũng thích thú như Dimitri. Tôi chưa bao giờ thấy cô cười nhiều đến thế. "*Cậu* có biết tục lệ này không?"

"Không", Sydney phủ nhận, "nhưng tớ không ngạc nhiên. Tớ bảo cậu là họ rất hoang dã mà. Rất nhiều vấn đề bình thường được giải quyết bằng những trận chiến".

"Thật ngu ngốc", tôi nhận xét, không để ý là mình đang than vãn. Tôi chạm vào đỉnh đầu, ước có một chiếc gương để xem liệu nắm tóc bị Angeline giật đứt có nhiều không. "Dù… con bé không tệ. Không được rèn giũa, nhưng không tệ. Họ đều mạnh thế sao? Cả con người và Moroi cũng thế sao?"

"Tớ nghĩ thế".

Tôi cân nhắc. Tức giận và bối rối về chuyện đã xảy ra, nhưng tôi phải thừa nhận Những Kẻ Gìn Giữ bỗng nhiên có vẻ thú vị hơn rất nhiều. Thật mỉa mai là nhóm người lạc hậu này có tầm nhìn đến độ dạy tất cả mọi người chiến đấu, dù thành viên của họ thuộc dòng giống nào. Trong khi đó, nền văn hóa "được khai sáng" của chúng tôi vẫn từ chối giáo dục cách phòng vệ.

"Ra đây là lí do Strigoi không thèm để mắt tới họ", tôi lẩm bẩm, hồi tưởng lại bữa sáng. Tôi thậm chí không nhận ra điều tôi nói cho đến khi nụ cười của Dimitri tan biến. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt trầm ngâm.

"Anh nên nói chuyện với Boris lần nữa để xem hắn tìm được gì". Anh quay về phía Sydney. "Sẽ không lâu đâu. Chúng ta không cần phải đi hết. Anh có thể mượn xe của em không vì anh chỉ phải đi một quãng ngắn thôi?"

Sydney nhún vai và với lấy chùm chìa khóa. Lúc trước chúng tôi đã biết điện thoại của Sydney có thể bắt sóng ở cách ngôi làng mười phút đi xe. Anh nói đúng. Chúng tôi chẳng có lí do gì để cùng đi vì một cuộc gọi ngắn. Sau trận chiến, tôi và Sydney đã an toàn. Lúc này không ai làm phiền

https://thuviensach.vn

tôi nữa. Nhưng… tôi không thích ý nghĩ Dimitri phải một mình sống lại những ngày làm Strigoi.

“Cậu vẫn nên đi”, tôi bảo Sydney, nghĩ nhanh. “Tớ phải kiểm tra bên Lissa”. Không hẳn là nói dối. Chuyện những người bạn tôi nghe được từ Joe vẫn nặng nề trong tôi. “Tớ có thể theo dõi mọi chuyện diễn ra quanh tớ cùng một lúc, nhưng không có cậu thì vẫn tốt hơn, đặc biệt là phòng khi những nhà giả kim xuất hiện”.

Lí lẽ của tôi không hoàn hảo, dù vậy những đồng nghiệp của Sydney vẫn là một mối lo. “Tớ không nghĩ họ sẽ đến khi trời vẫn tối”, cô đáp, “nhưng tớ không muốn ở đây lắm nếu cậu cứ ngồi nhìn chằm chằm vào không khí”. Cô không thừa nhận, và tôi không cần nói gì thêm, nhưng tôi ngờ rằng cô không muốn ai khác lái xe mình đi xa.

Dimitri nói việc Sydney đi cùng là không cần thiết, nhưng có vẻ anh không thể sai khiến cô như tôi đã làm. Thế nên cả hai cùng ra ngoài, để lại tôi một mình trong phòng. Tôi lưu luyến nhìn theo họ. Dù lời chế giễu của Dimitri có khó chịu, tôi vẫn lo lắng cho anh. Tôi đã thấy tác động của cuộc gọi trước và chỉ mong được ở bên xoa dịu anh. Nhưng tôi có cảm giác anh sẽ không để tôi làm thế nên tôi coi việc Sydney đi cùng anh là một thắng lợi nho nhỏ.

Khi họ đi, tôi quyết định sẽ kiểm tra bên Lissa. Đây chỉ là một cái cớ, nhưng vẫn còn hơn là ra ngoài giao tiếp xã hội. Tôi không muốn gặp thêm người chúc mừng nữa, chưa chừng Joshua đã coi câu “có thể” và việc nhận chiếc vòng tay của tôi là lời hẹn ước. Tôi vẫn thấy anh ta vô cùng dễ thương nhưng không thể chấp nhận tình cảm của anh ta.

Ngồi khoanh chân trên giường Angeline, tôi mở mối liên kết với tình hình của Lissa. Cô đang đi qua những hành lang của một tòa nhà mà thoạt đầu tôi không nhận ra. Một lúc sau, tôi nhớ lại. Đây là một tòa nhà trong hoàng cung, chứa một khu nghỉ dưỡng và thẩm mĩ viện lớn, cũng như nơi ẩn náu của bà bói Rhonda. Thật kì quặc nếu Lissa đến để nghe bà ta dự đoán về tương lai, nhưng ngay khi thoáng thấy người đi cùng, tôi biết cô đang đến vì một mục đích khác.

https://thuviensach.vn

Adrian và Christian, những kẻ bị tình nghi quen thuộc đang đi với Lissa. Tim tôi loạn nhịp khi thấy Adrian, đặc biệt là sau sự cố với Joshua. Giấc mơ linh hồn lần trước của tôi quá ngắn ngủi.

Christian nắm tay Lissa cùng bước, nắm tay cậu ta ấm áp và làm yên lòng cô. Trông cậu ta tự tin và quyết tâm, dù vẫn với nụ cười nửa miệng khinh khỉnh thường lệ. Lissa đang hồi hộp và rõ ràng là phải gắng hết sức vì một mục đích nào đó. Tôi cảm nhận được nỗi kinh hãi của cô trước nhiệm vụ sắp tới, dù cô tin chắc nhiệm vụ này là cần thiết.

“Đây phải không?” cô hỏi, dừng trước một cánh cửa.

“Anh nghĩ thế”, Christian đáp. “Lễ tân nói là màu đỏ mà”.

Lissa ngập ngừng phút chốc rồi gõ cửa. Không mảy may động tĩnh. Căn phòng vắng người hoặc cô đang bị lảng tránh. Lissa giơ tay lên lần nữa, cánh cửa mở ra. Ambrose xuất hiện, đẹp như mọi khi, thậm chí trong trang phục quần bò và áo phông màu xanh ngày thường. Bộ quần áo bó sát thân thể để lộ tất cả cơ bắp. Lẽ ra anh phải đứng ngay trang bìa tạp chí GQ.

“Chào”, Ambrose nói, lộ vẻ ngạc nhiên.

“Chào”, Lissa đáp lại. “Chúng em tự hỏi liệu có thể nói chuyện với anh không?”

Ambrose ngoái đầu vào phòng. “Lúc này anh hơi bận”.

Đằng sau anh, Lissa thấy một bàn mát xa với một nữ Moroi đang nằm sấp. Phần dưới cơ thể bà ta che một tấm khăn, nhưng phần lưng để trần, sáng bóng dầu trong ánh sáng mờ mịt. Phòng thắp nến thơm, văng vẳng tiếng nhạc hiện đại êm ái.

“Oa”, Adrian nói. “Anh quả là không lãng phí chút thời gian nào nhỉ? Bà ấy mới chỉ xuống mồ được mấy tiếng, anh đã kiếm được người mới rồi”. Sớm hôm nay, ngay trước lúc hoàng hôn, cuối cùng Tatiana cũng được an nghỉ. Lễ chôn cất ít kèn trống phô trương hơn bản gốc.

Ambrose ném cho Adrian một cái lườm. “Bà này là khách hàng của tôi. Đây là công việc của tôi. Cậu quên mất là vài người vẫn phải làm việc để kiếm sống rồi à?”

https://thuviensach.vn

“Xin anh?” Lissa cầu khẩn, nhanh chóng bước lên trước Adrian. “Sẽ không lâu đâu”.

Ambrose lướt mắt qua các bạn tôi một lúc rồi thở dài. Anh nhìn về phía sau. “Lorraine? Tôi phải ra ngoài. Tôi sẽ quay lại ngay, được không?”

“Được thôi”, người phụ nữ lên tiếng. Bà ta nhổm dậy, đối mặt với Ambrose. Bà ta già hơn tôi tưởng, tầm giữa bốn mươi hoặc hơn. Tôi nghĩ nếu đã mất tiền để mát xa thì cũng chẳng có lí do gì mà không chọn một người mát xa bằng nửa tuổi mình. “Nhanh về nhé”.

Ambrose trao cho bà ta một nụ cười mê hoặc rồi đóng cửa lại, nụ cười tan biến ngay khi anh ta đứng một mình với các bạn tôi. “Được rồi, có chuyện gì vậy? Tôi không thích vẻ mặt các cậu”.

Có thể Ambrose sống một cuộc sống hoàn toàn khác với cuộc sống của một ma cà rồng lai thông thường, nhưng anh cũng vẫn được huấn luyện như mọi giám hộ khác. Anh rất tinh ý. Ambrose luôn cảnh giác với những mối đe dọa tiềm tàng.

“Chúng em, ừm, muốn nói chuyện với anh về…” Lissa e dè. Nói về cuộc điều tra và cuộc chất vấn là một chuyện. Thực hiện nó là một chuyện khác. “Về vụ ám sát Tatiana”.

Ambrose nhướn mày. “À, anh hiểu. Không chắc có gì để nói không, trừ việc anh cho rằng Rose không làm chuyện đó. Anh nghĩ các em cũng thế, dù dư luận xung quanh ra sao. Mọi người đều kể em vô cùng kinh hoàng và thất vọng. Em đang rất được thông cảm vì đã bị một ‘người bạn nguy hiểm và độc ác’ lừa gạt”.

Lissa thấy má mình đỏ lên. Bằng cách chỉ trích tôi và chối bỏ tình bạn của cả hai, Lissa tránh được rắc rối. Abe và Tasha đều khuyên như thế, và Lissa biết là hợp lí. Nhưng, dù đang đóng kịch, cô vẫn thấy có lỗi. Christian bước tới bảo vệ cô.

“Thôi đi! Không phải vì chuyện này”.

“Thế thì *vì* chuyện gì?” Ambrose hỏi.

https://thuviensach.vn

Lissa nhảy vào, sợ rằng Christian và Adrian sẽ làm Ambrose khó chịu và khó có được câu trả lời. “Abe Mazur bảo chúng tôi rằng trong phòng xử án, anh nói hoặc, ừm, làm gì đó với Rose”.

Trông Ambrose cực kỳ choáng váng, và tôi phải công nhận là rất thuyết phục. “Làm gì ư? Nghĩa là sao? Chẳng lẽ Mazur cho rằng tôi, ví dụ, tấn công cô ấy trước mặt tất cả mọi người sao?”

“Em không biết”, Lissa thừa nhận. “Ông ấy chỉ thấy điều khác thường, thế thôi”.

“Anh chúc cô ấy may mắn”, Ambrose tỏ rõ khó chịu, “Được không?”

“Phải, phải”. Lissa có lí khi nói chuyện với Ambrose trước Abe, sợ rằng những phương pháp của Abe sẽ bao gồm cả đe dọa và cưỡng chế bằng vũ lực. Bây giờ, cô đang tự hỏi liệu việc cô làm có hiệu quả hay không. “Nghe này, chúng em chỉ cố tìm ra kẻ giết nữ hoàng thôi. Anh gần gũi với bà ấy. Nếu anh có thông tin gì - *bất cứ thông tin gì* - mà cho là hữu ích với chúng em, thì chúng em rất biết ơn. Chúng em cần thông tin”.

Ambrose tò mò nhìn họ. Đột nhiên, anh hiểu ra. “Em nghĩ anh là kẻ thủ ác! Chuyến thăm này là vì mục đích ấy hả?” Tất cả im lặng. “Không thể tin được! Anh đã bị các giám hộ nghi ngờ… nhưng với em? Anh nghĩ em hiểu anh hơn cơ đấy”.

“Chúng tôi chẳng biết gì về anh cả”, Adrian thẳng thừng nói. “Chúng tôi chỉ biết là anh nhiều lần vào chỗ bà cô tôi”. Adrian trỏ thẳng vào cánh cửa. “Và rõ ràng là anh chẳng mất nhiều thời gian để tiếp tục”.

“Tôi quên chưa nói với cậu rằng đó là công việc của tôi hả? Tôi sắp mát xa cho bà ta, thế thôi. Chẳng có gì bần tiện và bẩn thỉu cả”. Ambrose lắc đầu tức giận và vò tay lên mái tóc nâu của mình. “Mối quan hệ của tôi với Tatiana cũng không bẩn thỉu. Tôi quan tâm đến bà. Tôi không bao giờ làm gì tổn thương bà ấy”.

“Không phải mọi số liệu đều cho thấy hầu hết các vụ giết người đều xảy ra giữa những người thân cận sao?” Christian hỏi.

https://thuviensach.vn

Lissa trừng trừng nhìn cậu ta và Adrian. “Thôi đi. Cả hai người”. Cô quay lại nhìn Ambrose. “Không ai buộc tội anh cả. Nhưng anh thường xuyên ở quanh Tatiana. Rose bảo em là anh cũng rất thất vọng với điều luật về độ tuổi”.

“Phải, lúc mới nghe thông tin”, Ambrose đáp. “Thậm chí tôi còn bảo Rose là hắn có nhầm lẫn, hắn có điều chúng ta chưa rõ. Tatiana không bao giờ đặt ma cà rồng lai vào hiểm nguy nếu không có lí do chính đáng”.

“Như thể khiến bà ta oai phong hơn trước mắt những hoàng thân đang kinh hãi ấy à?” Christian hỏi.

“Cẩn thận đấy”, Adrian cảnh cáo. Lissa không xác định được điều nào gây khó chịu hơn: hai người bạn cô lập hội đấu khẩu với Ambrose hay việc họ châm chọc nhau.

“Không!” Giọng Ambrose vang lên trong hành lang chật hẹp. “Bà ấy không muốn làm thế. Nhưng nếu làm khác đi, những điều tồi tệ hơn sẽ xảy đến. Có nhiều người đã, và vẫn, muốn quây tất cả ma cà rồng lai không chiến đấu vào và ép họ làm việc. Tatiana thông qua điều luật về tuổi như một cách để ngăn chặn điều đó”.

Im lặng bao trùm. Tôi đã biết trước điều này nhờ lời nhắn của Tatiana, nhưng đó là một tin choáng váng với các bạn tôi. Ambrose nói tiếp, nhận thấy mình đã lấy được lợi thế.

“Tatiana thực sự nghĩ thoáng với những lựa chọn khác. Bà muốn khám phá linh hồn. Bà đồng tình với việc Moroi học cách chiến đấu”.

Nghe đến đây, thái độ Adrian có thay đổi. Anh vẫn mang vẻ mỉa mai, nhưng tôi lờ mờ nhận thấy nét đau đớn và buồn khổ trên mặt anh. Cuộc chôn cất hắn rất khó khăn với anh, và nghe người khác hé lộ những thông tin mà anh không biết về người mình yêu quý chắc chắn rất đau lòng.

“Thôi được, có thể tôi không ngủ nhiều với Tatiana như anh”, Adrian nói, “nhưng tôi cũng biết về bà khá rõ. Bà chưa bao giờ nói một lời về bất cứ điều gì tương tự”.

https://thuviensach.vn

“Không công khai”, Ambrose đồng tình. “Thậm chí còn là riêng tư. Chỉ vài người biết. Tatiana đang tập trung một nhóm Moroi nhỏ tập huấn bí mật, đàn ông và phụ nữ, độ tuổi khác nhau. Bà muốn xem Moroi có thể luyện tập tốt đến mức nào, để tự vệ được. Nhưng bà biết có người sẽ không đồng tình về hành động của mình, nên bà tổ chức một nhóm và người huấn luyện họ giữ im lặng”.

Adrian không phản ứng, tôi thấy những suy nghĩ của anh đã hướng vào trong. Sự hé lộ từ Ambrose rõ ràng không phải là tin xấu, nhưng Adrian vẫn đau lòng với ý nghĩ bà cô đã giấu anh quá nhiều. Trong khi đó, Lissa vẫn đang tiếp nạp tin tức, lựa chọn và phân tích từng mảnh thông tin.

“Họ là ai? Những Moroi được huấn luyện?”

“Anh không biết”, Ambrose đáp. “Tatiana không nhắc nhỏm tới chuyện ấy. Anh chưa bao giờ tìm được tên tuổi họ, chỉ có tên người hướng dẫn mà thôi”.

“Ai là người…?” Christian vội hỏi.

“Grant”.

Christian và Lissa thảng thốt nhìn nhau. “Grant của tôi?” Lissa hỏi. “Người mà Tatiana giao nhiệm vụ bảo vệ tôi?”

Ambrose gật đầu. “Đó là lí do bà giao em cho ông ấy. Bà tin tưởng Grant”.

Lissa không nói gì, nhưng tôi thấy rõ những suy nghĩ của cô. Cô hài lòng và ngạc nhiên khi Grant và Serena - hai giám hộ thay thế Dimitri và tôi - đã đề nghị dạy Lissa và Christian những động tác phòng vệ căn bản. Lissa những tưởng cô chỉ đơn giản gặp được một giám hộ có tư tưởng tiến bộ, không nhận ra rằng cô cộng tác với một trong những người đi đầu trong việc dạy Moroi chiến đấu.

Các mảnh của câu chuyện rất quan trọng, tôi và Lissa cùng chắc chắn thế dù cả hai đều không tìm được điểm liên kết. Lissa tỏ ra lúng túng, không phản đối khi Adrian và Christian đưa ra những câu hỏi của mình. Ambrose rõ ràng vẫn khó chịu bởi cuộc thẩm vấn, nhưng anh ta gượng gạo

https://thuviensach.vn

kiên trì trả lời mọi điều. Anh ta có chứng cứ ngoại phạm, tình cảm và sự quan tâm của anh ta dành cho Tatiana không bao giờ lung lay. Lissa tin Ambrose, dù Christian và Adrian vẫn có vẻ hoài nghi.

"Ai cũng hỏi tôi về cái chết của bà", Ambrose nói, "nhưng không ai hỏi Blake quá nhiều".

"Blake?" Lissa hỏi.

"Blake Lazar. Một người Tatiana đã…"

"Từng hẹn hò?" Christian gợi ý, trợn tròn mắt.

"Hắn?" Adrian thốt lên ghê tởm. "Không thể nào. Bà ấy không thể hạ mình thế được".

Lissa chắt lọc trí nhớ về dòng họ Lazar nhưng không thể chốt được cái tên đó. Họ quá đông đúc. "Hắn là ai?"

"Một thằng tồi", Adrian đáp. "Khiến anh giống như một công dân tốt của xã hội".

Câu trả lời khiến Ambrose mỉm cười. "Tôi đồng ý. Nhưng hắn là một tên ngốc dễ nhìn, và Tatiana thích thế". Tôi nghe thấy sự yêu thương trong giọng anh khi nhắc đến tên bà.

"Tatiana cũng ngủ với anh ta à?" Lissa hỏi. Adrian cau mày khi nghe nhắc đến đời sống tình ái của bà cô quá cố, nhưng cả một thế giới khả năng vừa mở ra. Nhiều người yêu hơn nghĩa là nhiều kẻ tình nghi hơn. "Anh thấy chuyện đó thế nào?"

Vẻ thích thú của Ambrose nhạt dần. Anh nhìn Lissa bằng ánh mắt sắc sảo. "Không đủ ghen tuông để giết bà, nếu đó là điều em muốn hỏi. Chúng tôi hiểu nhau. Tatiana và tôi rất thân thiết - phải, 'hẹn hò' -nhưng cả hai đều quen những người khác nữa".

"Đợi đã", Christian nói. Tôi có cảm giác cậu ta đang thích thú với diễn biến câu chuyện. Vụ giết Tatiana không phải trò đùa, nhưng một vở kịch ủy mị nhiều kì đang mở ra trước mắt họ. "*Anh* cũng ngủ với người khác à? Chuyện này càng lúc càng khó hiểu".

https://thuviensach.vn

Với Lissa thì không. Thực ra, mọi chuyện đang càng lúc càng rõ ràng rằng vụ ám sát Tatiana là một vụ giết người vì tình hơn là vì lí do chính trị. Như Abe đã nói, những người vào được phòng ngủ của Tatiana là đáng nghi ngờ nhất. Và có kẻ ghen tuông vì phải chia sẻ bạn tình với Tatiana? Đây là động cơ khá thuyết phục cho đến lúc này, giá như chúng tôi biết người phụ nữ đó.

"Ai?" Lissa hỏi. "Anh còn hẹn hò với ai nữa?"

"Không ai trong số họ giết Tatiana cả", Ambrose lạnh lùng nói. "Anh sẽ không cho em biết tên đâu. Anh có quyền riêng tư, họ cũng vậy".

"Không đâu nếu một trong số họ ghen tuông và giết bà cô tôi", Adrian gầm gừ. Joshua đã coi thường Adrian vì không "bảo vệ" tôi, nhưng trong khoảnh khắc đó, để bảo vệ danh dự bà cô, trông anh hung dữ như bất cứ giám hộ hay chiến binh Kẻ Gìn Giữ nào khác. Cũng khá gợi cảm.

"Không ai trong số họ giết bà ấy, tôi dám chắc", Ambrose quả quyết. "Và với sự khinh bỉ, tôi cũng không tin Blake làm chuyện đó. Hắn không đủ thông minh để thực hiện rồi dựng chuyện cho Rose". Ambrose chỉ về phía cửa. Hàm răng nghiến chặt và nét giận dữ phá hỏng khuôn mặt điển trai của anh. "Xem này, không biết tôi phải nói gì để thuyết phục các cô cậu nữa. Tôi phải vào trong kia. Rất xin lỗi vì tôi đã tỏ ra bất nhã, nhưng bi kịch này cũng ảnh hưởng đến tôi mà, hiểu không? Tin tôi đi, tôi rất mừng nếu các bạn tìm ra kẻ ám hại bà". Nỗi đau thoáng hiện trong mắt Ambrose. Anh ta nuốt khan rồi nhìn xuống một lúc, như thể không muốn ba người biết anh quan tâm đến Tatiana nhiều thế nào. Khi ngước lên, vẻ mặt Ambrose lại trở nên hung dữ và quyết tâm. "Tôi *muốn* mọi người tìm ra và sẽ giúp nếu có thể. Nhưng tôi nói này, hãy tìm những kẻ có động cơ chính trị. Không phải động cơ tình ái".

Lissa vẫn còn hàng triệu câu hỏi nữa. Ambrose tin rằng kẻ giết người không liên quan gì đến ghen tuông hay tình ái, nhưng Lissa thì không. Cô rất muốn có tên những người phụ nữ khác của anh nhưng lại không muốn quá ép buộc. Trong chốc lát cô cân nhắc việc cưỡng chế Ambrose như đã làm với Joe. Nhưng không. Cô không thể vượt qua ranh giới đó một lần

https://thuviensach.vn

nữa, đặc biệt là với một người cô coi như bạn. Ít nhất là chưa. “Được rồi”, Lissa miễn cưỡng nói. “Cảm ơn anh. Cảm ơn vì đã giúp chúng em”.

Ambrose ngạc nhiên trước vẻ lịch sự của cô, và sắc mặt anh dịu đi. “Anh sẽ xem còn lùng tìm được manh mối nào giúp em không. Họ vẫn đang khóa chặt phòng và đồ đạc của bà, nhưng có lẽ anh vẫn vào được. Anh sẽ báo với em sau”.

Lissa mỉm cười, thực sự biết ơn. “Cảm ơn anh. Thế thì hay quá!”

Cái chạm nhẹ trên cánh tay lôi tôi về với căn phòng nhỏ ở Tây Virginia. Sydney và Dimitri đang nhìn xuống tôi. “Rose?” Dimitri hỏi. Tôi có cảm giác đây không phải lần đầu tiên anh cố gọi tôi.

“Chào”, tôi nói. Tôi chớp mắt vài lần, đưa mình về với hiện thực. “Anh về rồi à. Anh đã gọi Strigoi?”

Dimitri không phản ứng rõ ràng với từ Strigoi, nhưng tôi biết anh ghét phải nghe thấy nó. “Ừ. Anh đã gọi điện cho Boris”.

Sydney vòng tay qua người. “Cuộc nói chuyện điên cuồng. Một vài phần là bằng tiếng Anh. Thậm chí còn đáng sợ hơn lần trước”.

Tôi vô tình rùng mình, mừng vì tôi không phải chứng kiến. “Nhưng anh có tìm được gì không?”

“Boris cho anh tên của một Strigoi quen Sonya và may ra biết nơi ở của cô ấy”, Dimitri đáp. “Chắc anh đã từng gặp hắn ta. Nhưng điện thoại là quá xa vời với Strigoi. Không thể liên lạc với hắn ta, trừ phi gặp trực tiếp. Boris chỉ có địa chỉ của hắn thôi”.

“Ở đâu?” tôi hỏi.

“Lexington, Kentucky”.

“Ôi vì Chúa”, tôi than vãn. “Sao không phải là Bahamas? Hay Cung điện Ngô?”

Dimitri cố giấu một nụ cười. Câu đùa không ích lợi cho tôi, nhưng nếu đã khiến tâm trạng anh tốt hơn thì tôi thật biết ơn. “Nếu đi ngay bây giờ, chúng ta có thể tìm được hắn trước khi trời sáng”.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn quanh. “Lựa chọn khó khăn. Bỏ lại nơi này để tới chỗ có điện và đường ống nước?”

Giờ đến lượt Sydney khúc khích. “Và không còn lời cầu hôn nào nữa”.

“Và có thể chúng ta sẽ phải chiến đấu với Strigoi”, Dimitri nói thêm.

Tôi nhảy bật dậy. “Lúc nào đi được?”

https://thuviensach.vn

Mười bốn

NHỮNG KẺ GÌN GIỮ PHẢN ỨNG KHÁC NHAU với sự ra đi của chúng tôi. Thường họ vui khi những kẻ ngoại đạo ra đi, đặc biệt khi trong chúng tôi có Sydney. Nhưng sau trận chiến, họ coi tôi như một người anh hùng và mơ mộng với suy nghĩ tôi sẽ kết hôn và trở thành "gia đình" của họ. Thấy tôi thể hiện cũng có nghĩa nhiều người phụ nữ bắt đầu để mắt tới Dimitri. Tôi không có hứng xem họ tán tỉnh anh, đặc biệt vì, theo như tục lệ của họ, tôi sẽ là người chiến đấu với bất cứ nàng hôn thê tương lai nào.

Dĩ nhiên, chúng tôi không để Những Kẻ Gìn Giữ biết kế hoạch chính xác của mình, nhưng chúng tôi có nhắc đến việc gặp Strigoi, và nhận được phản ứng dữ dội. Hầu hết phản ứng là kích động và kinh sợ khiến chúng tôi càng trở nên nổi tiếng như những chiến binh hùng mạnh. Dù vậy, phản ứng của Angeline là không ngờ tới.

"Đem tôi đi với", cô ta nói, chộp lấy cánh tay tôi khi tôi vừa bước xuống đường ra lấy xe.

"Chị rất tiếc", tôi nói, vẫn thấy ngờ vực với thái độ thù địch lúc trước của cô ta. "Chúng tôi phải tự làm chuyện này".

"Tôi có thể giúp! Chị đã đánh thắng tôi… nhưng chị đã thấy năng lực của tôi. Tôi chiến đấu tốt. Tôi có thể giết Strigoi".

Với tất cả sự dũng mãnh của Angeline, tôi biết cô không hề biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì nếu gặp một tên Strigoi thực sự. Những Kẻ Gìn Giữ chán chường dấu hiệu *molnija* kể rất ít về những vụ chiến đấu và việc đối mặt với cái chết. Họ hiểu. Angeline thì không. Cô ta cũng không nhận ra rằng bất cứ người học việc nào ở trường trung học trong học viện Thánh Vladimir cũng có thể đánh bại mình. Cô ta có tiềm năng, đúng thế, nhưng cần được rèn giũa nhiều hơn.

https://thuviensach.vn

“Em có khả năng”, tôi đáp lại, không muốn làm tổn thương Angeline. “Chỉ là em không thể đi cùng bọn chị”. Tôi định nói dối và nói với cô một câu mập mờ “Có thể lúc nào đó”, nhưng vì câu nói sẽ khiến Joshua coi như chúng tôi đã ước hẹn, nên tôi quyết định không nói.

Tôi tưởng Angeline sẽ khoe khoang thêm về lòng dũng cảm của mình. Chúng tôi được biết Angeline được coi là một trong những chiến binh trẻ giỏi nhất ở đây, và với ngoại hình ưa nhìn, cô cũng được khen ngợi rất nhiều. Những điều đó ngấm vào đầu cô ấy, và cô ấy thích nói chuyện về việc cô có thể đánh bại bất cứ ai hoặc bất cứ cái gì. Một lần nữa, tôi nhớ đến Jill. Jill chưa biết nhiều về chiến đấu nhưng lại háo hức được tham chiến. Dù vậy, cô bé trầm tính và cẩn trọng hơn Angeline, thế nên lời nói tiếp theo của Angeline làm tôi bất ngờ.

“Làm ơn đi. Không phải chỉ vì Strigoi! Tôi muốn nhìn thấy thế giới. Tôi *cần* thấy những thứ ở ngoài vùng đất này!” Cô hạ giọng ngoài tầm nghe của những người khác. “Tôi đã hai lần đến Rubysville, và người ta bảo nơi đó không thể sánh với những thành phố khác”.

“Đúng vậy”, tôi đồng tình. Thậm chí tôi không coi nó là một thành phố.

“Làm ơn đi mà”, Angeline lại nài nỉ, lần này giọng cô run rẩy. “Mang tôi đi với chị”.

Đột nhiên tôi thấy buồn cho Angeline. Anh trai cô cũng thể hiện chút mong muốn tới thế giới bên ngoài, nhưng không hề giống cô. Anh ta nói rằng có điện cũng tốt, nhưng tôi biết rằng anh vẫn thấy hạnh phúc khi không có những tiện ích của thế giới hiện đại. Còn với Angeline, cô tha thiết hơn nhiều. Tôi cũng biết cảm giác bị kìm kẹp trong cuộc sống của người khác thế nào và thấy tội lỗi với điều mình phải nói.

“Chị không thể, Angeline. Bọn chị phải tự đi. Chị xin lỗi. Rất xin lỗi”.

Đôi mắt xanh lục của Angeline nhòa đi, rồi cô chạy thẳng vào rừng trước khi tôi kịp thấy cô khóc. Tôi vô cùng áy náy và không thể thôi nghĩ đến Angeline khi chúng tôi chia tay. Tôi quá đờ đẫn, đến mức để Joshua ôm tạm biệt.

https://thuviensach.vn

Lại được lên đường thật nhẹ nhõm. Tôi mừng vì tránh xa được Những Kẻ Gìn Giữ, sẵn sàng khởi động và bắt đầu giúp Lissa. Lexington là bước đầu. Chúng tôi phải đi sáu tiếng nữa, và Sydney, như thường lệ, nhất quyết không để ai lái xe. Tôi và Dimitri phản đối nhưng vô ích, cuối cùng đành bỏ cuộc khi nhận ra rằng nếu chúng tôi sắp phải đối mặt với Strigoi, tốt hơn chúng tôi nên nghỉ ngơi cho lại sức. Địa chỉ của Donovan - tên Strigoi biết Sonya - là nơi hắn chỉ ở vào ban đêm. Có nghĩa là chúng tôi phải đến Lexington trước bình minh, như thế chúng tôi sẽ không để hắn đến hang ổ thường ngày của mình. Cũng có nghĩa là chúng tôi sẽ gặp tên Strigoi trong bóng tối. Biết chắc rằng hiếm khi có chuyện xảy ra trên đường đi - đặc biệt sau khi ra khỏi Tây Virginia - tôi và Dimitri đồng ý ngủ một giấc, vì cả hai đều chưa được đêm nào tròn giấc.

Dù chiếc xe êm như ru, tôi vẫn chập chờn trong giấc ngủ. Sau vài tiếng như vậy, tôi đi vào trạng thái xuất thần tới chỗ Lissa. Việc đó cũng tốt: tôi đến vào đúng lúc một trong những sự kiện lớn nhất xảy ra trong giới Moroi. Quá trình bầu cử để chọn vị vua hoặc vị nữ hoàng mới đang sắp bắt đầu. Đó là bước đầu của quy trình phía sau, và mọi người đều háo hức, chứng tỏ việc bầu cử quốc vương hiếm khi xảy ra đến mức nào. Đây là một sự kiện không người bạn nào của tôi mong chờ được sớm chứng kiến trong đời, và xem xét những sự kiện gần đây… thì, chúng tôi đều có chung sở thích. Tương lai của Moroi lúc này đang đứng trên bờ vực.

Lissa đang ngồi trong phòng khiêu vũ hoàng gia, một không gian rộng lớn với những mái vòm uốn và đồ trang hoàng bằng vàng ở khắp nơi. Trước đây tôi đã từng đến căn phòng tráng lệ với những bức họa và bức điêu khắc tinh vi này. Những chùm đèn sáng bừng phía trên. Nơi đây từng tổ chức bữa tiệc tốt nghiệp, nơi những giám hộ mới ăn diện đẹp nhất và hi vọng thu hút được nhiệm vụ tốt. Giờ đây, căn phòng được sắp xếp như một hội đồng hoàng cung, một chiếc bàn dài và mười hai chiếc ghế được xếp một bên. Đối diện chiếc bàn là những dãy ghế để người xem ngồi khi hoàng cung làm việc. Có điều, lần này có nhiều gấp bốn lần số ghế thông thường, giải thích cho sự cần thiết của căn phòng. Mỗi chiếc ghế đều có

https://thuviensach.vn

người ngồi. Thực ra, người ta còn đứng, chen chúc hết mức có thể. Những giám hộ tất bật đi lại qua những đám đông, giữ họ khỏi lao ra ngáng đường và đảm bảo những người đứng xung quanh được sắp xếp theo một trật tự thuận lợi cho việc bảo an tối ưu.

Christian ngồi cạnh Lissa, Adrian ngồi cạnh Christian. Điều khiến tôi ngạc nhiên là Eddie và Mia cũng ngồi gần đó. Mia là một người bạn Moroi học cùng học viện Thánh Vladimir với chúng tôi và cương quyết gần bằng Tasha về chuyện Moroi cần kĩ năng tự vệ. Không thấy bóng dáng người cha yêu quý của tôi đâu cả. Không ai nói gì. Giữa không gian ồn ào huyên náo quá đông người này thật khó có thể nói chuyện, thêm nữa, các bạn tôi quá căng thẳng với chuyện sắp xảy ra. Có quá nhiều sự kiện để chứng kiến và trải nghiệm, không ai trong số họ nhận ra đám đông lớn đến mức nào. Abe đã nói mọi chuyện sẽ diễn tiến rất nhanh ngay sau khi Tatiana được chôn cất, và rõ ràng là thế.

"Các người biết tôi là ai không?"

Một giọng the thé làm Lissa chú ý, vừa đủ để nổi lên tiếng ồn ào. Lissa nhìn xuống hàng ghế, cách Adrian vài chỗ ngồi. Hai Moroi, một nam một nữ, ngồi cạnh nhau và đang ngước nhìn một người phụ nữ đùng đùng nổi giận. Tay bà ta chống nạnh, chiếc váy hồng nhung bà ta mặc có vẻ khác biệt hẳn với bộ đồ quần bò và áo phông của cặp đôi. Chiếc váy sẽ không ổn nếu bà ta bước ra một nơi không trang bị điều hòa.

Vẻ hợm hĩnh hiện trên mặt bà ta. "Ta là Marcella Badica". Khi điều đó không gây phản ứng với cặp đôi, bà ta nói thêm, "Hoàng tử Badica là anh trai ta, và nữ hoàng quá cố là chị họ đời thứ ba của ta. Không còn ghế nào trống cả, và một người như ta *không thể* đứng dựa tường với bọn thường dân kia được".

Cặp đôi nhìn nhau. "Tôi nghĩ bà nên đến đây sớm hơn, quý bà Badica", chàng trai đáp.

Marcella nổi cơn thịnh nộ. "Các người chưa nghe rõ ta là ai sao? Các người không biết tốt hơn nên làm sao à? Ta *yêu cầu* các người giao ghế ngồi cho ta".

https://thuviensach.vn

Hai người không hề nao núng. “Phiên họp này được mở cho tất cả mọi người, và không có ghế nào đặt sẵn cả, lần trước tôi đã kiểm tra rồi”, cô gái đáp lại. “Chúng tôi có quyền ngồi như bà”.

Marcella giận dữ quay sang người giám hộ bên cạnh. Anh ta nhún vai. Công việc của anh ta là bảo vệ bà khỏi những mối nguy. Anh ta sẽ không trục xuất người khác ra khỏi ghế của họ, đặc biệt là khi họ chẳng làm gì phi pháp. Marcella “hứ!” một tiếng ngạo nghễ rồi quay phắt và nghênh ngang bước đi, rõ ràng là để quấy rối những người tội nghiệp khác.

“Chuyện này”, Adrian nhận xét, “sẽ thú vị đây”.

Lissa mỉm cười và quay lại nhìn cả căn phòng. Khi đó, tôi bỗng nhận ra một điều đáng chú ý. Tôi không thể phân biệt chính xác ai là ai, nhưng đám đông không phải toàn hoàng thân quốc thích như hầu hết các cuộc họp của hoàng cung. Có rất nhiều “thường dân” giống như cặp đôi ngồi gần các bạn tôi. Đa số Moroi không quan tâm đến hoàng cung. Họ sống ngoài thế giới, sống cuộc sống của họ và cố gắng tồn tại trong khi các hoàng thân lại nghênh ngang sống quanh hoàng cung và dựng nên các điều luật. Nhưng không phải hôm nay. Một nhà lãnh đạo mới sẽ được chọn, mọi Moroi đều quan tâm.

Tiếng ồn ào và huyên náo tiếp tục thêm một lúc cho đến khi một trong những giám hộ phải tuyên bố căn phòng đã hết sức chứa. Những người ở ngoài nổi giận, nhưng tiếng la hét của họ nhanh chóng bị dẹp yên khi các giám hộ đóng cửa, khóa chặt phòng khiêu vũ. Sau đó không lâu, mười một thành viên của hội đồng vào ghế và - điều khiến tôi bàng hoàng - bố Adrian, Nathan Ivashkov, ngồi vào chiếc ghế thứ mười hai. Người phát ngôn hét to, kêu gọi sự chú ý của mọi người. Ông ta là người được chọn vì có giọng nói đáng chú ý, dù tôi luôn tự hỏi tại sao họ không đơn giản dùng một chiếc micro trong những tình cảnh này. Lại thêm phong tục cổ. Thế đấy, và cả khả năng phát ngôn nữa.

Khi căn phòng đã ổn định, Nathan lên tiếng. “Vì sự thiếu vắng nữ hoàng yêu quý của chúng ta…” Ông ta dừng lại, buồn rầu nhìn xuống để ra hiệu một khoảnh khắc tưởng niệm trước khi tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Với bất cứ ai khác, tôi đã nghi ngờ cảm xúc đó là giả dối, đặc biệt là sau khi chứng kiến ông ta quá luồn cúi trước Tatiana. Nhưng, không. Nathan cũng yêu quý người cô cáu kỉnh của mình nhiều như Adrian.

"Và trước bi kịch khủng khiếp này, tôi sẽ điều hành những buổi họp và cuộc bầu cử".

"Anh đã nói gì nào?" Adrian thì thầm. Anh không có chút tình cảm yêu thương nào với bố mình. "Thú… Vị".

Nathan kể lể một chút về sự quan trọng của việc sắp diễn ra và vài điều về truyền thống Moroi. Lời lẽ hiển nhiên tới mức khiến mọi người trong căn phòng, cũng như tôi, đều muốn nhanh chóng vào chủ đề chính: đề cử. Dường như ông ta cũng nhận ra và đẩy nhanh các nghi thức. Cuối cùng, Nathan vào việc.

"Mỗi gia đình, nếu lựa chọn, sẽ có một ứng viên ứng cử cho vương miện và tham gia các bài thử thách mà mọi người lãnh đạo đều phải trải qua từ xưa đến nay". Tôi cho chỗ "từ xưa đến nay" là sự thổi phồng quá mức không thẩm tra lại được, nhưng sao cũng được. "Ngoại trừ dòng họ Ivashkov, vì việc các quốc vương liền nhau không được xuất thân từ cùng một dòng họ. Mỗi ứng cử viên phải được đề cử từ Moroi hoàng tộc và đủ tuổi". Rồi Nathan kể thêm chuyện về điều đã xảy ra khi hơn một người được đề cử từ một dòng họ, dù thế tôi biết cơ may xảy ra tình huống ấy không tồn tại. Dòng họ hoàng gia nào cũng muốn giành lợi thế nhất ở đây, và điều đó dẫn tới sự đồng nhất ủng hộ cho một ứng cử viên.

Hài lòng vì mọi người đã hiểu, Nathan gật đầu và ra hiệu về đông đảo khán giả. "Cuộc đề cử bắt đầu".

Trong khoảnh khắc, chẳng có gì xảy ra. Tình hình khiến tôi hồi tưởng thời còn đi học, khi giáo viên nói một câu tương tự "Ai muốn nộp bài trước?" Mọi người đều chờ người khác bắt đầu, và cuối cùng, việc gì phải đến cũng đến.

Một người đàn ông tôi không nhận ra đứng lên. "Tôi đề cử công chúa Ariana Szelsky".

https://thuviensach.vn

Ariana, với cương vị một công chúa, ngồi trong Hội đồng và là một lựa chọn được đoán trước. Bà ta lịch thiệp gật đầu với người ấy. Người đàn ông thứ hai, có lẽ ở cùng dòng họ, cũng đứng lên và đưa ra đề cử thứ hai. Người thứ ba và là người đề cử cuối cùng là một người khác thuộc dòng họ Szelsky - một người khó ngờ tới. Ông ta là em trai Ariana, một nhà du hành thế giới gần như không bao giờ ở hoàng cung, và là người mẹ tôi bảo vệ. Janine Hathaway chắc cũng ở trong phòng, tôi đoán, ước gì Lissa nhìn quanh để tìm bà, nhưng cô quá tập trung vào cuộc đề cử. Sau khi trải qua mọi chuyện, bỗng dưng tôi ao ước tha thiết được thấy mẹ mình.

Với ba sự đề cử, Nathan tuyên bố, "Công chúa Ariana Szelsky đủ điều kiện trở thành một ứng viên". Ông ta viết vào mảnh giấy trước mặt, đoạn vung tay. "Tiếp tục".

Những lời đề cử nhanh chóng tiếp nối. Nhiều người là hoàng tử và công chúa, nhưng cũng có những người chỉ là thành viên dòng họ nhưng được kính trọng và đánh giá cao. Ứng cử viên của họ Ozera, Ronald, không phải là một thành viên trong hội đồng, cũng là người tôi không biết. "Ông ấy không phải là ứng cử viên 'sáng giá' của cô Tasha", Christian lầm bầm nói với Lissa. "Nhưng cô thừa nhận ông ấy không khờ dại".

Tôi cũng không biết nhiều về phần lớn những ứng cử viên khác. Có người, như Ariana Szelsky, tôi có ấn tượng tốt. Cũng có người tôi luôn thấy đáng sợ. Ứng cử viên thứ mười là Rufus Tarus, anh họ của Daniella. Bà là người dòng họ Tarus kết hôn rồi thành người của dòng họ Ivashkov, bà có vẻ vui khi thấy anh họ mình trở thành ứng viên.

"Anh không thích ông ta", Adrian nhăn mặt nói. "Ông ta luôn bảo anh phải làm gì đó hữu dụng cho cuộc đời mình".

Nathan viết tên Rufus rồi cuộn tròn tờ giấy. Dù vẻ ngoài vẫn là những phong tục cổ, tôi đoán vẫn có một thư kí trong số người nghe đang gõ lại những gì được nói ở đây vào máy tính xách tay.

"Được rồi", Nathan tuyên bố, "điều đó kết thúc…"

"Tôi đề cử công chúa Vasilisa Dragomir".

https://thuviensach.vn

Lissa quay ngoắt sang bên trái, và qua mắt cô, tôi nhận ra một hình bóng quen thuộc. Tasha Ozera. Cô đứng dậy và nói một cách dõng dạc tự tin, nhìn quanh bằng đôi mắt xanh lạnh lùng như thể thách thức bất cứ ai phản đối.

Cả căn phòng đông cứng. Không tiếng rầm rì, không chuyển động. Chỉ có những tiếng ú ớ rồi hoàn toàn yên lặng. Từ vẻ mặt của mọi người, có thể thấy ứng cử viên của dòng họ Ozera là người thảng thốt thứ hai trong căn phòng khi nghe Tasha nói. Người đầu tiên, dĩ nhiên là chính Lissa.

Nathan mất một lúc mới nói được. “Việc này không…”

Bên cạnh Lissa, Christian đột ngột đứng dậy. “Tôi là người thứ hai đề cử”.

Và trước khi Christian kịp ngồi xuống, Adrian đã bật dậy. “Tôi xác nhận sự đề cử”.

Ánh mắt trong toàn bộ căn phòng dồn hết về Lissa và các bạn, và rồi, đồng loạt như một, cả đám đông quay sang Nathan Ivashkov. Một lần nữa, ông ta có vẻ gặp vấn đề với giọng nói.

“Đây”, cuối cùng ông cũng nói được, “không phải là một đề cử hợp lệ. Do hiện thời không có chỗ đứng trong hội đồng, dòng họ Dragomir rất đáng tiếc không đủ điều kiện để đề cứ một ứng viên”.

Tasha, chưa bao giờ ngại nói trước đám đông hay đối mặt với khó khăn, bật lại. Tôi thấy cô rất háo hức. Tasha giỏi diễn thuyết và thách thức cả chế độ. “Ứng cử viên cho ngai vàng không cần phải có chỗ đứng trong hội đồng hay số người tối thiểu trong dòng họ đề cử”.

“Thật vô lí”, Nathan nói. Có tiếng thì thầm đồng tình.

“Xem lại sách luật đi, Nate… ý tôi là, quý ngài Ivashkov”.

Vâng, rốt cuộc ông cũng xuất hiện. Người bố lịch thiệp của tôi đã tham gia vào cuộc nói chuyện. Abe đứng dựa lưng vào bức tường gần cửa vào, hào nhoáng trong bộ com lê đen với một chiếc áo sơ mi và cà vạt màu lục bảo. Mẹ tôi đứng cạnh ông, vẻ mặt như đang tủm tỉm cười. Trong

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc, tôi ngây người ngắm họ cạnh nhau. Mẹ tôi: tấm gương hoàn hảo của một giám hộ đoan trang và tài giỏi. Bố tôi: luôn đủ khả năng đạt mọi mục tiêu của ông, bằng bất cứ cách nào. Tôi bắt đầu hiểu ra sao tôi lại được thừa hưởng một bản tính kì lạ đến vậy.

"Các ứng cử viên không bắt buộc phải quan tâm đến việc trong dòng họ có bao nhiêu người", Abe vui vẻ lên tiếng. "Họ chỉ cần ba đề cử của hoàng tộc để được xác nhận".

Nathan giận dữ nhìn về phía đứa con trai bướng bỉnh của ông và Christian. "Những người này không cùng dòng họ với cô ấy!"

"Họ không cần", Abe phản đối. "Họ chỉ cần xuất thân từ *một* dòng họ hoàng gia. Điều kiện đã được thỏa mãn. Sự ứng cử của công chúa hợp pháp, miễn là cô ấy đồng ý".

Lúc này tất cả hướng về Lissa, như thể họ bỗng dưng để ý thấy cô. Lissa chưa hề cử động từ khi sự kiện bất ngờ xảy ra. Cô quá bàng hoàng. Những suy nghĩ của cô dường như vừa nhanh vừa chậm. Một phần trong cô thậm chí còn không muốn hiểu chuyện vừa xảy ra xung quanh. Phần còn lại đang quay cuồng với những câu hỏi.

Chuyện gì đang xảy ra? Có phải là chuyện đùa không? Hoặc có thể đó là một ảo giác do tác dụng phụ của linh hồn? Cuối cùng cô đã điên loạn rồi sao? Cô đang mơ sao? Hay đây là trò lừa? Nếu thế, tại sao cô và các bạn cô lại là những người dựng nên nó? Tại sao họ lại làm thế với cô? Và vì Chúa, mọi người có thể thôi nhìn cô không?

Cô đối phó được với sự săm soi. Cô được sinh ra và nuôi dạy để làm thế và giống Tasha, Lissa có thể đĩnh đạc trước đám đông và diễn thuyết hùng hồn, khi cô ủng hộ họ và có sự chuẩn bị. Cả hai điều kiện đó đều không phù hợp với hoàn cảnh này. Đây là điều cuối cùng trên thế giới cô ngờ đến hay mong muốn. Và vì thế, Lissa không thể phản ứng hay thậm chí xem xét cách đối đáp. Cô ngồi im và choáng váng.

Rồi, cái gì đó lôi cô ra khỏi sự mơ màng. Bàn tay Christian. Cậu ta cầm tay Lissa, đan ngón tay vào ngón tay cô. Christian nhẹ nhàng nắm tay Lissa, rồi hơi ấm và năng lượng cậu trao mang Lissa trở về với hiện thực.

https://thuviensach.vn

Cô chậm rãi nhìn quanh cả phòng, bắt gặp những ánh mắt đang dõi theo cô. Cô gặp cái nhìn cương quyết của Tasha, vẻ mặt xảo quyệt của bố tôi, và cả sự hi vọng của mẹ tôi. Điểm cuối cùng gây bất ngờ nhất. Làm sao Janine Hathaway - người luôn làm việc đúng đắn và hiếm khi làm trò cười - lại đồng tình với chuyện này? Làm sao các bạn của Lissa lại đồng tình với chuyện này? Họ không yêu thương và quan tâm đến cô sao?

Rose, cô nghĩ. *Tớ ước cậu ở đây và nói cho tớ biết phải làm gì.*

Tôi cũng vậy. Mối liên kết một chiều chết tiệt.

Cô tin tưởng tôi hơn bất cứ ai trên thế giới, nhưng khi đó cô nhận ra cô cũng tin tưởng tất cả những người bạn - thôi được, có thể là ngoại trừ Abe, dễ hiểu thôi. Nếu họ chủ đích làm thế này, thì chắc chắn - *chắc chắn* - phải có lí do, đúng không?

Đúng không?

Không nghĩa lí gì với Lissa, nhưng cô thấy chân mình cử động và đứng lên. Mặc cho nỗi sợ hãi và bối rối vẫn cuộn trào trong cô, Lissa nghe giọng mình dõng dạc và tự tin vang lên khắp phòng.

“Tôi đồng ý với sự đề cử”.

https://thuviensach.vn

Mười lăm

TÔI KHÔNG THÍCH THẤY Victor Dashkov được chứng minh là đúng. Nhưng, ôi, ông ta luôn đúng!

Cùng lời tuyên bố của Lissa, cả căn phòng đang nín thở bỗng dưng nổ tung. Tôi tự hỏi liệu có bao giờ một phiên họp hội đồng nào diễn ra bình yên không hay tôi chỉ toàn vô tình chứng kiến những phiên họp đầy tranh cãi. Chuyện ngày hôm nay khiến tôi nhớ lại hôm điều luật về tuổi ma cà rồng lai được thông qua. Tiếng hét, tiếng tranh cãi, người người nhảy ra khỏi chỗ ngồi… Các giám hộ thường đứng thành hàng dọc tường và quan sát cũng nhảy vào đám đông, vẻ mặt lo lắng hiện lên khi họ chuẩn bị cho bất cứ cuộc tranh cãi nào vượt quá giới hạn.

Cũng nhanh như lúc Lissa trở thành trung tâm của sự chú ý, cả căn phòng quên lãng cô. Lissa ngồi xuống, và Christian lại thấy bàn tay cô. Cô nắm chặt tay, chặt đến mức tôi tự hỏi liệu cô có làm tắc mạch máu Christian không. Lissa nhìn thẳng phía trước, vẫn quay cuồng. Tâm trí cô không tập trung vào tiếng ồn, nhưng mọi thứ mắt cô và tai cô thấy đều đến thẳng chỗ tôi. Thực sự, điều đáng chú ý duy nhất các bạn tôi nhận được là khi Daniella đi đến và trách móc Adrian vì đề cử ngoài dòng tộc. Như thường lệ, anh không quan tâm, và Daniella thôi cáu kỉnh, khi - giống như tất cả chúng tôi - nhận ra nói lí với Adrian chẳng ích gì cả.

Có thể người ta nghĩ rằng trong một căn phòng mà tất cả mọi người đều tranh giành để đẩy cao lợi thế của dòng tộc mình, mỗi người đều sẽ cho rằng sự đề cử Lissa là không hợp pháp. Nhưng không phải thế, đặc biệt vì không phải tất cả mọi người trong phòng đều *là* hoàng tộc. Như tôi để ý lúc trước, Moroi từ mọi nơi đến để chứng kiến sự kiện sẽ quyết định tương lai của họ. Và rất nhiều người trong số họ đang thích thú quan sát cô bé họ

https://thuviensach.vn

Dragomir, cô công chúa của một dòng họ sắp tuyệt tự có thể sẽ tạo ra những điều kì diệu. Họ không phấn khích xướng tên Lissa, nhưng rất nhiều người tham gia tranh cãi, nói rằng cô có quyền đại diện cho dòng tộc mình. Tôi ngờ rằng một vài trong số người ủng hộ "bình thường" của Lissa chỉ đơn giản thích phá ngang lịch trình của hoàng tộc. Cặp đôi trẻ vừa bị quý bà Badica quấy rối không phải những người duy nhất bị ép buộc vì "lợi ích" của họ.

Đáng ngạc nhiên nhất là có vài hoàng thân cũng ủng hộ Lissa. Có thể họ vẫn trung thành với dòng tộc, nhưng không phải tất cả đều là những kẻ nhắm mắt làm ngơ, vô tâm và ích kỉ. Rất nhiều người hiểu thế nào là đúng sai, và khi luật pháp đứng về phía Lissa, thì cô có quyền. Thêm nữa, rất nhiều hoàng thân chỉ đơn giản thích và tôn trọng cô. Ariana là một người bênh vực cho sự đề cử Lissa, dù cả hai sẽ phải cạnh tranh. Ariana nắm vững luật pháp và rõ ràng đã nhận ra kẽ hở mang lại cho Lissa quyền tranh cử lúc này sẽ thất bại khi đến phần bầu cử. Dù vậy, Ariana vẫn đứng lên vì lẽ phải, khiến tôi càng thêm yêu quý bà. Khi tiến hành bỏ phiếu, tôi hi vọng Ariana sẽ giành được vương miện. Bà thông minh và công bằng, chính xác là những điều Moroi cần.

Dĩ nhiên, Ariana không phải người duy nhất hiểu luật. Những người khác nhận ra kẽ hở và cho rằng thật vô ích khi đề cử một ứng viên mà không ai có thể bỏ phiếu cho. Theo lẽ thường tôi sẽ đồng ý. Cuộc tranh luận liên tục gay gắt diễn ra trong khi các bạn tôi ngồi im lặng trong tâm bão. Sau hồi lâu, vấn đề được quyết định bằng cách nên dùng nhất: bỏ phiếu. Vì Lissa vẫn chưa được quyền ngồi vào ghế trong hội đồng, mười một thành viên còn lại quyết định tương lai cô. Sáu người đồng ý cho cô trở thành ứng cử viên, chính thức hóa sự đề cử. Lissa có thể tranh cử. Tôi ngờ rằng vài người bỏ phiếu cho cô không thực sự muốn cô tranh cử, nhưng họ tôn trọng luật pháp.

Nhiều Moroi không quan tâm đến quyết định của hội đồng. Rõ ràng họ đang lật đi lật lại xem xét vấn đề này, chứng minh điều Victor nói: sự việc sẽ gây tranh cãi trong thời gian dài, trở nên tồi tệ hơn nếu cô ấy thực

https://thuviensach.vn

sự vượt qua những kì sát hạch và giành lại quyền bỏ phiếu. Còn bây giờ, đám đông giải tán, có vẻ nhẹ nhõm, không chỉ vì họ muốn thoát khỏi tiếng la hét mà còn vì muốn lan truyền tin nhạy cảm này.

Lissa tiếp tục nói chuyện khi cùng các bạn rời đi. Đi qua những người săm soi, cô giữ nguyên hình mẫu quyền quý và tĩnh tại, như thể cô đã được tuyên bố là nữ hoàng. Nhưng khi cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông và trở về phòng với các bạn, mọi thứ cảm xúc bị khóa chặt và đóng băng đều bùng nổ.

"Mọi người nghĩ *cái quái* gì thế?" Lissa hét lên. "Mọi người làm gì với tôi thế?"

Cùng với Adrian, Christian, và Eddie, những người chủ mưu khác cũng xuất hiện: Tasha, Abe và mẹ tôi. Tất cả bọn họ đều hoảng hốt trước phản ứng từ Lissa yêu quý đến mức không ai ngay lập tức trả lời. Lissa chộp lấy phút im lặng của họ.

"Mọi người gài tôi! Mọi người đẩy tôi vào giữa cơn ác mộng chính trị! Mọi người tưởng tôi muốn thế sao? Mọi người thực sự nghĩ tôi muốn làm nữ hoàng sao?"

Như thường lệ, Abe lấy lại bình tĩnh đầu tiên. "Cháu sẽ không làm nữ hoàng", ông nói giọng êm ái lạ lùng. "Những người tranh cãi về phần còn lại của điều luật nói đúng: không ai thực sự có thể bỏ phiếu cho cháu. Cháu phải có gia đình mới được".

"Thế mục đích ở đây là gì?" Lissa thốt lên. Cô nổi điên. Cô có quyền nổi điên. Những cơn thịnh nộ, sự tức giận… được tiếp thêm bởi một thứ tồi tệ hơn cả tình cảnh này. Linh hồn đang đòi lại cái giá của nó và khiến Lissa điên đầu hơn bình thường.

"Mục đích", Tasha trả lời, "chính là cảnh điên rồ cháu vừa thấy trong phòng hội đồng. Mỗi cuộc tranh cãi, mỗi lần có người lôi sách luật ra lại cho ta thêm thời gian để cứu Rose và tìm ra kẻ giết Tatiana".

"Kẻ nào hãm hại Tatiana chắc hẳn có ý đồ với ngai vàng", Christian giải thích. Cậu ta đặt tay lên vai Lissa nhưng bị gạt đi. "Cho chính kẻ đó

https://thuviensach.vn

hoặc cho người hắn quen. Càng trì hoãn kế hoạch, chúng ta càng có nhiều thời gian tìm ra kẻ đó hơn".

Lissa tức giận vò tay lên mái tóc dài. Tôi cố kéo mớ giận dữ từ bên cô về phía mình. Tôi thành công chút ít, đủ để Lissa hạ tay xuống. Nhưng cô vẫn cáu kỉnh.

"Làm sao em có thể tìm kẻ giết người nếu bị kẹt với những bài sát hạch ngu ngốc đó?" Lissa nói.

"Cháu sẽ không tìm", Abe đáp. "Chúng ta sẽ tìm".

Mắt Lissa trợn tròn. "Kế hoạch ban đầu không thế! Cháu sẽ không lao vào làm những thủ tục hoàng gia rườm rà khi Rose cần cháu. Cháu muốn giúp cô ấy!"

Thật hài hước! Gần như thế. Cả tôi và Lissa đều không chịu "ngồi yên" khi chúng tôi nghĩ người kia cần sự giúp đỡ của mình. Chúng tôi muốn ra ngoài, tự tay làm những gì có thể để giải quyết tình huống này.

"Em đang giúp Rose", Christian đáp. Tay cậu ta cựa quậy, nhưng cậu không cố chạm vào Lissa nữa. "Đây là một cách khác mà em không nghĩ tới, nhưng rốt cuộc, nó hữu ích với cô ấy".

Y hệt như cách lí luận mọi người nói với tôi. Lissa nghe mà cũng giận dữ như tôi, và tôi liều mình lôi kéo làn sóng linh hồn không ổn định đang trào lên trong cô.

Lissa nhìn quanh phòng, nhìn từng khuôn mặt vẻ cáo buộc. "Ai là người nghĩ ra ý tưởng này?"

Sự im lặng nặng nề kéo theo.

"Rose nghĩ ra", sau cùng Adrian đáp.

Cô lắc đầu nhìn Adrian. "Không phải cô ấy! Cô ấy sẽ không làm thế với em!"

"Có đấy", anh đáp. "Anh nói chuyện với Rose trong mơ. Ý cô ấy đúng như vậy, và… đó là ý hay". Tôi không thực sự thích khi nhận ra chính Adrian cũng bất ngờ. "Thêm nữa, em cũng đã đưa cô ấy vào một tình cảnh tồi tệ. Cô ấy luôn miệng phàn nàn về những thị trấn tồi tệ phải ở".

https://thuviensach.vn

“Thôi được”, Lissa ngắt lời, phớt lờ phần nói về nỗi khổ của tôi. “Cứ cho là thế, là Rose đã trao ý tưởng ‘tuyệt vời’ này cho anh, thì tại sao mọi người không buồn *nói với em?* Mọi người không nghĩ là một lời nhắc nhở trước sẽ tốt hơn?” Một lần nữa, chuyện này giống như tôi phàn nàn về việc cuộc vượt ngục bị giữ bí mật với mình.

“Không hẳn”, Adrian nói. “Bọn anh đoán em sẽ phản ứng hệt thế này và có thời gian lên kế hoạch khước từ. Bọn anh đã đánh cược rằng khi đứng vào hoàn cảnh đó, em sẽ chấp nhận”.

“Quá liều lĩnh”, Lissa nhận xét.

“Nhưng đã thành công”, Tasha thẳng thừng. “Chúng ta biết cháu sẽ vì chúng ta mà đồng ý”. Cô nháy mắt. “Và dù gì đi nữa, ta nghĩ cháu sẽ thành một nữ hoàng tuyệt vời”.

Lissa nhìn Tasha bằng ánh mắt sắc bén, tôi phải cố thêm lần nữa để lôi một phần bóng tối đi. Tôi tập trung vào những cảm giác xáo trộn, tưởng tượng chúng nằm trong tôi chứ không phải Lissa. Tôi không lôi kéo được tất cả nhưng đủ để đẩy xa chiến tranh khỏi Lissa. Cơn thịnh nộ bỗng bùng lên trong tôi, làm tôi hồ đồ trong giây lát, nhưng tôi đủ khả năng nén vào một góc trong tâm hồn mình. Bỗng dưng Lissa thấy kiệt sức. Tôi cũng vậy.

“Bài sát hạch đầu tiên là vào ngày mai”, Lissa thanh thản nói. “Nếu trượt, em sẽ bị loại. Kế hoạch sụp đổ”.

Christian một lần nữa vòng tay qua Lissa, và lần này cô để yên. “Em sẽ không trượt đâu”.

Lissa không nói gì thêm, và tôi thấy vẻ nhẹ nhõm trên khuôn mặt mọi người. Không ai nghĩ cô sẽ thế này, nhưng họ cho rằng Lissa sẽ không rút lại sự đề cử, họ đặt nhiều hi vọng vào điều đó.

Mẹ tôi và Eddie không nói tiếng nào từ đầu đến cuối. Như chuyện thường ngày với các giám hộ, họ đứng làm nền như những cái bóng trong khi Moroi làm việc. Khi cơn bão đầu tiên đã qua, mẹ tôi bước tới. Bà gật đầu về phía Eddie. “Một trong hai ta sẽ cố luôn ở gần cháu”.

“Tại sao?” Lissa ngạc nhiên hỏi.

https://thuviensach.vn

“Bởi vì chúng ta biết có kẻ ngoài kia không ngại giết người để đạt được thứ hắn muốn”, Tasha nói. Cô gật đầu với Eddie và mẹ tôi. “Hai người này và Mikhail thực sự là những giám hộ chúng ta có thể tin tưởng”.

“Cô chắc không?” Abe ranh mãnh nhìn Tasha. “Ta ngạc nhiên vì cô không chọn cho mình một ‘người bạn’ giám hộ đặc biệt cùng hội”.

“Người bạn đặc biệt nào?” Christian ngay lập tức nhận ra lời bóng gió.

Tôi ngạc nhiên thấy Tasha đỏ mặt. “Chỉ là một anh chàng cô quen thôi”.

“Người dõi theo cô với đôi mắt cún con”, Abe nói tiếp. “Tên anh ta là gì? Evan à?”

“Ethan”, Tasha chữa lại.

Mẹ tôi, cáu tiết vì cuộc nói chuyện lố bịch, lập tức kết thúc nó, vừa lúc Christian ngập ngừng định nói. “Để cô ấy yên”, mẹ tôi cảnh cáo Abe. “Chúng ta không có thời gian cho chuyện này. Ethan là người tốt, nhưng càng ít người biết càng tốt. Vì Mikhail có công việc ổn định, em và Eddie sẽ bảo vệ Lissa”.

Tôi đồng tình với tất cả những điều mẹ nói, nhưng tôi bị bất ngờ vì để lôi mẹ vào cùng hội, có người - chắc là Abe - đã kể cho bà nghe mọi hành động phi pháp diễn ra gần đây. Ông ta hoặc đã vô cùng thuyết phục hoặc bà đã yêu tôi quá nhiều. Tôi miễn cưỡng tin cả hai đều đúng. Khi các Moroi ở hoàng cung, giám hộ của họ không cần thiết phải đi theo họ như hình với bóng, nghĩa là mẹ tôi có thể tạm rảnh tay khi quý ông Szelsky còn ở đây. Eddie vẫn chưa nhận nhiệm vụ nên có thể linh động.

Lissa vừa định nói gì đó thì tôi đột ngột bị cắt ngang.

“Xin lỗi”, Sydney nói. Phát hãm phanh bất thình lình của cô mang tôi về thực tại. “Cú xóc làm tớ giật mình”.

Không phải lỗi của Sydney, nhưng tôi thấy bực mình vì bị phá ngang và muốn quát cô. Hít một hơi thật sâu, tôi tự nhắc nhở bản thân rằng tôi vừa nhận được những tác dụng phụ của linh hồn và quyết không để nó điều khiển mình hành động nóng nảy. Nó sẽ tan biến như mọi lần, nhưng tôi biết

https://thuviensach.vn

mình không thể mãi mãi kéo bóng tối từ Lissa. Tôi sẽ không thể luôn kiểm soát nó.

Giờ đây đã trở về với thực tại, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, bắt gặp khung cảnh mới. Chúng tôi không còn ở trong vùng núi nữa. Chúng tôi đã đến một khu vực thành phố, và trong khi giao thông không hề đông đúc (vì lúc này đang là giữa đêm của con người), rõ ràng vẫn có nhiều xe trên đường hơn chúng tôi thấy gần đây.

"Chúng ta ở đâu rồi?" tôi hỏi.

"Ngoại ô Lexington", Sydney đáp. Cô táp vào một trạm xăng gần đấy, vừa để bơm xăng và vừa để chúng tôi nạp địa chỉ của Donovan vào máy định vị toàn cầu. Nơi ở của hắn cách đây khoảng năm dặm.

"Không phải là địa điểm đẹp trong thành phố, theo anh biết", Dimitri nói. "Donovan điều hành một cửa hiệu vẽ xăm và chỉ mở cửa vào ban đêm. Vài Strigoi khác làm việc với hắn. Chúng phục vụ những kẻ mê hội hè, những thanh niên say rượu… những kiểu người dễ dàng biến mất. Kiểu người Strigoi thích".

"Rồi cuối cùng cảnh sát cũng nhận ra mỗi khi có người đến xăm là họ lại biến mất", tôi chỉ ra.

Dimitri cười phá lên. "Phải, điều 'hài hước' là chúng không giết tất cả những người đến xăm. Chúng vẽ xăm cho vài người và để họ đi. Chúng cũng buôn lậu thuốc phiện trong đó nữa".

Tôi tò mò nhìn anh, khi Sydney chui vào trong xe. "Chắc anh biết nhiều lắm".

"Anh từng làm việc và biết rất nhiều, Strigoi cũng phải giữ an toàn cho mình. Anh đã gặp Donovan một lần và biết hầu hết mọi thứ ngay từ nguồn tin. Trước đây anh chỉ không biết chính xác hắn làm ở đâu thôi".

"Thôi được, chúng ta đã có thông tin về hắn. Chúng ta sẽ làm gì?"

"Nhử hắn ra. Gửi một 'khách hàng' đến với thông điệp rằng anh cần gặp hắn. Anh không phải là dạng hắn có thể ngó lơ, thực ra là không

https://thuviensach.vn

thường ngó lơ, không quan trọng. Một khi hắn ra ngoài, chúng ta bắt hắn mang đến nơi *chúng ta* chọn".

Tôi gật đầu. "Em sẽ đi nhử".

"Không", Dimitri đáp. "Em không thể".

"Tại sao không?" tôi hỏi, đoán chắc anh nghĩ công việc quá nguy hiểm cho tôi.

"Hễ nhìn thấy em, chúng sẽ biết em là ma cà rồng lai ngay. Trước tiên chúng sẽ ngửi. Không Strigoi nào làm việc với ma cà rồng lai, chỉ con người thôi".

Sự im lặng ngột ngạt trùm lên cả xe.

"Không!" Sydney phản bác. "Em sẽ *không* làm đâu!"

Dimitri lắc đầu. "Anh cũng không thích thế, nhưng chúng ta không có nhiều lựa chọn. Nếu hắn nghĩ em làm việc cho anh, hắn sẽ không động đến em".

"Thế hả? Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu hắn không tin em?" cô bật lại.

"Không đâu. Hắn sẽ đi với em và kiểm tra mọi việc, nếu phát hiện ra em nói dối, lúc ấy chúng mới giết em".

Phân tích của Dimitri không khiến Sydney yên tâm hơn. Cô rên rỉ.

"Anh không thể ép cô ấy đi", tôi nói. "Chúng sẽ biết cô ấy là nhà giả kim. Những nhà giả kim cũng không làm việc cho Strigoi".

Thật ngạc nhiên, Dimitri chưa tính đến khả năng này. Chúng tôi lại im lặng, và Sydney là người bất ngờ đưa ra giải pháp.

"Lúc ở trong trạm xăng", cô chậm rãi nói, "họ bán, phải đến một núi đồ trang điểm. Chúng ta có thể che phủ hầu hết hình xăm của mình bằng phấn phủ".

Và chúng tôi làm thế. Màu phấn họ bán không hợp với nước da Sydney cho lắm, nhưng chúng tôi trát đủ phấn lên để làm mờ hình xăm hoa loa kèn vàng trên má cô. Rũ tóc ra phía trước cũng có tác dụng. Hài lòng vì đã làm hết sức, chúng tôi đi thẳng tới chỗ Donovan.

https://thuviensach.vn

Nơi này nằm trong một khu vực bị bỏ hoang của thành phố. Cách cửa hàng xăm vài tòa nhà có một nơi giống như một hộp đêm, nhưng mặt khác, khu phụ cận hoàn toàn hoang vắng. Dù sao thì tôi cũng không ngu thế. Đây không phải nơi nên một mình đi dạo ban đêm. Sẽ có "cướp giật". Hoặc tệ hơn.

Chúng tôi đi loanh quanh cho đến khi Dimitri tìm được một nơi ưng ý. Đó là một con hẻm khuất cách cửa hàng xăm hai tòa nhà. Con hẻm có một hàng rào thép gai chặn một bên còn sườn bên kia là một tòa nhà gạch thấp. Dimitri chỉ cho Sydney cách dẫn tên Strigoi đến chỗ chúng tôi. Cô hiểu hết, gật đầu liên tục, nhưng tôi thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô.

"Em nên tỏ vẻ kính trọng", Dimitri bảo Sydney. "Những con người phục vụ cho Strigoi rất tôn thờ chúng, họ mong muốn làm hài lòng chúng. Vì thế họ ở quanh Strigoi rất nhiều, họ không giật mình hoặc kinh hãi. Vẫn hơi sợ hãi, dĩ nhiên, nhưng không nhiều như em bây giờ".

Cô nuốt khan. "Em không thể thôi sợ được".

Tôi thấy khó khăn thay cho Sydney. Cô cho rằng mọi ma cà rồng đều là ác quỷ, và chúng tôi đang ném cô vào ổ của loài tồi tệ nhất, đặt cô vào hiểm họa lớn nhất. Tôi cũng biết cô mới trông thấy một tên Strigoi sống, và dù được Dimitri huấn luyện, nhiều Strigoi hơn chắc chắn sẽ làm Sydney kinh hãi. Nếu cô cứng đờ trước mặt Donovan, mọi sự sẽ sụp đổ. Để khích lệ, tôi ôm lấy Sydney. Tôi bất ngờ vì cô không kháng cự lại.

"Cậu làm được mà", tôi vỗ về. "Cậu mạnh mẽ, và chúng sợ Dimitri lắm. Hiểu chứ?"

Sau vài hơi thở sâu, Sydney gật đầu. Chúng tôi khích lệ Sydney thêm vài câu, rồi cô đi về chân một tòa nhà, hướng thẳng ra đường, biến mất khỏi tầm nhìn của chúng tôi. Tôi nhìn Dimitri.

"Chúng ta đưa cô ấy vào chỗ chết đấy!"

Mặt anh trầm ngâm. "Anh biết, nhưng bây giờ chúng ta không làm khác được. Tốt hơn em nên vào vị trí đi".

https://thuviensach.vn

Với sự giúp đỡ của anh, tôi leo được lên mái của tòa nhà gạch tháp. Chẳng có chút gần gũi nào khi anh nhấc tôi lên, nhưng tôi không thể ngăn cảm giác điện giật với mọi sự tiếp xúc của anh hay để ý xem chúng tôi cộng tác dễ dàng thế nào. Khi tôi đã vào vị trí ổn thỏa, Dimitri đi về phía đối diện của tòa nhà Sydney vừa vòng qua. Anh nấp sau góc nhà và chẳng còn gì hơn ngoài chờ đợi.

Thật đau đớn, và không phải chỉ vì chúng tôi đang trên bờ của một trận chiến. Tôi không ngừng nghĩ về Sydney, về chuyện chúng tôi bắt cô làm. Việc của tôi là bảo vệ những người vô tội khỏi quỷ dữ chứ không phải ném họ vào giữa chúng. Nếu kế hoạch của chúng tôi sụp đổ thì sao? Nhiều phút trôi qua, cuối cùng tôi đã nghe thấy tiếng bước chân và tiếng làu bàu cùng lúc cơn buồn nôn dâng lên trong tôi. Chúng tôi đã lôi được lũ Strigoi ra ngoài.

Ba người bọn chúng đi qua chân toàn nhà, Sydney dẫn đường. Chúng dừng lại, và tôi nhắm thấy Donovan. Hắn ta là kẻ cao nhất, vì tiền thân là Moroi, với mái tóc sẫm màu và bộ râu làm tôi nhớ đến Abe. Dimitri đã cho tôi nhận dạng về hắn để không (hi vọng là) giết hắn. Tay sai của Donovan lảng vảng đằng sau, tất cả đều cảnh giác và cẩn trọng. Tôi gồng mình, cọc bạc nắm chặt trên tay phải.

“Belikov?” Donovan lớn giọng gọi. “Anh đâu rồi?”

“Tao đây”, Dimitri đáp lại, bằng chất giọng lạnh băng và khủng khiếp của Strigoi. Anh xuất hiện từ chân bên kia của tòa nhà, ẩn mình trong bóng tối.

Donovan hơi thả lỏng khi nhận ra Dimitri, ngay cả trong bóng tối, hình dáng Dimitri vẫn thực sự hiện rõ. Donovan sững lại, bỗng dưng đánh hơi được mối đe dọa, dù cho nó làm hắn lúng túng và phủ nhận điều hắn biết. Ngay lúc đó, một trong những tay chân của hắn nghển cổ ngửi quanh. “Ma cà rồng lai!” hắn thốt lên. Không phải hình dáng Dimitri cho chúng biết, mà vì mùi hương của chúng tôi. Tôi thầm mừng vì mãi đến đây chúng mới để ý thấy.

https://thuviensach.vn

Tôi nhảy khỏi mái nhà. Độ cao không dễ nhảy, nhưng cũng không đủ giết tôi. Thêm nữa, cú nhảy của tôi được hứng bởi một tên Strigoi.

Tôi nhảy xuống trúng một trong những tay sai của Donovan, hạ gục hắn. Tôi nhắm cọc bạc vào tim, nhưng hắn phản xạ nhanh. Vì nhẹ cân hơn, tôi dễ dàng bị đẩy ra. Tôi đã tính trước và kịp lấy thăng bằng. Phía bên kia, tôi thấy Sydney nhanh chóng chạy khỏi đây, theo chỉ dẫn. Chúng tôi muốn cô tránh xa khỏi cuộc chiến và đã bảo cô chạy về xe, sẵn sàng rời đi khi mọi việc trở nên tồi tệ.

Dĩ nhiên, với Strigoi, mọi thứ luôn tồi tệ. Donovan và người của hắn đều chạy về phía Dimitri, coi anh là mối nguy lớn hơn. Đối thủ của tôi, theo như nụ cười hở nanh của hắn, không xem tôi là mối đe dọa. Hắn lao vào tôi, và tôi né xa, nhưng trước đó đã kịp tung cú đá làm hắn khụy xuống. Cú đánh của tôi không làm hắn đau, nhưng đủ để hắn mất thăng bằng. Tôi giáng thêm phát đâm nữa nhưng lại bị quăng đi, ngã xuống sàn. Đôi chân trần của tôi lê trên nền xi măng, xé xước da. Bởi quần bò của tôi đã quá bẩn và rách nát, tôi buộc phải mặc một chiếc quần đùi trong đống hành lí Sydney mang cho tôi. Tôi lờ đi vết thương, lao vào với tốc độ tên Strigoi không ngờ tới. Cọc bạc của tôi cắm vào tim hắn. Cú đánh không mạnh như tôi muốn, nhưng nó đủ làm hắn choáng và tôi có thể đâm cọc sâu hơn kết liễu hắn. Không đợi hắn ngã, tôi rút cọc và quay sang những kẻ khác.

Tôi chưa bao giờ do dự khi chiến đấu, nhưng lúc này, tôi dừng lại khi nhìn thấy vẻ mặt Dimitri. Thật… kinh khủng. Dữ tợn. Trông anh gần giống như khi bảo vệ tôi trước lúc bị bắt, vẻ mặt thánh chiến khẳng định rằng anh sẵn sàng đối mặt với cả địa ngục. Trông anh bây giờ… phải nói, vẻ hùng dũng đã lên đến một tầng cao mới. Tôi nhận ra đây là chuyện riêng. Chiến đấu với những tên Strigoi không chỉ để tìm ra Sonya và giúp Lissa, mà là sự chuộc lỗi, một nỗ lực xóa bỏ quá khứ của anh bằng cách trực tiếp tiêu diệt tên ác quỷ trên đường anh đi.

Tôi di chuyển đến để chiến đấu cùng anh, vừa lúc anh đâm chết tên tay chân thứ hai. Sức mạnh trong cú đánh mạnh hơn mức cần thiết rất nhiều khi Dimitri đẩy tên Strigoi vào tường và đâm thẳng tim hắn. Thật không

https://thuviensach.vn

tưởng, nhưng tôi có thể hình dung ra cọc bạc xuyên thẳng qua hắn và đâm vào tường. Dimitri chú tâm và nỗ lực hơn thường lệ khi giết hắn. Lẽ ra anh nên phản ứng như tôi và ngay lập tức quay sang mối hiểm họa khác, một khi tên Strigoi đã chết. Nhưng không, Dimitri quá lưu luyến với nạn nhân của mình đến mức không nhận ra Donovan đang tận dụng tình thế. May cho Dimitri, tôi ở ngay sau hắn.

Tôi đâm sầm vào Donovan, đẩy hắn ra xa Dimitri. Lúc ấy tôi thấy Dimitri rút cọc ra và ném cái xác vào tường lần nữa. Trong khi đó, tôi đã lôi kéo được sự chú ý của Donovan và đang phải khó khăn vờn với hắn mà không được giết.

"Dimitri!" tôi hét lên. "Đến giúp em. Em cần anh!"

Tôi không nhìn được Dimitri đang làm gì, nhưng vài giây sau, anh đã đứng cạnh tôi. Với một tiếng gần như gầm lên, anh lao vào Donovan, rút cọc ra và hạ tên Strigoi xuống đất. Tôi thở phào nhẹ nhõm và đến giúp anh bắt giữ hắn. Nhưng rồi, tôi thấy Dimitri nhắm thẳng cọc vào tim Donovan.

"Không!" Tôi sụp xuống, vừa cố giữ Donovan vừa đẩy tay Dimitri ra. "Chúng ta cần hắn! Đừng giết hắn!"

Vẻ mặt Dimitri cho thấy anh không nghe tôi. Trong mắt anh là cái chết. Anh muốn giết Donovan. Khao khát của anh bỗng dưng lấn át việc ưu tiên.

Vẫn cố giữ Donovan bằng một tay, tôi tát vào mặt Dimitri bằng tay kia, không phải vào bên tôi đâm đêm hôm trước. Tôi nghĩ anh không cảm thấy đau trong cơn giận, nhưng cú đánh làm anh bừng tỉnh. "Đừng giết hắn!" tôi nhắc lại.

Dimitri hiểu ra. Sự giằng co của chúng tôi, thật không may, cho Donovan cơ hội cựa quậy. Hắn vừa định thoát khỏi chúng tôi thì gần như cùng lúc, tôi và Dimitri lao vào giữ hắn. Tôi nhớ lại lúc chất vấn Strigoi ở Nga. Phải có cả nhóm ma cà rồng lai mới giữ được một tên Strigoi, nhưng Dimitri có sức mạnh đặc biệt.

"Khi thẩm vấn, bọn em thường…"

https://thuviensach.vn

Những lời của tôi bị cắt ngang khi Dimitri quyết định dùng cách riêng của mình để thẩm vấn. Anh khóa chặt vai Donovan và giật mạnh làm đầu hắn đập liên tiếp xuống nền xi măng.

"Sonya Karp ở đâu?" Dimitri gầm lên.

"Tôi không…" Donovan lên tiếng. Nhưng Dimitri không có kiên nhẫn chờ hắn thoái thác.

"Cô ấy ở đâu? Tao biết mày biết cô ấy!"

"Tôi…"

"Cô ấy ở đâu?"

Tôi thấy trên mặt Donovan thứ mà tôi chưa từng thấy ở một tên Strigoi: nỗi sợ hãi. Tôi nghĩ đó là thứ cảm xúc chúng không có. Hoặc, nếu có, chỉ là trong trận chiến với một Strigoi khác. Chúng không lãng phí thời gian sợ hãi những ma cà rồng lai thấp hèn.

Nhưng kìa, Donovan đang sợ Dimitri. Và thực lòng, tôi cũng sợ.

Tròng mắt đỏ trợn tròn, cầu khẩn và hãi hùng. Khi Donovan thốt ra những lời tiếp theo, có gì đó thầm mách bảo tôi lời hắn là sự thật. Nỗi sợ hãi không cho hắn nói dối. Hắn quá kinh hoàng và không được chuẩn bị trước cho điều này.

"Paris", hắn hổn hển. "Cô ấy ở Paris!"

"Chúa ơi", tôi thốt lên. "Chúng ta *không thể đi* đường bộ đến Paris". Donovan lắc đầu (hết mức có thể khi bị Dimitri giật lại). "Một thị trấn nhỏ, cách Paris chừng một giờ di chuyển. Có một cái hồ bé xíu. Hiếm người đến đó. Một căn nhà màu xanh".

Chỉ dẫn mù mờ. Chúng tôi cần nhiều hơn. "Ngươi có địa c…"

Xem ra Dimitri không cần thêm thông tin như tôi. Tôi chưa kịp nói hết, anh đã rút cọc và đâm thẳng vào tim Donovan. Tên Strigoi thét lên một tiếng kinh hoàng, đẫm máu rồi lịm dần. Tôi rùng mình. Bao lâu nữa người nghe thấy tiếng kêu này sẽ gọi cảnh sát?

Dimitri rút cọc ra, đâm Donovan lần nữa. Lần nữa. Tôi sợ hãi, choáng váng, sững sờ nhìn một lúc. Rồi tôi giằng cánh tay Dimitri, lắc người anh,

https://thuviensach.vn

cảm tưởng như đang nỗ lực lắc tòa nhà vậy.

"Hắn chết rồi, Dimitri! Hắn chết rồi! Dừng lại đi. Làm ơn".

Dimitri vẫn mang vẻ mặt cực kì kinh khủng, thịnh nộ, bây giờ thêm chút tuyệt vọng. Nỗi tuyệt vọng bảo anh rằng nếu xóa sổ Donovan, anh có thể xóa sổ mọi điều tồi tệ trong cuộc sống của anh.

Tôi không biết phải làm gì. Chúng tôi phải ra khỏi đây. Chúng tôi phải bảo Sydney đến làm phân rã những xác chết. Thời gian đang trôi đi, tôi liên tục nhắc lại.

"Hắn chết rồi! Bỏ qua đi. *Làm ơn.* Hắn chết rồi".

Rồi, từ đâu đó, bằng cách nào đó, tôi lay chuyển được Dimitri. Những cảm xúc của anh chậm dần và dừng lại. Khi nhận thấy phần còn lại của Donovan, chẳng đẹp đẽ gì, bàn tay cầm cọc thõng xuống. Cơn giận dữ biến thành thất vọng… Và thành tuyệt vọng.

Tôi nhẹ nhàng kéo tay Dimitri. "Xong rồi. Anh làm thế là đủ".

"Không bao giờ đủ cả, Roza", anh thầm thì. Nỗi thống khổ trong giọng nói anh làm tôi đau đớn. "Sẽ không bao giờ là đủ".

"Chỉ bây giờ thôi", tôi đáp. Tôi kéo anh vào lòng. Không thể chống cự, anh thả cọc bạc ra và úp mặt vào vai tôi. Tôi cũng thả rơi cọc bạc và vỗ về anh, ghì anh chặt hơn. Dimitri vòng tay ôm đáp lại, tìm kiếm mối liên hệ với một cơ thể sống khác, sự liên hệ tôi biết anh cần từ lâu.

"Em là người duy nhất". Anh rúc chặt vào tôi. "Người duy nhất hiểu được. Người duy nhất đã chứng kiến anh… Anh chưa bao giờ kể với ai… em là người duy nhất. Người duy nhất anh tâm sự được về chuyện này…"

Tôi nhắm mắt một lúc, được tiếp thêm sức mạnh từ lời anh nói. Anh đã thề trung thành với Lissa, nhưng điều đó không có nghĩa anh mở cửa toàn bộ trái tim với cô. Đã từ lâu, tôi và anh là một cặp hoàn hảo, luôn thấu hiểu nhau, vẫn là như thế, dù chúng tôi có bên nhau hay không, dù tôi đang hẹn hò với Adrian. Dimitri luôn giấu kín trái tim và cảm xúc của mình cho đến khi gặp tôi. Tôi nghĩ anh lại khóa chặt tâm hồn, nhưng xem ra anh vẫn tin tưởng tôi đủ để hé mở điều đang dằn vặt anh.

https://thuviensach.vn

Tôi mở mắt và gặp cái nhìn u tối, tha thiết của anh. “Ổn rồi”, tôi nói. “Bây giờ ổn rồi. Em ở đây. Em luôn ở đây với anh”.

“Anh nằm mộng thấy họ suốt, em biết không. Tất cả những người vô tội anh đã giết”. Đôi mắt anh nhìn lại xác Donovan. “Anh vẫn luôn nghĩ… nếu giết đủ số Strigoi, những cơn ác mộng sẽ tan biến. Anh sẽ không còn là một trong số chúng”.

Tôi chạm vào cằm anh, kéo mặt anh về phía mình và tránh khỏi Donovan. “Không. Anh phải giết Strigoi vì chúng là ác quỷ. Vì đây là nhiệm vụ của chúng ta. Nếu anh muốn những cơn ác mộng tan biến, anh phải *sống*. Đó là cách duy nhất. Chúng ta vừa suýt chết. Nhưng không. Có thể ngày mai chúng ta sẽ chết. Em không chắc. Điều quan trọng là bây giờ chúng ta đang sống”.

Tôi nói lan man. Dimitri chưa từng tuyệt vọng đến thế kể từ khi anh biến đổi. Anh bảo rằng việc biến thành Strigoi đã giết chết quá nhiều cảm xúc của anh. Nhưng không phải. Chúng ở đây, tôi nhận ra. Mọi cảm xúc của anh vẫn còn bên trong, chỉ xuất hiện khi bị nổ tung, như khoảnh khắc giận dữ và tuyệt vọng này. Hoặc khi anh bảo vệ tôi khỏi những giám hộ đến bắt giữ. Dimitri ngày xưa không biến mất. Anh chỉ tự khóa lại, tôi không biết làm sao để anh mở khóa ra. Tôi không làm thay anh được. Anh luôn là người thông thái và sáng suốt. Không phải tôi. Tuy vậy, lúc này anh đang lắng nghe. Anh chú ý đến tôi. Tôi nên nói thế nào? Điều gì sẽ giúp anh thông suốt?

“Anh còn nhớ lúc trước anh nói gì không?” Tôi hỏi. “Lúc ở Rubysville ấy? Tận hưởng mọi thứ. Anh phải coi trọng mọi thứ. Đây là cách duy nhất để đánh bại những điều Strigoi làm với anh. Cách duy nhất để anh trở lại là anh. Chính anh đã nói: anh trốn đi cùng em để cảm nhận thế giới. Vẻ đẹp của nó”.

Dimitri định quay lại nhìn Donovan, nhưng tôi không cho anh nhìn. “Ở đây không có gì đẹp cả. Chỉ có cái chết”.

“Điều đó chỉ đúng khi anh cho phép *chúng* biến thành hiện thực”, tôi tha thiết nói, vẫn cảm nhận được áp lực về thời gian. “Hãy tìm một thứ.

https://thuviensach.vn

Một thứ thật đẹp. Bất cứ thứ gì. Bất cứ thứ gì để chứng minh anh không phải là bọn chúng".

Mắt anh quay lại, lặng lẽ ngắm tôi. Nỗi sợ hãi dâng lên trong tôi. Không thành công rồi. Tôi không thuyết phục nổi anh. Chúng tôi sắp phải rời khỏi đây, dù tâm trạng anh thế nào đi nữa. Tôi biết anh cũng sẽ đi. Nếu tôi đã học được gì, thì chính là bản năng chiến đấu của Dimitri vẫn hoạt động. Nếu tôi nói nguy hiểm đang đến gần, anh sẽ ngay lập tức hành động, dù bản thân bị tra tấn dằn vặt. Dẫu vậy, tôi vẫn không muốn thế. Tôi không muốn anh chìm trong tuyệt vọng. Tôi muốn anh rời khỏi đây và tiến một bước gần hơn thành người đàn ông xưa kia. Tôi muốn anh ít bị ác mộng hơn.

Dù vậy, điều đó nằm ngoài khả năng của tôi. Tôi không phải nhà tâm lí học. Tôi vừa định bảo anh phải ra khỏi đây, vừa định kích hoạt bản năng chiến đấu của anh thì anh lên tiếng. Giọng anh vừa vặn chỉ là tiếng thì thầm. "Tóc em".

"Cái gì cơ?" trong giây lát, tôi tự hỏi liệu nó có cháy hay bị sao không. Tôi chạm vào một lọn tóc của mình. Không, chẳng sao cả trừ việc nó đang rối tung. Tôi búi nó lên để tránh bị Strigoi nắm tóc khi chiến đấu, như Angeline. Dù vậy, nhiều sợi tóc đã rơi xuống khi vật lộn.

"Tóc em", Dimitri nhắc lại. Mắt anh mở to, như thể bàng hoàng. "Tóc em rất đẹp".

Tôi không nghĩ vậy, không phải trong tình trạng hiện tại. Dĩ nhiên, xem xét việc chúng tôi đang ở trong con hẻm tối tăm đầy xác chết, nhưng lựa chọn có vẻ hạn chế. "Anh thấy không? Anh không phải bọn chúng. Strigoi không thấy được cái đẹp. Chỉ có cái chết. Anh cảm nhận được cái đẹp. Một thứ thật đẹp".

Anh ngập ngừng, hồi hộp đưa tay rà dọc lọn tóc tôi vừa chạm. "Nhưng thế có đủ không?"

"Chỉ bây giờ thôi". Tôi đặt một nụ hôn lên trán anh và giúp anh đứng dậy. "Chỉ bây giờ thôi".

https://thuviensach.vn

Mười sáu

VIỆC TIÊU HỦY VỚI SYDNEY là chuyện thường ngày, nhưng thật bất ngờ là cô choáng váng với vẻ ngoài sau trận chiến của chúng tôi. Xác Strigoi chỉ là đồ vật với cô. Còn tôi và Dimitri là những người sống thực sự, và chúng tôi tả tơi.

"Tớ hi vọng các cậu không làm bẩn chiếc xe", cô nói, khi những thi thể đã biến mất và chúng tôi lại lên đường. Tôi nghĩ cô đã cố hết sức nói đùa, để che đậy sự không thoải mái với trang phục rách nát và nhuốm máu của chúng tôi.

"Chúng ta sẽ đến Paris chứ?" tôi hỏi, quay sang nhìn Dimitri.

"Paris á?" Sydney giật mình hỏi.

"Chưa đâu", Dimitri nói, dựa đầu vào ghế ngồi. Trông anh lại trở về với bộ dạng một giám hộ kiểm soát được mình. Mọi dấu hiệu của sự suy sụp lúc trước đều biến mất, và tôi không định cho qua chuyện đã xảy ra trước khi Sydney đón chúng tôi. Quá nhỏ bé… nhưng cũng quá to lớn. Và rất riêng tư. Lúc này, trông anh mệt mỏi. "Chúng ta nên đợi đến ban ngày. Bây giờ chúng ta phải đi vì Donovan, nhưng nếu Sonya có một ngôi nhà, có lẽ cô ấy sẽ ở đó cả ngày. Ban ngày sẽ an toàn hơn cho chúng ta".

"Làm sao anh biết hắn ta không nói dối?" Sydney hỏi. Cô đang lái xe mà không điểm đến chỉ đơn thuần đưa chúng tôi ra khỏi khu vực này nhanh hết mức có thể trước khi người ta báo cáo về những tiếng thét cùng âm thanh của vụ ẩu đả.

Tôi tưởng tượng lại vẻ sợ hãi trên mặt Donovan và rùng mình. "Tớ không nghĩ hắn ta nói dối".

https://thuviensach.vn

Sydney không hỏi gì thêm, trừ về hướng cô nên đi. Dimitri đề xuất tìm một khách sạn khác để chúng tôi tắm rửa và nghỉ ngơi trước công việc ngày mai. Thật may mắn, Lexington có nhiều khách sạn để lựa chọn hơn thị trấn chúng tôi vừa ở. Chúng tôi không cần một nơi xa xỉ, mà chỉ cần một khách sạn rộng rãi, hiện đại là đủ. Sydney làm thủ tục vào khách sạn rồi dẫn chúng tôi vào qua cửa phụ, để không gây hoảng sợ cho bất cứ vị khách nào có thể gặp lúc nửa đêm.

Chúng tôi thuê một phòng đôi hai giường. Không ai nhận xét gì, nhưng tôi nghĩ chúng tôi đều cần thiết ở cùng nhau sau cuộc chạm trán Strigoi vừa rồi. Vì sự việc với Donovan, Dimitri rối trí hơn tôi rất nhiều, thế nên tôi để anh tắm trước.

"Cậu làm tốt lắm", tôi bảo Sydney khi cả hai ngồi đợi. Tôi ngồi trên sàn (sạch sẽ hơn căn phòng lúc trước rất nhiều) để không làm bẩn giường. "Cậu rất dũng cảm".

Cô mỉm cười với tôi. "Lạ nhỉ. Cậu bị thương và suýt bị giết, nhưng tớ lại được cậu khen?"

"Ê, tớ giết Strigoi suốt. Nhưng vào hang cọp một mình như cậu… phải nói, cậu khá rắn đấy. Và tớ cũng không bị thương *ghê gớm lắm* đâu".

Tôi phủ nhận những vết thương của mình, giống Dimitri. Sydney, nhìn tôi chằm chằm, cũng nhận ra điều đó. Hai chân tôi bị xước xát nhiều hơn tôi tưởng, da bị toạc và chảy máu từ lúc tôi ngã xuống nền xi măng. Một mắt cá chân bị đau lúc nhảy xuống khỏi mái nhà, khắp phần cơ thể còn lại chi chít những vết cứa và thâm tím. Tôi thậm chí không biết chúng ở đâu ra.

Sydney lắc đầu. "Tớ không thể hiểu làm sao các cậu vẫn chưa bị hoại tử". Dù thế cả hai chúng tôi đều biết lí do. Đây là một phần trong khả năng đề kháng tự nhiên của ma cà rồng lai, di truyền đặc tính tốt nhất của cả hai loài. Moroi thực ra cũng khá khỏe, dù đôi khi họ mắc những căn bệnh quái dị của giống nòi. Victor là một ví dụ. Ông ta mắc một căn bệnh kinh niên và đã từng ép Lissa chữa bệnh. Phép thuật của Lissa đã hồi phục tạm thời cho ông ta, nhưng căn bệnh vẫn từ từ quay lại.

https://thuviensach.vn

Dimitri tắm xong thì tới lượt tôi, rồi Sydney bắt cả hai sơ cứu tạm thời. Sau khi chúng tôi được băng bó và diệt khuẩn như ý, Sydney lôi máy tính ra và mở bản đồ Paris, Kentucky. Cả ba chúi đầu vào màn hình.

"Rất nhiều lạch và sông", cô trầm ngâm, rê chuột lên xuống. "Nhưng không nhiều hồ".

Tôi chỉ tay hỏi. "Cậu có nghĩ là nó không?" Đó là một vùng nước nhỏ, ghi tên HỒ APPLEWOOD.

"Có thế. À, có một cái hồ nữa này. Cái này cũng đáng nghi… ồ! Ngay đây?" Cô chỉ vào một hồ nước nữa trên màn hình máy tính, to hơn ao nước một chút: HỒ MARTIN.

Dimitri ngồi xuống, dụi mắt và ngáp. "Nó là cái đáng nghi nhất. Dù không phải, chắc cũng không mất nhiều thời gian để lái loanh quanh những cái hồ khác đâu".

"Kế hoạch của anh đấy ư?" Sydney hỏi. "Chỉ lái loanh quanh và tìm một ngôi nhà màu xanh?"

Tôi và Dimitri nhìn nhau rồi nhún vai. Sydney đã thể hiện lòng dũng cảm của cô trong chuyến đi này, nhưng tôi biết "một kế hoạch" trong suy nghĩ của cô hơi khác với chúng tôi. Kế hoạch của cô phải được xây dựng, suy nghĩ thông suốt, và có một mục tiêu rõ ràng. Còn cả chi tiết nữa.

"Nó có cơ sở hơn hầu hết kế hoạch của bọn tớ", tôi nói.

Chừng một tiếng nữa mặt trời sẽ mọc. Tôi háo hức muốn đi tìm Sonya, nhưng Dimitri khăng khăng muốn ngủ đến trưa. Anh nằm một giường, tôi và Sydney chung giường còn lại. Tôi không nghĩ mình cần nghỉ ngơi như anh nghĩ, nhưng cơ thể tôi không đồng tình. Tôi ngủ gần như ngay tức thì.

Và vẫn như dạo gần đây, tôi bị lôi vào một giấc mơ linh hồn. Tôi hi vọng đó là Adrian, đến để nói tiếp cuộc nói chuyện lúc trước. Thay vào đó, khung cảnh ngôi nhà hiện ra quanh tôi, hoàn thiện với chiếc đàn hạc và đồ đạc bằng đệm. Tôi thở dài và đối mặt với hai anh em nhà Dashkov.

https://thuviensach.vn

“Tuyệt”, tôi nói. “Lại một cuộc gọi thảo luận. Tôi *thực sự* phải chặn số của ông”.

Victor hơi cúi chào tôi. “Luôn sẵn lòng, Rose”. Robert lại nhìn xa xăm về phía xa. Thật vui vì có những điều không bao giờ thay đổi.

“Ông muốn gì?” tôi hỏi.

“Cháu biết thứ ta muốn. Chúng ta ở đây để hỗ trợ cháu giúp Vasilisa”. Tôi không tin. Victor nung nấu nhiều âm mưu, nhưng tôi hi vọng bắt được ông ta trước khi ông ta kịp gây thêm tai họa. Victor nhìn tôi dò xét. “Cháu đã tìm được người nhà Dragomir chưa?”

Tôi ngờ vực. “Mới có một ngày!” Tôi gần như phải tính toán lại về thời gian. Cảm tưởng như dài hơn chục năm. Không. Mới có một ngày từ lần cuối tôi nói chuyện với Victor.

“Và?” Victor hỏi.

“Và, ông nghĩ chúng tôi giỏi đến mức nào?”

Ông ta cân nhắc. “Khá giỏi”.

“Ồ, cảm ơn vì đã tin tưởng, nhưng chuyện này không dễ như ông tưởng. Và thực ra thì… xem xét sự thật bị che phủ này có thể thấy nó không dễ chút nào”.

“Nhưng cháu đã tìm thấy manh mối?” Victor nhấn mạnh.

Tôi không trả lời.

Sự háo hức lóe lên trong mắt Victor, ông ta bước về phía tôi. Tôi lập tức lùi lại. “Cháu *vừa* tìm ra manh mối”.

“Có thể”. Một lần nữa, tôi không kiểm soát được. Liệu Victor, với những âm mưu và sự thao túng của mình, biết được điều gì đó có thể giúp chúng tôi? Lần trước ông ta không có gì cho tôi, nhưng bây giờ chúng tôi đã có thêm thông tin. Ông ta đã nói gì? Nếu chúng tôi tìm ra một nút thắt, ông ta có thể gỡ rối nó?

“Rose”. Victor nói như thể tôi là một đứa trẻ, như cách ông ta nói với Robert. Nó khiến tôi tức giận. “Lúc trước ta đã nói với cháu: cháu tin ta và ý định của ta hay không, đều không quan trọng. Lúc này, cả hai ta đều có

https://thuviensach.vn

chung một mục tiêu ngắn hạn. Đừng để những nỗi lo trong tương lai phá hỏng cơ hội của hiện tại".

Thật nực cười, nhưng lời khuyên của Victor tương tự như nguyên tắc sống trong phần lớn cuộc đời tôi. Sống cho hiện tại. Vào cuộc ngay và lo lắng cho hậu quả sau. Bây giờ, tôi lại ngập ngừng và cố suy xét mọi thứ trước khi ra quyết định. Cuối cùng, tôi chọn cách liều lĩnh, một lần nữa hi vọng Victor có khả năng giúp.

"Chúng tôi nghĩ người mẹ… người mẹ của em trai hoặc em gái của Lissa… có họ với Sonya Karp". Victor nhướn mày. "Ông biết Sonya là ai không?"

"Dĩ nhiên, cô ấy đã biến thành Strigoi, người ta cho rằng vì cô ấy hóa điên. Nhưng chúng ta đều biết chuyện phức tạp hơn thế".

Tôi miễn cưỡng gật đầu. "Cô ấy là người sử dụng linh hồn. Không ai biết cả".

Robert quay phắt lại quá nhanh khiến tôi suýt nhảy dựng lên. "Ai là người sử dụng linh hồn?"

"*Từng* sử dụng linh hồn", Victor trả lời, ngay lập tức chuyển sang thái độ dịu dàng. "Cô ấy hóa thành Strigoi để tránh khỏi trạng thái ấy".

Robert đang tập trung cao độ về phía chúng tôi lại lần nữa chìm vào mơ mộng. "Phải… luôn luôn là cám dỗ… giết để sống, sống để giết. Sự vĩnh cửu và tự do khỏi vòng luẩn quẩn, nhưng ôi, đúng là mất mát…"

Thật là những lời lẩn thẩn, nhưng cũng kì quặc như, thi thoảng, Adrian. Tôi không thích chút nào. Cố xem như không có Robert trong phòng, tôi quay sang Victor. "Ông biết gì về Sonya không? Ai có họ với cô ấy?"

Ông ta lắc đầu. "Gia đình cô ấy đông đúc lắm".

Tôi thất vọng vung tay lên. "Ông tỏ ra có ích hơn được không? Ông cứ ra vẻ biết nhiều lắm, nhưng ông chỉ nói được những gì chúng tôi đã tìm ra! Ông chẳng có tác dụng gì cả!"

"Sự giúp đỡ đến theo nhiều cách, Rose. Cháu đã tìm ra Sonya chưa?"

https://thuviensach.vn

“Rồi”. Tôi xem xét lại. “Thực ra thì không hẳn. Chúng tôi biết chỗ cô ấy ở. Ngày mai chúng tôi sẽ đến gặp và hỏi cô ấy”.

Vẻ mặt Victor tỏ rõ ông ta nghĩ điều đó nực cười đến mức nào. “Và ta chắc rằng cô ấy sẽ rất háo hức được giúp đỡ”.

Tôi nhún vai. “Dimitri khá có sức thuyết phục”.

“Ta cũng nghe nói vậy”, Victor đáp. “Nhưng Sonya Karp không phải là đứa trẻ vị thành niên dễ bị ấn tượng”. Tôi siết nắm đấm nhưng lại sợ Robert sẽ lại dựng tường bảo vệ. Victor thấy rõ nỗi căm giận của tôi. “Nói cho ta cháu đang ở đâu. Chúng ta sẽ đến chỗ cháu”.

Lại một tình thế tiến thoái lưỡng nan. Tôi không nghĩ hai anh em nhà này làm được gì nhiều. Nhưng việc gặp gỡ tạo cơ hội bắt lại ông ta. Thêm nữa, nếu gặp trực tiếp, có thể ông ta sẽ không phá ngang những giấc mơ của tôi nữa.

“Chúng tôi đang ở Kentucky”, cuối cùng tôi đáp. “Paris, Kentucky”. Tôi cho ông ta những thông tin đang có về ngôi nhà màu xanh.

“Ngày mai ta sẽ có mặt”, Victor nói.

“Thế bây giờ ông đang ở…”

Y như lần trước, Robert đột ngột kết thúc giấc mơ, để lại tôi hẫng hụt. Cái gì khiến tôi dây dưa với bọn họ? Chưa kịp suy ngẫm, ngay lập tức tôi bị đưa vào một giấc mơ linh hồn khác. Chúa lòng lành! Thật quen thuộc. Mọi người đều muốn nói chuyện với tôi trong giấc ngủ của tôi. May sao, giống lần trước, người viếng thăm thứ hai là Adrian.

Lần này là sàn khiêu vũ trong hội đồng tôi từng thấy. Không có ghế hay người, bước chân tôi vang vọng trên nền gỗ cứng. Căn phòng lúc trước được sử dụng mang vẻ nguy nga, đầy quyền lực giờ đây chỉ mang lại cảm giác cô độc, lừng lững.

Adrian đứng gần một khung cửa sổ lớn hình vòm, trao cho tôi nụ cười tinh nghịch khi tôi ôm anh. So sánh với những thứ bẩn thỉu và máu me trong thế giới thực, Adrian hoàn toàn tinh khôi và hoàn hảo.

https://thuviensach.vn

“Anh thành công rồi”. Tôi thơm nhẹ lên môi anh. “Anh khiến mọi người đề cử Lissa”. Sau giấc mơ trước của chúng tôi, khi tôi nhận ra đề xuất của Victor hữu dụng, tôi đã tốn công thuyết phục Adrian rằng chuyện đề cử là ý hay, đặc biệt khi chính tôi cũng không chắc.

“Ừ, kéo mấy người đó vào cùng hội dễ lắm”. Adrian có vẻ thích sự đề cao của tôi, nhưng mặt anh bỗng trầm ngâm khi suy ngẫm những lời tôi nói. “Dù vậy Lissa không thích thú với chuyện này. Cô ấy để bọn anh làm tới”.

“Em thấy rồi. Anh nói đúng về chuyện Lissa không thích, nhưng còn hơn thế. Do bóng tối của linh hồn. Em đã lấy đi một phần, nhưng phải… tệ thật”. Tôi nhớ lại việc san sẻ cơn thịnh nộ của Lissa đã nhanh chóng bùng nổ trong tôi thế nào. Linh hồn không tác động mạnh đến tôi như với Lissa, nhưng chỉ là tạm thời. Sau cùng, nếu tôi hứng lấy nó nhiều năm liên tục, nó sẽ khống chế tôi. Tôi nắm tay Adrian và nhìn anh bằng ánh mắt cầu khẩn hết mức. “Anh phải chăm sóc cô ấy. Em sẽ làm hết sức, nhưng cũng như em, anh biết linh hồn có thể kích động áp lực và lo nghĩ đến mức nào. Em sợ nó sẽ quay lại như ngày trước. Ước gì em được ở bên chăm lo cho Lissa. Làm ơn… giúp cô ấy”.

Adrian vén một lọn tóc qua tai tôi, nỗi lo hiện lên trong đôi mắt xanh sâu thẳm. Lúc đầu, tôi tưởng anh lo cho Lissa. “Anh sẽ làm”, anh nói. “Anh sẽ làm những gì có thể. Nhưng Rose à… liệu nó có xảy ra với anh? Có phải anh sẽ thành như thế? Giống Lissa và những người khác?”

Adrian chưa bao giờ thể hiện sự lo lắng về tác dụng phụ của linh hồn như Lissa, phần lớn vì anh không dùng nhiều linh hồn và vì anh tự điều trị nhiều bằng rượu. Dù vậy tôi cũng không biết sẽ được bao lâu nữa. Theo những gì tôi thấy, chỉ vài thứ có tác dụng trì hoãn sự điên loạn: tự kiềm chế, chống suy nhược và kết nối với người bị hôn bóng. Adrian dường như không hứng thú với bất kì sự lựa chọn nào.

Thật kì quái, nhưng trong khoảnh khắc yếu đuối, tôi nhớ lại tình trạng của Dimitri. Hai người đàn ông mạnh mẽ và tự tin theo cách của riêng họ,

https://thuviensach.vn

lại cần đến sự ủng hộ của tôi. *Mày là người mạnh mẽ, Rose*, một giọng nói thì thầm trong đầu tôi.

Adrian nhìn xuống. “Em biết không, đôi khi… đôi khi anh tin rằng sự điên loạn là do tưởng tượng. Anh chưa bao giờ cảm nhận được nó như những người khác… như Lissa hay ông Vlad. Nhưng có một lần…” anh nghẹn lại. “Anh không biết. Anh thấy rất gần, Rose ạ. Rất gần với ranh giới. Như thể nếu anh để mình lỡ bước, anh sẽ lao xuống và không bao giờ trở lại. Như thể anh sẽ đánh mất bản thân mình”.

Tôi đã từng chứng kiến cảnh tượng anh mô tả, khi anh rơi vào trạng thái kỳ quái gần như vô lý. Đó là biểu hiện gần nhất thể hiện linh hồn đang gây rối loạn tâm trí anh. Tôi chưa bao giờ nhận ra rằng anh ý thức được những khoảnh khắc này hay chúng có ý nghĩa gì.

Adrian nhìn lại tôi. “Khi anh uống rượu… anh không lo lắng về tác dụng phụ của linh hồn. Anh không sợ sẽ hóa điên. Nhưng đôi lúc anh nghĩ… có khi anh đã điên rồi. Có khi vậy, nhưng không ai nhận biết được sự khác biệt với lúc anh say”.

“Anh không điên”, tôi khẳng định, kéo Adrian vào lòng. Tôi yêu hơi ấm và cảm nhận làn da anh áp lên tôi. “Anh sẽ ổn thôi. Anh rất mạnh mẽ”.

Anh ghì má lên trán tôi. “Anh không biết”, anh nói. “Anh nghĩ em là sức mạnh của anh”.

Một câu nói ngọt ngào và lãng mạn, nhưng điều ẩn chứa bên trong làm tôi suy nghĩ. “Không hẳn thế”, tôi bảo anh, tự hỏi làm cách nào để thêm tình cảm vào lời nói. Tôi biết có thể giúp ai đó trong một mối quan hệ. Ta có thể tiếp sức mạnh và ủng hộ người ấy. Nhưng ta không thể thực sự làm *mọi thứ* cho họ. Ta không thể giải quyết mọi vấn đề của họ. “Anh phải tìm ra nó bằng chính…”

Đồng hồ báo thức khách sạn kêu om sòm lôi tôi ra khỏi giấc mơ trong trạng thái tức giận cả vì tuột mất Adrian và vì chưa kịp nói những điều tôi muốn. Thực ra lúc này tôi chẳng thể làm gì cho anh. Tôi chỉ hi vọng anh tự giải quyết được.

https://thuviensach.vn

Tôi và Sydney đều uể oải mắt nhắm mắt mở. Cũng phải, Sydney kiệt sức, vì thời gian ngủ của cô, khi thực sự được ngủ, đã bị xáo tung. Còn tôi? Tôi mệt mỏi về đầu óc. Quá nhiều người. Quá nhiều người cần tôi… nhưng thật khó để giúp tất cả.

Như thường lệ, Dimitri đã tỉnh táo và sẵn sàng lên đường. Anh tỉnh dậy trước chúng tôi. Sự suy sụp tinh thần tối qua như chưa bao giờ xảy ra. Hóa ra anh đang thèm cà phê và vẫn kiên nhẫn đợi chúng tôi, vì không muốn để chúng tôi lại khi đang ngủ và không được bảo vệ. Tôi bảo anh đi, hai mươi phút sau, anh quay lại với cà phê và một hộp bánh rán. Anh còn mua một sợi xích công nghiệp ở cửa hàng máy móc bên kia đường để "dùng khi chúng ta tìm được Sonya", khiến tôi không mấy dễ chịu. Khi đã sẵn sàng lên đường, tôi quyết định tạm dừng những thắc mắc của mình lại. Tôi không điên mà mặc tiếp quần soóc trong tình trạng đôi chân thế này, nhưng tôi nóng lòng đến chỗ Sonya quá đỗi nên không yêu cầu dừng lại ở một trung tâm thương mại.

Dù vậy, tôi cho rằng đã đến lúc để các bạn đồng hành của mình cập nhật tình hình.

"À", tôi bất ngờ nói, "Victor Dashkov sẽ nhập bọn với chúng ta, sớm thôi".

Một điểm cho Sydney vì đã không lái chệch đường. "*Cái gì?* Kẻ tẩu thoát ấy ư?"

Ánh mắt Dimitri cho thấy anh cũng rất kinh ngạc, nhưng anh vẫn tỏ vẻ lạnh lùng và bình tĩnh, như thường lệ. "Tại sao", anh chậm rãi hỏi, "Victor lại nhập hội chúng ta?"

"Thực ra thì, đó là một câu chuyện khá hài hước…"

Rồi với mở đầu như thế, tôi kể lại cho tóm tắt hết mức có thể câu chuyện, bắt đầu với hoàn cảnh của Robert Doru và kết thúc với chuyến thăm gần nhất của hai anh em họ. Tôi che giấu cuộc vượt ngục "thần bí" của Victor vài tuần trước, nhưng có gì mách bảo tôi rằng Dimitri, với khả năng đoán ý nhau phi thường giữa hai chúng tôi, chắc đã ghép các mảnh lại với nhau. Cả tôi và Lissa đều đã kể với Dimitri rằng chúng tôi phải trải qua

https://thuviensach.vn

rất nhiều chuyện để biết cách biến đổi anh, nhưng cả hai chưa bao giờ giải thích cả câu chuyện, đặc biệt là phần đưa Victor vượt ngục để ông ta giúp chúng tôi đi tìm người em trai.

"Nghĩ xem, dù ông ta hữu ích hay không, đây cũng là cơ hội để bắt ông ta", tôi vội nói. "Chuyện tốt, phải không?"

"Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề ấy… sau". Tôi nhận ra giọng điệu này, Dimitri từng dùng nó rất nhiều lần ở học viện Thánh Vladimir. Nó ngụ ý một cuộc nói chuyện riêng tư trong tương lai, khi đó tôi sẽ bị tra hỏi chi tiết hơn.

Trên đường lái xe đến Paris, chúng tôi nhận ra Kentucky khá đẹp. Ra khỏi thành phố, chúng tôi bắt gặp những mảnh đất trải dài xanh mướt, thật dễ tưởng tượng được sống trong một căn nhà nhỏ nơi đây. Tôi tự hỏi vu vơ liệu đó có phải động cơ của Sonya để rồi tự sa lưới mình. Tôi vừa mới bảo Dimitri rằng Strigoi không cảm nhận được cái đẹp. Tôi sai sao? Liệu khung cảnh tuyệt đẹp này có nghĩa lí gì với Sonya?

Tôi tìm ra câu trả lời khi thiết bị định vị toàn cầu dẫn chúng tôi tới hồ Martin. Chỉ có vài ngôi nhà rải rác xung quanh, trong số đó chỉ có một ngôi nhà màu xanh. Dừng lại cách ngôi nhà một đoạn khá xa, Sydney đỗ xe sát lề đường hết mức có thể. Đường rất hẹp, hai bên lề đầy cây và cỏ cao. Tất cả ra khỏi xe và đi bộ một đoạn, vẫn giữ khoảng cách.

"Một ngôi nhà màu xanh", Sydney xem xét rồi tuyên bố. "Nhưng có phải của cô ấy không? Tớ không thấy hộp thư hay thứ gì cả?"

Tôi quan sát gần hơn trong sân. Những bụi hoa hồng, nở rộ đầy sắc hồng và đỏ, trồng ngay trước hiên. Những chiếc giỏ chi chít hoa trắng mà tôi không biết tên treo trên mái nhà, và bìm bìm xanh leo trên giàn mắt cáo. Quanh ngôi nhà, tôi chỉ thấy một hàng rào gỗ. Một giàn nho leo đầy hoa loa kèn màu cam.

Rồi, một hình ảnh lung linh hiện lên trong tâm trí tôi, biến mất nhanh chóng như lúc xuất hiện. Cô Karp đang tưới hoa trong lớp học của cô, những loài hoa tưởng như lớn nhanh và cao đến không tưởng. Là một học sinh thích trốn bài tập về nhà, tôi đã không suy nghĩ nhiều về chúng. Chỉ

https://thuviensach.vn

sau đó, khi quan sát Lissa làm cây cối lớn lên và nở hoa trong những thí nghiệm linh hồn, tôi mới hiểu ra chuyện đã xảy ra trong lớp học của cô Karp. Và giờ đây, ngay cả khi bị mất đi linh hồn và trở thành quỷ dữ, Sonya Karp vẫn chăm nom những cây hoa của mình.

"Phải", tôi khẳng định. "Đây là nhà cô ấy". Dimitri tiếp cận hiên trước, quan sát tỉ mỉ. Tôi định đi theo nhưng lại thôi. "Anh đang làm gì thế?" Tôi thầm thì. "Cô ấy có thể thấy anh".

Anh quay lại chỗ tôi. "Đó là rèm cửa kín. Không có ánh sáng vào nhà, thế nên cô ấy sẽ không thấy gì hết. Cũng có nghĩa là cô ấy thường ở trong nhà chính chứ không ở tầng hầm".

Tôi dễ dàng suy nghĩ theo cách của anh. "Đó là tin tốt cho chúng ta". Năm ngoái khi bị Strigoi bắt, tôi và các bạn bị giấu trong một căn hầm. Tầng hầm không chỉ thuận tiện để Strigoi tránh ánh nắng mà còn ít lối thoát và lối vào. Strigoi dễ dàng bắt bẫy con mồi trong một căn hầm. Chúng tôi càng có nhiều cửa vào và cửa sổ càng tốt".

"Anh sẽ do thám phía bên kia", anh nói, đi về phía sân sau.

Tôi khẩn trương theo và bắt lấy tay Dimitri. "Để em. Em sẽ cảm nhận được Strigoi, không phải vì cô ấy sẽ ra ngoài, nhưng, cứ nên đề phòng".

Dimitri do dự, và tôi nổi giận, nghĩ rằng anh không tin vào khả năng của mình. Rồi, anh nói, "Được rồi. Cẩn thận đấy". Tôi nhận ra anh chỉ lo lắng cho tôi.

Tôi di chuyển nhẹ nhàng và nhanh nhẹn hết sức có thể quanh ngôi nhà, nhanh chóng phát hiện ra hàng rào gỗ sẽ gây khó khăn cho việc quan sát sân sau. Tôi sợ nếu leo qua, Sonya sẽ phát hiện ra sự xuất hiện của mình và suy ngẫm xem phải làm gì. Giải pháp của tôi là một hòn đá to nằm gần mép hàng rào. Tôi lê hòn đá lại và trèo lên. Không đủ cao để nhìn toàn cảnh, nhưng tôi dễ dàng đặt tay tới hàng rào và dướn người nhìn trộm mà không gây ra tiếng động ầm ĩ.

Tôi thấy như đang nhìn vào vườn địa đàng. Vườn hoa ở phía trước chỉ như màn mở đầu. Bên trong có nhiều hoa hồng, hoa mộc lan, cây táo, hoa

https://thuviensach.vn

diên vĩ và hàng triệu loài hoa khác tôi không nhận ra. Sân sau của Sonya là một thiên đường sắc màu tươi tốt. Tôi ghi nhớ những chi tiết cần thiết và quay về với Dimitri. Sydney vẫn đứng cạnh chiếc xe.

"Một cửa hiên và hai cửa sổ", tôi báo cáo. "Cả hai đều che rèm. Còn có một chiếc ghế xếp bằng gỗ, một cái xẻng và một xe cút kít".

"Có cái chĩa nào không?"

"Không may là không, nhưng có một hòn đá lớn nằm ngoài hàng rào. Dù thế, vào được sân vẫn khó. Chúng ta nên dùng đá để leo qua. Hàng rào không có cửa. Sonya dựng cả một pháo đài".

Dimitri gật đầu thông hiểu, và không cần nói thêm, tôi biết phải làm gì. Chúng tôi lấy sợi xích trong xe, giao cho Sydney rồi bảo cô đợi ở ngoài, với chỉ dẫn khắt khe phải rời đi nếu chúng tôi không trở ra sau ba mươi phút. Tôi ghét phải nói như vậy, vẻ mặt Sydney cũng thể hiện rõ cô không thích nghe điều đó, nhưng sự thực thì không thể né tránh. Với khoảng thời gian ấy mà chúng tôi không thể khuất phục Sonya, thì tức là chúng tôi không thể khống chế cô hay sống sót trở về. Nếu kiểm soát được cô, chúng tôi sẽ ra hiệu cho Sydney mang sợi xích vào.

Đôi mắt nâu hổ phách của Sydney đầy lo âu khi nhìn chúng tôi hướng về phía ngôi nhà. Tôi suýt trêu cô rằng hãy để ý những thứ ác quỷ ban đêm nhưng đã kịp ngăn bản thân lại. Có thể Sydney ghê tởm mọi ma cà rồng lai và Moroi trên thế giới này, nhưng ở đâu đó trên đường đi, cô bắt đầu thích tôi và Dimitri. Tình cảm của cô không phải chủ đề để chế nhạo.

Dimitri đứng lên hòn đá và kiểm tra khoảnh sân. Anh lầm rầm vài lời chỉ dẫn phút cuối trước khi nắm tay tôi và nâng tôi qua hàng rào. Chiều cao anh thừa để mọi việc diễn ra suôn sẻ và nhẹ nhàng hết mức, dù không trật tự lắm. Ngay sau đó anh bám theo tôi, đáp xuống bên cạnh cùng một tiếng thịch nhỏ.

Không chút trì hoãn, chúng tôi lao về phía trước. Nếu Sonya đã nghe tiếng thì lãng phí thời gian cũng chẳng ích gì. Chúng tôi tận dụng mọi lợi thế có được. Dimitri chộp lấy cái xẻng và đập mạnh vào cửa kính. Một lần, hai lần. Vết nứt đầu tiên cao khoảng đầu tôi, vết thứ hai thấp hơn. Lớp kính

https://thuviensach.vn

càng đập càng rạn nhiều hơn. Ngay sau cú đánh thứ hai, tôi đẩy xe cút kít lên và đâm sầm nó vào cánh cửa. Nhấc nó lên và ném vào kính sẽ tốt hơn nhiều, nhưng sẽ quá thiếu phòng bị nếu nâng quá cao. Khi cú va chạm của chiếc xe đã làm yếu lớp kính, phần kính vỡ rơi ra và rụng xuống cùng lúc, tạo nên một lỗ thông đủ lớn cho cả hai chúng tôi chui qua. Cả hai đều phải cúi, đặc biệt là Dimitri.

Một cuộc tấn công đồng thời từ hai hướng của căn nhà là lí tưởng, nhưng Sonya không thể chạy ra đường cửa trước. Cơn buồn nôn bắt đầu dâng lên trong tôi ngay khi chúng tôi đến gần hành lang, và cảm giác đó lên đến cực độ khi chúng tôi lao vào phòng khách. Tôi phớt lờ cảm giác của dạ dày để gồng mình đối mặt với thứ sắp đến. Chúng tôi đột nhập khá nhanh nhưng không đủ nhanh để gây bất ngờ với phản xạ của Strigoi.

Sonya Karp ở ngay đó, sẵn sàng chiến đấu, làm mọi thứ có thể để ánh nắng không lọt vào phòng khách. Khi mới thấy Dimitri trong bộ dạng Strigoi, tôi đã quá kinh hoàng đến sững sờ. Bởi vậy Dimitri dễ dàng bắt được tôi, vậy nên lần này tôi phải gồng mình về mặt tâm lí, biết trước sẽ phải cảm nhận một cú sốc tương tự khi thấy giáo viên cũ của mình thành Strigoi. Và hình ảnh *thực sự* kinh hoàng. Cũng giống Dimitri, rất nhiều nét của Sonya còn như xưa: mái tóc đỏ, gò má cao… nhưng vẻ đẹp của cô đã bị thay đổi bởi điều kiện tồi tệ: nước da trắng bệch, mắt đỏ, và vẻ mặt tàn ác của mọi Strigoi.

Dù nhận ra chúng tôi hay không, Sonya cũng không tỏ dấu hiệu quen biết nào. Cô lao vào Dimitri cùng một tiếng gào. Cách thức thông thường của Strigoi là xử lí mối đe dọa lớn hơn trước, và tôi thấy khó chịu vì chúng luôn cho đó là Dimitri. Anh treo cọc bạc ở dây lưng để cầm xẻng vào. Chiếc xẻng sẽ không giết một Strigoi, nhưng nó đủ mạnh và có động lượng để ngăn Sonya ngoài tầm tay. Dimitri đánh vào vai Sonya sau phát tấn công đầu tiên của cô, Sonya không ngã và chờ đợi lần tấn công tiếp theo. Họ vờn nhau vòng quanh, như hai con sói đang sẵn sàng cho trận chiến trong khi Sonya ước đoán khó khăn của mình. Một đòn, và sức mạnh vượt trội hơn của cô sẽ đẩy anh ngã, dù có xẻng hay không.

https://thuviensach.vn

Mọi thứ chỉ diễn ra trong giây lát, phép tính toán của Sonya đã bỏ qua tôi trong phương trình. Tôi ra đòn, tấn công vào phía kia của Sonya, nhưng cô thấy tôi tiến đến từ phía xa và ngay lập tức phản công, ném tôi xuống và không rời mắt khỏi Dimitri. Ước gì tôi có chiếc xẻng và đánh Sonya từ khoảng cách an toàn. Tất cả những thứ tôi có là một chiếc cọc bạc, và tôi phải cẩn trọng với nó vì nó có thể giết chết cô. Tôi quan sát nhanh cả căn phòng khách bình thường đến kì lạ của cô và không thể tìm ra một vũ khí tiềm năng nào.

Sonya đánh nghi binh, và Dimitri mắc lừa. Anh chỉ kịp nhận ra khi cô lao về phía trước lợi dụng tình huống có lợi. Cô xô anh vào tường, khóa anh ở đó và hất mạnh chiếc xẻng khỏi tay anh. Anh giẫy giụa, cố thoát ra trong khi tay Sonya bóp cổ anh. Nếu tôi cố lôi cô ấy ra, sức mạnh của tôi cộng với của Dimitri sẽ giúp anh thoát ra. Dù vậy tôi lại muốn chuyện này kết thúc càng sớm càng tốt, thế nên tôi quyết định dùng sức mạnh.

Tôi chạy về phía Sonya, tay cầm cọc, và đâm thẳng vào xương bả vai vai phải của cô, hi vọng không đâm gần tim. Cọc bạc được yểm gây đau đớn cho lớp da Strigoi làm Sonya hét lên. Cô điên cuồng đẩy tôi ra bằng sức mạnh khủng khiếp ngay cả với Strigoi. Tôi ngã về phía sau, loạng choạng và đập mạnh vào bàn cà phê. Mắt tôi hơi mờ đi, nhưng bản năng và đấu chí khiến tôi đứng dậy.

Đòn tấn công của tôi cho Dimitri khoảnh khắc anh cần. Anh đánh bật Sonya xuống sàn và cầm cọc của tôi, kề cổ Sonya. Cô la lên và giẫy đạp, rồi tôi chạy đến giúp anh, biết rằng rất khó để khóa được một Strigoi.

“Gọi Sydney…” anh gầm lên. “Sợi xích…”

Tôi chạy nhanh hết sức, sao trăng và hình bóng nhảy múa trước mắt tôi. Tôi mở khóa cửa trước và đạp tung ra như một tín hiệu, rồi tôi chạy về chỗ Dimitri. Sonya đang cố chống cự lại anh. Tôi quỳ xuống, giúp Dimitri giữ chặt Sonya. Sự man dại lại hiện lên trong mắt anh, vẻ mặt nói rằng anh muốn phá hủy cô ngay tại đây và ngay lúc này. Nhưng còn có điều gì đó nữa. Điều gì đó khiến tôi nghĩ anh kiểm soát hơn, rằng những lời tôi nói trong thung lũng cuối cùng cũng có tác dụng. Dù vậy, tôi vẫn cảnh báo.

https://thuviensach.vn

“Chúng ta cần cô ấy… hãy nhớ chúng ta cần cô ấy”.

Anh hơi gật đầu với tôi, vừa lúc Sydney đến mang theo sợi xích. Cô trợn mắt nhìn khung cảnh, khựng lại chốc lát rồi nhanh chóng lao về phía chúng tôi. *Chúng tôi sắp biến cô thành một chiến binh rồi,* tôi nghĩ.

Tôi và Dimitri chuyển sang nhiệm vụ tiếp theo. Chúng tôi đã để ý thấy chỗ tốt nhất để trói Sonya vào: một chiếc ghế tựa nặng nề ở góc nhà. Nâng Sonya lên - điều vô cùng nguy hiểm bởi cô vẫn điên cuồng giẫy đạp - chúng tôi xô cô vào trong ghế. Rồi, giữ cọc bạc ở cổ cô, Dimitri cố bắt Sonya nằm im trong khi tôi trói xích.

Không có thời gian để nghĩ ra một cách trói chuẩn xác. Tôi chỉ quấn vòng quanh, trước tiên là chân rồi đến phần thân chặt nhất có thể, cố khóa hai cánh tay vào chính người Sonya. Rất may là Dimtri đã mua *rất nhiều* xích, và tôi nhanh chóng và điên cuồng quấn xích quanh ghế, làm mọi thứ có thể để giữ yên Sonya.

Sau cùng khi tôi quấn hết xích, Sonya bị khóa khá chặt một chỗ. Liệu cô có thể thoát khỏi thứ này không? Dĩ nhiên. Nhưng với một cây cọc bạc chĩa vào người? Không dễ cho lắm. Với cả hai thứ… phải, lúc này chúng tôi đã khóa chặt được Sonya. Đó là điều tốt nhất chúng tôi có thể.

Tôi và Dimitri nhìn nhau bằng ánh mắt mệt mỏi. Tôi thấy chóng mặt nhưng cố cầm cự, biết rằng công việc của chúng tôi còn lâu mới kết thúc.

“Đến lúc tra hỏi rồi”, tôi trầm ngâm nói.

https://thuviensach.vn

Mười bảy

CUỘC TRA KHẢO KHÔNG diễn ra tốt đẹp cho lắm.

Ồ, rõ ràng rồi, chúng tôi đã dọa dẫm rất nhiều và dùng cọc bạc như một dụng cụ tra tấn, nhưng không thu hoạch nhiều. Dimitri vẫn sợ hãi khi xử lí Sonya, nhưng sau lần khủng hoảng tinh thần với Donovan, anh cẩn trọng không để rơi vào trạng thái điên cuồng như trước. Điều này tốt cho sức khỏe về lâu dài của anh nhưng không có lợi cho việc dọa dẫm tìm câu trả lời từ Sonya. Chuyện không thành vấn đề khi chúng tôi không có câu hỏi cụ thể để hỏi cô. Chúng tôi có hàng loạt câu hỏi để thẩm tra. Cô có biết về người còn lại của họ Dragomir không? Cô có họ với người mẹ không? Người mẹ và đứa trẻ ở đâu? Mọi chuyện trở nên tồi tệ khi Sonya nhận ra chúng tôi quá cần cô nên không thể giết cô, dù chúng tôi có dùng cọc bạc tra tấn cô đến mức nào.

Chúng tôi làm việc đó hơn một giờ và bắt đầu kiệt sức. Ít nhất là tôi. Tôi dựa vào bức tường gần Sonya, và dù tôi có sẵn cọc trên tay, tôi vẫn phải dựa vào tường nhiều hơn tôi muốn thừa nhận để đứng thẳng được. Không ai nói gì một lúc. Ngay cả Sonya cũng thôi gào thét dọa dẫm. Cô chỉ đơn giản chờ đợi và quan sát, hiển nhiên là đang lên kế hoạch thoát thân, có thể đã nhận ra chúng tôi thấm mệt trước cô. Sự im lặng đó đáng sợ hơn mọi mối đe dọa trên thế giới. Tôi đã từng quen với những lời hăm dọa của Strigoi. Tôi chưa bao giờ ngờ rằng im lặng và nhìn trừng trừng đe dọa lại đáng sợ đến thế.

“Đầu em sao thế, Rose?” Dimitri hỏi, bỗng dưng nhìn ra.

Tôi lơ đãng một chút và nhận ra anh đang nói chuyện với tôi. “Hả?” Tôi vén tóc mớ tóc che mái tôi sang một bên. Ngón tay tôi dính vào máu,

https://thuviensach.vn

khơi nguồn kí ức mơ hồ của việc bị đập đầu vào bàn. Tôi nhún vai, lờ đi cơn choáng váng tôi đang hứng chịu. “Em ổn”.

Dimitri liếc nhanh Sydney. “Đến đặt cô ấy xuống và sát trùng nó đi. Đừng để cô ấy ngủ cho đến khi biết chắc cô ấy có bị chấn động não không”.

“Không, em không thể”, tôi phản đối. “Em không thể để anh một mình với cô ấy…”

“Anh ổn”, Dimitri đáp. “Nghỉ ngơi đi rồi em sẽ giúp sau. Em chẳng giúp gì được anh nếu cứ lịm đi như thế”.

Tôi vẫn phản đối, nhưng khi Sydney nhẹ nhàng cầm tay tôi, cơn choáng váng làm tôi gục xuống. Cô dẫn tôi vào phòng ngủ căn nhà, làm tôi mất tinh thần hết sức. Có cái gì đó ghê sợ khi biết tôi đang nằm trên giường Strigoi - ngay cả khi tôi được quấn quanh bằng một chiếc chăn hoa xanh trắng.

“Trời”, tôi nói, nằm dựa đầu vào gối khi Sydney đã làm sạch trán tôi. Dù vừa nãy mới phủ nhận nhưng tôi thấy được nghỉ ngơi thật tuyệt. “Tớ không thể quen với việc Strigoi ở trong một nơi quá… bình thường. Cậu thì sao?”

“Tốt hơn các cậu”, Sydney nói. Cô vòng tay trước ngực và nhìn căn phòng bằng vẻ khó chịu. “Ở quanh Strigoi bắt đầu khiến tớ thấy các cậu không tệ nữa”.

“Ít nhất cũng có điều tốt sinh ra sau vụ này”, tôi nhận xét. Dù Sydney nói đùa nhưng tôi biết cô hẳn rất kinh hãi. Tôi vừa định nhắm mắt thì bỗng giật mình khi Sydney thúc vào tay tôi.

“Không ngủ”, cô trách móc. “Thức và nói chuyện với tớ”.

“Tớ không bị chấn thương đâu”, tôi thì thầm “Nhưng tớ nghĩ chúng ta có thể lên kế hoạch để bắt Sonya nói”.

Sydney ngồi ở chân giường và nhăn nhó. “Không có ý gì chứ? Tớ không nghĩ cô ấy sẽ chịu thua đâu”.

“Cô ấy sẽ khuất khục sau vài ngày thiếu máu”.

https://thuviensach.vn

Sydney tái mặt. “Vài ngày?”

“Ờ, dù có phải thế nào…” Một cảm giác nhói lên qua mối liên kết, và tôi cứng đờ. Sydney nhảy lên, mắt cô cuống lên nhìn quanh như thể một nhóm Strigoi sắp lao vào phòng.

“Sao thế?” cô thốt lên.

“Tớ phải đến chỗ Lissa”.

“Cậu không được phép ngủ…”

“Tớ không ngủ”, tôi thẳng thừng. Và với câu đó, tôi nhảy ra khỏi phòng ngủ Sonya và đến chỗ Lissa.

Cô đang ở trên một chiếc xe với năm người mà ngay lập tức tôi nhận ra là các ứng cử viên. Đó là một chiếc xe tám chỗ và còn bao gồm cả giám hộ lái xe và một giám hộ đang ngồi ghế khách hàng đang nhìn về phía Lissa và những người đồng hành của cô.

“Mỗi người trong các vị sẽ được thả xuống ở một nơi tách biệt ngoài bìa rừng với một chiếc bản đồ và la bàn. Nhiệm vụ cuối cùng của mỗi người là tìm ra điểm đến trên bản đồ và đợi chúng tôi đến đón khi trời sáng”.

Lissa và những ứng cử viên khác nhìn nhau và rồi, gần như đồng loạt, nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Đã gần trưa, và ánh mặt trời đang chiếu thẳng xuống. “Đợi chờ ngoài ánh nắng” sẽ không dễ chịu nhưng không nghe như không thể. Lissa vu vơ xé một mảnh băng trên tay cô và nhanh chóng ngăn mình lại. Tôi đọc được trong suy nghĩ Lissa nó là gì: một nốt xăm nhỏ, không dễ thấy trên da cô. Nó thực sự giống với hình xăm của Sydney: máu và đất, trộn lẫn phép ép buộc. Phép ép buộc có thể bị cấm giữa các Moroi, nhưng đây là trường hợp đặc biệt. Lời nguyền trên vết xăm ngăn cấm các thí sinh tiết lộ các bài sát hạch cho những người không tham gia. Đây là bài sát hạch đầu tiên.

“Các ông định đưa chúng tôi đến nơi nào?” Marcus Lazar hỏi. “Không phải tất cả chúng tôi đều có thể trạng giống nhau. Thật không công bằng khi một vài người có lợi thế”. Mắt ông ta hướng về Lissa khi nói.

https://thuviensach.vn

“Sẽ phải đi bộ rất nhiều”, người giám hộ nói, vẻ nghiêm túc. “Nhưng không phải là điều mà các thí sinh, ở bất cứ độ tuổi nào, không đủ khả năng vượt qua. Và, thành thực mà nói, một trong những yêu cầu để trở thành vua hoặc nữ hoàng là phải có thể lực ổn định. Tuổi tác mang lại trí khôn, nhưng một người cầm quyền cần phải khỏe mạnh. Cũng không có nghĩa phải là một vận động viên”, người giám hộ nhanh chóng nói thêm khi thấy Marcus định mở miệng. “Nhưng thật không tốt cho Moroi khi chọn một người đương nhiệm ốm yếu chết trong vòng một năm. Khắc nghiệt, nhưng đúng đắn. Và các vị cũng cần có khả năng chịu đựng những tình cảnh khó khăn. Nếu các vị không thể trải qua được một ngày dưới ánh nắng, các vị sẽ không thể trải qua được một cuộc họp hội đồng”. Tôi nghĩ ông ta có ý nói đùa, nhưng thật khó nói bởi ông không hề cười. “Dù vậy đây cũng không phải là một cuộc đua. Sử dụng thời gian đến phút cuối cùng nếu cần thiết. Dọc bản đồ có những điểm được đánh dấu là nơi cất giấu vài đồ vật, những thứ sẽ giúp các vị chịu đựng tốt hơn, nếu các vị giải mã được manh mối”.

“Chúng tôi có được dùng phép thuật của mình không?” Ariana Szelsky hỏi. Bà cũng không còn trẻ, nhưng trông bà cứng cáp và sẵn sàng chấp nhận thử thách sức chịu đựng.

“Có thể”, người giám hộ nghiêm nghị đáp.

“Chúng tôi có gặp nguy hiểm không?” một thí sinh khác hỏi, Ronald Ozera. “Ngoài mặt trời ra?”

“Điều đó”, người giám hộ bí hiểm nói, “là điều các vị phải tự tìm hiểu. Nhưng, nếu có lúc nào các vị muốn ra…” Ông ta mang ra một cái túi đầy điện thoại và phân phát chúng. Tiếp sau là bản đồ và la bàn. “Hãy gọi đến số đã được cài sẵn, và chúng tôi sẽ đến chỗ các vị”.

Không ai phải hỏi về thông điệp ẩn sau lời dặn dò. Gọi đến số đó, họ sẽ thoát khỏi một ngày chịu đựng. Cũng có nghĩa họ sẽ trượt bài sát hạch và mất quyền ứng cử cho ngai vàng. Lissa nhìn điện thoại của mình, thoáng ngạc nhiên vì vẫn còn sóng. Họ rời khỏi hoàng cung đã một tiếng và đang ở vùng đồng quê. Một hàng cây khiến Lissa nghĩ họ đã tới gần điểm đến.

https://thuviensach.vn

Vậy đấy! Một bài sát hạch về sức chịu đựng thể chất. Không hẳn là điều Lissa mong đợi. Những bài thi mà quốc vương phải trải qua đều bị giữ bí mật, mang lại danh tiếng bí ẩn. Bài thi này khá thiết thực, và Lissa hiểu được ý nghĩa của nó, dù cho Marcus không hiểu. Nó thực chất không phải một cuộc đua sức mạnh, và người giám hộ có lí khi nói người cầm quyền trong tương lai nên có một thể trạng sức lực ổn định. Nhìn lại bản đồ của mình, nơi liệt kê những manh mối, Lissa nhận ra điều này còn thử thách cả kĩ năng lập luận của họ. Tất cả đều là những thứ rất cơ bản, nhưng cần thiết để cai trị cả một dân tộc.

Chiếc xe thả từng người trong số họ xuống ở những điểm dừng khác nhau. Mỗi thí sinh lên đường Lissa lại càng hồi hộp hơn. *Chẳng có gì phải lo cả,* cô nghĩ. *Mình chỉ phải ngồi đợi qua một ngày nắng thôi.* Cô là người xuống gần cuối, chỉ còn lại mình Ariana. Ariana vỗ tay Lissa khi cánh cửa xe mở ra.

“Chúc may mắn, cháu yêu!”

Lissa trao cho bà nụ cười vội vã. Những bài sát hạch không thực sự có ý nghĩa với Lissa, nhưng với Ariana nó rất quan trọng, và Lissa cầu cho người phụ nữ này vượt qua chúng.

Còn lại một mình khi xe tải rời đi, cảm giác lo lắng bao trùm lên Lissa. Bài thử thách sức chịu đựng đơn giản bỗng trở nên khó khăn và nản chí hơn nhiều. Cô chỉ còn một mình, tình huống không thường xảy ra. Tôi luôn ở bên hầu hết cuộc sống của Lissa, ngay cả khi tôi đi, cô vẫn còn những người bạn. Nhưng bây giờ? Chỉ có mình cô, bản đồ, điện thoại. Và chiếc điện thoại là kẻ thù của cô.

Lissa đi đến bìa rừng, nghiên cưu bản đồ. Hình vẽ một cây sồi cổ thụ được đánh dấu ở điểm xuất phát, với các hướng đi về phía đông bắc. Kiểm tra các loại cây, Lissa thấy ba cây gỗ thích, một cây linh sam và… một cây sồi. Đi thẳng về đó, cô không thể không nở nụ cười. Nếu người khác nhìn những điểm mốc thực vật học mà không hiểu lời nhắn gửi của những loài cây thì họ đã mất quyền ứng cử ngay rồi.

https://thuviensach.vn

Chiếc la bàn thuộc loại cổ. Không có tiện ích định vị toàn cầu điện tử ở đây. Lissa chưa bao giờ dùng một chiếc la bàn kiểu này, sự quan tâm trong tôi ước rằng mình có thể nhảy vào và giúp cô. Dù vậy lẽ ra tôi nên biết trước. Lissa rất thông minh và dễ dàng đoán ra. Đi thẳng về phía tây bắc, cô bước vào trong rừng. Dù không còn đường đi rõ ràng, nền đất rừng cũng không *quá* bị che phủ bởi cây cỏ dại và chướng ngại vật.

Điểm hay của việc ở trong rừng là cây cối che bớt ánh nắng mặt trời, vẫn chưa phải là điều kiện lí tưởng cho Moroi, nhưng như thế còn hơn bị thả xuống một sa mạc. Chim hót, khung cảnh hiện ra tươi tốt và xanh mát. Để ý tới điểm chốt thứ hai, Lissa cố thư giãn, vờ như cô chỉ đang tiến hành một cuộc leo núi dễ chịu.

Nhưng… thật khó làm thế với quá nhiều suy nghĩ trong tâm trí. Abe và những người bạn khác của chúng tôi đang lãnh trách nhiệm hoạt động và tra hỏi về vụ giết người. Tất cả lúc này đều đang ngủ, đang là nửa đêm với Moroi, nhưng Lissa không biết khi nào mới trở về được và không thể kìm phẫn nộ vì bài thi này chiếm dụng thời gian, không, *lãng phí* thời gian của cô. Cuối cùng cô cũng đồng ý với lí lẽ dẫn đến sự đề cử của các bạn, nhưng cô không thích. Cô muốn trực tiếp giúp họ.

Những suy nghĩ đảo điên suýt dẫn cô đi qua điểm mốc thứ hai: một cái cây đã đổ nhiều năm trước. Rêu phong che phủ gần kín thân cây, và nhiều phần gỗ đã mục. Một ngôi sao đánh dấu trên bản đồ cho biết đây là một manh mối. Cô lật bản đồ và đọc:

Ta lớn lên và ta chìm xuống. Ta chạy và ta bò.

Theo giọng ta, dù ta không có giọng nói.

Ta chưa bao giờ rời khỏi đây, nhưng ta đi xung quanh.

Ta trôi qua bầu trời và ta trườn qua mặt đất

Ta giấu tài sản của mình trong hang dù ta không giàu có,

Tìm ra vết rữa của ta để tự bảo vệ sức khỏe của mình.

Ừm.

https://thuviensach.vn

Tâm trí tôi trống rỗng ngay, nhưng đầu óc Lissa vẫn quay cuồng. Cô đọc đi đọc lại, kiểm tra từng từ ngữ và mối liên kết của dòng thơ này với dòng thơ khác. *Ta không bao giờ rời khỏi đây.* Đây là điểm khởi đầu, cô quả quyết. Một vật lâu dài. Cô nhìn quanh, xem xét cây cối, rồi bỏ qua chúng. Cây có thể bị chặt và dịch chuyển bất cứ lúc nào. Cẩn trọng không để lạc quá xa khỏi thân cây đổ, Lissa đi vòng quanh khu vực tìm kiếm thêm. Theo lí thuyết, mọi thứ đều mang tính tạm thời. Cái gì ở lại?

Theo giọng ta. Lissa đứng lại và nhắm mắt, cảm nhận những âm thanh xung quanh. Hầu hết là tiếng chim. Thỉnh thoảng có tiếng lá xào xạc. Và…

Lissa mở choàng mắt và đi ngay về bên phải. Âm thanh cô nghe được càng lúc càng rõ rệt hơn, róc rách và lộp bộp. Đây rồi! Một khe nước nhỏ chạy ngang qua khu rừng, rất khó nhận biết. Thực tế là quá nhỏ để trở thành một lòng suối.

“Nhưng ta cá là ngươi sẽ rộng ra khi trời mưa”, Lissa lẩm bẩm, không để ý rằng mình đang nói chuyện với một dòng nước. Cô nhìn lại manh mối, tôi cảm nhận được trí thông minh của Lissa đang nhanh chóng ghép các mảnh lại với nhau. Dòng nước là lâu dài, nhưng nó di chuyển. Nó thay đổi kích cỡ. Nó có giọng nói. Nó chạy xuống những nơi sâu thẳm nhất, chảy qua các chướng ngại vật. Và khi bay hơi, nó bồng bềnh trong không khí. Cô nhướn mày, vẫn tìm lời giải đáp cho câu đố. “Nhưng ngươi không thối rữa”.

Một lần nữa Lissa quan sát cả khu vực, băn khoăn nghĩ vết thối rữa có thể phù hợp với đời sống thực vật. Cái nhìn của cô lướt qua một cây gỗ thích lớn và quay phắt lại. Ở gốc cây mọc lên một bụi nấm nâu trắng, rất nhiều đã rũ xuống và chuyển màu đen. Cô nhanh chóng đi đến và ngồi xuống, và cô tìm ra một cái hố nhỏ được đào ở khoảng đất ngay cạnh. Cúi sát hơn, cô thoáng thấy sắc màu: một chiếc túi rút dây màu tím.

Lissa hân hoan lôi nó ra và đứng dậy. Cái túi làm từ vải bạt và có một sợi dây dài để đeo qua vai khi đi bộ. Cô mở túi và nhòm vào trong. Trong đó, nằm giữa lớp bông mềm mại là thứ tuyệt vời nhất: một chai nước. Đến tận lúc này, Lissa vẫn chưa nhận ra mình nóng và mất nước, hay mặt trời

https://thuviensach.vn

gây mệt mỏi đến mức nào. Các thí sinh đã được dặn mang giày cứng và quần áo thiết thực nhưng không được phép mang theo đồ đạc khác. Tìm được chai nước là vô giá.

Ngồi trên khúc gỗ, Lissa nghỉ ngơi một chút, cẩn thận giữ nước. Dù tấm bản đồ chỉ ra vài manh mối và "phần thưởng" khác, nhưng cô biết mình không cần thiết tìm thêm chiếc túi hữu dụng nào nữa. Vì vậy, sau vài phút nghỉ ngơi, Lissa cất chai nước đi và đeo túi lên vai. Bản đồ hướng cô về phía tây nên cô đi về phía đó.

Hơi nóng tác động mạnh đến Lissa khi tiếp tục đi, buộc cô phải dừng lại nhấm thêm chút nước (một cách dè sẻn). Cô luôn tự nhắc bản thân đây không phải cuộc đua và rằng cô không nên coi nặng nó. Sau vài manh mối khác, cô phát hiện ra tấm bản đồ không cân đối lắm, vậy nên không phải lúc nào độ dài phải đi cũng chuẩn xác. Dù sao, Lissa vẫn vui mừng khi thành công giải quyết từng manh mối, dù những phần thưởng càng lúc càng biến thành trở ngại.

Một trong số đó là một mớ que củi đặt trên một tảng đá, khiến cô cho là sự nhầm lẫn, nhưng một người văn minh nào đó đã buộc cả mớ que lại với nhau. Cô nhét thêm vào cặp, cùng với một tấm vải nhựa xanh được gập gọn gàng. Đến lúc này, mồ hôi Lissa đã chảy thành dòng, xắn ông tay áo sơ mi lên cũng chẳng giúp gì nhiều. Cô dừng lại nghỉ ngơi nhiều hơn. Cháy nắng trở thành một mối lo nghiêm trọng hơn, thế nên Lissa nhẹ người khi thấy manh mối tiếp theo dẫn tới chỗ một lọ kem chống nắng.

Sau vài giờ chiến đấu căng thẳng với hơi nóng mùa hè, Lissa nóng nực và mệt mỏi đến mức không còn chút năng lượng nào để tâm trí tiếp tục bực bội vì việc bỏ lỡ bất cứ chuyện gì xảy ra ở hoàng cung. Điều quan trọng nhất là phải đến được cuối bài thi. Tấm bản đồ chỉ ra hai manh mối nữa, cô cho chúng là những dấu hiệu hứa hẹn. Cô có thể đến đích sớm và đơn giản ngồi đợi người tới đón. Cô đột nhiên nhận ra một điều. Tấm vải nhựa. Tấm vải nhựa là để che nắng, cô nghĩ. Cô có thể sử dụng nó khi đến đích.

Điều này làm cô vui mừng, và giành được phần thưởng tiếp theo: thêm nước và một chiếc mũ mềm vành rộng giúp cô che được phần mặt khỏi ánh

https://thuviensach.vn

nắng. Thật không may, sau đó, đoạn đường tưởng như ngắn ngủi của quãng đường hóa ra lại dài gấp đôi mức cô nghĩ. Lúc tìm đến nơi chứa manh mối tiếp theo, Lissa muốn nghỉ ngơi uống nước hơn là tìm xem các giám hộ để lại cho cô bất cứ thứ gì.

Tim tôi nhảy ra ngoài vì Lissa. Tôi tha thiết ao ước có thể giúp cô. Đó là nhiệm vụ của tôi, bảo vệ Lissa. Cô không nên ở một mình. Hay cô có nên? Đó có phải cũng là một phần của bài thi? Trong một thế giới tất cả hoàng tộc đều luôn được bao bọc bởi giám hộ, sự cô độc này hẳn vô cùng kinh khủng. Moroi dày dạn và có giác quan nhạy cảm, nhưng không phải để dùng dưới sức nắng kinh khủng và địa hình đầy thử thách này. Tôi dễ dàng đi bộ hết quãng đường cô phải đi. Nhưng phải thừa nhận, tôi không chắc mình có được những kĩ năng suy luận để tìm ra các manh mối như Lissa hay không.

Phần thưởng cuối cùng của Lissa là một hòn đá lửa và một mảnh kim loại mà cô không biết để làm gì. Tôi ngay lập tức nhận ra những dụng cụ để nhóm lửa nhưng không thể hiểu tại sao cô cần gây một đống lửa trong một ngày thế này. Với một cái nhún vai, cô bỏ thêm đồ vật vào túi và tiếp tục đi.

Trời bắt đầu trở lạnh. Rất lạnh.

Lúc đầu Lissa không nhận ra, chủ yếu vì mặt trời vẫn chiếu sáng rực rỡ. Trí não cô nói rằng thứ cô cảm nhận được là không thể, nhưng tiếng rên và hàm răng run rẩy đập vào nhau khẳng định điều ngược lại. Lissa thả ống tay áo xuống và bước đi nhanh hơn, hi vọng cơn lạnh đột ngột chỉ vì bị có mây che phủ. Đi bộ nhanh hơn và hoạt động mạnh hơn giúp cô làm nóng cơ thể.

Cho đến khi trời bắt đầu mưa.

Mới đầu trời chỉ mù sương, rồi chuyển sang lách tách, sau cùng là màn mưa nặng hạt. Tóc tai và quần áo Lissa ướt nhẹp, khiến nhiệt độ càng xuống thấp hơn. Dù vậy… mặt trời vẫn chiếu sáng, ánh sáng của nó làm da cô khó chịu nhưng không đền bù lại chút hơi ấm nào.

Pháp thuật, cô nhận ra. *Thời tiết này là do pháp thuật tạo ra.* Đó là một phần bài thi. Bằng cách nào đó, những người điều khiển không khí và

https://thuviensach.vn

nước đã quy tụ lại để chống thời tiết nóng nực. Đó là lí do cô có tấm vải nhựa - để che mặt trời *và* mưa. Cô định lôi nó ra ngay quàng làm áo mưa nhưng nhanh chóng quyết định sẽ đợi khi đến đích. Dù vậy cô không biết còn bao xa nữa. Hai mươi tấc? Hai mươi dặm? Cái lạnh của cơn mưa bao trùm lên cô, thấm qua da cô. Thật đau đớn.

Chiếc điện thoại trong túi là chiếc vé ra cho Lissa. Lúc này đã gần chiều muộn. Cô phải đợi khá lâu cho đến khi bài thi kết thúc. Tất cả những gì phải làm là gọi một cuộc điện thoại… một cuộc điện thoại, cô sẽ thoát khỏi mớ hỗn độn này rồi trở về làm việc với các bạn ở hoàng cung. *Không.* Ý chí quyết tâm lóe lên trong cô. Thử thách này không còn vì ngai vàng Moroi hay vì vụ ám sát Tatiana. Nó là bài thi cô phải tự mình vượt qua. Cô sẽ không sống một cuộc sống nhẹ nhàng và được che chở để những người khác bảo vệ mình. Cô sẽ tự chịu đựng những điều này, và cô sẽ vượt qua.

Lòng quyết tâm đưa Lissa đến cuối bản đồ, một khoảng đất bao quanh bởi cây cối. Hai cây trong số đó nhỏ và gần nhau đủ để Lissa giăng trải tấm vải nhựa lên tạo thành chỗ trú hợp lí. Với cái lạnh, những ngón tay cứng đờ, cô lôi được tấm vải ra khỏi túi và mở nó rộng hết cỡ, thật may mắn vì rộng hơn cô tưởng nhiều. Tâm trạng Lissa khá hơn trong khi cô xoay xở tìm cách dựng một cái lều nhỏ bằng tấm vải. Khi đã hoàn thành, cô bò vào trong, vui sướng vì thoát khỏi cơn mưa.

Nhưng điều đó không thay đổi được sự thật Lissa đang ướt. Hay sự thật nền đất cũng ướt, và nhớp nháp. Tấm vải nhựa cũng không bảo vệ được Lissa khỏi cái lạnh. Cô thấy cay đắng khi nhớ lại những lời nói của người giám hộ rằng pháp thuật được phép sử dụng trong bài thi. Cô đã không nghĩ lần này pháp thuật có thể hữu dụng, nhưng lúc này, rõ ràng cô đã thấy được lợi ích của người điều khiển nước để giữ mưa tránh khỏi mình. Hoặc, còn tốt hơn: là người sử dụng lửa. Cô ước Christian ở cạnh cô. Cô sẽ chào đón hơi ấm của cả pháp thuật và cả cơ thể cậu ta. Trong tình cảnh này, linh hồn thực sự vô dụng, trừ khi, có thể cô bị hạ nhiệt và cần phải chữa trị cho bản thân (nhưng không hữu dụng như lúc sử dụng với

https://thuviensach.vn

người khác). Không, cô nghĩ. Không nghi ngờ gì: người sử dụng lửa và nước có lợi thế trong bài thi này.

Đó là lúc cô nghĩ ra.

Lửa!

Lissa đứng bật dậy từ chỗ đang trú. Cô đã không nhận ra mảnh kim loại và cục đá đánh lửa dùng để làm gì, nhưng giờ đây cô đã lờ mờ tưởng tượng lại cách đánh lửa. Cô chưa bao giờ được dạy kĩ thuật này nhưng khá chắc rằng đánh những hòn đá với nhau sẽ tạo ra tia lửa, nhưng chỉ khi cô có củi khô. Mà mọi thứ ngoài kia đều ướt đẫm…

Trừ bó que củi trong túi cô. Cười phá lên, Lissa cởi bó củi ra và xếp nó ở nơi không bị mưa hắt. Sau khi sắp xếp chúng thành một thứ trông như đống lửa trại, cô cố tìm cách sử dụng hòn đá và miếng kim loại. Lissa nghĩ cô đã thấy trong phim người ta đập chúng vào nhau để tạo tia lửa. Cô sẽ làm thế.

Không có gì cả.

Lissa thử thêm ba lần nữa, và sự hào hứng lúc trước của cô bỗng hóa thành nỗi thất vọng bị linh hồn làm thêm u tối. Tôi kéo chúng ra khỏi cô để cô tập trung suy nghĩ. Tới lần thử thứ tư, một tia lửa hiện ra và biến mất, nhưng đó là điều cô cần để hiểu được nguyên tắc. Chẳng mấy chốc cô đã dễ dàng tạo ra tia lửa, nhưng chúng chẳng thể bén lửa khi tiếp xúc với cành củi. Lên rồi xuống: tâm trạng của Lissa liên tục xoay chuyển từ hi vọng sang thất vọng. *Đừng bỏ cuộc*, tôi muốn nói vậy khi lấy thêm suy nghĩ tiêu cực từ cô. *Đừng bỏ cuộc*. Tôi cũng muốn dạy cho Lissa cách đánh lửa, nhưng điều đó nằm ngoài khả năng của tôi.

Quan sát Lissa, tôi bắt đầu nhận ra tôi đã đánh giá thấp trí thông minh của cô đến nhường nào. Tôi biết cô sáng dạ, nhưng tôi luôn tưởng tượng Lissa sẽ vô dụng trong những trường hợp đó. Nhưng không. Cô có thể suy luận mọi việc. Tia lửa nhỏ xíu đó không thể bén vào gỗ. Cô cần ngọn lửa lớn hơn. Cô cần cái gì đó để nhóm lửa. Nhưng cái gì? Rõ ràng là không phải thứ gì trong khu rừng đẫm nước này.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Lissa dừng lại ở tấm bản đồ chìa ra từ trong túi. Cô ngập ngừng trong khoảnh khắc trước khi xé vụn nó thành nhiều mảnh rắc thành đống lên trên những cành củi. Giả sử Lissa sẽ đến được đầu bên kia của chuyến đi và không cần bản đồ. Giả sử là vậy. Nhưng đã quá muộn, và Lissa đã xúc tiến kế hoạch của mình. Trước tiên, cô lôi ra vài sợi bông trong túi xách, thêm những sợi lông tơ vào đống giấy. Rồi cô cầm hòn đá và mảnh kim loại lên lần nữa.

Một tia lửa lóe lên và ngay lập tức bén vào một mảnh giấy. Nó bùng lên trước khi tắt lịm, để lại một hơi khói. Cô thử lần nữa, cúi về phía trước để nhẹ nhàng thổi vụn giấy khi tia lửa bén vào. Một ngọn lửa nhỏ xíu xuất hiện, lan sang mẩu giấy bên cạnh, và rồi lại tắt lịm. Gồng mình lên, Lissa thử lần cuối cùng.

“Lên nào, lên nào”, cô lẩm bẩm, như thể đang ép buộc ngọn lửa xuất hiện.

Lần này, tia lửa bén giấy và cầm cự được, biến thành một ngọn lửa nhỏ, rồi thành ngọn lửa lớn hơn khi nhanh chóng bén vào mồi nhen lửa của Lissa. Tôi cầu nguyện cho nó bén vào gỗ, hoặc nếu không cô sẽ không gặp may. Tia lửa càng sáng hơn và lớn hơn, gặm nhấm đến mảnh giấy và bông cuối cùng… Và rồi lan sang những thanh củi. Lissa nhẹ nhàng thổi để giữ cho lửa cháy, và chẳng mấy chốc, đống lửa trại đã cháy rực hết cỡ.

Ngọn lửa không thể thay đổi cái lạnh khắc nghiệt, nhưng với Lissa, cô đã cảm nhận được hơi ấm của cả mặt trời trong bàn tay. Cô mỉm cười, cảm nhận được niềm tự hào đã lâu không thấy dâng lên trong mình. Cuối cùng đã được thư giãn, Lissa nhìn ra ngoài cánh rừng mưa và bắt gặp ánh sáng mờ nhạt nhất phía xa. Bắt sóng linh hồn, Lissa dùng ma thuật để tăng cường khả năng nhìn linh khí của mình. Đủ rõ ràng, được giấu phía xa, rất xa giữa rừng cây, cô thấy hai linh khí đầy màu sắc mạnh mẽ và vững vàng. Chủ nhân của chúng đứng một chỗ, giữ im lặng và ngụy trang. Lissa nở nụ cười tươi hơn. Những giám hộ. Hoặc là những người dùng nước và không khí đang điều khiển thời tiết. Không thí sinh nào bị bỏ mặc ở đây cả.

https://thuviensach.vn

Ronald Ozera không cần phải lo lắng, nhưng dù sao ông cũng không thể biết. Chỉ có Lissa biết. Xem ra linh hồn cũng không quá vô dụng ở đây.

Cơn mưa nhẹ dần đi, hơi ấm của ngọn lửa vẫn tiếp tục xoa dịu Lissa. Cô không thể xác định được thời gian từ bầu trời, nhưng bằng cách nào đó, cô biết cô sẽ không có vấn đề gì khi đợi chờ ngoài trời và…

"Rose?" Một giọng nói triệu tập tôi ra khỏi cuộc chiến sống còn nơi hoang dã của Lissa. "Rose, dậy đi nếu không… thế nào cũng được".

Tôi chớp mắt, tập trung vào khuôn mặt Sydney, lúc đó chỉ cách mặt tôi chút xíu. "Gì vậy?" tôi hỏi. "Sao lại làm phiền tớ thế?"

Cô chùn lại và nhìn ra xa, mất tiếng trong giây lát. Lấy đi bóng tối từ Lissa khi liên kết với cô không tác động đến tôi ngay lúc đó, nhưng bây giờ, ý thức được cơ thể tôi, sự tức giận và cáu kỉnh ngập tràn trong tôi. *Không phải mình, không phải Sydney,* tôi tự nhủ. *Đó là linh hồn. Bình tĩnh lại nào.* Tôi thở một hơi thật sâu, ngăn linh hồn làm chủ mình. Tôi mạnh hơn tụi nó. Hi vọng là vậy.

Khi chiến đấu để đè nén những cảm giác đó, tôi nhìn quanh và nhớ ra mình đang nằm trong phòng ngủ của Sonya Karp. Mọi vấn đề quay lại. Có một Strigoi đang ở một phòng khác, một Strigoi chúng tôi khó lòng tiếp tục khống chế và là kẻ không chịu đem lại câu trả lời cần thiết.

Tôi nhìn lại Sydney, cô có vẻ vẫn đang sợ tôi.

"Tớ xin lỗi… tớ không định mắng cậu. Tớ chỉ giật mình".

Sydney do dự một lúc và gật đầu, chấp nhận lời xin lỗi. Khi nỗi sợ hãi nhạt dần trên mặt cô, tôi thấy còn điều khác đang làm cô khó xử. "Sao vậy?" tôi hỏi. Miễn là chúng tôi còn sống và Sonya vẫn bị trói, mọi chuyện không thể tồi tệ *đến thế*, đúng không?

Sydney lùi lại và khoanh tay. "Victor Dashkov và em trai đang ở đây".

https://thuviensach.vn

Mười tám

TÔI CHỒM DẬY KHỎI giường, nhẹ người vì không bị xỉu đi. Đầu tôi vẫn đau, nhưng tôi không choáng váng nữa, nghĩa là tôi đã tránh khỏi cơn chấn động. Nhìn vào chiếc đồng hồ báo thức khi rời khỏi phòng ngủ của Sonya, tôi biết mình đã ở trong đầu Lissa vài tiếng đồng hồ. Bài sát hạch của cô lâu hơn tôi tưởng.

Trong phòng khách, tôi thấy một khung cảnh khôi hài. Victor và Robert đứng đó, bằng xương bằng thịt, đang quan sát tình hình xung quanh. Ngay Robert cũng ở đây với chúng tôi về mặt tinh thần. Chỉ có điều, Victor đang quan sát mọi thứ bằng vẻ tính toán của mình còn sự chú ý của Robert tập trung cả vào Sonya. Mắt ông ta mở to bàng hoàng. Trong khi đó, Dimitri không thay đổi vị trí cạnh Sonya hay rút cọc bạc khỏi cổ cô. Rõ ràng qua tư thế và cái nhìn cẩn trọng của anh, anh vẫn coi hai anh em họ là mối đe dọa mới và đang cố, một cách vô vọng, cảnh giác với mọi thứ. Trông anh có vẻ nhẹ nhõm khi thấy tôi và thấy có thêm đồng minh.

Sonya đã hoàn toàn ngồi im với sợi xích quấn quanh, khiến tôi chẳng mấy thích thú. Nó khiến tôi nghĩ rằng cô đang nung nấu âm mưu. Đôi mắt đỏ của cô nheo lại.

Toàn bộ tình huống đầy căng thẳng và nguy hiểm nhưng một phần nhỏ trong tôi thấy thỏa mãn khi quan sát Victor gần hơn. Những cuộc gặp trong mơ đều giả dối. Cũng giống như tôi có thể thay đổi ngoại hình trong những giấc mơ, Victor cũng làm mình trông mạnh khỏe trong những cuộc gặp hơn là ngoài đời thực. Tuổi tác, bệnh tật, và cuộc sống trốn chạy đã khiến ông ta suy sụp. Bóng tối hằn trong mắt ông ta, và mái tóc muối tiêu mỏng hơn một tháng trước. Trông ông ta hốc hác và mệt mỏi, nhưng tôi biết ông ta vẫn nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

“Vậy”, tôi chống nạnh nói. “Ông đã tìm được chúng tôi”.

“Chỉ có một cái hồ trong thị trấn này”, Victor đáp. “Một ngôi nhà màu xanh. Có thể cháu gặp khó khăn với những chỉ dẫn ấy, nhưng với tất cả chúng ta, sẽ chẳng khó chút nào”.

“Thôi được, nếu ông thông minh thì kế hoạch của ông bây giờ là gì? Tôi hỏi. Tôi cố chèo chống trong điên cuồng suy tính xem kế hoạch *của mình* là gì. Tôi muốn bắt Victor và Robert nhưng không biết làm sao. Vì chúng tôi phải phân tán sự chú ý giữa họ và Sonya, tôi và Dimitri không thể kết hợp. Ước gì tôi còn lại sợi dây xích. Ngoài việc đánh bại hai anh em, chúng tôi còn phải đặc biệt trói tay họ lại để giảm khả năng sử dụng pháp thuật của họ.

“Vì *cháu* rất thông minh”, Victor đáp lại, “ta đoán cháu đã lấy được thông tin cần thiết”.

Tôi ra hiệu về phía Sonya. “Cô ấy không thực sự sẵn sàng”.

Victor nhìn Sonya. “Sonya Karp. Cô đã thay đổi kể từ lần cuối tôi gặp cô”.

“Ta sẽ giết tất cả chúng mày”, Sonya gầm lên. “Và ăn thịt chúng mày từng đứa một. Thông thường, ta sẽ bắt đầu với con người rồi làm việc đến Moroi, nhưng…” Cô lườm tôi và Dimitri, vẻ mặt đầy thù hận. “Ta nghĩ ta sẽ để dành hai ngươi đến phút cuối và kéo dài sự đau khổ của các ngươi”. Cô dừng lại rồi thêm vào một cách nực cười. “Các ngươi làm ta khó chịu nhất”.

“Có phải tất cả Strigoi đều trải qua một trại huấn luyện và cùng được học những lời đe dọa giống nhau? Thật là kì tích vì cô cũng không nói nhảm”. Tôi quay lại phía Victor. “Thấy chưa? Không dễ thế đâu. Chúng tôi đã thử mọi cách. Đánh đập, hành hạ. Sydney đọc qua tên tất cả họ hàng của cô ấy. Không một phản ứng”.

Victor chăm chú quan sát Sydney lần đầu tiên. “Vậy đây là nhà giả kim đáng yêu của cháu”.

https://thuviensach.vn

Sydney không cử động. Tôi biết cô hẳn sợ hãi phải đối diện với một kẻ vừa là ma cà rồng *vừa* là một tên tội phạm nguy hiểm. Tôi phải cho điểm Sydney vì không hề run rẩy khi bắt gặp ánh mắt của Victor.

"Trẻ nhỉ", Victor đùa. "Nhưng dĩ nhiên rồi. Ta cho đó là cách duy nhất để cháu lôi kéo được cô ấy vào cuộc phiêu lưu nhỏ này".

"Tôi tự nguyện đến đây", Sydney đáp lại. Vẻ mặt cô bình tĩnh và tự tin. "Không ai lôi kéo tôi cả". Sự khủng bố của Abe không liên quan lắm vào lúc này.

"Xem kìa, nếu muốn tiếp tục tra tấn tôi bằng những lời nhận xét chẳng chút hài hước nào thì lẽ ra ông chỉ nên xâm lấn giấc mơ của tôi", tôi cắt ngang. "Nếu ông không mang đến thứ gì hữu dụng thì hãy ra khỏi đây và để chúng tôi đợi đến khi cơn đói làm Sonya đuối sức". Và bằng cụm từ *ra khỏi đây* của tôi có nghĩa: *cứ ngu ngốc cho rằng các người ra được khỏi đây đi, rồi tôi sẽ đập đầu các người vào nhau và lôi các người về chỗ giám hộ.*

"Chúng ta có thể giúp", Victor nói. Ông ta chạm nhẹ vào tay em trai. Robert rùng mình, nhìn từ Sonya tới Victor. "Phương pháp của cháu rồi cũng thất bại thôi. Nếu cháu muốn câu trả lời, chỉ có một cách để…"

Sonya chuyển động. Dimitri vẫn đứng ngay cạnh cô, nhưng anh vẫn để ý chúng tôi. Và dĩ nhiên, tôi hoàn toàn tập trung vào câu chuyện của Victor nữa. Có thể đó là khởi đầu tốt nhất Sonya mà hi vọng.

Với sức mạnh điên cuồng của Strigoi, cô vùng dậy khỏi chiếc ghế. Sợi xích quấn vòng qua vòng lại người cô, nhưng động tác nhanh và sức mạnh của cô đủ giật tung sợi xích thành hai nửa. Phần còn lại vẫn quấn quanh cô, nhưng tôi thừa biết chỉ một màn mở đầu cũng đủ cho Sonya thoát ra. Dù bị phân tâm, nhưng chỉ trong khoảnh khắc Dimitri đã tập trung vào cô, và một giây sau tôi cũng vậy. Cô vùng vẫy trên ghế, dùng hết sức mạnh và tốc độ của mình để rũ tung sợi xích. Nếu được thả lỏng ra, tôi biết cô sẽ khơi lên một cuộc chiến khủng khiếp khác. Tôi và Dimitri nhanh chóng nhìn nhau, tôi biết cả hai đang cùng nghĩ tới một thứ. Trước tiên, chúng tôi phải làm sao để bắt giữ cô? Sợi xích có thể chưa bật hẳn ra, nhưng chúng tôi phải

https://thuviensach.vn

tháo nó ra và bắt đầu lại, điều đó gần như không thể. Cả hai cũng biết tôi và anh sẽ không đủ sức hạ gục Sonya trong một giây, và lúc này có nhiều người vô tội xung quanh chúng tôi. Họ không thể chiến đấu, nhưng Sonya có thể tận dụng họ để làm lợi thế.

Tất cả những gì chúng tôi làm được là đè cô xuống. Giữ chặt cô xuống bề mặt phẳng như mặt sàn sẽ dễ hơn tựa vào những thứ cồng kềnh. Nó rung lên khi cô đánh lại chúng tôi, và chúng tôi vật lộn để có được một vị trí tốt trên ghế. Dimitri cầm cọc bạc của anh - tôi đã bỏ cọc của mình ra từ lúc trước - và anh cào nó vào da Sonya, mang lại lợi thế trong cuộc vật lộn cho chúng tôi. Cô gào lên tức giận, và tôi vẫn hi vọng chúng tôi sẽ làm cô mệt. Mà cũng có thể là không. Chúng tôi sẽ gục trước. Cơn đau đầu của tôi đủ chứng minh rằng tôi không ở phong độ đỉnh cao.

Tôi thấy một chuyển động nhanh chóng bước vào ngoại biên của mình, đặt ra cảnh báo mới. Robert Doru đang tiến về phía chúng tôi, với cọc bạc trên tay. Khung cảnh quá kì quái và không ngờ khiến tôi chậm chạp cảnh báo Dimitri. Khi tâm trí lờ đờ của tôi bỗng tự dung kích hoạt lại thì đã quá muộn.

“Không!” Tôi rít lên khi thấy Robert giơ cọc bạc lên. “Đừng giết cô ấy!”

Dimitri quay lại và thấy Robert, nhưng anh không thể ngăn cản. Tôi và Dimitri đã tạo ra cơ hội hoàn hảo. Chúng tôi giữ chặt Sonya, và với phần ngực không phòng bị, Robert dễ dàng tấn công. Tôi điên cuồng tự hỏi nên làm gì. Nếu ngăn ông ta lại, tôi sẽ thả lỏng Sonya. Nếu không ngăn cản, ông ta sẽ giết chết cơ hội cuối cùng để tìm ra ai…

Quá muộn. Cây cọc bạc đâm thẳng xuống với sức mạnh làm tôi ngỡ ngàng. Lissa khó khăn lắm mới đâm được cọc vào Dimitri, và tôi tưởng chuyện tương tự sẽ đúng với một người như Robert, già hơn và có vẻ yếu đuối. Nhưng, không. Ông ta vẫn phải dùng đến hai tay, nhưng cọc bạc đi thẳng vào ngực Sonya, đâm xuyên tim cô.

Sonya gào lên một tiếng kinh hoàng. Ánh sáng chói lòa bỗng tràn ngập căn phòng, vừa lúc một luồng khí vô hình đẩy tôi bật ra. Tôi đập vào

https://thuviensach.vn

tường, đầu tôi gần như không ghi nhận được cảm giác đau đớn. Ngôi nhà nhỏ rung rinh, và với một tay, tôi cố nắm lấy cái gì đó và giữ vững mình. Tôi nhắm chặt mắt nhưng vẫn thấy chói lòa. Thời gian chậm lại. Nhịp tim tôi chậm lại.

Rồi, tất cả dừng lại. Mọi thứ. Ánh sáng. Cơn địa chấn. Tôi thở đều đặn. Tất cả đều im lặng và tĩnh tại, như thể tôi vừa tưởng tượng chuyện vừa xảy ra.

Tôi chớp mắt, cố tập trung và xem xét hoàn cảnh. Tôi cố hết sức vụng về bò dậy và thấy Dimitri cũng đang làm vậy. Trông anh như thể cũng vừa bị đánh bật nhưng đã dựa được vào tường chứ không lao thẳng vào nó. Robert đang nằm ngửa ra sàn, và Victor vội lao đến giúp ông ta. Sydney đứng đờ người.

Còn Sonya?

"Không thể tin được", tôi thầm thì.

Sonya vẫn còn trên ghế, và theo cái cách cô ngồi dậy, rõ ràng cô cũng bị tấn công bởi cùng một thứ đã tấn công tất cả chúng tôi. Sợi xích vẫn quấn quanh cô, nhưng cô đã thôi giẫy giụa. Trên đùi cô là cây cọc bạc Robert vừa cầm lúc trước. Sonya ngọ nguậy được một tay ra khỏi sợi xích, vừa đủ để những ngón tay cô chạm được vào bề mặt cây cọc. Mắt cô mở to ngơ ngác, đôi mắt với sắc xanh trong veo.

Robert đã mang Sonya Karp về với cuộc sống. Cô không còn là Strigoi nữa.

Khi Lissa cứu Dimitri, tôi cảm nhận được sức mạnh của pháp thuật qua mối liên kết, giúp tôi trải nghiệm được toàn bộ quá trình. Giờ đây chứng kiến nó, không có sự cảm nhận trực tiếp từ Lissa, vẫn thật không thể tin được. Victor đang bận tâm với Robert, nhưng tất cả chúng tôi không thể thôi nhìn Sonya trong sự bất ngờ. Tôi tìm kiếm các dấu hiệu - *bất cứ dấu hiệu gì* - cho tôi liên tưởng nhỏ nhất về sự tồn tại lúc trước của cô.

Không tồn tại mảy may. Làn da cô lộ ra sắc nhợt nhạt đặc trưng của Moroi, nhưng vẫn tràn đầy hơi ấm cuộc sống, với sắc tố mờ nhạt nhất,

https://thuviensach.vn

không như Strigoi, những kẻ hoàn toàn không có sắc tố. Mắt cô đỏ hoe, nhưng đó là vì những giọt nước mắt nhanh chóng trào ra. Không có vòng tròn đỏ đọc quanh tròng mắt. Và ánh nhìn… không còn chút ác tâm hay hiểm độc nào. Đây không phải là đôi mắt của một người vừa dọa dẫm giết hết chúng tôi. Đôi mắt vừa kinh hoàng, vừa sợ hãi và vừa bối rối. Tôi không thể thôi nhìn cô.

Một điều kì diệu. Một điều kì diệu khác. Ngay cả sau khi thấy Lissa biến đổi Dimitri, một phần bí ẩn trong tôi đã tin rằng tôi sẽ không bao giờ chứng kiến bất cứ cảnh tượng nào như vậy nữa. Điều kì diệu diễn ra. Một lần trong đời. Khắp nơi dấy lên những lời bàn tán về việc dùng linh hồn để cứu Strigoi, những lời bàn tán tan biến khi một bi kịch khác, như vụ ám sát nữ hoàng, giành quyền ưu tiên ở hoàng cung. Sự thiếu thốn người sử dụng linh hồn cũng khiến ý tưởng này không phổ biến, thêm vào đó, ai cũng biết Moroi sẽ gặp bao nhiêu khó khăn mới đâm được Strigoi. Đến những giám hộ được huấn luyện còn hi sinh khi chiến đấu với Strigoi thì làm sao Moroi có thể đâm được Strigoi? Thực ra thì, đây là câu trả lời: một Strigoi đã bị khống chế. Một Moroi có thể đâm được Strigoi bằng hai tay, đặc biệt khi có sự hỗ trợ của giám hộ. Những khả năng làm tôi quay cuồng. Pháp thuật của Robert rất mạnh, nhưng ông ta đã già cả và yếu đuối. Vậy nên nếu ông ta vẫn có thể làm chuyện này, liệu những người sử dụng linh hồn khác có thể không? Ông ta hành động như thể rất dễ dàng. Liệu Adrian có làm được? Liệu Lissa có làm lại được không?

Một điều kì diệu. Sonya Karp là một điều kì diệu đang sống, đang thở.

Rồi bỗng dưng cô hét lên.

Ban đầu nó là một tiếng rên rỉ nhỏ rồi nhanh chóng tăng âm vực. Tiếng ồn đột ngột làm tôi chú ý, nhưng tôi không biết chính xác phải phản ứng thế nào. Dimitri biết. Cọc bạc rơi ra khỏi tay anh, và anh vội lao đến chỗ Sonya, bắt đầu giải thoát cô khỏi sợi xích. Cô loạng choạng kháng cự khi anh chạm vào, nhưng những nỗ lực của cô không còn sức mạnh kinh khủng của một con quỷ dữ bất tử muốn báo thù nữa. Đó là những động tác của một người đang tuyệt vọng và kinh hoàng trong sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Tôi đã quấn những sợi xích đó khá cẩn trọng, nhưng Dimitri gỡ nó ra trong chốc lát. Khi Sonya đã tự do, anh ngồi lên ghế và kéo cô vào người, để cô áp mặt vào ngực anh và nức nở. Tôi nuốt khan. Dimitri cũng khóc khi được biến đổi. Một hình ảnh kì quặc của những đứa trẻ mới sinh hiện ra trong tâm trí tôi. Liệu khóc có phải là phản ứng tự nhiên của bất cứ ai khi được sinh ra - hay, trong trường hợp này là được sinh ra lần nữa - trên thế giới?

Một chuyển động đột ngột thu hút sự chú ý của tôi. Mắt Sydney trợn tròn, và cô thực sự đang đi về phía Dimitri để ngăn cản anh. “Anh làm gì thế?” cô thét lên. “Đừng thả!”

Dimitri lờ Sydney đi, và tôi giữ lấy cô, kéo cô về. “Ổn rồi, ổn rồi”, tôi nói. Sydney là nhân tố vững chắc nhất trong cả hội. Lẽ ra tôi không nên để cô hoảng sợ. “Cô ấy không phải Strigoi. Nhìn đi. Nhìn cô ấy đi. Cô ấy là Moroi”.

Sydney chậm chạp lắc đầu. “Không thể nào. Tớ vừa mới thấy cô ấy”.

“Chuyện tương tự đã xảy ra với Dimitri. Chính xác như vậy. Cậu không nghĩ anh ấy là Strigoi chứ? Cậu tin anh ấy”. Tôi thả lỏng Sydney và cô vẫn đứng yên, vẻ mặt cảnh giác.

Nhìn xuống hai anh em nhà Dashkov, tôi nhận ra có thể họ đang ở trong tình trạng hiểm nghèo hơn tôi tưởng. Robert, dù không phải Strigoi, trông đủ xanh xao để giống một Strigoi. Mắt ông ta đờ đẫn, nước bọt chảy ra từ miệng. Tôi suy nghĩ lại về sự quan sát lúc trước, cho rằng trông Robert biến đổi Strigoi một cách dễ dàng. Ông ta đâm Sonya như một chuyên gia, nhưng rõ ràng chịu ảnh hưởng khá nặng. Victor đang cố giúp Robert và lẩm bẩm những lời xoa dịu động viên. Và trên mặt Victor… hiện lên đầy yêu thương và lo lắng mà trước đây tôi chưa từng chứng kiến. Não bộ tôi không biết làm cách nào để hòa hợp điều đó với hình ảnh hung ác được định nghĩa rõ ràng của tôi. Ông ta có vẻ giống một con người thực sự.

Victor ngước nhìn tôi, bờ môi cong lên thành một nụ cười cay đắng. “Sao nào, không mỉa mai ư? Cháu nên hạnh phúc. Chúng ta đã cho cháu

https://thuviensach.vn

thứ cháu muốn. Cháu cần câu trả lời từ Sonya Karp?" Ông gật đầu về phía cô. "Đến lấy đi. Rõ ràng chúng có cái giá rất cao".

"Không!" Dimitri thốt lên. Anh vẫn ôm Sonya vào lòng, nhưng vẻ dịu dàng của anh chuyển sang cứng rắn với những lời của Victor. "Ông điên rồi sao? Ông không thấy chuyện vừa xảy ra sao?"

Victor nhướn mày. "Có, ta thấy".

"Cô ấy không đủ điều kiện để trả lời bất cứ thứ gì! Cô ấy bị sốc. Để cô ấy yên".

"Đừng diễn trò như thế, *cô ta* là người đau đớn ở đây", Victor ngắt lời. Quay về với Robert, Victor giúp em trai ông đứng dậy và đi về phía sô pha. Robert gần như không thể đi được, hai chân ông ta run rẩy và thõng xuống khi ngồi xuống. Victor vòng tay qua Robert. "Em sẽ ổn thôi. Mọi thứ sẽ ổn thôi".

"Liệu ông ấy có ổn không?" tôi ngập ngừng hỏi. Trông Robert có vẻ không ổn lắm. Những suy nghĩ lúc trước của tôi về chuyện những người sử dụng linh hồn cứu Strigoi tiếp tục trở nên vô thực. "Ông ấy, ông ấy đã từng biến đổi một Strigoi và hồi phục lại, phải không? Và Lissa vẫn ổn nữa".

"Robert khi đó trẻ hơn nhiều, bằng Vasilisa", Victor trả lời, vỗ vai Robert. "Và đây không chỉ là lời nguyền đơn giản. Làm chuyện đó dù chỉ một lần cũng là quá ghê gớm. Còn hai lần? Cả ta và cháu đều biết linh hồn hoạt động ra sao, và kì công này tác động lên cả cơ thể và tâm hồn. Robert đã hi sinh rất nhiều cho cháu".

Tôi đoán là vậy. "Cảm ơn ông, Robert", tôi nói. Lời lẽ ngập ngừng đi ra khỏi miệng tôi. Robert có vẻ không nghe thấy.

Dimitri đứng dậy, nhẹ nhàng bế Sonya trên tay. Cô vẫn khóc, nhưng tiếng nức nở giờ đây nhỏ hơn.

"Cô ấy cần được nghỉ ngơi", anh cộc cằn nói. "Tin anh đi, em không biết chuyện gì đang diễn ra bên trong cô ấy lúc này đâu".

"Ồ, em tin anh", tôi nói.

https://thuviensach.vn

“Các người là những kẻ ngu ngốc”, Victor chen ngang. “Cả hai người”.

Thật là một kì tích vì cái lườm của Dimitri không ghìm chặt Victor xuống sàn. “Chưa đến lúc tra hỏi đâu”.

Tôi gật đầu đồng ý, không biết phải làm gì khác. Khi Lissa biến đổi Dimitri, cô đã phải chiến đấu với một tư thế hùng dũng, che chở tương tự. Có thể anh không phải là người biến đổi Sonya, nhưng anh người là duy nhất ở đây biết cô sẽ phải trải qua chuyện gì. Tôi biết anh đã trải qua một sự điều chỉnh khó khăn và rằng những ảnh hưởng đầu tiên của việc biến đổi rất mất phương hướng. Đó là còn chưa tính đến hậu quả nỗi tuyệt vọng.

Anh đi qua tất cả chúng tôi, đưa Sonya vào phòng ngủ. Sydney nhìn họ đi và rồi liếc về phía bộ sô pha nơi Victor vẫn quàng tay qua người em trai. Nhà giả kim kinh ngạc bắt gặp ánh mắt tôi.

“Tớ đã nghe… nhưng tớ không tin”.

“Đôi khi”, tôi nói với cô, “Tớ vẫn không tin. Nó đi ngược mọi nguyên tắc của vũ trụ”.

Tôi ngạc nhiên khi thấy cô sờ tay lên hình xăm màu vàng kim trên cổ. “Vài nguyên tắc còn to hơn cả vũ trụ”.

Victor đứng lên từ ghế sô pha, có vẻ như đã thỏa mãn với việc Robert đang nghỉ ngơi. Tôi gồng mình. Điều kì diệu là một chuyện, ông ta vẫn là một tên tội phạm, một kẻ tôi đã định bắt giữ. Ông ta bước một bước về phía tôi, xuống giọng nói.

“Xin lỗi vì cắt ngang lý thuyết vũ trụ, nhưng cháu phải nghe ta”, ông nói. “Hãy cẩn thận, Rose! Rất cẩn thận. Rất nhiều thứ đang đặt trên vai cháu. Đừng để con sói cưng của cháu ngăn cháu tìm ra điều Sonya biết”.

“Nhưng anh ấy nói đúng”, tôi thốt lên. “Mới có năm phút! Chuyện cô ấy trải qua… chuyện cả hai bọn họ cùng trải qua… rất khủng khiếp. Thay đổi cuộc sống theo nghĩa đen. Anh ấy cũng phải vượt qua và điều chỉnh bản thân khi được cứu rỗi. Một khi cô ấy trải qua, cô ấy sẽ giúp chúng ta”.

https://thuviensach.vn

“Cháu chắc không?” ông nheo mắt hỏi. “Liệu *cô ấy* có nghĩ là được cứu không? Cháu quên à: Belikov bị biến thành Strigoi ngoài ý muốn. Sonya thì không”.

“Ông nói gì? Rằng cô ấy sẽ cố biến thành Strigoi lần nữa ư?”

Victor nhún vai. “Ta đang bảo cháu đi lấy câu trả lời ngay đi. Và đừng để cô ấy một mình”.

Nói rồi Victor quay đi và hướng vào bếp. Ông ta nhanh chóng trở lại với một cốc nước. Robert uống ừng ực rồi chìm vào giấc ngủ mê man. Tôi thở dài rồi dựa lưng vào bức tường gần Sydney, hoàn toàn kiệt sức. Tôi vẫn bị đau từ trận chiến trước.

“Giờ thì sao?” Sydney hỏi.

Tôi lắc đầu. “Tớ không biết. Tớ đoán là chúng ta sẽ đợi”.

Một lúc sau Dimitri trở ra và nhìn qua Robert. “Cô ấy cũng đang ngủ”, anh bảo tôi. “Cuộc biến đổi… quá khó khăn”. Tôi thấy được vẻ ám ảnh trong mắt anh và tự hỏi kí ức nào đang hành hạ anh lúc này. Kí ức khi bị biến đổi? Hay kí ức khi là Strigoi?

“Em không nghĩ chúng ta nên để Sonya một mình”, tôi nói. Phía xa tôi thấy Victor cười khẩy. “Nên có người trực phòng khi cô tỉnh lại. Cô ấy sẽ không biết chuyện gì đang xảy ra”.

Dimitri không trả lời khi chăm chú nhìn tôi. Anh hiểu tôi đủ nhiều để cảm thấy còn ngụ ý trong suy nghĩ của tôi. Thật may vì anh không thấy sai sót trong lí lẽ của tôi.

“Em nói đúng. Em có phiền nếu ngồi cạnh cô ấy không?” anh hỏi Sydney.

Tôi lựa lời để nói. Không, không. Không phải Sydney. Nếu Sonya trở mặt với chúng ta, chúng ta cần có người canh gác, người nào có thể chiến đấu. Sydney, có lẽ đoán ra vấn đề của tôi, hỗ trợ để tôi khỏi phải nói dối Dimitri, hoặc phải kể với anh sự thật về nỗi lo của mình.

“Cô ấy không quen em. Thế còn tệ hơn, khi cô ấy tỉnh giấc. Ngoài ra…” Sydney thêm vào vẻ ghê tởm mà các nhà giả kim đều thành thục.

https://thuviensach.vn

“Em thấy không thoải mái lắm với một người vừa mới là ác quỷ trong năm phút trước”.

“Cô ấy không phải là Strigoi”, anh thốt lên. “Cô ấy hoàn toàn trở lại là Moroi rồi!” Đến tôi còn cảm thấy sợ hãi bởi sự dữ dội trong giọng nói của Dimitri, nhưng tôi không hoàn toàn ngạc nhiên trước phản ứng kịch liệt của anh. Anh đã trải qua khoảng thời gian khó khăn để thuyết phục mọi người rằng anh đã thay đổi. Mặt anh dịu đi một chút. “Anh biết rất khó tin, nhưng cô ấy đã thực sự biến đổi”.

“Thế thì để em ở với cô ấy”, tôi nói.

“Không, không”. Dimitri lắc đầu. “Sydney nói đúng về một điểm: Sonya có thể sẽ bấn loạn. Tốt hơn nên để người nào hiểu chuyện đã xảy ra ở lại với cô”.

Tôi định tranh cãi rằng tôi là người duy nhất Sonya quen nhưng rồi nghĩ tôi nên ở lại với hai anh em này. Bây giờ họ có vẻ vô hại, nhưng tôi không tin họ. Dường như Dimitri cũng vậy. Anh tiến lên vài bước rồi cúi xuống sát tai và nói.

“Để ý bọn họ”, anh thầm thì. “Robert bây giờ đã yếu nhưng có thể hồi phục nhanh hơn ta tưởng”.

“Em biết”.

Anh chuẩn bị quay đi rồi lại nhìn tôi. Vẻ mặt nghiêm nghị của anh đã dịu xuống với vẻ trầm ngâm và sợ hãi. “Rose?”

“Dạ?”

“Mọi chuyện cũng… cũng thế khi Lissa biến đổi anh phải không?”

“Ít nhiều”.

“Anh đã không nhận ra… nó…” Anh lắp bắp tìm từ. Chẳng giống anh chút nào. “Ánh sáng tràn ngập căn phòng, cách cô ấy biến đổi. Thấy được cuộc sống mở ra từ cái chết… nó thật…”

“Đẹp?”

Anh gật đầu. “Cuộc sống như thế… người ta không thể, không, người ta *không thể* lãng phí nó”.

https://thuviensach.vn

“Không thể”, tôi đồng tình. “Anh không thể”.

Bây giờ tôi thấy có điều thúc đẩy anh. Rất nhỏ, chỉ như lúc ở trong thung lũng. Nhưng tôi biết một mảnh vết thương Strigoi đã rụng ra.

Dimitri không nói gì thêm, tôi nhìn anh đi vào hành lang. Đã hết việc để làm, Sydney ngồi khoanh chân trên sàn, đặt một cuốn sách trong lòng. Cuốn sách gập nguyên, rõ ràng tâm trí cô không ở đây. Trong khi đó, Victor dựa lưng vào ghế bành. Trông ông ta không tệ như Robert, nhưng những nếp nhăn mỏi mệt hiện rõ trên mặt cả hai. Tốt! Họ càng mệt mỏi lâu càng tốt. Tôi mang một chiếc ghế từ trong bếp ra để ngồi và quan sát cả căn phòng. Mọi sự đều bình yên.

Tôi cảm giác mình giống như một cô trông trẻ. Quả là một ngày dài, và màn đêm nhanh chóng phủ đen các ô cửa sổ. Điều này làm tôi lo lắng. Theo như tôi biết mấy người bạn Strigoi của Sonya có thể đến chơi. Việc Donovan quen Sonya chứng tỏ rõ ràng cô không phải là kẻ bị ruồng bỏ trong số họ. Điều đó khiến tôi càng thêm cảnh giác, nhưng cùng lúc, tôi cũng kiệt sức. Hai anh em Dashkov đã ngủ. Sydney có lẽ đang cố giữ lịch sinh hoạt con người, cuối cùng cũng tìm thấy một tấm chăn thừa và gối rồi nằm cuộc tròn trên một chiếc giường tạm thời trên sàn nhà.

Còn tôi? Tôi đang sống giữa lịch sinh hoạt của con người và ma cà rồng. Tôi có cảm giác Dimitri cũng vậy. Thực ra, chúng tôi đang hoạt động theo lịch sinh hoạt làm-điều-cần-thiết, mà trong đó giấc ngủ kéo dài không phải là lựa chọn.

Tiếng vo ve đầy phấn khích và bất ngờ bỗng vang lên qua mối liên kết. Tôi không cảm nhận thấy nguy hiểm hay đe dọa, nhưng trí tò mò khiến tôi quyết định kiểm tra bên Lissa. Dù tôi đang ở trong tâm trí cô, tôi biết cơ thể mình vẫn quan sát, và tôi muốn biết phần còn lại của bài sát hạch diễn ra thế nào.

Tốt đẹp, dĩ nhiên rồi. Cô trở về hoàng cung, kiệt sức nhưng tự hào về bản thân. Cô không phải người duy nhất. Những người đồng hành còn lại đều có vẻ mặt tương tự… tất cả trừ Ava Drozdov. Bà là người duy nhất bỏ cuộc và dùng điện thoại gọi cứu trợ. Lissa rất ngạc nhiên khi Ava bỏ cuộc.

https://thuviensach.vn

Sau lời cằn nhằn lúc trước, Marcus Lazar lẽ ra đã đầu hàng. Nhưng không, ông già đã thành công, có nghĩa ông ta tiếp tục trên con đường thử thách tới ngôi vị. Ava không nhìn mắt ai, thay vào đó, bà chán chường nhìn ra ngoài cửa sổ trên đường về hoàng cung. Bà vẫn giữ một vị trí trong Hội đồng, nhưng cơ hội trở thành nữ hoàng của bà đã ra đi.

Lissa thấy thương bà nhưng không thừa hơi lo lắng. Mục đích của những bài thử thách là chọn ra những ứng cử viên xuất sắc nhất. Chưa kể, Lissa có những vấn đề của riêng cô. Ở ngoài trời cả ngày đã đi ngược với lịch sinh hoạt thông thường của ma cà rồng. Lúc này, Lissa chỉ đơn giản muốn trở về hoàng cung, tìm phòng mình và ngủ vài tiếng. Cô muốn chút bình yên.

Thay vào đó, cô thấy một đám đông đang đợi mình.

https://thuviensach.vn

Mười chín

NHỮNG CHIẾC XE ĐỖ Ở khu vực khá xa hoàng cung, thế nên nhìn thấy nơi đó đầy nghịt Moroi quả bất ngờ với Lissa.

Những giám hộ di chuyển qua đám người như bóng ma, giống trong cuộc hội nghị đề cử, giữ trật tự hết mức có thể. Đám đông tràn ra đường khi chiếc xe cố đi vào nhà ga, và những khuôn mặt nhòm qua cửa kính, cố nhìn thấy những thí sinh hoàng tộc.

Lissa bàng hoàng nhìn ra đám đông, sợ phải ra ngoài. Ariana mỉm cười xoa dịu. “Chuyện này là bình thường. Họ đều muốn biết ai qua được và ai không. *Họ* đặc biệt muốn biết”. Bà ngước đầu về phía trước xe. Nhòm qua lớp kính chắn gió, Lissa nhận ra sáu thí sinh còn lại. Bởi khu rừng tổ chức thi chỉ có hạn, cả nhóm bị chia thành hai nửa. Ngày mai những thí sinh còn lại sẽ trải qua bài sát hạch tương tự, và chắc hẳn họ đang tò mò xem ai trong số những đối thủ của mình đã hoàn thành bài thi hôm nay.

Lissa đã quen với sự tổ chức và chừng mực của hoàng tộc, vậy nên cô vô cùng bất ngờ khi thấy sự háo hức và điên cuồng trong họ. Và dĩ nhiên, những Moroi “thường dân” đã đến hoàng cung cũng lẫn trong đám đông. Mọi người đều xô đẩy, nghển cổ để xem chuyện gì đã xảy ra. Người ta hét tên vài thí sinh, và tôi khá ngạc nhiên là họ chưa dùng đến những bài hát và biểu ngữ.

Lissa và những người đồng hành ra khỏi xe và được chào đón bằng một làn sóng chúc mừng từ đám đông. Rõ ràng người ta đã nhanh chóng nhận ra ai đã vượt qua và ai không qua được bài thi. Điều đó khiến đám đông ồn ã hơn. Lissa đứng chôn chân một chỗ, nhìn quanh và thấy lạc lõng. Bàn tán với bạn bè về những ứng viên cho ngôi vị là một chuyện. Bỗng dưng bị ném vào một một cuộc bầu cử lại là chuyện khác.

https://thuviensach.vn

Sự tập trung của Lissa đã bị giới hạn trong vài mục tiêu: sự an toàn của tôi, tìm ra kẻ giết người, và vượt qua các bài sát hạch. Giờ đây, khi đi vào đám đông, cô nhận ra cuộc tuyển cử còn to lớn hơn cô, to lớn hơn bất cứ điều gì cô tưởng tượng. Với những người này, tuyển cử thực không phải trò đùa. Nó không phải là một âm mưu để bóp méo luật lệ hay kéo dài thời gian. Cuộc sống của họ đang trên bờ vực. Moroi và ma cà rồng lai sống trên rất nhiều đất nước và tuân theo những luật lệ đó, nhưng họ còn tuân theo triều đình *này*, triều đình đang hoạt động ngoài phạm vi hoàng cung. Nó ở khắp thế giới và ảnh hưởng tới mọi Moroi cùng ma cà rồng lai chọn sống giữa xã hội chúng tôi. Chúng ta có bỏ phiếu, phải, nhưng đức vua hay nữ hoàng sẽ định hình tương lai của chúng ta.

Những giám hộ tiếp quản đám đông cuối cùng cũng ra hiệu cho các thành viên trong dòng họ vượt qua đám đông và đón ứng cử viên của họ về. Lissa không có ai. Cả Janine và Eddie, dù lúc trước đã tuyên bố, cũng thỉnh thoảng bị giao việc tạm thời khiến họ không thể ở cạnh Lissa 24/7, và dĩ nhiên không dòng họ nào đến đón cô. Lạc lõng giữa đám đông, cô thấy chóng mặt vì tiếng ồn, vẫn bàng hoàng từ lúc nhìn ra mọi thứ. Những cảm giác đối lập đang đấu tranh trong cô. Lừa dối mọi người làm cô thấy vô dụng, như thể cô nên từ bỏ tham gia ứng cử ngay bây giờ. Cùng lúc đó, bỗng dưng cô muốn xứng đáng với cuộc tuyển cử. Cô muốn ngẩng cao đầu và hãnh diện tham gia các bài sát hạch, ngay cả khi cô đang hoạt động vì những động cơ phía sau.

Cuối cùng một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy Lissa. Christian. “Đi nào. Ra khỏi đây thôi”. Cậu ta kéo Lissa đi, vượt qua những người xem. “Này”, Christian gọi hai giám hộ đang bao quanh đám đông. “Công chúa ở đây cần chút giúp đỡ?”

Đó là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta hành động như hoàng tộc, thể hiện uy lực của dòng máu cậu mang trong người. Trong mắt tôi, cậu ta là một Christian bất cần và khinh khỉnh. Trong xã hội Moroi, ở tuổi mười tám, theo lí thuyết bây giờ Christian đã có thể được phong làm Ngài Ozera. Tôi quên mất điều đó.

https://thuviensach.vn

Hai giám hộ thì không. Họ chạy vội đến bên Lissa, giúp Christian tách đám đông. Quanh Lissa những khuôn mặt đều nhòe nhoẹt, âm thanh nhạt nhòa. Thế nhưng đôi khi có gì đó dâng lên trong cô. Tiếng hát gọi tên cô. Lời tuyên bố về sự trở lại của rồng, biểu tượng của dòng họ Dragomir. *Mọi sự là thực,* cô nghĩ. *Mọi sự là thực.*

Các giám hộ đưa Lissa ra khỏi đám đông và trở về tòa nhà trong sân. Họ thả cô ra khi thấy cô đã an toàn, và cô lịch thiệp cảm ơn sự giúp đỡ của họ. Khi Lissa và Christian đã ở trong phòng, cô đổ người xuống giường, choáng váng.

"Ôi Chúa ơi", cô nói. "Thật điên cuồng".

Christian mỉm cười. "Phần nào? Bữa tiệc mừng trở về? Hay bài thi? Trông em như thể vừa… ừm, anh cũng không rõ em vừa trải qua *cái gì"*.

Lissa nhìn lại mình. Họ đã đưa cô khăn khô trên đường về, nhưng quần áo cô vẫn còn ẩm ướt và nhàu nhĩ. Giày và quần bò cô đầy bùn đất, cô thậm chí không muốn nghĩ đến chuyện tóc tai mình trông thế nào.

"Phải, chúng em…"

Lissa cứng miệng, nhưng không phải vì cô đột ngột quyết định không nói cho Christian nghe.

"Em không thể nói", cô lẩm bẩm. "Nó có tác dụng. Lời nguyền không để em nói".

"Lời nguyền nào?" cậu ta hỏi.

Lissa xắn ống tay lên và vạch lớp băng ra cho Christian xem đốm xăm bé xíu trên tay. "Nó là một lời nguyền cưỡng chế để em không thể kể về bài thi. Như của những nhà giả kim".

"Oa", cậu ta nói, thực sự ấn tượng. "Anh chưa bao giờ nghĩ chúng thực sự có tác dụng".

"Em cũng đoán thế. Kì quặc lắm. Em muốn nói về nó, nhưng em chỉ… không thể".

"Được rồi", Christian nói, phủi tóc cô. "Em đã vượt qua. Kết quả mới quan trọng. Chỉ cần tập trung vào nó thôi".

https://thuviensach.vn

“Thứ duy nhất em muốn tập trung vào bây giờ là tắm táp. Thật mỉa mai, nhìn xem em ướt như chuột lột vậy”. Dù vậy, Lissa vẫn không cử động, thay vì thế cô nhìn chằm chằm vào bức tường phía xa.

“Này”, Christian dịu dàng nói. “Có chuyện gì vậy? Đám đông làm em sợ à?”

Cô quay lại nhìn Christian. “Không, vấn đề đấy! Ý em là, họ có va chạm. Nhưng em chỉ mới nhận ra… em không biết. Em mới nhận ra mình là một phần của một chu trình lớn, một chu trình bắt đầu từ khi…”

“Từ xưa đến nay?” Christian đùa, trích dẫn một câu nói vô nghĩa của Nathan.

“Gần như thế”, Lissa trả lời, với một nụ cười mỉm nhanh chóng vụt tắt. “Chuyện này vượt ngoài phạm vi truyền thông, Christian. Cuộc tuyển cử là phần cốt lõi của xã hội chúng ta. Nó đã ăn sâu vào cộng đồng. Chúng ta có thể nói về chuyện thay đổi điều luật về độ tuổi hoặc chiến đấu hoặc bất cứ thứ gì, nhưng vấn đề này rất thiêng liêng. Và có ảnh hưởng sâu rộng. Những người ngoài kia? Họ không phải toàn người Mĩ. Họ đến từ cả các nước khác. Đôi lúc em quên mat rằng dù hoàng cung ở đây nhưng nó cai quản Moroi ở khắp mọi nơi. Chuyện xảy ra ở đây sẽ ảnh hưởng tới cả thế giới”.

“Em định nói gì? Christian hỏi. Cô lạc lối trong chính suy nghĩ của mình và không thể nhìn Christian một cách khách quan như tôi. Cậu ta biết rõ Lissa. Cậu ta hiểu và yêu Lissa. Giữa hai người có sự liên kết gần giống như giữa tôi và Dimitri. Tuy vậy, đôi khi những suy nghĩ của Lissa quay cuồng theo nhiều hướng Christian không thể đoán biết. Cậu ta chưa bao giờ phủ nhận điều đó, nhưng tôi biết một phần lí do cậu ta yêu Lissa là vì thế. Không giống tôi, mọi người đều biết tôi mạnh mẽ, còn Lissa luôn là tấm gương của sự bình tĩnh và lí trí. Nhưng bất thình lình, Lissa lại làm một điều hoàn toàn bất ngờ. Những khoảnh khắc đó khiến Christian thích thú, nhưng đôi khi làm cậu ta sợ bởi không thể biết linh hồn góp bao nhiêu phần trong những hành động của Lissa. Bây giờ là một lần như thế. Christian

https://thuviensach.vn

biết cuộc tuyển cử đang gây sức ép với Lissa, và như tôi, cậu ta biết nó có thể gây ra điều tồi tệ nhất.

"Em sẽ nghiêm túc tham gia những bài sát hạch này", Lissa nói. "Thật… thật xấu hổ nếu làm khác đi. Một sự lăng mạ với xã hội của chúng ta. Mục tiêu sau này của em là tìm ra kẻ gài bẫy Rose, nhưng trong lúc này? Em sẽ vượt qua những bài sát hạch như một người có ý định trở thành nữ hoàng".

Christian ngập ngừng trước khi nói, chuyện hiếm xảy ra với cậu. "Em có *muốn* trở thành nữ hoàng không?".

Câu hỏi cắt ngang suy nghĩ triết lí mơ mộng của Lissa về truyền thống và danh dự. "Không! Dĩ nhiên không. Em mới mười tám. Em thậm chí còn chưa được uống rượu".

"Điều đó không ngăn được em lên ngôi", cậu chỉ ra, trở lại giống với con người mọi khi.

"Em nói nghiêm túc đấy! Em muốn đi học. Em muốn Rose quay về. Em *không* muốn cai trị cả thế giới Moroi".

Vẻ láu cá lóe lên trong đôi mắt xanh của Christian. "Em biết đấy, cô Tasha luôn nói đùa về chuyện em sẽ thực sự trở là một nữ hoàng tốt hơn những người khác thế nào, trừ đôi lúc… anh không nghĩ cô ấy nói đùa".

Lissa rên rỉ rồi duỗi người ra giường. "Em quý Tasha, nhưng chúng ta phải kiểm soát cô ấy. Nếu có ai thực sự thay đổi được điều luật thì người đó chỉ có thể là Tasha cùng bạn bè làm chính trị của cô".

"Ồ, đừng lo. Vấn đề 'những người bạn chính trị gia' của cô Tasha là họ bất bình quá nhiều thứ, họ không phải lúc nào cũng theo đuổi một thứ trong cùng một lúc". Christian nằm dài bên cạnh rồi kéo Lissa lại gần. "Nhưng dù gì đi nữa, anh cũng nghĩ em sẽ là một nữ hoàng tuyệt vời, công chúa Dragomir ạ".

"Anh sẽ dính bẩn đấy", cô cảnh báo.

"Bấn sẵn rồi. Ồ, ý em là quần áo em hả?" Christian vòng tay qua người cô, không màng đến bùn đất và ẩm ướt trên người cô. "Anh sống gần

https://thuviensach.vn

hết tuổi thơ ẩn mình trong một gác mái bụi bặm và sở hữu duy nhất một chiếc sơ mi. Em có thực sự nghĩ anh để tâm đến chiếc áo phông này không?"

Lissa bật cười rồi hôn Christian, thả trôi tâm trí cô khỏi nỗi lo thường trực và cảm nhận đôi môi ấm áp. Xem xét việc họ đang nằm trên giường, tôi tự hỏi liệu đã đến lúc tôi rời đi chưa. Mấy giây sau, Lissa tách ra và thở dài thỏa mãn.

"Anh biết không, đôi lúc em nghĩ em yêu anh".

"Đôi lúc?" Christian giả bộ bị tổn thương hỏi.

Lissa làm xù tóc Christian. "Mọi lúc. Nhưng em phải để anh cảnh giác. Hãy đứng vững trên đôi chân của mình".

"Cứ coi như anh đã đứng vững đi".

Christian lại đưa môi về phía môi Lissa nhưng khựng lại khi có tiếng gõ cửa. Lissa lùi lại, nhưng cả hai không tách khỏi trạng thái gần gũi.

"Đừng trả lời", Christian nói.

Lissa nhướn mày, nhòm ra ngoài phòng khách. Cô trượt ra khỏi vòng tay cậu ta, đứng dậy và bước về phía cửa vào. Khi còn cách cửa vài bước, cô gật đầu nhận ra. "Là Adrian".

"Càng thêm lí do để không trả lời", Christian đáp.

Lissa lờ cậu ta đi rồi mở cửa, và dĩ nhiên, người bạn trai bất cần đời của tôi đang đứng đó. Đằng sau Lissa, tôi nghe thấy tiếng Christian, "Không. Đúng. Lúc. Chút. Nào".

Adrian chăm chú nhìn Lissa rồi thấy Christian nằm ườn trên chiếc giường phía xa căn phòng. "Hử", Adrian đi vào nói. "Vậy đó là cách em giải quyết vấn đề của dòng họ. Dòng họ Dragomir bé nhỏ. Ý hay đấy".

Christian ngồi dậy và đi về phía họ. "Phải, chuẩn xác đấy. Anh đang phá ngang công việc chính thức của hội đồng".

Adrian diện trang phục ngày thường, quần bò và áo phông đen, dù anh khiến nó trông như trang phục thiết kế riêng. Và có khi thực sự là vậy. Chúa ơi, tôi nhớ anh. Tôi nhớ tất cả mọi người.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì vậy?” Lissa hỏi. Trong khi Christian coi chuyến thăm của Adrian là sự xâm phạm riêng tư, Lissa biết Adrian sẽ không bao giờ đến đây mà không có một lí do đúng đắn, đặc biệt là vào lúc đầu ngày của Moroi. Dù anh vẫn nở trên miệng nụ cười lười biếng ngày thường, có gì đó háo hức và kích thích lóe lên trong linh khí của anh. Adrian có tin mới.

“Anh đã bắt được hắn”, Adrian nói. “Đánh bẫy được hắn”.

“Ai?” Lissa ngạc nhiên hỏi.

“Tên ngốc Blake Lazar”.

“Anh nói bẫy là sao?” Christian hỏi, bối rối như Lissa. “Anh đặt một cái bẫy gấu ở sân quần vợt hay gì đó chắc?”

“Ước vậy. Hắn đang ở Burning Arrow. Anh vừa mua một chầu nữa, nên có lẽ hắn vẫn ở đó nếu chúng ta nhanh chân. Hắn nghĩ anh ra ngoài hút thuốc”.

Từ mùi hương bao quanh Adrian, Lissa có cảm giác anh vừa thực sự ra ngoài hút thuốc. Và có vẻ đã uống một chầu. “Anh đến quầy bar sớm thế này ư?”

Adrian nhún vai. “Với con người thì không sớm”.

“Nhưng anh không phải…”

“Thôi nào, em họ”. Linh khí của Adrian không nhạt như của một người hoàn toàn say, nhưng phải rồi, chắc chắn anh đã uống rượu. “Nếu Ambrose đẹp trai nói đúng về cô Tatiana thì gã này có thể cung cấp tên những người phụ nữ ghen tuông”.

“Tại sao anh không tự hỏi hắn?” Christian hỏi.

“Bởi vì việc anh hỏi về đời sống tình ái của bà cô anh là bệnh hoạn và sai trái”, Adrian nói. “Trong khi Blake sẽ vui vẻ hơn nếu nói chuyện với công chúa xinh đẹp của chúng ta ở đây”.

Lissa muốn đi ngủ vô cùng, nhưng hi vọng tìm ra manh mối giúp ích cho tôi đã khơi lên một luồng năng lượng trong cô. “Thôi được, ít nhất cũng để em thay quần áo khác và chải tóc đã”.

https://thuviensach.vn

Lúc Lissa thay đồ trong phòng tắm, cô nghe thấy Adrian nói với Christian, “Cậu biết không, áo cậu hơi bị nhàu. Lẽ ra cậu nên chăm chút hơn nữa vì đang hẹn hò với một cô công chúa cơ mà”.

Sau mười lăm phút hoặc hơn, cả ba người băng qua hoàng cung tới một quầy bar khuất xa trong tòa nhà quản lí. Trước đây tôi từng đến đó và từng nghĩ đây quả là một địa điểm kì quặc để chứa một quầy bar. Nhưng, sau thời gian làm việc sắp xếp tài liệu ở đây, tôi cho rằng nếu tôi sống bằng nghề làm việc văn phòng, có thể tôi cũng sẽ cần một nguồn cung cấp rượu tận tay.

Ánh sáng trong quầy bar rất mờ mịt, để tạo không gian và cảm giác dễ chịu cho Moroi. Ngoài câu đùa của Adrian, lúc này là quá sớm với Moroi, và ở đó chỉ có vài khách quen. Adrian ra hiệu cho người đứng quầy, tôi đoán đó là kí hiệu gọi món bởi ngay sau đó người phụ nữ quay lại và rót một ly rượu.

“Chào, Ivashkov! Cậu đã đi đâu vậy?”

Có tiếng gọi Lissa và hai người còn lại, rồi sau vài giây, cô nhận ra một anh chàng ngồi một mình một bàn ở góc bar. Khi Adrian dẫn họ tới gần hơn, Lissa thấy anh ta trẻ, tầm tuổi Adrian, với mái tóc đen xoăn và đôi mắt xanh biếc như màu chiếc cà vạt mới đây của Abe. Trông như thể có người đã lấy màu mắt đẹp tuyệt của cả Adrian và Christian trộn lại với nhau. Anh ta có một cơ thể mảnh khảnh - rám nắng hết mức với một Moroi. Và dù đã có bạn trai, Lissa vẫn ngưỡng mộ vẻ nóng bỏng của anh ta.

“Đi kiếm người bạn đồng hành xinh đẹp hơn”, Adrian trả lời, kéo một chiếc ghế ra.

Bây giờ anh chàng Moroi mới nhận ra những người đi cùng Adrian và nhảy dựng lên. Anh ta cầm lấy tay Lissa, cúi xuống, và hôn lên tay cô. “Công chúa Dragomir. Cuối cùng cũng được vinh dự gặp em. Được thấy em từ xa đã tuyệt đẹp. Lại gần? Siêu phàm”.

“Đây”, Adrian trịnh trọng nói, “là Blake Lazar”.

https://thuviensach.vn

“Rất vui được gặp anh”, Lissa chào.

Blake cười rạng rỡ. “Anh có thể gọi em là Vasilisa không?”

“Anh có thể gọi tôi là Lissa”.

“Anh cũng có thể”, Christian chen vào, “thả tay cô ấy ra ngay bây giờ”.

Blake nhìn qua Christian, giữ tay Lissa một lúc rồi thả ra, như rất hãnh diện vì vài giây nấn ná. “Tôi cũng đã thấy cậu. Ozera. Crispin, phải không?”

“Christian”, Lissa sửa lại.

“Phải rồi”. Blake kéo một chiếc ghế ra, vẫn đóng vai một quý ông lịch lãm. “Xin mời. Nhập bọn với chúng tôi”. Hắn không phải mời Christian như thế bởi cậu ta tự kéo ghế cho mình ngồi cạnh Lissa. “Em muốn uống gì? Anh sẽ trả tiền”.

“Không gì cả”, Lissa đáp.

Ngay lúc đó người đứng quầy xuất hiện, mang đồ uống của Adrian và một đồ uống khác của Blake đến. “Không bao giờ là quá sớm. Hỏi Ivashkov mà xem. Cậu uống ngay khi vừa ra khỏi giường, đúng không?”

“Có một chai rượu Scotland ngay bên cạnh bàn ngủ của tôi”, Adrian đáp, vẫn giữ giọng nói nhẹ nhàng. Lissa căng mắt nhìn linh khí của anh. Màu vàng sáng của mọi người sử dụng linh hồn, nhưng hơi mờ mịt do rượu, và thoáng chút sắc đỏ, không hẳn là tức giận, nhưng chắc chắn có khó chịu. Lissa nhớ lại là cả Adrian và Ambrose đều không có thiện cảm với anh chàng Blake này.

“Vậy điều gì mang em và Christopher đến đây?” Blake hỏi. Hắn uống nốt một li rượu màu hổ phách và đặt nó bên cạnh đồ uống mới.

“*Christian*”, Christian nói.

“Lúc nãy bọn anh đang nói chuyện về bà cô anh”, Adrian kể. Một lần nữa, anh nói chuyện giọng bình thường, nhưng dù có muốn minh oan cho tôi thế nào đi nữa, việc đào sâu vào vụ ám sát Tatiana rõ ràng vẫn làm anh buồn.

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Blake hơi nhạt đi. “Thật buồn làm sao. Cho cả hai người”. Câu nói hướng thẳng đến Adrian và Lissa. Có lẽ Christian cũng không tồn tại. “Rất tiếc về chuyện Hathaway nữa”, anh ta nói riêng với Lissa. “Anh đã nghe kể về sự thất vọng của em. Ai mà biết sự thể lại như thế?”

Lissa nhận ra anh ta đang nhắc đến chuyện cô đã giả vờ tức giận và đau đớn vì tôi. “Thực ra thì”, cô cay đắng nói. “Em nghĩ em chỉ không hiểu người ta thôi. Có hàng triệu manh mối từ trước. Chỉ là em không để ý”.

“Hẳn anh cũng thất vọng lắm”, Christian nói. “Chúng tôi nghe nói anh và nữ hoàng khá gần gũi”.

Blake lại cười toe toét. “Phải… chúng tôi khá hiểu nhau. Tôi sẽ nhớ bà ấy. Bà ấy lạnh lùng với người khác, nhưng tin tôi đi, bà biết cách tận hưởng”. Blake nhìn Adrian. “Hẳn là cậu biết điều đó”.

“Không theo cách của anh”. Adrian dừng lại để uống một ngụm rượu. Tôi nghĩ anh cần rượu để ngăn chặn những lời cộc cằn thô lỗ, và thực lòng, tôi không bực với anh vì chuyện đó. Tôi thực sự khâm phục khả năng kiềm chế của anh. Nếu gặp phải tình cảnh tương tự, tôi đã cho Blake một đấm từ lâu rồi. “Hoặc Ambrose”.

Nụ cười hào nhoáng của Blake biến ngay sang một cái quắc mắt. “Hắn ta? Tên máu bùn đó? Hắn không đáng hiện diện trước mặt bà ấy. Tôi không thể tin được họ lại để hắn sống trong hoàng cung”.

“Anh ta thực sự nghĩ *anh* đã giết nữ hoàng”, Lissa vội vàng nói, “Thật nực cười khi mọi chứng cứ đều cho thấy thủ phạm là Rose”. Ambrose không nói chính xác như vậy, nhưng Lissa muốn xem liệu có thể gây ra một phản ứng nào không. Cô đã thành công.

“Hắn nghĩ *gì cơ?”* Phải. Lúc này không còn nụ cười nào nữa. Thiếu vắng nó, Blake bỗng không còn đẹp trai như lúc trước. “Thằng nói dối! Anh có chứng cứ ngoại phạm, và hắn biết thừa. Hắn chỉ căm tức vì bà thích anh hơn”.

https://thuviensach.vn

“Thế thì tại sao Tatiana lại giữ cả anh ta?” Christian hỏi, vẻ mặt thiên thần. “Mình anh không đủ à?”

Blake nhìn Christian chằm chằm rồi uống hết li rượu gần như chỉ trong một hớp. Như ma hiện, người đứng quầy xuất hiện với một li khác. Blake gật đầu cảm ơn rồi nói tiếp. “Ồ, tôi còn hơn là đủ ấy chứ. Hơn là đủ cho cả tá phụ nữ, nhưng *tôi* không quan hệ dấm dúi như hắn”.

Vẻ mặt Adrian càng lúc càng đau đớn khi nghe cụ thể về đời sống tình ái của Tatiana. Dù vậy, anh vẫn tiếp tục nhiệm vụ. “Chắc anh đang nói đến những người bạn gái khác của Ambrose?”

“Đúng. Nhưng ‘bạn gái’ thì hơi quá. Họ đều già hơn, và thực lòng mà nói, tôi nghĩ họ trả tiền cho hắn. Thực ra mẹ cậu chẳng cần trả tiền cho bất cứ ai”. Blake giải thích. “Ý tôi là, bà thực sự hấp dẫn. Nhưng cậu biết đấy, bà không thể đường đường chính chính quan hệ với hắn được”.

Tất cả phải mất một lúc mới hiểu ra lời nói bóng gió của Blake. Adrian phản ứng trước tiên. “Anh vừa nói *gì* cơ?”

“Ồ”. Blake tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng thật khó xác định sự ngạc nhiên ấy có phải là diễn trò không. “Tôi tưởng cậu biết. Mẹ cậu và Ambrose… thôi nào, ai trách được bà? Với bố cậu? Dù chuyện này chỉ nói riêng với cậu, tôi nghĩ lẽ ra bà nên lựa chọn tốt hơn”. Giọng Blake ám chỉ chính xác người mà anh ta nghĩ là lựa chọn tốt của Daniella.

Trong mắt Lissa, linh khí của Adrian cháy bùng lên sắc đỏ. “Đồ chết tiệt!” Adrian không phải loại người hay gây chiến, nhưng lời nói vừa rồi đã khởi nguồn mọi chuyện, và Blake đã vượt quá giới hạn. “Mẹ tôi *không* lừa dối bố tôi. Và dù có như vậy… chắc chắn bà không phải trả tiền để làm thế”.

Blake không lúng túng, nhưng mọi chuyện có lẽ sẽ khác nếu Adrian thực sự đánh anh ta. Lissa chạm lên tay Adrian và bóp nhẹ. “Bình tĩnh”, cô thì thầm. Tôi cảm nhận được được chút xíu cảm giác ngứa ran của phép cưỡng chế xoa dịu chuyển từ cô sang Adrian. Adrian ngay lập tức nhận ra và rút tay lại, nhìn cô như thể anh không đánh giá cao sự “giúp đỡ” của cô.

https://thuviensach.vn

“Tôi tưởng cậu không thích bố mình”, Blake nói, hoàn toàn không biết nguồn tin của anh ta *có thể* gây thất vọng. “Và thêm nữa, đừng trút giận lên tôi. *Tôi* không ngủ với Daniella. Tôi chỉ kể cho cậu điều tôi nghe được. Như tôi đã nói, nếu cậu muốn buộc tội giá họa người khác thì hãy tìm Ambrose ấy”.

Lissa vào cuộc để ngăn Adrian nói. “Có bao nhiêu phụ nữ? Anh có biết ai quan hệ với anh ta nữa không?”

“Ba người nữa”. Blake bấm ngón tay đếm. “Marta Drozdov và Mirabel Conta. Đợi đã. Ngoài hai người này. Tôi đang tính đến Daniella, thế là ba. Số bốn là nữ hoàng của chúng ta. Phải rồi, bốn người”.

Lissa không để tâm đến kĩ năng tính toán tồi tệ của Blake, dù nó chứng minh lời Adrian nói lúc trước về anh ta “ngu ngốc”. Marta Drozdov là một hoàng thân khá tai tiếng đã đi du ngoạn vòng quanh thế giới lúc tuổi xế chiều. Theo ước tính của Lissa, cả năm nay Marta hầu như không ở Mĩ, chưa nói đến hoàng cung. Bà ta không đầu tư đủ nhiều để hãm hại Tatiana. Còn với Mirabel Conta… bà ta tai tiếng theo kiểu khác. Bà ta được biết đến với việc ngủ cùng một nửa đàn ông ở hoàng cung, dù có gia đình hay không. Lissa không biết rõ bà ta, nhưng Mirabel chưa bao giờ tỏ ra quá hứng thú với một chàng trai nào cả.

“Việc ngủ với những người phụ nữ khác không thể thành động cơ để anh ta giết nữ hoàng”, Lissa chỉ ra.

“Không”. Blake đồng tình. “Như anh đã nói, rõ ràng cô nàng Hathaway gây ra tội ác mà”. Anh ta dừng lại. “Cũng thật quá hổ thẹn. Cô ấy khá hấp dẫn. Chúa ơi, cơ thể cô ta! Dù thế nào đi nữa, nếu Ambrose giết nữ hoàng thì cũng chỉ vì hắn ghen tị với tôi, vì Tatiana thích tôi hơn. Không phải hắn hành động vì những người phụ nữ khác”.

“Tại sao Ambrose không giết mình anh thôi?” Christian hỏi. “Thế có lí hơn”.

Blake không còn cơ hội đáp lại bởi Adrian vẫn khúc mắc chuyện lúc trước, mắt anh hằm hằm giận dữ. “Mẹ tôi không ngủ với ai cả. Bà thậm chí còn không ngủ với bố tôi”.

https://thuviensach.vn

Blake tiếp tục kiểu mập mờ. “Này, tôi đã thấy họ đấy. Họ ăn nằm với nhau. Tôi đã bảo cậu là bà nóng…”

“Dừng lại ngay”, Lissa cảnh báo. “Xoáy mãi vào chẳng ích gì”.

Adrian siết chặt ly rượu. “Chẳng chuyện gì có ích cả!” Rõ ràng mọi chuyện không đi theo hướng anh mong đợi ngay từ khi anh tập hợp Lissa và Christian đến đây. “Và tôi sẽ không ngồi đây nghe mấy chuyện bẩn thỉu này đâu”. Adrian đặt ly xuống rồi đứng bật dậy, ngay lập tức đi đến lối ra. Anh ném lại ít tiền trên quay bar rồi bước qua cửa.

“Tội nghiệp”, Blake nói. Hắn trở về với vẻ bình thản và tự mãn. “Cậu ta đau khổ quá nhiều vì bà cô, bà mẹ và cô bạn gái giết người. Đó thực sự là lí do để mỗi lúc ngày tàn, em không thể tin tưởng phụ nữ”. Anh ta nháy mắt với Lissa. “Dĩ nhiên là trừ em ra”.

Như Adrian, Lissa đâm ra ghê tởm, thoáng nhìn khuôn mặt phừng phừng của Christian cũng đủ thấy cậu ta có cảm giác tương tự. Đã đến lúc đi trước khi ai đó thực sự đâm Blake. “Rất vui được nói chuyện với anh, nhưng chúng em phải đi”.

Blake nhìn Lissa bằng đôi mắt thỏ non. “Nhưng em chỉ vừa đến! Anh hi vọng chúng ta có thể làm quen”. Chẳng cần nói cũng biết ý hắn là gì. “Ờ. Cả Kreskin nữa”.

Lần này Christian không thèm sửa. Cậu ta chỉ nắm tay Lissa. “Chúng tôi phải đi”.

“Phải”, Lissa đồng tình.

Blake nhún vai và vẫy tay gọi thêm rượu. “Thôi được, bất cứ lúc nào muốn trải nghiệm thế giới, cứ đến tìm anh”.

Christian và Lissa đi thẳng về cửa, Christian lẩm bẩm, “Anh rất mong câu cuối cùng của hắn là dành cho em chứ không phải anh”.

“Em chẳng muốn trải nghiệm thế giới ấy”, Lissa nhăn mặt. Họ bước ra ngoài, Lissa nhìn quanh xem liệu Adrian còn nán lại hay không. Nhưng không. Anh đã đi, và cô không trách Adrian. “Giờ thì em đã hiểu tại sao Ambrose và Adrian không thích hắn. Hắn quả là…”

https://thuviensach.vn

“Tên khốn?” Christian gợi ý. Họ quay về phía tòa nhà Lissa ở.

“Em đoán thế”.

“Đủ để phạm tội giết người?”

“Thật lòng mà nói? Không thể”. Lissa thở dài. “Em cũng đồng ý với Ambrose… em không nghĩ Blake đủ thông minh để giết người. Hoặc động cơ thực sự để làm thế. Em không thể phát hiện người ta nói dối hay không qua linh khí, nhưng anh ta không che giấu điều gì cả. Vừa rồi anh nói đùa, nhưng đúng, nếu có ai định giết người vì ghen tuông thì tại sao họ không giết nhau? Dễ hơn nhiều”.

“Cả hai bọn họ đều dễ dàng gặp Tatiana”, Christian nhắc Lissa.

“Em biết. Nhưng nếu liên quan đến tình yêu và tình dục… thì một người ghen tuông với nữ hoàng sẽ hợp lý hơn. Một người phụ nữ”.

Sự im lặng đầy suy tư bao trùm lên cả hai, không ai muốn nói điều họ đang cùng nghĩ. Cuối cùng, Christian phá vỡ im lặng.

“Chẳng hạn, Daniella Ivashkov?”

Lissa lắc đầu. “Em không tin. Bà không giống kẻ sát nhân”.

“Những kẻ giết người không bao giờ thể hiện ra. Đó là lí do chúng không bị bắt”.

“Anh nghiên cứu về tội phạm học rồi chắc?”

“Không”. Họ đến tòa nhà, Christian mở cửa cho Lissa. “Chỉ suy luận từ sự thực. Chúng ta biết mẹ Adrian chẳng bao giờ thích Tatiana vì những lí do riêng. Giờ chúng ta phát hiện ra họ đang chia sẻ một người bạn tình”.

“Bà ấy có chứng cứ ngoại phạm”, Lissa cương nghị nói.

“Ai cũng có chứng cứ ngoại phạm”, Christian nhắc nhở. “Và như chúng ta đã biết, có thể mua được. Trong thực tế, Daniella đã trả tiền cho một chứng cứ”.

“Em vẫn không tin, nếu không có thêm bằng chứng. Ambrose còn quả quyết rằng vụ ám sát mang tính chính trị hơn là cá nhân”.

“Ambrose cũng không nằm ngoài danh sách”.

https://thuviensach.vn

Cả hai đi đến phòng Lissa. “Diễn biến khó khăn hơn em tưởng”. Họ đi vào trong, Christian vòng tay ôm Lissa.

“Anh biết. Nhưng chúng ta sẽ cùng nhau làm việc. Chúng ta sẽ tìm ra. Nhưng… chúng ta nên giữ bí mật vài điều. Chắc anh phản ứng hơi quá, nhưng anh nghĩ tốt nhất là chúng ta không nói với Adrian chuyện mẹ anh ấy có động cơ hoàn hảo để giết nữ hoàng”.

“Ồ, anh nghĩ thế sao?” Lissa dựa đầu vào ngực Christian và ngáp.

“Đến giờ ngủ trưa rồi”, Christian nói, đưa cô về giường.

“Em vẫn phải tắm”.

“Ngủ trước đi đã. Tắm sau”. Cậu ta kéo chăn ra. “Anh sẽ ngủ với em”.

“Ngủ hay *ngủ?*” Lissa lạnh lùng hỏi, nhoài người ra giường.

“Ngủ thực sự. Em cần ngủ”. Rồi cậu ta bò đến bên Lissa, dựa vào cô và hôn lên vai cô. “Dĩ nhiên sau đó, nếu em muốn thực hiện bất cứ công việc của hội đồng nào…”

“Em thề, nếu anh nói ‘Công chúa Dragomir,’ thì anh sẽ ngủ ngoài đại sảnh”.

Tôi biết chắc Christian sẽ khéo léo trả miếng nhưng một tiếng gõ cửa khác ngăn cậu ta lại. Christian ngước lên tuyệt vọng. “Đừng trả lời. Lần này là thật đấy!”

Lissa không thể. Cô rời tay cậu ta và bước xuống giường. “Không phải Adrian…”

“Thế thì chắc chắng quan trọng”, Christian nói.

“Chúng ta đâu biết”. Cô đi ra mở cửa, và trông thấy... mẹ tôi.

Janine Hathaway bước vào phòng trong bộ dạng thường ngày như Adrian, đôi mắt sắc sảo quan sát từng ngóc ngách trong phòng có thể là mối đe dọa. “Xin lỗi vì ta phải đi”, bà bảo Lissa. “Ta và Eddie muốn thay nhau bảo vệ cháu, nhưng lúc trước cả hai đều phải đi làm nhiệm vụ”. Bà nhìn về phía chiếc giường nhàu nhĩnh, với Christian ở đó, nhưng thể hiện đúng bản chất, bà đưa ra một kết luận thực dụng chứ không lãng mạn.

https://thuviensach.vn

“Vừa đúng lúc. Ta nghĩ cháu muốn ngủ sau bài thi. Đừng lo, ta sẽ canh gác và đảm bảo không có chuyện gì xảy ra”.

Christian và Lissa nhìn nhau rầu rĩ.

“Cảm ơn cô”, Lissa đáp.

https://thuviensach.vn

Hai mươi

"CẬU NÊN NGỦ".

Giọng nói êm ái của Sydney suýt làm tôi hồn vía lên mây, chứng tỏ dù đang ở trong tâm trí Lissa, tôi vẫn cảnh giác. Tôi trở về với phòng khách của Sonya. Ngoài Sydney, mọi thứ vẫn im lìm.

"Trông cậu như một xác chết di động ấy", cô nói tiếp. "Và tớ không nói giảm nói tránh đâu".

"Tớ phải canh gác", tôi đáp.

"Tớ sẽ canh. Cậu ngủ đi".

"Cậu không được huấn luyện như tớ", tôi chỉ ra. "Lỡ cậu bỏ lỡ thứ gì được".

"Ngay cả khi tớ không bỏ lỡ chuyện Strigoi tấn công ngay cửa", Sydney đáp. "Nghĩ xem, tớ biết các cậu mạnh. Cậu không phải thuyết phục tớ. Nhưng tớ có cảm giác mọi chuyện sẽ càng lúc càng khó khăn, và tớ không muốn cậu ngất xỉu đúng lúc cấp thiết nhất. Nếu bây giờ ngủ, lúc sau cậu có thể đỡ cho Dimitri".

Chỉ khi nhắc đến Dimitri mới khiến tôi đầu hàng. Sau này chúng tôi *sẽ* cần sự hỗ trợ lẫn nhau. Vậy nên, tôi miễn cưỡng bò vào chiếc giường trên sàn nhà, dặn dò Sydney những điều mà cô đã thuộc hết. Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ rồi tỉnh dậy cũng nhanh như vậy khi nghe thấy tiếng đóng cửa.

Tôi ngồi dậy ngay lập tức, tưởng sẽ thấy Strigoi ập vào cửa. Thay vào đó, tôi thấy ánh nắng mặt trời chiếu qua khung cửa và Sydney thích thú nhìn tôi. Trong phòng khách, Robert đã ngồi trên sô pha, dụi mắt.

Victor đã đi. Tôi quay sang Sydney vẻ báo động.

https://thuviensach.vn

“Ông ta trong nhà tắm”, cô đáp, đoán trước câu hỏi của tôi.

Tôi nghe tiếng nước chảy, thở phào nhẹ nhõm và đứng dậy, ngạc nhiên vì chỉ vài giờ ngủ đã tiếp thêm năng lượng cho tôi. Chỉ cần thêm thức ăn thôi, tôi sẽ sẵn sàng cho mọi thứ. Dĩ nhiên Sonya không có chút đồ ăn nào, nhưng tôi kiếm được một cốc nước trong nhà bếp. Lúc đứng đó uống nước, tôi nhận ra hai anh em nhà Dashkov đã coi nơi đây như nhà mình: áo khoác treo trên móc, chìa khóa xe trên bàn. Tôi lặng lẽ chụp lấy chùm chìa khóa và gọi Sydney.

Cô bước vào, và tôi chuyển cho cô chùm chìa khóa, cố không gây tiếng động.

“Cậu có biết nhiều về xe không?” tôi thì thào.

Sau cái nhìn tế nhị, cô bảo tôi đây là một câu hỏi nực cười và sỉ nhục.

“Được rồi. Cậu có thể đến cửa hàng tạp phẩm được không? Chúng ta sẽ cần thức ăn. Và trên đường đi, cậu có thể, ừm, đảm bảo xe của họ gặp rắc rối với nhiên liệu hay tương tự thế? Bất cứ điều gì để giữ nó ở đây. Nhưng đừng rõ ràng như kiểu xẹp lốp”.

Cô cho chùm chìa khóa vào túi. “Dễ ợt. Có yêu cầu cụ thể về đồ ăn không?”

Tôi nghĩ ngợi. “Cái gì đó có đường. Và cà phê cho Dimitri”.

“Cà phê được đấy”, cô đáp.

Victor bước vào bếp, vẻ mặt không lo lắng đặc trưng khiến tôi nghĩ Victor chưa nghe được chuyện tôi bảo Sydney ngầm phá hoại chiếc xe của ông ta. “Sydney sẽ đi mua đồ”, tôi nói, hi vọng đánh lạc hướng trước khi ông ta để ý thấy chùm chìa khóa đã biến mất. “Cần gì không?”

“Một người cung cấp thì tuyệt quá, nhưng ngoài ra, Robert đặc biệt thích bánh vừng. Loại quế táo”. Ông ta cười với Sydney. “Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày một nhà giả kim lại làm chân chạy vặt. Thật lôi cuốn!”

Sydney há miệng, hẳn định công kích, nhưng tôi vội lắc đầu. “Đi thôi”, tôi nói.

https://thuviensach.vn

Sydney đi, và Victor nhanh chóng quay lại bên Robert. Cho rằng hai anh em này sẽ không thể đi đâu giữa ban ngày mà không có xe, tôi nghĩ đã đến lúc kiểm tra chỗ Dimitri. Thật bất ngờ, Sonya đã tỉnh. Cô ngồi khoanh chân trên giường với Dimitri, cả hai thì thầm nói chuyện. Tóc cô rối tung vì cả ngủ và chiến đấu, nhưng mặt khác, trên mặt cô không còn một vết thâm hay vết xước nào từ trận chiến. Dimitri cũng vậy, sau khi biến đổi, anh thoát khỏi những vết bỏng khủng khiếp. Sức mạnh của một cuộc biến đổi Strigoi đã làm lành mọi vết thương. Với lớp da bị lột ở chân và cơn chấn động thần kinh của mình, tôi cũng ước có người biến đổi tôi từ Strigoi về trạng thái bình thường.

Sonya quay khỏi Dimitri khi tôi bước vào. Một loạt cảm xúc hiện lên trên mặt cô. Sợ hãi. Kinh ngạc. Nhận ra.

“Rose?” Đôi chút ngập ngừng trong lời nói, như thể cô đang tự hỏi liệu tôi có phải là một ảo giác.

Tôi gượng cười. “Thật vui được gặp lại cô”. Tôi quyết định không nói thêm, “bây giờ cô không còn cố giết em nữa”.

Sonya cụp mắt nhìn xuống hai bàn tay, chăm chú nhìn những ngón tay như thể chúng có ma thuật và thật tuyệt vời. Dĩ nhiên, sau khi là một con quỷ dữ, có lẽ có lại “đôi bàn tay cũ” của mình thật đáng ngạc nhiên. Sau ngày biến đổi, Dimitri không quá yếu đuối, nhưng rõ ràng anh đã bị sốc. Đó cũng là lúc anh trở nên tuyệt vọng. Cô ấy có thể không? Hay cô ấy lại muốn biến đổi lần nữa, như Victor đã nói?

Tôi không biết nói gì. Mọi chuyện đều lạ lẫm và kì quặc. “Sydney đi mua ít đồ”, tôi lắp bắp nói với Dimitri. “Cô ấy còn thức cả đêm qua để em được ngủ”.

“Anh biết”, anh mỉm cười đáp. “Anh có dậy một lần kiểm tra chỗ em”.

Tôi thấy đỏ mặt, hơi bối rối vì đã bị nhìn thấy điểm yếu. “Anh cũng nên nghỉ ngơi”, tôi bảo anh. “Ăn sáng đi rồi em sẽ canh chừng mọi việc. Em đảm bảo rằng Victor sẽ gặp rắc rối với chiếc xe. Robert còn rất thích bánh vừng nữa, nên dù có muốn, anh cũng hết cơ may. Ông ta không phải loại người thích chia sẻ”.

https://thuviensach.vn

Nụ cười của Dimitri tươi tắn hơn. Sonya đột ngột ngẩng đầu lên.

“Có một người sử dụng linh hồn khác ở đây”, cô nói, giọng hoảng loạn. “Tôi cảm nhận được. Tôi vẫn nhớ ông ta”. Cô nhìn tôi và Dimitri. “Không an toàn. Chúng ta không an toàn. Mọi người sẽ không an toàn khi ở quanh chúng tôi”.

“Mọi chuyện đều ổn”, Dimitri nói, giọng rất rất dịu dàng. Giọng nói rất hiếm thấy ở anh, nhưng tôi đã từng nghe. Anh dùng đến trong những lúc tôi tuyệt vọng nhất. “Đừng lo”.

Sonya lắc đầu. “Không. Anh không hiểu. Chúng tôi… chúng tôi có khả năng làm những điều rất kinh khủng. Với bản thân, với những người khác. Đó là lí do tôi biến đổi, để ngăn chặn cơn điên. Và quả tình đã thành công, trừ việc… tình trạng còn tồi tệ hơn. Theo cách riêng. Những chuyện tôi làm…”

Đây rồi, sự day dứt Dimitri từng trải qua. Sợ anh sẽ nói Sonya cũng không thể chuộc lỗi, tôi nói, “Đó không phải con người cô. Cô bị điều khiển bởi một lực lượng khác”.

Sonya gục mặt vào tay. “Nhưng cô đã lựa chọn. *Chính cô.* Cô đã khiến sự biến đổi xảy ra”.

“Đều tại linh hồn”, tôi nói. “Khó mà chống lại nó. Như cô nói, linh hồn khiến cô làm những điều khủng khiếp. Cô không thể suy nghĩ sáng suốt. Lissa luôn phải chiến đấu với nó”.

“Vasilisa?” Sonya ngước mắt và nhìn vào khoảng không. Tôi nghĩ cô đang lục lại kí ức. Thực ra, dù bây giờ có đang lảm nhảm, tôi cũng không tin cô đang ở tình trạng thần kinh không ổn định như lúc trước khi trở thành Strigoi. Chúng tôi được biết chuyện chữa trị sẽ làm giảm sự điên loạn của linh hồn, và tôi nghĩ sự biến đổi mà Robert tạo ra đã làm sáng lên chút bóng tối trong cô lúc này. “Phải, dĩ nhiên rồi. Vasilisa cũng sở hữu linh hồn”. Cô quay sang tôi thảng thốt. “Em có giúp con bé không? Em có đưa nó ra khỏi đó không?”

https://thuviensach.vn

“Có ạ”, tôi trả lời, cố bắt chước sự dịu dàng của Dimitri. Tôi và Lissa đã từng trốn khỏi học viện Thánh Vladimir, một phần vì những lời cảnh báo từ Sonya. “Chúng em đã ra đi rồi quay trở lại, rồi, ừm, chúng em đã ngăn chặn được thế lực săn đuổi cô ấy”. Tôi không nghĩ Sonya nên biết rằng thế lực, hay đúng hơn là người, săn đuổi Lissa lúc này đang ngồi ngoài phòng khách. Tôi tiến lên một bước. “Cô cũng có thể giúp Lissa. Chúng em cần biết nếu…”

“Không”, Dimitri nói. Sự dịu dàng biến mất trong cái nhìn cảnh cáo của anh. “Chưa đến lúc”.

“Nhưng…”

“Chưa đến lúc”.

Tôi đáp lại anh bằng một cái lườm nhưng không nói gì thêm. Tôi cũng muốn để Sonya hồi phục, nhưng chúng tôi không có nhiều thời gian. Đồng hồ đang chạy và chúng tôi phải tìm hiểu những điều Sonya biết. Tôi cảm giác Dimitri đủ khả năng cho chúng tôi thông tin ngay sau khi anh biến đổi. Dĩ nhiên là anh không ở trong trạng thái thần kinh bất ổn, thế nên anh có lợi thế hơn. Tuy vậy. Chúng tôi không thể trú ở Kentucky mãi được.

“Tôi ngắm hoa của tôi được chứ?” Sonya hỏi. “Tôi có thể ra ngoài và ngắm hoa của mình không?”

Tôi và Dimitri nhìn nhau. “Dĩ nhiên”, anh đáp.

Tất cả đi về phía cửa, tôi phải hỏi. “Tại sao cô lại trồng hoa khi cô là… như lúc trước?”

Sonya dừng chân. “Cô luôn trồng hoa”.

“Em biết. Em nhớ. Chúng thật tuyệt vời. Những cây hoa ở đây cũng tuyệt vời. Đó có phải lí do… ý em là, có phải cô chỉ muốn có một khu vườn đẹp, ngay cả khi là Strigoi?”

Cậu hỏi bất ngờ và có vẻ làm cô choáng váng. Tôi định từ bỏ câu trả lời thì cô lên tiếng, “Không. Cô chưa bao giờ nghĩ nó *đẹp*. Chúng chỉ… cô không biết. Là việc phải làm. Lúc nào cô cũng trồng hoa. Cô phải ngắm hoa nếu còn có thể. Giống như… một thử thách cho kĩ năng, cô đoán vậy”.

https://thuviensach.vn

Tôi lại bắt gặp ánh mắt Dimitri. Vậy đấy! Cái đẹp không phải là một phần trong thế giới của cô. Giống như tôi bảo anh. Strigoi ngạo mạn khét tiếng, và dường như những cây hoa chỉ để thể hiện năng lực. Trồng cây cũng là một thói quen của cô, và tôi nhớ lại Dimitri vẫn đọc những cuốn tiểu thuyết phương Tây khi còn là Strigoi. Việc biến thành Strigoi sẽ cướp đi khả năng phân biệt cái tốt và đạo đức, nhưng những thói quen và cách xử sự vẫn ở lại.

Chúng tôi đưa Sonya ra ngoài phòng khách, cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Victor và Robert. Cả Sonya và Robert đều đông cứng, đánh giá nhau. Victor mỉm cười đầy ẩn ý.

"Đã dậy và đi lại rồi. Tìm ra điều chúng ta cần chưa?"

Dimitri ném cho ông ta một cái nhìn tương tự như cái nhìn tôi nhận được khi đề nghị chất vấn. "Chưa đến lúc".

Sonya thôi nhìn Robert và nhanh chóng để ý cánh cửa hiên, dừng lại khi thấy đống đổ nát chúng tôi tạo ra. "Mọi người làm vỡ cửa của tôi", cô nói.

"Thiệt hại ngoài ý muốn", tôi nói. Cạnh tôi, chắc Dimitri đang đảo mắt.

Không cần chúng tôi hướng dẫn, Sonya mở cửa và bước ra ngoài. Cô há hốc miệng, dừng lại và ngẩng mặt lên. Bầu trời quả là tuyệt vời, xanh trong không gợn mây, và mặt trời lúc này đã vượt qua đường chân trời, dát vàng lên mọi thứ. Tôi cũng ra ngoài, cảm nhận hơi ấm của ánh sáng trên làn da. Vẫn còn chút lạnh lẽo của buổi đêm vương lại, nhưng chúng tôi sắp có một ngày nóng nực.

Mọi người đều ra ngoài, nhưng Sonya không để ý. Cô giơ tay lên như nắm được mặt trời và ôm trọn nó trong vòng tay. "Thật đẹp". Cuối cùng cô nhìn xuống và bắt gặp ánh mắt tôi. "Phải không? Em đã bao giờ thấy thứ gì đẹp đến thế chưa?"

"Tuyệt đẹp", tôi nhắc lại. Vì một lí do không rõ, tôi vừa thấy vừa vui vừa buồn.

https://thuviensach.vn

Sonya đi quanh sân, kiểm tra cây cỏ và hoa lá. Cô chạm lên cánh hoa và hít lấy hương thơm của chúng. “Thật khác biệt…” cô cứ tự nói với mình. “Mặt trời thật khác biệt…” Nhiều thứ đặc biệt thu hút sự chú ý của cô. “Những loài này không nở vào buổi đêm! Thấy không? Thấy những sắc màu này không? Ngửi thấy không?”

Những câu hỏi có vẻ như không hướng về riêng ai. Chúng tôi quan sát, tất cả đều như bị thôi miên. Cuối cùng, cô ngồi xuống một chiếc ghế ngoài hiên, hạnh phúc nhìn quanh, chìm sâu trong cảm nhận giác quan về vẻ đẹp mà khi còn là Strigoi cô đã phủ nhận. Khi biết chắc Sonya sẽ tạm thời không đi đâu, tôi quay sang Dimitri và kể lại lời khuyên của Sydney rằng anh nên đi ngủ trong khi tôi đợi Sonya hồi phục. Thật bất ngờ, anh thực sự đồng ý.

“Thông minh đó. Tới khi Sonya đủ khả năng nói chuyện, chúng ta sẽ phải đi”. Anh mỉm cười. “Sydney đang biến thành quân sư chiến đấu rồi”.

“Nào, cô ấy không đứng đầu ở đây”, tôi đùa. “Cô ấy chỉ là một binh sĩ”.

“Phải”. Anh nhẹ nhàng chạm ngón tay lên má tôi. “Xin lỗi, đội trưởng”.

“Đại tướng”, tôi sửa lại, thở gấp sau cái động chạm ngắn ngủi.

Anh chào Sonya rồi vào trong nhà. Cô gật đầu, nhưng tôi không biết liệu cô có thực sự nghe thấy. Victor và Robert bê hai chiếc ghế gỗ trong bếp ra và đặt dưới bóng râm. Tôi chọn một chỗ trên nền đất. Tất cả im lặng. Đây không phải tình huống quái dị nhất tôi từng trải nghiệm, nhưng rõ ràng nó thật kì lạ.

Lúc sau Sydney quay về với đồ tạp phẩm, tôi nhanh chóng rời cả nhóm để đến kiểm tra tình hình Sydney. Chìa khóa của Victor đã trở lại bàn, tôi coi đó là dấu hiệu tốt. Sydney mang thức ăn ra và đưa tôi một hộp mười hai chiếc bánh rán.

“Hi vọng số đó đủ cho cậu”, cô nói.

https://thuviensach.vn

Tôi nhăn mặt trước sự suy đoán của cô nhưng vẫn nhận lấy hộp bánh rán. “Khi nào xong thì ra ngoài nhé”, tôi bảo Sydney. “Ở đó giống như một bữa tiệc đứng của những kẻ bị đày đọa. Trừ việc… chẳng có món nướng nào cả”.

Trông cô bối rối, nhưng sau khi nhập hội, có vẻ cô đã hiểu ra những điều tôi nói. Robert mang một bát bánh vừng ra nhưng cả Sydney và Victor đều không ăn. Tôi đưa Sonya một cái bánh rán, thứ đầu tiên cô để tâm ngoài khoảnh vườn. Cô cầm nó trên hai tay, lật qua lật lại.

“Cô không biết liệu cô có thể. Cô không biết liệu cô có ăn nó được không”.

“Dĩ nhiên là có thể”. Tôi hồi tưởng lại Dimitri cũng đã không chắc chắn về chuyện thức ăn thế nào. “Nó được tráng sô cô la. Ngon đấy!”

Sonya ngập ngừng cắn một miếng nhỏ. Rồi nhai nó hàng triệu lần mới nuốt. Cô nhắm mắt chốc lát và thở dài. “Thật ngọt”. Từ từ, cô cắn thêm vài miếng nhỏ xíu. Phải mất một lúc lâu cô mới ăn được nửa cái bánh, đến lúc đó, cô dừng lại. Tôi đã tiêu thụ được ba cái bánh, sự thiếu kiên nhẫn để hoàn thiện công việc đang lớn dần lên. Một phần vì tôi vẫn cáu kỉnh vì những linh hồn, một phần vì tôi vẫn mong mỏi được giúp Lissa.

“Sonya”, tôi nói giọng thân mật, thừa biết Dimitri sẽ tức giận thế nào vì chống lại lời dặn của anh. “Chúng em muốn nói với cô về một chuyện”.

“Ừm ừm”, cô đáp lại, nhìn ngắm những chú ong đang lượn lờ quanh mấy cây kim ngân.

“Cô có người họ hàng nào… người nào đó, ừm, có một đứa con một khoảng thời gian trước…?”

“Chắc rồi”, cô trả lời. Một con ong bay từ cành kim ngân sang một cành hoa hồng, và Sonya không rời mắt. “Rất nhiều”.

“Rõ ràng vào, Rosermarie”, Victor nói. “Thật rõ ràng”.

Tôi bặm môi, biết rằng có thể làm Sonya buồn khổ. Có khi cả Robert nữa.

https://thuviensach.vn

“Đây là một đứa trẻ bí mật”, tôi bảo cô. “Và cô đang được thụ hưởng từ một tài khoản ngân hàng để trông coi đứa bé… một tài khoản ngân hàng do Eric Dragomir chi trả”.

Sonya quay phắt về phía tôi, lúc này mắt cô không còn chút mơ mộng vẩn vơ nào nữa. Vài giây sau cô cất tiếng, giọng lạnh lùng và khắc nghiệt, không phải giọng Strigoi, nhưng rõ ràng là một giọng nói *cảnh giác*. “Không. Cô không biết gì về chuyện đó”.

“Cô ta nói dối”, Robert xen ngang.

“Tôi không cần siêu năng lực cũng nhận ra”, Sydney giễu cợt.

Tôi tảng lờ cả hai. “Sonya, chúng ta đều biết là cô biết, và chuyện tìm ra đứa bé… ờ, đứa trẻ, hay người này rất quan trọng”. Chúng tôi đã đoán tuổi của nó nhưng không thể chắc chắn trăm phần trăm . “Vừa nãy cô bảo cô cũng lo cho Lissa. Thông tin này sẽ giúp Lissa. Cô ấy cần biết. Cô ấy cần biết là mình có một thành viên khác trong gia đình”.

Sonya hướng sự chú ý sang đàn ong, nhưng tôi biết cô không còn ngắm nhìn chúng nữa. “Cô không biết gì cả”. Có chút run rẩy trong giọng nói, và thâm tâm mách bảo tôi rằng tôi không nên thúc ép cô. Tôi không biết liệu cô đang sợ hay đang sắp nổi giận.

“Thế tại sao cô lại có tên trong tài khoản?” Câu hỏi đến từ Victor.

“Tôi không biết gì hết”, cô nhắc lại. Giọng cô đủ sức tạo ra những dải băng giá trên những cây trang trí. “Không gì cả”.

“Đừng nói dối nữa”, Victor ngắt lời. “Cô biết, và cô sẽ nói với chúng tôi”.

“Này!” tôi thốt lên. “Trật tự đi. Ông không được chất vấn ở đây”.

“Nhưng cháu tiến hành không tốt lắm”.

“Im đi được không?” Tôi nhìn Sonya, thay thế cái lườm bằng một nụ cười. “Làm ơn”, tôi năn nỉ. “Lissa đang gặp khó khăn. Điều này sẽ giúp bạn ấy. Em tưởng lúc trước cô bảo muốn giúp Lissa”.

“Cô đã hứa…” Sonya nói. Giọng cô quá nhỏ, tôi gần như không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

“Hứa gì?” tôi hỏi. *Kiên nhẫn, kiên nhẫn.* Tôi phải cố bình tĩnh. Tôi không thể làm cô suy sụp tinh thần.

Sonya nhắm mắt và thô lỗ vuốt tóc, gần như một đứa trẻ sắp nổi cơn tam bành. “Hứa không nói. Hứa sẽ không nói với ai…”

Tôi muốn lao thẳng tới và giục giã cô. *Kiên nhẫn, kiên nhẫn,* tôi tự nhủ. *Đừng làm cô ấy đau lòng.* “Chúng em sẽ không đòi hỏi cô phá vỡ lời hứa nếu nó không quan trọng. Có thể… có thể cô liên lạc với người này…” Cô đã hứa với ai? Vợ bé của Eric ư? “Và để xem liệu có kể được với chúng em không?”

“Ôi, vì Chúa”, Victor cáu kỉnh nói. “Tiếp diễn thế này thì thật nực cười và chẳng đưa ta đến đâu cả”. Ông ta nhìn sang em trai. “Robert?”

Robert hôm nay vẫn chưa làm gì nhiều, nhưng nghe lệnh Victor, Robert cúi về phía trước. “Sonya?”

Rõ ràng vẫn quẫn trí, cô quay ra nhìn ông ta… Và mặt cô thẫn thờ.

“Kể cho chúng ta điều chúng ta cần biết”, Robert nói. Giọng ông ta không nhẹ nhàng và êm ái mà vẫn chút sát khí. “Nói cho chúng ta biết đứa trẻ ở đâu. Nói xem mẹ nó là ai”.

Lần này, tôi thực sự nhảy cẫng lên. Robert đang ép buộc để lấy câu trả lời của Sonya. Mắt Sonya dán chặt vào ông ta, nhưng cơ thể cô bắt đầu run rẩy. Cô há miệng, dù không lời nào thốt ra. Một mớ bòng bong suy nghĩ quay cuồng trong đầu cô. Phép ép buộc sẽ giúp chúng tôi đạt được mục đích, nhưng tôi tự nhủ làm vậy không đúng…

Sonya cắt ngang những băn khoăn của tôi. Cô đứng bật dậy nhanh gần như tôi. Cô vẫn nhìn Robert chằm chằm nhưng không còn bằng ánh mắt sững sờ và bị thôi miên nữa. Tôi không biết gì về pháp thuật, nhưng sau khi ở bên Lissa, tôi biết linh hồn căm giận khi tôi nhìn thấy nó. Sonya là một quả bom, chuẩn bị nổ.

“Sao ông dám…” cô rít lên. “Sao ông *dám* ép buộc tôi?”

Cây và cỏ quanh Robert bỗng dưng bừng dậy, mọc đến chiều cao không tưởng. Chúng với ra, tự cuộn quanh chân ghế và kéo. Chiếc ghế lung

https://thuviensach.vn

lay và Robert cũng vậy. Victor lao đến giúp em trai, nhưng Robert đã tự giải quyết vấn đề. Bình tĩnh lại khá nhanh, ông ta nhắm thẳng mắt vào Sonya, và cô quay về phía sau, đập vào tường rào gỗ. Những người sử dụng không khí đôi khi cũng dùng trò đó, nhưng cô không bị thổi bay bởi không khí. Đó là siêu năng lực dịch chuyển của linh hồn. Có vẻ ông ta đã thực hiện được chúng ở ngoài giấc mơ. Tuyệt!

Trước đây tôi đã từng thấy cuộc chiến giữa những người sử dụng linh hồn, khi Avery Lazar và Lissa một đấu một. Trận đấu không đẹp lắm, đặc biệt vì không chỉ có những hiện tượng siêu linh xuất hiện. Avery đã đầu độc tâm trí Lissa và cả tôi. Tôi không hiểu rõ năng lực của Robert và Sonya, nhưng chuyện này sẽ không đưa đến kết thúc có hậu.

“Dimitri!” tôi thét lên, lao thẳng về phía Sonya. Tôi không biết chính xác mình sắp làm gì, nhưng ngăn cản cô có vẻ giống một kế hoạch. Theo những gì tôi quan sát, rất nhiều linh hồn tham gia vào cuộc đấu mắt.

Và rõ ràng, khi tôi vật được cô xuống sàn, cô miễn cưỡng giãy giụa nhưng phần lớn chiến đấu để tập trung nhìn vào Robert. Ông ta bỗng dưng kêu lên hãi hùng, nhìn xuống chính cơ thể mình trong kinh hoàng. Sonya đã nhồi nhét những hình ảnh vào đầu ông ta. Ông ta gồng mình. Hẳn ông ta biết đó là ảo giác, và chỉ ít phút sau, ông ta ngước lên, phá vỡ lời nguyền của cô giống như lúc trước cô phá vỡ phép ép buộc của ông.

Dimitri lao ra khỏi cửa, vừa lúc Robert dùng suy nghĩ quăng một chiếc ghế về phía Sonya. Dĩ nhiên tôi đang ở trên cô, thế nên chiếc ghế lao vào lưng *tôi*. Dimitri nhanh chóng hiểu ra tình hình và chạy về phía Robert, lao vào hệt như tôi vừa làm. Victor, chắc hẳn nghĩ rằng em trai mình đang gặp nguy hiểm, cố đẩy Dimitri ra, nhưng vô ích. Càng lúc càng nhiều dây leo bám lấy Robert, và tôi nhận ra việc khống chế Sonya không hoàn toàn hiệu quả.

“Lôi ông ta vào trong!” Tôi bảo Dimitri. “Tách ông ta ra!”

Dimitri cũng đã nhận ra điều đó và bắt đầu lôi Robert về phía cửa. Dù bị Victor ngăn cản nhưng Dimitri vẫn đủ sức lôi Robert vào nhà. Ngay khi mục tiêu khuất mắt, mọi năng lượng của Sonya dường như tan biến. Cô

https://thuviensach.vn

không chống cự lại tôi nữa và gục xuống. Tôi nhẹ người vì khỏi lo cô sẽ quay sang tôi khi Robert bị lôi đi. Tôi vẫn ngập ngừng, vẫn cảnh giác, giúp Sonya ngồi dậy. Cô dựa vào tôi, yếu đuối như một con búp bê rách nát, rồi khóc trên vai tôi. Lại một sự suy sụp.

Sau đó, vấn đề là sự mất kiểm soát. Để giữ những người sử dụng năng lực linh hồn cách xa nhau, Dimitri đưa Robert vào phòng ngủ và để Victor ở lại với ông ta. Có vẻ như Robert cũng mỏi mệt như Sonya, và Dimitri cho rằng hai anh em họ đủ an toàn khi anh rời đi. Sonya gục trên trường kỉ, sau khi cả tôi và Dimitri cố xoa dịu cô, chúng tôi bước đi để Sydney ở lại nắm tay cô Moroi này.

Tôi tóm tắt ngắn gọn những chuyện xảy ra. Dimitri càng lúc càng hoài nghi khi nghe tôi kể.

“Anh đã bảo em là không phải lúc!” Anh trách móc. “Em đã nghĩ gì chứ? Cô ấy quá yếu đuối!”

“Anh gọi đó là yếu đuối? Và này, lúc đó em kiểm soát tốt! Chỉ khi Victor và Robert chen vào mọi thứ mới trở nên tồi tệ”.

Dimitri tiến về phía tôi, tức giận bừng bừng. “Lẽ ra họ đã không chen vào. Vì em, hành động phi lí, lao vào một cách ngu ngốc mà không hề nghĩ tới hậu quả”.

Tôi giận dữ đáp lại. “Này, em chỉ cố xúc tiến thôi. Nếu hành động có lí là ngồi một chỗ và điều trị tâm lí thì em thà nhảy vào hiểm nguy còn hơn. Em không sợ chiến đấu”.

“Anh chẳng hiểu em đang nói gì cả”, anh nổi khùng. Lúc này chúng tôi đã đứng gần nhau hơn, mải mê với vụ tranh cãi đến nỗi chẳng còn khoảng cách nào chắn giữa. “Chuyện này có thể làm chúng ta thất bại”.

“Chuyện này giúp công việc của chúng ta tiến triển. Chúng ta phát hiện ra cô ấy biết về Eric Dragomir. Vấn đề là cô ấy đã hứa không nói cho ai biết về đứa bé này”.

“Phải, tôi đã hứa”, Sonya nói. Tôi và Dimitri cùng quay lại, nhận ra cuộc tranh cãi của chúng tôi bị Sonya và Sydney nghe hết. “Tôi đã hứa”,

https://thuviensach.vn

giọng cô rất nhỏ và yếu ớt, hướng về chúng tôi.

Sydney nắm tay cô. “Chúng tôi hiểu. Được mà.Giữ lời hứa là đúng mà. Tôi hiểu”.

Sonya nhìn Sydney biết ơn. “Cảm ơn. Cảm ơn”.

“Nhưng”, Sydney cẩn trọng nói, “Tôi nghe nói cô có quan tâm đến Lissa Dragomir”.

“Tôi không thể”, Sonya ngắt lời, lại sợ hãi.

“Tôi biết, tôi biết. Nhưng nếu có cách khác giúp cô ấy mà không phải phá vỡ lời hứa thì sao?”

Sonya nhìn Sydney chằm chằm. Dimitri nhìn tôi thắc mắc. Tôi nhún vai rồi cũng nhìn sang Sydney. Nếu có người hỏi ai là có thể xử lý tốt một phụ nữ vừa thoát khỏi tình trạng ác quỷ bất tử, Sydney Sage sẽ là người cuối cùng tôi nghĩ đến.

Sonya nhướn mày, dồn hết sự tập trung vào Sydney. “Ý… ý cô là gì?”

“Ừm… chính xác thì cô đã hứa gì? Không kể cho ai rằng Eric Dragomir có một quý bà và một đứa trẻ?”

Sonya gật đầu.

“Và không kể với người nào họ là ai?”

Sonya lại gật đầu.

Sydney trao cho Sonya một nụ cười ấm áp và thân thiện nhất mà tôi từng thấy ở các nhà giả kim. “Cô có hứa là sẽ không kể với ai rằng họ ở đâu không?” Sonya gật đầu, và nụ cười của Sydney nhạt đi chút ít. Rồi, mắt cô sáng lên. “Cô có hứa là không *dẫn* bất cứ ai đến chỗ họ không?”

Sonya ngập ngừng, không nghi ngờ cô đang suy xét từng từ trong đầu. Rồi cô chậm chạp lắc đầu. “Không”.

“Vậy… cô có thể dẫn chúng tôi đến chỗ họ. Nhưng không nói với chúng tôi họ thực sự ở đâu. Theo cách đó cô sẽ không vi phạm lời hứa”.

Quả là kiểu lí lẽ vặn xoắn và nực cười nhất tôi được nghe dạo gần đây. Đó là điều lẽ ra phải nghĩ đến.

https://thuviensach.vn

“Có thể…” Sonya nói, vẫn chưa chắc chắn.

“Cô sẽ không vi phạm lời hứa”, Sydney nhắc lại. “Và điều đó sẽ thực sự, thực sự giúp Lissa”.

Tôi tiến lên. “Nó cũng giúp Mikhail nữa”.

Sonya há hốc miệng khi nghe nhắc tới người yêu cũ của cô. “Mikhail? Em biết anh ấy ư?”

“Anh ấy là bạn em. Anh ấy cũng là bạn Lissa nữa”. Tôi suýt kể lại là nếu tìm được đứa trẻ mất tích nhà Dragomir, chúng tôi có thể đưa Sonya đến gặp Mikhail. Hồi tưởng lại những cảm giác không xứng đáng khi trước của Dimitri, tôi quyết bỏ qua sách lược đó. Tôi không biết Sonya sẽ phản ứng thế nào với cuộc hội ngộ người cô yêu. “Và anh ấy muốn giúp Lissa. Nhưng anh ấy không thể. Không ai trong chúng em có thể. Chúng em không đủ thông tin”.

“Mikhail…” Sonya lại cúi xuống nhìn hai bàn tay, những giọt nước mắt nhỏ lăn trên má cô.

“Cô sẽ không vi phạm lời hứa”. Sydney thuyết phục đến mức lẽ ra cô phải là một người sử dụng năng lực linh hồn. “Chỉ dẫn chúng tôi đến thôi. Đó là điều Mikhail và Lissa muốn. Đó là điều đúng đắn”.

Tôi không biết điều gì thuyết phục Sonya nhất. Có thể là Mikhail. Hoặc có thể là suy nghĩ làm “việc đúng đắn”. Có thể cũng như Dimitri, Sonya muốn được chuộc lỗi từ những tội lỗi gây ra khi là Strigoi và coi đây là một cơ hội. Ngước lên, cô nuốt khan và bắt gặp ánh mắt tôi.

“Cô sẽ dẫn các em đến nơi”, cô thầm thì.

“Chúng ta sắp có một hành trình mới”, Sydney tuyên bố. “Chuẩn bị sẵn sàng thôi”.

Tôi và Dimitri vẫn đứng cạnh nhau, cơn thịnh nộ giữa cả hai bắt đầu tan biến. Trông Sydney tự hào và tiếp tục cố hết sức an ủi Sonya.

Dimitri nhìn xuống tôi với một nụ cười mỉm hơi nhạt đi khi anh nhận ra chúng tôi gần nhau đến mức nào. Dù vậy tôi cũng không dám chắc, vẻ mặt anh không biểu lộ gì nhiều. Còn với tôi, tôi nhận ra sự gần gũi và bị

https://thuviensach.vn

cuốn hút bởi cơ thể và mùi hương của anh. Chết tiệt! Tại sao cãi nhau với anh luôn làm tăng sự hấp dẫn của anh với tôi? Nụ cười của anh trở lại khi anh quay sang Sydney. “Em sai rồi. Sydney mới thực sự là đại tướng vừa về nhậm chức”.

Tôi cười đáp lại, hi vọng anh không nhận ra phản ứng của cơ thể tôi khi cả hai đứng quá gần. “Có thể. Nhưng không sao. Anh vẫn được làm trung tướng”.

Anh nhướn mày. “Ồ? Em tự hạ cấp mình à? Trung tướng đứng ngay sau đại tướng. Thế em là gì?”

Tôi thò tay vào túi và hãnh diện lôi ra chùm chìa khóa chiếc CRV tôi lấy được lúc trong nhà. “Người lái xe”, tôi đáp.

https://thuviensach.vn

Hai mươi mốt

TÔI KHÔNG ĐƯỢC LÁI XE.

"Đại tướng" Sydney cũng không, và cô tức giận, dù Dimitri đã nhanh chóng giảng giải lí do.

Mọi chuyện bắt đầu khi Victor phát hiện chiếc xe của ông ta gặp "sự cố động cơ". Ông ta không vui lắm. Tuy Victor không buộc tội ai, nhưng tôi nghĩ mọi người có mặt, ngay cả Sonya và Robert, cũng đoán ra sự cố không phải là ngẫu nhiên. Điều này có nghĩa là tất cả chúng tôi phải chen vào chiếc CRV không được thiết kế để chở quá nhiều người, lý do khiến Dimitri nghĩ ra một cách ngồi sáng tạo. Dĩ nhiên, một trong những "ghế ngồi" hóa ra lại là ngăn chẻ hàng phía sau. Nó khá rộng, nhưng khi Sydney biết được đây là chỗ ngồi của *mình*, cô buộc tội Dimitri xát muối vào vết thương tâm hồn vì bị đoạt mất chìa khóa.

Tôi không thể nói với Sydney đây là sự sắp xếp hợp lý, nhưng sự thật đúng như vậy. Bảng phân công chỗ ngồi của Dimitri được thiết kế để giảm thiểu những mối đe dọa trong xe. Dimitri lái, với Robert ngồi cạnh, còn tôi ngồi giữa Victor và Sonya ở ghế sau. Cách này khiến mỗi hàng ghế có một giám hộ, tách biệt hai anh em, và cũng giữ khoảng cách giữa hai người sử dụng năng lực linh hồn. Khi tôi tranh cãi rằng tôi với anh nên đổi vị trí và vẫn đảm bảo an toàn như thế, Dimitri chỉ ra rằng để tôi lái xe sẽ không an toàn nếu tôi đột ngột trôi vào tâm trí Lissa. Anh nói có lí. Còn với Sydney… phải nói cô không phải là mối đe dọa cũng chẳng phải lực lượng chiến đấu, thế nên cô bị đẩy về phía sau. Và nói đến trọng tải…

"Chúng ta *phải* thoát khỏi Victor và Robert ngay", tôi lẩm bẩm nói với Dimitri, khi chúng tôi xếp đồ ăn và số hành lí sơ sài của chúng tôi lên xe (cướp thêm không gian của Sydney khiến cô tức giận). "Họ đã hoàn thành

https://thuviensach.vn

điều chúng ta cần. Giữ họ chỉ thêm nguy hiểm. Đã đến lúc đem họ nộp cho các giám hộ". Hai anh em muốn tiếp tục đi với chúng tôi để tìm người nhà Lissa. Chúng tôi để họ theo, nhưng không phải vì lòng rộng lượng. Chúng tôi chỉ đơn giản chưa thể để họ thoát khỏi tầm mắt.

"Đồng ý", Dimitri hơi cau mày nói. "Nhưng chẳng có cách hay nào để thực hiện. Chưa có. Chúng ta không thể trói họ rồi ném lại bên đường, anh không muốn để họ thoát được và vẫy xe đi nhờ. Chúng ta cũng không thể giao nộp họ, vì những lí do rõ ràng".

Tôi đặt một cái cặp trong xe và dựa vào phần hãm xung ô tô. "Sydney có thể giao nộp họ".

Dimitri gật đầu. "Đó là cách tốt nhất của chúng ta, nhưng anh không muốn tách rời cô ấy cho đến khi chúng ta đến được… bất cứ nơi nào chúng ta đang đến. Chúng ta cần sự giúp đỡ của cô ấy".

Tôi thở dài. "Và vậy là chúng ta lôi họ theo".

"Anh sợ là thế", Dimitri đáp. Anh nhìn tôi lo lắng. "Em biết đấy, nếu bị tóm, họ sẽ có một câu chuyện hay để kể cho các nhà chức trách về chúng ta".

"Phải". Tôi cũng đang suy luận cùng hướng. "Nhưng những vấn đề này cứ để sau. Trước tiên phải xử lí việc cấp thiết đã".

Thật bất ngờ, Dimitri mỉm cười với tôi. Tôi những tưởng sẽ phải nhận một lời nhận xét khôn ngoan và cẩn trọng. "Thôi được rồi, đó luôn là bi kịch của chúng ta, phải không?" anh hỏi.

Tôi cười đáp lại, nhưng không được lâu, một khi chúng tôi lên đường. Thật may mắn sao, Victor không nói nhiều như thường lệ, bởi ông ta đang yếu đi vì thiếu máu. Sonya và Robert hẳn cũng thấy vậy. Chuyện này sẽ thành vấn đề nếu chúng tôi không sớm tìm được người cung cấp, nhưng tôi không biết phải tìm ở đâu. Tôi cảm giác Sydney chưa phát hiện ra, cũng tốt. Tôi sẽ lo lắng nếu tôi là một con người giữa một nhóm ma cà rồng đói khát. Có lẽ cô sẽ an toàn hơn vì bị cô lập về phía sau mọi người.

https://thuviensach.vn

Chỉ dẫn của Sonya rất mập mờ và rất cần-được-hiểu. Cô chỉ cho chúng tôi những thông tin ngắn hạn và thường không cảnh báo về một lối rẽ cho đến khi chúng tôi chạm tới nó. Chúng tôi không biết mình đang đi đâu và sẽ mất bao nhiêu thời gian. Cô xem bản đồ tỉ mỉ rồi bảo Dimitri đi về phía bắc theo đường I-75. Khi chúng tôi hỏi sẽ đi mất bao lâu, câu trả lời của cô là: "Không lâu. Vài giờ. Có thể hơn".

Với sự giảng giải bí ẩn đó, cô ngồi tụt vào ghế và không nói gì thêm. Có nét ám ảnh, trầm ngâm trên khuôn mặt cô, tôi cố tưởng tượng cô đang có cảm nghĩ gì. Chỉ một ngày trước cô còn là Strigoi. Liệu có phải cô vẫn đang tiếp nạp những sự kiện đã xảy ra? Hay cô đang nhìn thấy khuôn mặt những nạn nhân của cô như Dimitri? Có phải cô đang tự tra tấn bản thân với tội lỗi? Liệu cô có muốn biến thành Strigoi nữa không?

Tôi để cô một mình. Giờ không phải lúc điều trị tâm lí. Tôi ngồi lại, tự nhủ phải kiên nhẫn. Cảm giác bồn chồn của ý thức lóe lên qua mối liên kết, lôi kéo sự chú ý của tôi. Lissa đã tỉnh giấc. Tôi nháy mắt và nhìn vào bảng đồng hồ. Buổi chiều của con người. Giờ này Moroi ở hoàng cung đã ngủ lâu rồi. Nhưng không, có việc đánh thức cô.

Hai giám hộ đứng ở cửa phòng Lissa, mặt nghiêm trang. "Cô phải đi với chúng tôi", một trong hai người nói. "Đã đến lúc làm bài sát hạch tiếp theo".

Lissa ngỡ ngàng. Cô biết bài sát hạch tiếp theo sẽ "đến sớm", nhưng từ khi quay về sau bài thử thách khả năng chịu đựng, cô không nhận được thêm thông tin nào. Chuyến đi cũng diễn ra vào buổi đêm của Moroi, nhưng ít nhất cô cũng được cảnh báo trước. Eddie đứng gần phòng cô, cậu đã vào được vài giờ, thay phiên mẹ tôi bảo vệ Lissa. Christian ngồi dậy trên giường, ngáp ngắn ngáp dài. Hai người không quá thân mật, nhưng Lissa dễ chịu với sự hiện diện của Eddie. Rúc vào bạn trai trước mặt Eddie ít kì quặc hơn là trước mặt mẹ tôi. Tôi không trách cô.

"Tôi thay đồ được không?" Lissa hỏi.

"Nhanh nhé", giám hộ đáp.

https://thuviensach.vn

Lissa chộp lấy bộ quần áo đầu tiên trong tầm tay và nhanh chóng vào nhà tắm, cảm thấy bối rối và hồi hộp. Khi cô bước ra, Christian đã mặc quần xong và với lấy chiếc áo phông. Trong khi đó Eddie quan sát các giám hộ, tôi đoán được ý nghĩ của cậu bởi tôi cũng đang suy luận tương tự. Cuộc đánh thức trông qua thì đúng cung cách, nhưng cậu không quen những giám hộ này và không hoàn toàn tin tưởng họ.

"Tôi có thể hộ tống cô ấy không?" Eddie hỏi.

"Chỉ đến khu vực sát hạch thôi", người giám hộ thứ hai đáp.

"Còn tôi thì sao?" Christian hỏi.

"Chỉ đến khu vực sát hạch thôi".

Những câu trả lời của các giám hộ làm tôi ngạc nhiên, nhưng rồi tôi nghĩ chuyện những ứng cử viên cho ngai vàng đi đến buổi sát hạch cùng đoàn tùy tùng là chuyện thường gặp, ngay cả trong những bài sát hạch lúc nửa đêm không mong đợi. Hoặc có thể không hẳn là không mong đợi. Sân hoàng cung gần như bị bỏ hoang, nhưng khi nhóm Lissa đến nơi, một khu vực nhỏ khuất bóng của một tòa nhà gạch cũ, cô phải đi qua nhiều Moroi đứng dọc hành lang. Hình như chuyện đã lan ra ngoài.

Những người tập trung ở đây kính cẩn bước sang một bên. Một vài người, có lẽ là luật sư của những dòng họ khác, quắc mắt nhìn Lissa. Nhưng rất nhiều người cười với cô và chúc mừng "sự trở lại của rồng". Thậm chí có người còn chạm vào tay Lissa, như thể nhận may mắn hoặc sức mạnh từ cô. Số người ở đây ít hơn đám đông đón Lissa trở về sau bài sát hạch đầu tiên nhiều. Điều này xóa bớt sự căng thẳng nhưng không làm lung lay quyết tâm thực hiện bài thi một cách nghiêm túc của Lissa. Những khuôn mặt người đứng xem sáng lên vẻ kính nể và tò mò, tự hỏi liệu cô có phải người cai trị tiếp theo không.

Một cánh cửa ở cuối hành lang đánh dấu sự kết thúc chuyến đi của Lissa. Không cần nói Christian và Eddie cũng biết họ chỉ được phép tháp tùng đến đây. Cô ngoảnh cổ nhìn hai người trước khi theo một giám hộ bên trong, nhận sự cổ vũ từ những vẻ mặt ủng hộ của những người cô yêu quý.

https://thuviensach.vn

Sau chuyến đi sử thi của cuộc sát hạch đầu tiên, Lissa mong đợi thử thách đáng sợ tương tự. Thay vào đó cô chỉ gặp một nữ Moroi lớn tuổi ngồi thư thả trên một chiếc ghế trong căn phòng gần như trống trải. Tay bà đặt trên đùi, cầm một vật bọc vải. Bà đang ngân nga vẻ rất hài lòng. Và khi tôi nói lớn tuổi, ý tôi là bà rất già. Moroi có thể sống đến 100 tuổi, nhưng người phụ nữ này rõ ràng đã vượt qua con số đó. Nước da nhợt nhạt của bà là một mê cung của những nếp nhăn, mái tóc xám lưa thưa. Bà cười khi thấy Lissa và ra hiệu về phía một chiếc ghế trống. Một cái bàn nhỏ đặt bên cạnh cùng một bình thuỷ tinh đựng nước. Những giám hộ để bà ta lại một mình.

Lissa nhìn mọi vật xung quanh. Không một đồ đạc nào khác, chỉ có một cánh cửa đơn sơ đối diện với cánh cửa cô vừa đi qua. Cô ngồi xuống rồi quay về phía bà lão. “Xin chào”, Lissa nói, cô giữ giọng mạnh mẽ. “Cháu là Vasilisa Dragomir”.

Nụ cười nở ra tươi hơn trên mặt bà ta, để lộ hàm răng đã ngả vàng. Một trong hai chiếc răng nanh đã biến mất. “Dòng họ con vẫn luôn xử sự như thế”. Bà càu nhàu. “Hầu hết những người đến đây đều đề nghị chúng ta bắt đầu công việc ngay. Nhưng ta nhớ ông của con. Ông ấy cũng tỏ ra lịch sự trong suốt bài sát hạch”.

“Bà biết ông cháu ạ?” Lissa thốt lên. Ông đã mất từ khi Lissa còn rất, rất nhỏ. Rồi, cô nhận ra một ý khác trong những lời nói vừa rồi. “Ông ấy theo đuổi ngôi vị đức vua?”

Người phụ nữ gật đầu. “Vượt qua toàn bộ các bài sát hạch. Ta nghĩ lẽ ra ông đã thắng cử, nếu ông không tử bỏ ở giờ phút cuối cùng. Sau đó, Tatiana Ivashkov và Jacob Tarus đã cạnh tranh rất khốc liệt. Rất sát sao. Họ Tarus vẫn giữ mối hận thù”.

Lissa chưa bao giờ nghe đến chuyện này. “Tại sao ông cháu lại từ bỏ?”

“Vì khi đó anh trai con vừa ra đời. Frederick cho rằng ông cần phải cống hiến cho gia đình nhỏ bé của ông thay vì cho dân tộc”.

Lissa hiểu được điều này. Còn lại bao nhiêu người nhà Dragomir sau đó? Ông cô, bố cô, và Andre, mẹ cô nữa, nhưng chỉ vì hôn thú. Eric

https://thuviensach.vn

Dragomir không có anh chị em. Lissa biết rất ít về ông mình, nhưng trong trường hợp của ông, cô cũng sẽ quyết định dành thời gian với con trai và cháu trai mình thay vì ngồi nghe những bài thuyết diễn vô tận mà Tatiana phải xử lí.

Tâm trí Lissa quay cuồng, người phụ nữ đứng tuổi đang tỉ mỉ quan sát cô. "Đây… đây có phải là bài sát hạch không ạ?" Lissa hỏi, khi im lặng đã bao trùm quá lâu. "Có phải giống một cuộc phỏng vấn không?"

Người phụ nữ lắc đầu. "Không. Đây cơ". Bà mở vật nằm trên đùi ra. Một chiếc ly, một ly rượu lễ hoặc ly rượu trang trí. Tôi không rõ tác dụng. Nhưng chiếc ly tuyệt đẹp, được làm từ bạc tự tỏa sáng. Những viên hồng ngọc màu đỏ máu rải xung quanh sáng lấp lánh. Moroi lớn tuổi trìu mến nói.

"Một ngàn năm tuổi rồi đấy, mà nó vẫn tỏa sáng". Bà lấy bình nước, rót nước vào ly trong khi tôi và Lissa suy xét từng từ bà nói. Một ngàn năm? Tôi không phải chuyên gia về kim loại, nhưng ngay cả tôi cũng biết thời gian đó đủ để bạc xỉn màu. Người phụ nữ đưa ly nước cho Lissa. "Uống đi. Và khi muốn dừng lại, hãy nói 'dừng lại'".

Lissa cầm lấy ly nước, bối rối hơn bao giờ hết vì lời chỉ dẫn kì quặc. Muốn dừng cái gì lại? Dừng uống? Ngay khi chạm ngón tay vào chất kim loại, Lissa lập tức vỡ lẽ. Nói đúng hơn là ngờ ngợ. Một cảm giác ngứa ran chạy xuyên qua cô, một cảm giác cô hiểu rõ.

"Nó bị ếm bùa", cô nói.

Bà lão gật đầu. "Được yếm bởi bốn nguyên tố và một lời nguyền từ lâu đã bị lãng quên".

Cũng được yểm linh hồn, Lissa nghĩ. Điều đó chắc chắn cũng bị quên lãng, rồi nhấp vào miệng cốc. Những bùa yểm nguyên tố có những tác dụng khác nhau. Yểm nguyên tố đất - như hình xăm cô nhận được - thường gắn với những lời nguyền cưỡng chế nhỏ. Sự kết hợp của cả bốn nguyên tố trong một cây cọc bạc hoặc một căn phòng tạo ra sức mạnh hợp nhất của sự sống sẽ đủ sức khóa chặt những kẻ bất tử. Nhưng linh hồn… cô nhanh chóng nhận ra những bùa yểm linh hồn có một loạt tác dụng không thể

https://thuviensach.vn

lường trước. Không nghi ngờ gì nước đã kích hoạt lời nguyền, nhưng Lissa có cảm giác linh hồn sẽ trở thành người chơi chính. Dù nó là sức mạnh chảy trong máu cô, nó vẫn làm cô sợ hãi. Lời nguyền được yểm vào chiếc ly này rất phức tạp, vượt xa khả năng của cô, và cô sợ tác dụng của nó. Người phụ nữ nhìn Lissa không chớp mắt.

Lissa ngập ngừng thêm chốc lát. Cô uống.

Cả thế giới nhạt nhòa, rồi biến đổi thành một không gian hoàn toàn khác biệt. Cả tôi và Lissa đều nhận ra nó: một giấc mơ linh hồn.

Cô không còn đứng trong một căn phòng trống rỗng nữa. Cô đứng ngoài cửa, gió thổi lật mái tóc dài của cô phất phơ trước mắt. Cô cố sức vuốt nó lại phía sau. Những người khác đứng quanh cô, tất cả đều mặc đồ đen, và ngay lập tức cô nhận ra nhà thờ hoàng cung và nghĩa địa. Chính Lissa cũng mặc đồ đen, một chiếc áo khoác len dài giúp cô chống chọi cái lạnh. Họ đang tập trung quanh một ngôi mộ, và một thầy tu đứng cạnh nó, chiếc áo choàng nghi lễ của ông là màu sắc duy nhất trong ngày âm u đó.

Lissa tiến lên vài bước, cố nhìn ra tên ai trên bia mộ. Nhận thức đánh vào tôi còn mạnh hơn cô: ROSEMARIE HATHAWAY.

Tên tôi được khắc lên tấm bia đá một cách trau chuốt và tinh vi. Dưới tên tôi là một ngôi sao của trận chiến, chỉ ra rằng tôi đã giết nhiều Strigoi hơn số có thể đếm được. Cố lên tôi ơi! Bên dưới là ba dòng chữ tiếng Nga, tiếng La Mã và tiếng Anh. Tôi không cần dịch cũng biết nội dung dòng chữ bởi nó là chuẩn mực với mỗi bia mộ giám hộ: “Phụng sự mãi mãi”.

Vị thầy tu đọc những lời nghi lễ trong đám tang, trao cho tôi những lời chúc từ một tôn giáo tôi không chắc là mình thực sự tin tưởng. Dù vậy, đó là chi tiết ít kì quặc nhất ở đây, so với việc tôi đang theo dõi tang lễ chính mình. Khi ông ta hoàn thành, Alberta thế chỗ. Tán dương những thành tựu của người đã mất cũng là chuyện bình thường ở một lễ tang giám hộ, và Alberta có nhiều điều để nói về tôi. Nếu được ở đó, tôi hẳn đã bật khóc. Bà kết thúc bằng cách tả lại trận chiến cuối cùng của tôi, tôi đã hi sinh để bảo vệ Lissa.

https://thuviensach.vn

Diễn từ của bà không làm tôi quá ngạc nhiên. Ý tôi là, đừng hiểu sai! Mọi tình tiết diễn ra ở đây hoàn toàn điên loạn. Nhưng nói thật, nếu tôi thực sự đang quan sát lễ tang của mình, chuyện tôi hi sinh để bảo vệ Lissa là có lý.

Lissa không nghĩ vậy. Cái tin như một cú bạt tai với cô. Cô bỗng dưng nhận ra cảm giác trống vắng khủng khiếp trong lồng ngực, như thể một phần của cô đã ra đi. Mối liên kết chỉ hoạt động một chiều, như Robert đã kể, ông ta đau đớn cực cùng khi mất đi người liên kết. Giờ thì Lissa đã hiểu cảm giác cô đơn kinh hoàng. Cô mất đi một thứ mà chưa bao giờ biết là mình có nó. Mắt Lissa ngấn lệ.

Đây chỉ là một giấc mơ, Lissa tự nhủ. *Thế thôi.* Nhưng cô chưa bao giờ gặp một giấc mơ linh hồn thế này. Những trải nghiệm của cô luôn là với Adrian, và giấc mơ chỉ giống như những cuộc điện thoại.

Khi những người đi đưa ma ra khỏi nghĩa địa, Lissa thấy có bàn tay chạm lên vai mình. Christian. Cô lao vào vòng tay Christian, cố hết sức nén lại tiếng nức nở. Cậu ta như có thật và cứng cáp. An toàn. “Sao mọi chuyện lại như thế?” Cô hỏi. “Sao chuyện này có thể xảy ra?”

Christian buông cô, đôi mắt xanh ngọc của cậu buồn bã và nghiêm túc hơn bao giờ hết. “Em biết thế nào mà. Những tên Strigoi cố giết em. Rose hi sinh thân mình để cứu em”.

Lissa không có chút kí ức nào, nhưng chẳng quan trọng. “Em không thể… em không tin chuyện này là thật”. Nỗi trống trải đau đớn lớn dần trong cô.

“Anh có thêm tin xấu”, Christian nói.

Lissa lộ vẻ kinh hoàng. “Còn tồi tệ hơn được nữa sao?”

“Anh sắp phải đi”.

“Rời… cái gì? Hoàng cung?”

“Phải. Rời bỏ mọi thứ”. Nỗi buồn dâng lên khuôn mặt cậu ta. “Rời bỏ em”.

Lissa há hốc miệng. “Có… có chuyện gì vậy? Em đã làm gì?”

https://thuviensach.vn

“Không gì cả”. Cậu ta nắm tay cô rồi thả ra. “Anh yêu em. Anh luôn yêu em. Nhưng em là em. Em là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Luôn có thứ kéo em đi… Anh chỉ cản đường em. Em cần xây dựng lại dòng họ. Anh không phải là người em cần”.

“Dĩ nhiên là anh! Anh là *người duy nhất!* Người duy nhất em muốn cùng xây dựng tương lai”.

“Bây giờ em nói thế, nhưng đợi xem. Có nhiều lựa chọn tốt hơn. Em đã nghe câu chuyện đùa của Adrian rồi đấy. ‘Dòng họ Dragomir bé nhỏ’? Vài năm nữa khi sẵn sàng có con, em sẽ cần nhiều tiền. Dòng họ Dragomir cần trở nên vững mạnh. Còn anh? Anh không thể đảm đương được trách nhiệm”.

“Anh sẽ là một người cha tuyệt vời”, Lissa cãi.

“Phải”, Christian ngắt lời, “Và anh sẽ là món tài sản lớn của em nữa. Công chúa kết hôn với một kẻ xuất thân từ gia đình Strigoi”.

“Em không quan tâm, và anh biết thế!” Lissa chộp lấy áo Christian, ép cậu nhìn thẳng vào mình. “Em yêu anh. Em muốn anh là một phần cuộc sống em. Chẳng chuyện gì quan trọng cả. Anh sợ sao? Phải thế không? Anh sợ phải gánh lấy cái tên dòng họ em?”

Christian ngoảnh đi. “Hãy nói thẳng ra là cái tên đó không dễ mang”.

Lissa lay Chritian. “Em không tin anh! Anh không sợ gì cả! Anh chưa bao giờ bỏ cuộc”.

“Giờ thì anh bỏ cuộc rồi”. Christian nhẹ nhàng tách khỏi Lissa. “Anh thực sự yêu em. Đó là lí do anh rời em. Vì điều tốt nhất”.

“Nhưng anh không thể…” Lissa ra hiệu về phía mộ tôi, nhưng Christian đã bước đi. “Anh không thể! Cô ấy đã đi rồi. Nếu anh cũng đi nữa, sẽ không còn ai…”

Nhưng Christian *đã* đi, biến mất trong màn sương mà mới lúc trước còn chưa xuất hiện. Lissa còn lại một mình với tấm bia đá. Lần đầu tiên trong đời, cô thực sự lẻ loi. Cô từng lẻ loi khi mất đi gia đình, nhưng tôi đã

https://thuviensach.vn

là nơi nương tựa cho cô, luôn đứng sau cô, bảo vệ cô. Khi Christian đến, cậu ta cũng xóa tan nỗi cô đơn, lấp đầy trái tim cô bằng tình yêu.

Nhưng giờ đây… giờ đây cả hai chúng tôi đều ra đi. Gia đình cô cũng ra đi. Hố sâu trong lòng đe dọa sẽ nuốt chửng cô, nó còn ghê gớm hơn việc chỉ mất đi mối liên kết. Cô đơn thật là kinh khủng. Không còn ai để chạy đến, để tin tưởng, không ai quan tâm chuyện gì xảy ra với ta. Cô đã từng một mình trong rừng, nhưng trường hợp ấy khác. Hoàn toàn khác.

Nhìn quanh, Lissa ước có thể chìm xuống mộ tôi và kết thúc nỗi đau đớn đang hành hạ cô. Không… đợi đã! Cô có khả năng kết thúc nó. *Nói "dừng lại"*, bà lão kia đã dặn. Chỉ cần thế thôi và mọi đau khổ sẽ chấm dứt. Đây là một giấc mơ linh hồn đúng không? Đúng, một giấc mơ chân thực và sống động hơn mọi giấc mơ cô từng đối mặt, nhưng cuối cùng, mọi người mơ mộng đều sẽ thức giấc. Nói một từ, và cơn ác mộng sẽ tan biến.

Nhìn về phía hoàng cung trống trải, cô suýt buột ra từ đó. Nhưng… cô có muốn kết thúc mọi thứ không? Cô đã thề sẽ vượt qua mọi bài sát hạch. Cô sẽ bỏ cuộc trước một giấc mơ? Một giấc mơ về nỗi cô đơn? Nghe chừng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sự thật phũ phàng giáng mạnh vào Lissa lần nữa: *Mình chưa bao giờ cô đơn.* Cô không biết liệu cô có thể tự mình chống chọi, nhưng rồi, cô nhận ra nếu nó không phải một giấc mơ - và Chúa lòng lành, nó rất chân thực - thì sẽ không có phép màu "dừng lại" trong đời thực. Nếu cô không thể giải quyết được nỗi cô đơn trong một giấc mơ, cô sẽ không bao giờ đủ sức tỉnh giấc. Dù sợ hãi vô cùng, Lissa quyết không bỏ cuộc tại đây. Một nỗi thôi thúc giục cô đi vào màn sương, và cô bước vào, một mình.

Lẽ ra màn sương phải dẫn cô đến sân nhà thờ. Nhưng thay vào đó, thế giới hiện lên và cô thấy mình đang ở trong một phiên họp hội đồng. Đây là một phiên họp mở, với sự chứng kiến của đông đảo Moroi. Khác với mọi lần, Lissa không ngồi cùng khán giả. Cô ngồi trên bàn hội đồng, ở ghế thứ mười ba. Cô ngồi ở ghế dòng họ Dragomir. Ghế ở giữa, ghế của người đương nhiệm thuộc về Ariana Szelsky. *Rõ ràng là một giấc mơ*, cô cay

https://thuviensach.vn

đắng nghĩ. Cô có một ghế trong hội đồng và Ariana là nữ hoàng. Một sự thật quá lý tưởng.

Như thường lệ, hội đồng đang tranh luận gay gắt, và chủ đề quá quen thuộc: điều luật độ tuổi. Vài thành viên hội đồng cho rằng việc đó là phi đạo đức. Những người khác nói hiểm họa Strigoi quá lớn. Thời điểm cấp thiết cần có hành động cấp thiết, những người đó nói.

Ariana nhìn sang Lissa. "Dòng họ Dragomir nghĩ thế nào?" Ariana không tử tế như lúc ở trong xe và cũng không nghiêm khắc như Tatiana. Ariana trung lập, một nữ hoàng điều hành hội đồng và tập hợp thông tin cần thiết. Mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về Lissa.

Không hiểu sao, mọi suy nghĩ hợp lí đều trôi tuột khỏi tâm trí Lissa. Lưỡi cô mỏng lại. Cô nghĩ gì? Ý kiến của cô về điều luật độ tuổi là thế nào? Cô gắng gượng đưa ra một câu trả lời.

"Tôi… tôi nghĩ thật tồi tệ".

Lee Szelsky, hắn là người đã giành lấy vị trí trong hội đồng của dòng họ sau khi Ariana thành nữ hoàng, khịt mũi khinh miệt. "Cô có thể nói rõ hơn không, công chúa?"

Lissa nuốt khan. "Hạ thấp tuổi của giám hộ không phải là cách để bảo vệ chúng ta. Chúng ta cần… chúng ta cần học cách bảo vệ chính mình nữa".

Những lời cô nói bắt gặp thêm ánh mắt khinh miệt và sửng sốt. "Vậy làm ơn hãy nói rõ", Howard Zeklos nói, "cô định tiến hành kế hoạch bằng cách nào? Cô đề xuất thế nào? Huấn luyện bắt buộc cho mọi lứa tuổi? Tiến hành một chương trình học ở trường?"

Lissa lại bí lời. Kế hoạch *là* gì? Cô và Tasha từng bàn luận rất nhiều lần, tìm chiến lược thực hiện huấn luyện cho vấn đề lớn này. Tasha đã nhồi những ý tưởng đó vào đầu Lissa với hi vọng tiếng nói của cô sẽ được lắng nghe. Lúc này cô đang được nghe, đại diện cho dòng họ mình trước Hội đồng, với cơ hội thay đổi mọi thứ và nâng cao đời sống Moroi. Mọi việc cô cần làm là tự mình giảng giải. Quá nhiều người tin tưởng cô, quá nhiều

https://thuviensach.vn

người chờ nghe cô nói những lời cô tâm huyết. Nhưng những lời ấy thế nào? Tại sao Lissa không thể nhớ ra? Chắc hẳn cô suy nghĩ quá lâu, bởi Howard đã vung tay chán nản.

"Tôi biết mà. Chúng ta thật ngu ngốc nên mới để cho một cô nhóc chen chân vào hội đồng. Cô ấy chẳng mang lại điều gì hữu ích cả. Dòng họ Dragomir đã tuyệt diệt rồi. Họ đã chết cùng cô ấy, và chúng ta cần chấp nhận thực tế".

Họ đã chết cùng cô ấy. Sức ép của việc là người cuối cùng trong dòng họ đã đè nặng lên vai Lissa từ khoảnh khắc vị bác sĩ nói với cô rằng bố mẹ và anh trai cô đã chết. Cô là người cuối cùng của một dòng họ từng tiếp thêm sức mạnh cho Moroi và sản sinh ra một số vị vua và nữ hoàng vĩ đại nhất. Cô đã thề đi thề lại với lòng mình rằng cô sẽ không làm dòng dõi mình thất vọng rằng cô sẽ thấy niềm kiêu hãnh của dòng họ được phục hồi. Và bây giờ mọi thứ sụp đổ.

Ngay cả Ariana, người mà Lissa coi là người ủng hộ mình, cũng tỏ ra thất vọng. Cử tọa bắt đầu cười nhạo, lên tiếng đòi cách chức đứa trẻ cứng lưỡi khỏi hội đồng. Họ hét lên đòi cô từ chức. Rồi còn tồi tệ hơn: "Rồng đã chết! Rồng đã chết!"

Lissa cố lên tiếng, nhưng có thứ khiến cô nhìn lại phía sau. Ở đó, huy hiệu mười hai dòng họ treo trên tường. Một người đàn ông không hiểu từ đâu ra đang tháo huy hiệu dòng họ Dragomir với hình con rồng và dòng chữ La Mã xuống. Trái tim Lissa trĩu nặng, tiếng la hét trong phòng càng lúc càng to và sự tủi hổ trong cô dâng lên. Cô đứng dậy, muốn chạy khỏi đây và trốn trong nỗi ô nhục. Nhưng không, chân cô chôn chặt dưới đất. Với sức mạnh mà chính cô cũng không ngờ tới, cô giật huy hiệu rồng từ người đàn ông.

"Không!" Lissa hét lên. Cô quay ra nhìn mọi người và giơ huy hiệu lên, thách thức bất cứ ai đến lấy nó đi hay phủ nhận vị trí đúng đắn trong Hội đồng của cô. "Đây. Là. Của. Tôi. Các người nghe không? *Đây là của tôi!"*

https://thuviensach.vn

Lissa không bao giờ biết liệu họ nghe thấy không bởi họ đã biến mất, như lúc ở nghĩa địa. Im lặng ập xuống. Giờ đây cô đang ngồi trong một căn phòng kiểm tra sức khỏe ở học viện Thánh Vladimir. Đồ vật quen thuộc tạo cảm giác thoải mái lạ kì: bồn rửa tay với miếng xà phòng da cam, giá cốc và ngăn kéo đánh dấu ngăn nắp, và ngay cả những tấm biển thông tin sức khỏe trên tường. HỌC SINH: THỰC HÀNH QUAN HỆ TÌNH DỤC AN TOÀN!

Người đang có mặt cũng quen thuộc, bác sĩ nội trú Olendzki. Không chỉ có mình cô. Lissa đang ngồi trên một chiếc giường kiểm tra, đứng cạnh là một bác sĩ chuyên khoa tên là Deirdre và… tôi. Tự thấy bản thân mình thật điên rồ, nhưng sau tang lễ, tôi đã bắt đầu quen với những sự kiện này.

Một cảm giác hỗn độn bất ngờ dâng lên trong Lissa, những cảm giác nằm ngoài tầm kiểm soát. Hạnh phúc vì thấy người quen. Tuyệt vọng vì cuộc sống. Bối rối. Nghi ngờ. Cô không thể nắm bắt được một cảm xúc hay suy nghĩ nào. Rất khác với cảm giác ở Hội đồng, khi cô vừa không thể tự giải thích. Tâm trí cô vẫn nhất quán, cô chỉ không nắm được suy nghĩ của mình. Ở đây, chẳng có gì phải nắm bắt cả. Tâm trí cô bộn bề.

“Em hiểu không?” Bác sĩ Olendzki hỏi. Lissa ngờ rằng cô bác sĩ đã đặt ra câu hỏi này không chỉ một lần. “Nó nằm ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Thuốc thang không còn ích lợi nữa”.

“Tin tôi đi, chúng tôi không muốn em tự hủy hoại bản thân. Nhưng bây giờ những người khác đang gặp nguy hiểm… em hiểu vì sao chúng tôi phải ra tay rồi đấy”. Deirdre nói. Tôi luôn coi cô ta là kẻ thiển cận mà tự mãn, đặc biệt từ khi phương thuốc chuyên khoa của cô bao gồm cả trả lời những câu hỏi bằng những câu hỏi. Lúc này chẳng có chút hài hước láu cá nào. Deirdre đang vô cùng sốt sắng.

Lissa chẳng hiểu chữ nào cả, nhưng đoạn *tự hủy hoại bản thân* khơi gợi điều gì đó. Cô nhìn xuống hai tay. Chúng để trần… Và hằn đầy vết cắt. Những vết cắt cô đã từng sử dụng khi áp lực của linh hồn quá mạnh mẽ. Đó là lối thoát duy nhất của cô, một cách giải thoát khủng khiếp. Giờ đây nhìn

https://thuviensach.vn

đôi tay, Lissa thấy những vết cắt lớn hơn và sâu hơn trước. Những vết cắt có thể giết chết cô. Cô ngước lên.

"*Ai*… em đã làm hại ai?"

"Em không nhớ ư?" Bác sĩ Olendzki hỏi.

Lissa lắc đầu, khẩn thiết nhìn hết người này sang người khác, chờ đợi câu trả lời. Cái nhìn của cô dừng lại ở tôi, mặt tôi tối sầm và thảm não như mặt Deirdre. "Không sao, Liss", tôi nói. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi".

Tôi không ngạc nhiên chút nào. Như thường lệ, tôi luôn nói vậy. Tôi luôn trấn an Lissa. Tôi luôn quan tâm chăm sóc cô.

"Không quan trọng", Deirdre nói giọng nhẹ nhàng và êm ái. "Điều quan trọng là sẽ không ai bị thương nữa. Em không muốn làm hại ai đúng không?"

Dĩ nhiên Lissa không muốn, nhưng tâm trí rối loạn của cô chuyển sang chuyện khác. "Đừng nói chuyện với tôi như một đứa trẻ!" Giọng cô vang khắp căn phòng.

"Tôi không có ý đó", Deirdre vô cùng bình tĩnh nói. "Chúng tôi chỉ muốn giúp em. Chúng tôi muốn em được an toàn".

Sự hoang tưởng trào lên trong cảm xúc của Lissa. Chẳng nơi nào an toàn cả. Cô chỉ dám chắc mỗi điều đó…. Trừ việc tình thế này liên quan đến một giấc mơ. Một giấc mơ, một giấc mơ…

"Họ đủ khả năng chăm sóc ở Tarasov", bác sĩ Olendzki giảng giải. "Họ sẽ đảm bảo cho em dễ chịu".

"Tarasov?" Tôi và Lissa cùng thốt lên. Rose-kia siết chặt nắm đấm và nhìn trừng trừng. Lại một phản ứng đặc trưng của tôi.

"Cô ấy sẽ *không* đến Tarasov", Rose nổi cáu.

"Em nghĩ chúng tôi muốn thế chắc?" Deirdre hỏi. Đây là lần đầu tiên tôi thấy lớp vỏ ngoài nhã nhặn của chị ta sụp đổ. "Chúng tôi không muốn. Nhưng những linh hồn… hậu quả của linh hồn… chúng tôi không còn lựa chọn…"

https://thuviensach.vn

Hình ảnh của chuyến đi tới Tarasov hiện về trong tâm trí Lissa: những hành lang lạnh lẽo. Tiếng than khóc. Những phòng giam chật chội. Cô nhớ mình đã thấy khu vực tâm thần, nơi giam giữ những người sử dụng năng lực linh hồn. Giam giữ vô hạn định.

"Không!" cô thét lên, nhảy ra khỏi bàn. "Đừng đem tôi vào Tarasov!" Cô nhìn quanh tìm lối thoát. Người ta đứng chắn giữa cô và cánh cửa. Cô không thể chạy. Cô có thể dùng ma thuật gì? Chắc chắn phải có thứ gì đó. Tâm trí cô chạm đến linh hồn khi cô tìm kiếm một lời nguyền.

Rose-kia nắm lấy tay cô, vì cảm thấy sự kích động của linh hồn và muốn ngăn cản Lissa. "Có một cách khác nữa", cái tôi kia nói với Deirdre và bác sĩ Olendzki. "Em có thể lôi tác dụng phụ của linh hồn ra khỏi Lissa. Em có thể lôi hết ra, như Anna đã làm với Thánh Vladimir. Em có thể mang đi bóng tối và sự bất ổn. Lissa sẽ lại bình thường".

Mọi người đều nhìn tôi. Đúng ra là, một cái tôi khác.

"Nhưng rồi nó sẽ ở trong em, phải không?" Bác sĩ Olendzki hỏi. "Nó sẽ không biến mất".

"Em không quan tâm", tôi thô lỗ đáp. "Em sẽ đến Tarasov. Đừng bắt Lissa. Em sẵn sàng đến Tarasov miễn là Lissa cần em làm thế".

Lissa nhìn tôi, sợ hãi tin vào những gì cô vừa nghe.

Những suy nghĩ hỗn độn trong cô biến thành niềm vui sướng. *Đúng rồi! Lối thoát.* Cô không điên. Cô không đến Tarasov. Rồi đâu đó trong mớ kí ức ngổn ngang của cô…

"Anna đã tự tử", Lissa lẩm bẩm. Sự nắm bắt hiện thực của cô vẫn mong manh, nhưng suy nghĩ đúng đắn này đủ để trấn an tâm trí điên cuồng của cô. "Cô ấy hóa điên vì giúp Thánh Vladimir".

Cái tôi khác từ chối nhìn Lissa. "Đó chỉ là một huyền thoại. Tôi sẽ hút lấy bóng tối. Hãy đem tôi đi".

Lissa không biết làm hay nghĩ gì nữa. Cô không muốn đến Tarasov. Nhà ngục là cơn ác mộng. Và tôi ở đây, mời mọc cô một lối thoát, cứu cô như tôi vẫn luôn làm. Lissa muốn thế. Cô muốn được cứu. Cô không muốn

https://thuviensach.vn

hóa điên như tất cả người sử dụng năng lực linh hồn khác. Nếu chấp nhận lời đề nghị của tôi, cô sẽ được tự do.

Nhưng… dù trong tình cảnh hiểm nghèo hay không, cô vẫn quá quan tâm đến tôi. Tôi đã hi sinh nhiều vì cô. Đời nào cô để tôi hi sinh đến thế? Cô là loại bạn gì mà đẩy tôi vào cuộc sống đó? Tarasov làm Lissa sợ hãi. Một cuộc sống trong lồng làm Lissa sợ hãi. Nhưng việc tôi phải đối mặt với nó thậm chí còn làm cô sợ hãi hơn.

Không có kết thúc có hậu nào ở đây cả. Lissa ước mọi thứ biến mất. Chỉ cần cô nhắm mắt lại… đợi đã. Cô nhớ ra. Giấc mơ. Cô đang ở trong một giấc mơ linh hồn. Tất cả những gì cô phải làm là tỉnh giấc.

Nói "dừng lại".

Lần này suy nghĩ dễ dàng hơn. Yêu cầu dừng lại là cách đơn giản nhất để thoát ra, một giải pháp hoàn hảo. Cả hai chúng tôi không phải đối mặt với nhà ngục Tarasov nào nữa, phải không? Rồi, cô cảm thấy sức ép trong tâm trí, một ý chí kiên định giữa mớ cảm xúc hỗn độn. Mắt cô mở to khi nhận ra tôi đã bắt đầu kéo bóng tối. Chữ *"Dừng lại"* bị lãng quên.

"Không!" Linh hồn cháy bừng lên, rồi Lissa dựng lên một bức tường trong mối liên kết, ngăn tôi với cô.

"Cậu làm gì vậy?" cái tôi kia hỏi Lissa.

"Cứu cậu", Lissa đáp. "Cứu tớ". Cô quay sang bác sĩ Olendzki và Deirdre. "Em hiểu những việc mọi người phải làm. Thôi được. Đưa em đến Tarasov đi. Đưa em đến nơi nào mà em không làm hại ai được nữa". Tarasov. Nơi mà ác mộng thực sự lảng vảng ngoài song sắt. Lissa ôm chặt mình khi văn phòng biến mất, sẵn sàng cho một phần khác của giấc mơ: một phòng giam đá lạnh lẽo, với những sợi xích trên tường và tiếng người rền rĩ dọc hành lang…

Nhưng khi thế giới tự lắp ghép lại, không hề có Tarasov. Chỉ có căn phòng trống không với một bà lão và chiếc ly bằng bạc. Lissa nhìn quanh. Tim đập thình thịch, cô mất ý niệm về thời gian. Cảnh tượng cô vừa nhìn

https://thuviensach.vn

thấy tưởng chừng diễn ra lâu lắm. Nhưng đồng thời, cứ ngỡ chỉ mới vài giây kể từ lúc Lissa và bà lão nói chuyện.

"Đây… đây là gì vậy?" Lissa hỏi. Miệng cô khô khốc, nước lúc này thật hữu dụng… nhưng chiếc ly rỗng không.

"Nỗi sợ hãi của cháu", bà lão chớp mắt. "Mọi nỗi sợ hãi của cháu, xếp thành một hàng".

Lissa đặt chiếc ly lên bàn bằng đôi tay run rẩy. "Thật kinh khủng. Linh hồn tác oai tác quái, nhưng cháu… chưa thấy dưới hình thức này bao giờ. Nó xâm chiếm tâm trí cháu, lục lọi lung tung. Quá chân thực. Có lúc cháu tin là thực".

"Nhưng cháu không dừng nó lại".

Lissa nhướn mày, nhớ ra cô đã suýt làm thế. "Không".

Bà lão mỉm cười im lặng.

"Cháu đã… cháu đã xong việc chưa ạ?" Lissa bối rối hỏi. "Cháu có thể đi chứ?"

Bà lão gật đầu. Lissa đứng dậy, nhìn hai cánh cửa, một cánh cửa cô vừa đi vào và một cánh cửa đơn sơ phía sau. Vẫn bàng hoàng, Lissa tự động quay về phía cánh cửa cô vừa đi qua. Cô không muốn gặp lại những gương mặt xếp hàng ở hành lang nữa nhưng vẫn thề cô sẽ lại đeo lên vẻ mặt của một công chúa tốt. Thêm nữa, so với số người đã chào đón cô sau bài sát hạch đầu tiên thì đây chỉ là một phần nhỏ. Bước chân Lissa dừng lại khi bà lão một lần nữa lên tiếng và chỉ về phía sau căn phòng.

"Không. Cánh cửa đó dành cho những người thi trượt. Cháu đi ra cửa này".

Lissa quay lại và đi về phía cánh cửa đơn sơ. Hình như nó dẫn ra ngoài, cũng tốt. Bình yên và tĩnh tại. Cô nghĩ mình nên nói với bà lão vài câu, nhưng không biết phải nói gì. Thế nên, cô chỉ xoay nắm đấm và bước ra…

Với một đám đông chúc mừng dòng họ của rồng.

https://thuviensach.vn

Hai mươi hai

"CẬU ĐANG CỰC KÌ HẠNH PHÚC".

Tôi chớp mắt và thấy Sonya nhìn mình chằm chằm. Chiếc CRV và quãng đường êm ru của đại lộ I-75 kêu rì rì quanh chúng tôi. Trừ đồng bằng và cây cối, cảnh vật bên ngoài hầu như không cho thấy đây là vùng Trung tây. Sonya không điên rồ ghê gớm như hồi ở trường hay thậm chí ở nhà cô. Cô hầu như chỉ bối rối và phân tâm, như dự đoán lúc trước. Tôi ngập ngừng về việc trả lời, nhưng cuối cùng cho rằng chẳng có lí do gì để giấu.

"Lissa vượt qua bài sát hạch thứ hai".

"Dĩ nhiên rồi", Victor nói. Ông ta đang nhìn ra cửa sổ, giọng điệu như ám chỉ rằng tôi lãng phí thời gian của ông bằng cách nói toàn những điều đã thu xếp sẵn.

"Cô ấy ổn không?" Dimitri hỏi. "Có bị thương không?"

Những câu hỏi tương tự đã từng làm dấy lên sự ghen tức trong tôi. Nhưng bây giờ nó chỉ là dấu hiệu của nỗi lo chung về Lissa.

"Cô ấy ổn", tôi đáp lại, tự hỏi liệu có hoàn toàn đúng không. Lissa không bị thương về mặt thể chất, nhưng sau cảnh tượng tôi chứng kiến… phải nói cuộc sát hạch đã để lại nhiều vết sẹo theo cách khác. Cánh cửa phía sau cũng là một bất ngờ. Khi bắt gặp đám đông nhỏ ở cánh cửa đầu tiên, Lissa đã tưởng chỉ có vài người thức khuya để nhìn các ứng cử viên. Nhưng không! Hóa ra phần lớn đều đang đợi phía sau để thấy người chiến thắng. Đúng với lời hứa của mình, Lissa không để đám đông làm mình lúng túng. Cô bước ra đầu ngẩng cao, mỉm cười với người xem và người hâm mộ như thể cô đã sở hữu vương miện.

https://thuviensach.vn

Tôi bắt đầu buồn ngủ, nhưng chiến thắng của Lissa khiến tôi mỉm cười suốt một lúc lâu. Chặng đường cao tốc bất tận và không biết trước này đem lại cảm giác mệt mỏi. Victor nhắm mắt và dựa vào cửa kính. Khi ngoái lại kiểm tra, tôi không trông thấy Sydney, nghĩa là cô cũng đã quyết định ngủ một giấc hoặc chỉ nằm xuống. Tôi ngáp, tự hỏi liệu mình có dám liều ngủ một giấc không. Dimitri đã giục tôi ngủ khi chúng tôi rời khỏi nhà Sonya, biết rằng chúng tôi sẽ mất nhiều thời gian hơn vài tiếng ngắn ngủi Sydney cho tôi ngủ.

Tôi dựa đầu vào ghế và nhắm mắt, ngay lập tức chìm vào giấc ngủ. Bóng tối của giấc ngủ đổ ụp xuống cảm giác của một giấc mơ linh hồn, và tim tôi đập loạn nhịp cả vì hoảng loạn và vui sướng. Sau khi trải nghiệm qua bài sát hạch của Lissa, những giấc mơ linh hồn bỗng dưng mang lại cảm giác không hay. Trong khi nó có thể là cơ hội gặp gỡ Adrian. Và… đúng là như thế.

Chỉ có điều chúng tôi hiện ra ở một nơi không thể ngờ tới: vườn nhà Sonya. Tôi hạnh phúc nhìn lên bầu trời trong xanh và những bông hoa rạng rỡ, suýt không chú ý tới Adrian. Anh mặc một chiếc áo len cashmere xanh thẫm khiến anh chìm lẫn. Với tôi, anh tuyệt vời hơn bất kì tuyệt tác của khu vườn nào.

“Adrian!”

Tôi lao vào anh. Adrian nhẹ nhàng nhấc bổng tôi, quay xung quanh. Khi đặt tôi xuống, anh quan sát khu vườn và gật đầu đồng tình. “Anh nên để em chọn địa điểm thường xuyên hơn. Em có khiếu thẩm mĩ đấy. Dĩ nhiên, từ hồi em hẹn hò với anh, chúng ta đều đã biết điều đó”.

“Ý anh là sao, ‘chọn địa điểm?’” Tôi hỏi, chạm tay sau cổ anh.

Anh nhún vai. “Khi anh tìm đến và cảm thấy em đang ngủ, anh thiết lập giấc mơ nhưng không muốn tạo ra địa điểm. Thế nên anh để nó lại cho tiềm thức của em”. Anh cáu kỉnh kéo chiếc áo len ra. “Dù vậy anh cũng không ăn mặc cho một kì nghỉ”. Chiếc áo len tỏa sáng lờ mờ, nhanh chóng thay thế bằng một chiếc áo phông xám nhạt với hình vẽ trừu tượng phía trước. “Đẹp hơn chưa?”

https://thuviensach.vn

“Hơn hẳn”.

Adrian khúc khích và hôn lên trán tôi. “Anh nhớ em lắm, ma cà rồng lai bé nhỏ. Lúc nào em cũng kiểm tra Lissa và bọn anh được nhưng thành quả tốt nhất của anh chỉ là những giấc mơ này, và thực lòng mà nói, anh không hiểu em đang sống theo lịch sinh hoạt nào”.

Tôi nhận ra rằng với “sự do thám” của mình, tôi biết nhiều về chuyện xảy ra ở hoàng cung hơn anh. “Lissa đã trải qua bài sát hạch thứ hai”, tôi bảo anh.

Chà! Vẻ mặt anh xác minh phỏng đoán của tôi. Anh chưa biết gì về bài sát hạch, có thể vì anh đang ngủ. “Khi nào?”

“Vừa xong. Một bài thi khó, nhưng cô ấy đã vượt qua”.

“Hẳn cô ấy mừng lắm. Tuy vậy… nó khiến chúng ta mất thời gian hơn để xóa tội và mang em về nhà. Dù không chắc anh có muốn về nếu anh là em”. Anh nhìn quanh khu vườn lần nữa. “Tây Virginia đẹp hơn anh tưởng nhiều”.

Tôi bật cười. “Không phải là Tây Virginia, dù thế nào cảnh vật cũng không tệ. Đây là nơi Sonya Karp…”

Tôi cứng lưỡi, không thể tin mình vừa buột miệng. Tôi quá hạnh phúc vì được gặp lại Adrian, vậy nên trong khoảnh khắc… tôi để mình thiếu thận trọng. Adrian tỏ ra rất, rất lo lắng.

“Em vừa nói Sonya Karp ư?”

Rất nhiều phương án hiện lên trong đầu tôi. Nói dối là dễ nhất. Tôi có thể nói đây là một nơi tôi đã từng đến từ lâu, như thể Sonya đã cho chúng tôi một chuyến đến nhà cô. Dù vậy như thế cũng hơi nông cạn. Thêm nữa, tôi đoán vẻ mặt tôi đã thể hiện rõ ràng. Tôi đã bị phát giác. Một lời nói dối không thể đánh lừa Adrian.

“Phải”, tôi đáp.

“Rose. Sonya Karp là một Strigoi”.

“Không còn như thế nữa”.

https://thuviensach.vn

Adrian thở dài. “Anh biết việc em nằm ngoài rắc rối là quá lý tưởng nên không thể trở thành hiện thực được. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Ừm, Robert Doru biến đổi cô ấy”.

“Robert”. Adrian cong môi khinh bỉ. Hai người sử dụng năng lực linh hồn quan hệ không tốt. “Bởi vì dường như anh đang tới thẳng Lãnh địa Điên rồ hoàn chỉnh, điều đó rất có ý nghĩa với anh, anh đoán là Victor Dashkov cũng ở chỗ em”.

Tôi gật đầu, vô cùng ao ước ai đó sẽ đánh thức tôi khỏi sự thẩm tra của Adrian. Chết tiệt. Sao tôi lại lỡ miệng thế chứ?

Adrian thả tôi ra và bước quanh theo những vòng nhỏ. “Thôi được, thế thì. Em, Belikov, nhà giả kim, Sonya Karp, Victor Dashkov, và Robert Doru đang cùng ở Tây Virginia”.

“Không”, tôi đáp.

“Không?”

“Bọn em, ừm, không ở Tây Virginia”.

“Rose!” Adrian ngắt quãng rồi đả kích tôi. “Thế em ở chỗ quái nào? Lão già nhà em, Lissa… mọi người đều nghĩ em đang an toàn và yên lặng”.

“Đúng vậy”, tôi ngạo mạn nói. “Chỉ không ở Tây Virginia thôi”.

“Thế thì ở đâu?”

“Em không thể… em không thể nói với anh được”. Tôi ghét phải nói những lời đó với Adrian và phải thấy ảnh hưởng của nó trên mặt anh. “Một phần là vì sự an toàn. Một phần là vì… ừm, em thực sự không biết”.

Adrian nắm hai tay tôi. “Em không thể hành động bừa bãi. Lần này em không được chạy theo những ý nghĩ điên rồ. Em không hiểu sao? Họ sẽ giết em nếu tìm được em”.

“Đó không phải là ý nghĩ điên rồ! Bọn em đang làm việc quan trọng. Một việc sẽ giúp tất cả chúng ta”.

“Một việc em không thể kể cho anh”, anh đoán.

https://thuviensach.vn

“Tốt hơn là anh không nên liên lụy”, tôi đáp, nắm chặt tay anh. “Tốt hơn nếu anh không biết chi tiết”.

“Và trong thời gian đó, anh sẽ yên tâm nghỉ ngơi vì biết là em đã có một đội ưu tú bảo vệ”.

“Adrian, làm ơn đi! Làm ơn tin em. Tin rằng em có một lí do đúng đắn”, tôi cầu khẩn.

Anh thả tay tôi ra. “Anh tin em *cho rằng* em có một lí do đúng đắn. Anh chỉ không thể tưởng tượng nổi lí do nào khiến em đánh liều mạng sống của mình”.

“Đây là việc em cần phải làm”, tôi nói, ngạc nhiên vì mình đã tỏ ra vô cùng nghiêm túc. “Một việc xứng đáng”.

Những đốm nhiễu hiện ra qua tầm nhìn của tôi, như sóng ti vi yếu đi. Thế giới bắt đầu nhòa dần. “Chuyện gì thế này?” Tôi hỏi.

Adrian cáu kỉnh. “Ai đó hoặc cái gì đó đánh thức anh. Có thể là mẹ anh đến kiểm tra lần thứ một trăm”.

Tôi với tới anh, nhưng anh đang biến mất. “Adrian! Làm ơn đừng nói với ai! *Bất cứ ai”*.

Tôi không biết anh có nghe thấy lời cầu khẩn không bởi giấc mơ đã hoàn toàn biến mất. Tôi tỉnh dậy trong xe. Phản ứng ngay tức thời của tôi là chửi thề, nhưng tôi không muốn tố cáo việc ngu ngốc mình đã làm. Nhìn quanh, tôi suýt nhảy cẫng lên khi thấy Sonya đang chăm chú nhìn mình.

“Em vừa có một giấc mơ linh hồn”, cô nói.

“Sao cô biết?”

“Linh khí của em”.

Tôi nhăn mặt. “Những linh khí thường dễ chịu, nhưng lúc này chúng đã bắt đầu khó chịu”.

Cô dịu dàng cười, lần đầu tiên tôi nghe thấy cô cười kể từ lúc được biến đổi. “Chúng có rất nhiều thông tin nếu em biết cách đọc chúng. Em vừa ở chỗ Vasilisa à?”

https://thuviensach.vn

“Không. Bạn trai em. Anh ấy cũng là người sử dụng năng lực linh hồn”.

Cô mở tròn mắt sửng sốt. “Em vừa ở cạnh bạn trai em?”

“Phải. Tại sao? Có chuyện gì à?”

Cô cau mày, có vẻ bối rối. Một lúc sau, cô nhìn về phía ghế trước, nơi Dimitri và Robert ngồi, rồi cô chăm chú nhìn tôi khiến tôi lạnh sống lưng.

“Không có gì”, cô nói. “Không sao cả”.

Tôi nói. “Thôi nào, rõ ràng là có…

“Kìa!” Sonya vội vàng quay khỏi tôi, ngả người về phía trước, và chỉ. “Đi lối đó”.

Chúng tôi suýt đi vượt qua “lối đó”, và Dimitri phải biểu diễn một màn ngoạn mục, kiểu như cuộc chạy trốn hồi ở Pennsylvania, để ngoặt được vào đó. Chiếc xe giật mạnh rồi chao đảo, tôi nghe tiếng Sydney rên rỉ phía sau.

“Một chút cảnh báo cho lần sau sẽ hữu dụng hơn”, Dimitri nhắc nhở.

Sonya không nghe. Ánh mắt cô hoàn toàn tập trung vào con đường chúng tôi vừa lao vào. Chúng tôi đến cột đèn đỏ, nơi tôi bắt gặp một tấm biển chào: CHÀO MỪNG ĐẾN VỚI THÀNH PHỐ ANN ARBOR, MICHIGAN. Chút sự sống nhen nhóm tôi vừa thấy ở cô bỗng biến mất. Sonya lại trở lại trạng thái căng thẳng, gần cứng nhắc. Bất chấp sự thương lượng thông minh của Sydney, Sonya vẫn có vẻ không thoải mái về chuyến đi này. Cô vẫn thấy tội lỗi và phản bội.

“Chúng ta đến chưa?” Tôi sốt sắng hỏi. “Và chúng ta phải đi bao lâu rồi?” Tôi không để ý đến chuyến đi. Lúc đầu tôi có tỉnh táo, nhưng về sau chuyến đi mờ nhạt bởi Lissa và Adrian.

“Sáu tiếng”, Dimitri đáp.

“Rẽ trái ở cột đèn thứ hai”, Sonya nói. “Bây giờ ở ngay góc phố”.

Sự căng thẳng bao trùm lên chiếc xe. Mọi người đều đã tỉnh giấc, tim tôi như chạy đua khi chúng tôi đi càng lúc càng sâu vào khu dân cư. Ngôi nhà nào? Chúng tôi đến gần chưa? Liệu có phải là một trong số này? Đây là

https://thuviensach.vn

một chuyến đi chóng vánh nhưng tưởng như kéo dài vô tận. Tất cả chúng tôi nín thở khi bỗng dưng Sonya nói.

"Đây".

Dimitri tấp vào đường xe chạy của một ngôi nhà dễ thương màu hồng với một bãi cỏ được cắt tỉa hoàn hảo. "Liệu họ hàng cô còn sống ở đây hay không chứ?" Tôi hỏi Sonya.

Sonya không nói gì, tôi nhận ra chúng tôi trở về với phạm vi lời hứa. Với trạng thái khóa kín.

Tiến triển nhiều quá đấy! "Em nghĩ chỉ có một cách để tìm ra", tôi nói, tháo dây an toàn của mình, "vẫn kế hoạch cũ nhé?"

Lúc trước tôi và Dimitri đã bàn luận ai sẽ đi và ai sẽ ở lại nếu Sonya đưa chúng tôi đến đúng chỗ. Để lại hai anh em Victor phía sau là chuyện không cần động não. Câu hỏi là ai sẽ bảo vệ họ, và chúng tôi quyết định Dimitri sẽ ở lại trong khi tôi và Sydney đi cùng Sonya đến gặp người họ hàng của cô. Rõ ràng người đó sẽ bất ngờ về chuyến viếng thăm.

"Vẫn kế hoạch cũ", Dimitri đồng tình. "Em vào trong nhà. Trông em ít đe dọa hơn".

"Này!"

Anh mỉm cười. "Anh nói là 'trông'".

Nhưng lí do của anh có lí. Ngay cả khi thoải mái, ở anh vẫn có nét mạnh mẽ và đáng sợ. Ba người phụ nữ đến trước cửa sẽ ít làm người ta sợ hãi hơn, đặc biệt nếu hóa ra họ hàng của Sonya đã chuyển nhà. Chết tiệt, theo những gì tôi biết, có lẽ cô đã dẫn chúng tôi đến sai nhà.

"Cẩn thận đấy", Dimitri nhắc nhở khi chúng tôi ra khỏi xe.

"Anh cũng vậy", tôi trả lời. Anh mỉm cười đáp lại, một nụ cười ấm áp và sâu sắc hơn.

Những cảm giác rộn ràng trong tôi chìm đi khi Sonya, Sydney và tôi bước tới lối vào nhà. Ngực tôi nén chặt. Nó đây rồi. Hay không phải? Liệu chúng tôi có sắp chạm tới điểm cuối cùng của chuyến đi? Chúng tôi đã thực

https://thuviensach.vn

sự tìm ra người cuối cùng của họ Dragomir, bất chấp mọi khó khăn? Hay chúng tôi bị lừa ngay từ đầu?

Tôi không phải người duy nhất lo lắng. Sydney và Sonya cũng lộ vẻ căng thẳng. Chúng tôi tới bậc trước.

Tôi hít một hơi thật sâu và ấn chuông cửa.

Nhiều giây sau, một người đàn ông trả lời. Một Moroi. Một dấu hiệu hứa hẹn.

Ông ta nhìn từng khuôn mặt chúng tôi, rõ ràng đang tự hỏi một Moroi, một ma cà rồng lai và một con người làm gì trước cửa nhà mình. Nghe như đoạn mở đầu của một câu chuyện đùa tệ hại.

“Tôi giúp gì được?” ông ta hỏi.

Bỗng dưng tôi mất tiếng. Kế hoạch của chúng tôi chỉ nhắm tới một vấn đề lớn: tìm tình nhân của Eric và đứa trẻ yêu quý. Chúng tôi không thực sự xác định được sẽ nói thế nào khi tới đây. Lúc này tôi đợi một trong hai người bạn đồng hành lên tiếng, nhưng không cần thiết. Khi nhìn lại lần thứ hai, người đàn ông Moroi bỗng dừng mắt lại ở người đứng cạnh tôi.

“Sonya?” Ông thở hổn hển. “Có phải cô không?”

Bây giờ tôi nghe tiếng thanh thanh con gái đằng sau ông ta gọi, “Ai đến đấy?”

Có người lao đến bên ông ta, một người cao và gầy, một người tôi biết. Tôi nghẹt thở khi bắt gặp những gợn sóng nâu nhạt rối bời và đôi mắt xanh nhạt - đôi mắt lẽ ra đã nhắc nhở tôi từ lâu. Tôi nghẹn lời.

“Rose”, Jill Mastrano thốt lên. “Chị làm gì ở đây?”

https://thuviensach.vn

Hai mươi ba

VÀI GIÂY IM LẶNG TIẾP THEO kéo dài như vĩnh viễn. Mọi người đều bối rối vì những lí do khác nhau. Sự ngạc nhiên ban đầu của Jill xen lẫn với vui sướng, nhưng khi cô bé nhìn quanh, nụ cười tắt dần, và gương mặt cô trở nên bối rối như tất cả chúng tôi.

"Có chuyện gì thế?" một giọng nói trong nhà vang lên. Vài giây sau, Emily Mastrano xuất hiện bên con gái. Emily nhìn tôi và Sydney vẻ băn khoăn rồi há hốc miệng khi nhìn thấy người thứ ba trong nhóm. "Sonya!" Emily giật mạnh Jill lại, vẻ mặt hoảng hốt. Emily không nhanh như giám hộ, nhưng tôi ngưỡng mộ phản ứng của bà.

"Emily…?" Giọng Sonya rất nhỏ, như sắp vỡ ra. "Em.. . em đây… *chính là* em đây…"

Emily cố kéo người đàn ông vào trong nhà, nhưng rồi dừng lại khi nhìn kĩ Sonya. Cũng như mọi người, Emily phải thừa nhận sự thật hiển nhiên. Sonya không còn dáng vẻ Strigoi. Hơn nữa, cô đang đứng giữa thanh thiên bạch nhật. Emily hơi lảo đảo rồi mở miệng định nói, nhưng không thốt nên lời. Cuối cùng bà quay sang tôi.

"Rose… chuyện gì thế này?"

Tôi ngạc nhiên vì bà coi tôi là người có quyền hành, vừa bởi vì chúng tôi mới gặp nhau một lần, vừa bởi tôi thực sự không dám chắc chuyện gì đang diễn ra. Mất vài lần cố gắng tôi mới tìm lại được giọng nói của mình. "Cháu nghĩ… cháu nghĩ chúng ta nên vào nhà…"

Sydney liếc mắt nhìn chiếc xe, nơi Victor, Robert và Dimitri đang chờ đợi. "Còn họ thì sao?" cô hỏi.

https://thuviensach.vn

Tôi ngập ngừng. Tôi muốn Dimitri cùng đến thông báo tin động trời này, nhưng Emily chỉ có thể tiếp thu được một chuyện một lúc. Moroi dù không thuộc hoàng tộc cũng biết Victor là ai và ngoại hình ông ta thế nào. Chuyến đi của chúng tôi tới Las Vegas là bằng chứng. Tôi lắc đầu. "Để họ chờ".

Chúng tôi ngồi trong phòng khách của gia đình và biết rằng người đàn ông vừa mở cửa là chồng Emily, John Mastrano. Emily mời chúng tôi đồ uống như những vị khách bình thường, nhưng vẻ mặt bà cho thấy bà vẫn đang bị sốc. Bà đưa cốc cho chúng tôi như người máy, vẻ mặt tái nhợt như vừa nhìn thấy Strigoi.

John đặt tay lên tay Emily khi bà ngồi xuống. Ông vẫn nhìn chúng tôi đề phòng, nhưng với bà, ông rất tình cảm và đầy lo lắng. "Có chuyện gì vậy?"

Emily vẫn ngẩn ngơ. "Em… em không biết nữa. Em họ em ở đây… nhưng em không biết tại sao…" Bà hết nhìn tôi lại đến Sydney rồi Sonya. "Làm sao có thể?" Giọng bà run lên.

"Có phải là Lissa không?" Jill kêu lên, có vẻ cô bé biết rõ lai lịch không mấy sáng sủa của người họ hàng này. Cô bé vẫn ngạc nhiên, và hơi lo lắng, nhưng xen lẫn chút hào hứng. "Em đã nghe chuyện anh Dimitri. Đúng thế phải không chị? Lissa chữa được cho Strigoi. Chị ấy đã cứu anh Dimitri. Chị ấy đã cứu…" Jill quay sang Sonya, lòng nhiệt tình hơi dao động. Không hiểu cô bé đã nghe chuyện gì về Sonya. "Chị ấy đã cứu cô".

"Lissa không cứu cô Sonya", tôi đáp. "Một, ờ, người dùng linh hồn khác".

Mặt Jill sáng bừng. "Adrian?" Tôi đã quên mất cô bé thích Adrian.

"Không… người khác. Chuyện này không quan trọng", tôi hấp tấp thêm vào. "Giờ Sonya là… ờ, là Moroi. Nhưng vẫn bối rối. Chưa hẳn là chính mình".

Sonya vẫn đang chăm chú ngắm nhìn người chị gái của mình nhưng quay sang tôi cười gượng. "Cô tự nói được mà, Rose".

https://thuviensach.vn

“Em xin lỗi”.

Emily quay sang Sydney nhíu mày. Họ mới chỉ được giới thiệu sơ qua. “Tại sao cô lại ở đây?” Emily không cần nói thẳng ý nghĩ của mình. Bà muốn biết tại sao *một con người* lại ở đây. “Cô là người cung cấp à?”

“Không!” Sydney nhảy dựng lên khỏi ghế. Tôi chưa bao giờ thấy cô giận dữ và kinh tởm như bây giờ. “Bà nói lại lần nữa xem, tôi sẽ đi ngay khỏi đây! Tôi là rnột nhà giả kim!”

Đáp lại Sydney là những cái nhìn ngơ ngác, tôi bèn kéo cô xuống. “Bình tĩnh nào. Tớ nghĩ họ không biết nhà giả kim là gì đâu”. Trong lòng tôi mừng thầm. Lần đầu phát hiện ra các nhà giả kim, tôi tưởng mình là người cuối cùng trên đời biết đến họ. Thật may còn nhiều người khác cũng vậy. Để đơn giản hóa sự việc, tôi giải thích với Emily. “Sydney đến để giúp chúng cháu”.

Đôi mắt xanh của Emily rơm rớm nước mắt khi bà quay sang người em họ. Emily Mastrano là một trong những người đẹp nhất tôi từng gặp. Thậm chí những giọt nước mắt cũng đẹp đến ngỡ ngàng. “Đúng là em phải không? Họ đã mang em về với chị. Chúa ơi!” Emily đứng dậy, tới bên người em gái và ôm cô thật chặt. “Chị nhớ em quá. Thật không thể tưởng tượng được”.

Tôi cũng suýt bật khóc, nhưng nghiêm khắc tự nhắc mình rằng tôi đến đây vì nhiệm vụ. Tôi biết chuyện này sẽ gây chấn động. Chúng tôi vừa đảo lộn cả gia đình Mastrano… Và tôi sẽ còn làm mọi việc rắc rối hơn nữa. Tôi ghét phải làm việc này. Tôi chỉ ước gì họ có thời gian thích nghi, ăn mừng điều kì diệu về Sonya. Nhưng đồng hồ trong hoàng cung - và trên mạng sống của tôi - đang điểm.

“Chúng cháu đưa cô ấy tới…” Tôi lên tiếng. “Nhưng còn có một lí do khác”.

Tôi không biết giọng nói mình thể hiện điều gì, nhưng Emily cứng người buông Sonya ra và ngồi xuống cạnh chồng. Không hiểu sao, trong khoảnh khắc đó, tôi tin bà biết tại sao chúng tôi tới đây. Tôi nhìn được nỗi

https://thuviensach.vn

sợ trong mắt bà, như thể đã nhiều năm nay bà lo sẽ có chuyến viếng thăm này, như thể bà đã tưởng tượng ra nó cả trăm lần.

Tôi nói tiếp. “Chúng cháu… chúng cháu biết về chuyện Eric Dragomir”.

“Không”, giọng Emily lẫn lộn sự gay gắt và tuyệt vọng. Vẻ ngoan cố của bà giống Sonya khi từ chối chúng tôi đến ngạc nhiên. “Không. Không thể làm thế!”

Khoảnh khắc tôi thấy Jill, khoảnh khắc nhận ra đôi mắt ấy, tôi biết mình đã đến đúng chỗ. Lời nói của Emily - quan trọng hơn là việc bà không từ chối - đã khẳng định rõ hơn.

“Chúng ta phải làm. Chuyện này rất quan trọng”.

Emily quay sang Sonya. “Em đã hứa rồi mà! Em đã hứa là sẽ không nói gì cơ mà!”

“Em không nói gì cả”, Sonya đáp, nhưng nét mặt thể hiện sự ngờ vực lúc trước.

“Cô ấy chưa nói gì cả”, tôi khẳng định, hi vọng trấn an được cả hai người họ. “Thật khó giải thích… nhưng cô ấy đã giữ lời hứa”.

“Không”, Emily lặp lại. “Chuyện này không thể xảy ra. Chúng ta không thể nói chuyện này”.

“Có… có chuyện gì vậy?” John chất vấn. Ánh mắt ông lóe lên sự tức giận. Ông không muốn người lạ làm vợ mình đau khổ.

Tôi nói với Emily. “Chúng ta *phải* nói chuyện này. Xin cô. Chúng cháu cần sự giúp đỡ của cô. Chúng cháu cần sự giúp đỡ của *em ấy*”. Tôi hướng tới Jill.

“Ý chị là sao?” Jill hỏi, sự háo hức lúc trước đã bị phản ứng của mẹ cô bé làm nguội đi.

“Chuyện là…” tôi ngừng lời. Tôi đã xông vào chuyện này, sẵn sàng tìm ra em của Lissa - giờ tôi biết là một người em gái - mà không nghĩ về hậu quả. Lẽ ra tôi phải biết đây là một bí mật với tất cả mọi người, kể cả đứa trẻ được nhắc đến. Tôi không nghĩ đến cú sốc tôi sẽ mang lại. Mà đây

https://thuviensach.vn

không phải người xa lạ gì. Đây là *Jill.* Jill. Bạn tôi. Người chúng tôi vẫn coi là em gái, người chúng tôi vẫn thường chăm sóc. Tôi sẽ làm gì cô bé? Nhìn John, tôi biết chuyện sẽ còn tồi tệ hơn. Jill có coi ông là cha hay không? Gia đình này sắp bị lung lay đến tận gốc rễ, và tôi là người có lỗi.

"Không!" Emily kêu lên, đứng bật dậy. "Cút đi! Tất cả các người cút đi! Tôi không muốn nhìn mặt các người!"

"Cô Mastrano… Cô không thể giả vờ được. Cô phải đối mặt với thực tế".

"Không!" Emily chỉ ra cửa. "Cút đi! Cút đi, nếu không… nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát! Hoặc giám hộ! Cô…" Bà nhận ra sự thật sau khi cú sốc ban đầu về Sonya qua đi. Victor không phải tội phạm duy nhất mà Moroi phải đề phòng. "Cô là tội phạm bỏ trốn! Đồ sát nhân!"

"Không đúng!" Jill lên tiếng. "Con nói rồi mà mẹ. Con đã nói đó chỉ là nhầm lẫn..."

"Cút đi!" Emily nhắc lại.

"Việc đuổi chúng cháu đi sẽ không thể thay đổi được sự thật", tôi cố gắng giữ bình tĩnh.

"Có ai nói cho tôi biết chuyện *quái quỷ* gì đang xảy ra không?" Mặt John đỏ bừng, vừa tức giận vừa đề phòng. "Nếu trong ba mươi giây tới không có câu trả lời, tôi sẽ gọi cả giám hộ *lẫn* cảnh sát".

Tôi nhìn Jill, cứng họng. Tôi không biết mình phải nói sao cho đúng. Còn Sydney không gặp phải vấn đề đó.

"Ông ta không phải bố em", Sydney thẳng thừng chỉ vào John.

Cả căn phòng như khựng lại. Jill lộ vẻ thất vọng như đã mong tin gì thú vị hơn.

"Em biết rồi. John là bố dượng em. Ồ, nhưng em coi như bố đẻ".

Emily sụp xuống ghế gục mặt vào tay. Bà dường như đang khóc, nhưng tôi tin chắc bà sẽ nhảy dựng lên bất cứ lúc nào và sẵn sàng gọi nhà chức trách. Chúng tôi phải giải quyết thật nhanh, dù có đau đớn đến đâu đi nữa.

https://thuviensach.vn

“Đúng thế. Ông ấy không phải cha đẻ của em”, tôi nhìn thẳng vào Jill. *Đôi mắt. Tại sao tôi chưa bao giờ để ý tới đôi mắt này?* “Eric Dragomir mới là cha đẻ của em”.

Emily cất giọng rầu rĩ. “Không”, bà năn nỉ. “Xin đừng làm vậy”.

Cơn giận của John chuyển thành sự bối rối chung trong căn phòng. *“Cái gì?”*

“Điều đó… không”. Jill chậm chạp lắc đầu. “Không thể nào. Cha em chỉ là… chỉ là một kẻ chạy trốn”.

Câu nói không cách sự thật là mấy. “Cha em là Eric Dragomir. Em là một phần trong gia đình Dragomir. Là em gái Lissa. Em là…” Tôi chột dạ nhận ra mình phải nhìn Jill theo cách hoàn toàn khác. “Em thuộc hoàng tộc”.

Jill vẫn luôn đầy năng lượng và lạc quan, sống giữa đời bằng hi vọng và vẻ đẹp ngây thơ. Nhưng giờ gương mặt cô bé u ám và nghiêm nghị, khiến cô trông già hơn tuổi mười lăm của mình. “Không. Chị đừng đùa. Bố em chỉ là kẻ hèn mạt. Em không… không. Rose, thôi đi”.

“Emily”, tôi giật mình nghe thấy giọng Sonya, ngạc nhiên khi thấy cô lên tiếng. Tôi còn ngạc nhiên hơn khi nhìn vẻ mặt cô. Uy quyền. Nghiêm khắc. Quyết tâm. Sonya trẻ hơn Emily phải đến… bao nhiêu nhỉ? Mười tuổi, nếu tôi phải đoán. Nhưng cô nhìn chị họ của mình bằng ánh mắt khiến Emily trông như đứa trẻ con ngỗ ngược. “Emily, đến lúc rồi. Chị phải cho nó biết. Vì Chúa, chị phải cho John biết. Chị không thể chôn vùi chuyện này mãi được”.

Emily nhìn lên, gặp ánh mắt Sonya. “Chị không thể. Em biết chuyện gì sẽ xảy ra… Chị không thể làm vậy với nó”.

“Không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nhưng mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn nếu chị không giành quyền kiểm soát ngay bây giờ”.

Rất lâu sau, Emily mới quay đầu, thẫn thờ nhìn sàn nhà. Vẻ mặt buồn rầu của bà khiến tim tôi tưởng như tan vỡ. Không chỉ có mình tôi.

https://thuviensach.vn

“Mẹ?” Giọng Jill run rẩy. “Có chuyện gì thế? Đây chỉ là nhầm lẫn thôi đúng không?”

Emily thở dài nhìn con gái. “Không. Con là con gái Eric Dragomir. Rose nói đúng”. John nấc nghẹn nhưng không ngắt lời vợ mình. Emily lại siết chặt tay chồng. “Những gì em nói với hai người nhiều năm nay… đều đúng. Gần đúng hết. Em và Eric chỉ có mối quan hệ… thoáng qua. Nhưng không hề rẻ rúng. Chỉ thoáng qua”. Bà ngừng lại nhìn John, vẻ mặt mềm lại. “Em đã nói với anh…”

Ông gật đầu. “Và anh đã nói *với em* rằng quá khứ không có gì quan trọng. Nó không bao giờ ảnh hưởng tới tình cảm anh dành cho em và Jill. Nhưng anh không thể ngờ…”

“Em cũng vậy”, Emily đồng tình. “Lần đầu gặp mặt em không biết ông ta là ai. Khi đó em đang sống ở Las Vegas và tìm được công việc đầu tiên, nhảy múa trong một chương trình ở khách sạn Witching Hour”.

Tôi tròn mắt. Dường như không ai để ý. *Khách sạn Witching Hour.* Tôi và bạn bè đã ở sòng bạc đó khi tìm kiếm Robert, và có người ở đó đã đùa cợt rằng cha của Lissa thích những cô gái nhảy. Tôi biết Emily làm việc ở công ty múa ba lê tại Detroit, vì thế họ sống ở Michigan. Tôi không bao giờ ngờ rằng bà đã từng là một vũ công mặc đồ lông vũ và đính hạt lấp lánh ở Las Vegas. Nhưng tại sao? Lẽ ra bà có thể khởi nghiệp ở nơi khác, và dáng người cao ráo, duyên dáng của bà sẽ cho bà khả năng khiêu vũ bất kì điệu nhảy nào.

“Ông ấy rất ngọt ngào… nhưng buồn bã”, Emily tiếp tục. “Cha ông ấy vừa chết, và ông dường như chìm đắm trong nỗi đau. Em hiểu cái chết khiến ông tuyệt vọng, nhưng giờ… em mới *thực sự* hiểu. Đó quả là sự mất mát lớn trong gia đình. Số lượng người trong gia tộc của ông giảm xuống”. Bà nhíu mày suy nghĩ rồi nhún vai. “Eric là người tốt, em nghĩ ông thực sự yêu vợ. Nhưng lúc đó ông đang chìm trong bóng tối. Em không nghĩ Eric lợi dụng em. Ông ấy quan tâm tới em, nhưng em nghĩ nếu ở vào một tình huống khác, chưa chắc chúng em sẽ có quan hệ gì. Dù sao em vẫn bằng lòng với kết thúc và sẵn sàng tiếp tục cuộc sống của mình… cho tới khi Jill

https://thuviensach.vn

xuất hiện. Em liên hệ với Eric vì em nghĩ ông ấy nên biết - dù em đã nói rõ rằng em không cần gì từ ông. Khi đó, biết ông là ai, em không *cần* gì cả. Cuộc sống nơi hoàng cung chỉ toàn chính trị, dối trá và phản bội. Rốt cuộc, thứ duy nhất em nhận từ Eric là tiền. Dù em không muốn. Em không muốn thấy mình là kẻ tống tiền, nhưng em *muốn* tương lai của Jill được bảo đảm".

Tôi buột miệng. "Cô đâu có vẻ như sống dựa vào khoản tiền". Nhưng ngay khi lời vừa tuôn ra, tôi đã thấy hối hận. Ngôi nhà của họ rất đẹp, không hề có vẻ nghèo nàn. Nhưng cũng không xứng với số tiền tôi thấy vẫn được chuyển qua các tài khoản ngân hàng.

"Không", Emily đáp. "Số tiền đó chỉ để dành cho lúc khẩn cấp, nhưng cô đã dành tất cả cho Jill, cho tương lai của con bé. Để nó được làm những gì mình muốn".

"Ý mẹ là sao?" Jill kinh ngạc. "Mẹ đang nói chuyện tiền bạc gì vậy?"

"Em là một người thừa kế. Và thuộc hoàng tộc".

"Em không phải người như vậy". Jill hoảng hốt nhìn mọi người. Cô bé khiến tôi liên tưởng tới một chú hươu con đang sẵn sàng chạy trốn. "Chắc chắn là lầm rồi. Mọi người đã lầm rồi".

Emily đứng dậy đi về phía Jill ngồi, quỳ xuống trước mặt cô bé. Emily nắm tay con gái. "Tất cả đều *đúng*. Mẹ xin lỗi vì con phải biết chuyện như thế này. Nhưng điều đó không thể thay đổi gì. Cuộc sống của chúng ta sẽ không thay đổi. Chúng ta sẽ sống tiếp như lúc trước".

Tình cảm dào dạt dâng lên trên gương mặt Jill, nhất là sự sợ hãi và bối rối, nhưng cô cúi người, vùi đầu vào vai mẹ chấp nhận. "Vâng ạ".

Một khoảnh khắc cảm động, và tôi lại thấy mình như sắp khóc. Tôi cũng có một tấn kịch gia đình và rắc rối với cha mẹ. Cũng như lúc trước, tôi muốn gia đình Mastrano được sống trong giây phút này, nhưng không thể.

"Không thể được", tôi nói với cả gia đình. "Mọi người không thể tiếp tục như ngày xưa. Jill… Jill phải tới hoàng cung".

https://thuviensach.vn

Emily giật mình ngẩng lên nhìn tôi. Chỉ vài giây trước, bà đầy tuyệt vọng và đau khổ. Giờ tôi thấy cơn giận bừng bừng và vẻ dữ tợn. Đôi mắt xanh của bà đầy giông bão, nhìn tôi gay gắt. "*Không*. Con bé sẽ không tới hoàng cung. Con bé sẽ không bao giờ tới đó".

Jill đã từng tới thăm hoàng cung, nhưng giờ cả Emily lẫn tôi biết rằng đây không phải là một chuyến đi tham quan thông thường. Jill phải đi với thân phận thực sự của mình, có lẽ *thực sự* không phải là một từ chuẩn xác. Thân phận hoàng tộc không hợp pháp không phải bản tính của Jill, chưa phải. Cô bé là chính bản thân mình, nhưng cái tên cô đã thay đổi. Sự thay đổi này phải được thừa nhận, và hoàng cung Moroi sẽ rúng động.

"Jill phải đi", tôi giục. "Hội đồng đang trở nên thối nát, và gia đình Dragomir phải tham gia sửa chữa. Một mình Lissa không có quyền lực gì bởi chưa đủ nhân số tối thiểu. Tất cả những hoàng thân khác… họ vùi dập Lissa. Họ sẽ tiếp tục sử dụng những luật lệ không giúp được gì cho chúng ta".

Emily vẫn quỳ gối trước ghế như muốn che chắn cho Jill khỏi lời tôi nói. "Thế nên Jill mới không thể đi. Thế nên ta mới không cho Eric thừa nhận nó. Ta không muốn Jill bị liên lụy. Nơi đó đầy cạm bẫy. Cái chết của Tatiana là bằng chứng". Emily dừng lại nhìn tôi trừng trừng, khiến tôi nhớ ra mình là nghi phạm chính. Rõ ràng chúng tôi vẫn chưa được tin tưởng. "Những hoàng thân quốc thích … đều độc ác. Ta không muốn Jill trở thành một trong số đó. Ta *sẽ* không cho nó trở thành một trong số họ".

"Không phải hoàng thân nào cũng vậy", tôi cãi. "Lissa không thế. Cô ấy đang cố gắng thay đổi hệ thống".

Emily nhìn tôi cười cay đắng. "Thế cô nghĩ người khác nghĩ gì về sự thay đổi của Vasilisa? Ta tin không ít hoàng thân sẽ rất mừng khi thấy con bé im lặng, đó là những kẻ không thích gia đình Dragomir đoàn tụ. Ta nói rồi: Eric là người tốt. Đôi khi ta nghĩ nguyên nhân cái chết của gia đình họ không phải là ngẫu nhiên".

Tôi há hốc miệng. "Thật nực cười!" Nhưng đột nhiên tôi không dám chắc.

https://thuviensach.vn

“Thật sao?” Emily nhìn tôi như thể đoán ra được nỗi nghi ngờ trong lòng tôi. “Cô nghĩ người ta sẽ làm gì nếu một người nhà Dragomir nữa xuất hiện? Những kẻ chống đối Vasilisa? Họ sẽ làm gì nếu có một người đứng vào và giành quyền cho gia tộc con bé?”

Ẩn ý trong lời Emily thật đáng sợ… nhưng tôi nghĩ không phải là không thể xảy ra. Nhìn Jill, tôi thấy một cảm xúc trống rỗng, hụt hẫng. Tôi sẽ khiến Jill dấn thân vào chuyện gì? Jill, cô bé ngọt ngào và ngây thơ. Jill muốn phiêu lưu ngoài thế giới và chưa thể nói chuyện với con trai mà không đỏ mặt. Mong muốn học chiến đấu của Jill vừa là động lực tuổi trẻ, vừa là bản năng bảo vệ người khác. Bước vào thế giới hoàng gia cũng là cách để giúp người khác, nhưng không phải theo cách cô từng tưởng tượng. Điều đó cũng có nghĩa là dấn thân vào với bản chất tăm tối, độc địa đầy rẫy nơi hoàng cung.

Hình như Emily coi sự im lặng của tôi là đồng tình. Một thoáng cảm xúc xen giữa đắc thắng và nhẹ lòng lướt trên gương mặt bà, nhưng lập tức tan biến khi Jill đột nhiên lên tiếng.

“Con sẽ đi”.

Mọi người tròn mắt. Đến tận bây giờ tôi vẫn nhìn Jill như một nạn nhân. Giờ tôi mới giật mình vì vẻ dũng cảm và quyết tâm của cô bé. Vẻ mặt cô vẫn vương chút sợ hãi và bàng hoàng, nhưng có nét đanh thép mà tôi chưa từng thấy.

“Cái gì?” Emily kêu lên.

“Con sẽ đi”, giọng Jill chắc nịch. “Con sẽ giúp Lissa và… Và gia đình Dragomir. Con sẽ đi với Rose về hoàng cung”.

Tôi cho rằng nhắc tới những khó khăn chồng chất để tôi có thể tiếp cận hoàng cung bây giờ không quan trọng. Thực sự, tôi đã tới nước chỉ còn cách đứng nhìn, dù cũng may Emily đã chuyển cơn giận sang con gái mình.

“Không được! Mẹ không cho phép con tới đó”.

“Mẹ không thể quyết định thay con được! Con không phải trẻ con”.

“Nhưng chắc chắn con chưa phải người lớn”, Emily đáp trả.

https://thuviensach.vn

Hai người tiếp tục tranh cãi, và John lên tiếng ủng hộ vợ. Giữa lúc cả gia đình đang xung đột, Sydney ghé sát vào tôi nói nhỏ. “Tớ nghĩ cậu không thể ngờ rằng ‘vị cứu tinh’ của cậu phải xin phép mẹ cho đi quá giờ giới nghiêm”.

Thật không may câu đùa của Sydney lại có phần đúng. Chúng tôi cần Jill, và hiển nhiên tôi không ngờ đến rắc rối này. Nếu Emily từ chối thì sao? Rõ ràng việc giữ bí mật về dòng dõi của Jill là việc Emily vẫn rất kiên quyết làm suốt mười lăm năm nay. Tôi có linh tính Jill sẽ không bỏ nhà để trốn tới hoàng cung nếu không còn lựa chọn nào khác. Và tôi sẽ không nỡ giúp cô bé làm vậy.

Sonya lại đột ngột xen vào cuộc đối thoại. “Emily, chị không nghe em nói sao? Đằng nào chuyện này cũng sẽ xảy ra, dù chị có muốn hay không. Nếu giờ chị không đồng ý, thì tuần sau con bé sẽ đi. Hoặc năm sau. Hoặc năm năm nữa. Vấn đề là, việc nó ra đi chắc chắn sẽ *xảy ra*”.

Emily ngồi sụp xuống ghế vẻ mặt thiểu não. “Không. Chị không muốn thế”.

Gương mặt xinh đẹp của Sonya lộ vẻ cay đắng. “Nhưng cuộc sống đâu thèm để tâm chúng ta muốn gì. Hãy hành động khi chị còn đủ sức ngăn nó trở thành thảm họa”.

“Đi mà mẹ”, Jill nài nỉ. Đôi mắt xanh ngọc của gia tộc Dragomir nhìn Emily đầy tình cảm. Tôi biết Jill có thể sẽ không nghe lời và trốn đi, nhưng cô không muốn, nếu không cần phải làm thế.

Emily thẫn thờ nhìn ra xa, đôi mắt với hàng mi dài trống rỗng và cam chịu. Dù bà ngăn cản kế hoạch của tôi, nhưng tôi hiểu bà làm vậy vì tình yêu và sự lo lắng chân thành, những đức tính khiến Eric bị bà hấp dẫn.

“Được rồi”, Emily thở dài. “Jill có thể đi, nhưng mẹ cũng đi. Con sẽ không đối mặt với bọn họ mà không có mẹ”.

“Hay anh nữa”, John xen vào. Ông vẫn tỏ ra bối rối nhưng quyết tâm ủng hộ vợ và con gái dượng. Jill nhìn hai người cảm kích, khiến tôi nhận ra mình vừa làm một gia đình êm ấm phải chao đảo. Kế hoạch của chúng tôi

https://thuviensach.vn

không bao gồm việc đưa Emily và John đi cùng, nhưng tôi không thể trách họ và cũng thấy họ không gây hại gì. Chúng tôi cần Emily để kể về Eric.

"Cảm ơn", tôi xúc động. "Cảm ơn mọi người rất nhiều".

John nhìn tôi. "Chúng tôi vẫn chưa chấp nhận chuyện có một tên tội phạm bỏ trốn ở trong nhà mình".

"Rose không làm vậy!" Jill kịch liệt lên tiếng. "Đó chỉ là cái bẫy".

"Đúng thế". Tôi ngập ngừng đáp. "Có lẽ bởi những kẻ chống đối Lissa".

Emily tái mặt, nhưng tôi thấy mình cần tỏ ra thành thực, dù điều đó có khẳng định nỗi sợ của bà. Bà hít một hơi thật sâu, "Ta tin con. Tin rằng con không làm chuyện đó. Ta không biết tại sao… nhưng ta tin". Bà gần như mỉm cười. "Không, ta biết. Vì những gì ta nói lúc trước, về những con rắn độc ở hoàng cung. Chúng mới là kẻ làm chuyện này. Không phải con".

"Em có chắc không?" John tỏ vẻ không thoải mái. "Chuyện lộn xộn với Jill đã là quá đủ rồi, lại còn chứa chấp một tên tội phạm nữa".

"Em chắc", Emily đáp. "Sonya và Jill tin Rose, em cũng vậy. Mọi người có thể ở lại đây tối nay vì giờ ta chưa thể đi tới hoàng cung ngay được".

Tôi há miệng định nói mọi người gần như phải đi gấp, nhưng Sydney huých nhẹ tay tôi. "Cảm ơn bà Mastrano", cô lấy lại phong cách ngoại giao của các nhà giả kim. "Được thế thì tốt quá".

Tôi cố nén một cái nhăn mặt. Thời gian mỗi lúc một gấp gáp, nhưng gia đình Mastrano nhất thiết phải có chuẩn bị. Di chuyển vào ban ngày cũng tốt hơn. Tôi kiểm tra nhanh bản đồ trong đầu và tin rằng chúng tôi có thể lái xe một mạch tới hoàng cung trong vòng một ngày. Tôi gật đầu đồng tình với Sydney, cho phép mình nghỉ ngơi một ngày trong nhà Mastrano.

"Cảm ơn, chúng cháu rất cảm kích". Đột nhiên tôi nhớ ra lời John. *Chuyện lộn xộn với Jill đã là quá đủ rồi, lại còn chứa chấp một tên tội phạm nữa*. Tôi cố gượng một nụ cười trấn an và thuyết phục. "Chúng cháu, ờ, chúng cháu có một vài người bạn đang chờ trong xe…"

https://thuviensach.vn

Hai mươi tư

TÔI HƠI NGẠC NHIÊN VÌ BẤT CHẤP SỰ MÂU THUẪN lúc trước, Sonya và Robert đã hợp lực để tạo ra ảo giác cho anh em nhà Dashkov. Ảo giác này thay đổi ngoại hình của họ, và với vài cái tên giả, gia đình Mastrano cho rằng họ chỉ là nhân số bổ sung cho đoàn người kì quặc của chúng tôi. Trước nỗi buồn và sự căng thẳng sẵn có trong căn nhà, một vài người nữa có vẻ không khiến cho gia đình Mastrano bận tâm.

Để hoàn thành tốt vai trò chủ nhà Moroi, việc nấu bữa tối là chưa đủ. Emily đã gọi một người cung cấp tới, theo kiểu "dịch vụ chuyển phát máu". Những Moroi sống ở ngoài khu vực được che chở, trà trộn lẫn với con người đều có sự liên hệ bí mật với người cung cấp trong vùng. Thông thường những người cung cấp đều có người trông coi là một Moroi kiếm sống bằng dịch vụ này. Phần lớn Moroi chỉ cần tới nhà của "ông chủ" những người cung cấp, nhưng trong trường hợp này, Emily đã sắp xếp để người cung cấp được đưa tới nhà bà.

Emily làm vậy vì sự lịch thiệp, như đối với bất kì vị khách Moroi nào, dù đó là người mang đến tin tức mà bà sợ hãi nhất trên đời. Bà đâu biết những Moroi chúng tôi đưa theo mong đợi máu đến mức nào. Tôi không quan tâm chuyện hai anh em Dashkov phải chịu khổ, nhưng Sonya đặc biệt cần máu để hồi phục.

Thực tế, khi người cung cấp và người trông coi xuất hiện, Sonya là người đầu tiên được uống máu. Tôi và Dimitri phải náu mình trên tầng. Sonya và Robert chỉ đủ sức tạo ra một lượng ảo giác có hạn, và che giấu thân phận của Robert và Victor trước con mắt Moroi của người cung cấp cũng là công việc cần thiết nhất. Che giấu ngoại hình tôi và Dimitri vượt

https://thuviensach.vn

quá sức họ, và trong tình cảnh bị truy nã khẩn cấp như bây giờ, chúng tôi không nên liều lĩnh.

Việc bỏ mặc hai anh em kia mà không giám sát chặt chẽ khiến tôi và Dimitri cùng lo lắng, nhưng dường như hai người họ thèm máu tới mức không còn ý định gì khác. Dimitri và tôi cũng muốn tắm rửa sạch sẽ, vì hồi sáng không có thời gian. Chúng tôi tung đồng xu, và tôi được tắm trước. Chỉ có điều khi tắm xong và lục lọi đám quần áo, tôi nhận ra mình đã dùng hết "thường phục" sạch và lần tới chiếc váy Sydney để trong ba lô. Tôi nhăn nhó nhưng nghĩ rằng mặc váy một đêm cũng chẳng vấn đề gì. Chúng tôi sẽ chẳng phải làm gì hơn ngồi chờ chuyến đi ngày mai, và Emily sẽ cho tôi giặt giũ trước khi lên đường. Sau khi chải chuốt và sấy tóc, rốt cuộc tôi cũng thấy mình trở lại với văn minh.

Sydney và tôi chung nhau một phòng ngủ cho khách, anh em Dashkov chiếm phòng còn lại. Sonya sẽ ngủ trong phòng Jill, và Dimitri được mời dùng ghế sô pha. Tôi tin chắc anh sẽ đi đi lại lại trong hành lang khi cả nhà đang ngủ và tôi sẽ đổi phiên gác với anh. Giờ thì anh vẫn đang tắm rửa, tôi lẻn ra hành lang nhìn qua tay vịn để kiểm tra tầng một. Gia đình Mastrano, Sonya và anh em Victor đang ở chỗ người cung cấp và người trông coi. Mọi sự đều diễn ra bình thường. Thở phào một hơi, tôi quay về phòng và tận dụng thời gian kiểm tra Lissa.

Sau niềm vui vì vượt qua thử thách, Lissa đã bình tĩnh lại, tôi tưởng rằng cô đã đi ngủ bù. Nhưng không. Cô vẫn chưa ngủ. Cô đưa Eddie và Christian tới chỗ Adrian, và tôi nhận ra cô là người đánh thức anh khỏi giấc mơ mà hai chúng tôi gặp nhau trong xe. Kiểm tra lại kí ức gần đây của cô, tôi thấy lại những chuyện đã xảy ra từ lúc anh chào tôi và lảo đảo đi ra cửa.

"Có chuyện gì vậy?" Adrian nhìn mặt mọi người. "Anh đang có một giấc mơ đẹp".

"Em cần anh", Lissa đáp.

"Anh nghe câu ấy từ miệng phụ nữ nhiều rồi", Adrian đùa. Christian khẽ hừm, còn Eddie hơi mím môi cười dù vẫn giữ dáng đứng giám hộ nghiêm chỉnh.

https://thuviensach.vn

“Em nói nghiêm túc đấy”, Lissa nói lại. “Em vừa nhận được một tin nhắn từ Ambrose. Anh ta có chuyện quan trọng cần nói với chúng ta, và… em không biết nữa. Em vẫn chưa biết anh ta đóng vai trò gì. Em muốn người để mắt tới anh ta. Em muốn có ý kiến của anh”.

“Ồ, câu đó anh *không* được nghe nhiều lắm”.

“Thôi anh nhanh lên thay quần áo đi được không?” Christian yêu cầu.

Thực sự nếu có ai ngủ thêm được chút nào thì quả là kì diệu, vì tất cả chúng tôi đều thường xuyên bị lôi dậy trong lúc ngủ. Dù sao Adrian cũng nhanh chóng thay đồ, và mặc dù ăn nói dửng dưng nhưng chắc chắn anh quan tâm tới mọi việc liên quan tới chuyện giải oan cho tôi. Điều tôi không chắc là liệu anh có kể cho mọi người nghe vụ rắc rối mà tôi đang gặp phải hay không, vì giờ tôi đã lỡ lời tiết lộ một vài hành động thực tế của mình.

Nhóm bạn của tôi hối hả đi tới tòa nhà họ vừa đến thăm, nơi Ambrose sống và làm việc. Hoàng cung đã tỉnh giấc, đây đó có người đi lại, chắc chắn đang muốn xem kết quả thử thách thứ hai. Thực tế, có vài người nhìn thấy Lissa đã hồ hởi chúc mừng.

“Đêm nay em có một bài thử thách khác”. Lissa kể với Adrian. Có người vừa lại gần chúc mừng cô. “Một bài thử thách không ngờ tới”.

Adrian ngập ngừng, tôi tưởng anh định nói rằng anh đã biết thông tin từ tôi. Tôi cũng chờ anh thông báo tin tức gây sốc về đoàn người và tung tích của tôi. “Thế nào?” anh hỏi lảng đi.

“Em đã qua rồi. Thế là đủ”.

Cô không nỡ kể chuyện về những người dân mừng rỡ reo hò, những người không chỉ ủng hộ cô vì luật lệ mà còn vì lòng tin tưởng. Tasha, Mia và vài người bạn khác trong học viện đã có mặt trong đám đông, cười tươi chúc mừng cô. Thậm chí Daniella, vốn đứng đó chờ Rufus, cũng miễn cưỡng chúc mừng Lissa, có vẻ ngạc nhiên vì Lissa vượt qua thử thách. Mọi chuyện thật kì lạ, Lissa chỉ muốn thoát khỏi nơi đó.

Eddie bị kéo đi để hỗ trợ các giám hộ khác mặc cho cậu ta phản đối vì bận hộ tống Lissa. Vì thế Christian và Tasha phải đưa Lissa về một mình.

https://thuviensach.vn

À, gần như một mình. Một giám hộ tên Ethan Moore nhập nhóm, anh ta là người Abe vẫn gán ghép với Tasha. Đôi khi Abe hơi thổi phồng sự việc, nhưng lần này ông đã nói đúng. Ethan có vẻ lợi hại như bất kì giám hộ nào, nhưng thái độ khó chơi của anh ta đôi khi dao động mỗi khi gặp ánh mắt Tasha. Anh ta ngưỡng mộ cô. Tasha rõ ràng cũng thích anh ta và tán tỉnh suốt dọc đường, bất chấp sự khó chịu của Christian. Tôi thấy chuyện này khá hay ho. Nhiều người không chịu tới gần Tasha vì những vết sẹo trên má cô. Thật tốt khi thấy một người trân trọng cô vì tính cách, dù Christian tỏ vẻ kinh tởm ý nghĩ *có người* hẹn hò với cô mình. Và thực sự tôi thích nhìn Christian bị dằn vặt như vậy. Chuyện này tốt cho cậu ta.

Ethan và Tasha rời đi ngay sau khi Lissa an toàn trở về phòng. Chỉ vài phút sau, Eddie xuất hiện, lầm bầm vì bị giao cho mấy công việc "dở hơi" trong khi cậu ta còn việc khác phải làm. Chắc Eddie đã làm ầm lên nên rốt cuộc họ phải để cậu ta nhanh chóng quay lại chỗ Lissa. Eddie tới nơi đúng mười phút trước khi tin nhắn của Ambrose tới nơi, vừa may. Eddie hẳn sẽ phát hoảng lên nếu tới phòng Lissa mà không thấy cô đâu. Hẳn cậu ta sẽ nghĩ Strigoi đã bắt cóc thân chủ của mình trong lúc vắng mặt.

Đó là một loạt sự kiện dẫn tới chuyện hiện nay: Lissa và ba gã trai tới chỗ hẹn bí mật của Ambrose.

"Em tới sớm", Ambrose nói và mời cả nhóm vào trước khi Lissa kịp gõ cửa tới lần thứ hai. Tất cả ngồi trong phòng Ambrose chứ không phải phòng trà đẹp đẽ dành cho khách. Trông nơi này giống một căn phòng kí túc, khá tươm tất. Tươm tất hơn những gì tôi phải chịu đựng. Lissa chỉ tập trung chú ý Ambrose, vì vậy cô không chú ý thấy bên mình, Eddie đang quan sát toàn căn phòng. Tôi rất mừng vì cậu ta tận tụy và chắc hẳn không tin tưởng Ambrose hay những kẻ không ở trong vòng tròn hiện thời của chúng tôi.

"Có chuyện gì vậy?" Lissa hỏi ngay khi Ambrose đóng cửa lại. "Tại sao bọn em phải tới gấp thế này?"

"Vì anh phải cho em xem thứ này", anh đáp. Trên giường anh có một chồng giấy, và anh nhặt tờ trên cùng lên. "Nhớ lúc anh nói người ta khóa

https://thuviensach.vn

hết đồ đạc của Tatiana lại chứ? Giờ họ đang kiểm kê và hủy chúng đi". Adrian khẽ cựa mình khó chịu, và chỉ mình tôi để ý thấy. "Bà có một két sắt để tư liệu quan trọng - những tư liệu bí mật, tất nhiên. Và…"

"Và?" Lissa thúc giục.

"Và anh không muốn ai phát hiện ra", Ambrose nói tiếp. "Anh không biết đa số nội dung của chúng, nhưng nếu bà muốn giữ bí mật… Anh có cảm giác chúng nên là bí mật. Anh biết mật mã, vì thế… anh đã lấy trộm". Gương mặt anh lộ vẻ áy náy, nhưng không phải vì với mọi người, mà vì việc trộm cắp.

Lissa háo hức nhìn đống giấy tờ. "Và?"

"Chẳng có gì liên quan tới những thứ bọn em đang tìm… có lẽ trừ cái này". Anh đưa ra một mẩu giấy. Adrian và Christian xúm lại bên Lissa.

Tatiana yêu quý,

Thần rất ngạc nhiên khi thấy những tiến triển gần đây. Thần tưởng chúng ta cùng chung tư tưởng rằng sự an toàn của nhân dân không chỉ cần đến những giám hộ non trẻ hơn. Chúng ta đã để lãng phí quá nhiều người trong số họ, nhất là những phụ nữ. Nếu bệ hạ hành động và bắt buộc họ quay trở lại - hẳn người hiểu thần nói về vấn đề gì - thì đội quân giám hộ sẽ tăng lên. Điều luật hiện tại hoàn toàn không thỏa đáng, nhất là sau khi những thí nghiệm "huấn luyện" của người thất bại.

Thần cũng vô cùng ngạc nhiên khi nghe chuyện bệ hạ dự định thả Dimitri Belikov khỏi tầm kiểm soát. Thần không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng bệ hạ không thể chỉ tin vào vẻ ngoài. Có khả năng người sẽ thả tự do cho một con quái vật - hay ít ra cũng là một tên gián điệp - vào giữa chúng ta. Hắn phải đặt dưới sự kiểm soát ngặt hơn bây giờ. Thực chất, việc bệ hạ tiếp tục nghiên cứu linh hồn sẽ gây nhiều chuyện rắc rối và chắc chắn sẽ dẫn tới tình hình không tự nhiên hiện giờ. Thần tin là phải có lí do khiến loại nguyên tố này không được biết đến trong chúng ta lâu như thế: tổ tiên chúng ta nhận ra sự nguy hiểm của nó và đã lấp liếm nó đi. Avery Lazar là minh chứng, và thần đồng của bệ hạ, Vasilisa Dragomir, chắc chắn sẽ đi theo vết xe đổ đó. Bằng hành động khuyến khích Vasilisa, bệ hạ

https://thuviensach.vn

đang thúc đẩy quá trình thoái hóa của gia tộc Dragomir, một gia tộc lẽ ra phải mất dấu trong lịch sử với niềm vinh quang chứ không phải nỗi ô nhục của căn bệnh điên. Việc bệ hạ ủng hộ Vasilisa cũng sẽ khiến cháu trai của người gặp nguy hiểm, và chắc chắn chúng ta chẳng ai mong muốn điều đó.

Thần xin lỗi vì làm bận lòng bệ hạ bằng những lời than vãn. Thần kính trọng người và không có ý gì khác ngoài ngưỡng mộ khả năng lãnh đạo nhân dân của người suốt bao năm nay. Thần tin rằng người sẽ nhanh chóng ra quyết định đúng đắn - dù thần lo rằng nhiều người sẽ không tin tưởng bệ hạ như thần. Thần biết một số người sẽ tìm cách thao túng mọi việc, và thần rất lo ngại hậu quả của chúng.

Lá thư được đánh máy, không có chữ kí. Lissa nhất thời không thể hiểu hết ý nghĩa của nó. Cô bị thu hút ở phần nói về khả năng gia tộc Dragomir bị kết thúc trong ô nhục. Nó quá sát với nhĩrng cảnh cô thấy trong bài thử thách.

Christian kéo Lissa về với thực tại. “Ồ! Xem ra Tatiana có kẻ thù. Nhưng giờ chuyện đó đã quá rõ ràng rồi”.

“Thư này của ai?” Adrian lớn tiếng, vẻ mặt anh tối sầm, tức giận trước sự đe dọa không giấu giếm.

“Tôi không biết”, Ambrose đáp. “Tôi tìm thấy nó đúng như thế này. Có lẽ chính bà cũng không biết kẻ gửi là ai”.

Lissa gật đầu đồng tình. “Quả là có tính chất thư nặc danh… thế nhưng em vẫn có cảm giác đây phải là người Tatiana biết rất rõ”.

Adrian nhìn Ambrose nghi ngờ. “Làm sao bọn tôi biết anh không tự mình gõ thư này để đánh lạc hướng chứ?”

“Adrian”, Lissa nhắc. Cô không nói ra nhưng vẫn hi vọng Adrian cảm nhận linh khí của Ambrose để xem có điều gì cô chưa thể nhận ra.

“Thật điên rồ”, Christian gõ gõ lên mẩu giấy. “Phần cô lập ma cà rồng lai và ép họ trở thành giám hộ này. Mọi người nghĩ đó là gì, những ‘hành động’ mà Tatiana đã biết?”

https://thuviensach.vn

Tôi biết vì tôi đã từng được nhắc trước rất nhiều lần. Phép ép buộc, mẩu tin nhắn của Tatiana nói vậy.

“Em không rõ”, Lissa đáp. Cô đọc lại lá thư lần nữa. “Còn phần ‘thí nghiệm’ nữa? Liệu đó có phải là phần huấn luyện mà Grant thực hiện với Moroi không?”

“Anh đã nghĩ vậy”, Ambrose trầm ngâm. “Nhưng không chắc”.

“Bọn tôi xem số còn lại được không?” Adrian chỉ tay về phía đống giấy. Tôi không biết sự nghi ngờ của anh là do không tin Ambrose hay chỉ là biểu hiện của nỗi buồn trước vụ giết bà cô mình.

Ambrose đưa cho họ đống giấy tờ, nhưng sau khi xem xét hết mọi trang. Lissa phải thừa nhận chúng chẳng có tác dụng gì. Hầu hết tài liệu này chỉ là tài liệu pháp lý và thư từ cá nhân. Lissa nảy ra ý nghĩ, tôi cũng vậy, rằng Ambrose có khả năng không đưa ra hết những thứ anh tìm thấy. Nhưng giờ không thể chứng minh được. Lissa cố nén một cái ngáp dài, cảm ơn Ambrose và theo mọi người ra về.

Cô đang mong được ngủ, nhưng tâm trí không ngừng phân tích những khả năng trong lá thư. Nếu nó là sự thực.

“Lá thư là chứng cứ nói rằng có kẻ có nhiều lí do để tức giận Tatiana hơn Rose”, Christian nhận định khi đi lên cầu thang để ra ngoài tòa nhà. “Cô Tasha từng nói một cơn giận dựa trên những lí do được toan tính trước còn nguy hiểm hơn cơn giận từ sự căm ghét mù quáng”.

“Cô cậu đúng là nhà triết học chuyên nghiệp”, Adrian mệt mỏi nói. “Nhưng những gì chúng ta có hiện giờ vẫn chỉ là ngẫu nhiên”.

Ambrose đã để Lissa giữ lá thư, và cô gập nó lại, nhét vào túi. “Không biết Tasha sẽ nói gì về cái này. Cả Abe nữa”. Cô thở dài. “Ước gì Grant còn sống. Grant là người tốt, và có hiểu biết về vụ này”.

Cả nhóm tới lối ra phụ tầng một, Eddie mở cửa cho mọi người. Vừa bước ra ngoài, Christian vừa liếc Lissa, hỏi. “Grant và Serena có…”

Eddie hành động trong tích tắc trước khi Lissa nhận ra vấn đề, nhưng tất nhiên bởi Eddie luôn cảnh giác trong mọi tình huống. Một người - một

https://thuviensach.vn

Moroi - đã phục sẵn giữa đám cây trong mảnh sân ngăn cách tòa nhà của Ambrose với các tòa nhà khác. Đó không phải một điểm bị bỏ không, nhưng cũng khá xa lối đi chính nên cũng vắng vẻ.

Gã lao tới trước và có vẻ giật mình khi thấy Eddie lao về phía mình. Tôi đủ khả năng phân tích trận chiến dù Lissa không thể. Theo góc độ và hướng chuyển động của gã Moroi, tôi biết hắn hướng tới phía Lissa, tay cầm dao. Lissa đờ người sợ hãi, giống như tất cả những người chưa trải qua huấn luyện trong tình cảnh này. Nhưng khi bị Christian kéo mạnh trở lại, cô định thần và nhanh chóng lùi bước cùng cậu ta và Adrian.

Kẻ tấn công và Eddie khóa chết nhau một lát, kẻ nọ gắng hạ gục kẻ kia. Tôi nghe tiếng Lissa kêu cứu, nhưng dồn hết sự chú ý lên trận chiến. Gã Moroi khá mạnh và động tác của hắn có vẻ đã được rèn giũa. Nhưng tôi tin hắn không được rèn từ khi học tiểu học, cũng như không thể có cơ bắp của một ma cà rồng lai.

Đúng như dự đoán, Eddie bứt phá và ấn gã Moroi xuống đất. Eddie vươn người ghìm tay phải gã và hất con dao ra xa. Dù là Moroi đi nữa, hắn cũng sử dụng dao khá điêu luyện, nhất là khi tôi (và có lẽ cả Eddie) nhìn thấy những vết sẹo và một ngón tay gãy trên bàn tay trái của hắn. Có lẽ hắn đã dày công luyện tập phản xạ dùng dao. Dù bị kìm hãm, hắn vẫn lượn con dao nhắm thẳng vào cổ Eddie. Eddie đủ nhanh để tránh được đòn tấn công, dùng tay chặn nó lại, và lĩnh một vết thương. Gọng kìm của Eddie nới lỏng, cho gã Moroi có thêm không gian hoạt động, và hắn gồng người đẩy Eddie ra. Không bỏ lỡ cơ hội - thực sự gã này rất lợi hại - hắn tiếp tục nhảy vào Eddie. Ý định của hắn đã rõ. Hắn không hề nương tay. Hắn tới đây để giết chóc. Lưỡi dao vung lên để đòi máu. Giám hộ biết cách vô hiệu hóa và bắt giữ, nhưng cũng được huấn luyện rằng khi mọi sự diễn biến quá nhanh, khi ở vào tình huống sống còn, chúng tôi phải đảm bảo mình sống. Eddie nhanh hơn đối thủ và hành động hoàn toàn dựa trên bản năng lâu năm: ngăn chặn thứ đang tìm cách giết mình. Eddie không có dao hay súng ở hoàng cung. Khi gã Moroi lao vào cậu ta lần thứ hai với lưỡi dao hướng

https://thuviensach.vn

thẳng vào cổ, Eddie đã sử dụng thứ vũ khí duy nhất còn lại có thể cứu mạng mình.

Eddie đâm thẳng cọc bạc vào hắn.

Dimitri đã từng đùa rằng không cần phải là Strigoi thì mới đau đớn khi bị cọc bạc đâm vào tim. Và thực tế đã chứng minh, một chiếc cọc đâm xuyên tim không chỉ đau. Nó còn gây chết người. Con dao của kẻ tấn công đã chạm tới cổ Eddie - và rơi xuống trước khi kịp cứa vào da mục tiêu. Đôi mắt hắn mở to kinh hoàng và đau đớn rồi không thấy gì nữa. Hắn đã chết. Eddie đứng thẳng dậy, nhìn nạn nhân của mình trong cơn say máu. Đột nhiên tiếng la hét vang lên khiến cậu ta giật mình, nhảy dựng lên sẵn sàng đối phó với địch thủ tiếp theo.

Cậu ta chỉ thấy một nhóm giám hộ, những người nghe tiếng Lissa kêu cứu. Họ nhìn hiện trường và lập tức hành động theo kết luận đưa ra trong huấn luyện. Một Moroi đã chết và có kẻ cầm vũ khí dính đầy máu. Các giám hộ lao vào Eddie, đẩy cậu ta vào tường và tước vũ khí đi. Lissa hét lên rằng họ đã lầm, rằng Eddie vừa cứu cô và…

“Rose!”

Giọng nói hoảng hốt của Dimitri khiến tôi giật mình trở lại nhà Mastrano. Tôi đang ngồi trên giường, còn Dimitri quỳ trước mặt tôi, vẻ lo âu. “Rose, có chuyện gì vậy? Em có ổn không?”

“Không!”

Tôi đẩy anh sang một bên và lao ra cửa. “Em phải… em phải về hoàng cung. Ngay bây giờ. Lissa đang gặp nguy hiểm. Cô ấy cần em”.

“Rose. *Roza*. Khoan đã”. Anh túm lấy tay khiến tôi không cách nào thoát khỏi. Anh quay người tôi lại nhìn anh. Tóc anh vẫn còn ướt, và mùi hương sắc nét của xà phòng và làn da ướt bao trùm hai đứa tôi. “Nói xem có chuyện gì đã”.

Tôi vội vàng nhắc lại những gì mình vừa thấy. “Có kẻ tìm cách giết Lissa, Dimitri! Em không có đó!”

https://thuviensach.vn

“Nhưng có Eddie”. Dimitri trầm ngâm. “Cô ấy không sao. Vẫn sống”. Anh thả tôi ra, và tôi mệt mỏi dựa vào tường. Tim tôi đập thình thịch, và dù bạn mình vẫn được an toàn, tôi vẫn không thể rũ bỏ nỗi sợ hãi.

“Giờ thì cậu ta đang gặp rắc rối. Đám giám hộ đó rất tức giận….”.

“Chỉ bởi họ không biết hết câu chuyện thôi. Họ thấy xác chết và hung khí, thế là đủ. Khi họ thu thập dữ liệu và lời khai, mọi thứ sẽ ổn thỏa. Eddie đã cứu một Moroi, đó là nhiệm vụ của cậu ta”.

“Nhưng cậu ta phải giết một Moroi để làm được điều đó. Chúng ta không được phép làm vậy”. Nghe thật hiển nhiên, và ngu ngốc, nhưng tôi tin Dimitri hiểu ý mình. Mục tiêu của giám hộ là bảo vệ Moroi. *Họ là ưu tiên hàng đầu.* Giết Moroi là hành động không thể tưởng tượng nổi. Nhưng dù sao họ cũng đang tìm cách giết lẫn nhau.

“Đây không phải một tình thế thông thường”, Dimitri khẳng định.

Tôi ngẩng phắt lên. “Em biết, em biết. Em không thể để Lissa bơ vơ được. Em muốn quay lại bảo vệ cô ấy quá. Muốn đi ngay bây giờ”. Ngày mai dường như cách hiện tại cả thế kỉ. “Nếu chuyện đó lại diễn ra nữa thì sao?”

“Sẽ có người khác ở đó bảo vệ Lissa”. Dimitri bước tới, và tôi ngạc nhiên nhìn thấy môi anh nở nụ cười dù có những chuyện ảm đạm xảy ra. “Hãy tin anh, anh cũng muốn bảo vệ cô ấy, nhưng chúng ta sẽ liều mạng vô ích nếu xuất phát ngay bây giờ. Hãy chờ thêm một chút và liều mạng vì một việc trọng đại”.

Một chút hoảng loạn tan đi. “Jill rất quan trọng, đúng không?”

“Đúng”.

Tôi đứng thẳng người. Một phần tâm trí tôi vẫn cố bình tĩnh lại sau vụ tấn công Lissa, còn lại đã hoàn toàn thấu hiểu những gì chúng tôi đã thực hiện được ở đây. “Chúng ta đã thành công”, tôi mỉm cười. “Dù gặp bao trở ngại… chúng ta đã tìm ra người em thất lạc của Lissa. Anh có hiểu chuyện này nghĩa là sao không? Lissa sẽ có mọi thứ mà cô đáng được hưởng. Người ta không thể từ chối cô thứ gì nữa. Chết tiệt, cô ấy *có thể* trở thành

https://thuviensach.vn

nữ hoàng nếu muốn. Còn Jill…". Tôi ngập ngừng. "Ồ, Jill là thành viên của một gia tộc dòng dõi lâu đời. Chắc chắn đó là một điều tốt, phải không?"

"Anh nghĩ cái đó phụ thuộc vào Jill. Và hậu quả của mọi chuyện nữa".

Tôi lại thấy áy náy vì có khả năng phá hoại cuộc đời Jill, cúi đầu nhìn xuống. "Thôi nào, không sao đâu", Dimitri nâng cằm tôi lên. Đôi mắt nâu ấm áp và đầy tình cảm. "Em đã làm đúng. Sẽ không kẻ nào dám dấn thân vào chuyện bất khả thi như thế này. Chỉ có Rose Hathaway dám. Em đã đánh bạc để tìm Jill. Em đã liều mạng vi phạm luật lệ của Abe, và đã được đền đáp xứng đáng. Rất xứng đáng".

"Em hi vọng Adrian cũng nghĩ thế", tôi ngẫm nghĩ. "Anh ấy nghĩ việc em rời khỏi 'cứ điểm' là hành động ngớ ngẩn nhất trên đời".

Dimitri buông tay. "Em kể hết với Adrian sao?"

"Chưa kể về Jill. Nhưng em vô tình lộ ra là chúng ta không còn ở Tây Virginia nữa. Nhưng anh ấy cũng giữ bí mật chuyện này", tôi vội vàng thêm vào. "Không có ai khác biết cả".

"Anh tin là vậy", Dimitri đáp, nhưng đã mất đi vẻ ấm áp lúc nãy. Nó diễn ra rất nhanh. "Cậu ta… cậu ta có vẻ rất trung thành với em".

"Đúng thế. Em hoàn toàn tin anh ấy".

"Cậu ta khiến em hạnh phúc chứ?" Giọng điệu của Dimitri không gay gắt, nhưng có sự căng thẳng khiến nó chẳng khác nào một cuộc thẩm vấn lịch sự.

Tôi nghĩ lại thời gian bên Adrian: lúc vui đùa, lúc tiệc tùng, lúc chơi bời, và cả lúc hôn nhau. "Vâng. Có. Em đã rất vui. Ý em là đôi khi anh ấy hơi hư hỏng - à, thường xuyên là vậy - nhưng đừng để những thói xấu đánh lừa. Anh ấy không phải người tồi tệ".

"Anh biết. Adrian là người tốt. Người ta không dễ gì nhận ra mặt tốt của Adrian, nhưng anh biết. Cậu ta vẫn đang cố sắp xếp lại bản thân. Anh đã nhận ra điều này từ lúc thực hiện vụ vượt ngục. Và sau khi…". Dimitri nghẹn lại. "Sau vụ Siberia, cậu ta đã đến với em? Đã giúp em?"

Tôi gật đầu, bối rối vì những câu hỏi. Có vẻ đây chỉ là màn khởi đầu.

https://thuviensach.vn

“Em có yêu Adrian không?”

Trên đời này, chỉ có vài người dám hỏi tôi về vấn đề riêng tư như thế mà không bị đấm. Dimitri là một trong số đó. Giữa chúng tôi không hề có ranh giới, nhưng mối quan hệ rắc rối giữa hai người khiến câu hỏi trở nên không thực. Làm sao tôi miêu tả được chuyện yêu đương người khác với người tôi từng yêu? *Với người mày vẫn yêu,* giọng nói trong đầu tôi vang lên. Có lẽ. Có thể. Tôi lại tự nhủ mình rằng những cảm xúc vấn vương với Dimitri chỉ là chuyện bình thường. Chúng sẽ phai nhạt. Chúng *phải* phai nhạt. Dimitri là quá khứ. Adrian là tương lai.

“Có”, mãi lâu sau tôi mới trả lời. “Em… em có yêu anh ấy”.

“Tốt. Anh rất mừng”, vấn đề là gương mặt Dimitri chẳng tỏ vẻ gì vui mừng khi anh lơ đễnh nhìn ra cửa. Tôi càng bối rối hơn. Tại sao anh lại buồn? Hành động và lời nói của anh dường như chẳng hề ăn nhập với nhau.

Tôi tiến lại gần anh. “Có chuyện gì thế?”

“Không có gì cả. Anh chỉ muốn chắc chắn rằng em vẫn ổn. Rằng em vẫn hạnh phúc”. Anh quay sang tôi cười gượng. Anh nói thật, nhưng không hoàn toàn thật. “Mọi thứ đều thay đổi, thế thôi. Nó khiến anh nghĩ lại nhiều thứ. Từ chuyện Donovan… rồi Sonya… thật kì lạ. Anh nghĩ mọi thứ đã thay đổi từ đêm Lissa cứu anh. Nhưng không. Còn có nhiều chuyện hơn thế nữa, nhiều hơn là sự hàn gắn”. Anh suýt nữa rơi vào trạng thái trầm tư nhưng đã tự ngăn mình lại. “Mỗi ngày anh lại nhận ra một điều mới. Nhiều tình cảm mới mà anh tưởng mình đã quên. Nhiều điều anh đã bỏ lỡ. Nhiều nét đẹp anh không nhận ra”.

“Này, mái tóc em trong con hẻm *không* có trong danh sách đấy phải không?” Tôi trêu chọc. “Lúc ấy anh đã bị sốc”.

Nụ cười miễn cưỡng trở nên tự nhiên. “Không, Roza. Mái tóc em *rất* đẹp. Giờ cũng vậy”.

“Chỉ là chiếc váy khiến anh bất ngờ thôi”, tôi cố đùa. Thực ra tôi ngây ngất vì cái nhìn của anh.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi, *thực sự* nhìn tôi, lần đầu tiên từ lúc anh bước vào phòng. Cảm xúc lẫn lộn anh thể hiện khiến tôi không hiểu. Tôi nhận ra chúng là những cảm xúc gì nhưng không biết nguyên nhân gây nên nó. Ngưỡng mộ. Kinh ngạc. Buồn rầu. Ân hận.

"Sao thế?" tôi bồn chồn. "Tại sao anh lại nhìn em như vậy?"

Dimitri lắc đầu, nụ cười giờ buồn bã. "Vì đôi khi người ta quá chú tâm tới tiểu tiết mà quên đi tổng thể. Không phải vì chiếc váy hay mái tóc em. Mà chính là *em.* Em rất đẹp. Quá đẹp, khiến anh đau đớn".

Tôi thấy cảm giác lâng lâng khó hiểu dâng lên trong lòng. Bay bổng, hay đau tim… tôi không thể diễn tả nổi. Thế nhưng trong khoảnh khắc, tôi không còn đứng trong phòng khách nhà Mastrano nữa. Anh đã từng nói như vậy, hay tương tự như vậy. *Quá đẹp, khiến anh đau đớn.* Đó là lúc ở túp lều canh trong học viện Thánh Vladimir, nơi lần đầu tiên và duy nhất chúng tôi ân ái. Anh đã nhìn tôi như thế này, chỉ có điều không buồn đến thế. Dù sao, khi tôi vừa nghe những lời đó, cánh cửa trái tim mà tôi khóa chặt bỗng bật ra, và mọi tình cảm và kỉ niệm chúng tôi từng chia sẻ dâng lên. Nhìn anh, chỉ trong khoảnh khắc, tôi có cảm giác dâng trào, như thể tôi đã biết anh từ rất lâu rồi. Như thể chúng tôi bị ràng buộc… không như với Lissa với mối liên kết ép buộc.

"Này hai người, có… ồ", Sydney dừng lại ở trước cánh cửa đang hé mở và vội vàng lùi mấy bước. "Xin lỗi. Tớ… chuyện là…".

Tôi và Dimitri vội tránh xa nhau ra. Tôi thấy nóng rực và run rẩy, bấy giờ tôi mới nhận ra hai chúng tôi đã tiến sát nhau. Tôi không nhớ mình đã bước đi, nhưng hai chúng tôi chỉ còn cách nhau một hơi thở. Chuyện gì đã xảy ra? Mọi thứ giống như một cơn mê. Một giấc mơ.

Tôi nuốt khan, cố hãm nhịp tim đập. "Không sao. Có chuyện gì vậy?"

Sydney liếc nhìn chúng tôi, vẫn ngượng ngập. Có lẽ cô chẳng yêu đương gì, nhưng vẫn nhận ra mình vừa xen vào chuyện tình cảm. Tôi rất mừng vì đã có người trong nhóm xuất hiện. "Tớ… thực ra… tớ chỉ muốn tới chơi. Tớ không chịu nổi *cái thứ* đang diễn ra dưới nhà".

https://thuviensach.vn

Tôi gượng cười, vẫn đang bối rối vì cảm xúc của mình. *Tại sao Dimitri nhìn mình như vậy? Tại sao anh nói thế? Anh không cần mình nữa. Anh nói anh không cần. Anh đã giục mình bỏ mặc anh.*

"Được thôi. Bọn tớ chỉ đang… nói chuyện", tôi đáp. Sydney tỏ rõ vẻ không tin. Tôi cố thuyết phục cô… Và cả bản thân mình. "Bọn tớ đang nói chuyện về Jill. Cậu có cách nào tới được hoàng cung, khi tất cả chúng ta đều là kẻ bị truy nã không?"

Sydney có thể không phải chuyên gia trong chuyện tình cảm, nhưng những vấn đề nan giải lại là lĩnh vực quen thuộc với cô. Thả lỏng người, cô tập trung tư tưởng để giải quyết vấn đề.

"Ờ, cậu vẫn luôn có thể yêu cầu mẹ cô bé…".

Tiếng xô cửa ầm ầm dưới tầng đột ngột cắt ngang lời Sydney. Tôi và Dimitri cùng lao ra cửa, sẵn sàng chiến đấu với những rắc rối mà Victor và Robert vừa gây ra. Chúng tôi vội vàng dừng lại trên lầu khi nghe tiếng kêu to bắt mọi người nằm xuống.

"Giám hộ", Dimitri nói. "Giám hộ đang xông vào nhà".

https://thuviensach.vn

Hai mươi lăm

CHÚNG TÔI NGHE RÕ TIẾNG chân nện thình thịch khắp nhà và biết mình chỉ còn cách đoàn quân dưới nhà đang lao thẳng lên trong giây lát. Ba chúng tôi lùi lại, và thật ngạc nhiên, Sydney là người đầu tiên phản ứng.

"Trốn đi. Để tớ đánh lạc hướng".

Sydney nói đánh lạc hướng nhưng có lẽ chỉ là chặn đường các giám hộ cho tới khi bị xô ra, nhưng những giây có thêm sẽ tạo ra sự khác biệt cực lớn. Dù sao tôi cũng không chịu nổi ý nghĩ phải bỏ rơi cô. Dimitri không chần chừ như thế, đặc biệt là khi anh đã nghe tiếng chân lên lầu.

"Nhanh lên!" Anh hét lớn và tóm lấy tay tôi.

Chúng tôi chạy thẳng xuống hành lang tới phòng ngủ xa nhất của Victor và Robert. Ngay trước khi bước vào trong, tôi gào to với Sydney, "Đưa Jill về hoàng cung!" Không biết cô có kịp nghe thấy không, vì ngay trước lúc đó, các giám hộ đã tới chỗ cô. Dimitri lập tức mở cửa sổ phòng, nhìn tôi đầy hàm ý. Vẫn như mọi lần, chúng tôi không cần giao tiếp bằng ngôn ngữ.

Anh nhảy xuống trước, muốn là người hứng chịu những rủi ro phía dưới. Tôi lập tức nhảy theo, rơi xuống mái tầng một, trượt xuống và rồi rơi xuống đất. Dimitri giữ tay giúp tôi đứng vững sau khi tiếp đất, nhưng không kịp tránh cho gót chân tôi khỏi trẹo nhẹ. Vẫn là vết chấn thương do lúc trước chịu lực từ cú ngã gần nơi ẩn náu của Donovan, tôi nhăn nhó đau đớn nhưng lập tức quên cơn đau đó đi.

Hàng loạt bóng đen chuyển động áp sát chúng tôi, từ những góc tối và khuất trong khu vườn. Tất nhiên. Giám hộ không bao giờ chỉ xông qua cửa. Họ bày binh bố trận vây quanh khu vực tấn công. Dimitri và tôi dựa lưng

https://thuviensach.vn

vào nhau, kết hợp nhịp nhàng cùng chống lại những kẻ tấn công. Thật khó mà vô hiệu hóa kẻ thù mà không giết chóc. Khó, nhưng cần thiết nếu chúng tôi vẫn tránh được. Tôi không muốn giết người phe mình, những người đang thực hiện nhiệm vụ bắt giữ tội phạm bỏ trốn. Chiếc váy dài cũng khiến tôi gặp khó khăn. Chân tôi liên tục vướng vào gấu váy.

"Những người khác có thể xuất hiện bất cứ lúc nào", Dimitri gầm gừ, quật một giám hộ xuống đất. "Chúng ta phải đi ngay. Kia. Cánh cổng kia".

Tôi không đáp lại nhưng đi theo chỉ dẫn của anh, vừa phòng thủ vừa lùi ra hàng rào. Chúng tôi vừa hạ được nhóm người trong sân thì một loạt giám hộ khác xông ra khỏi ngôi nhà. Chúng tôi chuồn qua cổng, lao vào con đường yên tĩnh bên hông nhà Mastrano và chạy thục mạng. Nhưng chẳng mấy chốc tôi biết rằng mình không thể theo kịp Dimitri. Tâm trí tôi đủ sức quên đi cơn đau, nhưng cơ thể tôi không thể bắt gót chân bị thương hoạt động tốt được.

Không bỏ lỡ một nhịp, Dimitri vòng tay ra, đỡ tôi chạy và giảm nhẹ trọng lượng đè lên gót chân. Chúng tôi tránh khỏi đường, đi qua những khu vườn khiến các giám hộ gặp khó khăn, chứ không phải không thể, truy đuổi chúng tôi.

"Chúng ta không thể chạy thoát được. Em đang kìm chân anh. Anh phải…".

"*Đừng* bắt anh bỏ em lại", Dimitri ngắt lời. "Chúng ta sẽ cùng chung số phận".

Tạch, tạch. Một chậu hoa gần chúng tôi đột nhiên nổ tung thành một đống đất vụn.

"Người ta đang bắn", tôi kêu lên không tin. "Họ đang bắn chúng ta thật rồi!" Đã được tập luyện đối kháng quá nhiều, tôi luôn coi dùng súng ống là gian lận. Nhưng khi truy lùng kẻ sát hại nữ hoàng và đồng bọn? Danh dự không phải là chuyện quan trọng. Kết quả mới quan trọng.

Một viên đạn nữa lướt qua sát rạt. "Súng giảm thanh", Dimitri nói. "Dù vậy, họ cũng rất thận trọng. Họ không muốn người dân xung quanh

https://thuviensach.vn

nghĩ mình bị tấn công. Chúng ta cần kiếm chỗ trú. Mau". Chúng tôi đang tránh đạn theo nghĩa đen, nhưng gót chân tôi chắc không thể chịu đựng lâu hơn được nữa.

Dimitri quẹo gấp khiến cả hai chúng tôi mất hút vào khu vườn quê. Tôi không quay đầu lại, nhưng nghe tiếng hò hét cũng biết chúng tôi chưa hẳn đã thoát.

"Kia", Dimitri nói.

Phía trước chúng tôi là một căn nhà tối với giếng trời rộng giống nhà Sonya. Cánh cửa kính vẫn mở, nhưng có mành chắn lối vào. Dimitri lắc lắc thanh kéo. Khóa. Nhưng tấm mành chẳng thể ngăn nổi chúng tôi. Thật là một gia đình cả tin tội nghiệp. Dimitri lấy chiếc cọc ra, và rạch một đường dọc cho chúng tôi chui vào. Ngay sau đó anh kéo tôi sang bên để tránh khỏi tầm mắt. Anh đặt tay lên môi, ôm tôi thật chặt khiến tôi như muốn tan ra dưới hơi ấm của anh.

Vài giây sau, chúng tôi thấy giám hộ tiến tới lục soát khoảng sân. Một vài người tiếp tục di chuyển phòng trường hợp chúng tôi đã chạy xa hơn. Vài người nán lại, tra xét khu vực có thể trở thành một địa điểm ẩn nấp lý tưởng trong điều kiện trời mỗi lúc một tối đen. Tôi liếc nhìn tấm mành, vết cắt rất sắc, không tạo ra lỗ hổng lộ liễu, dù vậy vẫn có khả năng bị những kẻ truy đuổi chúng tôi phát hiện.

Cảm nhận được điều này, Dimitri thận trọng tiến về phía phòng khách, cố gắng tránh cửa sổ để không lọt vào tầm mắt ai. Chúng tôi đi xuyên qua nhà bếp và nhìn thấy một chiếc cửa dẫn ra ga ra ô tô. Trong ga ra có một chiếc xe Ford Mustang đỏ.

"Hai chiếc xe gia đình", Dimitri thì hầm. "Anh vẫn hi vọng thế".

"Có thể họ đã ra ngoài đi dạo và sẽ quay về khi thấy một đội đặc nhiệm quanh khu nhà mình", tôi thì thầm.

"Các giám hộ sẽ không để cho ai phát hiện đâu". Chúng tôi bắt đầu tìm kiếm vị trí chiếc chìa khóa xe. Cuối cùng tôi thấy chùm chìa khóa treo bên cạnh tủ bếp và nhấc chúng lên.

https://thuviensach.vn

“Thấy rồi”, tôi vui mừng nói. Vì tìm được chìa khóa, tôi tin Dimitri sẽ cho tôi nhảy vào ghế lái. Thế nhưng vì gót chân trái, tôi đành ném chìa khóa cho anh. Vũ trụ thật là hài hước.

“Liệu người ta có phát hiện ra mình trong xe này không?” Tôi hỏi trong lúc Dimitri mở cửa ga ra và lùi xe ra. “Chiếc xe này, ờ, nó hơi hào nhoáng so với tiền sự trộm xe của chúng ta”. Chiếc xe cũng rất tuyệt. Dân mê xe như Sydney hẳn sẽ rất thích thú. Tôi cắn môi, vẫn áy náy vì bỏ cô lại. Nhưng tạm thời đành phải gác chuyện đó sang một bên.

“Đúng vậy”, Dimitri đồng tình. “Nhưng có nhiều xe đi lại trên đường. Một số giám hộ vẫn đang lục soát những khu sân vườn, vài người sẽ canh gác nhà Mastrano. Họ không đông lắm nên không thể quan sát hết mọi thứ được, dù có cố đến mấy”.

Tôi nín thở khi chiếc xe đi khỏi con ngõ. Tôi nghĩ mình đã hai lần thấy bóng người lấp ló bên đường, nhưng Dimitri nói đúng: họ không thể kiểm tra tất cả số xe trên con đường đông đúc. Bóng tối cũng góp phần che đi những gương mặt.

Dimitri vẫn nhớ đường ra vì chỉ sau vài lần rẽ, chiếc xe đã ra tới đại lộ. Tôi biết anh không có điểm đến nào cụ thể trong đầu, chỉ chắc là phải *cao chạy xa bay.* Không thấy vẻ gì là chúng tôi bị đuổi theo, tôi duỗi cẳng chân đau nhức ra. Đầu tôi lâng lâng sau khi trải qua những chuyện giật gân.

“Họ đã tố cáo chúng ta đúng không?” Tôi hỏi. “Victor và Robert bán đứng chúng ta rồi bỏ chạy. Lẽ ra em phải canh gác thật chặt mới đúng”.

“Anh không biết. Cũng có thể. Anh thấy họ ngay trước lúc nói chuyện với em, mà khi đó mọi chuyện vẫn ổn thỏa. Họ muốn đi cùng chúng ta để tìm Jill, nhưng biết không sớm thì muộn chúng ta cũng sẽ giao nộp cả hai anh em cho nhà chức trách. Anh không ngạc nhiên vì họ đã nghĩ ra phương án bỏ trốn. Có thể họ đã lợi dụng chuyện uống máu để gọi giám hộ tới và thoát khỏi chúng ta”.

“Chết tiệt”. Tôi thở dài, kéo tóc lại, ước gì mình có chiếc dây buộc tóc. “Lẽ ra mình phải cắt đuôi *bọn họ* khi có cơ hội. Giờ thì sẽ sao đây?”

https://thuviensach.vn

Dimitri im lặng vài giây. “Gia đình Mastrano sẽ bị thẩm vấn… gay gắt. Tất cả bọn họ. Họ sẽ giam Sonya lại để điều tra như anh, còn Sydney sẽ bị chuyển về chỗ các nhà giả kim”.

“Người ta sẽ làm gì cô ấy?”

“Anh không biết. Nhưng việc giúp tội phạm ma cà rồng bỏ trốn sẽ không được cấp trên của cô ấy cho qua đâu”.

“Chết tiệt”. Mọi thứ đều tan vỡ. “Còn *chúng ta* làm gì?”

“Bỏ trốn khỏi các giám hộ cho xa. Lẩn trốn. Băng bó gót chân em”.

Tôi nhìn anh trân trân. “Oa. Anh đã lên kế hoạch hết rồi”.

“Không hẳn”, Dimitri nhíu mày đáp. “Đó là những chuyện dễ nhất. Còn *sau đó* mới là phần khó khăn”.

Tim tôi chùng xuống. Anh nói đúng. Cứ cho là nhà Mastrano không bị giới chức Moroi kết tội bao che tội phạm, thì giờ Emily cũng không còn bị ai ép buộc phải thừa nhận quyền thừa kế của Jill nữa. Nếu Sydney bị dẫn về chỗ các nhà giả kim… ồ. Cô cũng sẽ không thể giúp được gì nữa. Tôi phải nói cho người khác. Lần sau gặp Adrian, tôi sẽ phải tiết lộ sự thật để bạn bè tôi đưa ra phương án về Jill. Chúng tôi không thể giữ bí mật nữa.

Dimitri rẽ vào đường nhánh, và tôi quay trở lại với thực tại. “Khách sạn à?” tôi hỏi.

“Không hẳn”, anh đáp. Chúng tôi đang ở một khu kinh doanh đông đúc, không xa Ann Arbor là mấy. Một trong những thành thị vệ tinh của Detroit. Nhà hàng và quán xá xếp dọc đường, và anh rẽ vào một siêu thị mở cửa hai tư giờ một ngày hứa hẹn chứa “mọi thứ”. Anh đỗ xe, mở cửa. “Ở yên đây”.

“Nhưng…”.

Dimitri nhìn tôi đầy ẩn ý, và tôi cúi đầu nhìn xuống. Tôi đã thoát khỏi trận càn nhưng tơi tả hơn mình tưởng tượng, và chiếc váy đã rách, vẻ ngoài thê thảm cũng như dáng đi khập khiễng của tôi sẽ gây chú ý. Tôi gật đầu, Dimitri liền đi ngay.

https://thuviensach.vn

Tôi dành thời gian suy nghĩ các vấn đề, tự trách mình vì không tìm cách giao nộp hai anh em Dashkov ngay sau khi Robert hồi phục cho Sonya. Tôi đã đề phòng sự phản bội dưới hình thức tấn công pháp thuật. Nhưng không ngờ tới hành động đơn giản như gọi điện cho các giám hộ.

Dimitri, vốn là người mua sắm hiệu quả, nhanh chóng quay trở lại với hai túi đồ lớn và một thứ gì đó sau lưng. Anh tống hết lên ghế sau, tôi bèn quay đầu xem xét. “Cái gì thế?” Vật đó dài, hình ống, phủ vải nhựa.

“Một cái lều”.

“Tại sao chúng ta…”, tôi rên lên. “Không ở trong khách sạn à?”

“Ở khu cắm trại người ta sẽ khó tìm ra chúng ta hơn. Chiếc xe sẽ đặc biệt khó tìm. Hiện giờ chưa thể vứt nó đi được, chân em vẫn còn đau”.

“Tội nghiệp người ta. Em mong là bảo hiểm xe cộ của họ có bồi thường trộm cắp”.

Quay trở lại đường cao tốc, chúng tôi rời khỏi khu đô thị, chẳng mấy chốc biển quảng cáo cho khu cắm trại và công viên dã ngoại đã hiện ra trước mắt. Dimitri dừng xe trước một nơi tên Rừng Thông Yên Bình. Anh thương lượng với người làm việc trong văn phòng và tung ra một mớ tiền mới tinh. Lại thêm một lí do khiến chúng tôi không thể ở khách sạn. Đa số yêu cầu phải có thẻ tín dụng, và Sydney có tất cả (tất nhiên dưới tên giả). Giờ chúng tôi phải sống nhờ tiền mặt.

Người làm công chỉ cho chúng tôi đi vào con đường gồ ghề tới địa điểm phía bên kia khu cắm trại. Nơi này đầy những gia đình đi cắm trại, nhưng chẳng mấy người để tâm tới chúng tôi. Dimitri cố gắng đỗ xe thật sát đám cây, che giấu phần nào chiếc xe và biển số. Mặc cho tôi phản đối, anh không chịu để tôi giúp dựng lều. Anh tuyên bố có thể hoàn thành nhanh hơn nếu không có tôi động tay động chân và bắt tôi nghỉ ngơi. Tôi định cãi lại nhưng anh đã bắt đầu sắp đặt. Thật kinh ngạc khi nhìn anh nhanh chóng sắp xếp mọi thứ lại với nhau. Thậm chí anh còn không cần nhìn chỉ dẫn. Dường như mọi thứ được ghi sẵn trong đầu anh.

https://thuviensach.vn

Chiếc lều nhỏ xíu và vững chãi, cho chúng tôi không gian để nằm và ngồi, dù anh hơi phải khom người khi ngồi xuống. Sau khi vào trong, tôi xem xét những thứ anh đã mua. Đa số đều là đồ cấp cứu. Còn có cả một chiếc đèn pin anh treo lên như chiếc đèn tạm thời.

"Để anh xem chân em nào", anh ra lệnh.

Tôi duỗi chân ra, và anh đẩy gấu váy lên đầu gối tôi, nhẹ nhàng chạm tay lên làn da chân. Tôi rùng mình nhớ lại cảm xúc cũ. Dường như gần đây chuyện xưa trở lại quá nhiều. Tôi nghĩ tới những lúc anh giúp tôi trị thương. Chúng tôi ở trong phòng tập ở học viện Thánh Vladimir. Anh nhẹ nhàng kiểm tra khả năng vận động của cổ chân và ấn nhẹ. Những ngón tay anh không ngừng khiến tôi kinh ngạc. Anh đủ sức vặn cổ người ta, nhưng cũng có thể băng bó vết thương và lướt nhẹ trên làn da trần.

"Anh nghĩ em không bị sao đâu". Dimitri nhấc tay lên, tôi chợt nhận ra những nơi anh vừa chạm tới thật ấm áp. "Chỉ bị giãn dây chằng".

"Chuyện đó xảy ra khi phải thường xuyên nhảy xuống từ mái nhà". Câu đùa của tôi là cách hữu hiệu nhằm che đi sự bối rối. "Anh biết đấy, chúng ta chưa từng tập luyện động tác ấy".

Dimitri mỉm cười đặt túi lên cổ chân tôi. Cái lạnh lập tức khiến tôi dễ chịu hơn. "Dễ hơn là mua một túi đầy nước đá".

"Anh khéo xoay xở lắm, Belikov. Còn thứ gì nữa?"

Phần còn lại trong túi hóa ra là chăn gối và một chút đồ ăn. Tôi cười tươi khi thấy anh mua cho mình khoai tây miếng vị kem chua và một thanh sô cô la. Tôi rất vui vì anh vẫn nhớ những chi tiết vụn vặt đó về mình. Nụ cười của tôi tắt ngấm khi một rắc rối xuất hiện.

"Anh không mua quần áo gì đúng không?"

"Quần áo?" Dimitri hỏi như thể vừa nghe tiếng nước ngoài.

Tôi chỉ chiếc váy tả tơi. "Em không thể mặc váy này lâu được. Giờ em phải làm sao đây? Lấy chăn làm áo choàng à? Anh đúng là đồ con trai, chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện này".

https://thuviensach.vn

“Anh nghĩ tới vết thương và cách sống sót. Quần áo mới là chuyện xa xỉ không cần thiết”.

“Thậm chí cả áo khoác của anh cũng vậy?”

Dimitri sững người lại rồi chửi thề. Anh không cần mặc áo khoác trong nhà khi ở nhà Mastrano, thực sự ra ngoài cũng chẳng cần thiết, và đã bỏ nó lại trong trận càn vừa rồi.

“Đừng lo, đồng chí”, tôi trêu chọc. “Thứ đó thiếu gì”.

Anh trải chăn ra sàn lều và nằm dài ra. Vẻ mặt anh lộ rõ sự buồn rầu đến nực cười. Đột kích, súng đạn, tội phạm… chẳng vấn đề gì. Mất áo khoác? Khủng hoảng. “Chúng ta sẽ kiếm cho anh cái khác”, tôi an ủi. “Anh biết đấy, sau khi tìm ra Jill, giải oan cho em và cứu cả thế giới này”.

“Chỉ thế thôi à?” anh hỏi, khiến cả hai chúng tôi cùng bật cười. Nhưng khi tôi nằm dài xuống cạnh anh, cả hai cùng trở lại nghiêm túc.

“Chúng ta sẽ làm gì?” Câu hỏi thông dụng nhất đêm nay.

“Ngủ”, Dimitri vừa đáp vừa giơ tay tắt đèn. “Mai chúng ta sẽ liên lạc với Abe, Tasha hay… ai đó. Chúng ta sẽ để họ cáng đáng chuyện này và đưa Jill tới nơi cần tới”.

Tôi ngạc nhiên khi nghe tiếng mình rất nhỏ. “Em có cảm giác chúng ta đã thất bại. Lúc đó em đã rất mừng. Em tưởng chúng ta đã làm được chuyện bất khả thi, nhưng chẳng được gì. Công cốc”.

“Công cốc?” Dimitri ngạc nhiên. “Những gì chúng ta làm được… rất to lớn. Em tìm ra em gái của Lissa. Một người nữa thuộc gia tộc Dragomir. Anh nghĩ em vẫn chưa thấy được tầm quan trọng của việc này. Ban đầu chúng ta chẳng có manh mối gì, vậy mà em vẫn xông xáo và biến nó trở thành hiện thực”.

“Rồi để lạc mất Victor Dashkov. Thêm lần nữa”.

“Ồ, vấn đề của Victor là ông ta không thể lẩn trốn lâu được. Ông ta là một trong số những người phải kiểm soát. Ông ta sẽ hành động và khi đó… chúng ta sẽ tóm lại”.

https://thuviensach.vn

Nụ cười lại nở trên môi tôi, dù tôi biết anh không thể nhìn thấy. “Thế mà em tưởng *em* mới là người lạc quan ở đây”.

“Tinh thần lạc quan rất dễ lây lan”, Dimitri đáp. Rồi tôi giật mình thấy tay anh chạm vào tay mình trong bóng tối. Anh đan tay vào với tôi. “Em đã làm rất tốt, Roza. Rất tốt. Giờ ngủ đi”.

Chúng tôi không chạm nhau ở điểm nào khác, nhưng bàn tay anh mang theo hơi ấm của cả thế giới. Đây không phải một khoảnh khắc hoàn hảo, như trong thư viện, nhưng mối liên kết quen thuộc và sự thấu hiểu giữa hai chúng tôi bùng cháy hơn bao giờ hết, thật dễ chịu. Đúng đắn. Tự nhiên. Tôi không muốn ngủ. Tôi chỉ muốn ở yên và tận hưởng cảm giác ở bên anh. Đây không phải sự lừa dối, tôi nghĩ tới Adrian. Chỉ là cảm nhận sự gần gũi.

Dù vậy giấc ngủ vẫn rất cần thiết. Chúng tôi vạch ra một lịch trình canh gác. Anh sẽ thức trong lúc tôi ngủ, dù tôi có cảm giác không thể ngủ nổi và anh cũng vậy khi tới lượt. Tôi nhắm mắt mà tim không hề đập chậm lại. Tâm trí tôi chùng xuống, những bánh xe không đi tới đâu vẫn tìm cách suy xét việc tiếp theo phải làm. *Chỉ cần đưa Jill tới hoàng cung. Chỉ cần đưa Jill tới hoàng cung.* Đó là chuyện quan trọng nhất. Chúng tôi sẽ liên lạc với người có thể gặp Jill. Dimitri và tôi sẽ ẩn nấp, mọi việc rồi sẽ đâu vào đấy…

“Ơn Chúa”.

Tôi quay người lại, không nhận ra mình vừa rơi vào một giấc mơ do linh hồn tạo ra. Tôi đang ở trong khu vườn của Sonya với ánh nắng và sắc màu rực rỡ. Còn cô ngồi trên ghế, vẻ trông mong.

“Cô cứ sợ em thức suốt đêm để canh phòng”, cô nói tiếp.

“Em sẽ làm vậy nếu được lựa chọn”, tôi đáp rồi bước tới bên cô. Cô không phải người tôi vẫn mong được gặp trong mơ, nhưng ít ra tôi cũng được liên hệ với bên ngoài. Tôi mặc chiếc váy đen trắng, nhưng không giống hiện thực, nó vẫn còn lành lặn và sạch sẽ. “Dimitri nghĩ chúng em vẫn đang ở nơi an toàn, dù anh ấy vẫn thức, tất nhiên”.

https://thuviensach.vn

“Tất nhiên”. Một thoáng thích thú ánh lên trong mắt Sonya, nhưng biến mất ngay.

“Cô đang ở đâu?” tôi hỏi. “Có phải cô bị giám hộ bắt giữ không?”

“Họ không bắt được cô”, Sonya kiêu hãnh đáp. “Em là mục tiêu số một, và một chút phép ép buộc khiến họ không thể nhìn thấy cô. Cô đã bỏ trốn… dù không muốn phải bỏ Emily lại”.

Tôi cảm thương nhưng vẫn vui sướng vì Sonya trốn thoát. Rốt cuộc cũng có một tin tốt. “Nhưng cô có thể đưa Jill tới hoàng cung. Cô vẫn tự do”.

Sonya nhìn như thể tôi vừa nói tiếng Pháp. “Cô không thể gặp được Jill”.

Tôi nhíu mày. “Chẳng lẽ Jill bị giam giữ nghiêm ngặt vậy sao?”

“Rose”, Sonya nghiêm giọng. “Jill không hề ở chỗ các giám hộ. Victor và Robert đã bắt cóc con bé”.

https://thuviensach.vn

Hai mươi sáu

"SAO CƠ?" TÔI KÊU LÊN. Tiếng chim hót líu lo trong khu vườn im bặt. "Với *bọn họ sao?* Vì thế họ mới gọi điện cho các giám hộ?"

Sonya vẫn bình tĩnh, nhưng hơi nhíu mày. "Victor và Robert không gọi cho các giám hộ. Đâu có lí nào chứ?"

"Bởi vì… bởi vì họ muốn loại bỏ em và Dimitri".

"Có lẽ, nhưng chừng nào họ còn ở trong nhà thì còn chưa gây chuyện. Victor cũng bị truy nã chẳng kém gì em. Bọn họ đã phải nhờ tới pháp thuật của Robert để thoát ra ngoài".

"Vậy ai…". Tôi chợt nhận ra câu trả lời, rên rỉ. "John và Emily. Lẽ ra em phải biết mọi chuyện không đơn giản như thế. Họ đã đồng ý chứa chấp tội phạm bỏ trốn trong nhà quá nhanh".

"Thực ra cô nghĩ chỉ có John làm thôi. Emily thực sự có vẻ đã tin tưởng rằng em vô tội… dù chị ấy không thích sự hiện diện của em. Cô cũng cho rằng chị ấy lo gọi giám hộ tới sẽ gây chú ý tới thân phận Jill hơn. Cô cũng không ngạc nhiên nếu John không nói gì với Emily chuyện gọi giám hộ. Có lẽ anh ta nghĩ mình đang giúp đỡ mọi người".

"Thế mà rốt cuộc ông ta lại mất con gái dượng. Nhưng tại sao Victor và Robert lại bắt giữ Jill? Làm sao hai ông già lại đủ sức bắt một thanh niên đi chứ?"

Sonya nhún vai. "Có lẽ họ mạnh hơn ta tưởng. Hẳn phép ép buộc cũng đóng vai trò gì đó. Còn vì lí do gì? Khó nói lắm. Nhưng Victor khao khát quyền lực. Giữ thành viên bị thất lạc của nhà Dragomir có thể sẽ giúp ông ta đạt được mục tiêu".

https://thuviensach.vn

Tôi dựa vào thân cây. “Chúng ta sẽ không thể đưa Jill tới hoàng cung được nữa”.

“Chúng ta phải tìm ra con bé. Cô có thể làm được điều này khi nó ngủ”.

“Lại đi trong mơ à”. Hi vọng trong tôi lại sáng lên. “Cô nên đi tìm Jill ngay. Tìm xem…”.

“Cô đã thử. Nó chưa ngủ. Cô cá là bọn họ giữ con bé thức vì lí do đó để kéo dài khoảng cách với chúng ta. Nhưng cô sẽ cố”.

Giải pháp này không phải là lí tưởng nhưng chúng tôi chỉ biết hi vọng. “Còn Sydney và vợ chồng Mastrano thì sao?”

“Đang đối mặt với nhiều câu hỏi”. Sonya sầm mặt. Tôi biết cô ân hận vì bỏ rơi chị họ mình, còn tôi ân hận vì bỏ lại Sydney.

Tôi chạm nhẹ tay Sonya. “Không sao đâu. Những việc cô làm sẽ giúp Jill”.

Cô gật đầu. “Chúng ta sẽ liên lạc thế nào đây? Cô không thể lúc nào cũng chờ em đi ngủ được”.

Im lặng. Hỏi rất hay.

“Có lẽ hôm nay chúng em sẽ mua điện thoại di động… Có Chúa mới biết chúng ta cần một chiếc. Mà này… sao cô không tới chỗ bọn em? Giờ cô đang ở đâu?”

Tôi không biết có phải mình đã phạm sai lầm vì mời Sonya tới chỗ chúng tôi hay không. Dimitri và tôi đã tốn công sức để giữ bí mật tung tích của mình, và vụ đụng độ với giám hộ nguy hiểm hơn tôi muốn.

Ngoài những vấn đề hiển nhiên - bị tống giam, bị xử quyết, vân vân - bị bắt giữ sẽ dập tắt cơ hội giúp đỡ Lissa. Dù vậy tôi vẫn tin chắc Sonya là đồng minh, và trong tình thế hiện tại, cô là đầu mối duy nhất dẫn tới Jill.

Tôi đã đánh cược lúc tiết lộ địa điểm cho Victor. Và dù có tham gia giúp đỡ đi nữa, ông ta vẫn phản lại chúng tôi. Dù sao tôi vẫn tiết lộ cho Sonya tên của khu cắm trại và chỉ lối dễ hiểu hết mức có thể. Sonya nói cô

https://thuviensach.vn

sẽ tới - tôi không biết bằng cách nào nhưng hắn cô rất lanh lợi - và sẽ tiếp tục tìm cách liên lạc với Jill.

"Sonya…". Tôi ngập ngừng, biết rằng mình nên để Sonya kết thúc giấc mơ. Chúng tôi gặp phải những vấn đề nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn những gì tôi phải hỏi. Hơn nữa, đây là chuyện riêng tư. "Chuyện cô nói trong xe là ý gì… khi em nói chia sẻ giấc mơ với bạn trai em? Trông cô rất ngạc nhiên".

Sonya nhìn tôi chăm chú một hồi, đôi mắt xanh nhìn tôi sâu sắc khiến tôi thấy gượng gạo. Đôi khi cô ở trạng thái điên rồ còn an toàn hơn. "Linh khí của em tiết lộ rất nhiều điều, Rose, và cô rất giỏi đọc linh khí. Chắc là giỏi hơn bạn bè em nhiều. Một giấc mơ do linh hồn gây ra khiến linh khí của em được bọc trong màu vàng kim, vì thế cô biết. Linh khí của em là độc nhất vô nhị, dù có biến động theo tình cảm và linh hồn. Khi người ta yêu, nó thể hiện rất rõ. Linh khí sáng rực lên. Khi em mơ, linh khí của em rất sáng. Màu sắc rất sáng… nhưng không phải như mức cô thấy ở người đang yêu. Tất nhiên không phải mối quan hệ nào cũng giống nhau. Người ta yêu ở nhiều mức độ. Lẽ ra cô nên gạt chuyện đó qua một bên, có điều…".

"Có điều gì ạ?"

"Có điều, khi ở bên Dimitri, linh khí của em sáng như mặt trời. Dimitri cũng vậy". Sonya mỉm cười khi tôi sững sờ im lặng. "Em ngạc nhiên sao?"

"Em… chuyện là… chúng em đã kết thúc rồi. Chúng em từng ở bên nhau, nhưng sau những thay đổi của Dimitri, anh ấy không muốn gặp em nữa. Em đã đi tiếp". Nói đi tiếp có nghĩa là nắm tay và trải qua những khoảnh khắc thân mật, nóng bỏng. "Vì thế em mới đến với Adrian. Em rất hạnh phúc bên Adrian". Câu cuối nghe đầy vẻ đề phòng. Tôi đang cố thuyết phục ai? Sonya hay chính mình?

"Hành vi và cảm xúc hiếm khi khớp với nhau". Sonya ra vẻ triết lý giống Dimitri. "Đừng hiểu lầm, nhưng em có nhiều chuyện phải giải quyết".

https://thuviensach.vn

Tuyệt! Liệu pháp của một người điên. “Được ạ, cứ cho là có việc phải giải quyết. Em vừa mới từ bỏ Dimitri vài tuần trước. *Có thể em* vẫn còn lưu luyến”. Có thể? Tôi nhớ sự nhận thức rõ rệt về anh khi ở trong xe, sự hòa hợp vô tư trong thư viện, sự thoải mái khi làm việc với anh theo cách của chúng tôi, cả hai đều rất quyết tâm và không bao giờ đoán sai ý nhau. Chỉ vài giờ trước, trong phòng khách…

Sonya cười lớn. “Có thể? Chỉ sau vài tuần? Rose, nhiều lúc em rất khôn ngoan… mà nhiều lúc lại quá non nớt”.

Tôi ghét bị người ta đánh giá về tuổi tác nhưng không rảnh để nổi xung. “Được rồi, sao cũng được. Em vẫn còn lưu luyến. Nhưng anh ấy thì không. Cô chưa gặp Dimitri sau khi anh ấy thay đổi. Thật kinh khủng! Anh ấy tuyệt vọng. Anh ấy muốn tránh mặt em bằng mọi giá, và nói rằng không thể yêu ai nữa. Phải tới tận vụ đào tẩu điên rồ này anh ấy mới bắt đầu giống ngày xưa”.

“Cô và Dimitri đã nói chuyện”, vẻ mặt Sonya trở lại nghiêm túc. “Về nỗi tuyệt vọng. Cô hiểu. Sau khi làm Strigoi… làm những chuyện kia… người ta không thấy mình đáng sống nữa. Chỉ còn lại sự ân hận và bóng tối và những kí ức kinh khủng về sự độc ác lúc trước”. Cô rùng mình.

“Cô… cô hành động khác hẳn anh ấy. Ý em là, đôi lúc cô rất buồn, nhưng lúc khác… dường như không có chuyện gì xảy ra cả. Cô đã trở lại như ngày xưa. Gần như thế. Tại sao hai người lại khác nhau như vậy?”

“Ồ, cô vẫn ăn năn, hãy tin cô đi. Sau khi được Robert thay đổi…”. Cái tên ông ta như có chất độc. “Ồ, cô không muốn ra khỏi nhà, ra khỏi giường. Cô căm ghét bản thân vì những gì mình đã làm. Cô chỉ mong mình bị đâm chết. Rồi Dimitri nói chuyện với cô… Anh ấy nói ân hận là điều không thể tránh khỏi. Cô còn cảm nhận tức là cô không còn là Strigoi nữa. Nhưng anh ấy nói không được để cảm giác đó ngăn mình sống một lần nữa. Cô và Dimitri đã được cho cơ hội thứ hai. Bọn cô không thể vứt bỏ nó. Dimitri cũng nói phải mất một thời gian dài anh ấy mới nhận ra chuyện đó và không muốn cô dẫm lên vết xe đổ của anh. Dimitri bảo cô phải ôm lấy cuộc sống và vẻ đẹp của nó cũng như những người cô yêu trước khi mọi chuyện

https://thuviensach.vn

quá muộn, dù rất khó. Rũ bỏ quá khứ Strigoi… quá khứ ấy giống một tảng đá luôn đè nặng lên cô. Dimitri thề rằng sẽ không để nó thao túng mình nữa, cô biết nghe thì hay nhưng làm không dễ chút nào, và rằng anh sẽ không để cuộc đời vô ích. Anh đã mất nhiều thứ nhưng sẽ không để mất những gì còn lại".

"Anh ấy nói vậy sao? Em… em không hiểu tí gì cả". *Dimitri bảo cô phải ôm lấy cuộc sống và vẻ đẹp của nó cũng như những người cô yêu trước khi mọi chuyện quá muộn.*

"Nhiều lúc cô cũng vậy. Nói dễ hơn làm mà. Dù vậy cô nghĩ Dimitri đã giúp cô hồi phục nhanh hơn là một mình cô cố gắng. Cô rất biết ơn. Còn chuyện em và linh khí…". Cô mỉm cười. "Ồ, em phải tự mình tìm hiểu. Cô không tin chuyện bạn tri kỉ đâu, thật đấy. Chuyện trên đời chỉ có một người sinh ra để dành cho ta thật lố bịch. Lỡ người 'tri kỉ' của ta sống ở Zimbabwe thì sao? Nếu người ta chết sớm thì sao? Cô cũng nghĩ chuyện 'hai linh hồn hòa làm một' thật vớ vẩn. Em phải tin vào bản thân. Nhưng cô tin chuyện những tâm hồn hòa hợp với nhau, phản chiếu nhau. Cô nhìn thấy sự hòa hợp đó trong linh khí. Cô cũng nhìn được tình yêu. Cô thấy tất cả những điều đó trong linh khí của em và Dimitri. Chỉ có em mới có thể lựa chọn phải làm gì với thông tin ấy, nếu em tin vào nó".

"Không áp lực gì", tôi lẩm bẩm.

Sonya trông như định kết thúc giấc mơ, nhưng dừng lại và nhìn xoáy vào tôi. "Có một việc em phải cẩn thận, Rose. Linh khí của em và Dimitri hợp nhau, nhưng không giống nhau. Của Dimitri điểm đốm đen còn sót lại từ sự tổn thương. Mỗi ngày nó một mờ đi. Còn em cũng có bóng tối, nhưng nó không mờ đi".

Tôi rùng mình. "Lissa. Đó là phần bóng tối em lấy từ cô ấy, đúng không?"

"Phải. Cô không biết nhiều về những mối liên kết, nhưng những gì em đang làm, dù để giúp cô ấy, cũng rất nguy hiểm. Linh hồn xé vụn chúng ta, nhưng bằng cách nào đó… có lẽ người dùng linh hồn có khả năng chịu đựng tốt hơn. Không phải lúc nào mọi chuyện cũng rõ ràng", Sonya gượng

https://thuviensach.vn

gạo thêm vào. “Còn em? Không. Nếu em nhận quá nhiều, cô cũng không biết sẽ có hậu quả gì nữa. Cô rất sợ nó mỗi lúc một chồng chất thêm. Cô sợ nó sẽ chỉ cần một tia lửa, một chất xúc tác, để bùng nổ trong em mà thôi”.

“Khi đó thì sao?” tôi thì thào.

Sonya chậm chạp lắc đầu. “Cô không biết”.

Cứ thế, giấc mơ tan đi.

Tôi quay trở về với giấc ngủ không mộng mị, dù cơ thể tôi, dường như biết đã tới phiên gác, tự tỉnh dậy sau vài tiếng. Bóng tối của màn đêm lại trùm lấy tôi, và ngay bên cạnh, tôi nghe rõ tiếng thở đều đều của Dimitri và cảm nhận được hơi ấm của anh. Mọi chuyện vừa thảo luận với Sonya ùa về trong đầu tôi. Quá nhiều. Tôi không biết nên bắt đầu xử lí từ đâu. Và với những gì được chứng kiến trong đời thực, tôi không biết có nên tin hay chăng. *Hành vi và cảm xúc hiếm khi khớp với nhau.* Hít một hơi thật sâu, tôi ép mình trở về trạng thái giám hộ, chứ không phải là một cô gái tâm trạng rối bời nữa.

“Đồng chí, tới lượt anh ngủ rồi”.

Giọng anh đến với tôi như ánh sáng rọi vào bóng tôi. “Em cứ nghỉ thêm nếu cần”.

“Không, em khỏe mà”, tôi trả lời. “Nhớ đấy, anh không phải…”.

“Biết rồi, biết rồi”, Dimitri cười khùng khục. “Anh không phải đại tướng”. Trời ạ! Chúng tôi hoàn thiện câu đùa của nhau. *Cô tin là có linh hồn hòa hợp.* Nghiêm khắc tự nhắc mình rằng chuyến viếng thăm của Sonya không thực sự nói về chuyện tình cảm, tôi kể cho Dimitri nghe phần còn lại, tường thuật sự phản bội của John và vụ bắt cóc Jill. “Em đã… em đã đã hành động đúng khi chỉ đường cho Sonya phải không?”

Dimitri im lặng vài giây rồi trả lời. “Phải. Em đã đúng khi nhận định chúng ta cần sự giúp đỡ, và Sonya có thể tìm ra Jill. Vấn đề là Victor và Robert cũng biết”. Anh thở dài. “Em nói đúng, anh phải nghỉ ngơi cho những sự việc sắp tới”.

https://thuviensach.vn

Vì thế, rất nhanh gọn và hiệu quả, anh không nói gì nữa. Chẳng mấy chốc hơi thở của anh thay đổi, anh đã chìm vào giấc ngủ. Thật đáng ngạc nhiên vì anh làm vậy mà không cần cố gắng. Tất nhiên, chúng tôi đã được dạy dỗ như thế: ngủ khi có thể vì không thể biết đến bao giờ mới có cơ hội được ngủ tiếp. Đây là mẹo vặt mà tôi không thể học nổi. Nhìn thẳng vào bóng tối, tôi căng mọi giác quan, nghe ngóng mọi động tĩnh cảnh báo nguy hiểm.

Tôi không có năng khiếu đặt lưng xuống ngủ ngay, nhưng tôi *có thể* cảnh giác trong lúc đi kiểm tra Lissa. Jill và cuộc đào tẩu đã chiếm hết thời gian ngày hôm nay, nhưng những chuyện xảy ra ở hoàng cung vẫn canh cánh trong lòng tôi. Có kẻ tìm cách *giết* Lissa, và một nhóm giám hộ đã lôi Eddie đi.

Khi nhìn qua đôi mắt Lissa, tôi không ngạc nhiên khi thấy đa số bạn bè mình tụ tập lại. Mọi người đang ở trong căn phòng trống trơn đầy đe dọa, giống với căn phòng Lissa từng bị phỏng vấn trong vụ vượt ngục của tôi, chỉ có điều rộng hơn. Và có lí do chính đáng. Nơi đây đầy chật những người. Adrian và Christian đứng cạnh Lissa, tôi không cần đọc linh khí cũng biết hai anh chàng nảy cũng bồn chồn chẳng kém gì cô. Hans đứng sau một chiếc bàn, tay chống xuống, trừng mắt nhìn mọi người. Đối diện với Lissa, đằng bức tường phía xa, Eddie lầm lì ngồi trên ghế với hai giám hộ đứng hai bên. Cả hai người này đều căng thẳng, sẵn sàng hành động. Họ cho rằng Eddie là một mối đe dọa, thật nực cười. Dù vậy Hans hình như có chung quan điểm ấy.

Ông gõ gõ tay lên bức ảnh trên bàn. Bước tới trước một bước, Lissa nhìn thấy kẻ tấn công mình, một bức ảnh chụp sau khi hắn chết. Đôi mắt nhắm nghiền, da tái nhợt, nhưng vẫn đầy đủ chi tiết gương mặt buồn chán.

“Cậu đã giết Moroi!” Hans kêu lên. Có lẽ tôi đã xuất hiện giữa cuộc đối thoại. “Tại sao chuyện đó lại không quan trọng cơ chứ? Cậu được huấn luyện để bảo vệ họ!”

“Đúng thế”, Eddie đáp. Vẻ mặt cậu ta bình tĩnh và nghiêm túc khiến tôi nảy ra ý nghĩ hài hước rằng Eddie giống một Tiểu Dimitri. “Tôi đã bảo

https://thuviensach.vn

vệ cô ấy. Nếu mối đe dọa là Moroi hay Strigoi thì có gì khác nhau?"

"Chúng ta không có chứng cứ gì về chi tiết vụ tấn công". Hans gầm gừ.

"Ông có ba nhân chứng!" Christian phản bác. "Ông coi lời khai của chúng tôi là vô nghĩa à?"

"Tôi đã bảo các cô cậu là bạn bè cậu ta, vì thế lời khai có vấn đề. Tôi muốn có giám hộ chứng kiến hơn".

Giờ thì tới lượt Lissa nổi nóng. "Có đấy! Eddie còn gì!"

"Mà không có cách nào bảo vệ cô ấy *mà không* giết người sao?" Hans hỏi.

Eddie không trả lời, tôi biết cậu ta đang cân nhắc câu hỏi, không biết có phải mình vừa phạm sai lầm không. Cuối cùng, cậu ta lắc đầu. "Nếu tôi không giết thì sẽ bị giết".

Hans thở dài, ánh mắt mệt mỏi. Tôi muốn nổi nóng, nhưng phải tự nhắc mình rằng ông đang làm nhiệm vụ. Ông giơ bức ảnh lên. "Và không ai trong số các cô cậu, *không một ai*, từng nhìn thấy hắn?"

Lissa nhìn kĩ gương mặt một lần nữa, cố nén cái rùng mình. Không, cô không nhận ra hắn trong vụ tấn công và giờ cũng vậy. Trên người hắn chẳng có điểm nào đáng nhớ, chẳng có điểm nào dễ gây chú ý để nhận diện. Mọi người lắc đầu, còn Lissa nhíu mày.

"Có à?" Hans phát hiện ra thay đổi nhỏ nhoi đó ngay lập tức.

"Tôi không biết hắn…". Lissa từ tốn. Cuộc đối thoại với Joe nảy ra trong đầu cô.

"Hắn trông như thế nào?"

"Bình thường. Trừ bàn tay".

Lissa nhìn bức ảnh lâu hơn, trên ảnh chỉ thể hiện một bàn tay có sẹo và vài ngón bị gãy. Tôi cũng để ý thấy trong trận ẩu đả. "Tôi không biết hắn. Nhưng tôi nghĩ có người biết. Có người gác cổng, à… đã từng là gác cổng. Người chứng thực về Rose. Tôi nghĩ anh ta đã từng thấy tên này. Họ

https://thuviensach.vn

có quan hệ rất đáng quan tâm. Mikhail phải giữ chân không cho hắn ra khỏi hoàng cung".

Adrian không vui vì cô lôi chuyện Joe ra, vì nó có khả năng vạch trần vụ hối lộ của mẹ anh. "Họ sẽ khó mà khiến hắn mở miệng được".

Hans nheo mắt. "Ồ, nếu hắn biết ít nhiều, chúng tôi sẽ bắt hắn khai ra". Ông nhìn ra cửa, và một giám hộ đứng cạnh Eddie dợm bước. "Tìm hắn đi. Và đưa 'vị khách' của chúng ta vào". Người giám hộ gật đầu rồi ra khỏi phòng.

"Khách nào vậy?" Lissa hỏi.

"À", Hans đáp, "thật tình cờ cô đã nhắc tới Hathaway. Vì có người đã nhìn thấy cô ta".

Lissa cứng người hoảng hốt. *Họ đã phát hiện ra Rose. Nhưng làm thế nào?* Abe đã trấn an cô rằng tôi đang an toàn trong thị trấn nhỏ ở Tây Virginia.

"Cô ta và Belikov đã bị phát hiện ở ngoại ô Detroit, nơi chúng bắt cóc một cô bé".

"Họ sẽ không bao giờ…". Lissa ngậm miệng. "Ông nói Detroit?" Cô phải kìm nén lắm mới không nhìn Christian và Adrian dò hỏi.

Hans gật đầu, và dù ông chỉ đóng vai người đưa tin, tôi biết ông vẫn đang theo dõi mọi phản ứng của bạn bè tôi. "Chúng có vài đồng phạm. Một số đã bỏ trốn, nhưng chúng tôi đã bắt được một tên".

"Bọn họ đã bắt ai?" Christian hỏi, vẻ ngạc nhiên rất thực. Cậu ta cũng nghĩ chúng tôi đã tới nơi ẩn náu an toàn.

"Mastrano", Hans đáp. "Mastrano gì đó".

"*Jill* Mastrano?" Lissa thốt lên.

"Cô bé cám dỗ?" Adrian hỏi.

Hans có lẽ không được cập nhật với biệt hiệu này nhưng không có cơ hội hỏi vì vừa lúc đó cánh cửa bật mở. Ba giám hộ bước vào, và đi cùng họ là… Sydney.

https://thuviensach.vn

Hai mươi bảy

NẾU Ở ĐÓ CHẮC TÔI SẼ HÁ HỐC MIỆNG RA, vừa vì kinh ngạc trước sự xuất hiện của Sydney, vừa vì sự xuất hiện của con người ở hoàng cung. Con người theo nghĩa đen, bởi có hai người khác đi cùng cô, một nam một nữ. Người đàn ông còn khá trẻ, chỉ lớn hơn Sydney vài tuổi, tóc và mắt màu nâu đậm. Người phụ nữ lớn tuổi hơn, có vẻ phong sương như Alberta. Người này da tối, nhưng tôi vẫn thấy hình xăm vàng, cũng như người đàn ông kia. Tất cả đều là nhà giả kim.

Rõ ràng các nhà giả kim đều không có vẻ vui sướng gì. Người phụ nữ lớn tuổi bước đi hiên ngang, nhưng ánh mắt bà thể hiện rõ bà muốn ở nơi khác, bất kỳ nơi nào. Sydney và người đàn ông không che giấu vẻ sợ hãi. Có thể Sydney đã quen với tôi và Dimitri, nhưng hẳn cô đang nghĩ mình vừa cùng đồng nghiệp bước vào tổ quỷ.

Các nhà giả kim không phải phía duy nhất thấy không thoải mái. Ngay khi họ bước vào, các giám hộ không còn coi Eddie là mối đe dọa lớn nhất nữa. Họ chằm chằm nhìn mấy con người, chăm chú như nhìn Strigoi. Bạn bè tôi tỏ vẻ tò mò hơn là lo sợ. Lissa và tôi đã từng trà trộn trong loài người, còn Christian và Adrian rất hiếm khi tiếp xúc với họ, trừ những người cung cấp. Nhìn những nhà giả kim trong "lãnh địa" của chúng tôi, họ càng tò mò hơn.

Tôi đương nhiên rất ngạc nhiên khi thấy Sydney bị dẫn tới đó nhanh như vậy. Có nhanh không nhỉ? Đã nhiều giờ trôi qua kể từ khi chúng tôi trốn thoát khỏi nhà Jill. Không đủ thời gian để lái xe tới hoàng cung nhưng cũng đủ thời gian bay. Sydney chưa thay quần áo từ lần trước gặp mặt, và mắt cô thâm quầng. Tôi có cảm giác cô đã bị tra vấn liên tục từ lúc bị bắt giữ. Điều bí ẩn là, tại sao lại mang các nhà giả kim tới cuộc thẩm vấn Eddie

https://thuviensach.vn

sát hại một Moroi không rõ danh tính? Đây chắc chắn là hai vấn đề khác hẳn nhau.

Lissa cũng nghĩ như vậy. "Những người này là ai?" cô hỏi dù đã thừa biết Sydney. Cô đã nghe tôi miêu tả nhiều lần. Sydney nhìn Lissa từ đầu tới chân, có lẽ đang đoán danh tính cô.

"Nhà giả kim", Hans đáp cộc lốc. "Cô biết nghĩa là gì không?"

Lissa cùng các bạn tôi gật đầu. "Họ có liên quan gì với Eddie và kẻ tấn công tôi?" cô hỏi.

"Có thể có. Có thể không". Hans nhún vai. "Nhưng tôi biết có chuyện kì lạ đang diễn ra, có liên quan tới cô, và tôi muốn tìm ra xem nó là gì. Cô ta", Hans trỏ Sydney "đi cùng Hathaway ở Detroit, và tôi vẫn chưa tin *không ai* trong số các cậu biết gì về chuyện này".

Adrian khoanh tay dựa vào tường, vẻ bất cần. "Cứ tin đi, nhưng tôi chẳng biết gì về mấy người này. Không phải nhà giả kim ghét chúng ta sao? Sao họ lại ở đây?" Adrian, thật trớ trêu, là người duy nhất biết tôi không ở Tây Virginia, nhưng nhìn bộ dạng anh chẳng ai đoán được.

"Vì chúng tôi phải xử lí một kẻ sát nhân và phải đích thân thẩm vấn đồng phạm của cô ta", Hans trả lời ngắn gọn.

Lissa định phản bác lời kết tội tôi, nhưng nhà giả kim lớn tuổi lên tiếng trước. "Ông không có chứng cứ nào cho thấy cô Sage là 'đồng phạm' với tội phạm của ông. Và tôi vẫn nghĩ thật nực cười vì ông không cho chúng tôi *tự mình* thẩm vấn và giao cho chúng tôi".

"Trong trường hợp khác thì có thể, thưa bà Stanton", Hans đáp. Giữa hai người họ, không khí băng giá hình thành. "Nhưng lần này, bà biết đấy, nghiêm trọng hơn mọi tình huống khác. Nữ hoàng của chúng tôi đã bị sát hại".

Giữa phe giám hộ và nhà giả kim, sự căng thẳng lại dâng lên một bậc. Mối quan hệ công việc giữa hai bên vốn không vui vẻ gì. Tôi cũng nhận ra rằng dù cấp trên của Sydney nghĩ cô có tội đi nữa, họ cũng không đời nào thừa nhận tất cả với người phía tôi, điều đó có nghĩa sự hoang tưởng của

https://thuviensach.vn

Hans cũng không phải là vô căn cứ. Không thấy các nhà giả kim phản ứng, Hans coi im lặng là sự đồng ý và bắt đầu thẩm vấn Sydney.

"Cô có biết ba người này không?" Hans chỉ về phía mấy người bạn tôi, Sydney lắc đầu. "Đã từng liên hệ với họ chưa?"

"Chưa".

Hans dừng lời, như đang chờ cô thay đổi lời khai. Nhưng không. "Vậy tại sao cô lại dính líu đến Hathaway?"

Sydney nhìn Hans chăm chú bằng ánh mắt sợ hãi. Tôi không biết có phải thực sự vì ông hay không. Thực ra cô có nhiều điều phải lo, như ở nơi này cũng là một sự trừng phạt nặng nề với các nhà giả kim. Rồi, tất nhiên, Abe nữa. Xét về lý, Abe là người khiến cô rơi vào tình cảnh này. Cô chỉ cần tố cáo ông, nói ông đã ép buộc cô. Như thế cô sẽ thoát tội, nhưng phải chịu sự trả thù của ông. Sydney nuốt khan, cố ra vẻ thách thức.

"Tôi gặp Rose ở Nga".

"Phải phải", Hans công nhận. "Nhưng tại sao cô lại giúp cô ta trốn thoát ở đây?"

"Tôi chẳng liên quan gì tới vụ vượt ngục của cô ấy ở đây hết!" Sydney cãi. Đúng một nửa. "Mấy ngày trước cô ấy liên lạc với tôi và nhờ tìm một ngôi nhà ở Detroit. Cô ấy thề thốt là mình vô tội và cho rằng chuyện này sẽ giúp chứng minh điều đó".

"Trước lúc đó các nhà giả kim đã biết cô ta là tội phạm truy nã rồi", Hans vặn lại. "Ai cũng nhận lệnh tìm kiếm cô ta. Lẽ ra cô phải giao nộp cô ta mới đúng".

"Lần đầu tiên gặp Rose, tôi đã nghĩ cô ấy không phải kiểu người hay giết chóc, ý tôi là ngoài chuyện tiêu diệt Strigoi. Mà đây cũng chẳng phải là giết người". Sydney thêm vào vẻ khinh miệt của nhà giả kim, làm tăng tính chân thực cho câu nói. "Vì thế khi cô ấy nói mình vô tội và có thể chứng minh được, tôi quyết định giúp đỡ. Tôi cho cô ấy đi nhờ xe".

"Chúng tôi đã hỏi chuyện này rồi", Stanton bực dọc xen vào. "Và chúng tôi đã nói rồi. Hành động của cô Sage thật ngu ngốc, một đánh giá

https://thuviensach.vn

ngây thơ. Đây là chuyện thuộc thẩm quyền của chúng tôi chứ không phải ông. Ông nên lo chuyện người bạn giết người của ông đi". Lời lẽ của bà rất nhẹ, như thể bà sẽ đưa Sydney về và mắng cô như một đứa con hư. Tôi không nghĩ chuyện đơn giản đến thế.

"Kẻ đi với cô ta là ai?" Hans lờ Stanton đi.

Sydney càng lộ vẻ khinh bỉ. "Một gã đàn ông… Dimitri Belikov. Kẻ mà các ông nghĩ đã được 'chữa trị'. Tôi không biết mấy người còn lại. Hai nam một nữ. Họ không giới thiệu cho tôi biết". Một lời nói dối kín kẽ, sự kinh tởm giả bộ của cô về Dimitri đã che giấu những điều cô biết về những người đi cùng chúng tôi.

Lissa hăm hở lao vào hỏi trước khi Hans kịp nói gì. 'Có chuyện gì ở Detroit? Rose định minh oan như thế nào? Với Jill?"

Hans không vui vì bị cắt ngang, nhưng tôi biết ông cũng muốn biết sự việc với Jill ở Detroit. Ông không nói gì, có lẽ hi vọng ai đó lỡ lời lộ ra tình tiết quan trọng. Dù vậy, Sydney vẫn tiếp tục tỏ vẻ lạnh lùng, khinh thị.

"Tôi không biết. Con nhỏ Jill hình như cũng vậy. Rose chỉ nói phải đi tìm con bé nên tôi mới giúp".

"Mù quáng?" Hans hỏi. "Cô nghĩ tôi tin rằng cô tin tưởng Hathaway thế sao?"

"Cô ấy là…". Sydney cắn môi trước khi nói ra một từ có lẽ là "bạn tôi". Cô quay trở lại vẻ nghiêm túc. "Ở cô ấy có sự đáng tin cậy, và tôi nghĩ phía nhà giả kim giúp các vị truy nã một tội phạm oan thật lãng phí nhân lực. Nếu cho rằng Rose có tội, tôi có thể giao nộp cô ấy bất cứ lúc nào. Và tôi nghĩ… tôi nghĩ nếu mình giải quyết được vụ này, tôi sẽ được thăng chức". Một lời nói dối rất hay. Một cô nàng tham vọng muốn thăng tiến trong sự nghiệp? Rất tốt! Ồ, nhưng không phải với tất cả.

Hans lắc đầu. "Tôi không tin ai cả".

Người đàn ông bước tới trước một bước khiến các giám hộ căng người chuẩn bị lao ra. "Nếu cô ấy nói chuyện là vậy, thì mọi chuyện đúng là như vậy". Anh ta lộ vẻ hung hăng và thiếu tin tưởng như Stanton, nhưng có lẽ

https://thuviensach.vn

còn hơn thế. Có vẻ bảo vệ Sydney vì tình cảm cá nhân chứ không phải công việc. Lissa cũng nhận ra.

"Ian, bình tĩnh", Stanton lên tiếng, mắt vẫn không rời Hans. Dáng điệu bà khiến tôi càng nhớ tới Alberta. Bà cũng khó chịu trong căn phòng đầy giám hộ nhưng không thể hiện ra. "Dù ông có tin hay không cũng vậy. Vấn đề là: cô Sage đã trả lời các câu hỏi của chúng tôi. Chúng tôi đã xong việc".

"Bố mẹ Jill có biết gì không?" Lissa hỏi. Cô vẫn choáng váng trước những tiến triển của sự việc, chưa nói tới việc lo lắng tôi đã ra khỏi cứ điểm an toàn trong phố núi, nhưng chi tiết nói tới việc minh oan cho tôi rất gây tò mò. Cô không thể bỏ qua.

Sydney quay sang nhìn Lissa, và tôi đọc được suy nghĩ trong đầu cô. Cô biết tôi và Lissa rất thân, mong sao an ủi Lissa vài lời. Nhưng Sydney không thể làm thế được vì trong phòng quá đông người. Cô cũng biết rằng tôi chưa nói gì về Jill với Lissa.

"Không", Sydney đáp. "Chúng tôi chỉ tới đó, Rose nói Jill phải đi cùng cô ấy. Gia đình Mastrano không biết lí do. Sau đó, sau đó Rose đã đưa con bé đi. Hoặc có thể Jill đi cùng cô ấy. Tôi không biết nữa. Mọi chuyện quá hỗn loạn".

Cả phía nhà giả kim lẫn giám hộ đều không tranh cãi chuyện tôi bắt cóc Jill, dường như đây là câu chuyện họ đã được nghe, và chấp nhận từ cả phía cha mẹ Jill lẫn Sydney. Nó vừa đủ thật để hình dung, vừa giải thích sự mất tích của Jill. Nó cũng không nhắc tới bí mật của gia đình Dragomir, điều mà Emily rất sẵn lòng giữ kín.

"Vậy", Stanton nói. "Đúng như chúng tôi đã nói với ông. Giờ chúng tôi phải đi". Bà quay ra cửa, nhưng bị giám hộ chặn đường.

"Không thể nào", Hans đáp. "Đây là chuyện rất quan trọng, và cô Sage là đầu mối duy nhất dẫn tới kẻ sát nhân, kẻ giết hoàng tộc. Và bắt cóc".

Stanton nhăn nhó, tôi nhớ ra Sydney từng nói các nhà giả kim cho rằng hoàng gia Moroi là chuyện ngớ ngẩn. "Cô Sage dường như chẳng giúp

https://thuviensach.vn

được gì cho các ông. Nhưng đừng lo, chúng tôi sẽ giám sát cô ấy. Hãy liên hệ nếu các ông có thắc mắc gì thêm".

"Không chấp nhận. Cô ta phải ở đây".

Ian, nhà giả kim còn lại, tham gia vụ tranh cãi và tiến tới đứng che chở trước mặt Sydney. "Chúng tôi sẽ không để người của mình ở lại đây!" Tôi lại có cảm giác là lạ về anh ta. Tình yêu, chính nó. Anh ta thích Sydney và coi đây không chỉ là công việc. Stanton nhìn anh ta như muốn nói bà có thể tự lo chuyện này. Ian im lặng.

"Vậy tất cả các người có thể ở đây", Hans đáp. "Với tôi như thế cũng chẳng khác gì. Chúng tôi sẽ sắp xếp phòng cho các vị".

"*Thế mới* không thể chấp nhận được". Từ lúc đó trở đi, Stanton và Hans tức giận đôi co. Tôi nghĩ sẽ không xảy ra ẩu đả, nhưng các giám hộ hơi tiến gần lại đề phòng.

Ian hết nhìn Sydney lại nhìn Stanton nhưng không tham gia trận tuyến. Tình cờ ánh mắt anh ta lướt qua chiếc bàn Hans đang dựa vào, và đột nhiên nhìn lại bức ảnh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Ian chỉ hơi tròn mắt… nhưng Lissa đã để ý thấy.

Cô bước tới một bước lại gần Ian và Sydney. Một giám hộ liếc nhìn cô, cho rằng Lissa vẫn an toàn và quay sang theo dõi Stanton. "Anh biết hắn", Lissa thì thầm, cố giữ giọng thật khẽ. Thực sự khẽ tới mức cả Ian lẫn Sydney đều ngây ra. Tai họ không thính như Moroi hay ma cà rồng lai.

Lissa nhìn quanh bối rối, không muốn gây sự chú ý. Cô hơi nâng âm lượng. "Anh biết hắn. Kẻ ở trong bức ảnh".

Ian nhìn Lissa chằm chằm, hơi băn khoăn và đề phòng. Rõ ràng anh ta cũng có thái độ xa lánh ma cà rồng, nhưng câu nói của Lissa khiến anh ta bất ngờ. Và dù có là tạo vật đen tối của bóng đêm đi nữa, cô vẫn rất xinh đẹp.

"Ian", Sydney thì thầm. "Sao thế?" Trong lời nói của Sydney có chút hối thúc, vô tình tác động lên tình cảm của Ian. Anh ta mở miệng định trả

https://thuviensach.vn

lời, nhưng đột nhiên cuộc "nói chuyện" của những người xung quanh kết thúc. Sydney lại trở thành trung tâm chú ý, và Ian quay lưng lại phía Lissa.

Sự thỏa hiệp mà Stanton và Hans đạt được phải gọi chính xác là… sự thỏa hiệp. Chẳng ai vui vẻ gì với nó. Cách hoàng cung khoảng bốn mươi lăm phút lái xe là một thị trấn nhỏ, các nhà giả kim sẽ ở đó với vài giám hộ canh giữ. Nghe như giam lỏng, nhưng Stanton tỏ vẻ chấp nhận. Tôi nghĩ bà đồng ý chỉ vì nơi đó là thị trấn của con người. Trước khi cho phép mọi người đi, Hans hỏi bạn bè tôi một lần nữa, ánh mắt chăm chú nhìn khắp lượt.

"Vậy không ai trong số các cô cậu - *không một ai* -biết hay đã từng liên hệ với cô giả kim này? Hay biết cô ta có liên quan tới Hathaway?"

Lissa và mọi người cùng phủ nhận, Hans không còn lựa chọn nào khác ngoài miễn cưỡng chấp nhận. Mọi người đi ra cửa, nhưng Hans không cho Eddie về. "Cậu không được đi, Castile. Cậu phải ở đây cho tới khi giải quyết xong các việc khác".

Lissa thở hắt ra. "Cái gì? Nhưng cậu ấy…".

"Đừng lo", Eddie mỉm cười. "Mọi việc sẽ ổn thôi. Hãy tự lo cho mình".

Lissa ngần ngừ dù Christian kéo tay cô đi. Dẫu bằng chứng rõ ràng cho thấy Eddie đã bảo vệ tính mạng Lissa, cậu ta vẫn bị kết tội giết một Moroi. Người ta sẽ không coi nhẹ chuyện này. Phía giám hộ phải chắc chắn trăm phần trăm rằng Eddie không có lựa chọn nào khác trước khi thả cậu ta ra. Nhìn gương mặt mạnh mẽ và bình tĩnh của Eddie, Lissa biết cậu ta đã chuẩn bị tâm lí đón nhận tất cả những gì sắp tới.

"Cảm ơn", Lissa nói và bước qua trước mặt Eddie. "Cảm ơn cậu đã cứu tớ".

Eddie chỉ khẽ gật đầu, Lissa bước vào hành lang và thấy mình lại rơi vào hỗn loạn.

"Họ đâu rồi? Tôi nhất quyết… à!"

https://thuviensach.vn

Bạn bè tôi cùng các nhà giả kim đang đi tới lối ra với một nhóm giám hộ đi kèm. Trong lúc đó, có người đã bước vào sảnh và bị giám hộ chặn lại. Abe.

Ông thu nhận tình thế kì lạ chỉ trong khoảnh khắc, mắt nhìn lướt qua Sydney và các nhà giả kim như chưa hề gặp họ bao giờ. Qua đôi mắt Lissa, tôi thấy Sydney tái mét mặt, nhưng không ai nhận ra. Abe mỉm cười với Lissa và bước sang một bên để cùng ra ngoài với cô.

“Cháu đây rồi. Người ta muốn cháu tới bài thử thách cuối cùng cho vương vị”.

“Và người ta yêu cầu ông tới?” Christian ngờ vực.

“À, ta đã xung phong”, Abe đáp. “Ta nghe nói có chuyện rất, ờ, thú vị. Chuyện giết chóc, những kẻ cuồng tín, thẩm vấn. Tất cả những thứ đó ta đều rất quan tâm, cháu biết đấy”.

Lissa đảo mắt nhưng không nói gì tới tận lúc mọi người ra khỏi tòa nhà. Các nhà giả kim cùng đoàn hộ tống chẳng mấy thân thiện rẽ sang một hướng, nhóm Lissa đi một hướng. Lissa rất muốn nhìn sang phía Sydney và Ian - tôi cũng vậy - nhưng biết sự lựa chọn tốt nhất là đi thẳng theo chỉ dẫn của Abe, đặc biệt là hiện giờ đang có giám hộ quan sát không chỉ các nhà giả kim.

Ngay sau khi nhóm Lissa đi đủ xa, nụ cười thoải mái của Abe tắt ngấm, và ông quay sang phía bạn bè tôi. “Có chuyện gì thế? Ta vừa nghe đủ chuyện điên rồ. Có người còn nói cháu chết rồi”.

“Suýt chết”, Lissa đáp. Cô kể lại vụ tấn công và bày tỏ nỗi lo cho Eddie.

“Nó sẽ không sao đâu”, Abe phẩy tay. “Họ chẳng có lí do gì để giữ nó cả. Trường hợp tệ nhất là hồ sơ của nó bị đánh giá thôi”.

Lissa nhẹ người vì sự an ủi dễ dàng của Abe, còn tôi vẫn thấy ân hận. Vì tôi mà hồ sơ của Eddie đã bị phá hỏng. Danh tiếng hoàn hảo của cậu ta đang bị phá hủy mỗi ngày.

https://thuviensach.vn

“Đó là Sydney Sage”, Lissa nói. “Cháu tưởng họ đang ở Tây Virginia. Tại sao cô ấy không đi cùng Rose?”

“Đó”, Abe sầm mặt, “là một câu hỏi hay”.

“Bởi vì có vẻ họ đã bắt cóc Jill Mastrano ở Detroit”, Christian lên tiếng. “Thật kì lạ. Nhưng không phải chuyện điên rồ nhất mà Rose có thể gây ra”. Tôi rất cảm kích sự ủng hộ của cậu ta.

Abe lại được nghe tường thuật về sự việc, ít nhất là theo những gì bạn bè tôi được biết, một mảnh của cả câu chuyện dài. Abe nhận ra ngay mình đã bị lừa, và vẻ mặt giận dữ của ông cho thấy ông không thích bị giấu giếm. *Chào mừng tới câu lạc bộ của tôi, ông già,* tôi tự mãn. Tôi vẫn chưa quên việc chẳng ai nói gì với mình trong kế hoạch vượt ngục. Nhưng chẳng được bao lâu vì tôi rất lo cho Sydney bởi giờ Abe dồn cơn giận lên cô.

“Con nhỏ đó dám lừa ta”, Abe gầm gừ. “Ngày nào nó cũng báo cáo than thở rằng ở Tây Virginia rất yên tĩnh và buồn chán. Ta còn chẳng biết nó có tới thị trấn đó không. Ta *phải đi* gặp nó”.

“Chúc may mắn”, Adrian nói rồi thò tay vào túi rút ra một điếu thuốc lá. Rõ ràng vắng mặt tôi thì bản hợp đồng “xa lánh” các thói xấu do anh tự đặt ra tạm thời vô hiệu lực. “Có lẽ những người bạn của cô ta và các giám hộ sẽ không cho ông lại gần đâu”.

“Ồ, ta sẽ đến được chỗ con bé. Nó có rất nhiều câu trả lời. Nếu con bé giấu hai người họ khỏi bọn ngốc kia thì không sao. Nhưng nó phải báo cáo với *ta*”.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Lissa. “Bác phải nói chuyện với Ian. Anh ta đi cùng các nhà giả kim. Anh ta biết kẻ ở trong bức ảnh… Ờ, à, kẻ Eddie đã giết”.

“Cháu chắc chứ?” Abe hỏi lại.

“Chắc”, Adrian trả lời khiến cả nhóm bất ngờ. “Ian đã phản ứng rất rõ. Hắn cũng thích cô nàng Sydney nữa”.

“Em cũng thấy vậy”, Lissa đồng tình.

https://thuviensach.vn

“Cô nàng có vẻ khá khó tính”. Adrian nhíu mày. “Nhưng có lẽ chủng tộc họ thích vậy”.

“Tình cảm thường rất hữu dụng”, Abe trầm ngâm. “Nữ giới lại không biết sức mạnh của mình. Cậu đã gặp giám hộ mà cô cậu đang hẹn hò chưa? Ethan Moore thì phải?”

“Rồi”, Christian rên lên. “Đừng nhắc lại nữa”.

“Tasha *khá* hấp dẫn đấy chứ”, Adrian nhận xét.

“Có gì hay ho đâu”, Christian càu nhàu.

“Đừng dễ kích động thế chứ”, Abe lên tiếng. “Ethan là giám hộ trong hoàng cung. Hắn có mặt trong đêm xảy ra vụ giết người, chắc sẽ rất hữu ích nếu Tasha giữ được hắn”.

Christian lắc đầu. “Các giám hộ đều đã làm chứng rồi. Chẳng được đâu. Ethan đã báo cáo những điều anh ta biết”.

“Không chắc, vẫn luôn có chuyện xảy ra ngoài báo cáo chính thức, ta tin rằng các giám hộ đều bị yêu cầu nghiêm ngặt là được tiết lộ điều gì và phải giữ kín điều gì. Có thể Tasha đủ hấp dẫn để moi ra được chi tiết nào đó”. Abe thở dài, buồn bực vì kế hoạch chỉn chu của mình bị lật đổ. “Giá Sydney đủ hấp dẫn để thoát được cuộc phỏng vấn và để *ta* đi phỏng vấn con bé thì tốt. Giờ ta phải vượt qua các giám hộ và nhà giả kim để tới chỗ nó hỏi xem Rose ở đâu. Ồ, công chúa, cháu phải đi thực hiện bài thử thách thật đấy”.

“Cháu tưởng bác chỉ kiếm cớ tìm cháu”, Lissa đáp.

“Không, người ta cần tìm cháu”. Ông chỉ đường tới chỗ tổ chức. Đó là tòa nhà cô thực hiện bài sát hạch thứ hai. “Mọi người nhớ đi cùng nhau và yêu cầu giám hộ đưa cháu về. Đừng rời phòng cho tới khi Janine và Tad đến”. Tad là một trong số tay chân của Abe. “Sẽ không có vụ đột kích nào nữa đâu”.

Lissa định phản đối rằng cô không muốn bị giam lỏng, nhưng cho rằng thuận theo là cách tốt nhất để tống Abe đi nơi khác. Ông hối hả đi ngay, vẻ đau khổ, còn cô và hai anh chàng đi tới địa điểm thử thách.

https://thuviensach.vn

“Chà, ông ta cáu rồi”, Adrian nhận xét.

“Trách sao được?” Christian hỏi. “Ông ta vừa mất tư cách thành viên trong câu lạc bộ những kẻ ám muội mà. Kế hoạch xuất sắc bị sụp đổ, và giờ con gái ông ta mất tích trong lúc ông ta tưởng cô ấy ở nơi an toàn”.

Adrian cố tình im lặng.

“Mong là cô ấy không sao”, Lissa thở dài, thấy nghẹn ngào trong họng. “Chẳng biết Jill có liên quan gì trong chuyện này”.

Không ai biết câu trả lời. Tới địa điểm sát hạch, Lissa thấy tình thế không khác gì lúc trước. Rất nhiều khán giả đứng đầy đại sảnh. Giám hộ chặn cửa vào. Một đám đông lớn chưa từng thấy hò reo tên Lissa khi thấy cô tới gần, một số là thường dân Moroi và một số là hoàng thân mà người trong gia tộc họ đã bị loại khỏi đường đua. Khá nhiều ứng viên đã không vượt qua được bài thử thách nỗi sợ, vì thế giờ đa số gia đình đã thay đổi người mình ủng hộ.

Một lần nữa, Lissa được dẫn vào phòng một mình. Tim cô bắt đầu đập mạnh khi lại nhìn thấy bà già lúc trước. Liệu có những hình ảnh khủng khiếp xuất hiện không? Lissa không thấy chiếc cốc, nhưng chẳng có gì đảm bảo an toàn. Không có thêm chiếc ghế nào, nên Lissa đành ngồi xuống đối diện bà cụ.

“Chào bà”, Lissa kính cẩn nói. “Rất vui lại được gặp bà”.

Bà già cười móm mém. “Ta không tin lắm, nhưng con nói nghe rất thành thực. Con rất có tố chất chính trị”.

“Cảm ơn… bà…”. Lissa không biết có phải mình vừa được khen hay chăng. “Bài thử thách này bà muốn làm gì ạ?”

“Chỉ cần nghe thôi. Thế là đủ. Rất dễ”.

Đôi mắt bà ánh lên khiến Lissa nghĩ nhiệm vụ chẳng hề đơn giản.

“Con chỉ cần trả lời cho ta một câu hỏi. Trả lời chính xác là con sẽ được vào vòng bỏ phiếu. Có lẽ sẽ rất thú vị”. Câu cuối cùng dường như bà cụ tự nói với mình hơn là với Lissa.

“Được ạ”, Lissa bồn chồn đáp. “Cháu đã sẵn sàng”.

https://thuviensach.vn

Bà cụ nhìn Lissa chăm chú và tỏ ra hài lòng với những điều quan sát được. “Vậy thì đây. Nữ hoàng cần sở hữu cái gì để thực sự lãnh đạo được nhân dân?”

Trong khoảnh khắc đầu Lissa trống rỗng, rồi một loạt từ ngữ nảy ra trong đầu cô. *Sự thành thực? Trí tuệ? Công bằng?*

“Không, không, đừng trả lời”, bà cụ nói, nhìn Lissa chăm chú. “Chưa tới lúc. Con có một ngày suy nghĩ, đúng giờ này ngày mai, hãy quay trở lại đây với câu trả lời đúng, và con sẽ vượt qua tất cả các bài thử thách. Và…”. Bà nháy mắt. “Nhớ không được nói với ai về chuyện này”.

Lissa gật đầu, day day hình xăm trên tay. Cô sẽ không được giúp đỡ trả lời. Lissa rời khỏi phòng, lật đi lật lại câu hỏi trong đầu. Có quá nhiều đáp án cho một câu hỏi như vậy, cô nghĩ. Bất cứ thứ gì cũng có thể…

Sự chuyển động trong hiện thực lập tức khiến tôi bật khỏi đầu Lissa. Tôi cứ tưởng Sonya lao vào lều mình, nhưng không, đó không phải thứ khiến tôi chú ý. Chỉ là một chuyển động rất khẽ… Và chắc chắn tác động rất mạnh.

Dimitri đang ở trong vòng tay tôi.

https://thuviensach.vn

Hai mươi tám

TÔI NÍN THỞ. CHÚNG TÔI mỗi người có một chiếc chăn riêng, nhưng dù đang giữa mùa hè, ban đêm trời cũng vẫn lạnh. Dimitri, trong giấc ngủ say đã lăn sang phía tôi, cuộn hai chiếc chăn thành một đống và tựa đầu lên ngực tôi. Cơ thể anh dựa vào tôi, ấm áp và quen thuộc, đã thế anh còn nhích người lại cho sát hơn.

Làm như thế này trong giấc ngủ, hóa ra anh mệt mỏi hơn tôi tưởng. Dù gì đi nữa, anh cũng là kiểu người đi ngủ nhưng vẫn mở một mắt. Nhưng giờ anh hoàn toàn không phòng bị, trong vô thức cơ thể anh kiếm tìm… cái gì nhỉ? Hơi ấm đơn thuần? *Tôi?* Chết tiệt. Tại sao tôi lại hỏi chuyện Sonya cơ chứ? Tại sao tôi không thể đóng vai trò dễ dàng làm bạn gái Adrian và bạn Dimitri? Vì thực sự giờ tôi chẳng làm được điều gì tử tế cả.

Ngập ngừng và e dè, tôi nhẹ nhàng chuyển mình để đặt tay qua người Dimitri, kéo anh lại gần. Tôi biết mình đang mạo hiểm, có thể đánh thức anh và phá hoại dịp may. Nhưng không. Anh còn có vẻ thoải mái hơn. Cảm nhận anh như vậy… ôm anh… khiến cảm xúc dạt dào dâng lên trong tôi. Nỗi đau từ lúc mất anh cháy bỏng. Cùng lúc đó, ôm anh trong tay cũng khiến nỗi đau vơi đi, như vừa lấy lại được một phần bị mất. Tôi thậm chí không nhận ra mình đã mất đi phần đó. Tôi đã chặn tất cả lại cho tới khi Sonya đảo lộn sự cam chịu của mình.

Tôi và Dimitri nằm vậy không biết bao lâu. Đủ lâu để mặt trời bắt đầu chiếu sáng lớp vải trong suốt của chiếc lều. Chừng đó đã đủ để tôi nhìn thấy Dimitri, thấy những đường cong tinh tế trên gương mặt và sự mềm mại của mái tóc anh. Tôi rất muốn chạm vào mái tóc, để xem cảm giác có giống ngày xưa nữa không. Thật sướt mướt ngớ ngẩn, tôi biết. Tóc anh chắc chẳng thay đổi gì. Dù vậy… tôi vẫn thấy bị thúc giục, và rốt cuộc tôi

https://thuviensach.vn

chịu thua, nhẹ nhàng vuốt lên mấy lọn tóc xõa ra. Chúng vẫn mềm mại và mượt mà, và chỉ chạm nhẹ thôi, tôi cũng thấy rùng mình. Dimitri cũng vì thế tỉnh dậy.

Anh mở mắt, tỉnh táo ngay. Tôi tưởng anh sẽ giật mình tránh khỏi tôi, nhưng không, anh chỉ xem xét tình hình, và nằm im. Tôi đặt tay bên má anh, vẫn chạm tay vào lọn tóc. Chúng tôi nhìn nhau, trao nhau muôn vàn điều. Trong khoảnh khắc đó, tôi không còn ở trong lều với anh, không còn trên đường chạy trốn những kẻ coi mình là tội phạm. Không còn kẻ sát nhân nào phải bắt, không nỗi đau Strigoi nào phải vượt qua. Chỉ có tôi và anh cùng những cảm xúc đã cháy âm ỉ trong lòng.

Dimitri cựa mình nhưng không tránh ra. Anh ngóc đầu dậy để nhìn xuống tôi. Hai gương mặt chỉ cách nhau vài tấc, và đôi mắt anh đã tiết lộ tất cả. Anh muốn hôn tôi, tôi cũng vậy. Anh cúi xuống, tay chạm lên má tôi. Tôi sẵn sàng đón nhận môi anh, tôi cần đôi môi ấy, nhưng đột nhiên anh sững lại. Anh ngẩng đầu, ngồi dậy, thở ra đầy thất vọng và tránh ánh mắt tôi. Tôi cũng ngồi dậy, hơi thở dồn dập.

“C… có chuyện gì vậy?”

Anh quay sang tôi. “Chọn đi. Có rất nhiều lựa chọn”.

Tôi chạm tay lên môi. Gần quá. Gần quá. “Em biết… em biết mọi chuyện đã thay đổi. Em biết anh đã sai. Em biết anh có thể cảm nhận được tình yêu”.

Anh lùi đầu ra rồi đáp lại tôi. “Không phải chuyện tình yêu”.

Khoảnh khắc vừa rồi tua lại trong đầu tôi, sự kết nối hoàn hảo đó, ánh mắt anh nhìn tôi và khiến tim tôi loạn nhịp. Chết tiệt, Sonya bảo thậm chí chúng tôi còn có sự liên kết kì bí. “Không phải chuyện tình yêu thì là chuyện gì?” Tôi thốt lên.

“Chuyện làm việc đúng đắn”, Dimitri lặng lẽ trả lời.

Chuyện đúng đắn? Đúng hay sai là chủ đề muôn thuở ở học viện Thánh Vladimir. Tôi chưa đủ mười tám. Anh là giáo viên của tôi. Chúng tôi dự kiến trở thành giám hộ của Lissa và phải chú tâm tuyệt đối đến cô. Mọi

https://thuviensach.vn

lí do cho việc tránh xa nhau lúc ấy là cần thiết. Nhưng từ lâu chúng đã không còn.

Lẽ ra tôi phải hỏi anh nhiều hơn, nếu không có người cào vào cửa.

Cả hai bật dậy và tách ra, tìm cọc bạc ở gần chỗ ngủ. Vồ lấy cọc bạc là bản năng bởi tôi biết ngoài kia không có Strigoi. Dạo gần đây, Strigoi là chủ đề chúng tôi ít lo lắng nhất.

“Rose? Dimitri?”

Giọng nói rất nhỏ, nhưng quen thuộc. Nhẹ người, tôi mở cửa lều và thấy Sonya đang quỳ trước đó. Giống chúng tôi, cô vẫn mặc bộ quần áo lúc trước, mái tóc đỏ rối bời. Dù sao cô vẫn bình yên vô sự thoát khỏi những kẻ truy đuổi. Tôi tránh sang một bên để cô vào.

“Ấm áp đấy”, cô nhìn quanh nói. “Em bắt cô đi xa quá. Mãi mới tìm được chiếc xe em mô tả”.

“Cô đến đây bằng gì?” tôi hỏi.

Cô nháy mắt. “Hai người không phải những người duy nhất biết trộm xe. Hoặc, trong trường hợp của cô, bắt người ta ‘sẵn lòng’ cho mượn xe”.

“Cô có bị theo đuôi không?” Dimitri hỏi. Anh lại nghiêm nghị, không có dấu hiệu của việc vừa xảy ra phút trước.

“Tôi cũng không biết”, cô khoanh chân rồi nói. “Một vài giám hộ bám theo tôi, nhưng tôi thoát được họ rồi. Hầu hết bọn họ đều hứng thú với hai người hơn”.

“Hiểu rồi”, tôi lẩm bẩm. “Tệ quá, Victor đã đi xa. Hắn ông ta đã chiếm thế thượng phong”.

“Ông ta không giết nữ hoàng”, Sonya rầu rĩ nói. Rốt cuộc chúng tôi phải kể cho cô lí do Victor bị săn đuổi và là kẻ Sonya cho là đã đeo bám Lissa hồi ở học viện Thánh Vladimir. “Nhưng tin mừng là cô biết bây giờ họ đang ở đâu”.

“Ở đâu?” tôi và Dimitri đồng thanh hỏi.

Một nụ cười bí hiểm nở trên môi Sonya. “Tây Michigan”, cô đáp. “Họ đáp xuống hướng đối diện với hoàng cung”.

https://thuviensach.vn

“Chết tiệt”, tôi lầm bầm. Tôi và Dimitri đi về hướng tây nam Ann Arbor, đến vùng ngoại ô Detroit và vừa tới Ohio. Chúng tôi đi sai hướng. “Nhưng cô có thấy Jill không? Con bé ổn chứ?”

Sonya gật đầu. “Ổn. Sợ hãi, nhưng ổn. Con bé mô tả đủ đặc điểm của vùng đất nên cô nghĩ chúng ta có thể định vị nhà nghỉ của họ. Cô gặp nó trong một giấc mơ vài tiếng trước, họ phải nghỉ ngơi. Victor không khỏe. Chắc họ vẫn ở đó”.

“Thế chúng ta phải đi ngay”, Dimitri ngay lập tức hành động. “Một khi họ di chuyển, Jill sẽ tỉnh giấc và mất liên lạc”.

Chúng tôi thu dọn lều trại với tốc độ kinh hoàng. Cổ chân tôi đã khỏe hơn nhưng vẫn còn đau. Nhận ra tôi đi khập khiễng, Sonya bảo chúng tôi dừng lại trước khi lên xe.

“Chờ đã”.

Cô quỳ trước tôi, kiểm tra cổ chân sưng tấy dễ dàng phát hiện qua chiếc váy rách nát của tôi. Hít một hơi thật sâu, cô chạm nhẹ bàn tay, và một luồng điện xuyên qua chân tôi, kéo theo làn sóng nóng và lạnh. Khi làm xong, cô đứng dậy, vết thương và vết sưng tấy biến mất, cả những vết trầy xước trên cẳng chân. Có thể là cả vết thương ở đầu nữa. Tôi quá thường xuyên được chữa trị bởi người sử dụng linh hồn nên người ta tưởng tôi đã quen với nó, nhưng thực sự tôi có chút bất ngờ.

“Cảm ơn cô”, tôi nó. “Nhưng lẽ ra cô không nên làm thế… không nên sử dụng pháp thuật…”

“Em cần ở phong độ đỉnh cao nhất”, cô đáp. Cái nhìn của cô rời khỏi tôi, chuyển sang tán cây. “Và pháp thuật… ừm, thật khó để tránh xa nó”.

Thật vậy, và tôi thấy tội lỗi vì cô phải dùng pháp thuật chữa trị cho mình, để rồi tiến gần hơn tới sự điên loạn. Sự biến đổi của Robert đã chữa trị chút ít cho tâm trí cô, và cô cần tận dụng lợi thế. Dù vậy, bây giờ không phải lúc giảng bài, vẻ mặt Dimitri nói với tôi anh cũng nghĩ tốt nhất tôi nên hồi phục.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi tiến về nơi Sonya bảo Jill đang ở, và lần này, những chỉ dẫn của cô chính xác hết mức có thể. Không còn mập mờ hay giao kết lời hứa. Chúng tôi dừng lại một lần để "kiếm" một chiếc xe mới và một chiếc bản đồ. Thông tin Sonya lấy được từ Jill dẫn chúng tôi đến một thị trấn mang tên Sturgis. Nó ở nửa tây Michigan nhưng cũng ở phía nam, nghĩa là khoảng cách không xa như chúng tôi tưởng. Dù vậy Dimitri cũng phải lái với tốc độ ít nhất là năm mươi dặm một giờ trong suốt quãng đường.

"Kia kìa", Sonya nói, khi chúng tôi đi vào trung tâm thành phố Sturgis - một nơi không giống trung tâm lắm. Chúng tôi đến gần nhà nghỉ trông hiện đại nhất bên đường. "Đó là nơi con bé mô tả. Nhà nghỉ Sunshine".

Dimitri đậu xe phía sau tòa nhà, và chúng tôi ngồi yên, chăm chú quan sát nhà nghỉ, trông nó không rạng rỡ như cái tên của mình. Chắc mọi người cũng như tôi, đang tìm cách tiếp cận tòa nhà. Thông tin trong giấc mơ của Jill đã dẫn chúng tôi đến đây, nhưng Sonya không cách nào giúp chúng tôi tìm ra phòng của họ, ngay cả khi họ vẫn ở đây. Chắc chắn họ không đăng kí dưới tên thật. Tôi định bảo mọi người đi qua từng cửa phòng và hi vọng Sonya có thể cảm nhận được Robert thì cô đột ngột lên tiếng.

"Xe họ kìa", cô nói. "Họ đang ở đây".

Chắc rồi. Chiếc CRV chúng tôi mang đến nhà Jill. Đúng là nghiệp chướng. Tôi lấy chìa khóa của Victor, ông ta đáp lễ bằng cách lấy của chúng tôi. Không ai trong chúng tôi nghĩ nhiều về phương tiện bỏ trốn của ông ta trong vụ hỗn loạn tiếp theo.

"Chưa chắc", Dimitri nheo mắt suy ngẫm. "Có thể họ đã đổi xe".

"Đó là xe của Sydney", tôi chỉ ra. "Về lí thuyết nó không bị đánh cắp, thế nên nó không nằm trong danh mục của cảnh sát. Thêm nữa, em nghĩ Victor và Robert không chuyên nghiệp như *vài người* khác đâu". Chúng tôi đánh cắp một loạt xe dọc vùng trung tây.

Dimitri gật đầu, như thể tôi vừa khen ngợi anh. "Dù thế nào, nó cũng giúp chúng ta".

"Làm sao chúng ta tìm được họ?" Sonya hỏi.

https://thuviensach.vn

Tôi định đưa ra kế hoạch đọc linh khí nhưng lại thôi. Robert cũng cảm nhận được Sonya cùng lúc và sẽ cảnh giác ngay. Thêm nữa, khi chúng tôi tìm được hai anh em họ, chắc chắn sẽ bùng nổ một cuộc chiến. Chiến đấu trong nhà nghỉ sẽ gây sự chú ý. Khu vực để xe này ở phía sau, cách xa đường chính.

"Chúng ta đợi", tôi nói. "Nơi đây thuận tiện đủ để họ ở lại lâu đến vậy. Nếu phát hiện được bất cứ điều gì, họ sẽ lập tức lên đường".

"Đồng ý", Dimitri nhìn vào mắt tôi nói. *Đồng điệu tâm hồn.* Kí ức về nụ hôn suýt thành hiện thực quay lại, và tôi lảng tránh ánh mắt anh, sợ rằng vẻ mặt tôi sẽ để lộ tất cả. "Còn rất dễ phòng thủ nữa. Không nhiều chỗ để trốn thoát". Đúng vậy. Nhà nghỉ chặn một bên, bên còn lại là một bức tường bê tông. Chẳng có tòa nhà nào bên cạnh.

Dimitri dời xe của chúng tôi đến nơi xa nhất trong bãi đỗ, cho chúng tôi một tầm nhìn toàn diện về khu vực này và lối ra của nhà nghỉ, nhưng vẫn để lộ một phần chiếc xe. Chúng tôi định ngồi trong xe, nhưng rồi tôi và Dimitri quyết định sẽ đợi bên ngoài để hoạt động linh hoạt hơn. Sonya ở trong. Đây không phải cuộc chiến của cô.

Đứng sau xe với Dimitri, dưới bóng cây thích rậm rạp, tôi cảm nhận sâu sắc sự gần gũi và thế đứng hùng dũng của anh. Anh không mặc áo khoác, nhưng phải thừa nhận tôi thích nhìn anh thế này.

"Em không hiểu", tôi dịu dàng nói, "chuyện chúng ta định nói lúc sáng nay?"

Mắt Dimitri dán chặt vào chiếc CRV như thể đang cố khiến Jill và hai anh em kia hiện ra trong đó. Tôi không bị đánh lừa. Anh chỉ cố lảng tránh tôi. "Chẳng có chuyện gì để nói cả".

"Em biết anh sẽ nói thế. Câu đó hoặc câu 'Anh không hiểu em đang nói gì.'"

Dimitri thở dài.

"Nhưng", tôi nói tiếp, "*có* chuyện để nói đấy. Như khi anh suýt hôn em chẳng hạn. Và theo ý anh, "việc đúng đắn" là gì?"

https://thuviensach.vn

Im lặng.

“Anh muốn hôn em!” Thật khó để không lớn giọng. “Em thấy rõ mà”.

“Chỉ vì chúng ta muốn điều gì đó không có nghĩa nó là đúng đắn”.

“Điều em nói… là đúng, phải không? Anh *có thể* yêu, đúng không? Giờ em đã nhận ra rằng ngay sau sự biến đổi, anh thực sự không nghĩ mình có thể. Và có lẽ thật vậy. Nhưng chuyện đã khác. Anh đang lấy lại chính mình”.

Dimitri nhìn tôi cạnh khóe. “Phải. Có chuyện đã khác… Và có chuyện chưa”.

“Thôi được, quý ông Khó hiểu. Điều đó chẳng thể giải thích cho ‘việc đúng đắn.’”

Nỗi thất vọng trào dâng trong anh. “Rose, anh đã làm nhiều việc tồi tệ, hầu hết những chuyện đó anh không thể thay đổi hoặc chuộc lỗi. Cách duy nhất của anh bây giờ, nếu anh muốn làm lại cuộc đời, là tiến về phía trước, ngăn chặn quỷ dữ và làm việc đúng đắn. Và việc *không* đúng đắn là cướp người phụ nữ của một người đàn ông khác, một người đàn ông anh tôn trọng. Anh sẽ lấy trộm xe. Anh sẽ đột nhập vào nhà. Nhưng vẫn có những ranh giới anh *sẽ* không vượt qua, dù anh có…”

Cửa sau nhà nghỉ mở ra làm chúng tôi chú ý. Thật tồi tệ khi chuyện tình cảm của tôi luôn bị xáo trộn bởi những tình cảnh khốc liệt giữa những khoảnh khắc thân mật và sâu sắc nhất. Cũng bởi tôi chưa bao giờ thấy anh nói câu đó: *Việc không đúng đắn là cướp người phụ nữ của một người đàn ông khác, một người đàn ông anh tôn trọng.*

Một vở kịch mới đoạt quyền ưu tiên. Victor bước ra ngoài, với Robert và Jill đi hai bên phía sau. Tôi tưởng sẽ thấy cô bé bị trói nhưng lại bất ngờ khi thấy Jill bình thản đi theo họ. Quá bình thản, tôi nhanh chóng nhận ra. Không tự nhiên chút nào. Còn có cảm giác cứng nhắc trong chuyển động của Jill: cô bé bị sai khiến.

“Phép ép buộc”, Dimitri cũng nhận ra. “Bắt Victor. Anh sẽ bắt Robert”.

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu. “Jill sẽ chạy ngay khi phép thuật mất tác dụng. Hi vọng thế”. Tôi không để Jill tham gia trận chiến, điều có hại nhiều hơn có lợi. Chúng tôi nhanh chóng nhận ra.

May mắn thay, không còn ai khác xung quanh. Lúc này mới sáng sớm. Tôi và Dimitri lao ra, băng qua khu để xe với tốc độ nhanh như chớp. Bất cứ lúc nào hai ma cà rồng lai khỏe mạnh cũng có thể vượt qua hai Moroi già. Và dù có lắm mánh khóe, hai anh em họ cũng không ngờ tới chúng tôi.

Bên cạnh tôi, Dimitri đã kích hoạt trạng thái chiến đấu, hùng dũng và quyết tâm. Rồi, tôi tập trung hoàn toàn vào Victor, đè toàn bộ sức nặng của mình lên ông ta và đánh bật ông ta xuống. Ông ta đập mạnh xuống nền đường nhựa, và tôi xoay ông ta lại, tung nắm đấm vào mặt ông ta và làm mũi ông ta tóe máu.

“Làm tốt lắm”, Victor thở hắt.

“Tôi muốn làm vậy lâu lắm rồi”, tôi gầm gừ.

Victor mỉm cười với cơn đau và máu chảy. “Dĩ nhiên rồi. Ta từng nghĩ Belikov là kẻ hoang dại, nhưng là cháu mới phải, đúng không? Cháu là con thú vật không kiểm soát, không biết gì hơn ngoài đánh và giết”.

Tôi túm áo và cúi sát mặt ông ta. “Tôi ư? Tôi không phải kẻ hành hạ Lissa vì lợi ích cá nhân. Tôi không phải kẻ biến con gái mình thành Strigoi. Và chắc chắn tôi không phải kẻ dùng phép ép buộc để bắt cóc một đứa trẻ mười lăm tuổi!”

Thật ghê tởm, ông ta vẫn giữ nụ cười điên dại trên mặt. “Con bé rất có giá, Rose. Rất, rất có giá. Cháu không biết nó có giá đến mức nào đâu”.

“Nó không phải thứ đồ để ông tiêu khiển!” Tôi thét lên. “Con bé là… a a a!”

Mặt đất bỗng dưng cuộn lên dưới chân tôi, một cơn động đất nhỏ bao quanh cả hai. Mặt đường nhựa nhô lên, cho Victor thế đòn bẩy để đẩy tôi ra. Đó không phải cú đẩy mạnh, và lẽ ra tôi có thể dễ dàng lấy lại thăng bằng nếu sàn nhựa quanh tôi không cuộn sóng và bao quanh tôi, cuộn trào như sóng biển để đánh ngã tôi. Victor đang sử dụng phép thuật để điều

https://thuviensach.vn

khiến khu vực tôi đứng. Tiếng kêu thét từ phía xa cho tôi biết người khác cũng cảm nhận được chút ít về nó, nhưng rõ ràng phép thuật chỉ tập trung vào tôi.

Dù vậy pháp thuật có cái giá của nó. Victor là một ông già - một ông già vừa bị đẩy xuống sàn và ăn đấm. Cơn đau và nỗi mệt mỏi trùm lên trong ông ta, và hơi thở mệt nhọc ấy cho tôi biết việc thi triển phép thuật này, một phép tôi chưa từng thấy người sử dụng năng lực đất thực hiện, đang mang đi từng mảnh sức mạnh còn lại của ông ta.

Một cú đấm mạnh. Đó là tất cả tôi cần. Một cú đấm mạnh sẽ đánh gục và cho ông ta ra khỏi cuộc chiến. Chỉ có điều, *tôi* là người đang bị đánh ngã. Theo nghĩa đen. Dù tôi cố gắng hết sức, cơn động đất vẫn chiến thắng, khiến tôi ngã nhào. Tôi còn mặc chiếc váy ngu ngốc nữa, nghĩa là đôi chân vừa được chữa trị của tôi lại trầy xước. Và khi tôi vừa ngã, nhựa đường lại dâng lên quanh tôi. Tôi nhận ra Victor sắp đánh bẫy tôi bằng cách tạo nên một nhà ngục bằng đá. Không thể để chuyện đó xảy ra.

“Sức mạnh cơ bắp đó chẳng làm được gì cả”, Victor thở gấp, mồ hôi ròng ròng trên mặt. “Rốt cuộc nó chẳng giúp được gì. Sức mạnh thực sự là ở trí não. Ở sự ranh ma. Bằng cách điều khiển Jilian, ta điều khiển Vasilisa. Với Vasilisa, ta điều khiển nhà Dragomir, và từ đó, ta thống trị giới Moroi. Đó là quyền lực. *Đó là* sức mạnh”.

Phần lớn bài diễn văn tự mãn của ông ta chẳng có nghĩa lí gì với tôi. Nhưng một phần trong đó đọng lại: *Bằng cách điều khiển Jilian, ta điều khiển Vasilisa.* Lissa. Tôi không thể để ông ta hại cô. Tôi không cho phép ông ta sử dụng cô. Thực ra, tôi cũng không thể để ông ta sử dụng Jill. Lissa đã cho tôi một chiếc *chotki*, vừa là vòng tay vừa là tràng hạt kinh thánh. Đó là bảo vật gia truyền nhà Dragomir, trao tặng những người bảo vệ cả dòng họ. Đó là nhiệm vụ của tôi: bảo vệ cả gia tộc Dragomir. Câu thần chú cổ của giám hộ vang lên trong tôi: *Họ là ưu tiên hàng đầu.*

Với kĩ năng không hề biết mình có, tôi ước lượng mặt đất rung chuyển và cố đứng dậy lần nữa. Tôi đã thành công, gần như nhảy múa trên bãi để xe. Và khi chăm chú nhìn Victor, tôi cảm nhận được điều Sonya cảnh báo:

https://thuviensach.vn

chất xúc tác. Tia lửa làm bùng cháy bóng tối trong tôi và cả bóng tối từ Lissa. Nhìn ông ta, tôi thấy mọi thứ ma quỷ trong cuộc đời tôi tập trung trong một người đàn ông. Liệu nó có hoàn toàn chính xác? Không, không hẳn. Nhưng ông ta đã làm hại người bạn tốt nhất của tôi, suýt giết chết cô. Ông ta đùa giỡn với Dimitri và tôi, làm rắc rối thêm một mối quan hệ vốn đã phức tạp. Giờ ông ta còn cố điều khiển những người khác. Bao giờ mới kết thúc? Bao giờ ông ta mới thôi độc ác? Cái nhìn của tôi nhuốm màu đỏ và đen. Tôi nghe có tiếng gọi. *Sonya,* tôi nghĩ. Nhưng trong khoảnh khắc, trên thế giới không tồn tại điều gì ngoài Victor và nỗi căm thù của tôi với ông ta.

Tôi nhảy bổ vào Victor, được tiếp năng lượng bởi cơn thịnh nộ và sự say máu, nhảy ra khỏi tâm chấn của mặt đất rung chuyển dọa đánh ngã tôi. Một lần nữa, tôi lao vào Victor, nhưng chúng tôi không ngã xuống. Cả hai hơi dịch chuyển rồi đập mạnh vào bức tường bê tông bằng sức mạnh ngang với khi tôi lao vào Strigoi. Ông ta đập đầu vào tường. Tôi nghe thấy một âm thanh kì quái, và Victor gục xuống sàn. Ngay lập tức tôi ngồi xuống, vồ lấy ông ta và lắc mạnh.

"Dậy đi!" Tôi thét lên. "Đứng dậy và chiến đấu với tôi!" Nhưng dù tôi lắc và gào thét đến mức nào, Victor cũng không đứng dậy. Ông ta không thể tự cử động.

Có bàn tay nắm lấy tôi, cố lôi tôi đi. "Rose… Rose! Dừng lại. *Dừng lại đi"*.

Tôi lờ đi tiếng nói, lời đi đôi bàn tay. Tôi đang tức giận và đầy sức mạnh, muốn - không, *cần* - Victor đối mặt với tôi.

Bỗng dưng, một cảm giác kì quặc dội tới, như thể những ngón tay chạm lên da tôi. *Thả ông ta ra.* Tôi không muốn vậy, nhưng trong khoảnh khắc, điều đó nghe như có lí. Tôi thả lỏng, vừa đủ để cho đôi bàn tay kia kéo ra. Khi đó, tôi bừng tỉnh khỏi cơn mê và nhận thấy chuyện vừa rồi. Người kéo tôi là Sonya, và cô đã dùng chút ít phép ép buộc để lôi tôi ra khỏi Victor. Cô đủ mạnh để không cần nhìn vào mắt tôi. Cô vẫn cố níu giữ tôi, dù cô thừa biết chẳng ích gì.

https://thuviensach.vn

“Em phải ngăn ông ta”, tôi vừa nói vừa vùng vẫy khỏi cô. “Ông ta phải trả giá”. Tôi với tới Victor lần nữa.

Sonya không cưỡng chế thể chất nữa, cô dùng lời nói. “Rose, ông ta đã trả giá! Ông ta *chết* rồi. Em không thấy sao? Chết. Victor đã chết”.

Không, tôi không nhận thấy ngay. Tất cả những gì tôi thấy là sự ám ảnh mù quáng, là sự cần thiết phải bắt Victor. Nhưng rồi, những lời cô nói thấm vào tôi. Khi vồ lấy Victor, tôi cảm nhận được sự èo uột của một xác chết. Tôi thấy đôi mắt vô hồn nhìn vào… hư vô. Cảm giác điên rồ, quay cuồng trong tôi dần tan biến, thay vào đó là nỗi kinh hoàng. Tôi thả tuột tay khi nhìn ông ta chằm chằm và thực sự nhận ra điều Sonya nói.

Nhận ra điều mình đã làm.

Rồi, tôi nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết. Tiếng kêu thất thanh xuyên qua nỗi sợ hãi đông đặc trong tâm trí tôi. Tôi vội vàng quay lại và thấy Dimitri đang đứng với Robert. Tay Robert bị khóa sau lưng khi Dimitri đang giữ chặt ông ta, nhưng ông ta đang làm mọi điều có thể để thoát ra, nhưng thất bại. Jill đứng gần đấy, bối rối nhìn chúng tôi, lúng túng và sợ hãi.

“Victor! Victor!”

Tiếng gọi khẩn thiết của Robert bị tức nghẹn bởi tiếng nức nở vô dụng như chính nỗ lực dựng Victor dậy của tôi. Tôi nhìn xuống xác chết trước mặt, chưa tin chuyện mình vừa gây ra. Tôi nghĩ những giám hộ có phản ứng điên rồ khi Eddie giết một Moroi, nhưng giờ đây, tôi đã bắt đầu hiểu ra. Một tên quỷ Strigoi chỉ là một đồ vật. Nhưng mạng sống của một con người, dù là người đã…

“Mang ông ta ra khỏi đây!”

Sonya đứng quá gần tôi khiến tiếng nói bất ngờ của cô làm tôi giật mình. Cô cũng vừa quỳ xuống, nhưng lúc này đã đứng bật dậy đi về phía Dimitri.

“Mang ông ta ra khỏi đây! Xa hết mức có thể!”

https://thuviensach.vn

Trông Dimitri ngỡ ngàng, nhưng sức mạnh trong giọng nói của Sonya khiến anh hành động tức thì. Anh lôi Robert đi. Sau vài giây, Dimitri chỉ đơn giản xốc ông ta lên vai và khiêng đi. Tôi tưởng Robert sẽ hét lên phản đối, nhưng ông ta chỉ im lặng. Mắt ông ta dán chặt vào thi thể Victor, quá sắc bén, quá tập trung như thể sẽ khoan cháy một lỗ qua ai đó. Sonya, không vui vẻ gì, chặn giữa hai anh em trai rồi lại sụp xuống đất, che đi xác Victor bằng chính cơ thể mình.

“Mang ông ta ra khỏi đây!” Cô ra lệnh lần nữa. “Ông ta đang cố mang Victor về! Ông ta sẽ bị hôn bóng!”

Tôi vẫn quá bối rối và thất vọng, vẫn hoảng sợ vì điều mình vừa làm, nhưng mối hiểm nguy từ điều Sonya nói tác động mạnh lên tôi. Robert không được mang Victor trở về. Hai anh em họ không liên kết đã đủ nguy hiểm rồi. Victor không được có khả năng tập hợp hồn ma như tôi. Victor phải chết.

“Ông ta có phải chạm vào xác chết không?” Tôi hỏi.

“Để hoàn thiện mối liên kết thì có. Nhưng ông ta vừa mới sử dụng hàng tấn linh hồn, gọi hồn Victor về và giữ nó lại”, Sonya giải thích.

Khi Dimitri và Robert đã đi, Sonya bảo tôi giúp cô mang xác chết đi. Chúng tôi đã gây quá nhiều tiếng ồn, và thật kì diệu là chưa ai chạy ra. Jill cũng tham gia, và tôi cử động mà không hề biết mình đang làm gì. Sonya tìm chùm chìa khóa chiếc CRV trong túi Victor rồi hạ hàng ghế sau xuống để tăng thêm khoang chở hàng. Chúng tôi chui vào trong, có linh cảm phải tránh bị phát hiện. Cả ba nhanh chóng nghe thấy tiếng nói, người ta đến để xem chuyện gì xảy ra. Tôi không biết họ sẽ ở bãi để xe bao lâu, có điều thật may vì họ không kiểm tra những chiếc xe. Thật lòng? Tôi không suy nghĩ được mạch lạc cho lắm. Cơn thịnh nộ đã tan biến, nhưng tâm trí tôi vẫn bộn bề. Tôi không thể nắm bắt được cụ thể bất cứ điều gì. Tôi thấy mệt mỏi và chỉ làm theo lệnh Sonya, cúi thấp và cố không nhìn vào thi thể Victor.

Ngay cả khi tiếng người không còn, cô vẫn giữ chúng tôi trong xe. Cuối cùng, cô thở phào ra và tập trung nhìn tôi. “Rose?” Tôi không phản ứng. “Rose?”

https://thuviensach.vn

“Dạ?” Tôi giật mình hỏi.

Giọng cô nhẹ nhàng và em ái. Tôi lại cảm thấy giọng nói mơn trớn trên da và thấy cần phải làm hài lòng cô. “Cô cần em nhìn vào cõi chết. Mở mắt ra đi”.

Cõi chết? Không. Tâm trí tôi nằm ngoài tầm kiểm soát, và tôi có cảm giác mang ma quỷ lại đây là một ý tưởng tồi tệ. “Em không thể”.

“Em có thể”, cô đáp. “Cô sẽ giúp em. Làm ơn đi”.

Tôi không thể từ chối phép ép buộc của Sonya. Mở rộng giác quan, tôi hạ những bức tường đã tự lập quanh mình xuống. Đó là những bức tường ngăn tôi với cõi chết và những bóng ma dai dẳng. Trong khoảnh khắc, những khuôn mặt trong suốt hiện ra trước mắt tôi, một số giống mặt người thường, một số khác kinh dị và ghê rợ. Miệng chúng mở ra, muốn nói nhưng không thể.

“Em thấy gì?” Sonya hỏi.

“Linh hồn”, tôi thì thầm.

“Em thấy Victor không?”

Tôi ngó qua những khuôn mặt, tìm bất cứ khuôn mặt nào quen thuộc. “Không”.

“Đẩy chúng ra”, cô ra lệnh. “Dựng bức tường của em lên”.

Tôi cố làm như cô nói, nhưng thật khó. Tôi không có ý chí. Tôi cảm nhận được sự cổ vũ từ bên ngoài và nhận ra Sonya vẫn điều khiển tôi. Cô không thể làm bóng ma biến mất, nhưng cảm giác ủng hộ và quyết tâm tiếp sức cho tôi. Tôi tách khỏi những linh hồn không siêu thoát.

“Vậy là ông ta chết rồi”, Sonya nói. “Có thể ông ta đã hoàn toàn chìm trong thế giới của cái chết hoặc đã lẩn quất như một linh hồn không siêu thoát. Dù vậy, mọi hiểm nguy rình rập đều đã biến mất. Ông ta không thể sống lại”. Cô quay sang Jill. “Tìm Dimitri”.

“Cháu không biết anh ấy ở đâu”, Jill thảng thốt nói.

Sonya mỉm cười, nhưng mắt cô không cười. “Gần thôi, cô dám chắc đấy. Và quan sát. Đi quanh nhà nghỉ, tòa nhà hay bất cứ thứ gì. Anh ấy sẽ

https://thuviensach.vn

thấy cháu”.

Jill lên đường mà không cần cưỡng chế. Khi cô bé đi, tôi ôm mặt. “Ôi Chúa ơi! Ôi Chúa ơi! Em luôn phủ nhận, nhưng đây là sự thực: Em *là* kẻ giết người”.

“Đừng nghĩ về chuyện đó vội”, Sonya nói. Cung cách gánh vác của cô khá dễ chịu. *Khá.* Nhận lệnh của người khác dễ hơn là né tránh bản thân. “Xử lí tội lỗi của mình sau. Bây giờ chúng ta phải xử lí xác chết đã”.

Tôi mở mắt và ép mình nhìn Victor. Cảm giác buồn nôn dậy lên trong tôi, và cảm giác điên rồ đó quay cuồng ngoài tầm kiểm soát. Tôi bật cười. “Phải. Xác chết. Em ước Sydney ở đây. Nhưng chúng ta không có chất lỏng ma thuật. Mặt trời sẽ không tiêu hủy ông ta. Kì dị không? Strigoi khó giết hơn… khó giết hơn, dễ dọn dẹp hơn”. Tôi lại cười bởi có gì đó quen thuộc trong lời lảm nhảm của tôi… giống như Adrian trong những khoảnh khắc kì quặc của anh. Hoặc Lissa khi linh hồn thúc đẩy cô đến đỉnh điểm. “Nó đây phải không?” Tôi hỏi Sonya. “Trận lụt… trận lụt cô cảnh báo em. Lissa thoát khỏi linh hồn, nhưng cuối cùng nó đánh bại em… như thể Anna… như trong giấc mơ… ôi Chúa ơi! Đây là giấc mơ, đúng không? Nhưng em sẽ không tỉnh dậy…”

Sonya nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt xanh thẳm của cô mở to vì… sợ hãi? Giễu cợt? Cảnh báo? Cô với lấy tay tôi. “Ở đây với cô, Rose. Chúng ta sẽ đẩy nó đi”.

Một tiếng gõ cửa làm cả hai giật mình, rồi Sonya để Jill và Dimitri vào.

“Robert đâu?” Sonya hỏi.

Dimitri nhìn xuống xác Victor rồi nhanh chóng quay ra. “Bất tỉnh, giấu trong bụi cây góc phố”.

“Tuyệt”, Sonya đáp. “Anh có nghĩ thế là thông minh không? Để ông ta lại?”

Anh nhún vai. “Không nên để người khác thấy tôi khiêng một kẻ bất tỉnh trên tay. Thực ra… phải đó, tôi nghĩ chúng ta nên để ông ta lại đấy.

https://thuviensach.vn

Ông ấy sẽ tỉnh lại. Ông ấy không phải kẻ nguy hiểm. Và không có Victor, ông ta… ừm, không phải không nguy hiểm. Nhưng ít nguy hiểm hơn. Dù thế nào chúng ta cũng không thể lôi ông ta theo được".

Tôi lại bật cười, tiếng cười điên dại và kích động ngay cả với chính tôi. "Ông ta bất tỉnh. Dĩ nhiên. Dĩ nhiên. Anh có thể làm được. Anh có thể làm việc đúng đắn. Không phải em". Tôi nhìn xuống Victor. "'Một con thú', ông ta nói. Ông ta nói đúng. Không gì hơn…" Tôi tự vòng tay qua người, ngón tay bấm chặt vào da đến bật máu. *Nỗi đau thể xác khiến nỗi đau tâm hồn biến mất.* Chẳng phải đó là điều Lissa luôn nói?

Dimitri nhìn tôi rồi quay sang Sonya. "Có chuyện gì vậy?" Anh hỏi. Tôi đã chứng kiến anh liều mạng nhiều lần, nhưng chưa bao giờ, cho đến giờ, thấy anh thực sự sự hãi.

"Linh hồn", Sonya đáp. "Cô ấy đã kéo về mình quá nhiều linh hồn… Và giữ được chúng lại. Nhưng chúng vẫn đang chờ đợi. Luôn chờ đợi…" Cô hơi cau mày, có lẽ vì nhận ra cô cũng bắt đầu nói như tôi. Cô quay sang Jill. "Đó là bạc hả?" Jill nhìn xuống mặt dây chuyền hình nửa trái tim đeo ở cổ. "Cháu nghĩ vậy".

"Cô lấy nó được chứ?"

Jill tháo móc và chìa nó ra. Sonya nắm nó trong lòng bàn tay và nhắm mắt một lúc, bặm môi. Vài giây sau, cô mở mắt và đưa tôi chiếc dây chuyền. "Đeo vào đi".

Chỉ chạm vào nó thôi tôi đã thấy cảm giác nóng ran kì lạ. "Trái tim…" tôi nhìn Dimitri khi đeo móc khóa vào. "Anh nhớ không? 'Trái tim ở đâu?' anh đã hỏi. Và nó đây. Nó đây…"

Tôi dừng lại. Thế giới bỗng vỡ thành nhiều mảnh. Mớ bòng bong suy nghĩ của tôi từ từ chắp nối lại, hình thành cái gì đó hợp lí. Tôi nhìn những người đồng hành - những người sống - thực sự thấy họ. Tôi chạm vào mặt dây chuyền.

"Đây là bùa chữa trị".

https://thuviensach.vn

Sonya gật đầu. “Cô không biết nó có tác dụng với tâm hồn không. Cô không nghĩ nó có tác dụng lâu dài… nhưng với nó và ý chí của chính em, em sẽ bình tâm lại trong chốc lát”.

Tôi cố không để ý đến những lời cuối. Trong chốc lát. Thay vào đó, tôi cố hiểu về thế giới quan của mình. Về xác chết trước mắt tôi.

“Em đã làm gì?” tôi thầm thì.

Jill vòng tay ôm tôi, nhưng Dimitri là người nói.

“Điều em phải làm”.

https://thuviensach.vn

Hai mươi chín

NHỮNG SỰ KIỆN TIẾP THEO rất mờ nhạt. Lẽ ra Sonya phải tránh xa linh hồn, nhưng không quan trọng. Tôi vẫn bị sốc, vẫn không thể suy nghĩ. Mọi người để tôi ngồi ghế trước, cách xa Victor hết mức có thể. Dimitri lái xe đưa chúng tôi đến đâu đó - tôi không để ý lắm - nơi anh và Sonya giấu xác chết. Họ không kể cách thức cụ thể, chỉ nói "chăm sóc" nó. Tôi không hỏi thêm.

Sau đó, chúng tôi quay lại và hướng về hoàng cung. Sonya và Dimitri bàn luận sẽ làm gì khi đến nơi. Vì chưa ai giải oan cho tôi, kế hoạch hiện tại là Sonya sẽ hộ tống Jill vào hoàng cung. Jill hỏi liệu cô có thể gọi cho bố mẹ và báo cho họ biết cô vẫn an toàn không, nhưng Dimitri thấy không đảm bảo an toàn. Sonya nói sẽ cố liên lạc với Emily trong mơ, khiến Jill thấy tốt hơn chút ít.

Tôi kiểm tra Lissa trên đường đi. Việc tập trung vào cô khiến cảm giác tội lỗi khủng khiếp và nỗi trống trải, nỗi sợ hãi vì việc tôi đã làm với Victor, tan biến. Khi ở bên Lissa, tôi không phải là tôi, trong khoảnh khắc, đó là ao ước lớn duy nhất của tôi. Tôi không muốn là chính mình.

Nhưng mọi chuyện cũng không hoàn hảo với cô. Như thường lệ, hàng đống vấn đề đang đè nặng lên Lissa. Cô thấy gần - rất, rất gần - với manh mối kẻ đã giết Tatiana. Câu trả lời dường như nằm trong tầm tay cô, giá như cô có thể với xa hơn chút ít. Những giám hộ lôi anh chàng Joe trông nhà vào, và sau một lúc tra khảo - họ có phương pháp không cần dùng đến phép ép buộc, anh ta phải thừa nhận có nhìn thấy một Moroi với bàn tay bị gãy ngón trong tòa nhà vào đêm xảy ra vụ giết người. Không gì bắt ép được Joe thừa nhận anh ta đã được trả tiền, dù là tiền của Daniella hay người đàn

https://thuviensach.vn

ông nào đó. Mức thừa nhận cao nhất là anh ta đã *"cắt xén"* chút thời gian làm việc đêm ấy. Điều đó chẳng phải bằng chứng thuyết phục để cứu tôi.

Lissa cũng có lá thư của Ambrose, thứ ám chỉ đe dọa Tatiana. Kẻ viết thư cho rằng điều luật độ tuổi quá mềm mỏng, không đồng tình với việc Tatiana ủng hộ linh hồn, và phẫn nộ với những buổi huấn luyện bí mật. Có thể lá thư hoàn toàn lịch sự, nhưng bất cứ ai viết ra nó cũng vô cùng thiếu thiện chí với nữ hoàng. Nó bổ sung thêm cho giả thuyết về động cơ chính trị.

Dĩ nhiên, có rất nhiều người có động cơ cá nhân nữa. Những mối quan hệ thấp kém với Ambrose, Blake và những người phụ nữ liên quan khiến bất cứ ai trong họ cũng có thể là kẻ giết người. Việc Daniella Ivashkov nằm trong danh sách là sức ép với Lissa, cô không dám hé cho Adrian biết. Hành động hối lộ của Daniella là để cứu Adrian thoát khỏi rắc rối, không chứng minh cho tội lỗi của tôi. Một Moroi bí ẩn đã trả tiền cho kẻ đó. Rõ ràng nếu Daniella giết Tatiana, bà sẽ phải trả tiền cho cả hai lời nói dối của Joe.

Và dĩ nhiên, bài sát hạch cuối cùng cũng đang đè nặng tâm trí Lissa. Câu đố. Câu đó dường như có vô vàn câu trả lời, nhưng không phải. *Một nữ hoàng cần gì để thực sự lãnh đạo nhân dân?* Nhìn theo một hướng nào đó, nó khó hơn những bài sát hạch khác. Những bài sát hạch trước đều có yếu tố hành động, đại loại thế. Còn lần này? Lần này Lissa phải sử dụng trí tuệ của mình. Không có lửa để nhóm. Không có nỗi sợ hãi để đối mặt.

Lissa cũng ghét việc mình quá coi trọng câu đố. Cô không cần sức ép của nó khi mọi việc khác đang diễn ra. Cuộc sống lẽ ra đã đơn giản hơn nếu cô cứ coi những bài sát hạch là một âm mưu câu giờ cho chúng tôi. Hoàng cung vẫn tiếp tục chứa thêm những người đến xem cuộc bầu cử, càng lúc càng nhiều người trong số họ - vượt quá sức tưởng tượng của Lissa - ủng hộ cô. Hiếm khi cô đi ra ngoài mà không có người gọi cô là "Rồng thiêng" hay "Alexandra tái sinh". Chuyện về cuộc tấn công cô cũng lọt ra ngoài, càng tiếp thêm năng lượng cho những người ủng hộ cô.

https://thuviensach.vn

Nhưng, dĩ nhiên, Lissa vẫn gặp rất nhiều trở ngại. Trở ngại lớn nhất với cô là chính là luật pháp: cô không đủ tư cách để được bỏ phiếu khi đến lúc. Một điểm khác là tuổi của cô. Lissa quá trẻ, những đối thủ của cô nói vậy. Ai lại muốn một đứa trẻ ngồi lên ngai vàng? Nhưng những người hâm mộ Lissa bỏ ngoài tai. Họ vẫn luôn nhắc đến sự thống trị của Alexandra và những điều kì diệu Lissa làm nên với phép chữa trị của mình. Tuổi tác không ảnh hưởng. Giới Moroi cần một dòng máu trẻ trung, họ hét lên. Họ cũng đòi thay đổi điều luật bỏ phiếu.

Không có gì đáng ngạc nhiên, những đối thủ của Lissa xoáy vào chuyện cô dính líu tới vụ giết nữ hoàng. Tôi từng nghĩ đây là vấn đề lớn nhất trong quá trình ứng cử của Lissa, nhưng cô đã quá thuyết phục khi tỏ ra hoảng loạn vì sự phản bội của tôi nên rất nhiều người cảm thấy chuyện cô trở thành nữ hoàng sẽ thực sự sửa sai cho hành động của tôi. Bất cứ lúc nào nhắc đến chủ đề này, cô đều sử dụng đôi chút phép thuật, để sau người ta luôn nghĩ cô đã hoàn toàn cách li khỏi tôi.

“Em quá mệt mỏi với cuộc bầu cử”. Thoát khỏi đám đông về đến phòng, Lissa bảo Christian. Cô nằm trên giường, trong vòng tay cậu ta. Mẹ tôi ở đó, giữ nhiệm vụ cảnh giới. “Làm nữ hoàng thật khủng khiếp”.

Christian vuốt tóc cô. “Không đâu. Abe nói cuộc bầu cử sẽ bị trì hoãn bởi sự náo động. Và dù em có phàn nàn thế nào, anh biết em vẫn tự hào vì đã đến được tận đây”.

Đúng vậy! Bài sát hạch với chiếc ly bạc đã làm giảm một nửa số người ứng cử. Chỉ còn lại năm người. Ariana Szelsky là một trong số đó, cùng với anh họ Daniella, Rufus Tarus. Lissa là người thứ ba, còn lại Marcus Lazar và Marie Conta. Ronald Ozera không qua được.

Mẹ tôi lên tiếng. “Cô chưa từng chứng kiến điều gì như vậy, thật kì diệu vì cháu nhận được rất nhiều sự ủng hộ. Cả hội đồng và những hoàng thân khác không hề bị ép thay đổi điều luật. Nhưng đòi hỏi từ phía quần chúng… Và có được sự yêu mến của ‘thường dân’ có thể có lợi cho vài hoàng tộc. Đứng về phía cháu để tranh cử sẽ có ảnh hưởng tốt tới vài dòng

https://thuviensach.vn

tộc đang bị thất sủng. Điều khiến họ ngần ngại là cháu sẽ thực sự chiến thắng. Thế nên họ cứ tranh cãi và tranh cãi".

Lissa đờ người. "Chiến thắng… liệu có thể không? Ariana đã nắm chắc phần thắng rồi… phải không?" Chiến thắng chưa bao giờ là một phần của kế hoạch điên rồ này, và giờ đây, với quá ít ứng viên còn lại, sức ép càng lớn hơn để khiến Ariana giành được ngai vàng. Theo Lissa thấy, những ứng viên khác chẳng hề hứa hẹn cải thiện đời sống Moroi. Ariana *phải* thắng.

"Đúng thế", mẹ tôi đáp. Có chút hãnh diện trong giọng nói, xem xét sự thân thiết với dòng họ Szelsky của bà. "Ariana tốt và rất giỏi, gần như ai cũng biết bà. Bà đối xử công bằng với ma cà rồng lai hơn những ứng viên khác. Bà cũng đã lên tiếng về chuyện xem xét lại điều luật độ tuổi".

Ý nghĩ về những điều luật tồi tệ hơn đè nặng lên ma cà rồng lai khiến Lissa quặn lòng. "Chúa ơi, hi vọng bà ấy thắng. Chúng ta không thể để chuyện gì tồi tệ xảy ra".

Một tiếng gõ cửa khiến mẹ tôi vào tư thế cảnh giác của giám hộ, cho đến khi Lissa nói, "Là Adrian".

"Ồ", Christian lẩm bẩm, "ít ra thì anh ta cũng chọn đúng lúc hơn mọi lần".

Chắc rồi, bạn trai tôi bước vào, mang theo mùi rượu và thuốc. Đúng vậy, tật xấu của anh là thứ tôi ít lo lắng nhất, nhưng nó vẫn luôn nhắc tôi rằng anh cần *tôi* thực sự ở bên để ép anh sống lành mạnh. Tật xấu ấy cũng nhắc tôi nhớ lại lúc anh nói tôi là sức mạnh của anh.

"Đứng dậy thôi mọi người", Adrian nói. Trông anh có vẻ rất hài lòng với bản thân. "Chúng ta phải đi một chuyến".

Lissa bối rối ngồi dậy. "Anh đang nói về chuyện gì?"

"*Không* hẹn hò với Blake Lazar nữa đâu", Christian cảnh báo.

"Cả hai ta", Adrian nói. "Anh có một người tốt hơn. Và hấp dẫn hơn. Còn nhớ em đã băn khoăn Serena thân thiết với Grant tới mức nào không?

https://thuviensach.vn

Hì, em có thể tự hỏi cô ấy. Anh đã tìm được Serena. Và đúng vậy, em được chào đón".

Mẹ tôi cau mày. "Lần trước ta nghe nói Serena đã bị điều đi dạy học rồi mà. Một trường học ở bờ biển phía đông, ta đoán thế".

Sau trận Strigoi tấn công và giết chết Grant cùng nhiều người khác, hội đồng giám hộ quyết định cho Serena tạm nghỉ làm giám hộ một thời gian. Cô là giám hộ duy nhất còn sống sót.

"Đúng vậy, nhưng từ hè vừa rồi họ đã đưa cô ấy về để giúp kiểm soát đám đông trong cuộc bầu cử. Cô ấy làm việc ở cửa trước".

Lissa và Christian nhìn nhau. "Chúng ta phải nói chuyện với cô ấy", Lissa hào hứng nói. "Có lẽ cô ấy biết Grant đã bí mật huấn luyện ai".

"Không có nghĩa là một trong số họ đã giết Tatiana", mẹ tôi cảnh báo.

Lissa gật đầu. "Không, nhưng có sự liên kết, nếu lá thư của Ambrose là đúng. Cô ấy đang ở đó sao? Ở cổng ấy?"

"Phải", Adrian đáp. "Và chúng ta không phải mua đồ uống cho cô ấy đâu."

"Vậy thì đi thôi". Lissa đứng dậy và xỏ giày.

"Em chắc chứ?" Christian hỏi. "Em biết thứ gì đang chờ đợi ngoài kia mà".

Lissa ngần ngại. Lúc này đã quá nửa "đêm" với Moroi, nhưng điều đó không có nghĩa mọi người đều đi ngủ, đặc biệt là ở cổng, chỗ mà dạo gần đây luôn đông nghịt người. *Giải oan cho Rose là quan trọng nhất,* Lissa nghĩ. "Phải. Làm việc thôi".

Mẹ tôi dẫn đường, các bạn tôi đi về phía lối vào hoàng cung. ("Cánh cửa" Abe đã tạo ra đã được vá lại). Hoàng cung được bao quanh bởi bức tường đá cao, nhiều màu khiến con người nghĩ đây là một ngôi trường quyền quý. Cổng sắt ở lối vào vẫn mở, nhưng một nhóm giám hộ đứng chặn đường dẫn vào sân hoàng cung. Thông thường chỉ có hai giám hộ đứng gác ở cổng. Số người tăng thêm vừa để kiểm tra lượng xe lớn hơn vừa kiểm soát đám đông. Những người xem xếp hàng hai bên đường, nhìn đoàn

https://thuviensach.vn

xe như thể họ đang đứng ở thảm đỏ trong buổi công diễn. Mẹ tôi biết một đường vòng tránh được người xem, nhưng không phải tất cả.

"Đừng núp", Christian bảo Lissa khi họ đi qua một đám dân địa phương vừa phát hiện ra cô. "Em là ứng cử viên nữ hoàng. Cư xử đúng với vị trí ấy. Em xứng đáng mà. Em là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Một đứa con dòng tộc".

Lissa ngạc nhiên nhìn Christian, bất ngờ vì thấy sự mạnh mẽ trong giọng nói của cậu ta, thấy cậu ta hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của mình. Đứng thẳng người, cô quay về phía người hâm mộ, vẫy tay và mỉm cười, khiến họ càng thêm hưng phấn. *Coi trọng việc bầu cử,* cô tự nhủ. *Đừng làm ô danh lịch sử.*

Rốt cuộc qua được đám đông để tới cổng vào còn dễ hơn kiếm thời gian nói chuyện riêng với Serena. Những giám hộ nhất quyết đòi giữ Serena lại, nhưng mẹ tôi đã có cuộc trao đổi ngắn gọn với một giám hộ đương quyền. Bà nhắc lại sự quan trọng của Lissa và đề nghị đứng thế chỗ Serena vài phút.

Serena đã hồi phục từ trận tấn công của Strigoi. Cô trạc tuổi tôi, tóc vàng và xinh đẹp. Rõ ràng cô rất ngạc nhiên khi thấy người mình bảo vệ trước kia. "Công chúa", Serena nói, chỉnh lại đồng phục. "Tôi có thể giúp gì cho cô?"

Lissa kéo Serena khỏi nhóm giám hộ đang nói chuyện với những lái xe Moroi xếp hàng trước cổng. "Chị cứ gọi tôi là Lissa. Chị biết đấy. Dù sao chị cũng đã dạy tôi cách đâm cọc vào gối".

Serena mỉm cười. "Mọi chuyện đã thay đổi. Cô có thể thành nữ hoàng mới của chúng ta".

Lissa nhăn mặt. "Không chắc đâu". *Đặc biệt vì mình không có manh mối để giải bài toán,* cô nghĩ. "Nhưng tôi cần chị giúp. Chị và Grant đã ở cạnh nhau rất lâu… anh ấy có bao giờ nhắc tới chuyện huấn luyện Moroi cho Tatiana? Ví dụ những buổi học chiến đấu bí mật?"

https://thuviensach.vn

Mặt Serena ngay lập tức cho câu trả lời, cô nhìn nơi khác. “Tôi không được nói với cô chuyện đó. Ngay anh ấy cũng không được kể với tôi”.

Lissa hào hứng nắm lấy cánh tay người giám hộ trẻ, khiến Serena rùng mình. “Chị phải nói cho tôi điều chị biết. Bất cứ điều gì. Anh ấy huấn luyện ai… họ nghĩ sao về chuyện đó… ai đã thành công. *Bất cứ chuyện gì”*.

Serena tái mặt. “Tôi *không thể*”, cô thì thầm. “Huấn luyện được tiến hành bí mật. Theo lệnh nữ hoàng”.

“Bà cô tôi chết rồi”, Adrian thẳng thừng nói. “Và chính cô vừa nói có thể cô đang nói chuyện với nữ hoàng tương lai”. Adrian nhận được một cái lườm từ Lissa.

Serena ngập ngừng, rồi hít một hơi thật sâu. “Tôi có thể đưa ra một danh sách. Dù vậy có lẽ tôi không nhớ toàn bộ. Và tôi không biết họ thế nào, chỉ biết nhiều người không bằng lòng. Grant có cảm giác Tatiana cố ý chọn những người không đồng tình nhất”.

Lissa nắm chặt tay cô. “Cảm ơn chị. Cảm ơn chị nhiều”.

Serena trông vẫn đau khổ vì vừa tiết lộ tin mật. *Họ là ưu tiên hàng đầu* không phải luôn có tác dụng khi lòng trung thành bị chia tách. “Dù vậy, tôi sẽ đưa nó cho cô sau. Ở đây đang cần tôi”.

Serena trở về vị trí, để mẹ tôi về chỗ Lissa, về phần mình, tôi quay lại với hiện thực trong xe, khi đó đang dừng lại. Tôi chớp mắt để nắm bắt mọi chuyện xung quanh. Một khách sạn khác. Lẽ ra đến giờ chúng tôi phải được coi là thành viên vàng rồi.

“Có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta sắp dừng lại”, Dimitri đáp. “Em cần nghỉ ngơi”.

“Không, em không cần. Chúng ta phải đến hoàng cung. Chúng ta cần đưa Jill đến kịp buổi bầu cử”. Mục đích tìm Jill lúc đầu của chúng tôi là để mang lại quyền bỏ phiếu cho Lissa. Vì thế vấn đề là nếu Lissa đang phá rối cuộc bầu cử thì sự xuất hiện bất ngờ của em gái cô sẽ gây náo động và sự hoài nghi. Một cuộc kiểm tra gen di truyền sẽ gạt đi mọi nghi ngờ và cho Lissa quyền bỏ phiếu, nhưng sự bối rối ban đầu sẽ cho chúng tôi thêm thời

https://thuviensach.vn

gian để tìm kẻ giết người. Dù các bạn tôi có tìm được những chứng cứ ngẫu nhiên, họ cũng không có một giả thuyết xác thực nào về thủ phạm.

Dimitri ném cho tôi cái nhìn *đừng nói dối*. "Em vừa ở chỗ Lissa. Buổi bầu cử đã diễn ra chưa?"

"Chưa", tôi thừa nhận.

"Thế thì em sẽ nghỉ ngơi một chút".

"Em *ổn*", tôi đốp lại.

Nhưng những tên ngốc ở khách sạn không nghe tôi. Làm thủ tục đăng kí rất phức tạp bởi không ai trong chúng tôi có thẻ tín dụng, và khách sạn không có chính sách nhận đặt cọc tiền mặt. Sonya ép buộc nhân viên ngồi bàn nghĩ rằng đó *là* chính sách của họ, và nhờ đó, chúng tôi đã đặt hai phòng liền nhau.

"Để tôi nói chuyện riêng với cô ấy", Dimitri thầm thì với Sonya. "Tôi có thể xử lí".

"Cẩn thận đấy", Sonya dặn. "Cô ấy rất dễ tổn thương".

"Này các người, tôi vẫn ở đây!" tôi thốt lên.

Sonya kéo tay Jill và dẫn cô bé vào một trong hai phòng. "Đi nào, đi gọi phục vụ phòng".

Dimitri mở cửa phòng bên cạnh và nhìn tôi chờ đợi. Tôi thở dài rồi theo anh vào, ngồi lên giường, khoanh tay. Căn phòng đẹp hơn ở Tây Virginia hàng trăm lần. "*Chúng ta* gọi phục vụ phòng được không?"

Anh kéo một cái ghế ra và ngồi đối diện với tôi, chỉ cách vài thước. "Chúng ta cần nói chuyện về việc đã xảy ra với Victor".

"Chẳng có chuyện gì để nói cả", tôi chán chường nói. Cảm giác đen tối tôi vừa gạt đi trong chuyến đi lại trào về. Chúng bủa vây tôi. Tôi thấy sợ hãi sự ngột ngạt ấy hơn cả khi ở trong tù. Tội lỗi là ngục tù của chính nó. "Em đúng là kẻ giết người như người ta nói. Dù đó là Victor cũng chẳng nghĩa lí gì. Em đã máu lạnh giết ông ta".

"Đó không phải là máu lạnh".

https://thuviensach.vn

“Không phải cái quái gì”, tôi thét lên, cảm tưởng nước mắt trào lên trong mắt. “Kế hoạch là khuất phục ông ta và Robert để cứu Jill. *Khuất Phục*. Victor không phải là mối đe dọa với em. Ông ta là một lão già, Chúa ơi!”

“Ông ta có vẻ giống mối đe dọa”, Dimitri đáp. Như thường lệ, anh đối đầu với sự kích động của tôi bằng vẻ bình tĩnh. “Ông ta đã sử dụng pháp thuật”.

Tôi lắc đầu, ôm mặt. “Pháp thuật ấy không giết được em. Thậm chí ông ta còn không thể tiếp tục thi triển. Lẽ ra em phải đợi rồi thoát ra. Chết tiệt, em đã thoát ra! Nhưng thay vì bắt ông ta, em ném ông ta vào bức tường bê tông! Ông ta không khỏe bằng em. Một lão già. Em đã giết một *lão già*. Phải, có thể ông ta là một kẻ âm mưu và độc ác, nhưng em không muốn ông ta chết. Em muốn giam ông ta lại. Em muốn ông ta sống phần đời còn lại trong ngục, sống với tội lỗi của mình. *Sống*, Dimitri”.

Thật lạ vì tôi nghĩ thế, dù tôi vô cùng căm ghét Victor. Nhưng đấy là sự thực: cuộc chiến giữa tôi và ông ta không cân sức. Tôi hành động thiếu suy nghĩ. Tôi luôn được huấn luyện để tự vệ và đánh lại quỷ dữ. Danh dự chưa bao giờ xuất hiện, nhưng bỗng dưng nó vô cùng có ý nghĩa với tôi. “Chẳng có chút danh dự nào khi giết hại ông ta”.

“Sonya nói không phải lỗi của em”. Giọng Dimitri vẫn dịu dàng, khiến tôi càng thấy tồi tệ hơn. Tôi ước gì anh mắng mỏ tôi, xác nhận tội lỗi của tôi. Tôi muốn anh là người hướng dẫn trách phạt tôi. “Cô ấy bảo do sự nổi dậy của linh hồn”.

“Nó là…” tôi dừng lại, hết sức hồi tưởng lại trận chiến. “Đến lúc ấy em mới thực sự hiểu trải nghiệm của Lissa trong những lúc tồi tệ nhất. Em chỉ nhìn Victor… Và em thấy mọi thứ ma quỷ trên thế giới, một con quỷ em phải ngăn cản. Ông ta tồi tệ, nhưng ông ta không đáng bị thế. Ông ta chưa bao giờ có cơ hội”. *Danh dự*, tôi vẫn suy nghĩ. *Có gì danh dự ở đây?*

“Em chẳng nghe gì cả, Rose. Không phải lỗi của em. Linh hồn có pháp thuật cực mạnh mà ta không thể hiểu được. Và mặt trái của nó… phải

https://thuviensach.vn

nói, chúng ta biết nó có khả năng làm mọi điều khủng khiếp. Mọi chuyện không thể kiểm soát".

Tôi ngước mắt nhìn anh. "Lẽ ra em phải mạnh hơn nó". Đúng thế! Suy nghĩ đằng sau tội lỗi của tôi, những cảm xúc khủng khiếp này. "Lẽ ra em phải mạnh mẽ hơn nó. Em yếu quá".

Dimitri không trấn an ngay lập tức. "Em không phải bất khả chiến bại", anh nói. "Không ai mong em phải thế cả".

"*Có em.* Điều em làm…" tôi nghẹn ngào. "Điều em làm không thể tha thứ được".

Mắt anh tròn lên ngạc nhiên. "Thật… thật điên rồ, Rose à! Em không thể trừng phạt bản thân vì một thứ em không thể kiểm soát".

"Vậy sao? Thế tại sao anh vẫn…"

Tôi dừng lại bởi tôi vừa định buộc tội Dimitri vẫn tiếp tục trừng phạt bản thân. Trừ việc… anh không còn như thế. Liệu anh có thấy tội lỗi vì những điều đã làm khi là Strigoi? Tôi dám chắc anh từng dằn vặt. Sonya đã thừa nhận thế. Nhưng đâu đó trong cuộc hành trình này, anh đã kiểm soát lại cuộc sống của mình, từng chút từng chút một. Sonya đã bảo tôi như vậy, nhưng chỉ tới lúc này tôi mới thực sự hiểu ra.

"Khi nào?" tôi hỏi. "Mọi sự thay đổi khi nào? Anh nhận ra mình có thể sống tiếp sau ngần ấy tội lỗi từ khi nào?"

"Anh không rõ". Câu trả lời làm anh bất ngờ. Mắt anh khóa chặt mắt tôi nhưng không thực sự tập trung vào tôi. Câu hỏi xâm lấn anh. "Thực sự từng chút một. Khi Lissa và Abe đến nói về chuyện giúp em thoát ra, anh đã sẵn sàng hành động vì cô ấy yêu cầu anh. Rồi càng nghĩ, anh càng nhận ra tính chất riêng tư. Anh không thể chịu nổi ý nghĩ em bị giam trong ngục, bị tách khỏi thế giới. Không thể thế. Không ai sống được như thế và anh phát hiện ra mình đang làm vậy, tự chọn như vậy. Anh tách khỏi thế giới với mặc cảm tội lỗi và sự trừng phạt bản thân. Anh có một cơ hội thứ hai để sống, và anh đã ném nó đi".

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn rối trí, vẫn tức giận và đau khổ, nhưng câu chuyện của Dimitri khiến tôi im lặng và đờ người. Nghe anh bày tỏ nỗi lòng quả là cơ hội hiếm có.

"Lúc trước em đã nghe anh nói rồi đấy", Dimitri tiếp tục. "Về mục tiêu trân trọng mọi thứ của cuộc sống. Cứ mỗi bước trên cuộc hành trình này, anh càng nhớ lại mình là ai. Không chỉ là một chiến binh. Chiến đấu rất dễ. Đó là *lí do tại sao* chúng ta chiến đấu với khó khăn, và đêm đó trên con ngõ với Donovan…" Anh rùng mình. "Lúc đó lẽ ra anh đã trở thành một kẻ giết người vô nhân tính, nhưng em đã kéo anh lại, Rose ạ. Đó là điểm ngoặt. Em đã cứu anh… như Lissa đã cứu anh bằng cọc bạc. Lúc ấy anh biết để bỏ lại phần Strigoi phía sau, anh phải chiến đấu để trở thành thứ mà chúng *không có.* Anh phải níu giữ thứ chúng từ chối: cái đẹp, tình yêu, danh dự".

Ngay lúc đó, tôi tách làm hai người. Một người vui mừng khôn xiết. Nghe anh nói vậy, nhận ra anh đang chiến đấu với quỷ dữ và tiến gần tới thắng lợi… phải nói tôi suýt khóc vì sung sướng. Tôi muốn anh làm được như vậy từ lâu. Cùng lúc, những lời đầy ý nghĩa của anh nhắc tôi biết mình đã sa ngã tới đâu. Nỗi buồn và sự hối tiếc cho bản thân lại trào dâng.

"Thế thì chắc anh cũng hiểu", tôi cay đắng nói. "Em vừa nói: danh dự. Nó rất quan trọng. Chúng ta đều biết. Em đã đánh mất danh dự. Em đánh mất nó ở ngoài bãi đậu xe khi giết một người vô tội".

"Và anh đã giết hàng trăm người", anh thẳng thừng nói. "Nhiều người vô tội hơn Victor Dashkov nhiều".

"Không giống thế! Anh không thể cưỡng lại!" Cảm xúc của tôi lại bừng bừng dâng lên. "Tại sao anh cứ nhắc đi nhắc lại những chuyện cũ thế?"

"Vì em chưa hiểu! *Chính em* cũng không thể cưỡng lại". Anh hết kiên nhẫn. "Cảm thấy tội lỗi. Khóc than cho nó. Nhưng phải tiến lên. Đừng để nó hủy hoại em. Tự tha thứ cho bản thân đi".

Tôi nhảy xuống làm anh bất ngờ. Tôi cúi xuống, mặt đối mặt với anh. "Tự tha thứ cho bản thân? Đó là điều anh muốn? *Anh* chứ không phải ai

https://thuviensach.vn

khác?”

Anh cứng họng. Hẳn là vì tôi ở quá gần anh. Dimitri gật đầu.

“Thế thì nói xem. Anh bảo đã vượt qua tội lỗi, quyết tận hưởng cuộc sống. Em hiểu rồi. Nhưng sâu thẳm trong tim anh có thực sự tha thứ *bản thân anh?* Đã từ lâu em bảo tha thứ cho mọi lỗi lầm ở Siberia của anh, còn anh thì sao? Anh đã tha thứ chưa?”

“Anh vừa nói…”

“Không. Không giống. Anh bảo em phải tự tha thứ và bước tiếp. Nhưng anh không tự làm thế với mình. Anh là kẻ đạo đức giả, đồng chí ạ. Cả hai ta đều có tội hoặc đều vô tội. Chọn đi”.

Anh cũng đứng lên, nhìn xuống tôi từ với vẻ sừng sững. “Không đơn giản vậy đâu”.

Tôi khoanh tay trước ngực, không bị hăm dọa. “*Chỉ* đơn giản vậy thôi. Chúng ta giống nhau! Đến Sonya cũng nói vậy. Chúng ta luôn giống nhau, và bây giờ cả hai đều đang hành động ngu ngốc như nhau. Chúng ta tự nâng mình lên mức cao hơn người khác”.

Dimitri cau mày. “Anh… Sonya? Cô ấy liên quan gì ở đây?”

“Sonya bảo linh khí của hai ta hợp nhau. Cô ấy bảo chúng ta tỏa sáng khi ở bên nhau. Cô ấy bảo có nghĩa anh vẫn yêu em và chúng ta hòa hợp, và…” Tôi thở dài rồi quay đi, bước quanh phòng. “Em không biết. Lẽ ra em không nên nói ra. Chúng ta không nên tin linh khí linh khiếc, những người đề cập đến nó là những người sử dụng năng lực linh hồn, những người điên điên”.

Tôi bước tới cửa sổ và gục trán lên lớp kính mát lạnh, cố suy nghĩ xem phải làm gì. *Tha thứ cho bản thân.* Có thể không? Một thành phố nhỏ mở ra trước mắt tôi, dù tôi không biết mình đang ở đâu. Những chiếc xe và con người đi lại phía dưới, những linh hồn đang được sống cuộc đời của mình. Tôi hít một hơi thật sâu. Hình ảnh Victor trên nền đường nhựa sẽ đọng trong tôi rất lâu, rất lâu nữa. Tôi đã làm một việc kinh khủng, ngay cả khi ý định của tôi là tốt, nhưng mọi người nói đúng: tôi không phải chính mình.

https://thuviensach.vn

Điều đó có thay đổi chuyện đã rồi không? Có mang Victor trở về được không? Không. Và thành thực mà nói, tôi không biết làm sao để bỏ qua những điều đã làm, làm sao để rũ bỏ những hình ảnh nhuốm máu trong đầu. Tôi chỉ biết mình phải tiếp tục.

"Nếu em để vấn đề ngăn cản mình," tôi lẩm bẩm, "nếu em không làm gì… thì con quỷ này sẽ lớn hơn. Em sẽ làm nhiều việc tốt hơn bằng cách sống sót. Bằng cách tiếp tục chiến đấu và bảo vệ người khác".

"Em nói gì vậy?" Dimitri hỏi.

"Em đang nói… em tha thứ cho bản thân. Tuy không khiến mọi thứ hoàn hảo, nhưng đây là sự khởi đầu". Ngón tay tôi miết lên một vết nứt nhỏ trên mặt kính. "Ai biết đâu? Có khi cơn giận dữ ở bãi để xe đã thả bớt bóng tối mà Sonya nói trong linh khí của em. Dù là kẻ hoài nghi, em vẫn phải tin. Cô nói đúng rằng em đang ở điểm giới hạn, rằng thứ em cần là sự bùng phát".

"Cô ấy cũng đúng về một điểm nữa", Dimitri dừng một lúc lâu rồi nói. Tôi quay lưng về phía anh, nhưng âm vực giọng nói là lạ khiến tôi quay lại.

"Về chuyện gì vậy?" tôi hỏi.

"Về chuyện anh vẫn yêu em".

Với câu nói đơn giản ấy, mọi vật trong vũ trụ thay đổi.

Thời gian chậm lại theo từng nhịp đập con tim. Thế giới biến thành giọng nói anh, đôi mắt anh. Chuyện này không xảy ra. Chuyện này không có thật. Không thứ gì có thật. Cảm giác như nó là một giấc mơ linh hồn. Tôi gượng lại sự thôi thúc bản thân nhắm mắt lại để xem lúc sau mình có tỉnh giấc không. Không. Dù khó tin đến mức nào, nó cũng không phải một giấc mơ. Đây là sự thật. Đây là cuộc sống. Đây là máu thịt.

"Từ… từ lúc nào?" Cuối cùng tôi cũng cất tiếng hỏi được.

"Từ… rất lâu rồi". Giọng anh chứng thực câu trả lời. "Anh phủ nhận nó khi được biến đổi. Trong tim anh không còn chỗ cho bất cứ thứ gì ngoài tội lỗi. Anh đặc biệt thấy tội lỗi với em, vì điều anh đã làm, và anh đẩy em ra. Anh dựng lên một bức tường để giữ an toàn cho em. Nó đã có hiệu lực,

https://thuviensach.vn

cho đến khi trái tim anh lại bắt đầu chấp nhận những tình cảm khác. Và tất cả quay lại. Mọi điều anh cảm nhận về em. Tình yêu chưa bao giờ cạn, nó chỉ bị giấu đi cho đến khi anh sẵn sàng. Và một lần nữa… con ngõ nhỏ ấy là điểm ngoặt. Anh nhìn em… thấy vẻ đẹp của em, hi vọng của em và cả niềm tin của em. Những điều đó khiến em thật đẹp. Rất, rất đẹp".

"Vậy là không phải tóc em", tôi đáp lại, không hiểu tại sao tôi vẫn đủ khả năng pha trò vào lúc này.

"Không", anh dịu dàng. "Tóc em cũng đẹp. Tất cả của em. Em thật tuyệt vời ngay từ lần gặp đầu tiên, và bằng cách nào đó, không thể cắt nghĩa, em đã tiến xa hơn. Em luôn tràn đầy năng lượng thô, và giờ đây em kiểm soát nó. Em là người phụ nữ tuyệt vời nhất anh từng gặp, anh mừng vì đã yêu em trong cuộc đời này. Anh hối hận vì đánh mất nó". Anh trầm ngâm. "Anh dám đánh đổi mọi thứ, bất cứ thứ gì, trên thế giới này để trở lại và thay đổi quá khứ. Để lao vào vòng tay em sau khi Lissa mang anh về. Để sống cuộc sống có em. Đã quá muộn, dĩ nhiên rồi, nhưng anh phải chấp nhận".

"Tại sao… tại sao lại quá muộn?"

Mắt Dimitri buồn rười rượi. "Bởi Adrian. Bởi em đã bước tiếp. Không, nghe anh nói", anh cắt ngang sự phản đối của tôi. "Em làm vậy là đúng sau cách anh đối xử với em. Và hơn hết, anh muốn em được hạnh phúc một khi chúng ta đã giải oan cho em và khiến Jill được công nhận. Chính em đã nói Adrian cho em hạnh phúc. Em nói em yêu cậu ta".

"Nhưng… anh vừa nói yêu em. Rằng anh muốn bên em". Những lời của tôi nghe như vụng về, vô nghĩa trước những lời hùng biện của anh.

"Và anh bảo em: anh sẽ không theo đuổi bạn gái của một người đàn ông khác. Em muốn nói đến danh dự ư? Nó đây, ở dạng rõ ràng nhất".

Tôi bước về phía anh, mỗi bước lại làm tăng sự căng thẳng quanh cả hai. Dimitri vẫn nói con ngõ nhỏ là điểm ngoặt. Còn tôi? Đó là *lúc này.* Tôi đứng trên bờ vực của một điều có thể thay đổi cả cuộc đời mình. Tuần trước, tôi đã tự tách mình khỏi tình cảm lãng mạn với Dimitri. Nhưng… thực ra tôi đã làm được chưa? Tình yêu thực ra là gì? Hoa, sô cô la, và thơ

https://thuviensach.vn

ca? Hay là thứ gì khác? Nó có kết thúc được trò đùa của ai đó? Nó có tin tưởng tuyệt đối vào một người luôn đứng sau ta? Hay nó là sự thấu hiểu ai đó khiến họ ngay lập tức hiểu ra lí do tại sao ta hành động… Và chia sẻ niềm tin với ta?

Suốt cả tuần, tôi cho rằng tình yêu cho Dimitri đã phai nhạt. Trong thực tế càng lúc nó càng lớn lên. Thậm chí tôi không nhận ra. Tôi đã thiết lập lại sự hòa hợp lúc trước giữa cả hai, siết chặt hơn mối liên kết. Xác nhận một lần nữa rằng trong tất cả mọi người trên cả thế giới này, kể cả Lissa, Dimitri là người duy nhất thực sự *hiểu* tôi.

Tôi nói thật: tôi yêu Adrian. Thật khó tưởng tượng một cuộc sống thiếu anh, nhưng những lời nói ở nhà Mastrano đã phản bội tôi: *tôi vui vẻ với anh ấy.* Giờ đây, ta có thể vui đùa với người mình yêu, nhưng điều đó lẽ ra không phải là thứ đầu tiên ta nghĩ đến. Lẽ ra tôi phải nói, *Chúng em tiếp sức cho nhau.* Hoặc, *Anh ấy khiến em muốn là người tốt hơn.* Có thể quan trọng nhất là: *Anh ấy hoàn toàn hiểu em.*

Nhưng không lời nào là thật, vậy nên tôi không nói. Tôi tìm đến Adrian để tìm sự an ủi. Sự thân quen và hài hước là một phần quan trọng trong thế giới của tôi. Và nếu anh gặp nguy hiểm? Tôi sẽ liều mạng vì anh, như với Lissa. Tuy vậy, tôi không thực sự truyền được sức mạnh cho Adrian. Anh đang cố gắng. Anh thực sự muốn thành người tốt hơn, nhưng trong thời gian này, động cơ của anh là để gây ấn tượng với người khác, gây ấn tượng với tôi. Không phải vì anh. Điều đó không khiến anh tồi tệ hay yếu đuối, nhưng nó biến tôi thành điểm tựa của anh. Tôi dám chắc anh có thể vượt qua. Cuối cùng anh sẽ lấy lại mình và trở thành người đàn ông tuyệt vời, nhưng anh vẫn chưa tự khám phá ra bản thân. Tôi thì rồi.

Lúc này đứng trước mặt Dimitri, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy ấy, đôi mắt tôi yêu tha thiết. Tôi đặt tay lên ngực anh, cảm thấy nhịp tim anh mạnh mẽ và đều đặn, có thể hơi nhanh hơn bình thường. Hơi ấm lan tỏa trên ngón tay tôi. Anh nắm lấy cổ tay tôi nhưng không đẩy ra. Đường nét trên khuôn mặt đẹp tuyệt ấy căng thẳng khi anh cố chiến đấu nội tâm,

https://thuviensach.vn

nhưng giờ thì tôi biết - giờ thì tôi biết chắc - tôi thấy được tình yêu anh dành cho tôi. Một tình yêu hòa lẫn với khát khao. Nó quá, quá rõ ràng.

"Lẽ ra anh phải bảo em", tôi nói. "Lẽ ra anh phải bảo em từ lâu. Em yêu anh. Em chưa bao giờ hết yêu anh. Anh phải biết thế chứ!"

Hơi thở anh ngừng lại khi tôi nói *em yêu anh*, và tôi nhận ra sự giằng co nội tâm trong anh để cất tiếng nói. "Điều đó chẳng thay đổi gì. Còn có Adrian", anh nói. Những ngón tay siết lấy tay tôi như thể lần này anh sẽ đẩy tôi ra. Nhưng không. "Anh thật lòng đấy. Anh sẽ không là người như thế, Rose. Anh sẽ không làm kẻ cướp đi người phụ nữ của người khác. Bây giờ, làm ơn. Bỏ qua thôi. Đừng khiến mọi chuyện thêm khó khăn nữa".

Tôi lờ đi lời thỉnh cầu. Nếu anh muốn tránh xa tôi thì anh đã làm thế rồi. Tôi xòe bàn tay, chạm nhiều hơn lên ngực anh, cảm nhận sự ấm áp tôi đã khao khát từ lâu.

"Em không thuộc về anh ấy", tôi thì thầm nói, tiến sát Dimitri và nghiêng đầu để thấy rõ vẻ mặt anh. Quá nhiều cảm xúc, quá nhiều mâu thuẫn khi trái tim anh cố suy nghĩ điều gì là đúng điều gì là sai. Dựa vào người anh cảm giác như… sự hoàn thiện. Sonya đã nói không cặp đôi nào có thể có chung một linh khí hay một linh hồn, nhưng linh khí của chúng tôi không thể tách xa nhau. Chúng hòa hợp như một câu đố, hai cá thể cố tạo ra thứ gì vĩ đại hơn chính họ. "Em không thuộc về ai cả. Em có quyết định của mình".

"Và em ở bên Adrian", Dimitri nói.

"Nhưng em sinh ra là dành cho anh".

Và tôi đã thành công. Mọi sự kiềm chế hay lí do hai chúng tôi đưa ra đều tan biến. Những bức tường sụp đổ, và mọi cảm nhận về nhau bấy lâu nay kiềm chế buột ra. Tôi lao lên, kéo anh lại bằng một nụ hôn - một nụ hôn anh không từ chối. Một nụ hôn tôi không kết thúc bằng cú đâm. Tay anh vòng qua tôi và nâng tôi lên giường, một bàn tay nhanh chóng trượt trên hông tôi và trượt xuống chân tôi đã nửa trần, nhờ vào chiếc váy rách rưới.

https://thuviensach.vn

Mọi tế bào thần kinh trong tôi bừng tỉnh, và tôi cảm nhận được sự khao khát trở lại trong anh. Sau một thế giới của cái chết, dường như Dimitri coi trọng tình yêu hơn. Không chỉ thế, anh *cần* nó. Anh cần cuộc sống. Anh cần tôi, không chỉ về thể xác, mà còn về sự thu hút của trái tim và tâm hồn tôi. Điều chúng tôi làm sau đó, khi quần áo chúng tôi rơi xuống và chúng tôi áp sát nhau, còn nhiều hơn cả nhục dục - dù quả thực là có rất nhiều nhục dục.

Ở bên anh sau khoảng thời gian quá lâu, sau mọi biến cố chúng tôi phải chịu đựng… cảm giác như đang về nhà. Như thể cuối cùng cũng được tới nơi - với người - dành cho tôi. Thế giới của tôi, trái tim tôi… chúng vỡ tan khi tôi mất anh. Nhưng khi anh nhìn tôi, khi đôi môi anh gọi tên tôi và chạm lên da tôi… tôi biết những mảnh vỡ có thể gắn lại. Và tôi biết, hoàn toàn chắc chắn, rằng chờ đợi khoảnh khắc này, chờ đợi lần thứ hai chúng tôi quan hệ, là điều đúng đắn. Bất cứ ai khác, bất cứ lần nào khác… đều là sai trái.

Khi kết thúc, cảm tưởng như chúng tôi vẫn chưa đủ gần nhau. Chúng tôi ôm chặt nhau, quấn lấy nhau, như thể xóa đi khoảng cách lúc này có thể xóa tan sự xa cách giữa chúng tôi bấy lâu nay.

Tôi nhắm mắt, mọi giác quan đều tràn ngập anh, và mơ mộng "Em mừng vì anh bỏ cuộc. Em mừng vì sự kiềm chế của anh không mạnh mẽ như em".

Câu nói khiến Dimitri bật cười, tôi thấy ngực anh rung bần bật. "Roza, sức kiềm chế của anh mạnh gấp mười lần của em".

Tôi mở mắt, ngước nhìn mắt anh. Tôi gạt tóc anh về phía sau và mỉm cười, rõ ràng trái tim tôi muốn mở rộng và mở rộng ra cho đến khi tôi không còn gì nữa. "Ồ vậy sao? Em không thấy thế".

"Đợi đến lần sau đi", anh cảnh báo. "Anh sẽ làm những chuyện khiến em đánh mất bản thân trong giây lát".

Câu nói đó khiến một Rose Hathaway vừa dí dỏm lại lên tiếng mỉa mai. Nó khiến máu tôi sôi lên, là lí do khiến cả hai ngạc nhiên khi đột nhiên tôi nói, "Có thể sẽ không có lần sau".

https://thuviensach.vn

Tay Dimitri, vuốt trên vai tôi, đông cứng lại. “Cái gì? Tại sao?”

“Chúng ta còn vài việc phải làm trước khi chuyện này lại xảy ra”.

“Adrian”, anh đoán.

Tôi gật đầu. “Và đó là vấn đề *của em*, thế nên hãy gạt suy nghĩ giữ danh dự của anh sang một bên. Em phải đối diện với anh ấy và trả lời về chuyện này. Em sẽ làm thế. Và anh…” Tôi không thể tin điều mình định nói. Không thể tin mình muốn thế. “Anh vẫn phải tha thứ cho bản thân nếu chúng ta sẽ ở bên nhau”.

Vẻ mặt bối rối của anh chuyển sang đau khổ. “Rose…”

“Em nghiêm túc đấy”. Tôi không dao động nhìn vào mắt anh. “*Anh* phải tha thứ cho bản thân. Thực sự. Mọi người khác đều đã tha thứ. Nếu không thì anh cũng không thể tiếp tục. *Chúng ta* không thể”.

Đây là lần đặt cược lớn nhất trong đời tôi. Đã có lần tôi chạy về phía anh mà không suy nghĩ, lờ đi mọi vấn đề, sung sướng trong vòng tay anh. Bây giờ… sau mọi chuyện trải qua, tôi đã thay đổi. Tôi yêu anh. Tôi rất yêu anh và tôi muốn có anh. Chính vì sức mạnh của tình yêu nên tôi mới phải làm chuyện này. Nếu được ở bên nhau, chúng tôi sẽ đến với nhau đúng cách. Chuyện ân ái thật tuyệt vời, nhưng không phải phương thuốc thần kì cho mọi thứ. Chết tiệt! Đôi lúc tôi lấy lại lý trí bình thường. Tôi vẫn định đối diện với Adrian. Và nếu Dimitri không làm điều tôi yêu cầu, tôi vẫn sẽ ra đi. Tôi sẽ đánh mất cả hai người đàn ông, nhưng sống với lòng tự trọng còn hơn là sống với một mối quan hệ sai trái.

“Anh không biết”, Dimitri đáp. “Anh không biết liệu anh có thể… liệu anh có sẵn sàng”.

“Thế thì quyết định sớm đi”, tôi bảo anh. “Anh không phải quyết định ngay lúc này, nhưng cuối cùng…”

Sau đó tôi không nói thêm nữa. Bây giờ tôi không nói nhưng tôi biết anh sẽ tiếp tục suy nghĩ và nắm bắt tầm quan trọng của nó. Tôi cũng biết tôi đã đúng khi đứng về phía nó. Dimitri không thể hạnh phúc bên tôi nếu anh không tự hạnh phúc với bản thân. Rồi tôi nhận ra, khi đứng lên vì bản thân

https://thuviensach.vn

và vì thứ tôi cần, rằng tư cách giáo viên - học sinh trước kia không còn nữa. Giờ đây chúng tôi bình đẳng.

Tôi dựa đầu lên ngực anh và thấy anh thư giãn. Chúng tôi nằm im trong khoảnh khắc đó, dù chỉ thêm một lúc. Sonya đã nói chúng tôi cần "nghỉ ngơi", khiến tôi nghĩ chúng tôi vẫn còn chút thời gian trước khi phải trở về hoàng cung. Khi tôi và Dimitri tiếp tục áp sát nhau, tôi thấy bản thân thực sự muốn ngủ. Tôi đã kiệt sức từ trận chiến, dù sự kiệt sức đã chuyển sang một hướng hoàn toàn bất ngờ. Tội lỗi và nỗi tuyệt vọng về Victor trong tôi và sự bùng nổ của linh hồn cũng có cái giá của nó, dù chiếc vòng bạc vẫn còn trên cổ tôi. Và đúng vậy, tôi mỉm cười suy ngẫm, tôi chỉ đơn giản kiệt sức vì điều tôi và Dimitri vừa làm. Cũng khá tuyệt khi sử dụng thân thể mình cho một mục đích không đổi lại bằng thương tích.

Tôi chìm vào giấc ngủ trong vòng tay Dimitri, bóng tối trùm lên tôi ấm áp như vòng tay anh. Lẽ ra mọi chuyện đã đơn giản như thế. Lẽ ra mọi chuyện đã bình yên, hạnh phúc. Nhưng như thường lệ, tôi không may mắn đến vậy.

Một giấc mơ linh hồn lôi tôi ra khỏi giấc ngủ say sưa, và ngay lập tức, tôi nghĩ là Robert Doru đến để trả thù cho cái chết của anh trai.

Nhưng không. Không phải kẻ hận thù nhà Dashkov. Thay vào đó, tôi thấy mình đang nhìn chằm chằm vào một đôi mắt xanh màu ngọc lục bảo.

Adrian.

https://thuviensach.vn

Ba mươi

TÔI KHÔNG LAO VÀO VÒNG TAY ANH như thường lệ. Làm sao tôi có thể? Sau những gì tôi đã làm? Không. Tôi không thể giả vờ nữa. Tôi vẫn chưa biết chắc tương lai mình và Dimitri sẽ ra sao, cho tới khi nào anh trả lời tối hậu thư của tôi. Nhưng tôi biết mình phải cắt đứt với Adrian. Tình cảm tôi dành cho anh vẫn còn rất mạnh mẽ, và tôi không biết liệu chúng tôi có cơ hội mong manh để tiếp tục là bạn nữa hay không. Dù sao tôi cũng không thể tiếp tục lừa dối anh sau khi đã ngủ với Dimitri. Đó không phải là tội sát nhân, không, nhưng cũng vô cùng ô nhục.

Thế nhưng… giờ tôi không thể nói gì với Adrian, tôi biết. Tôi không thể chia tay anh trong giấc mơ. Như thế tồi tệ chẳng kém gì nhắn tin chia tay. Hơn nữa, tôi có cảm giác… rằng tôi cần anh giúp đỡ. Vinh quang quá! *Nhanh thôi,* tôi thề. *Mình sẽ sớm nói chuyện với anh ấy.*

Adrian có vẻ không để ý tới việc tôi không ôm anh. Nhưng anh nhận ra một thứ khác.

“Oa”.

Chúng tôi đứng trong thư viện của học viện Thánh Vladimir, và tôi nhìn anh bối rối qua những chiếc bàn chắn giữa hai đứa. “Oa gì thế?”

“Linh khí… linh khí của em. Trông nó… rất tuyệt. Tỏa sáng. À, nó vẫn luôn tỏa sáng, nhưng hôm nay… anh chưa từng nhìn thấy sắc thái tương tự. Anh không ngờ linh khí lại tươi tắn thế sau những chuyện đã xảy ra”.

Tôi gượng gạo cựa mình. Nếu bình thường linh khí của tôi sáng lên khi ở bên Dimitri, thì nó sẽ thế nào sau khi ân ái? “Sau những chuyện đã xảy ra?” Tôi hỏi, lảng tránh lời nhận xét của anh.

https://thuviensach.vn

Adrian cười khúc khích, đi đến bên tôi. Tay anh vô tình với xuống lấy điếu thuốc, rồi dừng lại và buông thõng một bên. “Ôi, thôi nào! Giờ người ta đang bàn tán xôn xao lên. Em và Belikov đã bắt cóc Cô bé cám dỗ và ép buộc cô giả kim sư. Rốt cuộc là có chuyện gì thế? Giờ đó là những tin nóng hổi nhất. À, không tính cuộc bầu cử. Bài sát hạch cuối cùng sắp diễn ra”.

“Đúng thế”, tôi thì thầm. Gần hai mươi tư tiếng đồng hồ đã qua kể từ khi Lissa nhận được câu hỏi. Chỉ còn chút ít thời gian, và theo những gì tôi biết, Lissa vẫn chưa có câu trả lời.

“Tại sao em lại ngủ lúc ban ngày ban mặt này thế?” Adrian hỏi. “Thực ra anh không ngờ sẽ gặp được em. Hình như em đang theo lịch trình của con người”.

“Thực sự… thực sự đó là một đêm lắm biến động, trốn thoát khỏi một binh đoàn giám hộ và đủ thứ chuyện”.

Adrian nắm tay tôi, hơi nhíu mày khi thấy tôi không nắm lại tay anh. Cái nhíu mày nhanh chóng chuyển thành nụ cười thoải mái. “Ồ, anh sẽ lo chuyện ông già em hơn là bọn họ. Ông ta *tức điên* vì em không ở yên một chỗ. Mà lại không thể tới gặp các nhà giả kim. Tin anh đi, ông ấy đang cố hết sức”.

Lời anh nói suýt khiến tôi bật cười, chỉ có điều kết cuộc không phải thông tin tôi muốn. “Hóa ra ông ấy cũng chẳng phải toàn năng”. Tôi thở dài. “Đó là điều chúng ta cần. Sydney! Ồ, kẻ đi cùng cô ấy. Kẻ dường như biết tất cả mọi chuyện”. Tôi nhớ lại vẻ mặt Ian. *Anh ta biết người tấn công Lissa và đút tiền cho Joe.* “Chúng ta cần hắn”.

“Theo anh thu thập được thì các giám hộ hầu như đang lảng vảng quanh khách sạn, chủ yếu là quan tâm tới việc của các nhà giả kim. Nhưng họ đang kiểm soát người vào. Họ sẽ không cho ai trong chúng ta - hay nhà giả kim nào khác - đi qua. Ở đó có rất nhiều khách hàng là con người, anh nghĩ Abe đã tìm cách giả dạng, và thất bại”.

Zmey tội nghiệp. “Lẽ ra ông ấy phải tin tưởng các giám hộ hơn. Họ sẽ không cho phép ai ngoài chính họ đi qua”. Nhưng đột nhiên tôi ngừng lời. “Đúng rồi…”

https://thuviensach.vn

Adrian nhìn tôi nghi ngờ. “Ôi không. Anh biết vẻ mặt này. Sắp có chuyện điên rồ xảy ra tới nơi đây”.

Tôi nắm tay anh vì phấn khích chứ không phải vì yêu đương. “Đi gặp Mikhail. Để anh ấy gặp chúng ta ở…” Tôi ngừng lại. Tôi đã từng đến thị trấn nơi các nhà giả kim đang ở. Đó là nơi gần với hoàng cung nhất nên chúng tôi thường lái xe đi qua. Tôi vắt óc cố nghĩ thêm chi tiết. “Ở nhà hàng có biển hiệu màu đỏ. Ở phía xa. Luôn quảng cáo tiệc đứng”.

“Nói dễ hơn làm, ma cà rồng lai bé nhỏ ạ. Người ta đang huy động mọi giám hộ ở hoàng cung để giữ kiểm soát cho cuộc bầu cử. Nếu Lissa không bị tấn công, chưa chắc người ta đã để cho mẹ em ở bên cô ấy. Anh nghĩ Mikhail không trốn được ra đâu”.

“Mikhail sẽ tìm ra cách”, tôi tự tin đáp. “Nói với anh ấy đây là câu trả lời, là chìa khóa để phá vụ án. Anh ấy rất giỏi xoay xở”.

Adrian lộ vẻ nghi ngờ, nhưng khó lòng từ chối tôi. “Bao giờ?”

Bao giờ được? Đã gần trưa, và tôi không để ý mấy tới nơi chúng tôi vừa dừng chân. Phải mất bao lâu chúng tôi mới tới được hoàng cung? Theo những gì tôi biết về cuộc bầu cử, những người vượt qua vòng khảo sát cuối cùng sẽ thuyết trình khi ngày của Moroi bắt đầu. Theo lí thuyết, họ sẽ tiến hành bỏ phiếu ngay. Nếu kế hoạch của chúng tôi thành công, Lissa sẽ trì hoãn việc đó lại nhiều ngày. Với điều kiện cô vượt qua kì sát hạch.

“Nửa đêm”. Nếu tôi đoán đúng, hoàng cung sẽ hoàn toàn tập trung vào màn kịch bỏ phiếu, khiến Mikhail dễ dàng thoát ra hơn. Hi vọng thế. “Anh sẽ báo cho anh ấy chứ?”

“Tất cả những gì em muốn”. Adrian cúi người lịch thiệp. “Dù sao anh cũng vẫn thấy nguy hiểm nếu em trực tiếp dính vào vụ này”.

“Em phải tự làm. Em không thể trốn tránh được”.

Adrian gật đầu như thông cảm. Không biết anh có thực sự hiểu không.

“Cảm ơn anh”, tôi nói. “Cảm ơn vì tất cả. Giờ anh đi đi”.

Adrian cười gượng. “Ồ, em không lãng phí thời gian để đá một anh chàng ra khỏi giường đâu nhỉ?”

https://thuviensach.vn

Tôi giật mình, câu đùa suýt trúng tim đen. “Em muốn Mikhail chuẩn bị sẵn sàng. Em cũng phải theo dõi bài sát hạch cuối cùng của Lissa”.

Adrian có vẻ rất tỉnh táo. “Cô ấy có cơ hội không? Liệu có qua được không?”

“Em không biết”, tôi thừa nhận. “Lần này khá khó”.

“Được rồi. Để xem chúng ta làm được gì”. Anh hôn tôi thật nhẹ. Môi tôi vô thức đáp lại anh, nhưng trái tim lại không. “Rose à? Anh nói thật đấy. Hãy cẩn thận. Em sẽ tới rất gần hoàng cung. Đó là còn chưa nói đến có lẽ có cả đám giám hộ đặt em lên danh sách truy nã hàng đầu và muốn giết em”.

“Em biết”, tôi đáp, không nói với anh rằng chẳng có “có lẽ” nào ở đây cả.

Cứ thế Adrian biến mất, và tôi tỉnh dậy. Thật kì lạ, thứ tôi thấy trong thế giới thực lại giống trong mơ hơn cả những gì vừa trải qua với Adrian. Dimitri và tôi vẫn nằm trên giường, rúc trong chăn, cơ thể và tay chân quấn lấy nhau. Dimitri ngủ với vẻ mặt yên bình và *dường như* mỉm cười. Trong khoảnh khắc, tôi muốn đánh thức anh và bảo anh rằng chúng tôi phải lên đường. Nhưng nhìn đồng hồ, tôi vui sướng gạt ý nghĩ sang một bên. Chúng tôi vẫn còn thời gian, hơn nữa mỗi lúc bài sát hạch một tới gần. Tôi phải tới thăm Lissa và tin rằng Sonya sẽ xuất hiện nếu chúng tôi ngủ quên.

Quả nhiên tôi đã nắm bắt đúng tình hình bài sát hạch. Lissa đang đi ngang qua bãi cỏ hoàng cung, rầu rĩ như đi dự đám ma. Ánh nắng, hoa cỏ và chim muông hoàn toàn không khiến cô chú ý. Thậm chí cả những người đi cùng cũng không khiến cô thấy khá hơn: Christian, mẹ tôi và Tasha.

“Em không làm được đâu”, cô nói, nhìn về phía tòa nhà đang nắm giữ số phận mình. “Em không thể vượt qua bài sát hạch này”. Hình xăm khiến cô không thể tiết lộ thêm thông tin.

“Em rất thông minh. Rất xuất sắc”. Christian đang ôm ngang eo cô, và trong khoảnh khắc đó, tôi ngưỡng mộ lòng tin của cậu ta vào Lissa. “Em sẽ vượt qua”.

https://thuviensach.vn

“Anh không hiểu đâu”, Lissa thở dài đáp. Cô vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời nào, có nghĩa là kế hoạch đang gặp đe dọa lớn, mà cô cũng rất muốn chứng tỏ bản thân.

“Nó đã từng hiểu”, Tasha hơi trêu chọc. “Cháu sẽ làm được. Cháu *phải* làm được. Kế hoạch của chúng ta phụ thuộc rất nhiều vào kết quả này”.

Sự tự tin của Tasha không khiến Lissa thấy khá hơn. Thậm chí nó còn gia tăng áp lực lên cô. Cô có thể thất bại, đúng như trong giấc mơ của hội đồng mà chiếc cốc lễ cho cô thấy. Khi đó cô cũng chẳng có đáp án.

“Lissa!”

Giọng nói vang lên khiến nhóm Lissa dừng lại, cô quay người thấy Serena chạy về phía mình, đôi chân dài khỏe khoắn nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Chào Serena”, Lissa nói. “Bọn em không thể dừng lại được. Bài sát hạch…”

“Tôi biết, tôi biết”, Serena đỏ bừng mặt, không phải vì mệt mỏi mà vì hưng phấn. Cô giở ra một mẩu giấy. “Tôi đã hoàn thành danh sách. Nhiều hết mức có thể”.

“Danh sách gì?” Tasha hỏi.

“Những Moroi mà nữ hoàng huấn luyện để xem khả năng học tập chiến đấu của họ”.

Tasha nhướn mày ngạc nhiên. Cô không có mặt lúc mọi người bàn chuyện này. “Tatiana huấn luyện chiến binh? Tôi chưa bao giờ nghe có chuyện này”. Tôi có cảm giác cô sẽ rất mong trở thành một trong số những người huấn luyện.

“Đa số là chưa nghe nói”, Lissa đồng tình, vuốt thẳng tờ giấy. “Đây là một bí mật trọng đại”.

Cả nhóm xúm lại đọc những cái tên Serena ghi chép bằng nét chữ ngay ngắn. Christian huýt sáo khe khẽ. “Tatiana chắc chỉ tiết lộ ý tưởng tự vệ cho một số người”.

“Đúng thế”, Tasha tán thành. “Đây là danh sách hạng A”.

https://thuviensach.vn

Tất cả tên trong danh sách đều thuộc hoàng tộc. Tatiana không đưa "thường dân" vào thí nghiệm của mình. Đây là tinh anh trong số tinh anh, dù như Ambrose đã chỉ ra, Tatiana đã kì công chọn lựa nhiều độ tuổi và giới tính.

"Camille Conta?" Lissa ngạc nhiên hỏi. "Chưa bao giờ nghĩ tới trường hợp này. Cô ấy học thể dục rất kém".

"Có cả họ hàng nhà ta nữa", Christian chỉ tay vào cái tên *Lia Ozera*. Cậu ta nhìn Tasha, người vẫn còn ngờ vực. "Cô có biết không?"

"Không. Cô cũng không ngờ".

"Đa số người được đề cử cũng vậy", Lissa trầm ngâm. Rufus Tarus, Ava Drozdov, và Ellis Badica. "Tiếc là họ… ôi trời ơi! Mẹ của Adrian nữa?" Đúng vậy: Daniella Ivashkov.

"Oa", Christian kêu lên. Tôi cũng phản ứng tương tự. "Chắc chắn Adrian không biết chuyện này đâu".

"Bà ấy có ủng hộ chuyện Moroi chiến đấu không?" mẹ tôi hỏi, vẻ ngạc nhiên chẳng kém.

Lissa lắc đầu. "Không. Theo cháu biết thì bà ấy theo phe ủng hộ chuyện để mình ma cà rồng lai chiến đấu hơn". Chẳng ai trong chúng tôi hình dung nổi bà Daniella Ivashkov xinh đẹp và đứng đắn cầm vũ khí chiến đấu.

"Bà ta vốn đã ghét Tatiana", Tasha nhận xét. "Cô tin việc này sẽ khiến mối quan hệ của họ thêm phần 'tốt đẹp.' Hai người này vẫn luôn cự nhau sau cánh gà".

Sự im lặng bồn chồn buông xuống.

Lissa nhìn Serena. "Những người này có thường xuyên gặp nữ hoàng không? Liệu họ có thể đến phòng bà ấy không?"

"Có", Serena miễn cưỡng đáp. "Theo Grant nói, Tatiana theo dõi mọi bài huấn luyện. Sau khi anh ấy chết… nữ hoàng bắt đầu phỏng vấn từng người xem họ đã học hành ra sao". Cô dừng lại. "Tôi nghĩ… tôi nghĩ bà đã gặp vài người trong đêm bà qua đời".

https://thuviensach.vn

“Họ đã tiến bộ đến mức đủ sức dùng cọc bạc chưa?” Lissa hỏi.

Serena nhăn mặt. “Có. Một vài người rất tiến bộ”.

Lissa nhìn lại danh sách, thấy nôn nao. Quá nhiều khả năng. Quá nhiều động cơ. Liệu câu trả lời có nằm trong mảnh giấy này không? Liệu có phải kẻ sát nhân đang ở ngay trước mặt? Serena đã từng nói Tatiana đã cố tình lựa chọn những người chống đối việc luyện tập, có lẽ để xem những kẻ đối lập cũng có thể học tập. Có phải bà đã đi quá xa với ai đó? Một cái tên cứ chao đi chao lại trong đầu Lissa.

“Ta không muốn cắt ngang”, mẹ tôi lên tiếng. Giọng nói và dáng vẻ của bà cho thấy thời gian bàn tán đã hết, đã tới lúc trở về với công việc. “Chúng ta phải đi không cháu sẽ muộn mất”.

Biết mẹ tôi nói đúng, Lissa liền nhét mẩu giấy vào túi áo. Đến muộn giờ đồng nghĩa với thất bại. Lissa cảm ơn Serena, trấn an cô rằng đây là việc cần làm. Sau đó cô đi thật nhanh, cảm nhận được áp lực của thời gian trong lúc hối hả tiến về tòa nhà khảo sát.

“Chết tiệt”, Lissa lẩm bẩm, hiếm khi cô chửi thề như thế này. “Em không nghĩ quý bà già nua đó sẽ tha thứ cho sự chậm trễ”.

“Quý bà già nua?” Mẹ tôi bật cười khiến tất cả chúng tôi ngạc nhiên. Bà có thể đi nhanh hơn bất kì ai nhưng rõ ràng đang ghìm bước chân chờ họ. “Người điều hành đa số các bài sát hạch? Cháu không biết bà ấy là ai sao?”

“Sao cháu biết được? Cháu nghĩ bà ấy là người được tuyển dụng để làm vậy”.

“Không phải người tầm thường đâu. Bà ấy là Ekaterina Zeklos”.

“Sao ạ?” Lissa suýt dừng bước, may mà vẫn nhớ đến thời gian. “Bà ấy… bà ấy là nữ hoàng trước thời Tatiana, đúng không?”

“Cháu tưởng bà ấy nghỉ hưu ở hòn đảo nào đó rồi”. Christian ngạc nhiên chẳng kém.

“Không chắc đó là hòn đảo”, Tasha nói, “nhưng bà đã thoái vị khi nghĩ mình quá già và chuyển tới sống ở một nơi xa hoa - tránh xa chính

https://thuviensach.vn

trường - khi Tatiana lên ngôi".

Quá già? Chuyện đó đã xảy ra từ hai mươi năm trước. Thảo nào trông bà già lụ khụ. "Nếu bà ấy muốn tránh xa chính trường thì tại sao giờ lại quay lại?" Lissa hỏi.

Tới tòa nhà, mẹ tôi mở cửa cho cả nhóm vào, sau khi nhìn kĩ không có mối đe dọa nào. Theo bản năng, bà tiếp tục câu chuyện sau đó mà không hề lỡ một nhịp nào. "Vì truyền thống quy định rằng quốc vương cũ sẽ sát hạch người kế vị, nếu có thể. Trong trường hợp này là không thể, vì thế Ekaterina xuất hiện để thực hiện nghĩa vụ".

Lissa không ngờ mình đã từng nói chuyện rất thân mật với cựu nữ hoàng Moroi, một nữ hoàng đầy quyền lực và được yêu quý. Ngay khi cả nhóm bước vào hành lang, một nhóm giám hộ dẫn Lissa nhanh chóng đi vào phòng sát hạch, vẻ mặt họ thể hiện họ không nghĩ cô có thể vượt qua. Vài khán giả ở đó, ai cũng lộ vẻ lo lắng, vỗ tay khi thấy Lissa xuất hiện, với những lời ca ngợi Alexandra và rồng thiêng. Lissa chưa kịp đáp lại hay chào tạm biệt bạn bè thì đã bị đẩy vào phòng. Các giám hộ trông có vẻ nhẹ nhõm hẳn.

Cánh cửa đóng lại, và một lần nữa Lissa thấy mình đứng đối diện Ekaterina Zeklos. Nhìn bà cô từng thấy gần gũi, nhưng giờ… nỗi lo lắng của Lissa tăng lên gấp bội. Ekaterina cười móm mém.

"Ta cứ tưởng con sẽ không đến được", bà nói. "Lẽ ra ta phải biết rằng con không phải là kẻ dễ lùi bước".

Lissa vẫn đang choáng váng và định huyên thuyên lấy lí do bào chữa, giải thích về danh sách của Serena. Nhưng không. Giờ Ekaterina không quan tâm tới chuyện đó, và bà là người không chấp nhận lí do như cô, Lissa quyết định. Nếu làm sai thì phải xin lỗi.

"Con xin lỗi", Lissa đáp.

"Không cần", Ekaterina nói. "Con đã tới. Vậy con đã có đáp án chưa? Một nữ hoàng cần gì để thực sự trị vì nhân dân?"

https://thuviensach.vn

Lissa nghẹn họng. Cô không biết câu trả lời. Giống như trong giấc mơ của hội đồng. Điều tra vụ sát hại Tatiana đã chiếm quá nhiều thời gian. Nhưng trong một khoảnh khắc kì lạ, tim Lissa cháy lên với tình cảm thương hại cho nữ hoàng bất hạnh. Bà đã làm những điều mà bà cho rằng tốt nhất với Moroi và đã chết vì điều đó. Lissa thấy e ngại hơn, nhìn Ekaterina. Vị cựu nữ hoàng chắc không bao giờ ngờ mình sẽ bị đón khỏi… hòn đảo của bà? … hay khỏi sự nghỉ ngơi để trở về với cuộc sống trong cung điện. Thế nhưng bà đã đến khi người ta cần.

Và như thế, đột nhiên Lissa biết câu trả lời.

”Không gì cả”, Lissa nói khẽ. “Một nữ hoàng không cần sở hữu thứ gì để thống trị, vì người đó phải cống hiến mọi thứ cho nhân dân của mình. Kể cả mạng sống”.

Nụ cười móm mém của Ekaterina mở rộng hơn cho Lissa biết cô đã trả lời đúng. “Chúc mừng con yêu. Con đã đến được với cuộc bỏ phiếu ngày mai. Hi vọng con chuẩn bị sẵn một bài phát biểu trước hội đồng. Con sẽ phải thực hiện bài phát biểu vào sáng mai”.

Lissa hơi lảo đảo, không biết nói gì chứ đừng nói tới những lời trang trọng. Ekaterina dường như nhận ra sự ngỡ ngàng của Lissa, và nụ cười luôn có vẻ tinh quái chuyển thành dịu dàng.

“Con sẽ ổn thôi. Con đã đi được tới đây rồi. Bài phát biểu chỉ là chuyện nhỏ. Cha con chắc sẽ rất tự hào. Tất cả những người nhà Dragomir đều sẽ tự hào”.

Lời bà nói khiến Lissa suýt rơi nước mắt, cô lắc đầu. “Con không biết. Ai cũng biết con không phải một ứng cử viên chính thức. Mọi chuyện chỉ là… một… một vở diễn”. Không hiểu sao cô không thấy ngại khi thừa nhận với Ekaterina. “Ariana mới là người xứng đáng với vương miện”.

Đôi mắt già nua của Ekaterina dừng lại trước Lissa, và nụ cười tắt hẳn. “Vậy là con chưa nghe nói gì. Không, tất nhiên là con chưa nghe vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh”.

“Nghe gì ạ?”

https://thuviensach.vn

Vẻ thương hại lướt qua gương mặt Ekaterina, và sau đó, tôi thắc mắc không hiểu vẻ thương hại đó là vì tin buồn mà bà phải thông báo hay là vì phản ứng của Lissa.

"Ariana Szelsky không vượt qua được bài sát hạch này… Nó không thể giải được câu đố.."

"Rose, Rose".

Dimitri đang lay người tôi, và mất vài giây tôi mới chuyển được từ một Lissa đang sốc sang một Rose đang giật mình.

"Chúng ta phải…"

"Ôi Chúa ơi", tôi ngắt lời. "Anh sẽ không *tin* nổi em vừa thấy gì đâu".

Dimitri cứng người. "Lissa vẫn ổn chứ?"

"Có, vẫn ổn, nhưng…"

"Vậy chúng ta lo chuyện đó sau. Giờ chúng ta phải đi".

Tôi nhận ra anh đã mặc quần áo cẩn thận, còn tôi vẫn trần trụi. "Có chuyện gì thế?"

"Sonya tới… đừng lo", vẻ bất ngờ của tôi khiến anh mỉm cười. "Anh mặc quần áo và không để cô ấy vào. Nhưng cô ấy nói bàn lễ tân đã gọi. Họ nhận ra chúng ta đã đăng kí không bình thường. Chúng ta phải đi khỏi đây".

Nửa đêm. Chúng tôi phải gặp Mikhail lúc nửa đêm để lấy mảnh ghép cuối cùng của bí ẩn khiến chúng tôi điêu đứng. "Không sao", tôi nói, hất chăn sang một bên. Khi đó, tôi thấy Dimitri nhìn mình, và ngạc nhiên nhận ra sự ngưỡng mộ và khao khát trong anh. Không hiểu sao, dù sau khi ân ái, tôi vẫn mong anh xa rời mình và mang vẻ mặt giám hộ như thường lệ, nhất là trong tình huống khẩn cấp hiện tại.

"Anh thấy cái gì mình thích à?" Tôi nhắc lại câu hỏi trước mình từng dùng, khi anh và tôi ở tư thế thỏa hiệp trong trường.

"Nhiều lắm", anh đáp.

Tình cảm cháy bỏng trong đôi mắt đó khiến tôi không chịu nổi. Tôi quay mặt đi, tim đập thình thịch trong ngực lúc mặc quần áo. "Đừng quên",

https://thuviensach.vn

tôi lí nhí. “Đừng quên…” Tôi không nói hết câu, nhưng chẳng cần thiết.

“Anh biết, Roza. Anh chưa quên đâu”.

Tôi đi giày, hi vọng mình yếu đuối hơn và bỏ qua tối hậu thư của mình. Nhưng không thể. Dù chúng tôi có trải qua chuyện gì, cả về mặt ngôn ngữ lẫn thể xác, dù chúng tôi có gần tới cái kết có hậu như trong truyện cổ tích đến đâu đi nữa… sẽ không có tương lai gì cho tới khi nào anh tha thứ được cho bản thân.

Sonya và Jill đã sẵn sàng và đang chờ đợi khi chúng tôi ra khỏi phòng, không hiểu sao tôi có cảm giác Sonya biết chuyện xảy ra giữa tôi và Dimitri. Linh khí chết tiệt! Có lẽ không cần tới năng lực pháp thuật mới đoán ra. Chắc chắn vẻ rạng rỡ đã tỏa sáng trên gương mặt chúng tôi.

“Em cần cô làm một chiếc bùa”, tôi nói với Sonya khi chúng tôi lên đường. “Và chúng ta phải dừng ở Greenston”.

“Greenston?” Dimitri hỏi. “Để làm gì?”

“Đó là nơi các nhà giả kim bị giữ”. Tôi đang bắt đầu lắp các mảnh ghép lại với nhau. Kẻ căm ghét Tatiana, cả vì tính cách và vì Ambrose? Kẻ oán hận bà vì muốn Moroi chiến đấu với Strigoi? Kẻ sợ linh hồn và tác dụng tiêu cực của nó lên con người như Adrian? Kẻ muốn một gia đình mới lên nắm quyền để ủng hộ đức tin mới? Và kẻ muốn khiến tôi bị giam giữ và biến mất? Tôi hít thật sâu, thấy sợ hãi phải tin vào điều mình sắp nói.

“Đó là nơi chúng ta sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh rằng Daniella Ivashkov đã giết Tatiana”.

https://thuviensach.vn

Ba mươi mốt

TÔI KHÔNG PHẢI LÀ NGƯỜI DUY NHẤT đi đến kết luận đó. Vài giờ sau, khi hoàng cung Moroi thức dậy, Lissa cũng đã lắp những mảnh ghép lại với nhau trong phòng và chuẩn bị cho bài diễn văn trước bầu cử. Cô nghĩ lại những cuộc tranh cãi tôi đã từng vướng phải, và thêm vài chi tiết khác, như vẻ cuống cuồng của Daniella khi Adrian có nguy cơ bị liên lụy với tôi, khiến cho kế hoạch tỉ mỉ bị bại lộ. Kể cả lời đề nghị người anh em luật sư của Daniella, Damon Tarus biện hộ cho tôi cũng vậy. Liệu ông ta có giúp đỡ được gì? Hay liệu Damon sẽ ngấm ngầm hãm hại tôi? Sự can thiệp thô lỗ của Abe có lẽ lại là may mắn.

Tim Lissa đập thình thịch trong lúc cô búi tóc cao lên. Cô thích thả tóc hơn nhưng trong sự kiện sắp tới cô muốn mình trông thật đàng hoàng. Chiếc váy cô mặc làm bằng lụa màu ngà, dài tay và xếp nếp, dài tới đầu gối. Có người sẽ nghĩ mặc váy màu đó trông chẳng khác gì cô dâu, nhưng khi nhìn cô trong gương, tôi biết sẽ không ai nhầm lẫn như thế. Lissa đẹp rạng ngời. Tươi sáng. Cao quý.

“Không thể nào”, Lissa vừa nói vừa hoàn thành công việc trang điểm bằng đôi hoa tai mẹ cô để lại. Cô vừa bày tỏ quan điểm với Christian và Janine, những người đang ở bên cạnh cô, phần nào hi vọng họ sẽ nói rằng cô điên rồi. Nhưng không.

“Cũng có lí”, Christian nói, không có vẻ châm biếm thường lệ.

“Nhưng chưa có chứng cứ cụ thể”, mẹ tôi tỏ vẻ thực tế hơn. “Có rất nhiều điều chỉ là ngẫu nhiên”.

“Cô Tasha đang kiểm tra với Ethan xem Daniella có xuất hiện trong đêm vụ giết người diễn ra không”. Christian hơi nhăn mặt, vẫn không vui

https://thuviensach.vn

vì cô mình có bạn trai. “Daniella không có mặt trong danh sách chính thức, nhưng cô Tasha lo rằng có khâu nào đó đã bị thay đổi”.

“Ta không ngạc nhiên. Đặt Daniella vào thời điểm đó cũng hợp lí nhưng vẫn chưa có chứng cứ”. Mẹ tôi lẽ ra phải làm luật sư mới đúng. Bà và Abe có thể hợp tác thành lập một công ty luật.

“Như thế cũng nhiều chứng cứ như với Rose mà thôi!” Lissa kêu lên.

“Ngoài chiếc cọc bạc”, Janine nhắc. “Và người ta sẵn sàng tin vào những chứng cứ sơ sài về Rose hơn là công nương Daniella Ivashkov”.

Lissa thở dài, biết bà nói đúng. “Giá mà Abe nói chuyện được với các nhà giả kim. Chúng ta cần khai thác thông tin họ biết”.

“Ông ấy sẽ làm được”, mẹ tôi tỏ ra rất tự tin. “Chỉ mất chút thời gian thôi”.

“Chúng ta không có thời gian!” Tình thế thay đổi quá lớn đang cho linh hồn cơ hội ngóc cái đầu xấu xa lên, và như mọi lần, tôi cố kéo bóng tối khỏi Lissa. Có lẽ tôi phải học được bài học sau vụ Victor, nhưng… bản tính khó dời. *Họ là ưu tiên hàng đầu.* “Chỉ còn lại hai ứng viên là Marie Conta và Rufus Tarus! Nếu ông ta chiến thắng, Daniella sẽ rất có ảnh hưởng. Bấy giờ chúng ta sẽ chẳng thể nào chứng minh Rose vô tội được nữa”.

Việc Ariana thất bại trong bài sát hạch cuối cùng là một cú sốc lớn với tất cả mọi người, phá tan tương lai mà Lissa tin chắc như đinh đóng cột. Không có Ariana, kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì. Marie Conta không phải người Lissa yêu thích, nhưng Lissa thấy bà ta sẽ là một người lãnh đạo tốt hơn Rufus nhiều. Thật không may, đã nhiều năm nay gia đình Conta khá im hơi lặng tiếng trên chính trường, khiến họ có ít đồng minh và bè bạn. Khả năng đang nghiêng về phía Rufus một cách nguy hiểm. Thật đáng thất vọng! Giá mà chúng tôi đưa Jill tới đó được, Lissa sẽ có quyền bỏ phiếu, và trong hội đồng mười hai người, dù chỉ một phiếu cũng vô cùng quan trọng.

“Chúng ta có thời gian”, mẹ tôi bình tĩnh nói. “Hôm nay sẽ không có chuyện bỏ phiếu vì cuộc tranh cãi cháu sẽ gây ra. Và mỗi ngày cuộc bầu cử

https://thuviensach.vn

bị trì hoãn là một ngày ta có thêm cơ hội xây dựng chi tiết vụ việc. Chúng ta đã sắp xong rồi. Chúng ta sẽ thành công".

"Chúng ta không thể kể chuyện này cho Adrian", Lissa nhắc nhở rồi đi ra cửa. Đã đến lúc lên đường.

Cái nhếch mép điển hình của Christian quay lại. "Đó là điều chúng ta đều tán thành".

Căn phòng dạ hội cầu kì - một lần nữa lại được biến thành phòng hội đồng vì lí do kích thước - trông như một sân khấu nhạc rock. Người ta tranh giành chỗ đứng. Một vài người nhận ra cố gắng chen vào là vô ích đã rút ra ngoài như đi cắm trại. Ai đó đã nảy ra ý tưởng tuyệt vời là đặt một bộ dàn âm thanh bên ngoài để những người không thể vào trong cũng nghe được diễn biến. Các giám hộ đi trong đám đông, cố kiểm soát sự hỗn loạn, nhất là khi các ứng viên xuất hiện.

Marie Conta xuất hiện ngay trước Lissa, dù bà là ứng cử viên kém sáng giá nhất, đám đông vẫn hò hét và vẫy tay hào hứng. Các giám hộ vội vàng - và mạnh tay nếu cần - đẩy lùi đám đông cho bà đi qua. Mức độ chú ý hẳn rất đáng sợ, nhưng Marie không hề nao núng. Bà tự hào bước đi, mỉm cười với cả những người ủng hộ và không ủng hộ. Cả tôi lẫn Lissa cùng nhớ lại lời Christian: *Em là ứng cử viên nữ hoàng. Hãy hành động đúng với vị trí. Em xứng đáng với điều đó. Em là người cuối cùng của dòng họ Dragomir. Con gái hoàng tộc.*

Và cô xử sự đúng như thế. Thậm chí còn hơn mức Christian thuyết phục. Giờ Lissa đã vượt qua ba bài thử thách, sức nặng của các thủ tục cổ xưa mỗi lúc một tăng. Lissa bước vào, đầu ngẩng cao. Tôi không nhìn thấy toàn thân Lissa, nhưng cảm nhận được bước đi của cô: tao nhã, vững vàng. Đám đông cuồng nhiệt vì điều đó, và tôi nhận ra nhóm người này rất lớn tiếng bởi họ không thuộc hoàng tộc. Những người tụ tập bên ngoài là Moroi thường dân, những người thực sự yêu quý Lissa. "Người thừa kế của Alexandra!" "Đưa rồng thiêng trở về!" Một vài người chỉ cần gọi tên cô, thêm một danh hiệu vào phía sau giống như một nữ anh hùng cùng tên trong truyện cổ Nga: "Vasilisa dũng cảm! Vasilisa xinh đẹp!"

https://thuviensach.vn

Tôi tin không ai đoán được nỗi sợ bên trong Lissa. Cô diễn rất đạt. Mẹ tôi và Christian, ban đầu đi bên cạnh cô giờ đã lùi lại để Lissa bước trước vài bước. Địa vị và quyền lực của Lissa thể hiện rõ ràng. Cô bước từng bước đầy tự tin, nhớ lại khi xưa ông mình đã từng bước trên con đường này. Cô nở nụ cười vừa cao quý vừa chân thành với đám đông, khiến đám đông càng kích động hơn. Khi cô dừng lại trước một tấm biển hình con rồng người ta vẽ để ủng hộ mình, người họa sĩ suýt nữa bất tỉnh vì người cao quý như cô lại nhìn ra và khen ngợi ông.

"Điều này chưa từng xảy ra", mẹ tôi nhận xét, sau khi họ an toàn bước vào trong. "Chưa bao giờ đông đúc như lần này. Lần bầu cử trước cũng không thế này".

"Tại sao lần này lại ầm ĩ như vậy?" Lissa vẫn đang cố gắng điều hòa hơi thở.

"Vì có quá nhiều điều gây chú ý, vụ sát nhân, vụ cháu làm luật lệ rối tung lên. Và… cả cách cháu giành được trái tim của tất cả mọi thường dân ngoài kia. Cả những ma cà rồng lai nữa. Trong phòng trà của cháu có một biểu tượng rồng, cháu biết không. Ta nghĩ trong số hoàng thân cũng có người thích cháu, dù họ thuộc gia đình nào đi chăng nữa. Nhưng thực sự thì sao? Nếu người dân chứ không phải hội đồng được phép quyết định, và nếu cháu có một phiếu hợp lệ, thì ta tin cháu sẽ giành chiến thắng".

Lissa nhăn mặt nhưng miễn cưỡng bổ sung, "Thành thật mà nói, cháu nghĩ chúng ta *nên* có thêm phiếu phổ thông để bầu ra người lãnh đạo. Moroi nào cũng có quyền bỏ phiếu, chứ không phải chỉ có vài gia đình danh giá".

"Lần này cẩn thận nhé, công chúa", Christian trêu chọc và quàng tay Lissa. "Em đang nói những câu có thể gây nên một cuộc cách mạng mới. Từ từ thôi được không?"

Đám đông trong phòng dạ tiệc không phấn khích như bên ngoài, nhưng cũng không kém là bao. Các giám hộ đã chuẩn bị quân số sẵn sàng và giữ kiểm soát nghiêm ngặt ngay từ đầu. Họ kiểm soát chặt chẽ những người được phép vào trong và ngăn những vụ tranh cãi giữa hoàng gia và

https://thuviensach.vn

dân thường. Không khí vẫn đầy đe dọa, khiến Lissa phải tự nhủ rằng đóng vai trò này là để cứu tôi. Vì tôi, cô sẵn sàng chịu đựng mọi thứ, thậm chí cả những trò phô trương. Lần này, may sao, cô đã đi khá nhanh về phía bên kia phòng, nơi người ta chuẩn bị sẵn ba chiếc ghế cho các ứng cử viên. Rufus và Maria đã yên vị, thì thầm nói chuyện với thành viên trong gia đình mình. Giám hộ đứng xung quanh họ. Lissa ngồi một mình, nhưng gật đầu với giám hộ bên cạnh khi thấy Tasha tiến lại.

Tasha khom người bên cạnh Lissa, nói nhỏ và không quên để mắt tới Rusfus khi ông ta nói chuyện với một người khác. “Tin xấu. À, còn tùy theo cách nhìn nhận của cháu. Ethan nói đêm ấy Daniella có mặt ở phòng ngủ của Tatiana. Hai người đã gặp riêng nhau. Anh ấy không ngờ nó không được ghi chép lại. Có người đã viết thay cho giám hộ trong phiên trực, nhưng anh ta đã thề là tận mắt thấy Daniella”.

Lissa nhíu mày. Trong lòng cô vẫn thầm mong - thậm chí là cầu nguyện - rằng mình đã sai, rằng chắc chắn mẹ Adrian không đời nào làm thế. Cô gật đầu thật nhanh tỏ ý đã hiểu.

“Cô rất tiếc. Cô biết cháu thích bà ấy”.

“Cháu nghĩ cháu lo cho Adrian hơn. Không biết anh ấy sẽ đối mặt với chuyện này như thế nào”.

“Khó đấy”, Tasha thẳng thừng. Sau những gì đã trải qua với cha mẹ Christian, cô hiểu hơn ai hết tình cảnh có người trong gia đình phản bội. “Nhưng nó sẽ trụ được. Chỉ cần có chứng cứ, ta sẽ đưa được Dimitri và Rose trở về”.

Lời Tasha nói khiến hi vọng dâng lên trong lòng Lissa, khiến cô mạnh mẽ hơn. “Cháu nhớ Rose quá! Ước gì có cô ấy ở đây”.

Tasha mỉm cười thông cảm, vỗ nhẹ vai Lissa. “Nhanh thôi. Họ sẽ nhanh về thôi. Giờ vượt qua chuyện này đã. Cháu sẽ thành công. Cháu sẽ thay đổi được mọi thứ”.

Lissa không mấy tự tin, nhưng Tasha đã vội vã bỏ đi để gia nhập vào nhóm “bạn bè cổ vũ” của cô và thay vào đó là… Daniella.

https://thuviensach.vn

Bà tới nói chuyện với Rufus, thể hiện sự ủng hộ và tình cảm gia đình. Lissa không thể nhìn người phụ nữ đó và thậm chí còn thấy tệ hơn khi bà tới nói chuyện với cô.

"Ta không biết làm thế nào cháu lại tới được đây, cháu yêu, nhưng chúc may mắn". Nụ cười của Daniella có vẻ chân thành, nhưng rõ ràng bà ủng hộ người khác, vẻ tử tế của bà chuyển thành lo lắng. "Cháu có gặp Adrian không? Ta cứ tưởng nó sẽ tới đây. Ta biết giám hộ sẽ cho nó vào".

Hỏi hay lắm. Lissa cũng chưa gặp anh suốt ngày hôm qua. "Cháu không thấy. Có lẽ anh ấy sẽ tới muộn. Vì làm tóc chẳng hạn". *Hi vọng không say gục ở đâu đó.*

Daniella thở dài. "Ta cũng hi vọng thế".

Bà bỏ đi, tới vị trí của mình trong hàng ghế khán giả. Một lần nữa, cha của Adrian chủ trì, và sau vài lời mào đầu vờ vịt, căn phòng chìm vào im lặng.

"Trong tuần trước", Nathan nói vào micro, "nhiều ứng cử viên sáng giá đã tham dự kì thử thách để giành quyền lãnh đạo nhân dân. Trước mặt chúng ta là ba người cuối cùng còn lại: Rufus Tarus, Marie Conta và Vasilisa Dragomir". Nathan có vẻ không mấy bằng lòng khi nhắc tới cái tên cuối cùng, nhưng hiện giờ luật lệ vẫn cho Lissa quyền được phát biểu. Sau đó sự thiếu sót của luật mới phát tác, và không thể thay đổi được.

"Ba người này đã chứng minh khả năng lãnh đạo, và phần cuối cùng, trước khi chúng ta bỏ phiếu, sẽ là bài phát biểu của mỗi người về kế hoạch trong tương lai".

Rufus là người đầu tiên, ông mang đến một bài phát biểu gần như tôi đã dự đoán trước. Ông nhấn mạnh nỗi sợ của Moroi, hứa hẹn những phương pháp bảo vệ cực đoan - hầu hết liên quan tới ma cà rồng lai nhưng không mấy chi tiết.

"An toàn là ưu tiên hàng đầu của chúng ta", Rufus hùng hồn. "Bằng mọi giá. Điều đó có khó không? Có. Nhưng chẳng phải con cái các vị xứng đáng được nhận sự bảo vệ đó? Chẳng phải các vị lo lắng cho con cái mình

https://thuviensach.vn

hay sao?" Đưa trẻ em vào chính trị là hạ sách. Ít ra cũng nên tha cho trẻ con chứ.

Rufus cũng sử dụng những thủ thuật chính trị bẩn thỉu để hạ thấp đối thủ. Marie bị công kích vì gia đình không tích cực hoạt động chính trị. Còn Lissa lại là mục tiêu lớn hơn. Ông ta lấy lí do tuổi tác, sự nguy hiểm của linh hồn và chuyện Lissa tham gia cuộc cạnh tranh này ngay từ đầu đã là phạm luật để tấn công cô.

Bài phát biểu của Marie sâu sắc và chi tiết hơn. Bà đưa ra những kế hoạch rõ ràng về mọi khía cạnh, đa số đều rất có lí. Tôi không hoàn toàn đồng ý với những gì bà nói, nhưng rõ ràng bà rất có năng lực và không tự hạ thấp bản thân để đả kích đối thủ. Thật không may, bà không có được sức cuốn hút của Rufus, và sự thật đáng buồn là điều đó tạo ra sự khác biệt rất lớn. Giọng nói đều đều của bà đã tóm lược không chỉ bài nói, mà còn thể hiện rõ cả cá tính của bà.

"Đó là những lí do khiến tôi xứng đáng trở thành nữ hoàng. Hi vọng các vị thích bài phát biểu này và bỏ phiếu cho tôi. Xin cảm ơn".

Cuối cùng cũng tới lượt Lissa. Đứng trước micro, đột nhiên cô nhìn thấy giấc mơ trong cốc rượu lễ, nơi cô đã nao núng trước hội đồng. Nhưng không, đây là hiện thực. Cô sẽ không thất bại. Cô sẽ đi tiếp.

"Chúng ta đang sống trong chiến tranh", Lissa cất giọng vang vọng, mạch lạc. "Chúng ta thường xuyên bị tấn công, không chỉ bởi Strigoi. Bởi chính chúng ta. Chúng ta bị chia rẽ. Chúng ta tấn công lẫn nhau. Gia đình này với gia đình khác. Hoàng tộc và thường dân. Moroi và ma cà rồng lai. *Tất nhiên* Strigoi đang bắt chúng ta đi. Ít ra chúng cũng thống nhất với nhau vì cùng mục đích: giết chóc".

Nếu được ngồi trong đám đông khán giả, hẳn tôi đã vươn người tới trước và há hốc miệng. Đúng thế, rất nhiều người đang làm việc đó thay tôi. Lời của Lissa hùng hồn. Gây sốc. Và rất thu hút.

"Chúng ta là một", Lissa tiếp tục. "Moroi và ma cà rồng lai là như nhau". Vâng, một vài người thở hắt ra. "Và nếu một người không thể một mình hoàn thành mục tiêu, sẽ không ai làm được gì nếu chúng ta không

https://thuviensach.vn

hợp tác và tìm ra một con đường chung, dù điều đó đồng nghĩa với việc lựa chọn khó khăn".

Rồi Lissa lí giải cách thực hiện điều đó. Đúng là cô không có thời gian để giải thích chi tiết mọi vấn đề trong thế giới chúng tôi, nhưng cô đã đánh vào những vấn đề trọng tâm nhất. Và cô đã thực hiện mục tiêu của mình mà không công kích ai *quá* mức. Dù sao cô cũng đúng khi nói không ai có thể đạt được mục tiêu của riêng mình. Cô nói rằng ma cà rồng lai là những chiến binh tốt nhất, và sẽ còn tốt hơn nhiều nếu có tiếng nói. Cô cũng đề xuất rằng thường dân cũng nên có tiếng nói hơn, nhưng không đến mức phải mất đi những dòng dõi hoàng gia vốn là đặc trưng của chủng tộc. Cuối cùng, khi nhắc tới chuyện huấn luyện Moroi tự vệ, Lissa nhấn mạnh tầm quan trọng của nó, nhưng không phải là ép buộc và không phải là biện pháp duy nhất cần xem xét.

Lissa đã rất duyên dáng và đầy sức hút, cho mỗi người một cảm nhận riêng. Bài phát biểu có thể khiến cho người ta theo cô đi bất kì nơi nào. Cô kết luận: "Chúng ta vẫn luôn trộn lẫn giữa mới và cũ. Chúng ta phối hợp pháp thuật với kĩ thuật. Chúng ta tiến hành các cuộc gặp với những cuộn giấy và… thứ này". Cô mỉm cười gõ nhẹ vào chiếc micro. "Đó là cách chúng ta tồn tại. Chúng ta giữ gìn quá khứ và nâng niu hiện tại. Chúng ta chọn lựa những điều ưu việt nhất và trở nên mạnh mẽ hơn. Đó là cách chúng ta tồn tại. Đó là cách chúng ta *sẽ* tồn tại".

Kết luận của Lissa khiến cả khán phòng im lặng, và bùng nổ trong tiếng reo hò. Tôi còn nghe thấy cả tiếng gào thét bên ngoài bãi cỏ trước khi bên trong bắt đầu. Những người tôi tin là ủng hộ người khác cũng đều rơm rớm nước mắt, và tôi vẫn chưa quên rằng đa số người ở nơi này đều là hoàng thân quốc thích. Lissa cũng muốn òa khóc nhưng vẫn kiên cường kìm nén. Khi cô đã ngồi xuống, và đám đông đã yên lặng, Nathan lấy lại vai trò của mình.

"Vâng. Một bài phát biểu rất hay, khiến tất cả chúng ta đều xúc động. Nhưng giờ đã tới lúc hội đồng bỏ phiếu chọn người lãnh đạo tiếp theo, và - theo luật - chỉ có hai ứng cử viên sẵn sàng cho vị trí đó: Rufus Tarus và

https://thuviensach.vn

Marie Conta". Hai Moroi, đến từ gia đình Tarus và Conta, tới bên ứng cử viên đại diện cho gia đình mình. Cái nhìn của Nathan hướng tới Lissa giờ đã đứng lên một mình. "Theo luật bầu cử, những điều luật được định ra ngay từ thuở ban sơ, mỗi ứng cử viên phải được một thành viên trong gia đình hộ tống tới hội đồng để thể hiện sức mạnh và sự đoàn kết trong gia đình. Cô có người như vậy không?"

Lissa bình thản nhìn vào mắt Nathan. "Không, thưa ông Ivashkov".

"Vậy, tôi e rằng vai trò của cô đã kết thúc, thưa công chúa Dragomir". Ông ta mỉm cười. "Cô có thể ngồi xuống".

Đến lúc đó mọi thứ bùng nổ.

Tôi vẫn luôn nghe người ta miêu tả "Đám đông cuồng loạn!" Và giờ tôi được tận mắt trải nghiệm. Tôi gần như không thể theo dõi được ai đang gào thét ủng hộ cái gì. Người ta tranh cãi theo nhóm và theo cặp. Vài Moroi mặc quần bò thách thức những người ăn vận chỉn chu mà họ thấy, dường như kết luận rằng tất cả những người mặc quần áo đẹp đều thuộc hoàng tộc và mọi hoàng thân đều căm ghét Lissa. Sự trung thành của họ với Lissa thật đáng ngưỡng mộ. Đáng sợ, nhưng đáng ngưỡng mộ. Một nhóm người trong gia đình Tarus đứng đối mặt với nhóm người nhà Conta, trông như đang sẵn sàng tấn công hay thi nhảy hiện đại. Đó có lẽ là nhóm đối đầu kì lạ nhất vì lẽ ra hai gia đình phải cùng chung chiến tuyến trong vụ việc này.

Mọi việc cứ tiếp diễn. Người ta tranh cãi xem Lissa có đủ tư cách được bỏ phiếu hay không. Họ tranh cãi xem có nên mở một phiên chỉnh sửa luật lệ ngay lập tức hay không. Có những người tranh cãi chuyện tôi chưa từng nghe thấy. Một nhóm giám hộ lao tới cửa trước khiến tôi ngờ rằng người bên ngoài đang tìm cách xông vào. Mẹ tôi đang đứng trong nhóm bảo vệ đó, và tôi biết bà nói đúng: hôm nay sẽ không thể diễn ra cuộc bỏ phiếu bởi tình hình quá hỗn loạn. Người ta sẽ phải hủy bỏ để tiếp tục vào hôm sau.

Lissa sững sờ nhìn đám đông, không thể bắt kịp những gì đang diễn ra. Dạ dày cô cuộn lên khi nhận ra. Cô vẫn luôn thề rằng sẽ tôn trọng giá trị của truyền thống bầu cử. Thế nhưng giờ mọi thứ đang hỗn loạn vì cô. Tất

https://thuviensach.vn

cả là lỗi của cô. Rồi cô bắt gặp ánh mắt một người đang nhìn mình từ một góc phía xa, tránh khỏi nơi hỗn loạn tột độ. Ekaterina Zeklos. Cựu nữ hoàng nhìn Lissa, và nháy mắt.

Tôi thoát khỏi căn phòng, không cần xem thêm cuộc tranh cãi nữa. Tôi trở về trong xe, một ý nghĩ mới xuất hiện trong đầu. Những lời Lissa phát biểu cháy lên trong tôi. Chúng khuấy động trái tim tôi. Dù cô phát biểu để đánh lạc hướng đi chăng nữa, những điều cô nói đều ẩn chứa tình cảm mãnh liệt, và niềm tin sâu sắc. Nếu Lissa đủ tư cách làm nữ hoàng, cô sẽ làm được những gì mình đã nói.

Và đó là lúc tôi nhận ra. Lissa *sẽ* trở thành nữ hoàng.

Tôi quyết định và sẽ biến nó trở thành hiện thực. Chúng tôi sẽ đưa Jill tới không chỉ để cho Lissa quyền được bỏ phiếu trong hội đồng. Jill sẽ cho Lissa địa vị để Moroi có thể bầu *cho cô.* Và Lissa sẽ chiến thắng.

Tất nhiên tôi im lặng giữ ý nghĩ trong đầu mình.

"Vẻ mặt nguy hiểm quá". Dimitri liếc nhìn tôi rồi lại nhìn con đường.

"Vẻ mặt nào cơ?" Tôi giả nai.

"Vẻ mặt nói rằng em có ý tưởng mới".

"Em không chỉ có ý tưởng mới. Em có một ý tưởng *rất tuyệt*".

Những câu đùa như thế thường khiến Jill bật cười, nhưng nhìn lại băng ghế sau, tôi thấy cô không nghĩ vậy.

"Này, em không sao chứ?"

Đôi mắt xanh ngọc chăm chú nhìn tôi. "Em không rõ nữa. Nhiều chuyện xảy ra quá. Em không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Dường như em đang trở thành một thứ đồ vật trong mưu đồ của kẻ khác. Như một quân cờ".

Tôi thấy hơi ân hận. Victor vẫn luôn lợi dụng người khác trong mưu đồ của mình. Tôi có khác gì không? Có. Tôi có quan tâm tới Jill. "Em không phải đồ vật hay quân cờ. Nhưng em rất, rất quan trọng, và vì em, nhiều chuyện tốt sẽ diễn ra".

https://thuviensach.vn

“Mọi chuyện sẽ không đơn giản vậy đâu, đúng không?” Jill khôn ngoan hơn lứa tuổi của mình. “Mọi chuyện sẽ tồi tệ hơn trước khi tốt hơn, phải không?”

Tôi không thể nói dối. “Phải. Nhưng khi đó em sẽ liên lạc lại với mẹ em… Và, chị nói rồi, nhiều chuyện tốt đẹp sẽ diễn ra. Giám hộ vẫn luôn dùng câu ‘Họ là ưu tiên hàng đầu’ khi nói về Moroi. Điều đó không hoàn toàn đúng với em, nhưng trong chuyện này… ờ…”

Jill mỉm cười không mấy vui vẻ. “Vâng, em hiểu. Vì một mục tiêu lớn hơn đúng không?”

Sonya đã dành hầu hết thời gian trên đường để chế tạo bùa cho tôi, dùng chiếc vòng tay bằng bạc chúng tôi đã mua bên đường. Trông nó hơi thô kệch nhưng được làm bằng bạc thật, đó mới là vấn đề. Khi cách Greenston nửa giờ, Sonya hoàn thành và đưa nó cho tôi. Tôi đeo vào và nhìn mọi người.

“Sao?”

“Tôi chẳng thấy gì cả”, Sonya đáp, “nhưng dù sao cũng không thể”.

Jill nhíu mày. “Chị trông hơi mờ ảo… kiểu như em phải chớp mắt vài lần mới được”.

“Anh cũng vậy”, Dimitri nói.

Sonya rất hài lòng. “Người ta sẽ thấy thế nếu biết cô ấy có đeo bùa. Hi vọng với các giám hộ, cô ấy sẽ có một gương mặt khác”. Chiếc bùa này khác với chiếc bùa Lissa chế ra khi chúng tôi giúp Victor vượt ngục. Có điều nó yêu cầu ít pháp thuật hơn vì Sonya chỉ cần hơi thay đổi ngoại hình mà không cần che giấu chủng tộc của tôi. Cô cũng thành thạo hơn Lissa nhiều.

Nhà hàng tôi chọn ở Greenston đã đóng cửa từ lâu vì chúng tôi tới nơi lúc mười một giờ ba mươi. Trong bãi đỗ xe gần như tối đen, tôi nhận ra một chiếc xe trong góc xa. Hi vọng là Mikhail đến sớm, chứ không phải một nhóm tập kích của các giám hộ.

https://thuviensach.vn

Nhưng khi xe chúng tôi đỗ bên cạnh, Mikhail đã bước ra khỏi xe, cùng với Adrian.

Anh mỉm cười nhìn tôi, hài lòng vì điều bất ngờ đó. Thực sự tôi phải dự đoán trước khi bảo anh chuyển lời tới Mikhail. Adrian sẽ tìm cách đi theo. Bụng tôi cồn lên. Không, không. Không được. Tôi không có thời gian yêu đương. Không phải lúc này. Tôi cũng chẳng biết nên nói gì với Adrian. May thay, tôi không có cơ hội để nói.

Mikhail đã nhanh nhẹn tiến tới chỗ chúng tôi, sẵn sàng tìm hiểu tôi có kế hoạch gì. Đột nhiên anh dừng lại khi nhìn thấy Sonya bước ra khỏi xe. Cô cũng vậy. Cả hai cùng sững sờ, mắt mở to. Tôi biết lúc đó tất cả mọi người còn lại đều biến mất, cũng như những băn khoăn, nhiệm vụ, và… cả thế giới. Trong khoảnh khắc đó, chỉ có hai người tồn tại.

Sonya nấc nghẹn một tiếng rồi chạy tới. Mikhail giật mình tỉnh ra, vừa kịp đón cô trong vòng tay. Sonya khóc nức nở, và gương mặt Mikhail cũng đầy nước mắt. Anh vuốt tóc Sonya lại và ôm lấy gương mặt cô, nhìn cô không chớp mắt. “Là em… Là em… Là em thật…”

Sonya quẹt tay nhưng không thể ngăn được nước mắt. “Mikhail… Em xin lỗi… Em rất xin lỗi…”

“Không sao hết”. Mikhail hôn Sonya và lại nhìn thẳng vào mắt cô. “Chẳng có gì quan trọng cả. Chẳng có gì ngoài việc chúng ta lại được ở bên nhau”.

Sonya càng khóc nức nở. Cô gục mặt vào ngực Mikhail, và đôi tay anh siết cô chặt hơn. Mọi người chúng tôi lại sững sờ như đôi tình nhân lúc trước. Chứng kiến điều này thật không phải. Đây là chuyện riêng tư của họ, chúng tôi không nên có mặt ở đó. Thế nhưng… cùng lúc đó tôi mải mê nghĩ đây chính là cuộc đoàn tụ trong tưởng tượng của tôi với Dimitri sau khi Lissa cứu anh. Tình yêu. Sự thứ tha. Sự chấp nhận.

Tôi và Dimitri thoáng gặp ánh mắt nhau, và linh cảm cho tôi thấy anh đang nhớ lại những lời tôi nói: *Anh phải - tự tha thứ cho mình. Nếu không, chúng mình cũng không thể tiếp tục nữa.* Tôi quay đi, nhìn đôi tình nhân hạnh phúc để anh không thấy tôi rưng rưng nước mắt. Chúa ơi, tôi mong

https://thuviensach.vn

được có thứ Mikhail và Sonya đang có. Một cái kết có hậu. Tha thứ cho quá khứ. Một tương lai tươi sáng.

Jill sụt sịt bên cạnh tôi, và tôi vòng tay qua cô bé. Âm thanh nho nhỏ khiến Mikhail trở về với thực tại. Anh nhìn tôi, tay vẫn ôm Sonya.

"Cảm ơn em. Cảm ơn em vì chuyện này. Anh sẽ làm mọi việc. Tất cả…"

"Thôi thôi!" Tôi sợ mình sắp nấc lên. Tôi chỉ kịp chớp mắt che đi giọt nước mắt đang tố cáo mình. "Em rất mừng… em rất mừng vì đã làm chuyện này, và… em không phải người làm hết mọi chuyện".

"Dù sao…" Mikhail nhìn Sonya đang vừa cười vừa giàn giụa nước mắt. "Em đã mang thế giới về lại cho anh".

"Em mừng cho hai người… em muốn anh được hưởng điều này, giờ hãy tận hưởng đi. Nhưng em muốn nhờ anh một việc. Một việc nữa".

Sonya và Mikhail nhìn nhau vẻ hiểu biết. Không ai có thể đoán được họ đã xa nhau ba năm. Cô gật đầu và Mikhail quay nhìn tôi. "Có lẽ đó là lí do cậu ấy đưa anh tới đây". Anh hướng về phía Adrian.

"Em cần vào khách sạn nơi các nhà giả kim đang ở".

Nụ cười của Mikhail tắt ngấm. "Rose… không phải nơi nào anh cũng đưa em vào được. Em ở gần hoàng cung thế này đã là nguy hiểm lắm rồi".

Tôi thò vào túi lấy ra chiếc vòng tay. "Em sẽ ngụy trang. Họ sẽ không biết đó là em. Anh có kiếm được cớ để gặp nhà giả kim không?"

Sonya ở yên trong tay Mikhail, nhưng anh trầm ngâm suy nghĩ. "Họ sẽ phân công giám hộ gần phòng của họ. Có lẽ chúng ta sẽ dùng cách chuyển phiên gác".

Dimitri gật đầu đồng tình. "Nếu quá khác biệt với lịch chuyển phiên gác, người ta sẽ đặt câu hỏi… nhưng hi vọng hai người có đủ thời gian để tìm ra điều mình cần. Các giám hộ có lẽ lo chuyện các nhà giả kim thoát ra hơn là chuyện giám hộ đột nhập vào".

"Tất nhiên", Mikhail đáp. "Vậy là anh và em, phải không Rose?"

https://thuviensach.vn

“Vâng. Càng ít càng tốt. Chỉ cần đủ để hỏi Sydney và Ian. Có lẽ mọi người sẽ chờ ở đây”.

Sonya hôn lên má Mikhail. “Em sẽ không đi đâu cả”.

Adrian đã tiến lại và đấm nhẹ vào tay Jill đầy thân mật. “Anh sẽ ở đây nghe xem làm thế quái nào mà em dính vào chuyện này, Cô bé cám dỗ”.

Jill lúng túng mỉm cười. Cô bé rất thích Adrian, và việc cô không đỏ mặt run rẩy là một bằng chứng của áp lực cô đang gánh chịu. Hai người bắt đầu nói chuyện, và Dimitri ra hiệu cho tôi ra sau xe, khuất khỏi tầm mắt.

“Chuyện này rất nguy hiểm”, anh nói khẽ. “Nếu bùa không hoạt động, có lẽ em sẽ không thể ra khỏi khách sạn”. Anh còn thiếu từ *còn sống sót.*

“Không thất bại đâu. Sonya rất giỏi. Hơn nữa, nếu bị bắt, có lẽ người ta sẽ giải em về hoàng cung chứ không giết em. Nghĩ xem *chuyện này* sẽ trì hoãn cuộc bầu cử được bao lâu?”

“Rose, anh nói thật đấy”.

Tôi nắm tay Dimitri. “Em biết, em biết. Không khó khăn gì đâu. Chúng em sẽ vào và ra trong vòng một tiếng. Nhưng nếu không…” Trời ạ, tôi ghét những khả năng u ám. “Nếu không, hãy đưa Adrian và Jill về hoàng cung, và giấu Sonya ở một nơi kín đáo cho tới khi… em không biết nữa”.

“Đừng lo cho bọn anh. Em hãy thận trọng”. Anh cúi xuống hôn lên trán tôi.

“Ma cà rồng lai bé nhỏ, em có…”

Adrian đi vòng qua xe vừa kịp lúc nhìn thấy nụ hôn. Tôi buông tay Dimitri ra. Không ai nói gì, nhưng trong khoảnh khắc đó, đôi mắt của Adrian… tôi thấy cả thế giới trong anh sụp đổ. Tôi thấy buồn nôn hơn khi có Strigoi lảng vảng xung quanh. Tôi thấy mình tệ hơn cả Strigoi. *Danh dự,* tôi nghĩ. Thực sự các giám hộ cần phải dạy về danh dự trong trường. Vì tôi đã không được học.

“Nhanh lên thôi”, Mikhail bước đến, không hề biết gì tới màn kịch vừa bùng nổ bên cạnh anh. “Sonya nói ở hoàng cung cũng đang có nhiều

https://thuviensach.vn

chuyện gấp rút".

Tôi nuốt khan, cố rời mắt khỏi Adrian. Tim tôi quặn thắt. "Vâng…"

"Đi đi", Dimitri nói.

"Hãy nhớ", tôi thì thầm với anh, "nói chuyện với anh ấy là nghĩa vụ của em. Không phải của anh".

Tôi theo Mikhail ra xe, đeo chiếc vòng tay vào. Trước khi vào xe, tôi liếc lại thật nhanh. Jill và Sonya nói chuyện với nhau, Dimitri đứng một mình, còn Adrian quay lưng với mọi người, lặng lẽ rút điếu xì gà khỏi túi.

"Em thật tệ". Tôi phiền muộn nói khi Mikhail khởi động xe. Ngắn gọn nhưng gần như đã thể hiện được cảm giác trong tôi.

Mikhail không nói gì, có lẽ vì nó không liên quan tới công việc. Hoặc là anh đang chìm trong tình yêu vừa sống lại. Gã may mắn!

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã tới khách sạn. Giám hộ kín đáo đứng quanh để không gây sự chú ý của con người. Không ai trong số họ ngăn chúng tôi bước vào trong. Có người còn gật đầu khi nhận ra Mikhail. Họ đều nhìn tôi như thể… như thể không biết tôi là ai. Thật tốt. Đang có rất nhiều giám hộ túc trực ở hoàng cung, và những gương mặt mới là không thể tránh khỏi, mà giờ trông tôi không hề giống Rose Hathaway. Không ai để ý.

"Họ ở phòng nào?" Mikhail hỏi giám hộ đứng trong hành lang. "Chúng tôi tới đổi phiên trực", vẻ mặt Mikhail đầy tự tin, đủ để khiến người giám hộ, dù có ngạc nhiên, nghĩ rằng mọi chuyện vẫn ổn.

"Chỉ có hai người à? Trên đó có bốn người".

Tôi cứu cả hai một bàn thua trông thấy. "Người ta muốn tăng quân số ở hoàng cung. Mọi chuyện đang vượt khỏi tầm kiểm soát, nên giờ chỉ có hai người được phân công tới đây".

"Có lẽ cần tất cả chúng ta tới đó", người giám hộ đồng tình. "Tầng ba".

"Nhanh trí lắm", Mikhail nói khi chúng tôi đã vào trong thang máy.

"Chẳng có gì cả. Em còn cứu mình khỏi khối tình huống xấu hơn".

https://thuviensach.vn

Căn phòng rất dễ nhận ra vì có một giám hộ canh gác bên ngoài. *Những người còn lại ở bên trong*, tôi nhận ra, không hiểu có khó khăn gì không. Nhưng vẫn với vẻ uy quyền, Mikhail bảo với người gác cửa rằng anh ta và những người khác đã được triệu tập về hoàng cung. Anh ta gọi các đồng nghiệp của mình, một người trong phòng các nhà giả kim, dù chúng tôi không biết ai là ai, và họ báo cáo ngắn gọn tình hình trước khi rời đi, bao gồm thông tin ai đang ở phòng nào.

Khi họ đã đi, Mikhail nhìn tôi. "Sydney", tôi thông báo.

Chúng tôi đã được đưa chìa khóa cửa, liền đi thẳng vào phòng Sydney. Cô đang ngồi khoanh chân trên giường, đọc sách, trông rất tội nghiệp.

"Rồi, có chuyện gì nữa?"

Tôi gỡ vòng tay, cho ảo giác biến mất.

Sydney không hề nhíu mày hay há hốc miệng. Chỉ nhìn vẻ hiểu biết. "Lẽ ra tớ phải đoán trước được. Cậu tới giải phóng cho tớ phải không?" Giọng cô đầy hi vọng.

"Ừm, không hẳn". Tôi không thích chuyện Sydney bị trừng phạt, nhưng cứu cô ra khỏi đây hiện không nằm trong kế hoạch. "Chúng ta cần nói chuyện với Ian, tốt nhất là có cậu ở đó. Anh ta biết một chuyện rất quan trọng. Việc chúng tớ cần".

Rốt cuộc Sydney cũng nhíu mày. Cô chỉ ra cửa. "Họ không cho bọn tớ nói chuyện với nhau".

"Họ không có bên ngoài", tôi kiêu hãnh đáp.

Sydney buồn rầu lắc đầu. "Rose, nhiều lúc cậu làm tớ thấy sợ. Nhưng không phải vì lí do ban đầu tớ tưởng. Đi nào. Anh ta ở bên cạnh, nhưng chắc sẽ khó bắt anh ta nói ra".

"Thế nên mới cần cậu giúp", tôi nói lúc cả nhóm bước ra hành lang. Tôi đeo chiếc vòng tay lại. "Anh ta chết mê chết mệt cậu. Anh ta sẽ giúp nếu cậu đề nghị".

Đúng như tôi nghĩ, Sydney hoàn toàn không biết gì về tình cảm của Ian. "Cái gì! Không phải…"

https://thuviensach.vn

Sydney ngậm miệng lại trước cửa phòng Ian. Anh ta đang xem ti vi nhưng nhảy dựng lên khi thấy chúng tôi. “Sydney! Em ổn không?”

Tôi nhìn Sydney đầy ẩn ý.

Cô đáp lại bằng ánh mắt đau khổ và quay sang Ian. “Họ cần chúng ta giúp đỡ. Một số thông tin”.

Ian quay sang chúng tôi, và lập tức tỏ ra lạnh lùng. “Chúng tôi đã trả lời cả trăm lần rồi”.

“Chưa phải là tất cả. Khi ở hoàng cung anh đã thấy một bức ảnh trên bàn. Bức ảnh một người đã chết. Ông ta là ai?”

Môi Ian mím lại thành một đường thẳng. “Tôi không biết”.

“Tôi đã thấy… ờ, chúng tôi thấy là anh biết ông ta. Anh đã phản ứng”.

“Thực ra em cũng thấy”, Sydney thừa nhận.

Giọng Ian chuyển thành van nài. “*Thôi nào,* chúng ta không cần phải giúp họ nữa. Cái nhà tù… khách sạn này đã đủ tồi tệ rồi. Anh phát ốm lên được”.

Thực sự tôi không trách Ian, nhưng chúng tôi quá cần anh ta. Tôi nhìn Sydney chăm chăm, ngầm bảo chỉ có cô mới giúp chúng tôi vượt qua chuyện này.

Sydney quay sang Ian. “Có chuyện gì với gã trong ảnh đó? Có phải… có phải rất ghê gớm không? Một chuyện bí mật?”

Ian nhún vai. “Không. Anh chỉ không muốn giúp họ nữa. Chẳng liên quan”.

“Anh sẽ giúp họ vì em chứ?” Sydney ngọt ngào. “Xin anh đấy? Biết đâu nó giúp em thoát khỏi rắc rối”. Sydney không phải chuyên gia tán tỉnh, nhưng có lẽ cách nói này của cô khiến Ian kinh ngạc. Anh ta ngập ngừng vài giây, hết nhìn chúng tôi lại nhìn Sydney. Cô mỉm cười kì vọng.

Ian chịu thua. “Anh nói thật đấy. Anh không biết hắn. Hắn đi cùng một nữ Moroi đến trụ sở ở St. Louis”.

“Khoan”, tôi lạc giọng. “Moroi tới chỗ các vị?”

https://thuviensach.vn

“Đôi khi”, Sydney đáp. “Như chúng tớ tìm đến chỗ cậu. Một số cuộc gặp riêng. Nhưng chúng tớ không giam người của phía cậu như tù nhân”.

“Có lẽ gã này là bảo vệ”, Ian nói tiếp. “Người phụ nữ đó tới bàn việc. Anh ta đi theo chứ không nói gì”.

“Một bảo vệ là Moroi?”

“Không phải là hiếm với những người không được nhận giám hộ”, Mikhail đáp. “Abe Mazur là minh chứng. Ông ta có cả một đội quân”.

“Em nghĩ họ giống mafia hơn”. Dù đùa vậy nhưng trong lòng tôi đang bối rối. Ngoài sự khinh bỉ chuyện chiến đấu, đôi khi Moroi thuê bảo vệ Moroi vì họ không thể có giám hộ. Người như Daniella Ivashkov sẽ không gặp phải vấn đề đó. Thực sự, tôi tin chắc bà ta sẽ có hai giám hộ đi kèm nếu bước khỏi vành đai bảo vệ, và bà đã thể hiện rõ ràng rằng Moroi không nên chiến đấu. Tại sao bà lại đi ra ngoài với sự bảo vệ của Moroi khi có những giám hộ được đào tạo bài bản hơn nhiều? Thật vô lí! Dù vậy… nếu có khả năng sát hại nữ hoàng thì người ta có thể làm nhiều chuyện phi lí khác. Mọi chuyện không cần phải hợp lí. “Bà ta là ai?” tôi hỏi. “Người phụ nữ đó là ai?”

“Tôi cũng chẳng biết”, Ian đáp. “Tôi chỉ đi ngang qua trong lúc họ đi làm gì đó. Có lẽ là gặp mặt”.

“Anh có nhớ hình dáng người phụ nữ ấy không?” Một chút gì đó. Chúng tôi chỉ cần *một manh mối.* Mọi thứ đang sắp sụp đổ, nhưng nếu Ian nhận diện được Daniella, chúng tôi sẽ xong việc.

“Tất nhiên. Người đó rất dễ nhận ra”.

Sự im lặng tiếp theo khiến tôi nóng nảy. “Vậy? Trông như thế nào?”

Ian miêu tả.

Hoàn toàn không giống với những gì tôi đã mong đợi.

https://thuviensach.vn

Ba mươi hai

SYDNEY VÀ BẠN BÈ CÔ chẳng mấy vui mừng vì chúng tôi không định đưa họ theo.

"Tớ sẽ", tôi bảo Sydney, đầu óc vẫn quay cuồng vì những gì Ian vừa tiết lộ. "Nhưng chỉ hai người bọn tớ đột nhập vào đây và thoát ra ngoài đã khó lắm rồi! Nếu giờ ra ngoài với các cậu, chúng ta sẽ bị lộ. Hơn nữa chẳng mấy chốc chuyện này sẽ ổn thỏa hết. Khi mọi người trong hoàng cung biết đến sự vô tội của tớ, các giám hộ sẽ không cần tới cậu nữa".

"Tớ không lo lắng về các giám hộ", Sydney đáp, giọng tỉnh bơ, nhưng tôi vẫn nhận ra nỗi sợ hãi ánh lên trong mắt cô, không biết cô đang nói tới điều gì. Các nhà giả kim? Hay người nào khác?

"Sydney", tôi ngập ngừng, dù biết mình và Mikhail phải đi khỏi nơi này gấp. "Abe đã làm gì với cậu? Chắc hẳn không chỉ là chuyện thuyên chuyển công tác".

Sydney mỉm cười buồn bã. "Chuyện gì không quan trọng, Rose. Tớ sẽ chấp nhận tất cả. Giờ đi đi, được không? Đi giúp bạn bè cậu đi".

Tôi muốn nói tiếp… muốn tìm hiểu thêm. Nhưng vẻ mặt Mikhail thể hiện anh đồng tình với Sydney, và thế là, sau vài câu chào tạm biệt ngắn ngủi, hai chúng tôi bỏ đi. Chúng tôi quay lại bãi đậu xe nơi mọi người đang chờ đợi và thấy tình thế chưa thay đổi gì nhiều. Dimitri đang đi đi lại lại, vẻ nôn nóng vì không được hành động. Jill đứng cạnh Sonya, như đang tìm kiếm sự bảo vệ từ người phụ nữ trưởng thành hơn, còn Adrian đứng cách xa mọi người, chỉ hơi liếc mắt nhìn khi xe của Mikhail trờ tới.

Nhưng sau khi chúng tôi kể lại cho mọi người nghe những gì vừa được biết, Adrian *đã* phản ứng.

https://thuviensach.vn

“Không thể nào. Anh không tin”. Anh dập tắt điếu thuốc. “Các nhà giả kim bạn em nhầm rồi”.

Tôi cũng không thể tin nổi, nhưng chẳng có lí do gì để Ian nói dối. Thực sự, nếu Adrian khó lòng tin được chuyện này, thì chưa chắc đã biết anh nghĩ gì nếu chúng tôi tiết lộ nghi phạm lúc trước là ai. Tôi nhìn vào màn đêm, trình bày lại về kẻ đã giết Tatiana và gài bẫy tôi. Thật khó mà tin nổi. Sự phản bội quá phũ phàng.

“Động cơ là như vậy…” Tôi miễn cưỡng nói. Sau khi Ian miêu tả người anh ta đã thấy, hàng chục lí do bắt đầu lắp ghép lại với nhau. “Và chúng đều có mục đích *chính trị*, Ambrose nói đúng”.

“Nhân thân của Ian là chứng cứ đanh thép”, Dimitri cũng sốc không kém gì chúng tôi. “Nhưng vẫn còn rất nhiều lỗ hổng, rất nhiều mảnh ghép không vừa”.

“Vâng”. Có một chi tiết luôn khiến tôi băn khoăn. “Ví dụ như tại sao *em* lại bị đổ tội”.

Không ai có câu trả lời. “Chúng ta phải quay về hoàng cung”, cuối cùng Mikhail lên tiếng. “Nếu không người ta sẽ tìm anh”.

Tôi nở một nụ cười mong Jill thấy vững dạ hơn. “Và em sẽ chuẩn bị ra mắt”.

“Anh không biết chuyện nào điên rồ hơn”, Adrian nói. “Thân phận kẻ sát nhân hay chuyện Cô bé cám dỗ là con nhà Dragomir”. Những lời anh nói với tôi rất lạnh lùng, nhưng cái nhìn anh dành cho Jill rất dịu dàng. Adrian dễ dàng tin tưởng xuất xứ của cô bé. Anh đã nghe quá nhiều về sự không chung thủy của Eric, và đôi mắt đặc trưng này đã khẳng định tất cả. Tôi nghĩ nghe lại những điều Ian nói cho chúng tôi khiến Adrian đau khổ hơn những gì anh đang thể hiện. Phát hiện ra kẻ thủ ác trong vụ sát hại bà cô anh lại là người anh quen biết khiến nỗi đau dâng lên. Phát hiện ra chuyện tôi và Dimitri cũng chẳng giúp được gì.

Sonya đề nghị được ở lại khi chúng tôi quay về hoàng cung khiến Mikhail rất buồn. Chúng tôi không thể đưa cả hai chiếc xe về, mà xe của

https://thuviensach.vn

anh chỉ có năm chỗ ngồi. Sonya cho rằng mình là người chẳng đóng vai trò gì trong nỗ lực này. Bằng thật nhiều cái ôm, thật nhiều nụ hôn và thật nhiều nước mắt, cô hứa với Mikhail rằng họ sẽ gặp lại nhau sau khi giải quyết xong mớ bòng bong hiện tại. Hi vọng cô nói đúng.

Chiếc bùa đủ sức thay đổi nhân dạng để cho tôi vượt qua cánh cổng. Nhưng Jill là một vấn đề khó hơn. Vụ bắt cóc cô bé là một tin nóng trong thế giới Moroi, và nếu cô bị một giám hộ giữ cổng phát hiện, chúng tôi sẽ bị chặn lại bất cứ lúc nào. Chúng tôi đang đánh bạc rằng các giám hộ sẽ quá bận rộn nên không nhận ra cô bé như đã từng với tôi và Dimitri. Điều đó có nghĩa Dimitri được ưu tiên ngụy trang - nhờ sự giúp đỡ của Adrian. Adrian không thành thạo ảo giác như Sonya, nhưng đã hiểu cách khiến hình dạng Dimitri khác đi trong mắt người khác. Cách làm gần giống như cách anh đã dùng trong vụ vượt ngục. vấn đề là Adrian có thực sự giúp chúng tôi làm chuyện này hay không. Anh không kể cho ai nghe chuyện giữa tôi và Dimitri, nhưng chắc mọi người đã nhận ra sự căng thẳng đột ngột này.

“Chúng ta phải giúp Lissa”, tôi nói khi thấy Adrian không phản ứng gì với lời đề nghị. “Thời gian không còn nhiều nữa. Xin anh. Xin anh hãy giúp chúng em”. Tôi sẵn sàng quỳ xuống nếu anh muốn.

Thật may anh không muốn vậy. Adrian hít thật sâu và nhắm mắt lại một lát. Tôi tin rằng anh cần một thứ mạnh hơn thuốc lá. Cuối cùng anh gật đầu. “Đi thôi”.

Chúng tôi để Sonya lại với chiếc xe thứ hai, cô đứng đó với đôi mắt sáng rực, nhìn chúng tôi đi xa dần. Dimitri, Mikhail và tôi dành hầu hết thời gian chuyến đi để phân tích thông tin. Người phụ nữ mà Ian mô tả đã không thực hiện tất cả những gì chúng tôi tưởng kẻ sát nhân đã làm.

Tôi đang ngồi trong ghế sau với Adrian và Jill, cúi người về trước và bấm bấm đốt ngón tay. “Động cơ? Có. Khả năng? Có. Trả tiền cho Joe? Có. Quyền tới phòng Tatiana…?” Tôi nhíu mày, đột nhiên nhớ lại những gì nghe lén được cùng Lissa. “Có”.

https://thuviensach.vn

Dimitri nhìn tôi ngạc nhiên. “Vậy sao? Đó là chi tiết anh không thể làm rõ”.

“Em khá chắc cách thức cô ta làm vậy”, tôi đáp. “Nhưng lá thư nặc danh cho Tatiana không hợp lí lắm. Lại còn chuyện che giấu gia đình Lissa, hay tìm cách giết cô ấy”. *Và cả đổ tội cho tôi nữa.*

“Có lẽ chúng ta đang đối mặt với nhiều hơn một người”.

“Có đồng lõa sao?” Tôi giật mình.

Dimitri lắc đầu. “Không, ý anh là *có người* oán hận nữ hoàng. Nhưng không đến mức giết bà ta. Hai người, hai mưu đồ. Có lẽ hai kẻ đó còn không biết đến nhau. Chúng ta đang lẫn lộn chứng cứ”.

Tôi im lặng suy ngẫm lời anh. Rất hợp lí, và tôi nhận ra ẩn ý sau từ *ai đó*, anh chỉ Daniella. Chúng tôi đã đúng về lí do bà ghét Tatiana - việc tập luyện, điều luật độ tuổi không đủ mạnh hay sự khuyến khích sử dụng linh hồn… Nhưng chừng đó chưa đủ để khiến bà giết người. Một lá thư đầy giận dữ, và sự hối lộ cho sự an toàn của con trai? Đó mới là kiểu hành động của công nương Daniella Ivashkov. Chứ không phải đâm chém.

Trong sự im lặng kéo dài, tôi nghe tiếng thì thầm nho nhỏ giữa Adrian và Jill, hai người vẫn nói chuyện trong lúc chúng tôi vẫn bàn bạc chiến lược.

“Em phải làm gì?” Jill hỏi nhỏ.

Câu trả lời của anh ngắn gọn và chắc chắn. “Hành động như em xứng đáng được có mặt ở đó. Đừng để ai đe dọa”.

“Còn chị Lissa? Chị ấy sẽ nghĩ gì về em?”

Adrian ngập ngừng giây lát. “Chẳng sao hết. Cứ hành động như anh đã bảo”.

Lòng tôi chùng xuống khi nghe anh đưa ra những lời khuyên tử tế, chân thành cho Jill. Ồn ào, kiêu ngạo và bất cần đời… anh vẫn như thế. Nhưng trái tim anh lương thiện. Trái tim đã bị tôi làm tan vỡ. Tôi biết mình đã đúng về tiềm năng của anh. Adrian rất tuyệt vời. Anh sẽ làm được

https://thuviensach.vn

những điều vĩ đại. Tôi chỉ hi vọng mình không khiến anh chán nản. Ít ra tôi cũng không phải bảo anh rằng mẹ anh là kẻ sát nhân… dẫu sao…

Mọi người im lặng khi tới cổng hoàng cung. Dòng xe nối đuôi nhau vẫn ở đó, và chúng tôi mỗi lúc một bồn chồn khi nhích từng li tới trước. Lướt nhẹ qua tâm trí Lissa tôi thấy chúng tôi chưa bỏ lỡ chuyện gì ở hội đồng. Tình hình hỗn loạn không kém hôm trước, dù vẻ mặt thất vọng của Nathan khiến tôi nghĩ rằng ông ta vừa bỏ cuộc trong nỗ lực tiếp tục nghi thức và đành phải để hôm sau. Tôi không biết đó là tin tốt hay xấu nữa.

Các giám hộ nhận ra Mikhail ngay và dù rất tận tụy, bản năng ban đầu của họ là không nghi ngờ anh về những hành động bất chính. Anh chỉ mơ hồ báo cáo là được cử đi đón người. Một giám hộ nhìn vào xe để xem Dimitri, tôi, và - ơn trời - Jill. Adrian, một hình ảnh nổi tiếng, khiến chúng tôi càng được tin tưởng. Sau khi kiểm tra thùng xe theo lệnh, chúng tôi được phép đi qua.

“Chúa ơi! Thành công rồi”. Tôi thở hắt ra sau khi Mikhail lái xe vào khu đỗ xe của giám hộ.

“Giờ thì sao ạ?” Jill hỏi.

“Giờ chúng ta thiết lập lại gia tộc Dragomir và vạch trần kẻ sát nhân”, tôi đáp.

“Ồ, chỉ có thế thôi à?” Adrian thể hiện rõ vẻ mỉa mai.

“Em biết đấy”, Mikhail điềm tĩnh nói, “ngay khi ảo giác bị phá bỏ, hai người sẽ bị giám hộ lao vào bắt giữ và tống vào ngục. Thậm chí còn tệ hơn”.

Tôi và Dimitri nhìn nhau. “Bọn em biết”, tôi nói, quên đi vụ việc kinh khủng lúc trước thật khó khăn. “Nhưng nếu thành công… chúng em sẽ không phải ở đó lâu. Người ta sẽ sử dụng những gì chúng em đã tìm ra và sẽ trả lại tự do cho chúng em”. Tôi nói nghe lạc quan hơn suy nghĩ trong lòng.

Sau khi đỗ xe, cả nhóm chúng tôi đi về phía tòa nhà vũ hội, giờ có thể nhìn thấy từ cách xa cả dặm vì đám người vây quanh. Cách đây không lâu,

https://thuviensach.vn

tôi cũng thực hiện hành trình này, với gần như những người này, vội vàng *đi khỏi* hoàng cung. Chúng tôi cũng sử dụng biện pháp ngụy trang bằng linh hồn, và tìm đường đào thoát. Giờ chúng tôi chủ động bước vào hiểm nguy. Tôi tin rằng nếu chúng tôi vào được mà không bị phát hiện và truyền đạt được thông tin, mọi sự sẽ ổn thỏa. Chiếc bùa của Sonya đã hoạt động tốt khi tôi gặp các nhà giả kim. Tôi không có lí do gì để nghi ngờ nó, nhưng trong lòng tôi vẫn lẩn khuất mối lo lắng: nếu đột nhiên nó không hoạt động nữa? Nếu vụ ngụy trang này thất bại và tôi bị phát hiện trước khi tới được tòa nhà? Người ta sẽ bắt tôi? Hay sẽ bắn trước?

Cửa tòa nhà bị chặn, nhưng giám hộ được phép vào trong, và Mikhail lại được phép đưa chúng tôi vào, với anh chàng Adrian mặt mũi sưng sỉa làm lí do. Cháu trai của nữ hoàng quá cố hiếm khi bị cự tuyệt, và với sự hỗn loạn bên trong, càng nhiều giám hộ, tôi và Dimitri đều đang giả vờ là giám hộ, càng tốt. Adrian khoác tay qua người Jill khi bước vào, và các giám hộ cho cô bé đi qua.

Chúng tôi vào trong phòng vũ hội mà không bị chú ý gì. Tôi đã từng chứng kiến sự tranh cãi qua đôi mắt Lissa, nhưng trực tiếp trải nghiệm là chuyện hoàn toàn khác. Ồn ào hơn. Chát chúa hơn. Tôi và các bạn nhìn nhau. Tôi căng người chuẩn bị đối mặt với tất cả - chết tiệt, đây không phải lần đầu tiên - nhưng vẫn là một bài thử thách kĩ năng.

“Chúng ta cần người thu hút sự chú ý của mọi người trong phòng. Ai đó không sợ bị chú ý… À, tất nhiên là trừ em ra”.

“Mikhail, cậu đi đâu thế?”

Chúng tôi quay lại và thấy Abe đứng trước mặt.

“Ồ, vừa nhắc đã tới”, tôi nói. “Đúng người ta đang cần”.

Abe nhìn tôi và nhíu mày. Bùa phép bị nhìn xuyên thấu nếu người khác biết tôi đang sử dụng nó. Bùa phép cũng ít hiệu lực hơn nếu người ta biết rõ người đeo. Đó là lí do Victor nhận ra tôi trong ngục Tarasov. Chiếc bùa của Sonya quá mạnh nên Abe không thể phá vỡ được, nhưng ông biết có gì đó không hợp lí.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện gì vậy?” Abe chất vấn.

“Bình thường thôi, ông già”, tôi hớn hở đáp. “Chuyện nguy hiểm, kế hoạch điên rồ… bố biết đấy, những thứ di truyền trong gia đình ta ấy mà”.

Ông nheo mắt nhìn lại, vẫn chưa thực sự thấy rõ. Có lẽ trông tôi mờ ảo. “Rose? Con đấy à? Con đã ở đâu thế?”

“Bọn con cần người lôi kéo sự chú ý của cả phòng”. Không hiểu cha mẹ thấy gì khi phát hiện ra con mình trốn giờ giới nghiêm. Trông Abe có vẻ không đồng tình. “Bọn con có cách giải quyết vụ tranh cãi này”.

“À, chắc chúng ta sẽ làm bùng nổ một cuộc tranh cãi mới”. Adrian lạnh nhạt nói.

“Con đã tin tưởng bố trong phiên điều trần. Giờ bố tin con được chứ?” Tôi năn nỉ.

Mặt Abe méo xệch. “Rõ ràng con không tin tưởng ta nên mới không ngồi yên ở Tây Virginia”.

“Đó là lí thuyết thôi. Đi mà! Chúng con cần lắm”.

“Giờ cũng không còn nhiều thời gian nữa”, Dimitri thêm vào.

Abe lại chăm chú nhìn anh. “Để xem nào. Belikov phải không?” Giọng cha tôi không chắc chắn lắm - Adrian đã khéo ngụy trang cho Dimitri - nhưng Abe đủ thông minh để phát hiện ra người đi với tôi sẽ là ai.

“Bố, phải nhanh lên thôi. Chúng con đã biết kẻ sát nhân và tìm được…” Tôi phải giải thích ra sao đây? “Một cơ hội đổi đời cho Lissa”.

Không có nhiều chuyện khiến Abe giật mình, nhưng có lẽ từ *“bố”* đầy chân thành của tôi đã làm được điều đó. Abe nhìn quanh phòng, ánh mắt dừng lại ở một người, rồi ông khẽ hất hàm. Vài giây sau, mẹ tôi hối hả đi về phía tôi! Tuyệt. Ông gọi; bà tới. Gần đây có vẻ họ rất gần gũi. Hi vọng Lissa là người duy nhất ngạc nhiên khi biết mình có em.

“Mấy người này là ai?” mẹ tôi hỏi.

“Đoán đi”, Abe dứt khoát. “Ai đủ ngu ngốc để đột nhập vào hoàng cung sau khi trốn khỏi nó chứ?”

Mẹ tôi tròn mắt. “Làm sao…”

https://thuviensach.vn

“Không có thời gian đâu”. Cái nhìn sắc bén mà mẹ tôi đáp trả ông nói bà không muốn bị ngắt lời. Có lẽ tôi sẽ không có anh chị em gì. “Anh có linh tính một nửa số giám hộ trong phòng này sẽ lao tới chỗ chúng ta. Em đã sẵn sàng chưa?”

Người mẹ tội nghiệp vẫn yêu lẽ phải của tôi trông có vẻ đau đớn khi nhận ra mình được yêu cầu điều gì. “Rồi”.

“Tôi cũng vậy”, Mikhail lên tiếng.

Abe nhìn mọi người. “Có lẽ tỉ lệ không đẹp lắm”.

Abe đi thẳng tới chỗ Nathan Ivashkov đang dựa vào dãy ghế vòng. Trông ông ta mệt mỏi và thất bại, hoàn toàn mất kiểm soát trước sự hỗn loạn quanh mình. Khi chúng tôi lại gần, các ứng viên cho ngôi vị liếc mắt đầy tò mò, và tôi nhận ra cái giật mình qua mối liên kết. Lissa đã nhìn xuyên qua chiếc bùa linh hồn. Tôi có cảm giác cô nín thở khi thấy chúng tôi. Lo sợ, choáng váng và nhẹ lòng. Và cả bối rối nữa. Cô mừng vì thấy chúng tôi đến nỗi quên mất chuyện bầu cử, định đứng dậy. Tôi khẽ lắc đầu, yêu cầu cô giữ lớp vỏ bọc cho chúng tôi, và sau vài giây ngập ngừng, cô ngồi xuống. Cô lo lắng và bối rối, nhưng tin tưởng tôi.

Nathan như sống dậy khi thấy chúng tôi, nhất là khi Abe xô ông sang một bên và nắm lấy chiếc micro. “Này, ông định…”

Tôi tưởng Abe sẽ gào lên để khiến mọi người im lặng hay làm chuyện gì đó tương tự. Tất nhiên, Nathan đã cố nhiều lần nhưng đều thất bại. Vì thế, tôi hơi ngạc nhiên - mọi người cũng vậy - khi Abe đặt ngón tay lên môi và huýt một tiếng sáo chói tai nhất mà tôi từng nghe. Và tiếng huýt sáo đó qua micro? Đau cả tai. Chắc các Moroi còn thấy tệ hơn nhiều, chưa kể tới tiếng rít trong loa phóng thanh.

Căn phòng im lặng đủ để ông lên tiếng. “Giờ các vị đã tỉnh lại để im miệng”, Abe nói. “Chúng tôi có… điều cần nói”. Abe nói bằng giọng tự tin, ra vẻ ta kiểm soát thế giới, nhưng tôi biết ông đang rất cố gắng. “Hành động nhanh lên”, ông thì thầm và đưa micro cho chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi nhận micro và hắng giọng. “Chúng tôi tới đây để, ờ, chấm dứt các cuộc tranh cãi”. Câu nói của tôi nhận được những tiếng lầm bầm đáp trả, và tôi vội vàng nói to hơn trước khi cả phòng bùng nổ lần nữa. “Các điều luật không cần phải thay đổi. Vasilisa Dragomir đủ tư cách bỏ phiếu trong hội đồng, và đủ tư cách trở thành ứng viên đầy đủ cho ngôi vị. Có một thành viên nữa trong gia đình cô. Cô không phải là người cuối cùng của dòng họ Dragomir”.

Tiếng thì thầm và xôn xao bùng lên, dù không giống như vụ ầm ĩ lúc trước, có lẽ bởi Moroi thích chuyện bí ẩn, và cần phải biết chuyện này sẽ diễn biến thế nào. Trong tầm nhìn của mình, tôi thấy các giám hộ hình thành một vòng vây lỏng quanh chúng tôi. Họ lo lắng an ninh chứ không phải các vụ xì căng đan.

Tôi ra hiệu cho Jill tiến tới. Trong khoảnh khắc cô bé sững người, rồi có lẽ nhớ lại lời Adrian nói trong xe, cô tiến đến bên tôi, mặt trắng nhợt như sắp ngất xỉu. Tôi cũng thấy mình sắp ngất. Sự căng thẳng và áp lực thật quá sức chịu đựng. Không. Tôi đã tới nước này rồi.

“Đây là Jillian Mastrano Dragomir. Cô là con ngoài giá thú của Eric Dragomir, nhưng *đúng* là con ông ta và là một thành viên chính thức của dòng họ này”. Tôi ghét dùng từ *ngoài giá thú* nhưng dù sao nó cũng là chi tiết cần thiết.

Trong khoảnh khắc im lặng theo đó, Jill vội vàng ghé vào micro nói. “Tôi *là* người nhà Dragomir”, cô bé dõng dạc dù tay run lẩy bẩy. “Gia đình tôi đủ số người, và c… chị gái tôi có đủ quyền”.

Tôi lại thấy tòa nhà bùng nổ, và Abe nhảy vào giữa hai chúng tôi, giành lấy micro. “Với những ai không tin tưởng chuyện này, chúng ta có thể xét nghiệm ADN để xóa bỏ mọi nghi ngờ về xuất thân của Jillian”. Tôi phải ngưỡng mộ khả năng lĩnh hội của Abe. Ông vừa biết sự thật sáu mươi giây trước, và đã sẵn sàng ủng hộ nó đầy chắc chắn, như thể ông đã tự tay thực hiện xét nghiệm trong văn phòng của mình. Thật nhiều niềm tin, và một lợi thế không thể bỏ qua. Ông già tôi thích chuyện bí mật.

https://thuviensach.vn

Thông tin đã gặp phải những phản ứng tôi dự liệu sẵn. Sau khi đám đông tiếp thu tin này, một loạt lời nhận xét tuôn ra.

"Eric Dragomir chẳng có thêm đứa con nào hết, ngoài giá thú hay trong giá thú cũng thế".

"Lừa đảo!"

"Hãy đưa ra bằng chứng! Kết quả xét nghiệm đâu?"

"Ồ… Ông ta khá lăng nhăng…"

"Ông ta *có* một đứa con riêng".

Câu nói cuối cùng khiến đám đông im bặt, vừa vì phát ra bởi một giọng nói uy quyền và vừa vì nó là lời phát ngôn của Daniella Ivashkov. Bà đã đứng dậy, và dù không có micro, giọng bà vẫn vang khắp căn phòng. Bà có đủ quyền lực trong xã hội này nên có thể giành được sự chú ý. Nhiều người trong hoàng tộc sẵn sàng nghe lời bà. Trong căn phòng đã im lặng, Daniella tiếp tục.

"Eric Dragomir có một đứa con ngoài giá thú, với người phụ nữ tên Emily Mastrano, một vũ công, nếu tôi nhớ chính xác. Ông ta muốn giữ bí mật và cần phải làm một số việc - mà ông không thể tự làm được - để che giấu. Tôi là một trong số ít người tham gia giúp đỡ". Bà nở một nụ cười cay đắng không giống phong cách bà chút nào. "Thực sự tôi cũng chẳng phiền nếu nó cứ là bí mật".

Các mảnh ghép khớp lại trong đầu tôi. Giờ tôi đã biết ai đột nhập vào phòng chứa dữ liệu của các nhà giả kim. Và lí do. Trong sự im lặng của căn phòng, tôi không cần có micro để trả lời bà.

"Và điều đó đủ để khiến bà xóa giấu vết một số loại giấy tờ".

Daniella hướng nụ cười đó về phía tôi. "Đúng vậy".

"Bởi nếu dòng họ Dragomir tàn lụi, linh hồn cũng sẽ tàn lụi, và Adrian sẽ được an toàn. Linh hồn đang gây quá nhiều chú ý, và bà cần phải xóa hết những chứng cứ về Jill để dập tắt sự tín nhiệm với Vasilisa". Vẻ mặt Daniella khẳng định lời nói của tôi. Lẽ ra phải bỏ qua, nhưng tính tò mò trong tôi không cho phép. "Vậy tại sao giờ bà thừa nhận?"

https://thuviensach.vn

Daniella nhún vai. “Vì ngươi nói đúng. Một cuộc xét nghiệm ADN sẽ chứng minh sự thực”. Nhiều người tin lời bà há hốc miệng kinh ngạc không biết điều đó có ý nghĩa gì. Những người không tin tỏ vẻ khinh bỉ. Daniella, hẳn rất thất vọng vì sự thật đã bị phơi bày, tỏ ra nhẹ nhõm và sẵn sàng chấp nhận. Nhưng nụ cười của bà dần tắt khi bà chăm chú nhìn tôi. “Điều ta muốn biết là: *ngươi* là ai?”

Một lượng lớn người xem cũng muốn biết điều đó. Tôi chần chừ. Chiếc bùa của Sonya đã giúp tôi đi tới mức này. Chúng tôi vừa nhận được sự chấp thuận mong manh về Jill và gia đình Dragomir. Nếu chúng tôi để yên cho hệ thống vận hành, và nếu Lissa chiến thắng như tôi mong muốn, tôi sẽ có sự ủng hộ của nữ hoàng để rửa sạch mối oan ức.

Nhưng nhìn đám đông - toàn những người tôi biết và kính trọng, những người vẫn kết tội tôi mà không suy xét - đột nhiên cơn giận bùng lên trong tôi. Dù nó có do linh hồn gây ra hay không cũng vậy. Tôi vẫn tức giận vì mình bị kết án và bị thải loại quá dễ dàng. Tôi không muốn chuyện này được giải quyết lặng lẽ trong văn phòng giám hộ. Tôi muốn đối mặt. Tôi muốn thiên hạ biết mình vô tội - ít ra là không giết hại nữ hoàng.

Và thế là, vượt qua kỉ lục liều mạng và hành động thiếu suy nghĩ của mình, tôi giật bỏ chiếc vòng tay của Sonya.

“Tôi là Rose Hathaway!”

https://thuviensach.vn

Ba mươi ba

TIẾNG KÊU GÀO TỪ HÀNG GHẾ KHÁN GIẢ cho tôi biết sự ngụy trang đã biến mất.

Nhiều ánh mắt cũng hướng về phía Dimitri. Adrian cũng đã hạ ảo giác xuống ngay khi tôi xé bỏ vỏ bọc của mình. Và đúng như chúng tôi đã tính, các giám hộ vẫn lặng lẽ bao vây chúng tôi từ trước xông tới, tay lăm lăm súng ngắn. Tôi vẫn nghĩ đó chỉ là trò lừa. May thay, mẹ tôi và Mikhail nhanh chóng vào vị trí để ngăn những người tấn công và ngăn chặn nổ súng.

“Đừng”, tôi hét lên với Dimitri, biết anh đang định tham gia bảo vệ. Việc chúng tôi đứng yên để không bị coi là mối đe dọa là rất quan trọng. Thậm chí tôi còn giơ tay lên, và Dimitri - hẳn rất miễn cưỡng - làm theo. “Khoan đã. Xin hãy nghe chúng tôi nói trước”.

Vòng vây giám hộ siết chặt lại, không để lộ một kẽ hở. Tôi tin chắc mẹ tôi và Mikhail là vật cản duy nhất khiến họ không nổ súng. Giám hộ vẫn luôn tránh đấu đá lẫn nhau nếu có thể. Hai người cản đường thực sự không khó để hạ gục, và những giám hộ này sẽ không chờ lâu. Jill và Abe đột nhiên bước tới, đứng cạnh hai chúng tôi. Thêm lá chắn. Tôi thấy một giám hộ trong số đang bao vây nhăn mặt. Để người dân vướng vào sẽ khiến mọi sự rắc rối hơn. Adrian không di chuyển, nhưng việc anh mắc trong vòng vây vẫn khiến anh trở thành chướng ngại vật.

“Sau này bắt giữ chúng tôi cũng được”. Tôi nói. “Chúng tôi sẽ không chống cự. Nhưng giờ hãy để chúng tôi nói đã. Chúng tôi biết thủ phạm giết hại nữ hoàng”.

“Chúng tôi cũng vậy”, một giám hộ đáp lại. “Giờ mọi người… hãy lùi lại trước khi bị thương. Đây là những tên tội phạm bỏ trốn nguy hiểm”.

https://thuviensach.vn

“Họ cần được nói”, Abe lên tiếng. “Họ có chứng cứ”.

Một lần nữa Abe lại tự tin dấn thân vào tình cảnh mà ông không hề biết gì. Ông đang chĩa mũi nhọn về phía tôi. Tôi sắp thích Abe rồi đấy. Thật không may chứng cứ của chúng tôi không chắc chắn trăm phần trăm như hi vọng, nhưng lúc trước tôi đã nói rồi… đó là phương diện trên lí thuyết.

“Để họ nói”.

Một giọng nói nữa vang lên, một giọng nói vô cùng quen thuộc. Lissa lách qua hai giám hộ. Họ vẫn giữ thế bao vây chặt, sự quan tâm hàng đầu hiện giờ là không cho chúng tôi trốn thoát. Cô chui lọt qua, nhưng chỉ vừa tầm để một giám hộ nắm lấy tay ngăn cô tới chỗ chúng tôi.

“Họ đã tới đây rồi. Họ đã nói đúng về… Jill”. Trời ơi, thật *chẳng* dễ dàng gì khi nhắc đến chuyện đó với vẻ mặt thản nhiên, vì cô vẫn chưa thực sự hiểu ngọn ngành chuyện này. Cái chết đang đe dọa trước mắt tôi mới là thứ khiến cô quên đi chuyện động trời là mình có một đứa em. Cô cũng đang hết sức tin tưởng rằng tôi nói sự thật. “Các người đã bao vây họ rồi. Họ sẽ không thể đi đâu cả. Để cho họ nói. Tôi cũng có chứng cứ hỗ trợ họ”.

“Tớ sẽ chờ chia sẻ chứng cứ sau, Liss”, tôi hạ giọng. Lissa vẫn tin Daniella là kẻ sát nhân và hẳn không muốn nghe sự thật. Lissa nhìn tôi bối rối nhưng im lặng.

“Hãy nghe họ nói”, một giám hộ lên tiếng, không phải ai khác: chính là Hans. “Sau vụ đào thoát mà họ đã thực hiện, tôi rất muốn biết vì sao họ quay lại”.

Hans giúp chúng tôi?

“Nhưng”, ông nói tiếp, “tôi tin hai người biết là chúng tôi phải kiềm chế các người trước khi cho các người tiết lộ bí mật trọng đại của mình”.

Tôi nhìn Dimitri, thấy anh cũng đang nhìn mình. Cả hai đều biết chúng tôi đang dấn thân vào chuyện gì, thực sự đây là một tình thế tốt hơn tôi dự kiến.

“Được”, Dimitri đáp. Anh nhìn những người bảo vệ tinh nhuệ xung quanh. “Được rồi. Để họ qua đi”.

https://thuviensach.vn

Mẹ tôi và mọi người không đi ngay. “Làm đi”, tôi nói. “Đừng trở thành bạn tù với bọn con”.

Tôi tin chắc những tên ngốc đáng yêu này sẽ không nghe lời mình. Nhưng Mikhail lùi lại, rồi tới lượt những người khác. Trong nháy mắt, các giám hộ giữ lấy họ và dẫn họ đi. Dimitri và tôi đứng yên, bốn giám hộ tiến tới, hai người tới chỗ tôi và hai người tới chỗ anh. Adrian đã rút cùng mọi người, nhưng Lissa vẫn đứng cách chúng tôi vài bước, tràn đầy tin tưởng ở tôi.

“Nói đi”, Hans ra lệnh, tay giữ chặt tay tôi.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Lissa, rất ghét phải nói ra điều cần nói. Nhưng, không. Cô không phải người tôi lo lắng nhất. Nhìn trong đám đông, tôi thấy Christian vẫn chăm chú lắng nghe. Tôi phải quay đi và nhìn vào cả đám đông, không muốn nhìn một gương mặt cụ thể nào. Tất cả đều nhòa đi.

“Tôi không giết Tatiana Ivashkov”, tôi lên tiếng. Vài người lầm bầm ngờ vực. “Tôi không thích bà ta. Nhưng tôi không giết”. Tôi liếc nhìn Hans. “Ông đã thẩm vấn người giữ cửa về nơi tôi đang ở khi xảy ra vụ giết người đúng không? Và anh ta đã nhận diện người tấn công Lissa chính là người trả tiền cho anh ta nói dối về tung tích của tôi?” Tôi đã biết từ Mikhail là Joe cuối cùng cũng thừa nhận ăn hối lộ từ một Moroi bí ẩn khi các giám hộ nghi ngờ anh ta có dính líu.

Hans nhíu mày, hơi chần chừ, rồi gật đầu cho tôi tiếp tục.

“Không có ghi chép nào về sự tồn tại của hắn, ít ra là các giám hộ không có. Nhưng các nhà giả kim biết hắn là ai. Họ đã từng thấy hắn tại một trụ sở, với vai trò bảo vệ cho một người”. Tôi hướng về phía Ethan Moore, người đang đứng trong số giám hộ gần cửa ra vào. “Một vệ sĩ cho người được phép gặp Tatiana trong đêm bà bị giết: Tasha Ozera”.

Không cần có sự ầm ĩ từ phía người xem bởi lần này Tasha tự mình hành động. Cô nhảy chồm lên từ ghế ngồi cạnh chỗ Christian.

“Cháu nói cái quái gì thế, Rose?” Tasha kêu lên. “Cháu điên à?”

https://thuviensach.vn

Khi đứng đó đầy vẻ thách thức, sẵn sàng đối mặt với đám đông và đòi lại công lí, tôi cảm thấy đầy sức mạnh và chiến thắng. Giờ đây… giờ đây tôi buồn bã nhìn người mình vẫn luôn tin tưởng, người nhìn lại tôi đầy bàng hoàng và đau đớn.

"Cháu chỉ ước… nhưng đúng là như thế. Cả hai ta đều biết. Cô đã giết Tatiana".

Vẻ nghi ngờ của Tasha tăng lên, pha lẫn sự tức giận như thể cô đang làm ơn cho tôi. "Cô chưa bao giờ, *chưa bao giờ* nghĩ cháu giết nữ hoàng… Và đã sát cánh đấu tranh cùng cháu vì điều đó. Tại sao cháu lại hành động như thế? Cháu đang lợi dụng vết nhơ Strigoi trong gia đình ta? Ta tưởng cháu đã vượt qua định kiến đó rồi chứ?"

Tôi nuốt khan. Tôi nghĩ thu thập chứng cứ mới là phần khó khăn. Nhưng chẳng thấm vào đâu so với việc tiết lộ. "Những gì cháu nói chẳng liên quan tới Strigoi. Cháu gần như mong là thế. Cô căm thù Tatiana vì điều luật độ tuổi và sự cự tuyệt cho Moroi chiến đấu". Tôi nhớ lại lúc Tasha phát hiện ra chương trình huấn luyện bí mật. Cô đã vô cùng kinh hoảng, có lẽ vì ân hận khi hiểu lầm nữ hoàng.

Đám đông chăm chú nhìn đầy bàng hoàng, nhưng một người lên tiếng: một người nhà Ozera tôi không quen nhưng hắn có tinh thần đoàn kết gia đình. Ông đứng dậy, khoanh tay đầy thách thức. "Một nửa hoàng cung này ghét Tatiana vì điều luật đó. Ngươi cũng vậy".

"Tôi không cho vệ sĩ đi đút lót hay tấn công Lis… công chúa Dragomir. Đừng giả vờ cô không quen hắn", tôi gằn giọng. "Hắn là vệ sĩ của cô. Hai người đã bị bắt gặp khi đi với nhau". Ian đã miêu tả rất rõ ràng về người anh ta gặp ở St. Louis: tóc đen dài, mắt xanh nhạt và má bị sẹo một bên.

"Rose, không thể tin chuyện này đang xảy ra, nhưng nếu James, đó là tên hắn, làm những chuyện cháu vừa nói, thì hắn đã làm một mình. Hắn luôn có những ý tưởng điên rồ. Cô biết từ khi thuê hắn làm vệ sĩ riêng, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ hắn đủ sức giết người". Cô nhìn quanh, tìm người có quyền phán xét, và cuối cùng dừng lại ở hội đồng. "Tôi vẫn luôn

https://thuviensach.vn

tin Rose là người vô tội. Nếu James là kẻ chịu trách nhiệm thì tôi rất sẵn lòng khai báo mọi điều để giải oan cho Rose".

Quá sức dễ dàng. Một Moroi bí ẩn - James - vẫn xuất hiện như hình với bóng cạnh Tasha. Hắn cũng bị phát hiện trong những tình huống đáng ngờ mà cô không có mặt, như trong vụ hối lộ Joe và tấn công Lissa. Tôi có thể tin Tasha và đổ hết lỗi cho hắn. Hắn đã chết. Tasha và tôi vẫn là bạn bè. Cô đã diễn điều đó trước, đúng không? Có gì sai đâu?

Christian đứng lên cạnh Tasha, nhìn tôi như một người lạ. "Rose, tại sao cậu dám nói vậy? Cậu *thừa hiểu* cô ấy. Cậu biết cô sẽ không làm chuyện này. Đừng làm trò nữa, để mọi người làm rõ chuyện tên James đã giết nữ hoàng đi".

Quá sức dễ dàng. Đổ tội cho người chết.

"James không thể đâm chết Tatiana", tôi đáp. "Tay hắn bị thương. Moroi phải dùng cả hai tay mới đủ sức đâm kẻ khác. Tớ đã chứng kiến cảnh ấy hai lần. Và tớ tin cậu có thể nhận được câu trả lời ngay từ Ethan Moore…" Tôi nhìn người vệ sĩ mặt tái mét. Có thể hắn sẵn sàng lao vào chiến đấu và giết chóc, nhưng trước những ánh mắt tập trung này? Và những cuộc thẩm vấn từ những người đồng nghiệp? Tôi không nghĩ hắn đủ sức chống trả. Có lẽ đó là lí do Tasha điều khiển được hắn. "James không có mặt trong đêm Tatiana bị giết, đúng không? Cả Daniella Ivashkov cũng vậy, dù lúc trước anh nói khác với công chúa Dragomir. Nhưng Tasha thì có mặt. Cô ở trong phòng của nữ hoàng, mà anh không báo cáo lại điều đó".

Ethan trông như sắp vùng chạy, nhưng cơ hội trốn thoát cũng chỉ mong manh như của tôi với Dimitri. Hắn chậm chạp lắc đầu. "Tasha không giết ai cả". Đây không phải lời khẳng định về vị trí của Tasha mà tôi mong muốn, nhưng cũng gần tới. Các giám hộ sẽ khai thác được nhiều thông tin từ hắn.

"Rose!" Christian đã thực sự nổi giận, nhìn tôi với nỗi đau đớn hơn cả vẻ mặt Tasha. "Thôi đi!"

Lissa ngập ngừng bước tới vài bước. Tôi nhận ra trong lòng cô không muốn tin chuyện này… nhưng cô tin tôi. Cô nghĩ tới giải pháp đàm phán.

https://thuviensach.vn

“Tôi biết chuyện này không đúng… nhưng nếu chúng ta sử dụng phép ép buộc lên kẻ tình nghi…”

“Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện đó!” Tasha la lên, nhìn Lissa gay gắt. “Đừng dính vào chuyện này. Tương lai của cháu đang đến giai đoạn quyết định. Một tương lai cháu sẽ đạt được nhiều thành tựu mà nhân dân mong chờ”.

“Một tương lai cô có thể thao túng”, tôi chợt nhận ra. “Lissa tin tưởng rất nhiều cải cách cô thực hiện… Và cô nghĩ cô sẽ thuyết phục được cô ấy những điều còn chưa tin. Nhất là nếu cô ấy ở bên cháu trai cô. Vì thế cô mới đấu tranh để thay đổi điều luật nhân số tối thiểu. Cô muốn Lissa lên ngôi”.

Christian định bước tới, nhưng Tasha nắm vai giữ lại. Điều đó không khiến cậu ta thôi nói. “Thật ngu ngốc. Nếu cô Tasha muốn Lissa lên ngôi thì tại sao lại cho James tấn công cô ấy?”

Đó là bí ẩn tôi chưa có lời giải. Nhưng Dimitri có. Biết bên mình có hai giám hộ, anh vẫn nhích lại gần tôi.

“Vì lẽ ra không có ai phải chết”. Giọng nói trầm vang của anh vọng khắp căn phòng. Anh không cần dùng tới micro để nói với Tasha. “Cô không ngờ có giám hộ bên cạnh Vasilisa”. Anh nói đúng. Eddie đã bị đột xuất phân công làm việc trong đêm đó và chỉ vừa kịp gặp lại Ambrose và Lissa. “Có lẽ James chỉ định giả vờ tấn công rồi bỏ chạy… để lôi kéo lòng thương và sự ủng hộ cho Vasilisa. Kế hoạch đó đã thành công, dù sự việc rất nghiêm trọng”.

Cơn giận trên gương mặt Tasha chuyển sang vẻ tôi không nắm bắt được ngay. Cô có vẻ tức giận vì lời kết tội của tôi, nhưng còn với Dimitri - còn hơn thế nữa. Cô đau đớn thực sự. Tan vỡ. Tôi biết vẻ mặt đó. Vài giờ trước tôi đã nhìn thấy trên gương mặt Adrian.

“Dimka, không phải cả anh cũng vậy chứ”, Tasha nói.

Qua đôi mắt Lissa, tôi nhìn linh khí Tasha thay đổi, cháy sáng hơn một chút khi cô nhìn Dimitri. Tôi hiểu ra điều Sonya đã giải thích với mình:

https://thuviensach.vn

linh khí thể hiện tình cảm.

“Vì thế nên em bị đổ tội”, tôi thì thầm thật khẽ. Chỉ có Dimitri và các giám hộ nghe thấy.

“Hả?” Dimitri hỏi.

Tôi chỉ lắc đầu. Tasha vẫn luôn yêu Dimitri. Tôi biết năm ngoái cô yêu anh, khi cô đề nghị hai người gắn bó và sinh con, hiếm có nam ma cà rồng lai nào nhận được cơ hội như thế. Anh đã từ chối, và tôi tưởng cô đã chấp nhận chỉ làm bạn với anh. Nhưng không. Cô vẫn luôn yêu anh. Khi Lissa tiết lộ về mối quan hệ giữa hai chúng tôi, Tasha đã biết. Nhưng biết bao lâu? Tôi không dám chắc. Hiển nhiên cô đã biết chuyện chúng tôi trước khi ra tay sát hại Tatiana, và đổ tội cho tôi khiến cô được tự do và mở lại cơ hội của cô với Dimitri.

Đưa ra những động cơ cá nhân khiến Tasha đổ tội cho tôi cũng chẳng ích gì. Vụ ám sát Tatiana mới là chuyện quan trọng. Tôi chỉ nhìn Hans. “Ông có thể giam giữ chúng tôi, tôi không ngại. Nhưng ông có nghĩ như thế là đủ để giữ cả Tasha - và Ethan - hay không?”

Vẻ mặt Hans thật khó đoán biết. Tình cảm của ông dành cho tôi vẫn luôn biến động kể từ ngày chúng tôi gặp nhau. Đôi khi tôi là kẻ phá rối không có tương lai. Đôi khi tôi lại là người lãnh đạo tiềm năng. Ông từng tin tôi là kẻ sát nhân, nhưng vẫn cho phép tôi trình bày. Ông cũng không hẳn quý mến tôi như bạn bè. Giờ thì sao?

Ông ngẩng đầu lên, nhìn mấy giám hộ đang túc trực quanh đám đông, sẵn sàng hành động. Gật đầu thật nhanh, ông ra lệnh. “Tạm giữ công nương Ozera. Và Moore. Chúng ta sẽ thẩm vấn họ”.

Vì Tasha đang ngồi giữa đám đông nên bốn giám hộ hơi lo lắng khi đi về phía cô. Họ cố tránh không để những người khác bị thương, nhưng vẫn phải xô đẩy khá nhiều. Điều đáng ngạc nhiên nhất là Tasha chống trả quyết liệt. Cô đã từng được huấn luyện. Không đến mức độ như các giám hộ, nhưng đủ để khiến người ta khó lòng bắt giữ cô. Cô đấm được đá được - và cả đâm chết nữ hoàng - và thậm chí hạ được cả một giám hộ.

https://thuviensach.vn

Có lẽ cô đang tìm đường thoát khỏi nơi này, dù trong khoảnh khắc tôi không nghĩ cô đủ sức. Nơi này quá đông đúc và hỗn loạn. Giám hộ đang tiến tới chỗ ẩu đả. Những Moroi sợ hãi cố *tránh khỏi* chỗ loạn đả. Mọi người dường như đang cản đường lẫn nhau. Đột nhiên một tiếng *bùm* vang vọng trong phòng. Tiếng súng nổ. Đa số Moroi nằm rạp xuống, còn các giám hộ vẫn di chuyển tới. Trên tay là khẩu súng có lẽ đoạt được của một giám hộ, Tasha túm lấy Moroi đầu tiên cô với tới bằng tay còn lại. Chúa ơi, Mia Rinaldi. Cô vẫn ngồi gần Christian. Hắn Tasha không biết con tin trong tay mình là ai.

"Không được di chuyển!" Tasha hét vào mặt các giám hộ đang tới gần. Khẩu súng chĩa thẳng vào đầu Mia, và tôi thấy tim mình ngừng đập. Tại sao mọi chuyện lại đến nước này? Không thể ngờ được. Nhiệm vụ của tôi lẽ ra phải gọn gàng và nhanh chóng. Vạch mặt Tasha. Tống cô ta đi. Xong.

Giám hộ dừng lại, không phải vì yêu cầu của Tasha mà vì họ đang tìm cách giải quyết mối đe dọa tổng thể. Trong khi đó, Tasha chậm chạp - rất chậm chạp - tìm đường ra ngoài, kéo Mia theo. Cô ta chậm chạp và loạng choạng vì ghế ngồi và vì bị chặn đường. Sự chậm chạp này cho các giám hộ thời gian giải quyết tình thế tiến thoái lưỡng nan. *Họ là ưu tiên hàng đầu.* Mạng sống của Mia - một Moroi - đang gặp nguy hiểm. Giám hộ không muốn Mia bị giết, nhưng một chiến binh Moroi cầm súng không thể để trốn thoát.

Vấn đề là, Tasha không phải chiến binh Moroi duy nhất trong phòng. Có lẽ cô ta đã chọn con tin tệ nhất, và tôi biết qua ánh mắt Mia rằng cô sẽ không im lặng chịu nghe theo Tasha. Lissa cũng nhận ra điều đó. Một hoặc cả hai sẽ bị giết, và Lissa sẽ không để điều đó xảy ra. Nếu Lissa có thể khiến Tasha nhìn mình, cô sẽ ép buộc Tasha đầu hàng.

Không, không, không, tôi nghĩ. Tôi không muốn bạn bè mình bị liên lụy nữa.

Cả Lissa và tôi thấy Mia căng người thoát khỏi vòng tay Tasha. Lissa nhận ra mình phải hành động ngay. Tôi thấy quyết định của cô qua mối liên

https://thuviensach.vn

kết. Tôi cảm nhận được ý nghĩ, quyết định và cả cách các cơ và dây thần kinh trong người cô hướng tới để lôi kéo sự chú ý của Tasha. Tôi nhận thấy rất rõ như hai chúng tôi có chung cơ thể. Tôi biết Lissa sẽ di chuyển trước khi cô nhận ra.

"Tasha, xin đừng…"

Lissa lao tới, tiếng kêu buồn thảm của cô bị ngắt quãng khi Mia đá hậu vào Tasha và vùng thoát khỏi tầm súng. Tasha giật mình trước cả hai biến động, vẫn giơ súng ra phía trước. Thấy Mia vuột khỏi tay và mọi thứ thay đổi quá nhanh, Tasha cuống cuồng bắn mấy phát về phía mối đe dọa phía trước mặt - không phải là những giám hộ đang nhanh chóng kéo tới. Mà là một bóng dáng mảnh khảnh mặc đồ trắng vừa kêu lên.

Ồ, lẽ ra là thế. Tôi đã nói rằng tôi biết chính xác Lissa sẽ bước đi và làm gì tiếp theo. Trong những giây quý báu trước khi cô hành động, tôi vùng khỏi sự kìm kẹp của những người bắt giữ mình và lao tới trước Lissa. Có người nhảy tới theo tôi, nhưng đã quá muộn. Đúng lúc đó súng của Tasha nổ vang. Tôi thấy đau nhói ở ngực, và không còn gì khác ngoài cơn đau - một cơn đau kinh khủng đến không thể chịu nổi.

Tôi thấy mình ngã xuống, thấy Lissa sụp xuống bên cạnh và kêu gào - có lẽ với tôi, có lẽ với người khác. Căn phòng ồn ào đến nỗi tôi không hiểu chuyện gì diễn ra với Tasha. Chỉ còn có tôi và cơn đau mà tôi muốn ngăn lại. Thế giới dần dần im lặng đi. Tôi thấy Lissa nhìn mình, kêu gào những lời tôi không nghe rõ. Cô rất đẹp. Rực rỡ. Tỏa sáng… nhưng bóng tối dần bao trùm quanh cô. Và trong bóng tối đó, tôi thấy những gương mặt… những linh hồn và ma quỷ vẫn luôn theo tôi. Mỗi lúc một dày đặc, mỗi lúc một gần. Vẫy gọi.

Một khẩu súng. Tôi bị hạ gục bởi một khẩu súng. Thật nực cười. *Gian lận.* Tôi đã dành cả đời học cách chiến đấu giáp lá cà, học cách né tránh những vết răng và những đôi tay mạnh đủ sức bẻ cổ mình. Một khẩu súng? Thật… quá dễ. Có lẽ tôi sẽ bị sỉ nhục. Tôi không biết nữa. Có vấn đề gì chăng? Tôi cũng chẳng biết. Tất cả những gì tôi biết bây giờ là tôi sắp chết.

https://thuviensach.vn

Mắt tôi mỗi lúc một mờ đi, bóng tối và bóng ma kéo tới, tôi thề, dường như tôi nghe tiếng Robert thì thầm bên tai: *Cõi chết sẽ không thả ngươi ra lần thứ hai.*

Ngay trước lúc ánh sáng tắt hẳn, tôi thấy gương mặt Dimitri ghé sát với Lissa. Chỉ cần biết hai người mình yêu nhất đời vẫn sống, tôi có thể rời bỏ cõi đời. Cõi chết sẽ có tôi. Dù sao tôi cũng đã hoàn thành mục đích, đúng không? Để bảo vệ? Tôi đã làm được. Tôi đã cứu Lissa như lời thề lúc trước. Tôi chết trong chiến đấu. Không bị đặt lịch.

Gương mặt Lissa giàn giụa nước mắt, tôi chỉ mong sao mình thể hiện được tình yêu dành cho cô. Bằng chút sinh lực cuối cùng, tôi cố nói ra, cố cho Dimitri biết tôi yêu anh biết bao và giờ anh phải bảo vệ Lissa. Có lẽ anh không hiểu, nhưng câu khẩu hiệu của giám hộ là ý nghĩ tỉnh táo cuối cùng của tôi.

Họ là ưu tiên hàng đầu.

https://thuviensach.vn

Ba mươi tư

TÔI ĐÃ KHÔNG THỨC DẬY nơi cõi chết.

Thậm chí tôi còn không thức dậy trong bệnh viện hay trung tâm y tế - nơi tôi đã đến quá nhiều lần. Không, tôi thức giấc trong một căn phòng ngủ khổng lồ có nội thất dát vàng. Thiên đường? Có lẽ cách hành xử của tôi không thể đưa tôi tới thiên đường được. Chiếc giường có trướng rủ được phủ chăn lông vịt dày như đệm. Nến cháy lập lòe trên chiếc bàn nhỏ ở đầu tường bên kia phòng, khiến không khí tràn ngập mùi hoa nhài. Tôi không hiểu làm thế nào hay tại sao mình lại ở đây, nhưng nhớ lại cơn đau và bóng tối lúc trước, tôi cho rằng việc mình vẫn còn đang thở là tốt lắm rồi.

“Người đẹp ngủ trong rừng tỉnh dậy rồi”.

Giọng nói đó… giọng nói tuyệt vời như mật với ngữ điệu nhẹ nhàng. Nó ôm lấy tôi, và theo sau nó là sự thực không tưởng cùng tác động của nó: tôi vẫn sống. Tôi vẫn sống. Và Dimitri ở đây.

Tôi không nhìn thấy anh nhưng thấy mình nở nụ cười. “Anh là y tá của em à?”

Tôi nghe tiếng anh đứng dậy khỏi ghế và đi tới. Thấy anh đứng trước mặt mình như thế, tôi nhận ra chiều cao của anh. Anh nhìn xuống tôi với nụ cười tươi rói hiếm hoi. Anh đã thay đồ, mái tóc nâu buộc gọn sau gáy, dù đã vài ngày nay anh không cạo râu. Tôi định ngồi dậy nhưng anh cản lại.

“Không, không, em phải nằm xuống”. Cơn đau ở ngực tôi nói rằng anh đã đúng. Đầu óc tôi tỉnh táo, nhưng toàn thân tôi kiệt sức. Tôi không biết đã bao lâu rồi, nhưng tôi biết cơ thể mình vừa trải qua một trận chiến đấu - không phải với Strigoi hay gì cả, mà với chính cái chết. Một trận chiến để sống sót.

https://thuviensach.vn

“Vậy lại gần đây đi. Em muốn nhìn anh”.

Anh ngập ngừng một chút rồi tháo giày ra. Quay người lại - và nhăn nhó vì đau - tôi nhúc nhích để tạo ra chỗ trống bên cạnh giường. Anh cuộn người xuống bên tôi. Hai gương mặt cùng đặt trên một chiếc gối, chỉ cách nhau vài phân.

“Thế này tốt hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều rồi”.

Anh dùng những ngón tay dài và đẹp vuốt tóc tôi và dừng lại ở gò má. “Em thấy thế nào rồi?”

“Em đói”.

Anh bật cười khe khẽ và cẩn thận trượt tay xuống phần dưới lưng tôi thành nửa cái ôm. “Tất nhiên là đói rồi. Anh nghĩ có lẽ người ta chỉ tiếp nước dinh dưỡng được cho em mà thôi. Và cả huyết thanh nữa. Có lẽ em đang bị hạ đường huyết”.

Tôi nổi da gà. Tôi không thích kim nhọn hay dây truyền nước và thấy mừng vì không phải nhìn thấy chúng. (Kim xăm lại là chuyện khác.) “Em hôn mê bao lâu rồi?”

“Vài ngày”.

“Vài ngày…” Tôi rùng mình, Dimitri kéo chăn lên cao hơn, tưởng tôi bị lạnh. “Lẽ ra em không thể sống sót”, tôi thì thầm. Vết bắn như thế… quá nhanh, quá gần tim. Hay trúng tim rồi? Tôi đặt tay lên ngực nhưng không biết chính xác mình đã bị bắn ở đâu. Khắp nơi đều đau nhức. “Chúa ơi. Lissa chữa trị cho em phải không?” Chắc sẽ tốn rất nhiều pháp thuật. Cô không nên làm vậy. Cô không đủ sức. Nếu không… mà tại sao tôi vẫn thấy đau? Nếu Lissa chữa lành cho tôi, chắc cô phải làm cho trót.

“Không, cô ấy không chữa trị cho em”.

“Không?” Tôi nhíu mày không hiểu. Vậy làm thế nào tôi sống sót được? Một câu trả lời đáng kinh ngạc đến với tôi. “Vậy… Adrian? Anh ấy sẽ không bao giờ… sau những gì em đã đối xử với anh ấy… không. Không thể nào…”

https://thuviensach.vn

“Cái gì, em nghĩ Adrian sẽ bỏ mặc em chết sao?”

Tôi không trả lời. Viên đạn đã bị gắp ra, nhưng nghĩ tới Adrian, tim tôi vẫn rất đau đớn.

“Dù Adrian có nghĩ gì đi nữa…” Dimitri ngập ngừng. Dù sao đây cũng là một chủ đề nhạy cảm. “Ồ, cậu ta sẽ không để em chết. Cậu ta muốn chữa cho em, nhưng không thể”.

Tôi thấy ân hận vì nghĩ tới Adrian quá ít. Dimitri nói đúng. Adrian sẽ không bao giờ bỏ mặc tôi, nhưng giờ tôi không còn lựa chọn nào nữa. “Vậy ai? Sonya?”

“Không ai cả. À, chính em, chắc vậy”.

“Em… gì cơ?”

“Đôi khi người ta sẽ tự lành lại mà không cần pháp thuật, Rose”. Trong giọng nói của anh pha lẫn chút kinh ngạc, dù vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh. “Và vết thương của em… rất nặng. Không ai dám tin em sẽ sống sót. Em đi thẳng tới phòng phẫu thuật, mọi người chỉ biết chờ đợi”.

“Nhưng tại sao…” Tôi thấy tự kiêu, hỏi câu tiếp theo. “Tại sao Lissa và Adrian *không* chữa cho em?”

“Ồ, họ rất muốn, hãy tin anh. Nhưng cục diện lúc đó, và cả sự rối loạn… hoàng cung đã bị cách li. Cả hai người họ đều bị đưa đi và đặt dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt trước khi kịp hành động. Không ai cho phép họ ở gần em, khi người ta vẫn cho rằng em là kẻ sát nhân. Họ cần phải làm rõ chuyện Tasha trước, dù hành động của cô ta đã rất đe dọa”.

Mất một lúc tôi mới vượt qua được ý tưởng thuốc men và sức bền của chính bản thân đã cứu tôi. Tôi đã quá quen với linh hồn. Chuyện này dường như bất khả thi. Trong lúc tôi cố sắp xếp lại tư duy, câu nói của Dimitri khiến tôi ngỡ ngàng. “Tasha… còn sống không?”

Vẻ mặt anh trầm xuống hơn. “Còn. Cô ta bị bắt giữ ngay sau khi bắn em, trước khi có người khác bị thương. Giờ Tasha đang bị tạm giữ, và người ta đã tìm ra nhiều chứng cứ”.

https://thuviensach.vn

“Vạch mặt Tasha là việc khó khăn nhất mà em từng làm”, tôi nói. “Chiến đấu với Strigoi dễ dàng hơn nhiều”.

“Anh biết. Anh cũng thấy khó mà tin nổi”. Ánh mắt anh nhìn xa xăm, khiến tôi nhớ ra anh đã quen Tasha lâu hơn quen biết tôi. “Nhưng Tasha đã lựa chọn, và áp lực chống lại em đã kết thúc. Giờ em đã trở thành người tự do. Còn hơn nữa. Một nữ anh hùng. Abe đang huênh hoang rằng đó là nhờ công của ông ấy”.

Tôi mỉm cười. “Tất nhiên rồi. Chắc chắng mấy chốc em sẽ nhận được hóa đơn từ phía Abe”. Tôi thấy choáng váng cả vì niềm vui và sự kinh ngạc. *Một người tự do.* Tôi đã phải gánh chịu những lời kết tội và cả bản án tử hình suốt một thời gian dài đằng đẵng, và giờ… giờ mọi thứ đã biến mất.

Dimitri cười, và tôi muốn mãi mãi được như thế này, chỉ hai chúng tôi, ngọt ngào và không phòng bị. Có lẽ không hẳn vậy. Tôi không thích cơn đau và đám băng gạc dày trên ngực. Tôi và Dimitri có quá ít thời gian bên nhau, những lúc chúng tôi có thời gian nghỉ ngơi và thoải mái cảm nhận tình yêu. Cuối cùng mọi sự cũng đang lành lại… mà suýt nữa đã là quá muộn. Có lẽ vẫn vậy.

‘‘Vậy giờ thì sao?”

“Anh không chắc nữa”. Dimitri chạm má lên trán tôi. “Anh chỉ mừng… chỉ mừng vì em còn sống. Anh đã suýt mất em biết bao nhiêu lần rồi. Khi thấy em nằm trên sàn, giữa đám đông ồn ào và bối rối… anh thấy tuyệt vọng. Anh nhận ra em nói đúng. Chúng ta lãng phí cuộc sống vì ăn năn và căm ghét bản thân. Khi em nhìn anh lúc đó… anh đã nhận ra. Em yêu anh thực sự”.

“Anh nghi ngờ à?” Tôi định nói vẻ đùa cợt, nhưng nghe có vẻ tủi thân. Có lẽ một chút. Tôi đã nói yêu anh rất nhiều lần.

“Không, ý anh là, anh biết rằng em không chỉ yêu anh. Anh nhận ra em đã thực sự tha thứ cho anh”.

“Thực sự đâu có gì mà tha thứ, thật mà”. Tôi đã từng nói với anh câu này.

https://thuviensach.vn

“Nhưng anh vẫn luôn tin là có”. Dimitri tách ra và nhìn tôi. “Đó là điều ngăn anh lại. Dù em có nói gì đi nữa, anh vẫn không thể tin… không thể tin em có thể tha thứ cho những chuyện anh đã làm với em ở Siberia và sau khi Lissa cứu anh. Anh tưởng em đang tự lừa dối bản thân mình”.

“Ồ. Em tự lừa dối mình không chỉ một lần. Nhưng lần này thì không”.

“Anh biết, và nhận ra điều đó… trong khoảnh khắc anh biết em tha thứ cho anh và biết anh có được tình yêu thực sự của em, anh đã tha thứ được cho chính mình. Những gánh nặng, những ràng buộc của quá khứ… tất cả đã biến mất. Giống như…”

“Được tự do? Được bay?”

“Phải. Chỉ có điều… quá muộn. Nghe thật là điên rồ, nhưng khi anh nhìn em, mọi ý nghĩ đã kéo đến trong đầu anh, như thể… như thể anh nhìn được bàn tay thần chết với tới em. Mà anh không thể làm gì được. Anh bất lực. Anh không thể giúp được”.

“Anh đã giúp mà”, tôi bảo anh. “Trước khi ngất đi em đã nhìn thấy anh và Lissa”. À cả những khuôn mặt ma quái nữa, nhưng nhắc đến chúng sẽ giết chết khoảnh khắc lãng mạn hiện tại. “Em không biết làm thế nào em sống sót được sau khi bị bắn, em đã vượt qua như thế nào… nhưng em tin rằng tình yêu của hai người đã cho em sức mạnh để chiến đấu. Em phải quay trở về với hai người. Có Chúa mới biết không có em hai người sẽ gặp những rắc rối gì”.

Dimitri không biết nói gì trước câu trả lời của tôi, chỉ biết đặt môi lên môi tôi. Chúng tôi hôn nhau, ban đầu nhẹ nhàng, sự ngọt ngào trong khoảnh khắc đó lấn át cơn đau tôi vẫn chịu đựng. Sự nồng nhiệt vừa dâng lên, anh đã nhích người ra.

“Này, sao thế?”

“Em vẫn chưa lành hẳn. Em tưởng em đã khỏe, nhưng chưa đâu”.

“Như thế này với em *là* bình thường. Anh biết đấy, em tưởng sau khi có được tự do và hồi phục và bày tỏ tình cảm, chúng ta có thể vứt bỏ mấy bài học triết lí và những lời khuyên thực hành đi được rồi”.

https://thuviensach.vn

Dimitri cười to. “Roza, sẽ không có chuyện đó. Em chấp nhận hay bỏ qua thôi”.

Tôi hôn lên môi anh. “Nếu chấp nhận mà có được anh, thì em chấp nhận”. Tôi muốn hôn anh lần nữa và chứng minh ai có khả năng kiềm chế hơn, nhưng hiện thực lại chen vào. “Dimitri… thực sự chuyện gì đã xảy ra với chúng ta?”

“Cuộc sống”, anh nhẹ nhàng đáp. “Cuộc sống tiếp diễn. Chúng ta đi tiếp. Chúng ta là giám hộ. Chúng ta bảo vệ và có thể thay đổi thế giới của chúng ta”.

“Không gặp áp lực nào”, tôi nhận xét. “Nhưng ‘chúng ta’ và ‘giám hộ’ là sao? Em tưởng chúng ta đã bị gạt ra khỏi nghề này rồi”.

“Hừm”. Dimitri ôm lấy gương mặt tôi, khiến tôi tưởng anh định hôn tôi lần nữa. Hi vọng là thế. “Cùng với lời xin lỗi, chúng ta đã được trao trả vị trí giám hộ”.

“Cả anh nữa sao? Họ tin rằng anh không còn là Strigoi nữa?” Tôi reo lên.

Dimitri gật đầu.

“Ồ. Dù có giải oan được đi nữa, tương lai lí tưởng của em sẽ là chúng ta được làm công việc bàn giấy bên nhau”.

Dimitri nhích lại gần hơn, ánh mắt lóe lên tia bí mật. “Còn hơn thế nữa: em là giám hộ cho Lissa”.

“Cái gì?” tôi suýt lùi lại. “Không thể nào. Họ sẽ không bao giờ…”

“Họ đã đồng ý. Cô ấy sẽ có thêm giám hộ khác, vì thế có lẽ họ nghĩ nên để cho em ở bên người có thể kiềm chế em sẽ tốt hơn”, Dimitri đùa.

“Anh không…” Bụng tôi cuộn lên, nhắc tôi nhớ lại điều vẫn khiến hai đứa dằn vặt từ lâu. “Anh không phải một trong số giám hộ của cô ấy, đúng không?” Nó vẫn luôn là mối lo, một xung đột lợi ích. Tôi muốn ở bên anh. Luôn luôn. Nhưng làm sao chúng tôi chăm lo được cho Lissa và đặt an toàn của cô lên hàng đầu nếu chúng tôi lo lắng cho nhau hơn hết thảy? Quá khứ đang quay lại hành hạ chúng tôi.

https://thuviensach.vn

“Không, anh nhận được phân công khác”.

“Ồ”. Chẳng hiểu sao tôi hơi buồn, dù biết đó là lựa chọn khôn ngoan hơn.

“Anh là giám hộ cho Christian”.

Lần này tôi ngồi bật dậy, bất chấp lệnh của bác sĩ. Những vết khâu nhói lên trong ngực tôi, nhưng tôi bỏ qua sự khó chịu này. “Nhưng… nhưng như thế có khác gì đâu!”

Dimitri cũng ngồi dậy, có vẻ thích thú trước sự kinh ngạc của tôi, điều này có vẻ hơi tàn nhẫn vì tôi vừa suýt chết. “Cũng chút chút. Nhưng họ sẽ không ở bên nhau suốt, nhất là nếu Lissa đi học ở Lehigh. Christian không đi… nhưng họ sẽ thường xuyên đến với nhau. Khi đó chúng ta cũng vậy. Một sự phối hợp tốt đấy chứ. Hơn nữa…” Dimitri lại tỏ vẻ nghiêm túc. “Có lẽ em đã chứng minh cho mọi người thấy là em sẵn sàng hi sinh vì Lissa”.

Tôi lắc đầu. “Phải, nhưng lúc đó không có ai bắn anh. Chỉ bắn cô ấy thôi”. Tôi nói nhẹ bẫng, nhưng thực sự tôi đang tự hỏi mình sẽ làm gì nếu cả hai người họ gặp nguy hiểm? *Tin anh ấy,* giọng nói trong tôi vang lên. *Hãy tin Dimitri sẽ tự lo được cho mình. Anh ấy cũng sẽ làm vậy với mình.* Tôi nhìn Dimitri, nhớ lại bóng người phía sau mình trong phòng dạ hội. “Anh đã đi theo lúc em nhảy tới trước Lissa đúng không? Anh chọn ai? Em hay Lissa?”

Anh nhìn tôi vài giây thật lâu. Anh có thể nói dối. Anh có thể trả lời rất dễ dàng rằng anh định đẩy cả hai chúng tôi ra - nếu có thể, mà tôi cũng không nhớ được. Nhưng Dimitri không nói dối. “Anh không biết, Roza. Anh không biết”.

Tôi thở dài. “Thật chẳng dễ dàng gì”.

“Chưa bao giờ dễ dàng”. Dimitri kéo tôi vào vòng tay anh. Tôi dựa vào ngực anh và nhắm mắt lại. Không, sẽ không dễ dàng gì, nhưng cũng đáng. Chỉ cần chúng tôi ở bên nhau là đủ.

Chúng tôi ngồi vậy một lúc lâu, tới khi có tiếng gõ khe khẽ vang lên phía cửa đang hé mở. Lissa đứng trước cửa.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi”, cô nói, mặt sáng bừng vì vui khi thấy tôi. “Lẽ ra hai người phải đặt cái gì trước cửa chứ. Không ngờ không khí ở đây lại nóng bỏng thế này”.

“Không giấu gì cậu”, tôi hớn hở nắm tay Dimitri. “Mọi chuyện luôn nóng bỏng khi có anh ấy bên cạnh”.

Dimitri trông kinh ngạc. Anh chưa từng kiềm chế khi hai chúng tôi ở trên giường với nhau, nhưng bản tính kín đáo không cho phép anh tiết lộ chuyện đó với ai. Câu nói của tôi thật ác ý, nhưng tôi bật cười và hôn lên má anh.

“Ồ, mọi chuyện sẽ vui đấy. Giờ mọi thứ đều đã công khai”.

“Phải”, anh đáp. “Anh nhận được một cái nhìn khá ‘vui’ từ cha em hôm trước”. Anh liếc nhìn Lissa rồi đứng dậy. Cúi xuống, anh hôn lên má tôi. “Anh nên đi để hai em nói chuyện”.

“Anh sẽ quay lại chứ?” Tôi hỏi lúc anh đi ra cửa.

Dimitri dừng lại mỉm cười với tôi, đôi mắt nâu đậm trả lời câu hỏi của tôi và nói lên muôn vàn điều khác nữa. “Tất nhiên rồi”.

Lissa thế chỗ anh, ngồi xuống bên giường. Cô nhẹ nhàng ôm tôi, thể hiện rõ sự lo lắng cho vết thương của tôi. Rồi cô mắng tôi vì tội ngồi dậy, nhưng tôi mặc kệ. Niềm vui dâng lên trong tôi. Tôi rất mừng vì cô vẫn khỏe, nhẹ nhõm, và…

Tôi không cảm nhận được cô thấy gì.

Mối liên kết đã biến mất. Không giống như trong vụ vượt ngục, khi cô dựng lên một bức tường. Chỉ đơn thuần là giữa chúng tôi không còn gì. Tôi hoàn toàn một mình như đã từng một mình cách đây nhiều năm. Tôi tròn mắt, và Lissa bật cười.

“Tớ không hiểu cậu biết chuyện này lúc nào”.

“Sao… sao lại thế?” Tôi sững sờ. Mối liên kết. Mối liên kết đã *biến mất.* Tôi tưởng như mất một cánh tay. “Mà sao cậu biết?”

Lissa nhíu mày. “Một phần là do bản năng… nhưng Adrian đã thấy. Linh khí của chúng ta không còn liên hệ nữa”.

https://thuviensach.vn

“Nhưng làm sao có thể? Làm sao lại xảy ra chuyện đó được?” Tôi nghe điên rồ và tuyệt vọng. Mối liên kết không thể biến mất. Không thể.

“Tớ cũng không rõ”, Lissa thừa nhận. “Tớ đã nói chuyện rất nhiều với Sonya và cả Adrian. Chúng tớ nghĩ lần đầu tiên tớ cứu cậu từ cõi chết, chỉ có linh hồn là thứ kéo cậu từ cõi chết trở về và ràng buộc chúng ta lại với nhau. Lần này… cậu đã suýt chết. Hoặc đã chết trong giây lát. Chỉ có điều cậu và cơ thể cậu đã chiến đấu để trở về. *Chính cậu* đã tự thoát khỏi cõi chết mà không có linh hồn trợ giúp. Khi chuyện đó xảy ra…” Lissa nhún vai. “Tớ nói rồi, mọi người cũng chỉ đoán thôi. Nhưng Sonya nghĩ sức mạnh của chính cậu đã tách cậu ra, cậu không cần sự giúp đỡ nào để thoát khỏi cái chết. Cậu đã tự làm được. Và khi cậu giải phóng bản thân khỏi linh hồn, cậu đã giải phóng bản thân khỏi tớ. Cậu không cần mối liên kết để giữ mình lại với cuộc sống”.

Thật điên rồ. Không tưởng. “Nhưng nếu… nhưng nếu cậu nói tớ thoát khỏi cõi chết, tớ, tớ đâu có bất tử đúng không?”

Lissa lại bật cười. “Không, cái đó là chắc chắn. Sonya đã giải thích rằng mọi thứ đang sống đều có thể chết đi, và chỉ cần cậu còn linh khí, tức là cậu còn sống. Strigoi bất tử nhưng không sống, vì thế chúng không có linh khí và…”

Thế giới chao đảo. “Tớ sẽ nghe lời cậu, nhưng giờ có lẽ tớ phải nằm xuống”.

“Có lẽ đó là một ý hay”.

Tôi nhẹ nhàng nằm xuống. Cần có một thứ gì để phân tâm khỏi những thứ vừa được biết - vì mọi thứ vẫn quá phi thực tế, vẫn quá khó tiếp thu - tôi nhìn quanh. Căn phòng xa hoa lớn hơn lúc trước tôi tưởng. Nó mở rộng, mở rộng mãi, chia ra làm nhiều phòng. Đây là một căn hộ. Tôi chỉ nhận ra phòng khách có nội thất bọc da và ti vi màn hình phẳng. “Bọn mình đang ở đâu đây?”

“Trong nhà ở của lâu đài”, Lissa đáp.

“Nhà ở của *lâu đài?* Sao mình lại ở đây?”

https://thuviensach.vn

“Thế cậu nghĩ tại sao?” Lissa lạnh nhạt.

“Tớ…” Tôi không thể thốt nên lời. Tôi cần có mối liên kết để nhận ra chuyện đã xảy ra. Một chuyện bất khả thi khác đã xảy ra trong lúc tôi bất tỉnh. “Chết tiệt. Đã bầu cử xong rồi à? Họ bầu cậu làm nữ hoàng, khi Jill xuất hiện trong gia đình”.

Lissa lắc đầu, suýt bật cười. “Phản ứng của tớ còn hơn cả ‘chết tiệt,’ Rose. Cậu có biết mình vừa làm gì không?”

Lissa có vẻ lo lắng, bị áp lực và hoàn toàn choáng ngợp. Tôi muốn tỏ ra nghiêm túc an ủi cô… nhưng chỉ có thể cười toe toét. Lissa rên rỉ.

“Cậu vui kìa!”

“Liss, cậu xứng đáng mà! Cậu tốt hơn các ứng viên còn lại nhiều”.

“Rose!” Lissa kêu lên. “Tranh cử chỉ là để đánh lạc hướng thôi. Tớ mới có *mười tám tuổi”*.

“Alexandra cũng thế”.

Lissa lắc đầu bực dọc. “Tớ chán nghe chuyện bà ấy lắm rồi! Bà ấy sống cách đây bao nhiêu thế kỉ cơ mà. Có lẽ thời ấy người ta chỉ sống được tới ba mươi. Lúc đó bà ấy đã ở tuổi trung niên rồi”.

Tôi nắm tay cô. “Cậu sẽ rất vĩ đại. Chuyện tuổi tác không quan trọng. Và cậu sẽ không phải một mình chủ trì các cuộc họp hay nghiên cứu sách luật đâu. Ý tớ là, *tớ* tin cậu sẽ không phải làm mấy chuyện đó, mà sẽ có nhiều người thông thái làm thay. Ariana Szelsky không vượt qua kì sát hạch cuối cùng, nhưng cậu biết bà ấy sẽ giúp nếu cậu đề nghị. Bà ấy cũng ở trong hội đồng, và còn nhiều người khác cậu có thể tin tưởng. Chúng ta chỉ cần tìm ra họ. Tớ tin cậu”.

Lissa thở dài cúi đầu, mái tóc buông xuống. “Tớ biết. Một phần tớ rất mừng, vì điều này sẽ khôi phục danh tiếng gia đình tớ. Tớ nghĩ nó sẽ cứu tớ khỏi sụp đổ. Tớ không muốn trở thành nữ hoàng, nhưng nếu cần… tớ sẽ hành động đúng đắn. Tớ có cảm giác như… như mình có cả thế giới trên đầu ngón tay, như thể tớ sẽ làm được rất nhiều điều tuyệt vời. Nhưng tớ cũng sợ sẽ không thể làm nổi”. Lissa nhìn lên sắc sảo. “Và tớ cũng không

https://thuviensach.vn

chấp nhận từ bỏ cuộc sống riêng. Chắc tớ sẽ là nữ hoàng đầu tiên đi học đại học".

"Tuyệt! Cậu có thể gửi tin nhắn cho hội đồng từ trường học. Có lẽ cậu sẽ yêu cầu được người ta làm bài về nhà cho mình".

Rõ ràng Lissa không thấy câu đùa của tôi thú vị lắm. "Nói về chuyện *gia đình tớ*. Rose… cậu biết chuyện Jill bao lâu rồi?"

Chết tiệt! Tôi biết phần này sẽ sớm diễn ra. Tôi tránh ánh mắt cô. "Không lâu lắm đâu. Bọn tớ không muốn gây áp lực cho cậu cho tới khi biết được sự thật", tôi vội vàng thêm vào.

"Tớ không thể ngờ…" Lissa lắc đầu. "Tớ không thể nào ngờ được".

Tôi phải đoán dựa theo giọng nói của Lissa chứ không phải mối liên kết. Thật kì lạ, dường như tôi đã mất đi giác quan bén nhạy nhất. Thị giác. Thính giác. "Cậu buồn à?"

"Tất nhiên! Sao cậu lại ngạc nhiên?"

"Tớ tưởng cậu sẽ vui…"

"Vui vì bố tớ lừa dối mẹ tớ sao? Vui vì có một người em gái mà mình không biết gì? Tớ đã thử nói chuyện với Jill, nhưng…" Lissa thở dài. "Thật kì cục! Còn kì cục hơn chuyện tớ đột nhiên trở thành nữ hoàng. Tớ chẳng biết phải làm gì. Tớ không biết nên nghĩ sao về bố tớ. Và tớ cũng chẳng biết nên làm gì với con bé".

"Hãy yêu cả hai người họ", tôi nhẹ nhàng đáp. "Họ là gia đình cậu. Jill rất tốt, cậu biết mà. Hãy tìm hiểu con bé. Hãy vui lên!"

"Tớ không biết có thể làm vậy được không. Tớ nghĩ cậu giống chị em của tớ hơn là con bé". Lissa thẫn thờ nhìn xa. "Mà chẳng phải ai khác… tớ đã từng tưởng rằng giữa Christian và Jill có chuyện gì đó".

"Này, trên đời đủ thứ phải lo, nhưng cậu không cần nghĩ chuyện đó bởi vì nó không phải sự thực". Trong lời nói của Lissa có gì đó u buồn. "Christian *thế nào* rồi?"

Lissa quay sang tôi, ánh mắt đầy đau đớn. "Christian rất đau khổ. Tớ cũng vậy. Anh ấy đã đi thăm cô Tasha. Anh ấy ghét chuyện cô ấy làm,

https://thuviensach.vn

nhưng… dù sao cô ấy cũng là người thân trong gia đình. Anh ấy bị tổn thương nhưng vẫn cố giấu. Cậu hiểu tính anh ấy mà".

"Phải". Christian vẫn luôn lấy sự mỉa mai và châm biếm để che đi những cảm xúc đen tối. Cậu ta chuyên lừa dối thiên hạ về cảm xúc thật của mình.

"Tớ biết sẽ có lúc anh ấy sẽ khá hơn… Tớ chỉ mong ở bên anh ấy. Có quá nhiều chuyện đang xảy ra. Đi học đại học, làm nữ hoàng… và luôn luôn, luôn luôn có linh hồn gây áp lực xuống tớ. Khiến tớ ngột ngạt".

Sự cảnh giác trong tôi dâng lên. Và cả hoảng hốt. Hoảng vì những chuyện tệ hơn là không biết cảm giác của Lissa hay nơi cô đang ở. Linh hồn. Tôi sợ linh hồn - và việc tôi không thể chiến đấu với nó thay cô. "Bóng tối… tớ không thể hút nó được nữa. Bọn mình phải làm sao?"

Lissa cười gượng. "Cậu phải nói là *tớ* nên làm gì. Giờ đó là chuyện của tớ, Rose. Như vẫn luôn luôn là chuyện của tớ".

"Nhưng không, cậu không thể… Thánh Vladimir…"

"Không phải tớ. Mà cậu có thể bảo vệ tớ khỏi một số chuyện thôi, không phải tất cả".

Tôi lắc đầu. "Không, không. Tớ không thể để cậu một mình đối mặt với linh hồn".

"Tớ không hẳn là một mình. Tớ đã nói chuyện với Sonya. Cô ấy rất thành thạo việc chế tạo bùa chữa trị và cho rằng có cách giữ cân bằng cho tớ".

"Oksana cũng nói vậy", tôi nhớ lại, dù vẫn không thấy yên tâm.

"Và… vẫn luôn có thuốc chống trầm cảm mà. Tớ không thích thuốc men, nhưng giờ trở thành nữ hoàng rồi, tớ phải sống có trách nhiệm. Tớ sẽ làm những việc cần thiết. Nữ hoàng phải từ bỏ mọi thứ, đúng không?"

"Có lẽ vậy". Tôi không thể không thấy sợ hãi. Vô dụng. "Tớ chỉ lo cho cậu, mà giờ không thể giúp được cậu nữa".

"Tớ nói rồi: cậu không cần làm thế. Tớ sẽ bảo vệ tâm hồn tớ. Công việc của cậu là bảo vệ thể xác tớ thôi, đúng không? Dimitri cũng sẽ ở bên

https://thuviensach.vn

cạnh. Mọi việc sẽ ổn cả".

Tôi nhớ lại câu chuyện lúc trước với Dimitri. *Anh chọn ai? Em hay Lissa?*

Tôi nở nụ cười tươi nhất với Lissa, "Ừ. Mọi thứ sẽ ổn cả".

Lissa nắm chặt tay tôi. "Tớ rất mừng là cậu đã quay trở lại, Rose. Cậu vẫn luôn là một phần của tớ, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa. Thực sự… tớ cũng mừng vì cậu không thể thấy chuyện tình ái của tớ nữa".

"Bí mật giữa hai đứa mình đấy nhé". Tôi bật cười. Không có mối liên kết. Không có sự gắn kết pháp thuật. Mọi thứ sẽ rất lạ, nhưng thực sự… tôi có cần nó không? Trong cuộc sống, người ta xây dựng những mối liên kết khác. Liên kết của tình yêu và lòng trung thành. Chúng tôi sẽ vượt qua tất cả. "Tớ sẽ luôn ở bên cậu. Làm tất cả vì cậu".

"Tớ biết", Lissa đáp. "Thực ra… giờ tớ cũng có chuyện cần cậu…"

"Nói đi".

Và Lissa nói.

https://thuviensach.vn

Ba mươi lăm

ƯỚC GÌ LISSA "CẦN" TÔI đi tiêu diệt một binh đoàn Strigoi còn hơn. Thà thế tôi còn thấy dễ chịu hơn là cô yêu cầu tôi làm việc này: đi gặp Jill để thảo luận về lễ trao vương miện. Lissa muốn tôi ở đó hỗ trợ, như người trung gian hòa giải. Tôi vẫn chưa đủ sức đi lại, nên hai chúng tôi hẹn hôm sau. Lissa có vẻ rất mừng vì sự trì hoãn này.

Jill đã chờ chúng tôi ở trong căn phòng nhỏ mà tôi không ngờ mình phải thấy lại lần nữa: căn phòng trà nơi Tatiana đã sỉ nhục tôi vì dám có tình ý với Adrian. Lúc đó chuyện ấy thật kì quặc, vì tôi và Adrian vẫn chưa có liên hệ gì. Giờ, sau những chuyện đã xảy ra giữa tôi và anh, tôi chỉ thấy… kì lạ. Bối rối. Tôi vẫn chưa biết anh thế nào từ sau khi Tasha bị bắt.

Bước vào căn phòng, tôi thấy vô cùng… cô đơn. Không, không phải cô đơn. Mong manh. Mù mờ. Jill ngồi trên ghế, tay đặt lên đùi. Cô bé nhìn thẳng với vẻ mặt khó đoán. Bên cạnh tôi, vẻ mặt Lissa cũng trống rỗng. Cô thấy… ồ, đó mới là chuyện. Tôi không biết. *Tôi không biết.* Chỉ là tôi biết cô không thấy thoải mái, nhưng không có ý nghĩ nào trong đầu nhắc tôi. Tôi không hiểu cụ thể. Và tôi lại tự nhắc mình rằng phần còn lại của thế giới đều như vậy. Người ta hoạt động một mình. Người ta cố hết sức để vượt qua những tình huống kì lạ mà không có sự thấu hiểu kì diệu về người khác. Tôi không ngờ mình đã coi việc biết ý nghĩ của một người khác là hiển nhiên như thế.

Tôi tin chắc cả Jill lẫn Lissa đều phát hoảng lên vì nhau, không phải vì tôi. Đó là lí do tôi ở đây.

"Chào Jill", tôi tươi cười. "Em khỏe không?"

Jill giật mình thoát khỏi những ý nghĩ trong đầu và đứng bật dậy. Tôi tưởng điều đó thật kì lạ, nhưng chợt nhớ ra. Lissa. Khi nữ hoàng tới, thần

https://thuviensach.vn

dân phải đứng dậy.

“Được rồi”, Lissa hơi lúng túng. “Ngồi xuống đi”. Cô ngồi đối diện Jill. Chiếc ghế cô ngồi là chiếc ghế lớn nhất phòng, chiếc ghế Tatiana vẫn luôn sử dụng.

Jill hơi ngập ngừng, rồi hướng ánh mắt sang tôi. Có lẽ tôi đã truyền cho cô bé nghị lực nên cô đã ngồi xuống. Tôi ngồi cạnh Lissa, hơi nhăn nhó vì ngực nhói đau. Sự lo lắng cho tôi tạm thời khiến Jill phân tâm.

“Chị thấy thế nào? Chị vẫn ổn chứ? Sao chị lại ra khỏi giường?” Tính huyên thuyên đáng yêu. Tôi rất mừng lại thấy cô bé như vậy.

“Chị khỏe mà”, tôi nói dối. “Khỏe như vâm ấy”.

“Em lo quá. Khi em thấy cảnh tượng… có quá nhiều máu, mà lại ầm ĩ, không ai biết chị có qua khỏi không…” Jill nhăn trán. “Em không biết nữa. Đáng sợ quá! Em rất mừng vì chị không sao”.

Tôi vẫn mỉm cười hi vọng trấn an cô. Rồi sự im lặng trùm xuống. Căn phòng trở nên căng thẳng. Trong các tình huống chính trị, Lissa là chuyên gia, vẫn luôn có cách hóa giải mọi việc bằng ngôn từ chuẩn xác của mình. Tôi là người lên tiếng trong những tình huống khó khăn, nói ra những chuyện khiến người ta kinh ngạc. Chuyện không ai muốn nghe. Tình huống này có lẽ yêu cầu thuật ngoại giao của Lissa hơn, nhưng tôi biết mình mới là người phải chịu trách nhiệm.

“Jill, bọn chị muốn hỏi liệu em, ờ, có muốn tham gia lễ trao vương miện không?”

Ánh mắt Jill liếc nhìn Lissa - vẫn ngây như phỗng - rồi nhìn tôi. “Chị nói ‘tham gia’ là ý gì? Em sẽ phải làm?”

“Không có gì khó cả”, tôi trấn an cô bé. “Chỉ là vài nghi thức mà thành viên trong gia đình phải thực hiện thôi. Chuyện lễ nghi chẳng hạn. Như những gì em đã làm trong cuộc bỏ phiếu”. Tôi không được chứng kiến, nhưng hẳn Jill chỉ phải đứng bên cạnh Lissa để chứng minh sức mạnh của gia tộc. Chỉ một chuyện nhỏ như vậy mà luật lệ cứ nhất nhất yêu cầu. “Chủ yếu là giả vờ và khoác vẻ mặt ngoan ngoãn”.

https://thuviensach.vn

“Ồ”, Jill trầm ngâm, “em đã làm vậy suốt cả tuần này rồi”.

“Chị đã làm vậy gần như cả đời”, Lissa xen vào.

Jill trông kinh ngạc. Một lần nữa tôi thấy thiếu mối liên kết. Giọng nói của Lissa không tỏ rõ ý nghĩa. Có phải cô đang thách thức Jill - rằng cô bé chưa bao giờ phải đối mặt với những thứ Lissa phải gặp? Hay đó là sự thông cảm với kinh nghiệm non nớt của Jill?

“Em… em sẽ quen thôi”, tôi lấp liếm. “Còn nhiều thời gian mà”.

Jill lắc đầu, cười cay đắng. “Em không biết nữa”.

Tôi cũng không biết Tôi không biết người ta sẽ xử lí tình huống mình gặp phải như thế nào. Trong đầu tôi hiện ra một loạt những điều vô nghĩa, tử tế để nói với Jill, nhưng Lissa đã lên tiếng.

“Chị biết chuyện này rất kì lạ”. Lissa quả quyết nhìn vào đôi mắt xanh của Jill, đặc điểm duy nhất thể hiện huyết thống giữa hai chị em. Jill có ngoại hình của Emily trong tương lai. Lissa là sự pha trộn ngoại hình của cha mẹ. “Chị cũng thấy kì lạ. Chị không biết nên làm gì nữa”.

“Vậy chị muốn gì?” Jill hỏi nhỏ.

Tôi hiểu câu hỏi thực. Jill muốn biết Lissa có muốn *cô bé* không. Lissa đã suy sụp sau cái chết của anh trai… nhưng một người em ngoài giá thú đột ngột xuất hiện không thể nào thay thế được cho Andre. Tôi đã từng thử tưởng tượng nếu mình ở vị trí một trong hai người nhưng không thể nghĩ ra mình sẽ làm gì.

“Chị không biết”, Lissa thừa nhận. “Chị chẳng biết chị muốn gì nữa”.

Jill gật đầu, cúi xuống, nhưng tôi đã kịp nhận ra cảm xúc trên gương mặt cô. Thất vọng. Nhưng câu trả lời của Lissa không phải là không thể lường trước.

Jill hỏi tiếp. “Chị có muốn… chị có *muốn* em xuất hiện trong lễ trao vương miện không?”

Câu hỏi lơ lửng trong không khí. Một câu hỏi hay. Đây là lí do chúng tôi tới căn phòng này, nhưng Lissa có thực sự muốn thế không? Nhìn vẻ mặt cô, tôi không dám chắc. Tôi không biết có phải cô chỉ theo nghi thức,

https://thuviensach.vn

muốn Jill đóng vai trò cần thiết trước hoàng tộc. Nếu vậy, không có luật lệ nào quy định Jill phải làm gì. Cô bé chỉ cần tồn tại là đủ.

"Có", rốt cuộc Lissa trả lời. Tôi nghe được sự thật trong giọng nói của cô, và thấy mình tươi tỉnh hẳn lên. Lissa không chỉ muốn Jill tới vì hình ảnh của mình. Một phần trong Lissa mong có Jill trong đời, nhưng chấp nhận điều đó vẫn còn rất khó khăn. Dù vậy, đó cũng là sự khởi đầu, và Jill dường như đã nhận ra.

"Được ạ", cô bé đáp. "Chị cứ nói xem em phải làm gì". Tôi nhận ra không nên nhầm lẫn sự non trẻ và dễ hoang mang của Jill. Trong cô bé có sự dũng cảm và kiên cường, và tôi tin chúng sẽ phát triển. Cô bé thực sự là một người nhà Dragomir.

Lissa thở phào, nhưng tôi nghĩ đó là vì cô đã tiến bộ trong mối quan hệ với em gái mình. Chuyện này chẳng liên quan gì tới lễ trao vương miện. "Sẽ có người giải thích cho em. Chị cũng không rõ lắm. Nhưng Rose nói đúng. Không có gì khó khăn cả".

Jill gật đầu.

"Cảm ơn em", Lissa nói. Cô đứng dậy, cả tôi lẫn Jill đứng lên theo. "Chị… chị rất cảm kích".

Không khí ngượng ngùng lại trùm xuống khi cả ba chúng tôi đứng đó. Lẽ ra đây là lúc chị em ôm chầm lấy nhau, nhưng dù cả hai đều có vẻ hài lòng với tiến bộ này, chẳng ai sẵn sàng làm việc đó. Khi Lissa nhìn Jill, cô vẫn thấy cha mình đi cùng người phụ nữ khác. Khi Jill nhìn Lissa, cô thấy cuộc đời mình đã bị đảo lộn hoàn toàn, một cuộc đời vốn khép kín và e lệ giờ bị phô bày cho thế gian nhòm ngó. Tôi không thể thay đổi số phận Jill, nhưng có thể ôm cô vào lòng. Không để ý gì tới vết mổ, tôi vòng tay quanh cô bé.

"Cảm ơn em", tôi nhắc lại lời Lissa. "Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Rồi em sẽ thấy".

Jill lại gật đầu, và vì không còn gì để thảo luận nữa, tôi và Lissa đi ra cửa. Giọng Jill vang lên giữ chúng tôi lại.

https://thuviensach.vn

“Này… sau lễ trao vương miện thì sao? Em thế nào? Chúng ta thế nào?”

Tôi liếc nhìn Lissa. Lại một câu hỏi hay. Lissa quay về phía Jill nhưng vẫn tránh nhìn trực tiếp vào mắt cô bé. “Chúng ta… chúng ta sẽ tìm hiểu nhau kĩ hơn. Mọi chuyện sẽ dần tốt đẹp lên”.

Nụ cười trên gương mặt Jill rất chân thành - hơi ngập ngừng, nhưng chân thành. “Vâng”, cô đáp. Trong nụ cười của cô bé có cả hi vọng. Hi vọng và nhẹ nhõm. “Em rất mong thế”.

Còn tôi cố giấu một nỗi băn khoăn. Rõ ràng tôi đủ sức hiểu mà không có mối liên kết vì tôi biết chắc rằng Lissa không hẳn đang nói sự thật hoàn toàn. Cô đã không nói gì với Jill? Lissa *có* muốn mọi chuyện tốt lên, tôi tin chắc, dù cô không biết nên làm thế nào. Nhưng có gì đó… có gì đó rất nhỏ cho thấy Lissa không nói hết cho ai trong chúng tôi, một điều khiến Lissa không thực sự tin rằng tình hình sẽ tiến triển tốt hơn.

Bỗng dưng những lời Victor Dashkov nói về Jill vang vọng trong đầu tôi. *Nếu con bé cảm nhận được gì, Vasilisa sẽ tống nó đi ngay.*

Tôi không hiểu tại sao mình nhớ lại câu nói, và đột nhiên rùng mình. Hai chị em họ đều đang gượng cười, và tôi vội vàng bắt chước, không muốn ai biết sự lo lắng của tôi. Sau đó tôi và Lissa đi về phòng. Chuyến đi ra ngoài vừa rồi khiến tôi mệt mỏi hơn đã tưởng, và tôi ghét phải thừa nhận rằng tôi chỉ mong được nằm xuống.

Khi tới phòng, tôi vẫn chưa biết nên hỏi Lissa về Jill hay chờ ý kiến của Dimitri. Quyết định của tôi bị ngăn trở khi chúng tôi thấy một vị khách không ngờ trong phòng: Adrian.

Anh ngồi trên giường, đầu ngẩng lên như đang chăm chú nghiên cứu trần nhà. Tôi biết rằng anh nhận ra ngay khi chúng tôi về, hay ít ra là khi Lissa về.

Hai đứa tôi dừng lại trước cửa, và Adrian quay lại. Trông anh như mất ngủ đã lâu. Mắt anh thâm quầng, và vẻ mặt đáng yêu sạm lại vì mệt mỏi.

https://thuviensach.vn

Mệt mỏi về mặt thể xác hay tinh thần, tôi cũng không biết nữa. Dù sao nụ cười lười biếng của anh vẫn giống mọi ngày.

"Kính chào bệ hạ", Adrian lịch thiệp nói.

"Thôi đi", Lissa nhăn nhó. "Anh đừng làm vậy chứ!"

"Anh làm sao không làm vậy được", anh cãi. "*Em* biết mà".

Tôi thấy Lissa định mỉm cười, rồi cô liếc nhìn tôi và trở lại vẻ nghiêm túc, nhận ra đây không phải lúc vui-vẻ-với-Adrian.

"Ờ", Lissa bối rối, trông chẳng giống nữ hoàng chút nào. "Em có việc phải đi". Cô định bỏ chạy. Tôi đã đi cùng cô tới cuộc gặp mặt gia đình, mà giờ cô định bỏ rơi tôi. Cũng tốt. Câu chuyện với Adrian là không thể tránh khỏi, và tôi đã tự chuốc lấy nó. Tôi phải tự mình giải quyết dứt điểm, như đã nói với Dimitri.

"Tớ biết", tôi đáp. Vẻ mặt Lissa hơi ngập ngừng, như thể cô đang nghĩ lại. Cô thấy áy náy. Cô lo lắng và muốn ở bên tôi. Tôi nhẹ nhàng chạm tay Lissa. "Được rồi, Liss. Tớ không sao đâu. Đi đi!"

Lissa nắm chặt tay tôi, ánh mắt chúc tôi may mắn. Cô chào tạm biệt Adrian rồi đi, đóng cửa lại phía sau.

Giờ chỉ còn tôi và anh.

Adrian vẫn ngồi trên giường, chăm chú nhìn tôi. Anh vẫn nở nụ cười như với Lissa, như thể chẳng có chuyện gì lớn. Tôi biết và không cố che giấu cảm xúc của mình nữa. Đứng lâu khiến tôi mệt mỏi, vì vậy tôi ngồi xuống chiếc ghế gần đấy, không biết nên nói gì.

"Adrian…"

"Ma cà rồng lai bé nhỏ, bắt đầu với chuyện này trước", Adrian thân mật. "Chuyện đó đã xảy ra trước khi em rời hoàng cung đúng không?"

Mất một lúc tôi mới theo được cung cách nói chuyện của Adrian. Anh đang hỏi có phải tôi và Dimitri đã quay lại với nhau trước khi tôi bị bắt hay không. Tôi chậm chạp lắc đầu.

"Không. Em đã ở bên anh. Chỉ có mình anh thôi". Đúng thế, tình cảm của tôi rối loạn, nhưng ý định vẫn luôn chắc chắn.

https://thuviensach.vn

“Ồ, được đấy!” Tính dễ chịu của anh sắp biến mất. Tôi đã ngửi thấy, dù rất nhạt: mùi cồn và mùi khói thuốc. “Thà em nối lại tình xưa trong trận chiến hay trong một cuộc phiêu lưu còn hơn em lừa gạt trước mặt anh”.

Tôi vội vàng lắc đầu. “Không, em thề đấy. Em đã không… chẳng có chuyện gì xảy ra… cho tới khi…” Tôi ngập ngừng không biết nói tiếp ra sao.

“Cho tới sau này? Như vậy có gì tốt hơn đâu?”

“Không! Tất nhiên là không. Em…”

Chết tiệt! Tôi làm hỏng chuyện rồi. Chỉ vì tôi không lừa dối Adrian ở hoàng cung không có nghĩa là tôi *không* lừa dối anh sau này. Nói gì thì nói, nhưng phải đối diện với sự thực: ngủ với một người khác trong khách sạn thực sự là lừa dối nếu tôi đã có bạn trai. Dù người đó là tình yêu của đời tôi đi chăng nữa.

“Em xin lỗi”. Đó là điều hợp lí và đơn giản nhất tôi có thể nói. “Em xin lỗi. Em đã sai. Em không có ý. Em nghĩ… em đã thực sự cho rằng hai chúng em đã kết thúc. Em đã đến với anh. Em đã muốn ở bên anh. Và rồi, em nhận ra rằng…”

“Thôi, thôi, dừng lại”. Adrian giơ tay lên, giọng gay gắt, vẻ mặt thản nhiên bắt đầu tan biến. “Anh thực sự *không* muốn nghe sự khám phá vĩ đại của em về chuyện hai người là một cặp trời sinh hay gì cả”.

Tôi im lặng, vì đó đúng là khám phá của tôi.

Adrian vò đầu. “Thực sự đây là lỗi của anh. Tình cảm của hai người vẫn luôn hiện diện. Luôn luôn. Anh đã thấy bao nhiêu lần rồi? Anh biết. Nó vẫn tồn tại. Em nói đi nói lại rằng hai người đã kết thúc… và anh đã tin không biết bao lần… dù anh đã thấy hiện thực. Dù trái tim anh có nói gì đi nữa. Lỗi. Của. Anh”.

Kiểu huyên thuyên hơi điên rồ, chứ không phải do bối rối như Jill, vẫn khiến tôi lo lắng vì anh đang trên ngưỡng phát điên. Cái ngưỡng tôi đã đẩy anh tới. Tôi muốn tiến tới chỗ anh nhưng có cảm giác mình nên ngồi yên.

“Adrian, em…”

https://thuviensach.vn

“Anh đã yêu em”, Adrian kêu lên. Anh bật dậy khỏi ghế. “Anh đã yêu em, vậy mà em phá hủy anh. Em cướp lấy trái tim anh và xé vụn nó ra. Thà em đâm chết anh còn hơn!” Bộ dạng anh thay đổi khiến tôi kinh ngạc. Giọng anh vang khắp phòng. Quá đau khổ, quá tức giận. Không giống Adrian thường ngày chút nào. Anh tới chỗ tôi, tay đặt trên ngực. “Anh. Đã. Yêu. Em. Vậy mà em lợi dụng anh”.

“Không, không. Không phải thế”. Tôi không sợ Adrian, nhưng trước cảm xúc của anh, tôi thấy mình run rẩy. “Em không lợi dụng anh. Em đã yêu anh. Giờ em vẫn yêu, nhưng…”

Adrian tỏ vẻ kinh tởm. “Rose, *thôi đi!”*

“Em nói thật! Em có yêu anh”. Giờ tôi đứng dậy, mặc kệ cơn đau, cố nhìn thẳng vào mắt anh. “Em sẽ luôn yêu anh, nhưng chúng ta… em nghĩ chúng ta không thể thành đôi”.

“Một lời chia tay vớ vẩn, em biết thừa mà”.

Anh có lí, nhưng nhớ lại lúc tôi với Dimitri… chúng tôi hòa hợp với nhau, chúng tôi hiểu nhau sâu sắc. Tôi đã nói thật: tôi từng yêu Adrian. Anh rất tuyệt vời, dù còn nhiều tì vết. Vì thực sự, đâu có ai hoàn hảo? Tôi và anh đã vui vẻ bên nhau. Chúng tôi có tình cảm, nhưng không thể sánh với tình cảm giữa tôi và Dimitri.

“Em không… em không phải người dành cho anh”, tôi yếu đuối.

“Vì em ở bên người khác?”

“Không, Adrian. Bởi vì… không phải. Em không biết nữa. Em không…” Tôi lúng búng. Tôi không biết giải thích cảm nhận của mình thế nào, giải thích sự quan tâm dành cho một người và muốn ở bên người đó, nhưng không phải như một cặp. “Em không cân bằng với anh như anh cần”.

“Thế là thế quái nào?”

Tim tôi đau đớn vì anh, tôi luôn ân hận vì những gì mình đã làm… nhưng sự thực là vậy. “Việc anh phải hỏi là minh chứng. Khi anh tìm ra người dành cho mình… anh sẽ biết”. Tôi không thêm vào, nhưng có lẽ anh

https://thuviensach.vn

sẽ phải sai lầm nhiều lần mới tìm ra được một nửa đích thực. “Em biết những gì em nói nghe như một lời chia tay vớ vẩn, nhưng em vẫn muốn làm bạn với anh”.

Anh nhìn tôi trân trân vài giây và bật cười, dù chẳng có gì thú vị. “Hay nhỉ, em biết không? Em rất *nghiêm túc*. Nhìn mặt em đi”. Anh khoát tay như thể tôi tự kiểm tra được vẻ mặt mình. “Em thực sự nghĩ chuyện này đơn giản, rằng anh có thể ngồi đây nhìn cái kết có hậu của em. Rằng anh có thể nhìn em có được mọi thứ em muốn trong một cuộc đời kì diệu”.

“Kì diệu!” Sự ân hận và lòng thương trong tôi xen lẫn một chút tức giận. “Làm gì có. Anh có biết năm vừa qua em phải trải qua những gì không?” Tôi đã chứng kiến cái chết của Mason, chiến đấu trong vụ tấn công học viện Thánh Vladimir, bị Strigoi bắt ở Nga, và sống lẩn lút vì là tội phạm giết người bị truy nã. Chẳng có gì tuyệt vời cả.

“Vậy mà, em vẫn ở đây, chiến thắng tất cả. Em vượt qua cái chết và giải phóng mình khỏi mối liên kết. Lissa lên ngôi. Em có được người mình yêu và hạnh phúc mãi mãi”.

Tôi quay lưng về phía anh, bước đi. “Adrian, anh muốn em nói gì? Em có thể xin lỗi mãi mãi, nhưng em chẳng làm được gì cả. Em không muốn làm anh tổn thương; em không thể nói gì hơn. Nhưng phần còn lại? Có thực anh muốn em phải buồn rầu vì mọi chuyện không suôn sẻ? Em có phải ước gì mình vẫn bị kết tội sát nhân chăng?”

“Không”, anh đáp. “Anh không muốn em đau khổ. Nhiều. Nhưng lần sau khi lên giường với Belikov, hãy dừng lại trong chốc lát và nhớ rằng không phải ai cũng được thuận lợi như em”.

Tôi quay mặt lại phía anh. “Adrian, em chưa từng…”

“Không phải chỉ mình anh, ma cà rồng lai bé nhỏ”, Adrian trầm giọng. “Có rất nhiều người bị tổn thương trên con đường em chiến đấu chống lại thế giới. Anh là một nạn nhân, đúng thế. Còn Jill? Chuyện gì sẽ xảy ra với con bé khi giờ đây em bỏ mặc nó trước lang sói trong hoàng tộc? Còn Eddie? Em có nghĩ đến cậu ta không? Và nhà giả kim của em nữa?”

https://thuviensach.vn

Từng lời Adrian nói đâm thẳng vào tim tôi còn đau đớn hơn những viên đạn. Anh nhắc tên Jill chứ không phải "Cô bé cám dỗ" khiến tôi càng đau đớn hơn. Tôi đã mang nặng nỗi ân hận về cô, nhưng còn người khác… ồ, tất cả vẫn còn là bí ẩn. Tôi đã nghe tin đồn về Eddie nhưng chưa gặp cậu ta từ lúc trở về. Cậu ta được trắng án trước cái chết của James, nhưng giết một Moroi, dù mọi người nghĩ hắn vẫn sống khi được đưa tới bệnh viện, gây ra hậu quả nặng nề. Sự bất tuân lúc trước của Eddie - chỉ vì tôi - cũng đã hủy hoại cậu ta, dù điều đó là vì một "mục tiêu cao cả" hơn. Là nữ hoàng, Lissa cũng chỉ có thể làm được chút ít. Giám hộ phục vụ Moroi, nhưng bình thường Moroi mặc cho giám hộ tự xử lí người của mình. Eddie không bị đuổi việc hay bị tống giam… nhưng cậu ta sẽ được phân công làm gì? Rất khó nói.

Sydney… còn là một bí ẩn lớn hơn. *Và nhà giả kim của em nữa?* Tương lai của nhóm người đó nằm ngoài tầm kiểm soát của tôi, nằm ngoài thế giới của tôi. Tôi nhớ lại vẻ mặt Sydney lần cuối chúng tôi gặp nhau trong khách sạn, mạnh mẽ nhưng buồn rầu. Tôi biết cô cùng các nhà giả kim khác đã được thả ra, nhưng vẻ mặt cô cho tôi thấy cô chưa thoát khỏi rắc rối.

Còn Victor Dashkov? Ông ta đi đâu về đâu? Tôi không dám chắc. Dù có độc ác, nhưng ông ta vẫn là người phải chịu khổ vì hậu quả của hành động tôi gây ra, và cả những sự kiện xung quanh cái chết của ông ta cũng sẽ mãi mãi bao vây tôi.

"Nạn nhân", tôi chậm chạp nói. "Đó là sự khác biệt giữa em và anh".

"Hả?" Adrian vẫn nhìn tôi chăm chú khi tôi nghĩ tới số phận bạn bè mình, tỏ vẻ ngạc nhiên. "Em nói gì thế?"

"Anh nói anh là nạn nhân. Vì thế… vì thế nên chúng ta hoàn toàn không dành cho nhau. Dù mọi chuyện có xảy ra thế nào đi nữa, em chưa bao giờ nghĩ mình là nạn nhân. Là nạn nhân tức là bất lực. Là không hành động. Luôn luôn… Em luôn luôn làm gì đó để chiến đấu vì mình… vì người khác. Dù thế nào đi nữa".

https://thuviensach.vn

Tôi chưa từng thấy Adrian tức giận đến thế. “Em nghĩ về anh vậy sao? Anh lười biếng? Anh bất lực?”

Không hẳn. Nhưng tôi có cảm giác sau cuộc nói chuyện này, anh sẽ lao vào rượu chè và thuốc lá để giải sầu, thậm chí là cả vòng tay của một ai đó anh tìm được.

“Không. Em nghĩ anh rất tuyệt. Em nghĩ anh rất mạnh mẽ. Nhưng em nghĩ anh chưa nhận ra, hay học cách tận dụng nó”. Và tôi muốn nói thêm, tôi không phải là người khơi gợi được điều đó ở anh.

“Điều này”, Adrian vừa nói vừa đi ra cửa, “là điều cuối cùng anh mong đợi. Em phá hủy cuộc đời anh rồi mớm cho anh triết lí sống”.

Tôi thấy mình thật tệ, và trong khoảnh khắc đó tôi ước mình đã không buột miệng nói ra những gì mình nghĩ. Tôi đã học cách kiềm chế, nhưng chưa đủ.

“Em chỉ nói thật thôi. Anh tốt hơn thế này… tốt hơn những gì anh định làm”.

Adrian đặt tay lên nắm đấm cửa và nhìn tôi buồn rầu. “Rose, anh là thằng nghiện không có đạo đức nghề nghiệp, một kẻ sắp phát điên. Anh không phải em. Anh không phải siêu nhân”.

“Chưa phải thôi”.

Adrian nhăn mặt, lắc đầu và mở cửa ra. Ngay trước khi bước ra, anh quay đầu nhìn lại. “Hợp đồng đã vô hiệu lực”.

Tôi tưởng như mình bị tát vào mặt. Một khoảnh khắc hiếm hoi khi Rose Hathaway cứng họng. Tôi không có những câu đáp trả lém lỉnh, không có sự giải thích dài dòng, không có sự hiểu biết sâu sắc.

Adrian bỏ đi, không biết tôi có thể gặp lại được anh nữa hay không.

https://thuviensach.vn

Ba mươi sáu

TÔI THƯỜNG MƠ MỘT NGÀY ĐƯỢC thức dậy bên cạnh Dimitri, thức dậy một cách… hoàn toàn bình thường. Ngọt ngào. Không phải vội vàng ngủ để chuẩn bị chiến đấu với kẻ thù tiếp theo. Không phải tỉnh dậy sau khi ái ân vụng trộm, nặng những âu lo và rối bời suy nghĩ. Tôi chỉ muốn thức dậy trong vòng tay anh và đón nhận một buổi sớm tuyệt vời.

Hôm nay là một ngày như thế.

“Anh dậy bao lâu rồi?” Tôi ngái ngủ hỏi. Tôi đang dựa đầu lên ngực anh, và ôm anh thật chặt. Vết thương của tôi đang nhanh chóng hồi phục nhưng vẫn cần cẩn thận. Đêm qua chúng tôi đã sáng tạo ra nhiều cách gần gũi nhau. Giờ ánh sáng đang tràn qua cửa sổ, dát vàng lên căn phòng ngủ của tôi.

Anh đang lặng lẽ, trầm mặc nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm luôn khiến tôi chới với. “Một lúc rồi”, anh thừa nhận, ngẩng đầu nhìn cánh cửa đầy nắng. “Anh nghĩ anh vẫn còn quen sống theo lịch trình con người. Dù sao đi nữa cơ thể anh cũng mong được thức dậy khi mặt trời lên. Được nhìn mặt trời với anh giờ vẫn còn là điều kì diệu”.

Tôi cố nén một cái ngáp dài. “Lẽ ra anh phải dậy chứ”.

“Anh không muốn đánh thức em”.

Tôi lướt tay trên ngực anh, thở dài thỏa mãn. “Như thế này thật là hoàn hảo. Ngày nào cũng thế này được không nhỉ?”

Dimitri đặt tay lên má tôi rồi trượt xuống, nâng cằm tôi lên. “Không phải luôn luôn, nhưng sẽ thường xuyên”.

Đôi môi chúng tôi gặp nhau, và ánh sáng ấm áp trong phòng dường như nhợt đi so với những gì cháy rực trong tôi. “Em đã sai”, tôi thì thầm

https://thuviensach.vn

khi chúng tôi kết thúc nụ hôn dài say đắm. "*Đây mới* là hoàn hảo".

Anh mỉm cười, gần đây anh cười rất nhiều. Tôi thích thế. Có lẽ mọi thứ sẽ thay đổi khi chúng tôi quay lại với đời. Dù chúng tôi vẫn ở bên nhau, bản năng giám hộ trong Dimitri không bao giờ lơ là, luôn sẵn sàng cảnh giác. Nhưng không phải bây giờ. Không phải trong khoảnh khắc này.

"Sao thế?" anh hỏi.

Tôi giật mình nhận ra mình đang nhíu mày. Tôi cố gắng thư giãn. Những lời Adrian nói bỗng dưng quay lại với tôi, rằng lần sau tôi nằm trên giường với Dimitri, tôi phải nghĩ tới những người không được may mắn như mình.

"Anh có nghĩ em phá hoại cuộc sống của người khác không?" tôi hỏi.

"Gì cơ? Tất nhiên là không". Nụ cười của anh chuyển thành sự ngạc nhiên. "Sao em lại nghĩ thế?"

Tôi nhún vai. "Có nhiều người mà cuộc sống vẫn còn đầy rắc rối. Những người bạn của em ấy".

"Đúng vậy", Dimitri trả lời. "Để anh đoán xem. Em muốn giải quyết vấn đề cho tất cả mọi người".

Tôi không nói gì.

Dimitri lại hôn tôi. "Roza, muốn giúp người em yêu quý là chuyện bình thường. Nhưng em không thể giải quyết mọi thứ được".

"Nhưng đó là việc em vẫn làm", tôi hờn dỗi. "Em bảo vệ người khác".

"Anh biết, đó là một lí do khiến anh yêu em. Nhưng giờ em chỉ cần tập trung bảo vệ một người thôi: Lissa".

Tôi duỗi người bên anh, nhận ra các vết thương đang đỡ đi nhanh chóng. Chẳng mấy chốc cơ thể tôi lại đủ sức làm mọi việc. "Có lẽ chúng ta không nên nằm trên giường cả ngày đâu nhỉ?" Giọng tôi đầy hi vọng.

"Chắc là không", Dimitri đáp, nhẹ nhàng vuốt tay dọc hông tôi. Dường như anh chưa bao giờ chán khám phá cơ thể tôi. "Họ là ưu tiên hàng đầu".

Tôi ghé môi vào môi anh. "Nhưng phải một thời gian nữa".

https://thuviensach.vn

“Ừ”, anh đồng tình. Tay anh lại lướt lên gáy tôi, lùa vào tóc tôi và kéo tôi sát lại. “Phải một thời gian nữa”.

Tôi chưa bao giờ dự lễ trao vương miện, và thực sự tôi hi vọng không bao giờ phải thấy nữa. Tôi chỉ muốn có một nữ hoàng duy nhất cai quản cuộc đời mình.

Lễ trao vương miện đối ngược với tang lễ của Tatiana đến kì lạ. Châm ngôn vẫn nói gì nhỉ? *Nữ hoàng đã chết. Nữ hoàng vạn tuế.*

Truyền thống quy định rằng vị quốc vương tương lai sẽ dành phần đầu của ngày lễ trao vương miện ở nhà thờ, để cầu nguyện sự chỉ đường dẫn lối, sức mạnh và những thứ thuộc tín ngưỡng. Tôi không biết truyền thống sẽ làm gì với một quốc vương vô thần. Có lẽ họ sẽ giả vờ. Còn Lissa, một người khá sùng đạo, có lẽ cô cũng cầu nguyện thành thạo chẳng kém gì hoàn thành tốt công việc của nữ hoàng.

Sau khi cầu kinh, Lissa cùng đoàn hộ tống khổng lồ đi ngang qua hoàng cung trở về lâu đài chính, nơi diễn ra lễ trao vương miện. Đại diện của các gia đình hoàng tộc đi cùng cô, ngoài ra còn có các nhạc công chơi những bản nhạc rộn rã hơn hẳn những gì đã chơi trong tang lễ Tatiana. Giám hộ của Lissa - giờ cô có cả một đội - đi cùng. Tôi là một trong số họ, diện bộ đồ đen trắng đẹp nhất của mình, có chiếc cổ áo đỏ thể hiện tôi là giám hộ của hoàng gia. Ở đây, ít nhất cũng có một điểm khác biệt dễ nhận thấy so với tang lễ. Tatiana đã chết, giám hộ của bà chỉ xuất hiện lấy lệ. Lissa đang sống, và dù có giành được phiếu bầu của hội đồng hoàng gia, cô vẫn có rất nhiều kẻ thù. Tôi và các đồng nghiệp phải vô cùng cảnh giác.

Có lẽ người ta sẽ nghĩ chúng tôi không cần làm vậy, vì đám đông đứng xem đang hò reo vui sướng. Tất cả những người đã cắm trại nơi đây suốt phiên tòa và cuộc bầu cử đã ở lại xem buổi lễ này, và mỗi lúc một đông người kéo tới. Tôi không chắc đã bao giờ Moroi tụ tập đông đảo như thế này chưa.

Sau khi đi hết con đường dài và vòng vèo, Lissa tới lâu đài chính và chờ trong một phòng ngoài sát cạnh phòng thiết triều. Phòng thiết triều chưa bao giờ được sử dụng cho các công việc hiện đại, nhưng đôi khi - như

https://thuviensach.vn

khi có nữ hoàng mới lên tuyên thệ - các Moroi muốn dẹp bỏ truyền thống cổ xưa sang một bên. Căn phòng nhỏ không thể chứa hết người chứng kiến bên ngoài. Thậm chí nó không thể chứa được hết đoàn hộ tống. Nhưng hội đồng hoàng gia và những thành viên cao cấp nhất trong hoàng tộc đều có mặt, cùng với một số khách mời của Lissa.

Tôi đứng một bên, theo dõi quá trình tuyệt vời đó diễn ra. Lissa chưa bước vào nên trong phòng vẫn còn tiếng xì xào. Căn phòng trang trí màu xanh lá và vàng kim, đã được chỉnh trang toàn bộ và nhanh chóng trong vòng vài ngày trước, từ khi truyền thống yêu cầu rằng màu sắc của gia đình thống trị sẽ chiếm đa số trong phòng thiết triều. Ngai vàng bệ vệ đặt trên cao, phía dưới là các bậc thang. Chiếc ngai được chạm khắc bằng loại gỗ tôi không thể phân biệt nổi nữa, và chắc chắn nó đã được đưa đi vòng quanh thế giới qua các đời quốc vương Moroi suốt bao thế kỉ. Người dự lễ kính cẩn đứng vào vị trí đã được sắp sẵn, chờ lúc Lissa bước vào. Tôi đang nhìn một chiếc đèn chùm mới, ngưỡng mộ vẻ chân thực của những "ngọn nến" trên đèn. Tôi biết chúng chạy điện, nhưng các nghệ nhân đã rất xuất sắc. Kĩ thuật tiên tiến nằm dưới lớp vinh quang của thế giới cổ xưa đúng như Moroi vẫn thích. Một cái thúc nhẹ khiến tôi phân tâm.

"Nào nào nào", tôi nói. "Nếu không phải là người chịu trách nhiệm sinh thành Rose Hathaway thì hai người sẽ phải trả lời nhiều thứ đấy".

Cha mẹ tôi đứng đó trong trang phục đối lập hoàn toàn như mọi lần. Mẹ tôi mặc trang phục giám hộ giống tôi, áo trắng quần đen và áo khoác. Abe thì… vẫn là Abe. Ông mặc bộ com lê đen, áo sơ mi đen bên trong. Tương phản với sắc tối là chiếc cà vạt màu in hình cánh hoa màu vàng chanh sáng. Một chiếc khăn tay hợp tông thò ra ngoài túi áo khoác. Cùng với dây chuyền và hoa tai vàng, Abe đội một chiếc mũ phớt mềm màu đen, một vật phẩm bổ sung cho tủ quần áo kì dị của ông. Có lẽ ông muốn trưng diện hết mức trong một sự kiện trọng đại như thế này, dù sao ít ra nó cũng không phải mũ cướp biển.

"Đừng trách chúng ta", mẹ tôi nói. "Chúng ta đâu có cho nổ tung cả nửa hoàng cung, ăn trộm cả tá xe, vạch mặt kẻ sát nhân giữa đám đông và

https://thuviensach.vn

đưa người bạn trẻ của mình lên ngôi nữ hoàng".

"Thực ra", Abe xen vào, "anh *đã* cho nổ tung cả nửa hoàng cung".

Mẹ tôi lơ đi, vẻ mặt bà dịu lại trong lúc nhìn tôi bằng ánh mắt của giám hộ. "Thực sự… con thấy sao?" Tôi chỉ gặp bố mẹ chút ít từ khi tỉnh lại, vừa đủ để thấy mặt nhau. "Hôm nay con phải đứng nhiều. Mẹ đã bảo Hans không bắt con làm nhiệm vụ một thời gian mà".

Đó là câu nói chứa nhiều tình cảm mẫu tử nhất mà mẹ tôi từng nói. "Con… con khỏe mà. Khỏe nhiều rồi. Con đủ sức làm nhiệm vụ".

"Con vẫn luôn làm mấy chuyện đó", bà nói bằng giọng vẫn hay dùng để ra lệnh cho cả nhóm giám hộ.

"Đừng chiều nó thế nữa, Janine".

"Em không chiều nó! Em đang bảo ban nó. Anh chiều quá hóa hư đấy".

Tôi nhìn bố mẹ mình kinh ngạc. Tôi không biết có phải mình đang chứng kiến một vụ cãi vã hay mơn trớn nhau. Dù là gì tôi cũng không thích thú lắm. "Được rồi, được rồi, bố mẹ lùi lại đi. Con đã sống mà, đúng không? Đó mới là chuyện quan trọng".

"Đúng vậy", Abe đáp. Đột nhiên ông trông như một người cha, khiến tôi thấy kì dị hơn cả cách cư xử của mẹ. "Và dù có gây thiệt hại tài sản và phá hoại luật pháp đi nữa, ta vẫn tự hào về con". Tôi thầm nghi ngờ điều đó, ông tự hào về tôi *vì* những thứ đó. Lời nhận xét đầy tính hoài nghi của tôi ngừng lại khi mẹ tôi lên tiếng hùa vào.

"Mẹ cũng rất tự hào. Phương thức hành động của con… không phải lí tưởng, nhưng con đã làm rất tốt. Làm *rất tốt,* thực sự đấy. Tìm ra cả kẻ sát nhân lẫn Jill". Tôi nhận ra bà dùng từ 'kẻ sát nhân' rất thận trọng. Có lẽ mọi người vẫn chưa thể chấp nhận sự thực về Tasha. "Sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi vì Jill".

Tất cả chúng tôi nhìn dưới chân ngai vàng. Ekaterina ngồi một bên, vẻ sẵn sàng với quyển sách dùng trong lễ tuyên thệ. Phía bên kia là chỗ đứng của thành viên trong gia đình quốc vương, nhưng chỉ có một người đứng

https://thuviensach.vn

đó. Jill. Người ta đã rất khéo trang điểm cho cô bé. Mái tóc cô được chải chuốt cầu kì và ghim lại, cô mặc chiếc váy dài tới đầu gối có cổ áo trùm gần hết vai. Chiếc áo che được dáng vẻ cao gầy của Jill, và màu sa tanh xanh sẫm rất hợp với cô. Cô đang đứng thẳng, đầu ngẩng cao, nhưng vẫn lộ rõ vẻ lo lắng, nhất là khi cô đang đứng lẻ loi một mình.

Tôi liếc về phía Abe, bắt gặp ánh mắt ông nhìn tôi đầy kì vọng. Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi ông, và ông là một trong số ít người có thể cho tôi biết sự thật. Vấn đề là: hỏi gì? giống như tôi có một vị thần. Nhưng lại có quá nhiều điều ước.

“Chuyện gì sẽ xảy đến với Jill?” Rốt cuộc tôi hỏi. “Cô ấy sẽ quay lại trường? Hay người ta sẽ huấn luyện cho cô ấy thành công chúa?” Lissa không thể vừa là công chúa vừa là nữ hoàng, nên danh hiệu cũ của cô chuyển sang cho người lớn tuổi nhất trong gia đình.

Abe im lặng một lát. “Cho tới chừng nào Lissa thay đổi được luật lệ, hi vọng có thể, thì chỉ cần Jill là đủ để cô ấy giữ vương vị. Nếu có chuyện gì xảy ra với Jill, Lissa sẽ không thể tiếp tục làm nữ hoàng. Vậy đấy. Con sẽ làm gì?”

“Con sẽ bảo vệ Jill”.

“Thế là con đã có câu trả lời rồi”.

“Đó là câu trả lời quá rõ ràng. ‘An toàn’ mang rất nhiều nghĩa”.

“Ibrahim”, mẹ tôi nghiêm giọng. “Đủ rồi. Giờ không phải lúc”.

Abe nhìn tôi thêm một lát rồi mỉm cười thoải mái. “Tất nhiên, tất nhiên. Đây là cuộc đoàn tụ gia đình. Một buổi lễ. Nhìn kìa: thành viên mới nhất của chúng ta đến rồi”.

Dimitri đã đứng cùng chúng tôi và cũng mặc đồng phục như hai mẹ con tôi. Anh đứng cạnh tôi, cố không động chạm. “Ông Mazur”, anh lịch sự gật đầu chào cả hai. “Giám hộ Hathaway”. Dimitri lớn hơn tôi bảy tuổi, nhưng giờ trước mặt bố mẹ tôi, trông anh như mới mười sáu tuổi và sắp đón tôi đi chơi.

https://thuviensach.vn

“À, Belikov”, Abe bắt tay Dimitri. “Ta vẫn mong được gặp cậu. Ta rất muốn hiểu cậu rõ hơn. Có lẽ chúng ta nên hẹn một thời điểm để nói chuyện. Ta biết một nơi rất tuyệt trong rừng. Rất, rất xa. Chúng ta sẽ dành ra một ngày. Ta có nhiều điều muốn hỏi cậu. Và rất nhiều điều muốn nói với cậu”.

Tôi nhìn mẹ hoảng hốt, thầm mong bà ngăn chuyện này lại. Abe đã dành khá nhiều thời gian nói chuyện với Adrian khi chúng tôi còn hẹn hò, giải thích sống động và khủng khiếp về những gì ông mong con gái mình được hưởng. Tôi không muốn Abe đưa Dimitri đến một nơi xa xôi hẻo lánh trong rừng, nhất là nếu có liên quan tới súng ống.

“Thực ra”, mẹ tôi thản nhiên nói. “Ta cũng muốn đi cùng. Ta có nhiều câu hỏi, nhất là về chuyện hai đứa hồi còn ở học viện Thánh Vladimir”.

“Bố mẹ không phải đi đâu à?” Tôi hấp tấp hỏi. “Chúng ta sắp bắt đầu rồi”.

Ít ra là điều đó đúng. Mọi người gần như đã vào vị trí, và đám đông bắt đầu im lặng dần. “Tất nhiên”, Abe đáp. Tôi sửng sốt thấy ông hôn phớt lên trán mình trước khi bước đi. “Ta mừng vì con đã về”. Rồi ông nháy mắt nói với Dimitri. “Rất mong tới buổi nói chuyện của chúng ta”.

“Chạy đi”, tôi nói ngay khi bố mẹ đi. “Nếu giờ anh chuồn đi chắc không ai để ý thấy đâu. Quay về Siberia ngay”.

“Thực ra”, Dimitri đáp, “anh tin chắc Abe *sẽ* để ý thấy. Đừng lo, Roza. Anh không sợ đâu. Anh sẽ đương đầu với tất cả những thử thách họ đưa ra để được ở bên em. Như thế cũng đáng mặt”.

“Anh đúng là người dũng cảm nhất mà em biết”.

Dimitri mỉm cười, mắt hướng về phía lối vào đang xôn xao. “Có vẻ cô ấy đã sẵn sàng rồi”, anh thì thầm.

“Hi vọng em cũng vậy”.

Bằng một giọng rất dõng dạc, một vị sứ truyền lệnh lôi kéo sự chú ý của cả căn phòng. Tất cả mọi người im lặng, dường như nghe thấy từng tiếng thở.

https://thuviensach.vn

Vị sứ truyền lệnh đứng tránh khỏi cánh cửa. “Công chúa Vasilisa Sabina Rhea Dragomir”.

Lissa bước vào, và dù vừa nhìn thấy cô cách đây chưa đầy nửa tiếng, tôi vẫn nín thở. Cô đang mặc lễ phục nhưng vẫn không có tay áo. Hẳn người may áo đã thiết kế cho phù hợp. Chiếc váy dài chạm đất, chân váy làm từ nhiều lớp lụa và voan không ngừng bồng bềnh quanh Lissa lúc cô từ tốn bước tới. Lớp vải có màu xanh ngọc như đôi mắt Lissa, và phần trên chiếc váy là một cổ áo yếm đính ngọc lục bảo thành hình chiếc vòng cổ. Những viên ngọc cùng tông gắn đầy trên thắt lưng váy, và những chiếc vòng tay hoàn thiện cho bộ trang phục. Tóc Lissa buông dài, được chải thành một dòng màu bạch kim tỏa sáng.

Christian bước bên cạnh cô, tương phản hoàn toàn bởi mái tóc đen và bộ vest màu tối. Ngày hôm nay truyền thống đã bị thay đổi bởi bình thường một thành viên trong gia đình sẽ hộ tống Lissa, nhưng… cô không còn ai khác. Đến tôi cũng phải thừa nhận trông cậu ta thật tuyệt, niềm tự hào và tình yêu dành cho Lissa sáng lên trên gương mặt, dù những nỗi buồn lo về Tasha vẫn đang khuấy động trong lòng. *Ngài Ozera,* tôi nhớ ra. Tôi có cảm giác danh hiệu đó sẽ càng lúc càng quan trọng. Christian dẫn Lissa tới bục ngai vàng và bước vào hàng ngũ nhà Ozera trong đám đông.

Ekaterina khoát nhẹ tay về chiếc gối sa tanh lớn trước bậc tam cấp. “Quỳ xuống”.

Lissa hơi ngập ngừng giây lát, có lẽ chỉ tôi nhận ra. Dù không có mối liên kết, tôi vẫn thấu hiểu tâm trạng và những hành động nhỏ nhặt nhất để nhận ra được những dấu hiệu này. Mắt Lissa hướng tới Jill, vẻ mặt cô không thay đổi, thật lạ vì không thể hiểu nổi cảm xúc trong cô. Tôi chỉ đoán được mơ hồ. Sự bối rối. Không chắc chắn.

Một lần nữa, khoảng lặng chỉ kéo dài trong giây lát. Lissa quỳ xuống, duyên dáng xòe váy sang hai bên. Ekateriana vẫn luôn tỏ vẻ ẻo lả và già nua trong phòng sát hạch, nhưng khi bà đứng đó với cuốn sách trao vương miện cổ của Moroi, tôi thấy sức mạnh bên trong vị cựu nữ hoàng.

https://thuviensach.vn

Cuốn sách viết bằng tiếng Rumani, nhưng Ekaterina dịch sang tiếng Anh chẳng khó khăn gì trong lúc bà đọc lên thật lớn, bắt đầu từ việc người dân kì vọng gì ở đấng quân vương và sau đó là những lời mà Lissa phải tuyên thệ.

"Ngươi sẽ tận tụy?"

"Ngươi sẽ bảo vệ nhân dân của mình?"

"Ngươi sẽ công bằng?"

Tổng cộng có mười hai lời thề, và Lissa phải trả lời "Tôi xin thề" ba lần bằng ba thứ tiếng: tiếng Anh, tiếng Nga và tiếng Rumani. Tôi vẫn thấy lạ lẫm vì vắng đi mối liên kết để chắc chắn về tình cảm của Lissa, nhưng từ gương mặt cô tôi biết những lời cô nói đều xuất phát từ đáy lòng. Khi hoàn thành phần tuyên thệ, Ekaterina ra hiệu cho Jill tiến tới. Sau khi tôi nhìn cô bé, có ai đó đã đưa cho cô chiếc vương miện. Vương miện được đặt riêng cho Lissa, một tác phẩm từ vàng trắng kết hợp với ngọc lục bảo và kim cương. Chiếc vương miện tôn thêm nhan sắc cô và tôi giật mình thấy Jill cũng vậy.

Một truyền thống khác quy định rằng quốc vương mới sẽ được người trong gia đình trao vương miện, và đây là mục đích để cứu Jill. Tôi nhìn thấy đôi tay cô bé run rẩy khi đặt kiệt tác quý giá đó lên đầu chị gái mình, và đôi mắt hai người hướng về phía tôi. Một tia bối rối dâng lên trong mắt Lissa và biến mất ngay khi Jill lùi lại và sức nặng của buổi lễ trùm lên.

Ekaterina giơ tay hướng về phía Lissa. "Đứng dậy", bà nói. "Ngươi sẽ không bao giờ phải quỳ gối trước ai nữa". Cầm tay Lissa, Ekaterina quay người để cả hai cùng nhìn xuống mọi người trong phòng. Bằng giọng nói đáng kinh ngạc so với cơ thể nhỏ bé của bà, Ekaterina tuyên bố, "Nữ hoàng Vasilisa Sabina Rhea Dragomir vạn tuế".

Mọi người trong phòng - trừ Ekaterina - quỳ xuống, cúi đầu. Chỉ vài giây sau Lissa nói, "Đứng dậy". Tôi biết đây là chỉ dẫn của vị quân vương. Đôi khi nữ hoàng hay hoàng đế mới bắt người ta phải quỳ rất lâu.

https://thuviensach.vn

Tiếp sau đó là các công việc giấy tờ, chúng tôi chứng kiến tất cả theo nhiệm vụ. Chủ yếu là Lissa kí tên để chứng minh mình đã lên ngôi, còn Ekaterina cùng vài người kí tên để chứng minh họ đã chứng kiến Lissa lên ngôi. Ba bản được sao trên giấy hoa văn cầu kì mà Moroi vẫn thích. Một bản sao giản dị với chữ viết trên đầu màu trắng được chuyển tới các nhà giả kim.

Sau khi hoàn tất thủ tục, Lissa bước lên ngai vàng, và nhìn cô từ từ bước lên ngai quả là một trải nghiệm tôi sẽ mang theo suốt đời. Cả căn phòng bùng lên tiếng vỗ tay reo hò khi Lissa ngồi xuống chiếc ghế hoa văn cầu kì. Thậm chí các giám hộ, những người vẫn luôn tỏ vẻ nghiêm túc, cũng tham gia vỗ tay reo hò. Lissa mỉm cười với tất cả, che giấu đi bất kì dấu hiệu bất an nào.

Lissa nhìn quanh căn phòng, nụ cười của cô nở rộng hơn khi cô thấy Christian. Rồi cô tìm tôi. Nụ cười của cô dành cho Christian đầy tình cảm, còn dành cho tôi có hơi chút hài hước. Tôi mỉm cười đáp lại, không hiểu nếu có thể, cô sẽ nói gì với tôi.

“Có gì hay ho à?” Dimitri nhìn tôi thích thú.

“Em chỉ đang nghĩ Lissa nói gì nếu bọn em vẫn còn liên kết”.

Bằng hành vi sẽ làm gương xấu cho các giám hộ, anh nắm tay và kéo tôi lại gần hơn. “Và?” Anh hỏi, ôm tôi thật chặt.

“Em nghĩ cô ấy sẽ hỏi là ‘Bọn mình dính vào chuyện gì thế này?’”

“Còn câu trả lời?” Hơi ấm và tình yêu của anh bao trùm lên tôi, và tôi lại thấy sự thiếu hoàn thiện. Tôi đã giành lại được mảnh bị mất trong thế giới của mình. Một linh hồn hòa hợp với tôi. Một nửa của tôi. Người xứng đáng với tôi. Không chỉ vậy, tôi đã có lại cuộc sống của mình - của *riêng* mình. Tôi sẽ bảo vệ Lissa, sẽ tận tụy phục vụ, nhưng giờ tôi là chính tôi.

“Em không biết”. Tôi dựa đầu vào ngực anh. “Nhưng em nghĩ mọi thứ sẽ rất tuyệt”.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

1. Một
2. Hai
3. Ba
4. Bốn
5. Năm
6. Sáu
7. Bảy
8. Tám
9. Chín
10. Mười
11. Mười một
12. Mười hai
13. Mười ba
14. Mười bốn
15. Mười lăm
16. Mười sáu
17. Mười bảy
18. Mười tám
19. Mười chín
20. Hai mươi
21. Hai mươi mốt
22. Hai mươi hai
23. Hai mươi ba
24. Hai mươi tư
25. Hai mươi lăm

https://thuviensach.vn

26. Hai mươi sáu
27. Hai mươi bảy
28. Hai mươi tám
29. Hai mươi chín
30. Ba mươi
31. Ba mươi mốt
32. Ba mươi hai
33. Ba mươi ba
34. Ba mươi tư
35. Ba mươi lăm
36. Ba mươi sáu

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Một
Hai
Ba
Bốn
Năm
Sáu
Bảy
Tám
Chín
Mười
Mười một
Mười hai
Mười ba
Mười bốn
Mười lăm
Mười sáu
Mười bảy
Mười tám
Mười chín
Hai mươi
Hai mươi mốt
Hai mươi hai
Hai mươi ba
Hai mươi tư
Hai mươi lăm
Hai mươi sáu
Hai mươi bảy
Hai mươi tám

https://thuviensach.vn

Hai mươi chín
Ba mươi
Ba mươi mốt
Ba mươi hai
Ba mươi ba
Ba mươi tư
Ba mươi lăm
Ba mươi sáu

https://thuviensach.vn